„Robin Hobb este o scriitoare extraordinară."

CONN IGULDEN

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

A doua parte din Trilogia OMUL ARĂMIU

NAUTILUS
fantasy

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a căsătorit, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului*, romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003 cărțile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour.

Seria The Rain Wilde Chronicles (*Dragon Keeper*, *Dragon Haven, City of Dragons* şi *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. După aceea scriitoarea a publicat şi apreciata trilogie OMUL ARĂMIU, dintre care la Editura Nemira au apărut primele două volume: *Misiunea bufonului* (2014) şi *Bufonul de aur* (2016). Trilogia FOREST MAGE, de asemenea importantă în cariera lui Robin Hobb, s-a încheiat în 2008. Ea cuprinde volumele: *Shaman's Crossing* (2005), *Forest Mage* (2006), *Renegade's Magic* (2008).

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

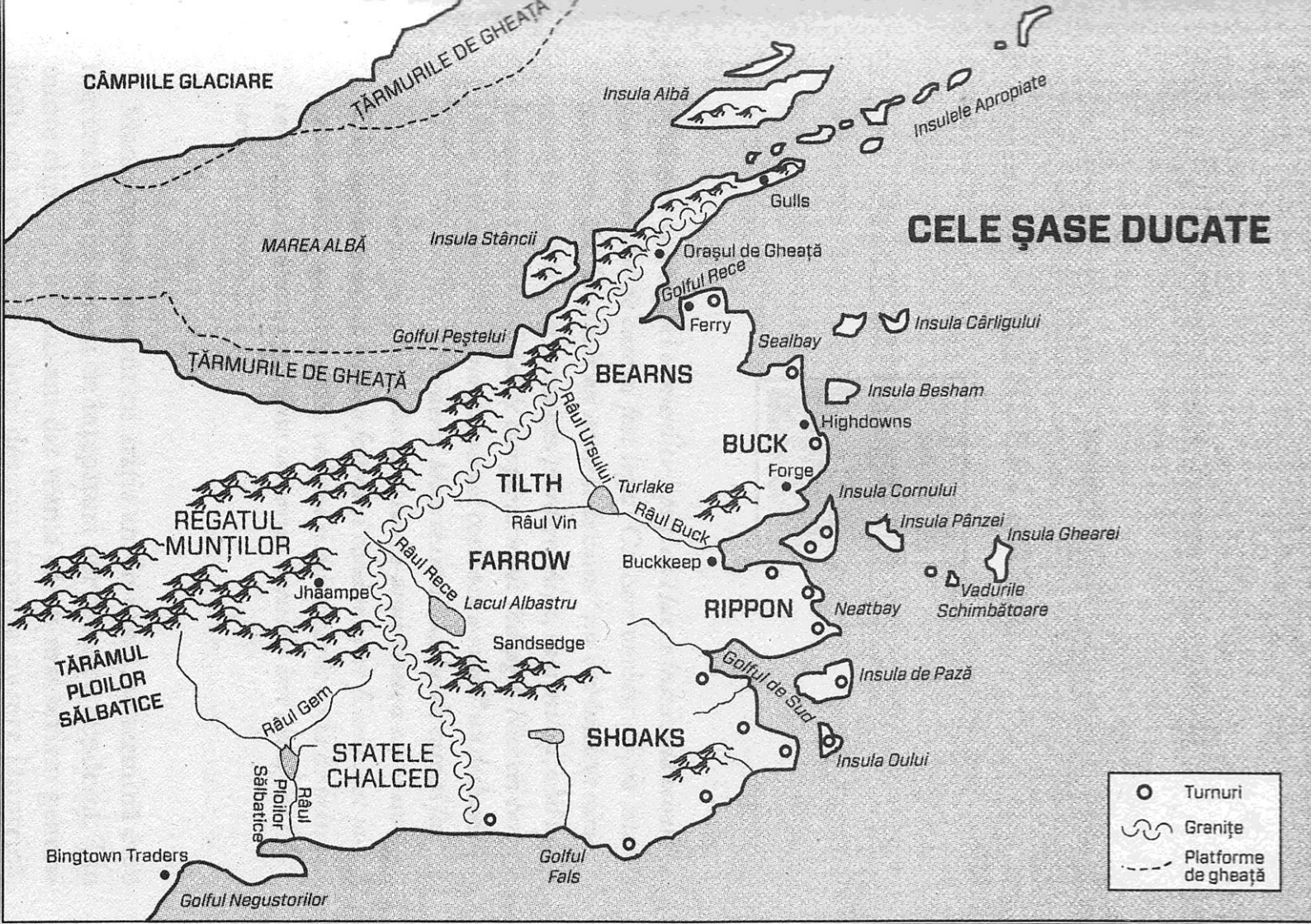
CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
Gulls
CELE ȘASE DUCATE
MAREA ALBĂ
Insula Stâncii
Orașul de Gheață
Golful Rece
Ferry
Golful Peștelui
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Sealbay
Insula Cârligului
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
Râul Ursului
BUCK
Forge
TILTH
Turlake
Insula Cornului
Râul Vin
Râul Buck
Insula Pânzei
Insula Ghearei
REGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Râul Rece
Jhaampe
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vadurile Schimbătoare
Sandsedge
TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE
Golful de Sud
Insula de Pază
Râul Gem
SHOAKS
STATELE CHALCED
Insula Dului
Râul Ploilor Sălbatice
Bingtown Traders
Golful Fals
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

Prolog

PIERDERI GRELE

E greu să le explici oamenilor lipsiți de Har ce înseamnă moartea animalului de care ai fost legat Cei care vorbesc despre asta spunând „n-a fost decât un amărât de câine" nu vor înțelege niciodată ce reprezintă o asemenea pierdere. Alții, mai miloşi, văd în ea moartea unui animal de companie mult îndrăgit. Nici cei care spun „trebuie să fie ca moartea unui copil sau a soției" nu desluşesc decât o singură față a pierderii. Moartea animalului de care ai fost legat înseamnă mai mult decât moartea unui prieten sau a unei ființe iubite. Pentru mine a fost ca şi când mi s-ar fi amputat jumătate din trup. Mi-a slăbit vederea şi mi-a scăzut pofta de mâncare fiindcă totul îşi pierduse savoarea. Sunetele îmi ajungeau la urechi înăbuşite şi…

Manuscrisul, început cu atâția ani în urmă, se termină cu o îngrămădire de pete şi de înțepături nervoase cu condeiul. Țin minte clipa în care mi-am dat seama că nu mai scriam generalități, ci începusem să-mi descriu propria durere lăuntrică. Pergamentul e boțit în locurile unde am călcat pe el, după ce l-am aruncat pe jos. E o minune că doar l-am azvârlit cât colo cu piciorul şi nu l-am pus pe foc. Nu ştiu cine s-a milostivit şi mi l-a aşezat pe raftul unde le țin pe toate celelalte. Poate

Thick[1], făcându-şi datoria în stilul său metodic, fără să gândească. Nu găsesc în manuscris nimic care să merite păstrat.

Aceasta a fost adesea soarta scrierilor mele. Încercările de refacere a istoriei celor Şase Ducate s-au preschimbat prea des în propria mea istorie. De la un tratat despre ierburi, pana mi-a alunecat spre diferitele tratamente ale tulburărilor pricinuite de Meşteşug. Studiile mele despre Profeții Albi sondează prea adânc relația lor cu Catalizatorii. Nu ştiu dacă îngâmfarea e aceea care-mi îndreaptă întotdeauna gândurile spre propria mea existență sau dacă scrisul nu e altceva decât o jalnică străduanie de a-mi lămuri mie însumi viața pe care am dus-o. Anii vin şi pleacă, cu nenumăratele lor cotituri, iar eu tot iau condeiul în mână şi scriu noapte de noapte. Şi azi îmi dau silința să înțeleg cine sunt. Şi azi îmi făgăduiesc că „data viitoare mă voi descurca mult mai bine", convins, în vanitatea mea de om, că va mai exista o „data viitoare".

Cu toate acestea, nu aşa s-a întâmplat când l-am pierdut pe Ochi întunecați. Nu mi-am promis că nu mă voi lega niciodată de un alt animal, că mă voi descurca mai bine cu noul meu tovarăş. Ar fi fost un gând trădător. Moartea lui Ochi Întunecați m-a lăsat pustiu pe dinăuntru. În zilele care i-au urmat, am umblat rănit prin viață, fără

---

[1] Gros (n. tr.).

să-mi dau seama cât de schilodit eram, asemenea unui şchiop care se plânge că-l furnică piciorul tăiat. Furnicăturile îți abat atenția de la cumplitul gând că, de acum înainte, îți vei străbate viața şchiopătând. Aşa că durerea pe care am simțit-o imediat după moartea lupului nu m-a lăsat să văd cât de vătămat eram cu adevărat. În mintea mea buimacă, durerea se confunda cu pierderea, pe când, în realitate, una nu era decât simptomul celeilalte.

Curios a fost că, într-un fel, m-am maturizat a doua oară. De data asta n-am devenit bărbat, ci om conştient de propria sa individualitate. Împrejurările mă aruncaseră înapoi printre intrigile de la curtea castelului Buckkeep. Mă bucuram de prietenia bufonului şi de a lui Chade. Eram la un pas de a începe o legătură cu Jinna, vrăjitoarea-tămăduitoare. Băiatul meu, Hap, se aruncase cu capul înainte şi în ucenicie, şi în dragoste şi părea că se luptă din greu cu amândouă. Tânărul prinț Dutiful, care urma să se logodească, în curând, cu o narcescă din Insulele Străine, făcuse din mine mentorul său; nu ajunsesem doar dascălul care îl învăța şi Meşteşugul, şi Harul, ci şi călăuza lui pe apele învolburate ale trecerii de la adolescență la maturitate. Nu duceam lipsă de oameni care să țină la mine sau la care să țin. Cu toate acestea, mă simțeam mai singur ca niciodată.

Cel mai ciudat era că îmi dădeam seama că

singurătatea fusese alegerea mea.

Ochi Întunecați era de neînlocuit; mă schimbase mult în anii petrecuți împreună. Nu era doar jumătatea mea; împreună formam un tot. Chiar şi atunci când a apărut Hap în viața noastră, l-am privit amândoi ca pe-un copil, ca pe o responsabilitate comună. Eu şi lupul alcătuiam întregul care lua hotărârile. Doi parteneri. Acum, după ce murise, trăiam cu senzația că nu aveam să mai împărtăşesc o asemenea legătură profundă cu nimeni, nici om, nici animal.

În copilărie, când îmi petreceam vremea cu Lady Patience şi însoțitoarea ei, Lacey, le auzeam deseori judecându-i cu brutalitate pe bărbații de la curte. Una dintre ideile pe care le susțineau amândouă era aceea că femeia sau bărbatul care nu se căsătoreşte până la treizeci de ani rămâne singur până la sfârşitul vieții.

— Nu-l mai scoți dintr-ale sale, spunea Patience, hotărâtă, când auzea lumea bârfind pe seama unui lord cu păr alb, care se apucase aşa, dintr-odată, să curteze o fetişcană. I-a sucit primăvara mințile, însă fata va afla curând că în viața lui nu e loc de altcineva. Prea s-a obişnuit să fie numai de capul lui.

Aşa că am început şi eu, treptat, să mă cunosc. Mă simțeam singur deseori. Ştiam că Harul îmi căuta un tovarăş. Dar sentimentul şi căutarea erau ca un reflex, ca zvâcnetul unui membru amputat. Nimeni, nici om, nici animal, nu putea

umple golul pe care îl lăsase Ochi Întunecați în viața mea.

Îi mărturisisem toate acestea bufonului într-una dintre puținele noastre conversații purtate la întoarcerea spre Buckkeep, într-o noapte, când poposiserăm la marginea drumului care ducea spre casă. Îl lăsasem cu prințul Dutiful şi Laurel, vânătorul reginei. Se adunaseră în jurul focului, încercând să alunge frigul nopții şi să-şi amăgească foamea cu puținele bucate rămase. Prințul se retrăsese în el, morocănos, încă suferind după pisica lui. Pentru mine, a fi în preajma lui însemna a ține deasupra flăcării o mână deja arsă; îmi zgândărea propria durere. Aşa că îmi găsisem o scuză – mergeam după lemne pentru foc – şi mă îndepărtasem de ceilalți.

Iarna îşi anunța sosirea cu o seară întunecoasă şi rece. Lumea, micşorată, îşi pierduse culorile, iar eu, departe de lumina focului, bâjbâisem după vreascuri ca o cârtiță. Până la urmă renunțasem şi mă aşezasem pe o piatră, la malul pârâului, aşteptând să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Stând aşa, de unul singur, simțind cum îmi pătrunde frigul în oase, îmi pierise cheful de căutat lemne şi de făcut orice altceva. Stătusem cu ochii deschişi, ascultând cum curge apa şi lăsând noaptea să mă împresoare cu umbrele ei.

Bufonul venise la mine, furişându-se fără zgomot prin beznă. Se aşezase pe pământ, lângă mine, şi îşi pusese mâna pe umărul meu.

— Aş vrea să-ți pot alina suferința.

Erau vorbe zadarnice, o bănuise pare-se şi el, căci după aceea nu mai spusese nimic. Poate că venise stafia lui Ochi Întunecați să mă dojenească fiindcă tăceam bosumflat în fața prietenului meu, căci, după o vreme, îmi căutasem cuvintele cu care să construiesc o punte peste întunericul dintre noi.

— E ca tăietura ta de la cap, bufonule. Cu timpul, se va vindeca, dar nicio dorință de bine, fie ea şi din adâncul sufletului, nu o poate lecui mai repede. Şi dacă ar exista o cale de a-mi potoli durerea, o iarbă sau o licoare care s-o amorțească, tot n-aş putea s-o iau. Nimic nu mă poate alina după moartea lupului. Nu mai aştept decât să mă obişnuiesc cu gândul singurătății.

În ciuda strădaniilor mele, cuvintele îmi sunaseră tot a reproş. Ba chiar mai rău, ca şi cum mi-aş fi plâns de milă. Cinste prietenului meu, care nu se supărase, ci se ridicase cu grație.

— Bine, atunci te las în pace. Cred că ai ales să jeleşti de unul singur. Şi, dacă asta e alegerea ta, ți-o voi respecta. Nu cred că e cea mai înțeleaptă, dar ți-o voi respecta. Şovăise şi oftase. Îmi dau seama de un lucru despre mine: am venit pentru că am vrut să ştii că ştiu cât suferi. Nu pentru că te-aş putea mângâia, ci pentru că am dorit să afli că ți-am simțit şi eu durerea, datorită legăturii dintre noi. Cred că sunt puțin egoist fiindcă am vrut să ştii asta. O povară împărțită nu numai că

se uşurează, dar şi formează o legătură între cei ce-o împart. Ca să nu o îndure nimeni de unul singur.

Simțisem un sâmbure de înțelepciune în vorbele lui, un gând la care ar fi trebuit să cuget, dacă n-aş fi fost prea ostenit şi prea zdrobit de durere.

— O să mă întorc la foc peste puțină vreme, am spus, iar bufonul a înțeles că îl rugam să plece.

Îşi luase mâna de pe umărul meu şi se îndepărtase.

Abia mai târziu, când am stat să-i cântăresc vorbele, le-am şi înțeles. Eu alegeam să fiu singur, nu era o urmare de neocolit a morții lupului şi nici măcar o hotărâre îndelung chibzuită. Pur şi simplu îmi îmbrățişam singurătatea, îmi curtam suferința. O cale pe care nu porneam pentru prima oară.

Am întors asta pe toate părțile, căci gândul era destul de chinuitor ca să mă omoare. Alesesem să locuiesc ani întregi singur, numai cu Hap, în cocioaba mea. Nimeni nu mă trimisese în exil acolo. Ironia era că exilul îmi fusese impus de propria mea voință, deseori rostită cu glas tare. Toată tinerețea susținusem cu tărie că de fapt îmi doream să duc o viață în care să iau singur hotărâri, neinfluențat de „îndatoririle” impuse de originea şi poziția mea. Numai când soarta îmi oferise şansa unui astfel de trai îmi dădusem seama care îi era prețul. Puteam să-mi arunc îndatoririle pe umerii altora şi să trăiesc după

placul inimii numai dacă tăiam orice legătură cu prietenii. Era imposibil să le am pe amândouă.

Când faci parte dintr-o familie sau dintr-o comunitate ai îndatoriri şi responsabilități, trebuie să-i respecți regulile. Trăisem departe de toate astea un timp, dar acum ştiam că solitudinea fusese numai şi numai alegerea mea. Preferasem să renunț la responsabilitățile față de familie şi acceptasem consecința: să plătesc prețul singurătății. Pe atunci, stăruisem, în sinea mea, că soarta mă adusese în situația aceea. Acum alegerea era tot a mea, deşi încercam să mă conving că nu făceam decât să urmez calea inevitabilă pe care tot soarta mi-o hărăzise.

Nu te vindeci de singurătate dacă recunoşti că izvorăşte din tine însuți, dar faci un pas înainte când înțelegi că nu e de neînlăturat şi că n-ai pornit pe un drum fără întoarcere.

Capitolul I

PESTRIȚII

Pestriții au susținut întotdeauna că nu doresc altceva decât să scape de persecuțiile pe care le îndurau, degenerații întregi, oamenii înzestrați cu Har din cele Şase Ducate. Pretenția aceasta poate fi respinsă şi ca minciună, şi ca înşelăciune iscusită. În realitate, Pestriții voiau puterea. Intenția lor era să-i unească pe toți cei cu Har din cele Şase Ducate într-o singură forță, care să se ridice şi să pună stăpânire pe tron, aducându-şi oamenii la putere. Ca parte a vicleşugului lor, susțineau că toți regii urcați pe tron după abdicarea lui Chivalry fuseseră uzurpatori, iar faptul că FitzChivalry Farseer era bastard fusese greşit interpretat drept piedică în calea înscăunării sale. Răspândite într-o măsură care depăşea toate hotarele bunului simț, legendele despre „Bastardul cel credincios" ridicat din mormânt ca să-l ajute pe regele Verity în aventura sa îi atribuiau celui dintâi puteri ce îl făceau aproape zeu. De aceea Pestriții erau cunoscuți şi drept Cultul Bastardului.

Asemenea pretenții ridicole erau menite să legitimeze încercarea Pestriților de a răsturna monarhia Farseer şi de a-l urca pe tron pe unul de-al lor. Începuseră o campanie ingenioasă, obligându-i pe cei cu Har să li se alăture ca să nu rişte să fie dați în vileag. Poate că se inspiraseră

din istorisirile despre Kebal Rawbread, conducătorul Străinilor în timpul Războiului Corăbiilor Roşii, căci se spune că nu datorită charismei sale îl urmau oamenii, ci fiindcă se temeau de ceea ce li s-ar fi întâmplat gospodăriilor şi familiilor lor dacă ar fi refuzat să-l ajute să-şi înfăptuiască planurile.

Pestriții foloseau o metodă foarte simplă. Familiile pătate de magia Harului fie li se alăturau, fie erau expuse oprobriului public, ceea ce ducea la executarea lor. Se spune că Pestriții porneau deseori atacuri insidioase împotriva unei familii puternice, expunând mai întâi un servitor sau un văr mai puțin influent şi lăsând să se înțeleagă foarte clar că, dacă şeful familiei respective nu le îndeplinea dorințele, îl aştepta acelaşi sfârşit cumplit.

Aceasta nu este calea de acțiune a unor oameni care vor să pună capăt persecuției familiilor lor, ci a unei bande nemiloase, hotărâte să pună mâna pe putere, subjugându-şi mai întâi propriii semeni.

Rowell, *Conspirația Pestriților*

Garda se schimbase. Dangătul clopotului şi strigătul paznicului oraşului răzbăteau slab prin furtună, dar eu le auzeam oricum. Noaptea se încheiase, se apropiau zorii, iar eu eram tot în coliba Jinnei, aşteptând să se întoarcă Hap. Ne bucuraserăm de căldura focului din vatră. Nepoata ei venise cu ceva timp în urmă şi stătuse

puțin de poveşti cu noi înainte de a se duce la culcare. Jinna şi cu mine ne ținuserăm de urât reciproc, aruncând lemn după lemn în foc şi pălăvrăgind despre nimicuri. Căminul vrăjitoarei-tămăduitoare era cald şi plăcut, tovărăşia ei, cât se poate de agreabilă, iar faptul că îl aşteptam pe băiatul meu îmi folosea drept scuză pentru a face exact ceea ce voiam, adică pentru a rămâne acolo unde mă aflam.

Vorbiserăm despre vrute şi nevrute. Jinna mă întrebase dacă îmi rezolvasem cu bine treburile. Eu îi răspunsesem că treburile fuseseră ale stăpânului meu şi că eu unul doar îl însoțisem. Ca să nu par nepoliticos, adăugasem că Lordul Auriu obținuse nişte pene pentru colecția sa, apoi îi povestisem despre Negruța. Ştiam că pe Jinna nu o interesa iapa mea, dar mă asculta îngăduitoare. Cuvintele noastre se potriviseră de minune cu atmosfera din mica ei odaie.

Ca să fiu sincer, treburile de care mă ocupasem nu avuseseră nimic de-a face cu penele şi fuseseră mai degrabă ale mele, decât ale Lordului Auriu. Împreună, îl salvaserăm pe prințul Dutiful din mâinile Pestriților care, la început, se prefăcuseră a-i fi prieteni, apoi îl luaseră prizonier. Îl aduseserăm înapoi la Buckkeep fără ca nobilii de acolo să afle cele întâmplate. În seara aceea, aristocrația celor Şase Ducate sărbătorea cu muzică şi dans, iar a doua zi urma să se oficieze logodna prințului Dutiful cu Narcesca Elliania,

sosită din Insulele Străine. În ochii lumii, toate erau la locul lor.

Puțini erau aceia care aveau să afle prețul plătit de prinț şi de mine pentru ca mersul lucrurilor să pară cât se putea de firesc. Pisica de care se legase prințul îşi sacrificase viața pentru el. Mie îmi murise lupul. Aproape douăzeci de ani, Ochi Întunecați fusese celălalt eu al meu, păstrătorul jumătății sufletului meu. Acum dispăruse. În viața mea se petrecuse o schimbare profundă, ca atunci când stinge cineva lumânarea din încăperea unde-ți petreci serile. Absența lui prindea forme concrete, devenise o povară care-mi apăsa umerii, pe lângă durerea care-mi chinuia sufletul. Nopțile erau mai întunecate. Nimeni nu-mi mai păzea spatele. Totuşi, ştiam că aveam să supraviețuiesc. Iar să ştiu asta părea uneori partea cea mai cumplită.

Mi-am pus frâu gândurilor, ca să nu mă simt ispitit să-mi plâng de milă. Nu eram singurul care pierduse pe cineva drag. Deşi prințul fusese alături de pisica lui puțină vreme, ştiam că sângera din adâncul inimii. Legătura magică făurită de Har între om şi animal e foarte strânsă. Nu e niciodată uşor s-o rupi. Totuşi, băiatul îşi stăpânea durerea şi nu se abătea de la îndatoririle sale. Cel puțin eu nu trebuia să mă logodesc a doua zi. El îşi reluase viața de zi cu zi imediat după întoarcerea noastră la Buckkeep, cu o după-amiază înainte. În aceeaşi seară, participase la

ceremonia de întâmpinare a viitoarei sale mirese. În seara aceasta, trebuia să zâmbească, să mănânce, să facă şi conversaţie, să primească urări, să danseze şi să se arate mulţumit de ceea ce îi puneau deoparte soarta şi mama lui. M-am gândit la luminile puternice, la muzica stridentă, la hohotele şi conversaţiile gălăgioase. Am clătinat din cap şi l-am compătimit.

— De ce scuturi din cap, Tom Badgerlock?

Glasul Jinnei m-a smuls din gânduri şi mi-am dat seama că liniştea se prelungise. Am inspirat adânc şi am trântit prima minciună care mi-a trecut prin cap:

— Furtuna nu dă semne c-o să se-oprească, nu-i aşa? Mă gândeam cu milă la cei nevoiţi să umble pe-afară într-o noapte ca asta. Mă bucur că nu sunt unul dintre ei.

— E bine. Iar eu îmi pun alături mulţumirile pentru compania plăcută, a zâmbit ea.

— Pentru care mulţumesc şi eu, am adăugat stânjenit.

O noapte petrecută în tovărăşia paşnică a unei femei simpatice era o noutate pentru mine. Pisica îmi torcea în poală. Jinna tricota. Lumina prietenoasă a flăcărilor din vatră i se reflecta în nuanţele castanii ale buclelor, în pistruii de pe faţă şi de pe braţe. Avea un chip drăguţ, nu frumos, dar calm şi blând. Discutaserăm vrute şi nevrute în seara aceea, ajungând de la ierburile din care pregătise ceaiul la buştenii plutitori, care uneori

ardeau cu flăcări colorate, şi la noi înşine. Eu aflasem că avea cu vreo şase ani mai puțini decât număra de fapt viața mea, iar ea se mirase când pretinsesem că împlinisem patruzeci şi doi. Îmi adăugasem şapte în plus când intrasem în rolul lui Tom Badgerlock. Îmi căzuse bine când îmi mărturisise că mă credea mai apropiat de vârsta ei. Cu toate astea, nici ea, nici eu nu rostiserăm ceea ce gândeam. Se simțea o tensiune uşoară, dar incitantă între noi, aşa cum stăteam în fața focului vorbind încet. Curiozitatea vibra în aer ca o coardă abia ciupită, fremătătoare.

Înainte de plecarea în misiune cu Lordul Auriu, petrecusem o după-amiază cu Jinna. Mă sărutase. Nu-şi însoțise gestul cu vorbe, jurăminte de dragoste sau complimente romantice. Fusese un singur sărut, întrerupt de nepoata ei, întoarsă de la piață. Acum niciunul dintre noi nu ştia cum să refacă atmosfera prielnică apropierii noastre. În ceea ce mă privea, nu eram convins că voiam să mă aventurez atât de departe. Nu eram pregătit pentru al doilea sărut, şi cu atât mai puțin pentru ceea ce putea stârni. Mă durea inima prea tare. Dar voiam să fiu acolo, să stau în fața căminului Jinnei. Pare o contradicție, şi poate chiar asta era. Nu voiam complicațiile inevitabile pe care le aduceau mângâierile, însă sufletul meu chinuit, rămas fără tovarăşul lui de Har, găsea alinare în compania femeii.

Dar în seara aceea nu venisem acolo de dragul

ei. Trebuia să-l văd pe Hap, fiul meu adoptiv. Sosise de curând la Buckkeep şi stătea la ea. Voiam să mă asigur că ucenicia lui la meşterul Gindast mergea bine. În plus, oricât de groază mi-ar fi fost, trebuia să-i spun că Ochi întunecați murise. Fusese crescut şi de lup, nu numai de mine. Deşi mă înfioram la gândul că trebuia să-i dau vestea morții lui, speram, după cum spusese bufonul, să-mi mai uşurez chinul. Hap fusese al meu în ultimii şapte ani. Viața ne fusese comună, ca şi tovărăşia lupului. Dacă mai aparțineam cuiva, atunci îi aparțineam băiatului. Simțeam cu tărie nevoia să mă conving că sentimentul acela era aievea.

— Mai vrei ceai? m-a îmbiat Jinna.

Nu mai voiam. Băuserăm deja amândoi trei ceainice, iar eu fusesem de două ori în spatele casei. Dar ea mi-l oferea ca să-mi spună că puteam să rămân mai departe, oricât de târziu sau de devreme se făcuse. Aşa că i-am spus „da, mulțumesc”, iar ea a lăsat lucrul de mână deoparte, ca să repete ritualul: să umple ceainicul cu apă din butoi, să-l agațe de cârlig şi să-l mute deasupra focului. Furtuna lovea în obloane, răpăind cu o nouă furie. La un moment dat, răpăielile s-au preschimbat în bătăi în uşă.

— Jinna? a întrebat Hap cu glas tulbure. Eşti trează?

— Da, a răspuns femeia. Mare noroc pe tine că nu m-am culcat, că altfel ai fi dormit în şopron cu

poneiul. Vin acum.

Când Jinna a tras zăvorul, m-am ridicat, lăsând pisica să-mi alunece uşor din braţe.

Imbecilule. Pisica stătea tare bine, s-a plâns Fennel, motanul mare, portocaliu, alunecând pe podea. Era însă prea toropit de căldură ca să mai protesteze, aşa că a sărit pe scaunul Jinnei şi s-a încovrigat acolo, fără a catadicsi să-mi mai arunce vreo privire.

Furtuna a intrat odată cu Hap. O pală de vânt a adus ploaia în odaie.

— Aoleu! Trage uşa aia mai repede după tine, băiete, l-a certat Jinna, în timp ce intra clătinându-se.

Hap a închis şi a zăvorât uşa, apoi a rămas în faţa ei, şiroind de apă.

— E tare frig şi ud afară, a spus.

Zâmbea ca beţivii, dar ochii îi luceau de altă lumină, nu de cea a vinului. Îi sclipea în ei dragostea, inconfundabilă ca stropii de ploaie care i se scurgeau pe plete şi pe obraji. I-au trebuit câteva clipe ca să-şi dea seama că sunt şi eu acolo şi-l urmăresc din priviri.

— Tom! Tom! Te-ai întors, în sfârşit!

Şi-a desfăcut larg braţele, euforic ca orice beţiv în faţa lucrurilor obişnuite. Am râs şi m-am dus la el, ca să-i primesc îmbrăţişarea.

— Nu uda podeaua Jinnei! l-am mustrat.

— Vai de mine, am greşit. Nu mai fac, a făgăduit şi şi-a scos haina leoarcă de apă.

A atârnat-o într-un cui de lângă uşă şi şi-a dat jos şi căciula de lână, ca să se usuce tot acolo. A încercat să-şi scoată bocancii, dar şi-a pierdut echilibrul. S-a aşezat pe jos ca să şi-i tragă din picioare. S-a aplecat să-i pună la uşă, sub haina udă, apoi şi-a îndreptat spatele, cu un zâmbet extaziat.

— Tom. Am cunoscut o fată.

— Serios? După cum miroşi, mie mi se pare că ai cunoscut o sticlă.

— A, da, a recunoscut, fără să se ruşineze câtuşi de puțin. Şi asta. Dar a trebuit să bem în sănătatea prințului, ştii? Şi a alesei lui. Şi pentru căsătoria lor fericită. Şi pentru viitorii lor copii, mulți la număr. Şi pentru fericirea noastră, la fel de mare. Îmi zâmbi larg, prosteşte. Zice că mă iubeşte. Îi plac ochii mei.

— Păi, asta-i bine.

De câte ori nu se uitaseră oamenii la ochii lui, unul căprui şi unul albastru, şi bătuseră în lemn, ca să alunge răul? Probabil că îl unsese la suflet fata care-i găsise frumoşi.

Atunci mi-am dat seama că nu era momentul să-l întristez cu suferințele mele. I-am vorbit blând, dar cu hotărâre:

— Cred că ar trebui să te duci la culcare, fiule. Nu te aşteaptă meşterul de dimineață?

S-a uitat la mine ca şi când l-aş fi pocnit peste față cu un peşte. Zâmbetul i s-a stins pe buze.

— Ba da, aşa-i. Mă aşteaptă. Bătrânul Gindast

vrea să vină ucenicii la lucru înaintea calfelor, iar calfele să fie acolo cu mult înaintea lui. S-a adunat şi s-a ridicat anevoie în picioare. Tom, ucenicia asta nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat. Nu fac decât să mătur şi să car lemne şi să răsucesc buştenii puşi la uscat. Ascut uneltele, le curăț şi le dau cu untdelemn. Pe urmă, iar mătur. Şi iar frec cu untdelemn piesele terminate. Dar, în toată vremea asta, n-am primit nicio unealtă ca să lucrez cu ea. Nu aud decât „cască ochii să vezi cum se face, băiete" sau „repetă ce ți-am spus" şi „nu pe ăsta ți l-am cerut. Du-l înapoi la stiva de lemne şi adu-mi cireşul ăla, cu fibră mai fină". Pe lângă asta, Tom, mă jigneşte. Îmi zice țărănoi şi neghiob.

— Gindast vorbeşte urât cu toți ucenicii, Hap.

Vocea împăciuitoare a Jinnei te liniştea şi te alina, dar tot mi se părea ciudat să se amestece o a treia persoană în discuția noastră.

— Ştie toată lumea. Cineva şi-a păstrat porecla şi când s-a apucat de treabă de unul singur. Azi dai bani frumoşi pe-o masă lucrată de Prostovanu.

Jinna revenise lângă scaunul ei, dar nu se aşezase. Pisica era tot acolo.

Am încercat să nu mă arăt tulburat de spusele lui Hap. Mă aşteptasem să aud că-i place la nebunie slujba de ucenic şi îmi e deosebit de recunoscător fiindcă izbutisem să i-o capăt. Crezusem că măcar ucenicia lui mergea bine.

— Te-am prevenit că va trebui să munceşti din greu, i-am spus, şovăind oarecum.

— Şi eram pregătit pentru asta, Tom, chiar eram. Sunt gata să tai lemnul, să-l potrivesc şi să-i dau formă cât e ziua de lungă. Dar nu mă aşteptam să mă plictisesc de moarte. Mătură, freacă, adu aia, adu ailaltă… Mai bine aş fi rămas acasă, dacă tot nu învăț nimic nici aici.

Puține lucruri dor mai tare decât vorbele aruncate inconştient de un copil. Disprețul lui față de străvechiul nostru stil de viață, dezvăluit atât de brutal, m-a lăsat fără cuvinte. Mi-a aruncat o privire care mă învinovățea:

— Şi tu unde-ai fost şi de ce-ai lipsit atât? Nu te-ai gândit că poate am nevoie de tine? Şi-a mijit ochii. Unde ți-e părul?

— L-am tăiat.

Mi-am trecut, stingherit, mâna prin şuvițele scurtate în semn de doliu. Dintr-odată, n-am mai avut încredere în ceea ce voiam să spun. Hap era doar un flăcău, ştiam, şi înclina să judece lucrurile după cum îl afectau pe el. Iar răspunsul meu scurt îi arătase că lăsasem lucruri nerostite.

M-a cercetat cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Am tras aer adânc în piept.

— A murit Ochi întunecați, i-am răspuns încet.

— Dar… a fost vina mea? A fugit de la mine, Tom, dar l-am căutat, jur că l-am căutat, să-ți spună şi Jinna…

— N-a fost vina ta. A plecat după mine şi m-a găsit. Am fost cu el când a murit. N-ai făcut nimic

rău, Hap. Era bătrân. I-a sunat ceasul şi a plecat de la mine.

În ciuda străduaniilor mele, cuvintele mi s-au oprit în gât.

I-am citit pe față uşurarea şi am simțit încă o săgeată în inimă. Oare faptul că nu fusese vinovat era mai important pentru el decât moartea lupului? Dar când mi-a spus „nu pot să cred că nu mai e", am înțeles. Rostise adevărul curat. Avea să treacă o zi, poate mai multe, până să-şi dea seama că lupul nu mai venea înapoi. Ochi Întunecați n-avea să se mai culce lângă el cu labele întinse, pe piatra căminului, nici să-l îndemne cu botul să-l scarpine pe urechi, nici să meargă alături de el la vânătoare de iepuri. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— O să-ți revii. Ai nevoie doar de puțin timp, l-am asigurat, cu voce răguşită.

— Să sperăm, a îngăimat.

— Du-te să te culci. Mai apuci un ceas-două de somn.

— Da, cred că ar fi mai bine aşa. A făcut un pas spre mine. Tom, îmi pare aşa de rău, mi-a spus, iar îmbrățişarea lui stângace mi-a alungat aproape complet durerea pe care mi-o pricinuise înainte. Ai să vii mâine-seară, nu-i aşa? Trebuie să vorbesc ceva cu tine. E foarte important.

— O să vin, dacă Jinna n-are nimic împotrivă.

M-am uitat peste umărul lui, slăbindu-l din îmbrățişare.

— Jinna n-are absolut nimic împotrivă, m-a asigurat gazda lui, iar eu n-am mai sperat decât să aud mereu căldura pe care şi-o adăugase în glas.

— Bine, aşadar. Ne vedem diseară. Când n-o să mai fi beat. Acum fugi la culcare, băiete.

I-am ciufulit părul ud. El a bolborosit un „noapte bună”. S-a dus în dormitorul lui, lăsându-mă din nou singur cu Jinna. Un butuc căzuse în foc şi trosnetul lemnului era singurul sunet din odaie.

— Trebuie să plec acum. Mulțumesc că m-ai lăsat să-l aştept pe Hap la tine.

Jinna şi-a pus iar lucrul de mână deoparte.

— N-ai pentru ce, Tom Badgerlock.

Mantia mea atârna de un cui, lângă uşă. Am luat-o şi mi-am azvârlit-o peste umeri. Jinna s-a întins brusc să mi-o lege. Mi-a ridicat gluga peste părul tuns, apoi mi-a zâmbit în timp ce-o trăgea de margini ca să-mi apropie fața de a ei.

— Noapte bună, mi-a şoptit dintr-o suflare.

Şi-a înălțat bărbia. I-am pus mâinile pe umeri şi am sărutat-o. Deşi am vrut s-o fac, tot m-am întrebat de ce mi-am îngăduit-o. Unde ajungeam cu schimbul acesta de săruturi, dacă nu la complicații şi necazuri?

Oare îmi simțise şovăiala? Când mi-am despărțit buzele de ale ei, am văzut-o clătinând încet din cap. M-a luat de mână.

— Îți faci prea multe griji, Tom Badgerlock. Mi-a dus mâna la buzele ei şi m-a sărutat în palmă.

Unele lucruri sunt mult mai simple decât crezi.

Mă simțeam jenat, dar am reuşit să îngaim:

— Dacă ar fi şi adevărat, ar fi superb.

— Vorbeşti frumos ca un curtean.

Căldura cuvintelor ei s-a risipit când a adăugat:

— Dar vorbele frumoase nu-l vor împiedica pe Hap să se împotmolească. În curând, va trebui să-l ții foarte bine în frâu pe tânărul ăsta. Impune-i nişte limite, altfel îl vei scăpa printre degete, căzut în mrejele oraşului Buckkeep. N-ar fi primul flăcău de treabă de la țară care se pierde când vine aici.

— Cred că-mi cunosc băiatul, am spus cam supărat.

— Poate că-l cunoşti pe băiat, dar eu pentru tânăr mă tem mai tare. A îndrăznit să râdă de fruntea mea încruntată şi să adauge: Păstrează privirea asta cruntă pentru Hap. Noapte bună, Tom. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Jinna.

Mi-a deschis uşa şi a rămas în prag, cu ochii la mine. M-am uitat la ea peste umăr – o femeie care mă privea dintr-un cadru de lumină galbenă. Vântul îi flutura buclele în jurul feței rotunde. Îmi făcea cu mâna. I-am răspuns la fel, înainte de a închide uşa. Pe urmă am oftat şi mi-am strâns mantia în jurul corpului. Ploaia se mai domolise, numai rafalele de vânt pândeau şi răbufneau de după fiecare colț de stradă. Vijelia îşi făcea de cap cu podoabele care înfrumusețaseră oraşul în

sărbătoare. Palele amenințătoare trimiteau la pământ ghirlandele şerpuitoare şi zdrențuiau steguleţele. De obicei, tavernele aveau fixate în suporturi torțe care-i îndrumau pe clienți către uşile lor, dar la ora aceea fie arseseră, fie fuseseră date jos. Aproape toate cârciumile şi hanurile se închiseseră peste noapte. Oamenii cumsecade dormeau de mult, la fel şi cei mai puțin cumsecade. Înaintam grăbit pe străzile reci şi întunecoase, călăuzit mai mult de simțul meu de orientare decât de ochi. Avea să fie şi mai întuneric odată ce părăseam oraşul cățărat pe stânci şi începeam să urc poteca unduitoare care traversa pădurea spre castelul Buckkeep, dar cunoşteam drumul acela din copilărie. Picioarele aveau să mă ducă singure acasă.

Mi-am dat seama că sunt urmărit când am lăsat în urmă ultimele case răzlețe din oraş. Ştiam că oamenii din spatele meu mă pândeau, nu erau simpli trecători cu care aveam acelaşi drum, pentru că, ori de câte ori începeam, începeau şi ei. Fără îndoială, nu voiau să mă ajungă din urmă decât după ce ieşeam din oraş. Era semn de intenții rele. Plecasem din castel neînarmat, obiceiul meu de la țară fiind, de data asta, un dezavantaj. Aveam prins de curea un cuțit dintre cele pe care mulți le purtau la ei pentru treburi mărunte, de rutină, dar nicio armă mai mare. Sabia mea cenuşie, cea de toate zilele, atârna, în teaca uzată, pe peretele cămăruței mele. Mi-am zis

că urmăritorii puteau fi doar nişte tâlhari în căutarea unei prăzi uşoare. Mai mult ca sigur mă credeau beat, nu bănuiau că le simțisem prezența şi precis aveau s-o ia la sănătoasa dacă ripostam.

Slabă consolare. N-aveam chef să mă bat. Eram sătul de lupte şi obosit să tot stau cu ochii în patru. Dar mă îndoiam că urmăritorilor le păsa de asta. Aşa că m-am oprit în loc şi m-am întors să-i văd la față. Mi-am scos cuțitul, m-am proptit bine pe picioare şi i-am aşteptat.

În spatele meu era linişte, numai vântul foşnea prin frunzişul crengilor arcuite deasupra potecii. Am auzit apoi şi valurile spărgându-se de stânci, în depărtare. Am ciulit urechile încercând să desluşesc trosnet de tufişuri la trecerea oamenilor sau târât de picioare pe potecă, dar n-am auzit nimic. Mi-am pierdut răbdarea.

— Haideți odată! am răcnit în noapte. Nu prea aveți ce fura de la mine, în afară de cuțit, pe care nu-l veți primi cu mânerul înainte. Să terminăm odată!

S-a lăsat liniştea, iar țipetele mele au părut dintr-odată caraghioase. Tocmai când îmi ziceam că fusesem urmărit numai în imaginația mea, ceva mi s-a furişat pe la picioare. Era un animal mic, vioi şi iute, un şobolan, o nevăstuică sau poate chiar o veveriță. Dar nu era o creatură sălbatică, pentru că a încercat să mă muşte. Speriat, am sărit înapoi. Un râs înăbuşit a venit din dreapta. Chiar când mă răsuceam în direcția aceea, mijind

ochii prin întunericul pădurii, o voce mi-a vorbit din stânga, mai aproape decât fusese râsul.

— Unde ți-e lupul, Tom Badgerlock?

Vorbele sunau a batjocură şi a provocare. În spatele meu, nişte gheare zgâriau pietrişul – era un animal mai mare, poate un câine. Când m-am răsucit, a dispărut în beznă. M-am întors din nou în direcția din care venise râsul înfundat. Cel puțin trei oameni, mi-am zis, şi două animale. Am încercat să mă gândesc numai la lupta din noaptea aceea, nu şi la urmările sale. La ele puteam să cuget mai târziu. Respiram adânc şi rar, stând în aşteptare. Mi-am deschis toate simțurile către noapte, alungându-mi brusc răbufnitul dor de ale lui Ochi întunecați, cu mult mai ascuțite, şi de senzația liniştitoare din vremurile când lupul îmi păzea spatele. De data asta, am surprins paşii mărunți şi rapizi ai animalului mai mic, care se apropia din nou. L-am lovit cu piciorul mai tare decât aş fi vrut, dar nu l-am atins decât pieziş. A dispărut din nou.

— O să-l omor! am prevenit noaptea din jur, dar la amenințarea mea a răspuns doar un râs batjocoritor. Apoi m-am ruşinat, strigând furios: Ce vreți de la mine? Lăsați-mă în pace!

Ecourile întrebării şi dorinței mele copilăreşti s-au stins în bătaia vântului. S-a făcut o linişte cumplită – umbra singurătății mele.

— Unde ți-e lupul, Tom Badgerlock? a strigat un glas, de data asta de femeie, colorat de un râs

înăbuşit. Ți-e dor de el, renegatule?

Teama care mi se scursese prin vene odată cu sângele s-a transformat dintr-odată într-o furie de gheață. Aveam să stau acolo şi să-i omor pe toți, lăsându-le doar măruntaiele calde să aburească pe cărare. Pumnul care mi se încleştase până atunci pe mânerul pumnalului s-a destins brusc şi în trup mi s-a răspândit, calmă, senzația că eram pregătit pentru orice. Gata de luptă, i-am aşteptat. Aveau să mă atace brusc, din toate direcțiile, animalele de jos, iar oamenii de sus, cu arme. Eu n-aveam decât cuțitul. Trebuia să am răbdare până ajungeau foarte aproape de mine. Dacă fugeam, mă puteau lovi pe la spate. Mai bine aşteptam şi-i obligam să vină la mine. Atunci aveam să-i omor, să-i omor pe toți.

Sincer, nu ştiu cât am stat acolo. Senzația că eşti gata să înfrunți orice poate opri timpul în loc sau îl poate face să fugă iute ca vântul. Am auzit ciripitul unei păsări anunțând dimineața, apoi altul, răspunzându-i. Am aşteptat în continuare. Când zorii au început să păteze cerul nopții, am inspirat adânc. Am cercetat atent împrejurimile cu privirea, uitându-mă printre copaci cu ochii mijiți, dar nimic nu mi-a dat de bănuit. Singurele mişcări erau zborul înalt al micilor făpturi înaripate care țopăiau pe crengi şi stropii de ploaie argintii care cădeau de pe ramuri. Urmăritorii mei dispăruseră. Animalul care se repezise să mă muşte nu lăsase urme pe piatra umedă a potecii. Celălalt, mai

mare, care o traversase prin spatele meu, lăsase doar una, în noroiul de la margine. Fusese un câine mic. Şi asta era tot.

M-am răsucit pe călcâie şi mi-am continuat drumul spre castelul Buckkeep. Pe măsură ce înaintam, am început să tremur, nu de teamă, ci din cauza încordării care mă părăsea, ca să-i ia locul furia.

Ce voiseră de la mine? Să mă sperie. Să aflu de existența lor, să mă anunțe că ştiu cine sunt şi unde mi-e sălaşul. Ei bine, îşi atinseseră scopul cu vârf şi îndesat. M-am silit să-mi pun ordine în gânduri şi am încercat să cântăresc la rece amenințarea pe care o reprezentau. Nu m-am gândit doar pe mine. Oare ştiau şi de Jinna? Mă urmăriseră de la uşa ei şi ştiau şi de existența băiatului meu?

Mi-am blestemat prostia şi neglijența. Cum îmi putusem închipui că Pestriții aveau să mă lase în pace? Ştiau că Lordul Auriu venea din Buckkeep şi că slujitorul lui, Tom Badgerlock, stăpânea Harul. Ştiau că Tom Badgerlock îi tăiase brațul lui Laudwine şi-l salvase pe prințul luat ostatic. Acum căutau să se răzbune. Puteau s-o facă foarte uşor, afişând cu laşitate unul dintre pergamentele lor şi denunțându-mă astfel ca deținător al Harului, spurcata magie a animalelor. Aş fi fost spânzurat, ciopârțit şi ars din cauza asta. Îmi închipuisem cumva că în oraşul Buckkeep sau castelul cu acelaşi nume aveam să fiu ferit de ei?

Ar fi trebuit să ştiu că aşa avea să se întâmple. Odată revenit la curtea din Buckkeep, în miezul intrigilor şi manevrelor politice de acolo, devenisem vulnerabil la toate comploturile pe care le presupune puterea. *Ştiusem* că asta urma, am recunoscut în sinea mea cu amărăciune. Şi, timp de cincisprezece ani, gândul acela mă ținuse departe de Buckkeep. Numai Chade şi rugămintea lui stăruitoare de a-l salva pe prințul Dutiful mă aduseseră înapoi. Acum, realitatea dură se strecura în mine. Nu aveam decât două variante: fie tăiam orice legătură, cu oricine, şi fugeam, cum o mai făcusem, fie mă azvârleam cu capul înainte în vârtejul de intrigi care nu lipsiseră niciodată de la curtea Farseer din Buckkeep. Dacă rămâneam, trebuia să încep să gândesc iarăşi ca un asasin, întotdeauna conştient de riscurile şi amenințările care mă pândeau şi de urmările lor asupra celor din jurul meu.

Mi-am îndreptat gândurile pe calea adevărului. Trebuia să redevin asasin, nu doar să gândesc ca unul. Trebuia să fiu gata să ucid când întâlneam oameni care mă amenințau pe mine sau pe prințul meu. Pentru că nu aveam cum să evit legătura dintre noi: cei care îl luau în derâdere pe Tom Badgerlock din cauza Harului său şi a morții lupului său ştiau foarte bine că prințul Dutiful nu era deloc străin de magia animalelor. Cu asta îl aveau pe prinț la mână şi de asta aveau să se folosească şi mai departe, nu doar ca să pună

capăt persecuției celor înzestrați cu Har, ci şi ca să pună mâna pe putere. Nu mă ajuta cu nimic faptul că, într-o anumită măsură, cauza lor era şi a mea. Doar şi eu suferisem din cauza Harului. Nu voiam să mai văd pe nimeni apăsat de aceeaşi povară. Dacă n-ar fi reprezentat o amenințare atât de gravă la adresa prințului meu, poate aş fi trecut de partea lor.

Paşii furioşi m-au purtat până la santinelele de la poarta castelului Buckkeep. Din ghereta gărzilor răzbăteau glasuri de bărbați şi zdrăngănit de blide. Unul dintre soldați, un tânăr de vreo douăzeci de ani, se proptise în uşă, cu o felie de pâine cu brânză într-o mână şi cu o cană cu bere în cealaltă. Şi-a ridicat privirea spre mine şi, având gura plină, mi-a făcut semn din cap să trec. M-am oprit, simțind cum mi se răspândea furia în trup ca otrava.

— Ştii cine sunt? l-am întrebat.

A tresărit, apoi şi-a mijit ochii ca să mă vadă mai bine. Era clar că se temea să nu fi insultat un nobil mărunt, dar s-a liniştit la vederea hainelor mele.

— Un servitor din castel. Nu?

— Al cui servitor?

Ce prostie, să atrag atenția asupra mea! Dar nu mă puteam opri. Veniseră şi alții pe acelaşi drum ca mine? Se aflau în castel şi acum? O santinelă nepăsătoare lăsase să treacă oameni hotărâți să-l omoare pe prinț? Părea foarte posibil.

— Păi… nu ştiu! s-a răstit flăcăul. S-a ridicat şi

şi-a îndreptat spatele, dar ca să mă săgeteze din priviri s-a văzut nevoit să-şi înalțe şi fruntea. De unde să ştiu? De ce mi-ar păsa?

— Pentru că păzeşti intrarea principală în castelul Buckkeep, prostule. Regina şi prințul tău depind de vigilența ta, nu trebuie să-i laşi pe duşmanii lor să între. De-asta eşti pus aici. Nu-i aşa?

— Păi, eu... A scuturat din cap, înciudat şi nervos, apoi s-a întors către uşa gheretei. Kespin! Poți veni puțin?

Kespin era mai înalt şi mai bătrân. Se mişca aidoma unui spadasin şi se uita cu ochi pătrunzători pe deasupra bărbii cărunte. M-a cântărit din priviri şi a hotărât că nu reprezentam un pericol.

— Ce se întâmplă aici? ne-a întrebat pe amândoi.

Nu vorbise cu glas prevenitor, ci pe un ton care ne asigura că ştie să se poarte cu fiecare dintre noi după cum merită.

Santinela a arătat spre mine cu cana cu bere.

— S-a înfuriat fiindcă nu ştiu al cui servitor e.

— Ce?

— Sunt în slujba Lordului Auriu, l-am lămurit eu. Şi sunt îngrijorat fiindcă la poarta asta santinelele se mulțumesc să se uite cum intră şi iese lumea. Mă plimb pe porțile castelului Buckkeep de peste două săptămâni şi nu m-a întrebat nimeni nimic. Nu mi se pare în ordine. Cu

douăzeci de ani în urmă, când am fost aici, oştenii de gardă îşi luau sarcina în serios. A fost o vreme când…

— A fost o vreme când aşa ceva era necesar, m-a întrerupt Kespin. În timpul Războiului Corăbiilor Roşii. Dar acum e pace, omule. Iar castelul şi oraşul s-au umplut de oameni din Insulele Străine şi de nobili din celelalte ducate, veniți aici pentru logodna prințului. Nu ne poți cere să-i cunoaştem pe toți.

Am înghițit găluşca, dorindu-mi să nu fi început discuția, dar hotărât s-o duc până la capăt.

— Ajunge o singură greşeală pentru ca viața prințului nostru să fie în pericol.

— Sau pentru a insulta un nobil străin. Am primit ordine de la regina Kettricken. Ne-a poruncit să fim curtenitori şi ospitalieri. Nu bănuitori şi răuvoitori. Deşi, dacă-i vorba de tine, mă simt îndemnat să-i încalc porunca.

Mi-a zâmbit, îndulcind cumva amenințarea din vorbe, dar mi-a fost limpede că nu-i convenea să-i pun judecata la îndoială.

Am dat din cap, în semn de încuviințare. Greşisem purtându-mă astfel cu străjile. Ar fi trebuit să-i atrag atenția lui Chade, să încerce el să țină oamenii mai din scurt.

— Înțeleg, am spus împăciuitor. Ai dreptate. Dar eram nedumerit.

— Ei bine, data viitoare când ieşi pe-aici călare pe iapa asta neagră şi vânjoasă, ține minte că un

om nu trebuie să spună prea multe ca să afle foarte multe. Şi, dacă tot m-ai făcut curios, ia zi, cum te cheamă?

— Tom Badgerlock. Servitorul Lordului Auriu.

— Aha. Servitorul lui. A zâmbit cu tâlc. Şi garda lui de corp, nu? Da, mi-a ajuns la urechi o poveste despre voi. Şi nu numai atât. M-aş fi aşteptat s-aleagă pentru slujba asta alt soi de om.

M-a privit chiorâş, parcă aşteptându-mi răspunsul, dar mi-am ținut gura, fiindcă nu ştiam ce voia să dea de înțeles. O clipă mai târziu, a ridicat din umeri.

— Străinii ăştia cred că au nevoie de gardă chiar şi când locuiesc în castelul Buckkeep. Ei, vezi-ți de drum, Tom Badgerlock. Acum te cunoaştem. Sper că asta o să te-ajute să dormi mai bine la noapte.

Aşa că mi-au făcut semn să intru în castel. M-am îndepărtat, simțindu-mă caraghios şi înciudat. Trebuia să stau neapărat de vorbă cu Kettricken, am hotărât, şi s-o conving că Pestriții continuau să reprezinte un pericol real pentru Dutiful. Dar m-am îndoit că regina mea îşi putea găsi timp pentru mine în zilele următoare. În seara aceea se celebra logodna. Toate gândurile ei aveau să se îndrepte spre negocierile cu Insulele Străine.

La bucătărie era zarvă mare. Servitoarele şi pajii pregăteau o oaste de ceainice şi de castroane cu terci de ovăz. Aromele mi-au stârnit pofta de mâncare. M-am oprit să pun pe o tavă dejunul

Lordului Auriu. Am luat o farfurie cu şuncă afumată şi cornuri proaspete, un vas cu unt şi gem de căpşuni. Am adăugat şi câteva pere tari din coşul cu fructe culese din livada castelului. Când ieşeam, mi-a vorbit o grădinăreasă cu un coş cu flori atârnat de braț.

— Eşti servitorul Lordului Auriu?

Am dat din cap şi ea mi-a făcut semn să mă opresc şi a aşezat pe tavă un buchet de flori proaspăt culese şi un altul, mai mic, de boboci albi.

— Pentru înălțimea Sa, mi-a spus, deşi nu era nevoie, apoi s-a grăbit să se îndepărteze.

Am urcat scările către odăile Lordului Auriu, am bătut şi am intrat. Uşa dormitorului era închisă, dar n-am terminat bine de aranjat mâncarea, că a şi apărut, gata îmbrăcat. Îşi pieptănase părul lucios pe spate şi-l legase la ceafă cu o panglică de mătase albastră. Pe braț îi atârna o haină de aceeaşi culoare. Purta o cămaşă de mătase albă, cu piepții încărcați de dantelă, şi pantaloni mulați, tot albaştri, dar de o nuanță puțin mai închisă decât haina. Cu părul său de aur şi cu ochii de culoarea chihlimbarului, încânta privirile aidoma cerului senin al verii. Mi-a adresat un zâmbet cald.

— Ai înțeles, constat cu bucurie, că îndatoririle îți cer să te trezeşti devreme, Tom Badgerlock. Dacă şi gustul tău în materie de îmbrăcăminte ar fi la fel de treaz…

I-am făcut o plecăciune solemnă şi i-am tras

scaunul, ca să se poată aşeza la masă. I-am vorbit încet, pe un ton normal, mai degrabă ca prieten decât ca servitor:

— Adevărul e că nici nu m-am culcat. Hap n-a venit acasă decât spre dimineață, iar pe drumul încoace m-am întâlnit cu nişte Pestriți care m-au întârziat şi mai mult.

Zâmbetul i s-a topit de pe față. Nu s-a aşezat, ci m-a prins strâns de încheietura mâinii.

— Eşti rănit? m-a întrebat, cu sinceră îngrijorare.

— Nu, l-am asigurat, făcându-i semn să se aşeze.

M-a ascultat fără tragere de inimă. Eu am trecut în lateralul mesei şi am descoperit vasele din fața lui.

— N-au avut de gând să-mi facă rău. Dar au ținut să aflu că ştiu cum mă cheamă, unde locuiesc şi că am Har. Şi că lupul meu e mort.

Cu mare greutate am rostit ultimele cuvinte. Puteam să mă împac cu ideea morții lupului câtă vreme nu trebuia să vorbesc despre ea. Am tuşit şi m-am grăbit să dau la o parte florile tăiate din grădină. I-am întins buchețelul de boboci albi.

— Pe celelalte ți le pun lângă pat, am murmurat.

— Mulțumesc, mi-a răspuns cu glas la fel de stins ca al meu.

Am găsit o vază în camera lui. Până şi grădinăresei îi erau mai bine cunoscute decât mie gusturile rafinate ale Lordului Auriu. Am umplut

vaza din urciorul cu apă pentru spălat, am pus florile în ea şi am aşezat-o pe noptieră. Când m-am întors la el, îmbrăcase haina albastră şi-şi prinsese buchețelul alb în piept.

— Trebuie să vorbesc cu Chade cât mai repede, i-am spus, turnându-i ceai. Dar nu pot să merg pur şi simplu să-i bat la uşă.

A luat cana şi a sorbit din ea.

— Nu poți ajunge în camerele lui pe coridoarele secrete?

L-am privit cu subînțeles.

— Ştii cum e vulpoiul ăsta bătrân. Numai el îşi cunoaşte secretele şi nu riscă să fie spionat când e cu garda jos. El poate ajunge cu siguranță pe coridoare, numai că eu nu ştiu pe unde să intru. S-a culcat foarte târziu aseară?

Lordul Auriu a schițat o strâmbătură.

— Încă mai dansa când m-am hotărât eu să mă retrag. Pentru un bătrân, e plin de energie când are chef să se distreze. Dar o să-i trimit vorbă printr-un paj. O să-l invit să călărim împreună după-amiază. E destul de curând?

Îmi simțise agitația din glas, dar nu punea întrebări. I-am fost recunoscător.

— Da, l-am asigurat. Probabil că nici nu se va limpezi la minte mai devreme.

Am scuturat din cap, ca şi când aş fi vrut să mi se aşeze gândurile.

— S-au adunat dintr-odată atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc, din cauza cărora trebuie

să mă îngrijorez. Dacă Pestriții ăştia au aflat amănunte despre mine, atunci au aflat şi despre prinț.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei? Făceau parte din banda lui Laudwine?

— Se întunecase. Şi s-au ținut departe de mine. Am auzit un glas de bărbat şi unul de femeie, dar sigur erau cel puțin trei la număr. Unul a venit cu tovarăşul său de Har, un câine, altul, cu un animal mic şi iute, şobolan, nevăstuică sau, poate, veveriță. Mi-am tras răsuflarea. Vreau ca gărzile de la Buckkeep să fie puse în alertă. Iar prințul ar trebui să fie însoțit de cineva tot timpul. De „un preceptor din ăla cu muşchi", cum a propus Chade mai demult. Şi trebuie să vorbesc cu Chade, să-mi spună cum luăm legătura dacă am grabnic nevoie de ajutorul sau de sfatul lui. Iar prin castel ar trebui să se trimită zilnic patrule în căutarea şobolanilor, mai ales în camerele prințului.

El a tras aer în piept, parcă pregătindu-se să vorbească, dar şi-a înghițit întrebările.

— Mă tem că mai e ceva la care trebuie să te gândeşti, mi-a spus în schimb. Prințul Dutiful mi-a trimis aseară un bilet. Vrea să ştie când începi să-l înveți Meşteşugul.

— A scris el asta?

M-am îngrozit când l-am văzut încuviințând cu o şovăire. Ştiam că prințul îmi simțea lipsa. Fiind legați prin Meşteşug, aşa ceva nu putea să-mi scape. Îmi ridicasem ziduri ca să-mi feresc

gândurile de prinț, însă el nu era atât de priceput ca mine. Îi surprinsesem eforturile de mai multe ori fragile de a mă căuta, dar le ignorasem, făgăduindu-mi că aveau să se ivească în curând momente mai prielnice pentru noi. Dar, fără nicio îndoială, prințul meu nu era atât de răbdător.

— Băiatul trebuie învățat să fie prudent. Unele lucruri nu trebuie puse niciodată pe hârtie, iar cele care…

Mi s-au oprit cuvintele în gât. Probabil că m-am albit la față, pentru că Lordul Auriu s-a ridicat brusc în picioare şi a redevenit prietenul meu, bufonul, care mi-a oferit scaunul său.

— Te simți bine, Fitz? Te paşte cumva o criză?

Am căzut, pur şi simplu, pe scaun. Când m-am gândit cât de nebun fusesem, a început să mi se învârtă capul. Mi-am adunat cu greu puterile ca să-mi recunosc prostia incredibilă:

— Bufonule. Toate pergamentele mele, tot ce-am scris. Am venit aici atât de repede la chemarea lui Chade, încât le-am lăsat acasă. I-am spus lui Hap să încuie coliba înainte de a pleca la Buckkeep, dar nu cred că le-a ascuns, fiindcă nu i-am cerut-o, doar a închis uşa camerei mele de lucru. Dacă Pestriții sunt destul de inteligenți ca să facă legătura între mine şi Hap…

Mi-am lăsat ideea neterminată. Nu trebuia să-i spun mai multe. A făcut ochii mari. Citise tot ceea ce, în inconştiența mea, pusesem pe hârtie. Manuscrisele nu dădeau în vileag doar propria

mea identitate, ci şi numeroase întâmplări ale neamului Farseer, care ar fi fost mai bine să rămână uitate. Dezvăluisem şi multe dintre punctele mele vulnerabile în pergamentele alea blestemate: Molly, iubirea mea pierdută. Nettle, fiica mea bastardă. Cum putusem să fiu atât de prost încât să-mi aştern gândurile pe hârtie? Cum de lăsasem falsa mângâiere a scrisului să mă amăgească să le trădez, scriindu-le? Niciun secret nu e în siguranță dacă nu e încuiat în mintea unui singur om. Ar fi trebuit să le ard pe toate, cu mult timp în urmă.

— Te rog, bufonule, du-te la Chade în locul meu. Trebuie să mă întorc acolo. Acum. Azi.

El mi-a pus o mână prudentă pe umăr.

— Fitz, dacă pergamentele au dispărut, e deja prea târziu să pleci. Dacă Tom Badgerlock dispare ca fumul în clipa asta, nu vei izbuti decât să stârneşti bănuieli şi să-i inviți pe Pestriți să te urmărească. O să-i conduci drept la pergamente. Probabil se aşteaptă să te faci nevăzut după ce te-au amenințat. Vor sta cu ochii pe porțile castelului. Aşa că judecă la rece. Poate că temerile tale nu-şi au rostul. De unde până unde să facă legătura între Tom Badgerlock şi Hap? N-au cum. Cu atât mai puțin le-ar trece prin minte să se întrebe din ce loc anume a venit Hap la oraş. Nu te pripi. Discută mai întâi cu Chade şi mărturiseşte-i temerile tale. Şi stai de vorbă şi cu prințul Dutiful. Diseară se logodeşte. Băiatul ştie

să se prefacă, dar masca lui e subțire şi fragilă. Întâlneşte-te cu el, linişteşte-l.

A tăcut o clipă, apoi a îndrăznit să-mi facă o propunere:

— Ai putea trimite pe altcineva acolo să…

— Nu, l-am refuzat categoric. Trebuie să merg eu însumi. Unele lucruri le voi lua cu mine, pe celelalte le voi distruge.

Mi-am adus aminte de căpriorul gravat de bufon pe tăblia mesei. Emblema lui FitzChivalry Farseer împodobea masa lui Tom Badgerlock. Şi ea mi se părea o ameninţare. Voi arde masa, am hotărât. Voi da foc colibei din temelii. Nu va rămâne nici urmă din traiul meu acolo. Până şi ierburile din grădină trădau prea multe despre mine. N-ar fi trebuit să-mi abandonez cochilia la îndemâna oricui voia să-şi vâre nasul în ea. N-ar fi trebuit să-mi îngădui să las urme atât de vizibile nicăieri.

Bufonul m-a bătut pe umăr.

— Mănâncă, mi-a sugerat. Pe urmă spală-te pe faţă şi schimbă-ţi hainele. Nu lua hotărâri pripite. Dacă ne respectăm planul, vom supravieţui şi de data asta, Fitz.

— Badgerlock, l-am corectat şi m-am ridicat în picioare.

Nu e permis să te abaţi de la rolul jucat.

— Îmi cer iertare, lordul meu. O clipă mi s-a părut că mă ia cu leşin, dar acum mi-am revenit. Te rog să mă ierţi că ţi-am întrerupt dejunul.

Pentru o clipă, mila i s-a citit limpede în ochi.

Fără un cuvânt, s-a aşezat din nou la masă. I-am umplut cana cu ceai şi a mâncat în tăcere, meditând. Eu mi-am făcut de lucru prin cameră, însă meticulozitatea stăpânului nu-i lăsa servitorului prea multe de pus la loc. Mi-am dat seama, în clipa aceea, că ordinea desăvârşită îi stătea în fire. Se obişnuise să nu lase la vedere decât ceea ce voia să fie văzut. N-ar fi stricat să fac la fel.

— Îmi îngăduie lordul meu să mă retrag câteva minute? am întrebat.

A pus ceaşca pe masă şi s-a gândit puțin.

— Bineînțeles. O să ies din casă în scurtă vreme, Badgerlock. Du la bucătărie resturile de la dejun, umple urcioarele cu apă proaspătă, curăță vatra de cenuşă şi adu lemne de foc. Te sfătuiesc să te antrenezi pe urmă cu gărzile, ca să-ți păstrezi îndemânarea de luptător. Mă vei însoți în după-amiaza aceasta, când voi ieşi să călăresc. Ai grijă să-ți pui haine potrivite.

— Da, lordul meu, am încuviințat încet.

L-am lăsat să mănânce şi m-am retras în semiîntunericul cămăruței mele. Mi-am plimbat scurt privirea prin ea. Am hotărât să nu păstrez acolo nimic altceva în afară de lucrurile lui Tom Badgerlock. M-am spălat pe față, mi-am netezit părul tuns de mântuială şi am îmbrăcat haina albastră, de servitor. Apoi mi-am strâns hainele vechi şi desaga, sulul cu şperacle şi alte unelte primite de la Chade şi câteva obiecte pe care le

adusesem din coliba mea. Sortându-le în grabă, am dat peste un săculeț boțit de prea mult stat în apă sărată, care ascundea ceva. Şnururile de piele se uscaseră şi se întăriseră. A trebuit să le tai ca să-l deschid. Când l-am scuturat, a căzut din el figurina bizară culeasă de prinț pe plaja unde ne aruncase călătoria noastră periculoasă prin monoliții Meşteşugului. Cu gând să i-o dau mai târziu, am pus-o înapoi în săculețul distrus, pe care l-am aşezat deasupra boccelei. Pe urmă am închis uşa dormitorului meu, am acționat mecanismul ascuns în perete şi am traversat camera pe întuneric, ca să apăs o anumită porțiune din zid. Mi-a cedat fără zgomot sub degete. Deasupra capului meu, dâre sfioase de lumină trădau fantele prin care ziua pătrundea în coridoarele secrete ale turnului. Am închis bine uşa după mine şi am început să urc scara abruptă către turnul lui Chade.

Capitolul II

SERVITORUL LUI CHADE

Hoquin cel alb avea un iepure la care ținea foarte mult. Locuia în grădina lui, venea când îl chema şi-i stătea nemişcat în poală ore întregi. Catalizatoarea lui Hoquin era o femeie foarte tânără, aproape o copilă. O chema Redda, însă el îi spunea „Ochi-Sălbatic", pentru că avea un ochi care îi tot fugea într-o parte. Ei nu-i plăcea iepurele fiindcă încerca s-o alunge ori de câte ori se aşeza lângă Hoquin, muşcând-o zdravăn. Într-o zi, iepurele a murit. Redda l-a găsit țeapăn în grădină, i-a scos măruntaiele, l-a jupuit de piele şi l-a făcut bucăți, apoi l-a aruncat în oală. Lui Hoquin cel alb i s-a făcut dor de iepure numai după ce a mâncat din el. Jubilând, Redda i-a spus că tocmai îşi potolise foamea cu el. Mustrată aspru, Catalizatoarea nepedepsită a răspuns: Dar, maestre, tu însuți ai profețit asta. N-ai scris tu, în cel de-al şaptelea pergament al tău, că „Profetul tânjea după căldura cărnii sale, chiar dacă ştia că asta însemna sfârşitul lui?"

Scribul Cateren, *Despre Profetul Alb Hoquin*

Ajunsesem la jumătatea drumului către turnul lui Chade când mi-am dat seama ce făceam de fapt. Fugeam, îmi căutam o ascunzătoare şi speram, în taină, să fie bătrânul meu mentor acolo

şi să-mi spună exact ce să fac, ca pe vremea când eram ucenicul lui asasin.

Mi-am încetinit paşii. Ceea ce îi este îngăduit unui tânăr de şaptesprezece ani devine de neacceptat pentru un bărbat de treizeci şi cinci. Venise vremea să-mi găsesc propriul drum în lumea intrigilor de la curte. Sau s-o părăsesc pentru totdeauna.

Treceam pe lângă una din firidele care marca o gaură în zidul coridorului. Alături era o băncuță. Am aşezat bocceaua pe ea şi m-am aşezat ca să-mi pun ordine în gânduri. Judecând rațional, ce era cel mai bine să fac?

Să-i omor pe toți.

O idee bună, dacă aş fi ştiut exact cine erau. A doua idee complica lucrurile şi mai mult. Trebuia să-l protejez de Pestriți şi pe prinț, nu doar pe mine. Am lăsat la o parte grija pentru pielea mea, ca să mă concentrez asupra pericolului care-l păştea pe el. În primul rând, Pestriții puteau da oricând în vileag faptul că oricare dintre noi doi avea Har. Cârmuitorii celor Şase Ducate nu ar fi tolerat o asemenea pată pe obrazul regelui lor. Nu numai că ar fi pierit speranța lui Kettricken de a întemeia o alianță cu Insulele Străine, ci ar fi dus şi la răsturnarea dinastiei Farseer. Totuşi, nu vedeam cum le-ar fi fost de folos Pestriților o asemenea acțiune extremă. Odată Dutiful înlăturat, tot ce ştiau despre el n-ar mai fi contat. Mai rău, ar fi răsturnat o regină care îşi îndemna

poporul să manifeste îngăduință față de cei cu Har. Nu. Amenințarea cu dezvăluirea Harului lui Dutiful îşi avea rostul numai câtă vreme rămânea moştenitorul tronului. N-aveau să încerce să-l omoare, ci doar să-l supună voinței lor.

Şi unde s-ar fi ajuns cu asta? Ce i-ar fi cerut Pestriții prințului? Ar fi pretins oare ca regina să dea legi care să interzică uciderea celor cu Har pentru simplul fapt că făceau parte din neamul înzestrat cu acea putere magică? I-ar fi cerut încă şi mai mult? Ar fi fost nişte proşti dacă nu ar fi încercat să-şi asigure puterea într-o măsură cât de mică. Dacă existau duci sau nobili cu Sânge Străvechi, poate că Pestriții aveau să-i ajute să între în grațiile reginei. M-am întrebat dacă familia Bresinga venise la curte pentru ceremonia de logodnă. Ar fi meritat să aflu. Mama şi fiul sigur aveau Sânge Străvechi şi fuseseră mână-n mână cu Pestriții, ca să-l atragă pe prinț de partea lor. De data asta jucau cumva un rol mai activ? Şi cum aveau s-o convingă Pestriții pe regină că amenințările lor nu erau vorbe goale? Pe cine sau ce anume puteau distruge, ca să-şi dovedească puterea?

Foarte simplu. Pe Tom Badgerlock. Din punctul lor de vedere nu eram decât un pion pe tabla de joc, un servitor mărunt, dar un tip enervant, care le dăduse o dată planurile peste cap şi-l mutilase pe unul dintre conducătorii lor. Cu o seară înainte mă urmăriseră convinşi că aveam să transmit

„mesajul“ celor aflați la putere în Buckkeep. După aceea, pentru a demonstra neamului Farseer că era vulnerabil, m-ar fi doborât aşa cum doboară câinii de vânătoare un cerb. Aş fi fost „lecția” dată lui Kettricken şi lui Dutiful.

Mi-am lăsat capul în palme. Cel mai bun plan era să fug. Dar acum, că revenisem la Buckkeep, fie şi pentru o perioadă atât de scurtă, nu voiam să plec din nou. Castelul din piatră rece fusese cândva casa mea şi, în ciuda originii mele nelegitime, neamul Farseer îmi era familie.

Mi-a ajuns la ureche o şoaptă. M-am îndreptat de spate şi mi-am dat seama că prin zidul gros pătrundea, până în ascunzătoarea aceea, numai bună de iscodit, un glas tânăr, de fată. Ostenit, dar curios, m-am aplecat spre gaura din perete şi m-am uitat prin ea. Într-un dormitor mobilat cu generozitate, o copilă brunetă stătea cu spatele la mine. Lângă foc, un războinic bătrân şi cărunt zăcea tolănit într-un scaun. Îşi făcuse singur o parte din cicatricele de pe față, dâre fine, frecate cu cenuşă, pe care Străinii le considerau podoabe, însă altele erau crestături de sabie. Fire albe i se împleteau în păr şi în barba scurtă. Îşi curăța şi-şi tăia unghiile cu cuțitul de la centură, în vreme ce fata exersa un pas de dans în fața lui.

— … şi doi în lateral, unul în spate şi te răsuceşti, intona ea, cu răsuflarea tăiată, în timp ce picioarele mici îi ascultau instrucțiunile.

Când s-a rotit uşor, într-o învolburare de fuste

brodate, i-am întrezărit pentru o clipă fața. Era Narcesca Elliania, logodnica lui Dutiful. Se pregătea, fără îndoială, pentru primul lor dans împreună din seara aceea.

— Şi iar doi paşi lateral, doi în spate şi…

— Un pas în spate, Elli, a întrerupt-o bătrânul. Apoi te răsuceşti. Mai încearcă o dată.

Fata s-a oprit şi a spus ceva în limba ei, vorbind repede.

— Elliania, exersează limba țăranilor. Se potriveşte cu dansul lor, a răspuns el neînduplecat.

— Dar nu vreau, a zis ea bosumflată. Limba lor n-are niciun haz, e la fel de nesărată ca dansul ăsta.

Şi-a lăsat poalele rochiei să-i cadă dintre degete, şi-a prins coatele în palme şi şi-a încrucişat brațele la piept.

— E o tâmpenie. Faci la paşi şi te roteşti până te-apucă amețeala. Ca porumbeii care dau din cap în sus şi-n jos şi se ciugulesc înainte de împerechere.

— Da. Aşa e, a încuviințat bătrânul binevoitor. Şi din exact acelaşi motiv. Acum repetă. Şi dansează perfect. Dacă eşti în stare să ții minte paşii unui exercițiu cu sabia, atunci poți să ții minte şi paşii de dans. Sau vrei să creadă țăranii ăştia înfumurați că Runele Zeului i-au trimis prințului lor drept nevastă o sclavă de pe corăbii, cu două picioare stângi?

Fata s-a strâmbat, arătându-şi dinţii albi ca laptele. Pe urmă şi-a ridicat brusc poalele rochiei scandalos de sus, dezgolindu-şi picioarele desculțe, şi a făcut paşii cu o viteză nebună.

— Doi-paşi-în-lateral-un-pas-înapoi-răsucire-doi-paşi-în-lateral-un-pas-înapoi-răsucire-doi-paşi-lateral…

Incantația furioasă îi preschimba dansul grațios într-o țopăială turbată. Bărbatul se uita cu un zâmbet larg cum sălta ca o nebună, dar o lăsa în pace. *Runele Zeului,* mi-am repetat, şi am descoperit sunetul familiar al cuvintelor. Aşa le spuneau Străinii insulelor răzlețe pe care le stăpâneau. Iar pe singura hartă a Insulelor Străine pe care o văzusem toate peticele de pământ de pe întinderea apelor înghețate erau într-adevăr înfățişate ca nişte rune.

— Destul! a izbucnit brusc războinicul.

Fata se înroşise la față după atâta efort şi respira întretăiat. Dar nu s-a oprit decât după ce s-a ridicat el de pe scaun, a luat-o în brațe şi a săltat-o în aer.

— Ajunge, Elliania. Ajunge. Mi-ai arătat că ştii dansul, îl ştii foarte bine. Acum încetează. Însă diseară trebuie să fii numai grație, frumusețe şi farmec. Dacă te vei purta ca o zgâtie de fată, cum faci de obicei, frumosul tău prinț poate că-şi va alege o mireasă mai blândă. Iar tu n-ai vrea asta.

A lăsat-o jos şi s-a aşezat la loc.

— Ba da. Aş vrea, l-a contrazis fata, fără să stea

pe gânduri.

El şi-a chibzuit pe îndelete răspunsul.

— Nu. N-ai vrea. Sau poate vrei să-ți altoiesc fundul cu cureaua?

— Nu, a zis ea, cu destulă hotărâre ca să-mi dau seama că amenințarea bărbatului nu fusese vorbă-n vânt.

— Nu, a repetat bărbatul, şi cuvântul a sunat ca o încuviințare. Şi nici eu nu m-aş bucura să te bat. Dar eşti fiica surorii mele şi nu vreau să văd neamul mamelor noastre făcut de ocară. Tu vrei?

— Nu vreau să fac de ocară neamul mamelor mele, a răspuns copila, țeapănă ca un soldat, însă umerii au început apoi să-i tremure. Dar nu vreau să mă mărit cu prințul. Mama lui seamănă cu o harpie a zăpezii. El o să-mi umfle burta de copii care o să fie toți albi şi reci, ca fantomele ghețurilor. Te rog, Peottre, du-mă acasă. Nu vreau să trăiesc în peştera asta uriaşă şi friguroasă. Nu vreau să-mi facă băiatul lucrul ăla care pune copii în burtă. Nu vreau decât să stau în casa scundă a mamelor noastre şi să călăresc poneiul în bătaia vântului. Şi vreau barca mea, să plutesc cu ea pe Sendalfjord, şi pripoanele mele, cu care să merg la pescuit. Iar când o să cresc mare, vreau banca mea în casa mamelor şi un bărbat care ştie că se cuvine să locuiască în casa mamelor soției sale. Nu vreau altceva decât ceea ce îşi doreşte orice fată de vârsta mea. Prințul ăsta o să mă rupă de mamele mele cum rupi o ramură din vie, iar eu o

să mă sfrijesc şi o să mă usuc până când o să mă fac rumeguş.

— Elliania, Elliania, sufletul meu, nu vorbi aşa!

Bărbatul s-a ridicat iarăşi, cu graţia fluidă a unui războinic, în ciuda trupului său gros şi îndesat – un Străin sadea. A luat copila în braţe, şi ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui, scuturată de suspine. În ochii războinicului au apărut lacrimi.

— Gata, gata, linişteşte-te. Dacă vom fi deştepţi, dacă vei fi destul de puternică şi de iute şi vei dansa ca lebăda pe apă, nu se va ajunge la asta. Niciodată. În seara asta nu faci decât să te logodeşti, steluţa mea, nu te măriţi. Crezi că Peottre te-ar părăsi aici? Peştişor prostuţ ce eşti! Nimeni nu-ţi va pune un copil în burtă în noaptea asta şi nici în altă noapte, decât peste mulţi ani de zile! Şi nici atunci, decât dacă vei vrea tu. Îţi făgăduiesc. Crezi că aş face de ruşine neamul mamelor noastre, îngăduind să se întâmple altfel? Acum dansăm şi-atât. Însă dansul trebuie să fie desăvârşit.

A lăsat-o jos, pe picioruşele ei goale. I-a săltat bărbia ca să se uite la el şi i-a şters lacrimile de pe obraji cu dosul palmei lui brăzdate de cicatrice.

— Aşa, gata. Aşa. Zâmbeşte-mi. Şi nu uita: primul dans trebuie să fie al frumosului prinţ, dar al doilea e al lui Peottre. Hai, arată-mi cum vom ţopăi amândoi ca nişte ţărani caraghioşi.

A început să fredoneze cătuşi de puţin melodios, dar ritmat, iar fata şi-a pus mâinile mici într-ale

lui. A făcut primii paşi, ea mişcându-se ca un fulg, el, ca un spadasin. I-am urmărit dansând. Fata nu-şi lua ochii de la bărbatul care privea undeva departe, deasupra capului ei, spre un loc întrezărit numai de el.

I-a întrerupt o bătaie în uşă.

— Intră, a strigat Peottre.

În cameră a apărut o servitoare, cu o rochie pe braț. Peottre şi Elliania şi-au desprins brusc mâinile şi au înțepenit. N-ar fi fost mai prudenți nici dacă ar fi intrat un şarpe în cameră. Femeia însă era îmbrăcată ca Străinii, era de-a lor.

Se purta ciudat. Nu le-a făcut nicio plecăciune. A ridicat rochia ca să le-o arate şi a scuturat-o ca să se aranjeze faldurile.

— Narcesca o va purta diseară.

Peottre a măsurat veşmântul cu privirea. Era o rochie de femeie croită pentru o fetiță. De un albastru pal, cu decolteu adânc. Un rând gros de dantelă şi nişte încrețituri ingenioase țineau materialul țeapăn. Era menită să lase impresia că Narcesca avea sâni care nu-i crescuseră încă. Ellianiei i s-au împurpurat obrajii când a văzut-o. Peottre a reacționat mai direct. S-a aşezat în fața fetei, ca şi cum ar fi vrut s-o apere de rochie.

— Nu. N-o va purta.

— Ba da. Aşa preferă Doamna. Tânărul prinț o va găsi deosebit de atrăgătoare.

Femeia nu-şi dădea cu părerea, dădea un ordin.

— Nu, a repetat Peottre. N-o va îmbrăca. E o

bătaie de joc la adresa ei. Nu e veşmântul potrivit pentru o narcescă a Runelor Zeului. Purtând-o ar insulta casa mamelor noastre.

A înaintat brusc şi, cu o mişcare ca o lovitură de bici, a trimis la podea rochia din mâinile femeii.

Am crezut că servitoarea avea să se retragă din faţa lui speriată şi cerându-şi iertare, dar ea l-a ţintuit cu o privire lipsită de expresie şi i-a vorbit după o scurtă tăcere:

— Doamna a spus: „Nu are nicio legătură cu Runele Zeului. E o rochie pe înţelesul bărbaţilor din cele Şase Ducate. Aşa că Narcesca o va îmbrăca.” A părut să se gândească o clipă, apoi a adăugat: Dacă n-o îmbracă, pune în pericol casa mamelor tale.

Ca şi cum gestul lui Peottre n-ar fi fost altceva decât capriciul unui copil încăpăţânat, femeia s-a aplecat şi a săltat din nou rochia.

În spatele lui Peottre, Elliania a scos un ţipăt înăbuşit. Parcă de durere. Am izbutit să-i întrezăresc chipul când s-a răsucit bărbatul spre ea. Trăsăturile îi încremeniseră într-o expresie hotărâtă, dar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare şi era pe atât de albă, pe cât de roşie fusese înainte.

— Încetează! a spus bărbatul cu voce joasă.

La început mi s-a părut că i se adresa fetei. Dar pe urmă s-a uitat peste umăr. Iar când a vorbit din nou, n-a părut nicidecum să i se adreseze servitoarei:

— Încetează! Nu ne-am înțeles s-o îmbrăcăm ca pe-o târfă. Nu ne vom lăsa târâți în aşa ceva. Termină, altfel o omor şi-ți pierzi ochii şi urechile de aici.

Şi-a scos cuțitul de la centură, s-a apropiat de servitoare şi i l-a pus la gât. Femeia nici n-a pălit, nici nu s-a ferit. A rămas pe loc, țeapănă, cu ochii lucindu-i, înfruntând amenințarea cu ceva care era aproape un rânjet sarcastic. N-a răspuns prin cuvinte. Pe neaşteptate, Elliania a respirat adânc, chinuit, şi i-au căzut umerii. În clipa următoare şi i-a îndreptat şi a rămas din nou dreaptă. N-a vărsat nicio lacrimă.

Peottre a smuls rochia de pe brațul femeii dintr-o singură mişcare. Cuțitul lui trebuie să fi fost ascuțit ca briciul, pentru că a spintecat-o cu uşurință de la decolteu în jos. Apoi a aruncat zdrențele şi le-a călcat în picioare.

— Ieşi afară! i-a poruncit femeii.

— După cum ți-e voia, lordul meu, fireşte, a mormăit ea, batjocoritoare, întorcându-i spatele şi îndepărtându-se.

A ieşit fără grabă. Peottre a urmărit-o din priviri până când i s-a închis uşa în urmă, apoi s-a întors la Elliania.

— Te doare rău, peştişorule?

Fata s-a grăbit să clatine din cap, cu bărbia ridicată. O minciună curajoasă, pentru că arăta de parcă ar fi fost gata să leşine.

M-am ridicat de pe bancă fără zgomot. Aveam

praf pe frunte de la peretele pe care mă proptisem cât îi spionasem. Narcesca nu voia să se mărite cu prințul nostru, Peottre era de părere că logodna nu era o legătură de nedesfăcut, iar eu mă întrebam dacă toate astea îi erau cunoscute lui Chade. Şi ce boală o chinuia pe narcescă? Cine era „Doamna” şi de ce fusese atât de necuviincioasă servitoarea? Mi-am îndesat informațiile şi întrebările în acelaşi ungher al minții, mi-am luat bocceaua şi am pornit din nou spre turnul lui Chade. Cel puțin spionându-i pe alții îmi luasem o vreme mintea de la ale mele.

Am urcat ultimul şir de trepte abrupte spre odaia strâmtă din vârf şi am împins uşa mică. Dintr-un colț îndepărtat al castelului mi-a ajuns la urechi o frântură de cântec. Probabil că menestrelii îşi dezmorțeau degetele şi-şi pregăteau instrumentele pentru sărbătoarea din seara aceea. Am pătruns în camera lui Chade ieşind din spatele unui suport etajat pentru sticle de vin. Mi-am recăpătat răsuflarea, am împins fără zgomot suportul la loc cu umărul şi am lăsat bocceaua lângă el. Bărbatul aplecat peste masa de lucru a lui Chade vorbea singur. Îşi înşira nemulțumirile într-un soi de cântec gutural. Muzica a devenit mai sonoră şi mai clară, însoțindu-i vorbele. Din cinci paşi m-au adus, neauziți, alături de căminul din colț şi de sabia lui Verity. Abia ce am atins mânerul, că bărbatul s-a şi întors spre mine. Era netotul pe care îl zărisem în treacăt în grajd cu

două săptămâni înainte. Ținea o tavă plină cu castroane, un pisălog şi o cană de ceai. De spaimă, s-a aplecat şi toate vasele au alunecat într-o parte. A aşezat-o grăbit pe masă. Muzica s-a oprit.

O vreme, ne-am holbat nedumeriți unul la celălalt. Îşi ținea pleoapele căzute, ca şi când i-ar fi fost somn întruna. Vârful limbii îi ieşea din gură, lipit de buza superioară. Avea urechi mici, lipite de cap, pe sub părul tuns cu barda. Hainele atârnau pe el ca pe gard, iar mânecile cămăşii şi manşetele pantalonilor, prea lungi, arătau că le primise de la un bărbat mai bine clădit. Era scund şi durduliu. Toate nepotrivirile din înfățişarea lui mă alarmau. M-a înfiorat o presimțire. Ştiam că nu reprezenta o amenințare, dar nu-l voiam în apropierea mea. După cum se încrunta la mine, sentimentul era reciproc.

— Cară-te! a strigat, răguşit, din fundul gâtului, printre buzele moi.

Am tras aer în piept adânc şi i-am vorbit cu voce egală:

— Am dreptul să fiu aici. Tu îl ai?

Îmi dădusem deja seama că era servitorul lui Chade, băiatul care-i aducea lemne şi apă şi făcea curățenie în odăile lui. Dar nu ştiam în ce măsură i se destăinuise bătrânul asasin, aşa că nu i-am rostit numele. Mentorul meu nu putea fi atât de neglijent încât să-i dezvăluie secretul său unui netot.

Tu. Pleacă. Nu mă vezi!

Valul cu care m-a izbit magia Meşteşugului său m-a făcut să mă clatin pe picioare. Dacă n-aş fi avut deja zidurile înălțate în jurul minții, sigur l-aş fi ascultat fără să crâcnesc, aş fi plecat şi nu l-aş fi văzut. În vreme ce-mi întăream şi-mi îngroşam zidurile, m-am întrebat, în trecere, dacă îmi mai făcuse asta şi altădată. Mi-aş fi amintit dacă ar fi făcut-o?

Lasă-mă în pace! Să nu-mi faci rău! Pleacă de-aici, câine împuțit!

Ştiam că urma al doilea val, aşa că nu m-am mai speriat de el. Totuşi, nu mi-am coborât zidurile ca să-i răspund cu Meşteşugul meu. Am vorbit cu glas tremurat, deşi m-am străduit cât am putut să fiu categoric:

— Nu-ți fac niciun rău. Nici n-am avut de gând să-ți fac rău. Te las în pace, dacă asta vrei. Dar nu voi pleca. Şi nu-ți mai dau voie să mă împingi aşa.

Am încercat să-i vorbesc pe tonul ferm cu care te adresezi unui copil necuviincios. Probabil că el nici nu ştia ce face; neîndoielnic, folosea o armă cu care izbutise să se apere şi altădată.

Dar, în loc să se întristeze, chipul i s-a aprins de furie. Oare şi de teamă? Ochii, şi aşa foarte mici, aproape i s-au pierdut în obrajii bucălați, când i-a închis pe jumătate. O clipă, gura i-a atârnat întredeschisă şi limba i-a ieşit mai tare printre buze. A luat tava şi a trântit-o pe masă. Vasele au sărit pe ea. *Pleacă!* Meşteşugul său era ecoul poruncilor mânioase pe care le rostea cu gura. *Nu*

mă vezi!

Am tras scaunul lui Chade pe bâjbâite şi m-am aşezat.

— Ba te văd. Şi nu plec. Mi-am încrucişat braţele la piept. Speram să nu-şi dea seama cât de zdruncinat eram. Ar trebui să-ţi faci treburile purtându-te ca şi cum *tu* nu m-ai vedea *pe mine.* Şi tot *tu* ar trebui să pleci după ce termini.

N-aveam de gând să cedez în faţa lui; nu puteam. Să plec însemna să-i arăt pe unde venisem şi, dacă nu ştia deja, nu intenţionam să-i arăt. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încercat să par cât mai destins.

M-a săgetat din priviri. Magia lui izbea în zidurile mele cu o furie înspăimântătoare. Avea o forţă cumplită. Dacă Meşteşugul îi era atât de puternic fără nicio pregătire, oare cât de talentat s-ar fi dovedit dacă ar fi învăţat să-l controleze? Gândul mă înfricoşa de-a dreptul. Mi-am îndreptat privirea spre căminul rece, continuând să-l urmăresc pe bondoc cu coada ochiului. Fie îşi terminase treaba, fie renunţase s-o ducă la capăt. În orice caz, a luat tava, a traversat sfidător odaia şi a tras de un suport de pergamente. Îl văzusem odată pe Chade intrând pe acolo. Netotul s-a făcut nevăzut, dar, când suportul a revenit la locul său, i-am auzit şi vocea, şi Meşteşugul: *Puţi a rahat de câine. Te ciopârţesc ţi te ard.*

Mânia lui era ca refluxul care mă azvârlea la mal. După un timp, mi-am apăsat tâmplele cu mâna.

Efortul de a-mi ține zidurile ridicate şi de a le întări începea să mă obosească, dar nu îndrăzneam să le cobor încă. Dacă simțea că le-am coborât, dacă se hotăra să mă izbească tocmai atunci cu o poruncă, i-aş fi căzut victimă, aşa cum îmi căzuse mie victimă Dutiful când îi dădusem, impulsiv, ordin să nu lupte împotriva mea. Mă temeam că mintea prințului purta încă amprenta acelei decizii.

Mai aveam pe cap o grijă de care trebuia să scap. Nu ştiam dacă porunca de-atunci îl mai îngrădea. M-am hotărât să aflu cum s-o retrag. Dacă nu reuşeam, avea să ne împiedice să devenim prieteni adevărați. Pe urmă m-am întrebat dacă prințul ştia ce îi făcusem. Fusese un accident, mi-am zis, apoi m-am disprețuit pentru minciună. Izbucnirea mea îi întipărise porunca aceea în minte. Îmi era ruşine de ea şi, cu cât o anulam mai repede, cu atât era mai bine pentru amândoi.

Am auzit, din nou, o muzică îndepărtată. Am încercat să fac o legătură. Mi-am coborât treptat zidurile şi muzica a început să-mi răsune mai tare în minte. O auzeam şi când îmi acopeream urechile cu palmele. Muzică răspândită prin Meşteşug. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că aşa ceva ar fi posibil, dar slugii netoate îi reuşea. Când n-am mai fost atent la ea, s-a stins în perdeaua de gânduri care fremătau întotdeauna la hotarele Meşteşugului meu. Cele mai multe erau şoapte fără formă, gânduri ale oamenilor care aveau

destul talent ca să şi le lase pe cele mai presante să plutească pe apele Meşteşugului. Dacă mă concentram din toate puterile, reuşeam uneori să surprind idei sau imagini neştirbite din mințile altora, însă ei nu stăpâneau Meşteşugul îndeajuns ca să mă simtă, şi cu atât mai puțin ca să-mi răspundă. Netotul bondoc nu le semăna. Meşteşugul îi ardea cu vâlvătăi, muzica fiind deopotrivă căldura şi fumul talentului său neinstruit. Nu se străduia nicidecum s-o ascundă. Poate nu ştia cum sau n-avea de ce.

M-am destins, păstrând ridicat numai zidul care-mi ascundea gândurile tainice de mugurul de talent al lui Dutiful. Apoi, cu un geamăt, mi-am lăsat fruntea în mâini. Capul începu să-mi bubuie din cauza durerii stârnite de Meşteşug.

— Fitz?

L-am simțit pe Chade cu o clipă înainte de a mă atinge pe umăr, dar tot m-am trezit cu o tresărire şi mi-am ridicat brațele ca şi cum m-aş fi ferit de o lovitură.

— Ce te tulbură, băiete? m-a întrebat, apoi s-a aplecat să mă vadă mai bine. Ai ochii roşii! Când ai dormit ultima oară?

— Acum, cred.

Am reuşit să zâmbesc. Mi-am trecut mâna prin părul ciumpăvit. Sudoarea mi-l lipise de cap. Îmi aminteam numai frânturi dintr-un coşmar repede risipit.

— Am făcut cunoştinţă cu slujitorul tău, i-am spus, cu un tremur în glas.

— Pe Thick? Aha. Ei, nu-i cel mai inteligent om din castel, dar serveşte admirabil scopurilor mele. E greu să trădezi un secret când nu eşti în stare să-l recunoşti nici dacă pici cu nasul în el. Dar ajunge cu asta. Îndată ce am primit mesajul Lordului Auriu, am urcat aici, sperând să te prind. Ce-i povestea asta cu Pestriții din oraşul Buckkeep?

— A scris aşa ceva într-un mesaj?

Eram scandalizat.

— Nu în atâtea cuvinte. Şi numai pe înțelesul meu. Acum, povesteşte-mi.

— M-au urmărit noaptea trecută... de fapt, în dimineața asta. Ca să mă sperie şi să-mi dea de ştire că ştiu unde mă aflu. Că mă pot găsi oricând. Chade, hai să lăsăm acum asta. Ştiai că servitorul tău – cum îl cheamă? Thick? Ştiai că foloseşte Meşteşugul?

— La ce? Ca să spargă ceştile de ceai?

Bătrânul a pufnit ca şi când aş fi făcut o glumă proastă. I-a scăpat un oftat şi a arătat disprețuitor spre vatra rece.

— Trebuie să aprindă un foc mic în fiecare zi. Dar într-una din două uită. Tu despre ce vorbeşti?

— Thick stăpâneşte Meşteşugul. Şi încă foarte bine. Era să mă trântească la pământ când am intrat aici şi-am dat peste el. Dacă nu mi-aş fi păzit mintea de Dutiful, cred că mi-ar fi spulberat toate

gândurile. „Cară-te”, mi-a poruncit. „Nu mă vezi”. Şi „să nu-mi faci rău”. Şi, Chade, ştii, cred că nu e prima oară când face aşa. Cel puțin, cu mine a mai făcut-o. Nu demult, la grajduri, am auzit cum îl tachinau nişte grăjdari. Şi am auzit, ca rostite cu voce tare, cuvintele „nu mă vezi”. Pe urmă, băieții şi-au văzut de treburi, dar eu nu-mi amintesc să-l fi *văzut* pe Thick acolo. Adică să-l mai fi văzut şi altădată.

Chade s-a lăsat încet în scaunul meu. S-a întins şi mi-a luat mâna într-a lui, ca şi când aşa ar fi înțeles mai uşor ce spuneam. Sau poate voia să se convingă că n-am febră şi nu aiurez.

— Thick e înzestrat cu magia Meşteşugului. Asta vrei să spui.

— Da. Meşteşugul lui e brut şi needucat, însă arde cu flăcări imense. N-am mai întâlnit aşa ceva până acum.

Am închis ochii, mi-am lipit palmele de tâmple şi am încercat să-mi pun țeasta la locul ei.

— Mă simt de parc-aş fi fost bătut.

— Ține asta, mi-a zis Chade, aspru, peste câteva clipe.

Am luat cârpa înmuiată în apă rece şi mi-am pus-o pe ochi. Ştiam că n-are rost să-i cer ceva mai puternic. Bătrânului îi intrase în cap că leacurile împotriva durerii îmi scădeau puterea de a-l învăța pe Dutiful Meşteşugul. Zadarnic tânjeam după uşurarea pe care mi-ar fi adus-o scoarța de spiriduş. Dacă se mai găsea aşa ceva în castel,

Chade sigur o dosise bine.

— Ce-aş putea să fac? a şoptit.

Am ridicat un colț al cârpei de pe ochi, ca să-i arunc o privire.

— În legătură cu ce?

— Cu Thick şi cu Meşteşugul lui.

— Vrei să faci ceva? Ce-ai putea face? Tontul s-a născut cu Meşteşugul.

S-a aşezat din nou pe scaun.

— Din câte am izbutit să traduc din vechile manuscrise despre magia asta, deduc că Thick e o amenințare pentru noi. E un talent nestăpânit, needucat şi nesupus. Ar putea să-l tulbure pe Dutiful în timp ce încearcă să învețe. Dacă se înfurie, poate întrebuința Meşteşugul împotriva altor oameni; din câte se pare, a şi făcut-o. Mai rău, zici că e şi foarte puternic. Mai puternic decât tine?

Am ridicat brațul a neajutorare.

— N-am de unde să ştiu. Talentul meu a fost întotdeauna inegal, Chade. Şi n-am idee cum să mi-l măsor. Dar nu m-am mai simțit atât de asaltat de pe vremea când toată coteria lui Galen s-a unit împotriva mea.

— Hm… Chade s-a lăsat pe spate, cu ochii la tavan. Cel mai prudent ar fi să scăpăm de el. Cu blândețe, desigur. Nu e vina lui că reprezintă o amenințare pentru noi. Cel mai puțin dur ar fi să-i dăm scoarță de spiriduş ca să-i împuținăm sau să-i distrugem talentul. Dar, cum tu ai abuzat de

planta asta în ultimii zece ani şi nu ți-a micşorat puterile, nu mai cred că e atât de puternică pe cât o considerau autorii manuscriselor din vechime. Înclin însă pentru o a treia variantă, poate mai periculoasă. Mă întreb dacă nu cumva tocmai de asta mă atrage mai mult, pentru că şansele sunt la fel de mari ca riscurile.

— Să-i dăm lecții de Meşteşug?

La zâmbetul lui am scos un geamăt.

— Chade, nu. Nici măcar noi doi împreună nu ştim destule ca să fim siguri că îl învățăm pe Dutiful fără să-l punem în pericol, iar el e un băiat docil, cu minte ageră. Thick ăsta al tău deja mă duşmăneşte. Insultele lui mă fac să bănuiesc că mi-a ghicit şi Harul. Iar cele deprinse de unul singur îl fac destul de puternic ca să fie un pericol pentru mine dacă încerc să-l învăț mai multe.

— Atunci crezi că ar trebui să-l omorâm? Sau să-i schilodim talentul?

Nu voiam să iau eu hotărârea aceea. Nici măcar nu voiam să ştiu că se ia o asemenea hotărâre, şi totuşi mă trezeam, încă o dată, afundat până la gât în urzelile neamului Farseer.

— Nu cred niciuna, nici alta. Nu putem să-l trimitem undeva, departe de tot?

— Arma pe care o aruncăm astăzi va sta la beregată mâine, a ripostat Chade implacabil. De-asta a preferat regele Shrewd, cu mult timp în urmă, să-şi țină lângă el nepotul bastard. Cât despre Thick, trebuie să luăm o decizie

asemănătoare. Să-l folosim sau să-l facem inutil. Cale de mijloc nu există. A ridicat mâna cu palma în sus şi a adăugat: După cum ne-au demonstrat-o şi Pestriții.

Nu ştiu dacă a intenționat să-mi facă un reproş, dar ultimele lui cuvinte m-au durut. M-am proptit de spătarul scaunului şi-am lăsat cârpa să-mi alunece pe ochi.

— Ce-ai fi vrut să fac? Să-i omor pe toți, nu doar pe aceia care l-au ademenit pe prinț, ci şi pe bătrânii cu Sânge Străvechi care ne-au sărit în ajutor? Chiar şi pe vânătorul reginei? Familia Bresinga? Pe Sydel, logodnica lui Civil, pe…

— Ştiu, ştiu, m-a întrerupt, în timp ce lărgeam cercul de asasinate care oricum nu ne-ar fi apărat fără greş secretul. Dar uite unde am ajuns. Pestriții ne-au dovedit că sunt rapizi şi pricepuți. N-au trecut nici două zile de când te-ai întors la Buckkeep, că te-au şi urmărit. Am dreptate când spun că azi-noapte a fost prima oară când te-ai aventurat în oraş?

După încuviințarea mea tăcută, Chade a continuat:

— Şi te-au găsit cât ai zice peşte. Şi au avut grijă să afli că ştiu ce învârteşti. O mişcare ingenioasă.

A inspirat adânc şi a răsucit problema pe toate părțile în gând, încercând să-şi dea seama ce mesaj voiau Pestriții să transmită.

— Ştiu că prințul are Har. Ştiu că şi tu ai Har. Îl pot distruge pe oricare din voi, după cum au chef.

— Asta o ştim deja. Cred că au vrut să spună altceva.

Am tras îndelung aer în piept, mi-am pus ordine în gânduri şi i-am povestit pe scurt întâlnirea cu Pestriții.

— Acum văd lucrurile într-o lumină nouă. Au vrut să mă sperii, să mă gândesc ce-aş putea face ca să fiu în siguranță. Ei mă văd fie ca o amenințare, una de care trebuie să scape, fie ca pe cineva de care s-ar putea folosi.

Nu aşa privisem lucrurile mai devreme, dar acum implicațiile mi se păreau evidente. Mă înspăimântaseră, apoi mă lăsaseră să plec, ca să-mi dea timp să înțeleg că nu-i puteam ucide pe toți. Era imposibil de ştiut câți îmi cunoşteau deja secretul. Singura cale de a supraviețui era să le devin util. Ce voiau de la mine?

Poate să fiu spionul lor în castel. Sau arma lor strecurată în fortăreață, cineva care să se întoarcă împotriva neamului Farseer chiar din interior.

Chade îmi urmărise ideile fără efort.

— Păi, nu asta am putea alege noi? Hm… Da. O vreme, cel puțin, te sfătuiesc să fii prudent. Dar şi deschis. Fii gata, în caz că ajung din nou la tine. Vezi ce anume cer şi ce oferă în schimb. La nevoie, lasă-i să creadă că-l vei trăda pe prinț.

— Momeala din undiță.

Mi-am îndreptat spatele şi mi-am luat cârpa de pe ochi. În colțul gurii lui Chade a tremurat un zâmbet.

— Întocmai.

A întins mâna. I-am pus în palmă cârpa umedă. Şi-a lăsat capul pe-o parte şi m-a măsurat cu privirea.

— Arăți groaznic. Mai rău decât dacă ai fi băut o săptămână întreagă. Ai dureri mari?

— Suportabile, am răspuns cam țâfnos.

Chade a dat din cap pentru sine mulțumit.

— Mă tem că va mai trebui să le înduri. Dar e tot mai uşor de fiecare dată, nu? Corpul tău se învață cu ele. Cred că eşti ca spadasinul care-şi obişnuieşte muşchii să reziste la orele lungi de antrenament.

Mă înțepau ochii şi, aplecându-mi fruntea, mi i-am frecat oftând.

— Mai degrabă sunt bastardul care învață să îndure durerea.

— Sunt mulțumit, indiferent ce-ai fi.

O replică scurtă, categorică. Nu mi-era dat să am parte de compătimire din partea lui. S-a ridicat în picioare.

— Du-te şi spală-te, Fitz. Mănâncă. Ieşi în lume, să fii văzut. Ia-ți o armă, dar nu una care să sară în ochi. A tăcut o clipă. Sunt sigur că mai ții minte unde păstrez otrăvurile şi uneltele. Ia orice ai nevoie, dar lasă-mi o listă cu ce-ai luat, ca să-l pun pe ucenicul meu să refacă provizia.

Nu i-am spus că n-aveam să iau nimic, că nu mai eram asasin. Mă gândisem deja la unul sau chiar la două prafuri care mi-ar fi putut fi de folos

dacă m-aş fi trezit înconjurat de mai mulți duşmani, ca în dimineața aceea.

— Când o să-l cunosc pe noul tău ucenic? am întrebat într-o doară.

— L-ai cunoscut. Chade a zâmbit. Când o să ştii că e ucenicul meu? Nu cred că ar fi înțelept să afli, nici pentru el, nici pentru tine. Şi nici pentru mine. Fitz, te rog să te porți cât se poate de onorabil în privința asta. Nu te atinge de secretul ăsta, nu încerca să iscodeşti. Crede-mă când îți spun că e mai bine să nu-l cunoşti.

— Fiindcă tot ai pomenit de iscodire, trebuie să-ți mai spun ceva. Urcând scările, m-am oprit şi am auzit voci. M-am uitat în dormitorul Narcescăi. Am aflat lucruri pe care cred că trebuie să ți le împărtăşesc.

Chade şi-a înclinat capul şi m-a privit pieziş.

— Ispititor. Din cale afară. Dar n-ai reuşit să-mi abați complet atenția. Făgăduieşte-mi ce te-am rugat, Fitz, înainte de a mă momi să mă gândesc la altele.

Ca să fiu sincer, nu voiam să-i promit. Ceea ce mă ardea nu era doar curiozitate, şi nici măcar doar un soi ciudat de invidie. Îmi cerea ceva potrivnic tuturor învățăturilor pe care mi le dăduse el însuşi. Află tot ce poți despre tot ce se întâmplă în jurul tău, aşa mă învățase. Niciodată nu ştii ce anume îți va fi de folos. S-a tot încruntat la mine până când mi-am coborât privirea. Am clătinat din cap, dar am cedat:

— Făgăduiesc că nu voi face, cu intenție, nimic ca să aflu cine e noul tău ucenic. Dar pot să te întreb ceva? El ştie ceva despre mine, cine am fost şi ce-am făcut?

— Băiete, eu nu dau în vileag taine care nu sunt ale mele.

Am scos un mic oftat de uşurare. Ar fi fost neplăcut să-mi închipui că mă urmăreşte cineva din castel, ştiind cine sunt şi ferindu-se de privirile mele. Cel puțin eram pe picior de egalitate cu noul ucenic.

— Aşa. Acum, despre narcescă.

I-am povestit totul, cum nu sperasem s-o mai fac vreodată. Ca în copilărie, i-am repetat exact cuvintele pe care le auzisem. După aceea, mi-a pus întrebări despre ceea ce credeam că înseamnă ele. I-am spus adevărul pe față:

— Nu ştiu ce rol are bărbatul ăsta în povestea cu Narcesca oferită reginei Kettricken. Dar nu cred că vede logodna ca pe o obligație, iar sfatul pe care i l-a dat fetei o îndemna să nu se simtă nici ea obligată în vreun fel.

— Mi se pare foarte interesant. O ştire valoroasă, Fitz, nu încape îndoială. Mă intrigă şi servitoarea lor ciudată. Când îți va permite timpul, ai putea să-i spionezi din nou şi să-mi spui ce-o să afli.

— N-o poate face ucenicul tău?

— Îți bagi iar nasul unde nu-ți fierbe oala şi o ştii. Dar, de data asta, îți voi răspunde. Nu. Ucenicul meu nu cunoaşte rețeaua de coridoare

tainice din castel, aşa cum n-ai cunoscut-o nici tu. Nu-i treabă de ucenici. Au destul de lucru cu propriile lor secrete, nu le mai trebuie şi ale mele. Cred însă că îl voi pune s-o urmărească pe servitoare. Femeia asta e piesa de care mă tem cel mai tare din noul joc despre care mi-ai vorbit. Dar tunelurile pentru spionat şi pasajele secrete din Buckkeep rămân numai ale noastre. Deci – gura i s-a strâmbat într-un zâmbet ciudat – cred că te poți considera calfă. Nu fiindcă ai fi redevenit asasin. Ştim amândoi că nu mai eşti.

Gluma mi-a atins un punct sensibil. Nu voiam să mă gândesc cât de mult intrasem, încă o dată, în vechiul meu rol de spion şi asasin. Omorâsem deja pentru prințul meu de câteva ori. O făcusem în clipe de mânie, apărându-mă şi salvându-i pe Dutiful. Aveam să omor din nou, în secret, prin otrăvire, ştiind că e necesar, pentru neamul Farseer? Partea cea mai tulburătoare a întrebării era că nu cunoşteam răspunsul. Mi-am îndreptat gândurile spre lucruri mai utile.

— Cine e bărbatul din camera Narcescăi? În afară de faptul că e unchiul ei, Peottre.

— A, păi, ți-ai răspuns deja. Îi e unchi, fratele mamei ei. După vechile tradiții din Insulele Străine, unchiul e mai important decât tatăl. Familia mamei dă tonul. Frații unei femei au un rol important în viața copiilor ei. Soții intră în clanul nevestelor, iar copiii adoptă simbolul clanului mamei lor.

Am dat din cap. În timpul Războiului Corăbiilor Roşii, citisem toate manuscrisele despre Insulele Străine din biblioteca din Buckkeep, încercând să înțeleg de ce se luptau cu noi. Pe lângă asta, slujisem alături de războinicii răzvrătiți pe corabia *Rurisk,* iar de la ei aflasem câte ceva despre tărâmurile şi obiceiurile lor. Spusele lui Chade se potriveau cu amintirile mele despre cele aflate atunci.

Bătrânul şi-a frecat gânditor bărbia.

— Când a venit la noi să ne propună o alianță, Arkon Bloodblade era susținut de Hetgurd. Am acceptat asta, ca şi faptul că, fiind tatăl Ellianiei, îi putea aranja căsătoria. Am crezut că, poate, Insulele Străine au renunțat la tradiția lor matriarhală, însă acum mă întreb dacă familia Ellianiei nu continuă cumva s-o țină la loc de cinste. Dar, dacă e aşa, de ce n-a venit nicio rudă de parte femeiască care să vorbească în numele fetei şi să negocieze căsătoria? Arkon Bloodblade pare a fi cel care se ocupă de tratative. Peottre Blackwater [2] e însoțitorul şi garda de corp a Narcescăi. Acum însă văd că e şi sfătuitorul ei. Hm... Poate am greşit când i-am acordat prea multă atenție tatălui fetei; mă voi îngriji ca lui Peottre să i se arate mai mult respect.

S-a încruntat, reformulându-şi în grabă ideea despre oferta de alianță prin căsătorie.

---

[2] Apă neagră (n. tr.).

— Ştiam de servitoarea asta. Credeam că e confidenta Narcescăi, poate doica ei sau o rudă mai săracă. Din ce-ai văzut tu, am priceput că nu se înțelege nici cu Elliania, nici cu Peottre. Aici e ceva putred, Fitz.

A oftat prelung şi şi-a recunoscut în silă greşeala:

— Am crezut că negociem căsătoria cu Bloodblade, tatăl Ellianiei. Poate că despre rudele din partea mamei ar fi trebuit să aflu mai multe. Dar, dacă ele sunt cele care-o oferă pe Elliania, atunci Bloodblade ce e, un prostovan sau o marionetă? E împuternicit să vorbească în numele lor?

Gândurile la lucrurile care îl îngrijorau i-au încreţit adânc fruntea. Mi-am dat seama că amenințarea Pestriților la adresa mea îşi pierduse însemnătatea, Chade credea că mă puteam descurca şi singur. Nu m-am putut hotărî dacă încrederea lui era măgulitoare sau mă preschimba într-o piesă mai măruntă de pe tabla de joc. O clipă mai târziu, m-a readus cu picioarele pe pământ:

— Ei, cred că pentru moment, am rezolvat tot ce se putea. Transmite-i regretele mele stăpânului tău, Tom Badgerlock. Spune-i că mă doare capul şi nu mă voi putea bucura de compania lui după-amiază, dar că prințul meu i-a primit invitația cu încântare. Are în sfârşit ocazia să stea de vorbă cu tine, m-a tot bătut la cap să i-o găsesc. Nu trebuie

să-ți amintesc să ai grijă ce discuți cu el. Nu vrem să trezim bănuieli. Şi te sfătuiesc să călăreşti fie prin locuri unde ştii că nu te va deranja nimeni, fie prin cele publice, unde Pestriții ar trebui să fie foarte îndrăzneți ca să se apropie de tine. Ca să fiu sincer, nu ştiu cum e mai bine. A tras aer adânc în piept şi şi-a schimbat tonul vocii. Fitz, nu-ți subestima influența asupra prințului. În conversațiile noastre între patru ochi, vorbeşte despre tine liber, cu admirație. Nu cred că a fost înțelept să-i dezvălui legătura dintre noi doi, dar ce s-a făcut e bun făcut. Nu vrea doar să-l înveți Meşteşugul, eşti un bărbat de la care vrea şi sfaturi despre viață. Fii cu băgare de seamă. Un singur cuvânt de-al tău scăpat în pripă l-ar îndruma pe prințul nostru îndărătnic pe un drum pe care niciunul dintre noi nu l-ar putea urma rămânând în siguranță. Te rog să-i vorbeşti numai de bine despre logodnă şi să-l încurajezi să-şi îndeplinească îndatoririle de prinț din tot sufletul. Cât despre amenințarea Pestriților… azi nu e momentul cel mai potrivit să-l împovărezi cu temeri pentru tine. Şi-aşa poate că unii nu privesc cu ochi buni faptul că prințul nostru preferă să se plimbe călare cu un nobil străin şi garda lui de corp într-o zi atât de importantă din viața lui. A amuțit brusc, apoi a continuat: Nu încerc să-ți impun cum să te porți cu băiatul. Ştiu că între voi s-a format o legătură.

— Aşa este, am spus încercând să nu par prea

brutal.

La drept vorbind, mă cam înfuriasem ascultându-i lunga listă cu povețe. Am inspirat adânc şi am adăugat:

— Chade, aşa cum ai spus, băiatul aşteaptă de la mine sfaturile unui bărbat. Nu sunt nici curtean, nici sfetnic. Dacă m-aş strădui să-l îndrum pe Dutiful numai în lumina scopurilor urmărite de cele Şase Ducate...

Mi-am lăsat fraza neterminată, ca să nu-i spun că, purtându-mă astfel, aş fi dat dovadă de ipocrizie față de noi toți. Mi-am dres glasul.

— Aş vrea să fiu întotdeauna sincer cu Dutiful. Dacă îmi va cere sfaturi, îi voi spune ceea ce gândesc cu adevărat. Dar nu cred că trebuie să te temi din cauza asta. Kettricken şi-a modelat fiul. Bănuiesc că nu se va abate de la învățătura ei. În ceea ce mă priveşte, presupun că băiatul are nevoie mai degrabă de cineva care să-l asculte, nu care să-i vorbească. Astăzi îl voi asculta. Şi nu văd de ce ar trebui să afle Dutiful chiar acum despre întâlnirea mea cu Pestriții de azi-dimineață. S-ar putea să-l previn că nu trebuie să şi-i scoată cu totul din minte. Sunt, fără îndoială, o forță care trebuie tratată cu multă seriozitate. Asta îmi aminteşte de-o întrebare pe care mi-am pus-o: cei din familia Bresinga vor lua parte la ceremonia de logodnă?

— Presupun că da. Au fost invitați şi e de aşteptat să sosească azi.

M-am scărpinat la ceafă. Durerea de cap nu mă lăsa, dar devenea una obişnuită, nu din soiul celor provocate de Meşteşug.

— Dacă poți să-mi dai asemenea informații, aş vrea să ştiu cine îi însoțeşte, ce cai călăresc, ce animale de vânătoare au adus, ce şoimi, chiar şi ce animale de companie. Totul cât se poate de amănunțit. A, şi ar mai fi ceva: cred că ne-ar trebui un dihor sau un şoricar în odăile astea; ceva mic şi cu pas uşor, care să mişune după şobolani şi alți dăunători. Unul dintre animalele legate prin Har pe care le-am întâlnit azi-dimineață era şobolan, nevăstuică sau veveriță. O asemenea creatură ar fi un spion grozav în castel.

Chade a părut îngrozit.

— O să cer un dihor, cred. Nu face atâta zgomot ca un şoricar şi te poate însoți pe coridoare. Şi-a lăsat capul pe-o parte. Te gândeşti să ți-l faci tovarăş de Har?

M-am strâmbat la auzul întrebării.

— Chade, nu merge aşa.

Am încercat să-mi reamintesc că întrebase din neştiință, nu din răutate.

— Mă simt ca un bărbat rămas văduv de curând. Deocamdată, nu vreau să mă întovărăşesc cu niciun animal.

— Iartă-mă, Fitz. Pentru mine e greu de înțeles. Poate cuvintele mele ți-au părut nelalocul lor, dar n-au însemnat o lipsă de respect.

Am schimbat vorba:

— Ei, cred că aş face mai bine să-mi schimb hainele, dacă după-masă ies călare împreună cu prinţul. Şi ar trebui să ne gândim amândoi ce-i de făcut cu slujitorul ăsta al tău.

— Cred că o s-aranjez o întâlnire în trei. Dar nu azi, nici diseară. Poate nici mâine. Acum trebuie să ne ocupăm de logodnă. Totul trebuie să meargă şnur. Crezi că treaba asta, cu Thick, mai poate aştepta?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că va trebui să mai aştepte. Îţi urez noroc, să-ţi iasă totul bine în rest.

M-am ridicat şi am luat ligheanul şi cârpa, cu gândul să le duc la locul lor în drumul meu spre uşă.

— Fitz.

Glasul lui m-a oprit.

— Ştii, nu ţi-am spus-o direct, dar ar trebui să consideri că odăile astea îţi aparţin. Ştiu că un om în situaţia ta are nevoie de intimitate câteodată. Dacă vrei să faci schimbări… să muţi patul, cuierele, sau dacă vrei să ţi se lase aici mâncare sau o provizie de rachiu, orice, nu trebuie decât să-mi spui.

Oferta mi-a trimis un fior pe şira spinării. Nu-mi dorisem niciodată să fiu stăpân pe camera de lucru a asasinului.

— Nu. Îţi mulţumesc, dar nu vreau. Hai s-o lăsăm aşa cum e deocamdată. Deşi s-ar putea să las aici câte ceva. Sabia lui Verity, diverse lucruri

de-ale mele.

Am desluşit în ochii lui regrete tăinuite când a dat din cap în tăcere.

— Dacă vrei doar atât, prea bine. Deocamdată, a încuviințat.

M-a măsurat cu o privire nemulțumită, dar a adăugat cu voce blândă:

— Ştiu că suferi încă, însă ar trebui să mă laşi să-ți aranjez părul sau să pui pe altcineva. Aşa cum e acum atrage atenția.

— O s-o fac chiar eu. Azi. A, mai e ceva.

Ce ciudat că tocmai cea mai mare grijă îmi fugise din minte, alungată de celelalte. Am tras o gură zdravănă de aer. Acum mi se părea şi mai greu să-i mărturisesc neglijența mea.

— Am fost un prost, Chade. Când am plecat de acasă, am crezut că aveam să mă întorc înapoi curând. Am lăsat nişte lucruri acolo… lucruri periculoase, poate. Pergamente pe care mi-am notat gândurile şi am povestit în scris cum am trezit la viață dragonii, probabil prea amănunțit ca s-ajungă sub alți ochi. Trebuie să mă întorc acolo repede, ca să le duc într-un loc sigur sau ca să le distrug.

Fața bătrânului s-a umplut de îngrijorare în timp ce-i vorbeam. Când am tăcut, a oftat prelung.

— Unele lucruri e mai bine să rămână nescrise, a remarcat calm.

O mustrare blândă şi totuşi usturătoare. Chade fixa cu privirea peretele, dar părea să vadă ceva în

depărtare.

— Însă îți mărturisesc că mi se pare important ca adevărul să fie notat undeva. Gândeşte-te cât l-ar fi ajutat pe Verity, când a plecat în căutarea Străbunilor, dacă s-ar fi păstrat măcar un pergament demn de încredere. Aşa că adună-ți scrierile, băiete, şi adu-le aici, la loc sigur. Te sfătuiesc să mai aştepți o zi sau două înainte de a pleca. Poate că Pestriții se aşteaptă să fugi. Dacă pleci acum, e foarte posibil să fii urmărit. Dă-mi voie să aleg eu când şi cum să pleci. Vrei să trimit nişte oameni de încredere cu tine? N-ar şti cine eşti sau după ce anume te duci, doar că trebuie să te ajute.

Am stat pe gânduri, apoi am clătinat din cap.

— Nu. Am lăsat şi aşa la iveală prea multe părți din secretele mele. O să am eu sigur grijă de asta, Chade. Dar mă mai neliniştește şi altceva. Gărzile de la porțile castelului sunt mult prea nepăsătoare. Ținând cont de Pestriți, de logodna prințului şi de venirea Străinilor, cred că ar trebui să fie mai vigilente.

— Presupun că va trebui să mă îngrijesc şi de asta. Ciudat. Am crezut că, dacă te conving pe tine să vii aici, o să am eu mai puțin de lucru şi mai mult timp pentru bătrânețile mele. În schimb, pari hotărât să-mi dai mai mult de gândit şi de lucrat. Nu, nu te uita aşa la mine... Pesemne că e mai bine. Bătrânii zic că munca te păstrează tânăr. Dar poate-o spun numai ca să-şi poată continua

ei truda. Du-te cu bine, Fitz. Şi încearcă să nu mai descoperi, până la sfârşitul zilei, nimic grav de care să fie nevoie să mă ocup eu.

L-am lăsat pe scaunul lui, lângă vatra fără foc, părând dus pe gânduri, dar mulțumit de sine însuşi.

Capitolul III

ECOURI

În noaptea în care mişelul de Bastard cu Har i-a luat viața regelui Shrewd în camera acestuia, regina munteancă a prințului moştenitor Verity a ales să părăsească siguranța castelului Buckkeep. Singură şi grea cu prunc, a fugit în noaptea rece şi friguroasă. Se spune că bufonul regelui Shrewd, temându-se pentru viața lui, a implorat-o să-l protejeze şi a însoțit-o, dar acestea ar putea să fie doar bârfe răspândite prin castel, ca să explice dispariția lui din noaptea aceea. Cu ajutorul tainic al celor care-i susțineau cauza, regina Kettricken a traversat cele Şase Ducate şi s-a întors în casa copilăriei sale din Regatul Munților. Acolo a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să afle ce se întâmplase cu soțul ei, prințul moştenitor Verity. Căci, dacă trăia, s-a gândit regina, era acum regele de drept al celor Şase Ducate, precum şi ultima lor speranță împotriva prădăciunilor Corăbiilor Roşii.

A ajuns în Regatul Munților, dar nu l-a găsit pe rege acolo. I s-a spus că plecase din Jhaampe şi-şi continuase aventura. De atunci nu se mai auzise nimic de el. Numai câțiva oameni de-ai lui se întorseseră, cu mințile pierdute şi răniți, probabil într-o bătălie. Pe regină a cuprins-o disperarea. A aflat o vreme adăpost în mijlocul oamenilor printre care se născuse. Una din nenorocirile cele mai

cumplite din timpul călătoriei sale istovitoare a fost că pruncul care trebuia să fie moştenitorul tronului celor Şase Ducate s-a născut mort. Se povesteşte că lovitura aceasta i-a întărit hotărârea de a-l găsi neapărat pe regele ei, pentru că, dacă nu-l afla, neamul lui avea să se stângă odată cu el, iar tronul avea să încapă pe mâna lui Regal. Având o copie a hărții după care se călăuzise Verity, regina Kettricken a pornit pe urmele lui cu speranța că îl va duce pe tărâmul Străbunilor. Întovărăşită de credinciosul menestrel Starling Birdsong şi de câțiva servitori, ea şi-a condus ceata tot mai adânc în creierii munților. Trolii, spiriduşii şi magia misterioasă a acelor tărâmuri neprimitoare au fost numai câteva dintre piedicile pe care le-a înfruntat. Cu toate acestea, până la urmă a reuşit să pătrundă pe tărâmul Străbunilor.

A fost o călătorie chinuitoare, dar a reuşit să ajungă în imensul lor castel construit din piatră neagră şi argintie. Acolo a aflat că regele ei îl convinsese pe Regele-Dragon al Străbunilor să vină în ajutorul celor Şase Ducate. Acest Rege-Dragon, amintindu-şi de vechiul jurământ de alianță făcută de Străbuni cu cele Şase Ducate, a îngenuncheat în fața reginei Kettricken şi a regelui Verity. I-a dus acasă, pe spinarea lui, nu doar pe cei doi, ci şi pe menestrelul lor credincios, Starling Birdsong. Regele Verity s-a îngrijit ca regina şi menestrelul să ajungă cu bine la Buckkeep. Nici n-au apucat bine supuşii să-l salute, nici n-a aflat bine poporul că se

întorsese, că a şi plecat din nou. Cu sabia-i sclipind în soare, a încălecat pe Regele-Dragon şi s-au înălțat amândoi în văzduh, ca să lupte împotriva Corăbiilor Roşii.

În tot restul acelui îndelungat anotimp sângeros al izbânzilor, regele Verity şi-a condus aliații Străbuni împotriva Corăbiilor Roşii. Ori de câte ori vedeau oamenii aripile scânteietoare ca pietrele scumpe ale dragonilor pe cer, ştiau că regele era cu ei. Când forțele regelui au lovit fortărețele şi flota de Corăbii Roşii, ducii lui credincioşi i-au urmat exemplul. Cele câteva Corăbii Roşii care nu au fost distruse au fugit de la țărmurile noastre pentru a vesti în Insulele Străine vestea că neamul Farseer se mâniase. Când n-a mai rămas picior de năvălitor în regatul nostru şi pacea a revenit în cele Şase Ducate, Verity şi-a ținut promisiunea față de străbuni. În schimbul ajutorului lor, a primit să trăiască alături de ei, pe tărâmul lor îndepărtat, şi să nu se mai întoarcă niciodată în țara sa. Unii spun că regele a fost rănit de moarte în ultimele zile din Războiul Corăbiilor Roşii şi că Străbunii i-au luat cu ei numai trupul. Şi se mai spune că acesta zace într-o criptă de abanos şi aur sclipitor, într-o peşteră uriaşă din castelul lor din munți. Acolo, Străbunii îl onorează pentru vecie pe bărbatul viteaz care a sacrificat totul pentru a-şi ajuta poporul. Alții însă spun că regele Verity trăieşte şi azi, sărbătorit şi aclamat în regatul Străbunilor, şi că, ori de câte ori cele Şase Ducate se vor mai afla

la ananghie, se va întoarce cu bravii săi aliați, ca să le vină în ajutor.

Scribul Nolus, *Scurta domnie a lui Verity Farseer*

M-am întors în bezna şi în aerul închis din cămăruța mea. Odată ce am închis uşa către coridorul secret, am deschis-o pe cea care dădea în camerele bufonului, sperând să între şi la mine un strop din lumina soarelui. Nu mi-a fost de mare ajutor, dar oricum n-aveam cine ştie ce treburi. Am făcut patul şi mi-am plimbat privirea prin odaia sobră. Anonimă, dar sigură. Oricine putea locui în ea. Sau nimeni, m-am corectat sarcastic. Mi-am prins la şold sabia cea urâtă şi m-am asigurat că am şi cuțitul la curea înainte de a pleca.

Bufonul îmi lăsase o porție generoasă de mâncare. Rece, nu era prea îmbietoare, dar îmi era o foame de lup. Am mâncat totul, apoi, amintindu-mi ce îi ceruse lui Tom Badgerlock stăpânul său, am dus vasele la bucătărie. La întoarcere, am adus lemne şi apă pentru urcioare. Am frecat ligheanele şi am făcut tot ce mai trebuia. Am deschis obloanele, ca să aerisesc încăperea. De la fereastră, am văzut că ziua vrea să fie senină, dar răcoroasă. Înainte de a pleca, le-am închis la loc.

Până după-masă, când mergeam să călăresc, aveam timp pentru mine. Am vrut să cobor în oraş, dar m-am răzgândit. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri înainte de a mă întâlni din nou cu Jinna

şi voiam să chibzuiesc şi asupra îngrijorării de care o umplea Hap. Pe deasupra, n-aveam chef să mă spioneze iarăşi Pestriții. Cu cât îi arătam mai puțin interes Jinnei şi lui Hap, cu atât mai în siguranță erau amândoi.

Aşa că m-am dus pe terenul de instrucție. Maestrul armelor, Cresswell, m-a salutat spunându-mi pe nume şi m-a întrebat dacă Delleree fusese o potrivnică mulțumitoare pentru puterile mele. În timp ce scoteam un geamăt apreciativ, m-am mirat în sinea mea că mă ținea minte atât de bine. Am fost şi impresionat, şi descumpănit. A trebuit să-mi amintesc că, pentru a mă asigura că nu voi fi recunoscut ca FitzChivalry Farseer, cel care locuise în castelul Buckkeep cu şaisprezece ani în urmă, cel mai bine era să-mi construiesc o reputație ca Badgerlock. Aşa că m-am oprit intenționat la vorbă cu Cresswell şi i-am mărturisit cu umilință că Delleree fusese, într-adevăr, mai mult decât pe măsura puterilor mele. L-am rugat să-mi găsească şi acum un partener, iar el l-a strigat pe un bărbat din capătul celălalt al terenului, care s-a apropiat cu pasul lin şi echilibrat al unui luptător trecut prin multe.

În barba lui Wim îşi făcuseră loc şuvițe cărunte, iar talia i se îngroşase cu anii. I-am dat cam patruzeci şi cinci, cu zece peste vârsta mea adevărată, dar s-a dovedit un tovarăş pe potriva mea. Avea un suflu mai puternic decât al meu şi

era şi mai rezistent, dar am echilibrat lupta cu câteva trucuri cu sabia. Chiar şi aşa, după ce m-a înfrânt de trei ori, a fost destul de curtenitor ca să m-asigure că aveam să-mi recapăt îndemânarea şi tăria dacă mă antrenam regulat. Slabă consolare. Unui bărbat îi place să creadă că s-a păstrat în formă, iar, sincer vorbind, eu mă călisem doar pentru muncile dintr-o mică gospodărie de la țară şi, în plus, eram un vânător iscusit. Însă suflul şi muşchii unui războinic sunt altceva, şi trebuia să-i întăresc pe ai mei. Speram să nu am nevoie de toată îndemânarea unui luptător, dar am acceptat resemnat ideea exercițiilor zilnice. În ciuda vremii răcoroase, transpirația îmi lipea cămaşa de spate când am plecat de pe teren.

M-am dus la băile cu aburi din spatele cazărmii gărzilor, deşi ştiam că teritoriul era al lor şi al ajutoarelor de grăjdari. Mi-am zis că, în momentele acelea ale zilei, nu va fi prea multă lume şi că Tom Badgerlock mai degrabă s-ar duce acolo să se spele decât să care apă pentru baie la amiază. Băile castelului erau într-o clădire veche din piatră neprelucrată, scundă şi lungă. M-am dezbrăcat de hainele asudate în prima încăpere, le-am împăturit şi le-am lăsat pe o bancă. Mi-am scos de la gât şi talismanul de la Jinna şi l-am ascuns sub cămaşă. Gol, am deschis uşa de lemn şi am intrat în sala băii. Mi-a luat câteva clipe ca să mi se obişnuiască ochii cu semiîntunericul. Am văzut şiruri etajate de bănci în jurul sobei scunde

din piatră. Singura sursă de lumină era sclipirea de un roşu-intens a focului, evadând din foarte bine încinsa ei temniță de piatră. Aşa cum bănuisem, locul era aproape pustiu, cu excepția a trei Străini din garda Narcescăi. Stăteau într-un colț din camera aburită şi-şi vedeau de ale lor, vorbind pe şoptite în limba lor aspră. S-au uitat la mine o singură dată, în trecere, apoi m-au ignorat. Am fost mai mult decât încântat să-i las în pace.

Am scos apă din butoiul din colț şi am aruncat-o pe pietrele fierbinți. S-a ridicat o perdea de aburi pe care i-am inspirat adânc. Am stat cât am putut de aproape de pietrele aburinde, până când transpirația a început să-mi curgă pe piele. O simțeam, înțepătoare, pe zgârieturile de pe ceafă şi de pe spate. Am văzut o cutie cu sare grunjoasă şi nişte bureți de mare, ca în copilăria mea. M-am frecat cu sare pe corp, strâmbându-mă de usturime, apoi am îndepărtat-o cu bureții. Aproape terminasem, când s-a deschis uşa şi s-au înghesuit pe ea douăsprezece gărzi. Veteranii din grup arătau obosiți, în vreme ce soldații mai tineri strigau şi se înghionteau veseli, în joacă, bucuroşi că se întorc acasă după o patrulare îndelungată. Doi tineri au pus lemne în sobă, altul a aruncat apă pe pietre. Aburii s-au ridicat ca un zid, iar încăperea a prins să răsune de glasuri, care de care mai gălăgioase.

Şi-au făcut apariția şi doi bărbați în vârstă, cu mişcări încete. Se vedea limpede că nu făceau

parte din primul grup. Trupurile lor pline de cicatrice şi noduri le trădau anii lungi petrecuți la oaste. Erau cufundați într-o discuție, se plângeau de berea din sala gărzilor. Țineam capul în jos şi nu mă uitam spre ei. Unul dintre cei doi mă cunoscuse în tinerețea mea. Îl chema Blade şi îmi fusese un prieten adevărat. L-am auzit blagoslovindu-şi spatele înțepenit cu sudalme familiare. Ce n-aş fi dat ca să-l pot saluta şi ca să schimb o vorbă cu el! M-am mulțumit să zâmbesc în sinea mea când l-am auzit înjurând berea proastă şi i-am dorit numai bine din adâncul sufletului.

Am tras apoi cu ochiul, curios să văd că se împăcau gărzile noastre din Buckkeep cu oştenii din Insulele Străine. În mod ciudat, tinerii erau cei care îi evitau pe oaspeți şi le aruncau priviri bănuitoare. Gărzile destul de bătrâne ca să fi luptat în Războiul Corăbiilor Roşii erau mai destinse. Poate că, după ce-ți petreci o vreme destul de îndelungată mânuind uneltele morții, războiul devine o meserie şi e mai uşor să vezi în alt oştean un tovarăş de arme, nu un fost duşman. Oricare ar fi fost motivul, mi s-a părut că Străinii erau mai puțin dornici decât gărzile din Buckkeep să-şi facă prieteni noi. Dar e posibil să nu fi fost la mijloc decât prudența înnăscută a soldaților fără arme şi înconjurați de un grup de necunoscuți. Ar fi fost interesant, dar şi periculos să rămân şi să-i urmăresc mai multă vreme. Blade avusese

dintotdeauna ochi buni. N-aş fi vrut să-l ajut să mă recunoască zăbovind prea mult în preajma lui.

Dar, când am dat să plec, un soldat tânăr m-a izbit cu umărul. Nu din întâmplare, şi nici să se prefacă prea bine n-a ştiut. A fost doar motivul ca să zbiere cât îl ținea gura:

— Cască ochii, omule! Cine eşti, ia zi? Din ce companie de gărzi?

Era probabil din Farrow, avea părul cenuşiu, muşchi din belşug şi agresivitatea tinereții. I-am dat cam şaisprezece ani – un băiat care murea de nerăbdare să se laude în fața prietenilor mai experimentați.

I-am aruncat o privire de un dezgust îngăduitor, ca de la veteran la răcan. Dacă m-aş fi arătat nepăsător, l-aş fi invitat să mă atace. Nu voiam decât să plec cât mai repede, fără să atrag atenția mai mult decât era necesar.

— Ai grijă pe unde calci, băiete, l-am avertizat cu blândețe.

Am trecut pe lângă el, dar m-a apucat din spate de umărul stâng şi m-a îmbrâncit. M-am răsucit să-l înfrunt, enervat, dar încă fără violență. Îşi ridicase deja pumnii, gata să se apere. Am dat din cap într-o parte şi-n alta, îngăduitor, iar câțiva tovarăşi de-ai lui au chicotit.

— Potoleşte-te, băiete, l-am sfătuit.

— Te-am întrebat ceva, a mârâit.

— Da, am recunoscut calm. Dacă ai fi catadicsit să-mi spui cum te cheamă înainte de a vrea să afli

numele meu, poate ți-aş fi răspuns. Aşa era obiceiul pe-aici, prin Buckkeep.

M-a privit cu ochi îngustați.

— Charl, din garda lui Bright. Nu mi-e ruşine nici cu numele, nici cu compania mea.

— Nici mie, l-am asigurat. Sunt Tom Badgerlock, servitorul Lordului Auriu. Care mă aşteaptă chiar acum. La revedere.

— Servitorul Lordului Auriu. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

A pufnit dezgustat şi s-a întors către camarazii lui, ca să-şi dovedească superioritatea.

— N-ai ce căuta aici. Locul ăsta e numai pentru gărzi, nu pentru paji, lachei sau „servitori speciali".

— Serios? Am zâmbit în colțul buzelor şi l-am scrutat din cap până-n picioare, insultător. Nu-i pentru paji şi lachei. Asta mă surprinde.

Toți ochii erau acum asupra noastră. Nu mai aveam cum să evit atenția celorlalți. Trebuia să-mi câştig reputația ca Tom Badgerlock. Tânărul s-a înroşit la față la auzul insultei şi s-a repezit să mă lovească.

M-am ferit aplecându-mă într-o parte, apoi am înaintat cu un pas. Se aştepta să-i trag un pumn, eu însă l-am lovit peste picioare, secerându-i-le. O mişcare mai potrivită pentru bătăuş decât pentru garda de corp a unui nobil şi, fără îndoială, l-a luat prin surprindere. I-am mai tras un picior când a picat spre podea, lăsându-l fără aer. A căzut lat,

cu răsuflarea întretăiată, periculos de aproape de sobă. Am păşit în față şi i-am pus talpa pe pieptul gol, imobilizându-l.

— Încetează, băiete! Până n-o încasezi mai urât.

Doi dintre prietenii lui au pornit-o spre mine, însă Blade i-a oprit:

— Terminați!

Au încremenit. Bătrânul soldat a făcut un pas spre ei, cu o mână apăsată pe şale.

— Destul! Aici nu se bate nimeni. I-a aruncat o privire cruntă bărbatului care părea să fie comandantul gărzilor. Rufous, ține-ți cățelul sub control. Am venit aici să-mi potolesc durerea de spate, nu să mă calce pe nervi un fanfaron care nici să se bată nu ştie. Scoate-l pe mucosul ăsta de-aici. Tu, Badgerlock, ia-ți piciorul de pe el.

În ciuda vârstei înaintate, sau poate tocmai datorită ei, Blade impunea şi acum respect gărzilor. Când m-am dat înapoi, băiatul s-a săltat în picioare. Avea pe chip o expresie şi ucigaşă, şi supărată.

— Ieşi afară, Charl, i-a strigat comandantul lui. Azi ne-am săturat toți de tine. Fletch şi Lowk, cărați-vă şi voi cu el, fiindcă ați fost destul de nătângi ca să-i săriți în ajutor.

Cei trei vânjoşi au trecut pe lângă mine în pas de plimbare, ca şi când nu le-ar fi păsat. Soldații au început să murmure între ei, dar majoritatea păreau să fie de acord că tânărul arțăgos era mai curând bădăran decât oştean. M-am aşezat

undeva mai retras, ca să le dau timp suficient să se îmbrace şi să plece înaintea mea. Spre disperarea mea, Blade a venit țeapăn la mine şi mi-a întins mâna. Când i-am strâns-o, am simțit bătăturile după care recunoşti un spadasin.

— Sunt Blade Havershawk, s-a prezentat, cu seriozitate, şi, spre deosebire de mucosul ăla, îmi dau seama că porți cicatricele unui războinic. Te rog să foloseşti baia în continuare. Nu-i lua în seamă aiurelile. E nou în compania lui şi încă încearcă să treacă peste gândul că Rufous l-a primit la rugămințile mamei sale.

— Tom Badgerlock, m-am prezentat şi eu. Îți mulțumesc foarte mult. Am priceput că vrea să câştige admirația tovarăşilor săi, însă habar n-am de ce s-a luat tocmai de mine. N-am vrut să mă bat cu el.

— S-a văzut cu ochiul liber, şi tot la fel s-a văzut că tocmai de-asta a avut noroc. Cât priveşte motivul pentru care s-a legat de tine, e tânăr şi pleacă prea mult urechea la bârfe. Nu-l poți judeca după asta. Eşti de prin partea locului, Tom Badgerlock?

Am scos un hohot de râs scurt.

— Păi, s-ar zice că mă trag din Buck.

A arătat spre zgârieturile de pe gâtul meu.

— Cum te-ai ales cu ele?

— Mi le-a lăsat o pisică, m-am auzit spunând, iar el şi-a închipuit că am făcut o glumă deşucheată şi a râs.

Şi am pălăvrăgit aşa o vreme, soldatul cel bătrân şi cu mine. I-am privit chipul brăzdat, am dat din cap şi am zâmbit la bârfele lui, dar n-am observat niciun semn că m-ar fi recunoscut. Ar fi trebuit, presupun, să mă liniştesc la gândul că nici măcar un prieten vechi ca Blade nu-l recunoaşte pe FitzChivalry Farseer. În schimb, m-a năpădit un val de amărăciune. Nu mă făcusem remarcat prin absolut nimic, fusesem chiar atât de uşor de uitat pentru el? îmi venea greu să-l ascult cu atenție, iar când, într-un târziu, m-am scuzat, spunând că trebuie să plec, m-am simțit aproape uşurat că o făceam înainte de a ceda impulsului irațional de a mă da de gol, de a scăpa un cuvânt sau o expresie care să-i sugereze că mă cunoscuse cândva. Doream să mi se dea importanță cu o sete de băiat necopt la minte, sete înrudită cu ceea ce-l îmboldise pe tânărul Charl să caute motiv de încăierare.

Din saună, m-am dus în camera de baie, unde m-am curățat de toată sarea de pe piele şi m-am frecat cu un prosop. M-am întors în prima încăpere, m-am îmbrăcat şi m-am îndreptat spre ieşire, cu sentimentul că sunt curat, dar nu şi renăscut. Poziția soarelui îmi spunea că se apropia ora plimbării călare cu Lordul Auriu. M-am dus la grajduri, dar, când am vrut să intru, am dat peste un flăcău care, pe lângă Negruța şi Malta, mai ducea de frâu şi un cal cenuşiu, pe care nu-l ştiam. Toți trei erau bine țesălați şi deja înşeuați.

I-am spus că sunt slujitorul Lordului Auriu, dar m-a privit chiorâş până când m-a salutat o voce de femeie:

— Tu eşti, Badgerlock? Călăreşti cu Lordul Auriu şi prinţul nostru astăzi?

— Da, se vede că mi-a surâs norocul, domniţă Laurel, i-am răspuns eu, în chip de salut, vânătorului reginei.

Purta un costum de un verde de pădure, cu tunică şi pantaloni mulaţi vânătoreşti, dar silueta ei le dădea un aer total diferit. Îşi prinsese părul într-un fel cât se poate de neglijent, însă tocmai asta o făcea să pară şi mai feminină. Cu o scurtă plecăciune, grăjdarul mi-a dat imediat voie să iau caii. Când acesta s-a îndepărtat îndeajuns încât să nu poată auzi ce vorbim, Laurel mi-a zâmbit şi m-a întrebat cu glas liniştit:

— Şi ce mai face prinţul nostru?

— E bine, sănătos, sunt sigur, domniţă Laurel.

M-am scuzat din priviri, iar ea se pare că nu mi-a răstălmăcit răspunsul. Şi-a plimbat ochii peste talismanul aducător de bunăvoinţă de la gâtul meu. Mi-l făurise Jinna, cu vrăjile ei tămăduitoare. Se presupunea că-i face pe oameni mai binevoitori faţă de mine. Buzele lui Laurel s-au întins într-un zâmbet mai larg. Cu mişcări naturale, mi-am ridicat gulerul, ca să ascund măcar o parte din talisman. Laurel a întors capul şi mi-a vorbit mai de sus, ca de la vânător la servitor:

— Îţi doresc o după-masă plăcută. Transmite-i,

te rog, salutările mele Lordului Auriu.

— I le voi transmite, fără îndoială. O zi bună şi domniei tale.

În timp ce se îndepărta, mi-am mormăit în barbă nemulțumirea față de rolul pe care trebuia să-l suport ca pe o cămaşă lipită de spate. Mi-ar fi plăcut să stau mai mult de vorbă cu ea, dar grajdul nu era locul potrivit pentru conversații între patru ochi.

Am dus caii la uşa principală a sălii castelului şi am început să aştept.

Şi am tot aşteptat.

Calul prințului părea obişnuit cu întârzierile mari, dar Malta nu mai avea astâmpăr, iar Negruța îmi punea la încercare răbdarea în diverse feluri, trăgând de dârlogi cu smucituri când scurte, când prelungi. Trebuia să petrec mai multe ore cu ea dacă voiam să devină un cal de nădejde. M-am întrebat când mi-aş fi putut găsi vreme şi pentru asta, am blestemat timpul pe care tocmai îl iroseam, apoi mi-am alungat gândul. Timpul unui servitor îi aparținea stăpânului său; trebuia să arăt că sunt convins de asta. Am simțit răcoarea în oase şi, tocmai când începusem să mă enervez, am auzit zarvă. Mi-am îndreptat spatele şi mi-am luat un aer îndatoritor.

În clipa următoare, au apărut prințul şi Lordul Auriu, înconjurați de urători de bine şi de gură-cască. N-am văzut-o pe mireasa lui Dutiful în anturajul său, nici pe vreun musafir din Insulele

Străine. Era oare ceva neobişnuit? Erau şi câteva femei tinere, inclusiv una ce părea foarte dezamăgită, bosumflată. Sperase, fără îndoială, că prinţul avea s-o invite să călărească alături de el. Câţiva dintre bărbaţii care-l însoţeau păreau la fel de nemulţumiţi. Expresia feţei lui Dutiful era plăcută, însă am ghicit, după colţurile gurii şi după ochi, că şi-o păstra cu mare greutate. Venise şi Civil Bresinga, stătea la marginea cercului de admiratori. Chade spusese că era aşteptat în cursul acelei zile. Mi-a aruncat o căutătură urâtă şi am observat că încerca să se apropie de prinţ, dar din partea opusă Lordului Auriu. Prezenţa lui mi-a trimis un fior de iritare şi teamă pe şira spinării. Avea oare să plece şi să-i anunţe degrabă pe ceilalţi că eu călărisem cu prinţul? Făcea pe iscoada pentru Pestriţi sau era nevinovat, aşa cum se pretindea?

Era evident că prinţul voia să plece cât mai repede, dar tot am mai zăbovit puţin, până şi-a luat rămas-bun de la însoţitori, promiţându-le multora că avea să le acorde atenţie mai târziu. Părea cât se poate de amabil şi de răbdător. Mi-a trecut prin cap că numai datorită legăturii prin Meşteşug dintre noi eram eu conştient de nerăbdarea şi iritarea pe care i le stârneau nobilii eleganţi din jur. Ca şi când ar fi fost un cal nărăvaş, i-am transmis gânduri care să-l calmeze şi să-l facă mai răbdător. Mi-a aruncat o privire fugară, dar n-am fost sigur că amestecul meu nu

i-a scăpat.

Unul din însoțitori mi-a luat frâul din mână şi a ținut animalul până l-a încălecat prințul. M-am săltat şi eu în şa, supunându-mă îndemnului tăcut al Lordului Auriu, după ce am ținut-o pe Malta pentru el. A mai urmat un rând de „la revedere şi drum bun", ca şi când am fi plecat într-o călătorie lungă, nu la o simplă plimbare de după-amiază. Până la urmă, prințul a smucit frâul calului ca să-l tragă într-o parte şi i-a dat pinteni. Lordul Auriu i-a urmat exemplul şi am îndemnat-o şi eu pe Negruța la drum. În urma noastră a răsunat din nou corul de urări.

În ciuda sfatului lui Chade, nu s-a ivit prilejul să propun o altă rută pentru plimbarea de după-amiază. Prințul conducea, iar noi l-am urmat spre porțile Buckkeepului, unde s-a oprit din nou, ca să primească onorul străjilor. Iar el a dat pinteni calului imediat după aceea. Gonea prea repede ca să putem sta de vorbă. A părăsit curând drumul pentru o potecă mai puțin umblată, iar acolo şi-a strunit calul într-un galop mic. Urmându-l, am simțit-o pe Negruța încântată fiindcă-şi punea muşchii în mişcare. N-a fost deloc mulțumită când am strunit-o, fiindcă ştia că, dacă îi dădeam frâu liber, putea oricând să-i întreacă pe ceilalți doi cai.

Prințul ne-a condus pe pantele însorite ale dealurilor. Acolo fusese cândva o pădure prin care vâna Verity căprioare şi fazani. Acum era o păşune. Deranjând oile silite să ni se ferească din

cale, am traversat-o înainte de a ne aventura prin locuri mai sălbatice. Călăream în tăcere. Când ne-am îndepărtat de turme, Dutiful a dat frâu liber calului şi am galopat pe coline ca fugăriți de un duşman nevăzut. Negruța nu mai era atât de năbădăioasă când, într-un târziu, prințul şi-a strunit calul. Lordul Auriu a trecut în spatele său, în vreme ce animalele fornăiau. Eu am rămas la locul meu, în urma lor, până când prințul s-a răsucit în şa şi mi-a făcut nervos semn să vin lângă el. I-am dat voie Negruței să înainteze. Dutiful m-a întâmpinat cu răceală:

— Unde-ai fost? Mi-ai promis că-mi dai lecții, dar nu te-am văzut la față de când ne-am întors la Buckkeep.

Mi-am înghițit primul răspuns, amintindu-mi că mi se adresa ca un prinț unui servitor, nu ca un băiat tatălui său. Însă acel scurt moment de linişte l-a dojenit pesemne la fel de mult pe cât aş fi făcut-o eu. N-a căpătat aerul unui copil pedepsit, dar i-am recunoscut zvâcnirea încăpățânată a buzelor. Am tras adânc aer în piept.

— Prințul meu, n-au trecut nici două zile de când ne-am întors. Am bănuit că ai alte îndatoriri, impuse de cârmuirea regatului. Între timp mi-am văzut de treburi. M-am gândit că prințul meu o să mă cheme când îi va face plăcere şi va avea nevoie de mine.

— De ce-mi vorbeşti aşa? „Prințul meu“ în sus, „prințul meu“ în jos! Nu aşa mi te-ai adresat în

drum spre casă. Ce s-a întâmplat cu prietenia noastră?

Am surprins avertizarea bufonului în ochii Lordului Auriu, dar am ignorat-o. I-am răspuns prințului cu glas scăzut, egal:

— Dacă mă dojeneşti ca pe-un servitor, prințul meu, atunci presupun că tot ca un servitor se cuvine să-ți răspund.

— Încetează! a şuierat Dutiful, ca şi când l-aş fi luat în râs.

De fapt, cred că asta şi făcusem. Urmarea a fost teribilă. Preț de-o clipă, chipul i s-a încordat ca şi când ar fi fost gata să plângă şi a țâşnit cu calul în față. L-am lăsat să plece. Lordul Auriu a clătinat din cap către mine, mai întâi dezaprobator, apoi pentru a mă îndemna să merg după băiat. M-am întrebat dacă să-l oblig să se oprească şi să ne aştepte, apoi am hotărât că poate nu va ceda chiar atât de mult. Un băiat de vârsta lui poate fi de neclintit în mândria sa.

Am lăsat-o pe Negruța să înainteze alături de calul cenuşiu, dar n-am apucat să deschid gura, că Dutiful mi-a şi spus:

— Am pornit cu stângul. Sunt hărțuit şi necăjit. Ultimele două zile au fost oribile… de-a dreptul oribile. A trebuit să mă port cât se poate de politicos, când îmi venea să urlu, să primesc zâmbind complimente pretențioase într-o situație din care eu nu ştiu cum să ies mai repede. Toată lumea se aşteaptă să fiu fericit şi emoționat. Mi s-

a acrit deja de câte poveşti desfrânate despre noaptea nunții am auzit. Nimeni nu ştie de pierderea mea şi nu-i pasă nimănui de ea. N-a observat nimeni că nu mai am pisica. A oprit calul trăgând brusc de frâu şi s-a răsucit cu fața spre mine. A răsuflat adânc. Îmi pare rău. Îmi cer iertare, Tom Badgerlock.

Sinceritatea cu care mi-a vorbit şi mâna pe care mi-a întins-o îmi aminteau atât de mult de Verity, încât am fost convins că, într-adevăr, spiritul lui fusese cel care îl zămislise pe băiat. M-am simțit umilit. I-am strâns mâna solemn, apoi l-am tras aproape de mine, ca să-i pot pune mâna pe umăr.

— E prea târziu pentru scuze, i-am spus cu seriozitate. Te-am iertat deja. Am tras şi eu aer adânc în piept când mi-am retras mâna. M-am simțit şi eu la fel de încolțit, prințul meu, şi am ajuns la capătul răbdării. Atâtea sarcini am primit în ultima vreme, încât n-am avut timp nici pentru propriul meu băiat. Îmi pare rău că nu te-am căutat mai repede. Nu ştiu cum să ne aranjăm întâlnirile ca să nu afle lumea că îți dau lecții, dar ai dreptate. Trebuie să le începem odată, nu ne va fi cu nimic mai uşor dacă le tot amânăm.

Chipul prințului a împietrit la cuvintele mele. L-am simțit cum se distanțează de mine, dar nu mi-am dat seama de ce, decât atunci când m-a întrebat cu glas slab:

— „Propriul tău băiat?”

Schimbarea tonului m-a uluit.

— Fiul meu vitreg, Hap. L-am dat ucenic la un tâmplar din oraşul Buckkeep.

— Oh.

Cuvântul stingher a părut să se dizolve în tăcere.

— N-am ştiut că ai un copil.

Prinţul şi-a ascuns bine gelozia, dar mie nu mi-a scăpat. N-am ştiut cum să reacţionez. I-am spus adevărul.

— E cu mine de când avea cam opt ani. Mama lui l-a părăsit şi nu l-a vrut nimeni. E un băiat tare bun.

— Dar nu e fiul tău adevărat, a subliniat prinţul.

Am oftat şi i-am spus răspicat:

— E fiul meu, în toate privinţele care contează.

Lordul Auriu s-a apropiat de noi, călare pe Malta. N-am îndrăznit să-i cer sfaturi din priviri. După câteva momente de tăcere, prinţul şi-a îmboldit calul cu genunchii ca s-o pornească în pas de plimbare. Am lăsat-o pe Negruţa să-i urmeze ritmul. Ştiam că bufonul era undeva, în spatele nostru. Tocmai când mă pregăteam să sparg tăcerea, ca să nu se ridice ea un zid între noi, a izbucnit Dutiful:

— De ce mai ai nevoie de mine, dacă ai deja un fiu al tău?

Setea din glasul lui m-a lăsat mut de uimire. Cred că s-a speriat şi el, pentru că a dat brusc pinteni calului şi mi-a luat-o iarăşi înainte, la trap. N-am făcut niciun efort ca să-l ajung din urmă, decât după ce am auzit şoapta bufonului:

— Du-te după el. Nu-l lăsa să-şi închidă sufletul față de tine. Ar trebui să ştii ce uşor pierzi pe cineva dacă-l laşi pur şi simplu să plece.

Cred însă că, mai mult decât bufonul, inima mea a fost cea care mi-a dat ghes s-o îndemn pe Negruța să-l ajungă din urmă pe băiat. Pentru că acum nu era decât un copilandru, cu bărbia țeapănă şi privirea fixă, amândouă îndreptate în față, călărind la trap. Nu s-a uitat la mine când l-am ajuns din urmă, dar am ştiut că mă ascultă:

— De ce am nevoie de tine? Dar tu de ce ai nevoie de mine? Prietenia nu se întemeiază pe nevoie, Dutiful. Îți spun însă pe față că am nevoie de tine în viața mea. Fiindcă tatăl tău a însemnat foarte mult pentru mine şi fiindcă eşti fiul mamei tale. Dar cel mai mult pentru că eşti aşa cum eşti şi avem prea multe în comun ca să-ți întorc spatele. Nu vreau să văd că-ți laşi darul magic de izbelişte, aşa cum am făcut eu. Dacă te pot scuti de chinul ăsta, atunci poate că e ca şi cum m-aş salva şi pe mine.

Şi, brusc, n-am mai avut ce-i spune. Probabil că eram, ca şi prințul, surprins de propriile gânduri. Adevărul curge uneori din gura omului ca sângele din rană şi te descumpăneşte în aceeaşi măsură.

— Povesteşte-mi despre tatăl meu.

Poate că pentru el era o cerere care le urma logic vorbelor mele. Pentru mine a venit ca din senin. M-am simțit dator să-i spun tot ce puteam despre Verity. Dar cum să-i vorbesc despre tatăl lui, fără

să-i mărturisesc cine sunt? Eram ferm hotărât să nu afle absolut nimic despre originea mea adevărată. Nu era momentul să-i spun nici că sunt FitzChivalry Farseer, Bastardul cu Har, nici că trupul meu îl zămislise pe al lui. A-i spune acum că spiritul lui Verity, prin puterea Meşteşugului său, intrase în corpul meu în orele acelea era o explicație mult prea complicată pentru puterea lui de înțelegere. Sincer, nici eu nu o acceptam cu uşurință.

Aşa că, procedând cum procedase odată Chade cu mine, am luat-o pe ocolite:

— Ce-ai vrea să ştii despre el?

— Orice. Totul. Şi-a dres glasul. Nimeni nu mi-a istorisit mare lucru. Chade îmi povesteşte câteodată cum era în copilărie. Am citit cronicile oficiale despre domnia lui, dar devin uimitor de vagi după plecarea în aventura aia. Am auzit menestreli cântând despre el, dar în cântece tata e o legendă şi toți povestesc în alt fel cum a salvat cele Şase Ducate. Când pun întrebări despre asta sau vreau să aflu ce fel de om era, toată lumea tace. De parcă nimeni n-ar şti nimic. Sau e la mijloc un secret ruşinos pe care îl cunosc toți, în afară de mine.

— Nu există niciun secret ruşinos legat de tatăl tău. A fost un bărbat bun şi un om de onoare. Nu pot să cred că ştii atât de puține despre el. Nici măcar mama ta nu ți-a povestit nimic? am întrebat, uluit.

Băiatul a respirat adânc şi şi-a strunit calul. Negruța a smucit de zăbală, dar a trebuit să între în ritmul celuilalt animal.

— Mama vorbeşte de regele ei. Rareori, de soțul ei. Iar când vorbeşte despre el, ştiu că îl jeleşte încă. Nu-mi vine s-o pisez cu întrebări. Dar vreau să aflu mai multe despre tata. Cum a fost ca om. Ca om printre oameni.

— A…

Încă o dată m-a izbit asemănarea dintre noi. Tânjisem şi eu după aceleaşi adevăruri despre tata. Nu auzeam decât de abdicarea lui Chivalry, de prințul moştenitor răsturnat de pe tron înainte de a-l ocupa. Un strateg strălucit, un negociator iscusit. Renunțase la toate ca să pună capăt scandalului stârnit de venirea mea pe lume. Prințul cel nobil nu numai că zămislise un bastard, dar mă făcuse şi cu o femeie oarecare, de la munte. Din cauza asta, faptul că nu avea copii cu nevasta legiuită era şi mai dureros pentru un regat fără moştenitor. Asta ştiam eu despre tatăl meu. Nu ce mâncăruri îi plăceau ori dacă râdea sau nu cu uşurință. Nu cunoşteam niciunul dintre lucrurile familiare unui băiat crescut zilnic alături de tatăl său.

— Tom? m-a îmboldit Dutiful.

— M-au furat gândurile, am recunoscut, sincer.

Am încercat să mă gândesc ce mi-ar fi plăcut să ştiu despre tata. Între timp, am cercetat dealurile din jurul nostru. Mergeam pe un drum bătut de

vânat, printre tufişurile dese dintr-o vale. Am scrutat copacii de la poala dealurilor, dar nici n-am văzut, nici n-am simțit oameni acolo.

— Verity, aşadar. Păi, era un bărbat bine clădit, aproape la fel de înalt ca mine, dar cu piept vânjos şi umeri lați. În luptă, arăta deopotrivă a soldat şi a prinț, iar uneori cred că i-ar fi plăcut o viață mai activă. Nu fiindcă s-ar fi dat în vânt după bătălii, ci mai ales pentru că îi plăcea să stea în aer liber, să fie în mişcare, să aibă mereu ceva de făcut. Adora vânătoarea. Avea un câine-lup pe nume Leon, care-l urma oriunde se ducea, şi…

— Deci avea şi tata Har? a întrebat Dutiful, înflăcărându-se.

— Nu! întrebarea mă luase pe nepregătite. Pur şi simplu îşi iubea foarte mult câinele. Şi…

— Atunci eu de ce am Har? Se zice că e un talent moştenit.

Am ridicat din umeri, descumpănit. Pentru mine, mintea băiatului sărea de la o idee la alta ca un purice de pe un câine pe altul. Am încercat să-i răspund:

— Cred că Harul e ca Meşteşugul. Şi despre Meşteşug se spune că se manifestă numai în neamul Farseer, dar un copil născut în familia unui pescar se poate dovedi dintr-odată talentat la Meşteşug. Nimeni nu ştie de ce te naşti cu el sau fără el.

— Civil Bresinga spune că Harul curge prin venele neamului Farseer. Cică Prințul Pestriț l-a

moştenit şi de la mama sa, de sânge regesc, şi de la tatăl său, de obârşie umilă. Şi mai zice că, dacă se încrucişează două familii în care Harul e slab, magia lui apare. Ca un pisoi cu coada strâmbă printre fraţii lui născuţi normali.

— Când ţi-a spus Civil toate astea? l-am întrebat tăios.

Prinţul m-a privit ciudat:

— Dis-de-dimineaţă, când a venit de la Galekeep.

— De faţă cu alţii?

Eram îngrozit. Am observat că Lordul Auriu se apropiase mai mult de noi.

— Nu, bineînţeles că nu! Era foarte devreme, încă nici nu mâncasem. A venit la uşa dormitorului meu, cerând să-l primesc urgent.

— Şi l-ai primit aşa, pur şi simplu?

Câteva clipe, Dutiful m-a ţintuit cu privirea în tăcere. Apoi mi-a răspuns băţos:

— E prietenul meu. El mi-a dat pisica, Tom. Ştii cât a însemnat ea pentru mine.

— Ştiu motivul pentru care ai primit-o, aşa cum îl ştii şi tu! Civil Bresinga poate fi un trădător periculos, prinţul meu, unul care a complotat deja cu Pestriţii ca să te smulgă de pe tron şi, până la urmă, din propriul tău trup. Trebuie să înveţi să fii mai prudent!

La dojana mea, prinţul s-a înroşit până în vârful urechilor, dar a izbutit să-şi păstreze tonul scăzut al vocii:

— El zice că nu este. Şi că nu-i adevărat. Că n-au complotat împotriva mea, vreau să spun. Crezi că ar fi venit la mine să-mi explice dacă n-ar fi fost aşa? El şi mama lui nu ştiau despre… pisică. Nici măcar nu ştiau că am Har când mi-au dat-o. Of, biata mea pisicuță…

Vocea i s-a stins odată cu ultimele cuvinte şi toate gândurile i s-au îndreptat spre pierduta lui tovarăşă de Har.

Suferința îi străbătea din vorbe ca o gheară rece. Mi-a trezit, mai intensă, propria durere pricinuită de moartea lui Ochi Întunecați. Am simțit că palpez o rană nevindecată când, neînduplecat, l-am întrebat:

— Atunci de ce ți-au dat-o? Trebuie să fi primit o cerere tare ciudată. A venit cineva la ei şi le-a dat o pisică de vânătoare, spunându-le s-o dea prințului… Ca să nu mai zic că n-au spus niciodată cine le-a adus-o.

Dutiful trase scurt aer în piept şi se opri:

— Civil mi-a vorbit între patru ochi. Nu cred c-ar trebui să-i înşel încrederea.

— I-ai promis că nu vei spune nimănui? l-am întrebat îngrozit de răspuns.

Trebuia să ştiu ce anume îi spusese Civil, dar nu voiam să-i cer să-şi încalce promisiunea.

Pe chipul lui Dutiful a apărut o expresie de mare uimire.

— Tom Badgerlock. Un nobil nu îi cere unui prinț să „promită că nu spune nimănui”. Nu s-ar

potrivi cu rangul nostru.

— Dar această conversație se potriveşte, s-a amestecat bufonul, mucalit.

Observația lui l-a făcut pe prinț să râdă, scăpându-ne de încordarea care crescuse între noi şi de care eu nu-mi dădusem seama până când n-o risipise bufonul. Ce ciudat, să-i descopăr acest talent abia acum, după atâția ani de când îl cunoşteam.

— Înțeleg ce vrei să spui, a cedat prințul cu uşurință, şi am început să stăm de vorbă toți trei, călărind alături.

Vreme de câteva minute nu s-au auzit decât tropotul copitelor şi foşnetul vântului rece. Dutiful a respirat adânc şi a oftat:

— Civil nu m-a rugat să-i făgăduiesc nimic. Dar… s-a umilit în fața mea. A îngenuncheat la picioarele mele şi şi-a cerut iertare. Iar eu cred că un om care face asta are tot dreptul să se aştepte ca purtarea lui să n-ajungă la urechile altora.

— Nu va ajunge la urechile altora din gura mea, prințe. Şi nici dintr-a bufonului. Îți promit. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat între voi.

— A bufonului?

Dutiful a zâmbit cu gura până la urechi către Lordul Auriu. Acesta a pufnit cu dispreț.

— O glumă veche între prieteni vechi. Una mult prea răsuflată ca să mai fie amuzantă, Tom Badgerlock, a adăugat către mine ca avertizare.

Am plecat capul, însuşindu-mi dojana, dar am

şi rânjit, sperând că prințul va accepta explicația găsită de bufon la repezeală. Iar inima mi s-a făcut cât un purice în timp ce m-am mustrat pentru neglijență. Oare o parte din mine dorea să i se dezvăluie prințului? Am simțit un nod familiar în stomac: sentimentul de vinovăție din cauza secretelor pe care le ascundeam de cei ce se încredeau în mine. Nu-mi făgăduisem eu odată că n-o să mai fac aşa? Dar aveam de ales? Mi-am păstrat ascunsă propria taină, în timp ce Lordul Auriu încerca s-o scoată de la prinț pe a lui:

— Dar dacă ne spui, îți promit că buzele îmi vor fi pecetluite. Ca şi Tom, mă îndoiesc că tânărul Bresinga îți e credincios, ca prieten şi ca supus. Mă tem că eşti în pericol, prințul meu.

— Civil e prietenul meu, a declarat Dutiful cu un glas care nu permitea să fie contrazis. Încrederea lui copilărească în propria judecată mă rănea. O simțeam în adâncul sufletului. Totuşi – o expresie stranie i-a străbătut chipul – mi-a atras atenția să mă port cu fereală față de tine, Lord Auriu. Se pare că te consideră… foarte dezgustător.

— Din cauza unei simple neînțelegeri între noi, când am fost oaspete la el în casă, a protestat nonşalant bufonul. Sunt sigur că vom trece peste ea cât de curând.

Mie mi-a venit greu să-l cred, dar prințul a părut să-i accepte explicația. A rămas o vreme pe gânduri, îndreptându-şi calul spre apus, pe la liziera pădurii. Eu am făcut în aşa fel încât să mă

aşez între el şi posibilii atacatori pitiți în tufişuri. Am încercat să stau cu un ochi la pădure şi cu celălalt la prinț. Văzând un cioroi într-un copac din apropiere, m-am întrebat dacă nu cumva e iscoada Pestriților. Dar, dacă era, nu prea aveam ce face. Niciunul din tovarăşii mei nu-l observase. Prințul a deschis gura chiar când păsăroiul şi-a luat zborul cu un croncănit. A vorbit şovăind:

— Familia Bresinga a fost amenințată. De Pestriți. Civil n-a vrut să-mi spună în ce fel, numai că amenințarea a fost foarte indirectă. Pisica i-a fost trimisă mamei sale împreună cu un bilețel în care i se cerea să mi-o aducă în dar. Dacă nu mi-o dădea, urma să aibă de suferit, dar Civil nu mi-a spus cum anume.

— E uşor de ghicit, am spus eu fără ocolişuri. Cioroiul se făcuse nevăzut, dar tot nu mă simțeam în siguranță. Dacă nu ți-ar fi dat pisica, cineva din familia lor ar fi fost dat în vileag ca având Har. Probabil chiar el.

— Cred că ai dreptate, a încuviințat Dutiful.

— Asta însă nu e o scuză. Mama lui avea o datorie față de prințul său.

În sinea mea, m-am hotărât să găsesc o cale de a spiona camera lui Bresinga. O vizită secretă în care să-i scotocesc prin lucruri părea o idee bună. M-am întrebat dacă îşi adusese cu el şi pisica.

Dutiful m-a privit drept în ochi şi mi-a vorbit pe tonul direct al lui Verity:

— Ai putea să-ți pui datoria față de rege în fața

celei de a-ți apăra un membru al familiei? Asta m-am întrebat eu. Dacă mama mea ar fi amenințată, ce aş putea fi obligat să fac? Aş trăda cele Şase Ducate ca să-i salvez viața?

Lordul Auriu mi-a aruncat o privire de-a bufonului, una care arăta cât de mulțumit era de băiat. Am răspuns cu o încuviințare mută, dar m-am simțit distras. Mă zgândăreau vorbele lui Dutiful. Aveam impresia că trebuia să-mi amintesc ceva important, dar îmi scăpa ce anume. Nu-mi venea în minte niciun răspuns la întrebarea lui, aşa că liniştea s-a prelungit. Într-un târziu, am zis:

— Fii cu grijă, prințul meu. Te sfătuiesc să nu ți-l iei pe Civil Bresinga drept confident şi nici să nu te împrieteneşti cu prietenii lui.

— N-ai de ce să te temi, Badgerlock. Acum nu am timp de prieteni; am doar datorii de îndeplinit. Mi-a fost greu să smulg ora asta din programul meu şi să spun că merg să călăresc numai cu voi doi. Mi s-a atras atenția că se vor uita strâmb la mine ducii, al căror sprijin trebuie să-l câştig. Mult mai indicat ar fi fost să călăresc cu unii dintre fiii lor. Dar am avut nevoie de ora aceasta cu voi. Vreau să te rog ceva important, Badgerlock.

A tăcut, apoi a adăugat brusc:

— Vii la ceremonia logodnei mele diseară, Badgerlock? Dacă e să îndur aşa ceva, aş vrea să am un prieten adevărat în apropiere.

Am ştiut imediat ce răspuns să-i dau, însă am

încercat să-i las impresia că stau puțin pe gânduri.

— Nu pot, prințul meu. Un om de rând, ca mine, n-are ce căuta acolo. Ar părea şi mai ciudat decât plimbarea noastră de acum.

— N-ai putea veni nici ca gardă de corp a Lordului Auriu?

Aici s-a amestecat bufonul:

— Atunci aş lăsa eu impresia că nu am încredere în protecția prințului care mă găzduieşte.

Dutiful şi-a oprit calul şi încăpățânarea i s-a citit pe chip.

— Vreau să fii de față. Găseşte o cale.

Porunca nemascată a lui m-a scos din sărite.

— O să mă gândesc la asta, am răspuns bățos.

Încă nu eram convins că, la Buckkeep, eram de nerecunoscut. Voiam să intru mai bine în rolul lui Tom Badgerlock înainte de a mă confrunta din nou cu oameni care poate mă întâlniseră cândva. Mulți dintre ei aveau să ia parte la ceremonie.

— Dar vreau să subliniez că, şi dacă voi fi de față, nici nu se pune problema să stăm de vorbă. Şi nici să te arăți interesat de mine, ca să atragi atenția asupra legăturii dintre noi.

— Nu sunt prost! a ripostat Dutiful, gata să se supere pentru refuzul meu indirect. Pur şi simplu mi-ar plăcea să te văd acolo. Să ştiu că am măcar un prieten în mulțimea care va fi martoră la sacrificiul meu.

— Cred că exagerezi cu dramatismul, am spus

cu voce calmă, încercând să nu par jignitor. Nu uita că şi mama ta va fi prezentă. Şi Chade. Şi Lordul Auriu. Ei nu se gândesc decât la interesul tău.

S-a înroşit puțin când i-a aruncat o privire Lordului Auriu.

— Nu te consider un prieten neînsemnat, Lord Auriu. Te rog să mă ierți dacă nu m-am exprimat bine. Ca şi mine, mama şi Chade sunt obligați să pună datoria mai presus de dragoste. Vor ce e mai bine pentru mine, aşa este, dar asta înseamnă întotdeauna ce e mai bine pentru domnie. Pentru ei, bunăstarea celor Şase Ducate înseamnă, automat, bunăstarea mea. A părut dintr-odată istovit. Iar când le spun că nu sunt de acord, îmi zic că, după ce voi fi fost rege un timp, voi înțelege că tot ce mă obligă ei acum să fac e şi în propriul meu interes. Că a conduce o țară prosperă, în care domneşte pacea, îmi va aduce o satisfacție mult mai mare decât o mireasă aleasă de mine însumi.

Am călărit o vreme în tăcere. Lordul Auriu a spart liniştea, vorbind fără tragere de inimă:

— Prințul meu, mă tem că soarele nu stă după noi. E timpul să ne întoarcem la castel.

— Ştiu, a răspuns plictisit Dutiful. Ştiu.

Am vorbit conştient că nu alegeam cuvintele potrivite pentru a-i oferi alinare, dar cu toții suntem obligați să respectăm obiceiurile societății. Am încercat să-l fac să accepte soarta pe care trebuia s-o înfrunte.

— Elliania nu e chiar atât de rea ca mireasă. Copilă fiind, e deja drăguță şi promite să devină o frumusețe când va mai creşte.

Chade spune că e o regină în faşă. Pare foarte mulțumit de alianța pe care ne-au oferit-o Străinii.

— O, da, a încuviințat Dutiful, întorcându-şi calul.

Când celălalt animal i-a tăiat calea, Negruța a fornăit şi n-a vrut să-l urmeze. O ispiteau dealurile şi un galop îndelungat.

— E mai întâi regină şi numai după aceea copilă sau femeie. Nu mi-a spus absolut niciun cuvânt nelalocul lui. Nici măcar o vorbă care să trădeze ceea ce ascunde în spatele strălucirii negre a ochilor. Mi-a înmânat aşa cum se cuvine darul, un lanț de argint cu diamante galbene, din țara ei. Trebuie să-l port diseară. Eu i-am dat cadoul ales de mama şi de Chade, o coroniță de argint, bătută cu o sută de safire. Pietrele sunt mici, dar mama a preferat tiparele lor alambicate altor giuvaiere mai mari. Narcesca mi-a făcut o plecăciune când a luat-o şi mi-a spus, în cuvinte măsurate, că i se pare minunată. Dar n-am avut cum să nu observ ce vagi i-au fost mulțumirile. A spus că darul meu e „generos”, dar nu a pomenit nimic despre model, n-a spus că-i plac safirele. Mi s-a părut c-a învățat pe de rost un discurs potrivit pentru orice i-am fi oferit şi l-a recitat fără greş.

Eram sigur că aşa se şi întâmplase. Totuşi, nu era cinstit s-o învinovățească pe ea. La urma

urmei, fata avea numai unsprezece ani şi, la fel ca el, nu avea niciun cuvânt de spus în toată povestea. I-am spus asta prinţului.

— Ştiu, ştiu, a recunoscut el, sătul de toate. Dar am încercat s-o privesc în ochi, ca să-i arăt, cât de cât, cum sunt eu cu adevărat. Gând a stat prima oară lângă mine Badgerlock, mi-am deschis inima sincer în faţa ei. Mi-a părut rău de ea, ca de orice copil smuls din casa lui şi silit să slujească scopurilor altora. I-am dat şi un dar ales de mine, nu de cele Şase Ducate. O aştepta în camera ei când a venit. N-a pomenit nimic despre el, nici măcar o vorbă.

— Ce i-ai dat? am întrebat.

— Ceva ce mi-ar fi plăcut mie la unsprezece ani. Un set de marionete cioplite de Bluntner. Îmbrăcate pentru povestea Fetiţei şi a Bidiviului-de-Zăpadă. Mi s-a spus că e un basm renumit şi pe Insulele Străine, şi în cele Şase Ducate.

— Bluntner e un cioplitor iscusit, a spus Lordul Auriu pe un ton neutru. E cumva povestea despre fetiţa pe care bidiviul ei vrăjit o creşte departe de un tată crud şi o duce pe un tărâm bogat, unde se căsătoreşte cu un prinţ frumos?

— Poate că, în situaţia noastră, nu e cel mai potrivit basm, am murmurat.

Prinţul s-a mirat:

— Nu am privit lucrurile aşa niciodată. Crezi că am jignit-o? Să-mi cer scuze?

— Cu cât spui mai puţine, cu atât mai bine, a

sugerat Lordul Auriu. Poate, când o vei cunoaşte mai bine, vei putea discuta cu ea despre asta.

— Poate după ce vor fi trecut zece ani, a cedat prințul, cu uşurință, dar eu i-am simțit zbaterea, grație Meşteşugului pe care îl împărtăşeam.

Pentru prima oară, am înțeles că una din nemulțumirile lui era că nu se descurca prea bine cu Narcesca. Ceea ce a adăugat mi-a confirmat bănuiala:

— Mă face să mă simt ca un barbar. Ea e cea care vine dintr-un sat de tăietori de lemne de lângă o platformă de gheață, şi tot ea mă face să mă simt necioplit şi stângaci. Când mă priveşte, mă uit în ochii ei ca în oglindă. Nu văd acolo nimic din ea, doar cât de neghiob şi greu de cap îi par eu. Am primit o educație aleasă, am sânge regesc, dar mă face să mă simt ca un țăran soios, care ar murdări-o cu atingerea lui. Nu înțeleg!

— Între voi sunt multe diferențe şi va trebui să le faceți față pe măsură ce vă veți cunoaşte mai bine. A înțelege că fiecare dintre voi vine dintr-o cultură diferită, dar nu mai puțin valoroasă ar putea fi primul pas, a sugerat blajin Lordul Auriu. Cu câțiva ani în urmă, i-am urmărit pe Străini din propriul meu interes şi i-am studiat. Sunt un popor matriarhal, ştii, au clanuri de mame, recunoscute după tatuajele lor. Din câte am înțeles, Narcesca ți-a făcut deja o mare onoare venind la tine, în loc să-ți ceară să vii, ca petitor, în casa mamei sale. Probabil că nu ştie cum să se

poarte cu tine fără sfaturile mamelor, surorilor şi mătuşilor ei, care nu sunt aici, s-o sprijine.

Dutiful a dat meditativ din cap către Lordul Auriu, dar, din câte izbutisem eu s-o văd pe Narcesca, prinţul îi cântărise bine sentimentele. N-am dat glas acestui gând, ci am spus:

— E limpede că Narcesca a studiat obiceiurile din cele Şase Ducate. Te-ai gândit să afli şi tu câte ceva despre ţara ei, despre familia ei de acolo?

Dutiful m-a privit pieziş, ca un învăţăcel care-a citit lecţia în grabă, dar n-a catadicsit s-o înveţe.

— Chade mi-a dat nişte manuscrise, dar mi-a atras atenţia că sunt vechi şi, poate, depăşite. Insulele Străine nu-şi scriu istoria, o încredinţează memoriei barzilor. Toate mărturiile le avem de la oameni din cele Şase Ducate, ajunşi pe insule. Nu prea dau dovadă de înţelegere faţă de diferenţele dintre noi. Majoritatea sunt istorisirile unor călători care-şi exprimă mai întâi dezgustul faţă de hrana Străinilor, pentru că mierea şi untura par a fi ingredientele cele mai apreciate, puse în orice le oferă oaspeţilor, şi apoi groaza faţă de locuinţele lor friguroase, în care te trage mereu curentul. Localnicii nu oferă găzduire străinilor istoviţi, ci disprețuiesc pe oricine e atât de prost încât să fie nevoit să ceară adăpost sau mâncare, în loc să facă troc pentru ele. Cei slabi şi cei proşti merită să moară – acesta pare a fi crezul Străinilor. Până şi zeul pe care şi l-au ales e aspru şi neiertător. Îl preferă pe El, zeul mării, nu pe Eda cea generoasă,

zeița câmpiilor, a oftat profund prințul.

— L-ai ascultat pe vreunul din barzii lor? l-a întrebat, calm, Lordul Auriu.

— Da, dar nu l-am înțeles. La îndemnul lui Chade, am încercat să le învăț limba. Are multe în comun cu a noastră. O vorbesc destul de bine ca să mă fac înțeles, deşi Narcesca mi-a spus deja că preferă să-mi vorbească în limba mea, decât s-o audă pe a ei aşa de stâlcită.

Dutiful şi-a încleştat dinții la amintirea reproşului jignitor, apoi a continuat:

— Barzii sunt mai greu de înțeles. E clar că regulile limbii se schimbă în poezie, iar silabele se lungesc sau se scurtează, ca să se potrivească măsurii versurilor. Graiul barzilor, îi zic ei, dar, când îşi pun cuvintele pe muzica aia sălbatică, mi-e greu să înțeleg mai mult decât esența poveştii. Istorisesc numai cum îi ciopârțesc pe duşmani şi iau din ei bucăți drept trofee. Ca Echet Hairbed[3], care dormea sub o acoperitoare țesută din scalpurile duşmanilor lui. Sau Sixfinger[4], care-şi hrănea câinii din hârcile potrivnicilor înfrânți.

— Drăguți oameni, am comentat cinic.

Lordul Auriu s-a încruntat la mine.

— Probabil că şi cântecele noastre i se par ciudate Narcescăi, mai ales melodiile romantice despre fecioare moarte din dragoste pentru un

---

[3] Bârlog-de-Păr (n. tr.).

[4] Şase-Degete (n. tr.).

bărbat pe care nu-l pot avea şi altele asemenea, a subliniat lordul cu blândeţe. Acestea sunt obstacolele pe care trebuie să le depăşiţi împreună, prinţul meu. Astfel de neînţelegeri dispar foarte uşor mulţumită unei discuţii prieteneşti.

— O, da, a încuviinţat Dutiful, cu amărăciune. Peste zece ani, poate că vom avea şi discuţii prieteneşti. Acum suntem însă atât de hărţuiţi de gură-cască ai ei şi de urătorii mei de bine, încât conversăm în sânul mulţimii, ridicând glasurile ca să ne putem auzi. Ne aud şi ceilalţi şi ne comentează fiecare cuvânt. Nu mai vorbesc de dragul ei unchi, Peottre, care stă cu ochii pe ea ca un câine pe un os. Ieri după-masă, când m-am plimbat cu ea prin grădină, am avut impresia că duc oastea la război. Iar când am cules o floare ca să i-o ofer, unchiul s-a mutat între noi, mi-a luat-o din mână şi a cercetat-o înainte de a i-o da. Ca şi cum i-aş fi oferit otravă.

Am râs fără să vreau, amintindu-mi de ierburile ucigaşe pe care mi le oferise chiar Kettricken mai demult, când mă considerase o ameninţare pentru fratele ei.

— Încercările de otrăvire nu sunt o noutate, prinţul meu, nici în familiile cele mai bune. Unchiul ei îşi face, pur şi simplu, datoria. Nu e mult de când ţările noastre s-au înfruntat în război.

Lasă timpul să treacă peste rănile vechi şi să le

închidă. Până la urmă le va vindeca.

— Iar acum, prințul meu, mă tem că trebuie să dăm pinteni cailor. Nu te-am auzit spunând că ai o întâlnire după-amiază cu mama ta? Cred că ar fi mai bine să ne grăbim puțin.

— Ba da, a răspuns prințul apatic, apoi mi-a aruncat o privire poruncitoare. Aşadar, Tom Badgerlock, când ne vom întâlni din nou? De-abia aştept să încep lecțiile cu tine.

Am dat din cap, dorindu-mi să fiu la fel de entuziasmat ca el. M-am simțit obligat să adaug:

— Meşteşugul nu e întotdeauna o îndeletnicire magică foarte plăcută, prințul meu. S-ar putea ca, după o vreme, lecțiile să nu ți se mai pară atrăgătoare deloc.

— Ştiu la ce să mă aştept. Experiențele mele de până acum au fost şi tulburătoare, şi năucitoare. S-a întunecat la față şi privirea i s-a pierdut în depărtare. Când m-ai luat atunci cu tine… ştiu că a fost ceva legat de un stâlp. Ne-am dus… undeva, pe o plajă. Dar acum, când încerc să-mi aduc aminte de călătorie sau de cele petrecute acolo sau imediat după aceea, e ca şi cum aş încerca să-mi amintesc un vis din copilărie. Lucrurile nu se potrivesc unul cu altul, dacă ştii ce vreau să spun. Am crezut că am înțeles tot ce mi s-a întâmplat. Apoi, când am încercat să discut despre asta cu mama şi cu Chade, toate gândurile mi s-au risipit. M-am simțit ca un idiot. A ridicat un deget şi şi-a frecat fruntea încruntată. Nu pot pune piesele cap

la cap, ca să am o amintire neştirbită. Nu pot trăi aşa, Tom Badgerlock, a spus, țintuindu-mă din priviri. Trebuie să aflu exact cum se petrec lucrurile. Dacă e ca magia asta să facă parte din mine, atunci trebuie s-o pot controla.

Cuvintele lui erau mult mai raționale decât ezitarea mea de a vorbi despre asta. Am scos un oftat.

— Mâine, în zori. În camera din turn a lui Verity, i-am propus, aşteptând să mă refuze.

— Foarte bine, mi-a răspuns imediat, strâmbându-şi buzele într-un zâmbet şui. Am crezut că numai Chade numeşte turnul de pază „turnul lui Verity". Interesant. Puteai cel puțin să-i spui tatălui meu „regele Verity".

— Iertare, prințul meu, am zis în lipsă de ceva mai bun.

S-a mulțumit să pufnească, apoi m-a fixat cu o privire de rege adevărat, adăugând:

— Şi vei face tot ce-ți va sta în puteri ca să fii de față la ceremonie diseară, Tom Badgerlock.

N-am apucat să-i spun nimic, că a şi dat pinteni calului, gonind spre Buckkeep ca urmărit de demoni. N-am avut de ales, a trebuit să ne ținem după el. Ne-am oprit la poartă, ca să fim recunoscuți de formă şi să ni se îngăduie să intrăm. Ne-am continuat drumul mergând agale pe lângă cai, dar Dutiful tăcea, iar eu nu ştiam ce să-i mai spun. Când am ajuns la uşile înalte ale sălii principale, curtenii se adunaseră deja să-l

întâmpine. Un grăjdar a sărit să-i ia calul de căpăstru, iar un ajutor a prins frâul Maltei. Pe mine m-au lăsat să mă descurc singur, lucru pentru care m-am simțit recunoscător. Lordul Auriu i-a mulțumit ceremonios lui Dutiful pentru extraordinara plăcere a companiei sale exclusive, iar prințul i-a răspuns pe măsură. Din şa, l-am urmărit amândoi pe Dutiful cum e înghițit de valul de nobili. Am întors-o pe Negruța şi am rămas să-mi aştept stăpânul.

— Ei, a fost o plimbare plăcută, a remarcat Lordul Auriu, descălecând.

Imediat ce a atins pământul cu cizma, piciorul i-a fugit de sub el şi a urmat o căzătură urâtă. Nu-l mai văzusem mişcându-se atât de greoi. S-a săltat în capul oaselor, cu buzele strânse, apoi, cu un icnet, s-a aplecat să se prindă de gleznă.

— Mi-am scrântit-o! a țipat, apoi a adăugat, cu voce mai poruncitoare, făcându-i semn băiatului de la grajduri să plece: Nu, nu, înapoi, ai grijă de calul meu. Şi tu ce stai şi te uiți ca prostul? Dă-i băiatului calul tău şi ajută-mă să mă ridic. Sau vrei să țopăi până în cameră?

Prințul fusese deja luat de valul de nobili care nu mai conteneau cu sporovăială. Nu cred că observase micul accident al Lordului Auriu. În preajma acestuia, câțiva oameni s-au uitat la noi, dar cei mai mulți stăteau cu ochii pe Dutiful. Aşa că m-am lăsat pe vine şi, când lordul m-a cuprins cu brațul pe după umeri, l-am întrebat în şoaptă:

— Te-ai lovit tare?

S-a răstit la mine.

— Foarte tare! Nu voi putea dansa diseară, iar noii mei pantofi de dans au sosit tocmai ieri. Of, aşa ceva e de neîngăduit! Ajută-mă să merg în cameră, neghiobule.

La mustrările lui iritate, câțiva nobili mărunți s-au grăbit să se-apropie. A devenit cu totul alt om când a răspuns la întrebările lor pline de îngrijorare, asigurându-i că avea să-şi revină fără îndoială şi că nimic nu-l putea împiedica să participe la festivitatea de logodnă din seara aceea. S-a lăsat cu toată greutatea pe mine, dar un tânăr milos l-a luat de braț, iar o doamnă i-a poruncit imediat slujnicei sale să ceară şi să aducă în camera Lordului Auriu apă fierbinte şi ierburi macerate, şi chiar şi să trimită după un tămăduitor. Nu mai puțin de doi tineri şi trei domnițe încântătoare au mers în urma noastră prin castel.

Când am ajuns, în sfârşit, la încăperile Lordului Auriu, după ce am țopăit şi ne-am clătinat pe scări şi pe coridoare, el mă dojenise deja cu asprime de vreo douăsprezece ori. Tămăduitorul ne aştepta cu apă caldă în fața uşii. L-a luat în primire pe Lordul Auriu şi m-a trimis de îndată după rachiu, ca să-i potolească nervii zdruncinați, şi după mâncare, căci avea stomacul gol. Când am plecat, mi s-a făcut milă de bufonul care a țipat de durere când tămăduitorul i-a scos cu grijă piciorul din cizmă.

Când m-am întors de la bucătărie cu o tavă de plăcinte şi fructe, tămăduitorul plecase, iar lordul meu stătea tolănit în scaun, cu piciorul bine sprijinit şi întins în față, înconjurat de admiratorii îngrijorați, aşezați pe celelalte scaune. Am pus mâncarea pe masă şi i-am dat rachiul. Lady Calendula [5] îl compătimea, spunând că tămăduitorul era nemilos şi neghiob. Tare nepriceput trebuie să mai fie, dacă i-a provocat lordului atâta durere, pentru ca mai apoi să declare că nu vedea nici urmă de gleznă scrântită. Tânărul Lord Oaks le-a spus o poveste lungă, amănunțită şi siropoasă despre tămăduitorul din casa tatălui său, care, într-o situație asemănătoare, aproape că îl lăsase să moară din pricina unei mâncări care nu-i priise. După ce a terminat-o în sfârşit, Lordul Auriu i-a rugat să înțeleagă că trebuia să se odihnească după nenorocirea suferită. Mi-am ascuns uşurarea când m-am înclinat în fața lor, conducându-i spre ieşire.

Am aşteptat să se închidă bine uşa după ei, să nu-i mai aud pălăvrăgind şi tropăind pe coridor, şi m-am apropiat de bufon. Stătea proptit de spătar, cu o batistă cu miros de trandafiri peste ochi.

— Te doare tare? l-am întrebat în şoaptă.

— Cât de tare vrei tu, mi-a răspuns, fără să-şi descopere ochii.

---

[5] Gălbenele (n. tr.).

— Ce-ai zis?

A săltat batista şi mi-a zâmbit candid.

— Ce spectacol am dat, şi numai pentru tine! Cel puțin ai putea să-mi fii recunoscător.

— Ce tot spui acolo?

Şi-a sprijinit piciorul bandajat pe podea, s-a ridicat şi s-a apropiat de masă, unde a ciugulit din resturile de mâncare. Nici măcar nu şchiopăta.

— Acum, Lordul Auriu are motiv să-l ia pe slujitorul său, Tom Badgerlock, cu el diseară. Voi merge proptindu-mă de brațul tău, iar tu îmi vei căra taburetul şi perna. Îmi vei aduce tot ce-ți cer şi-mi vei transmite salutările şi mesajele prin sală. Vei fi acolo, ca să te vadă Dutiful. Nu mă îndoiesc c-o să fie mai plăcut să spionezi astfel, în loc să te uiți prin găurile din pereți.

M-a măsurat cu un ochi critic când m-a văzut cu gura căscată de uimire.

— Din fericire pentru amândoi, tocmai au sosit hainele noi pe care ți le-am comandat. Hai, stai jos, vreau să-ți aranjez părul. Nu poți veni la bal în halul ăsta.

Capitolul IV

LOGODNA

Ierburile pot fi de folos când e pusă la încercare înclinația către Meşteşug a unui aspirant, dar maestrul trebuie să fie foarte prudent. Dacă o cantitate mică dintr-o plantă potrivită, ca frunza lui Hebben, sincova, coaja-de-teriban sau covaria ajută candidatul să se destindă pentru o verificare a puterii înnăscute şi pentru trezirea unui Meşteşug rudimentar, una prea mare îl va împiedica să se concentreze suficient ca să-şi scoată la iveală talentul. Deşi unii au dat de ştire că au avut succes folosind o plantă stimulatoare pentru pregătirea învățăceilor, Cei Patru Mari Maeştri au ajuns cu toții la concluzia că de cele mai multe ori asemenea plante devin un soi de cârje. Fără ele, ucenicii deprinşi să le întrebuințeze nu vor învăța niciodată cu adevărat cum să-şi aducă mintea în starea potrivită pentru a auzi Meşteşugul. Unii mai spun că ucenicii pregătiți cu ajutorul plantelor nu izbutesc niciodată să atingă stările profunde ale Meşteşugului şi magia mai complicată de care se pot folosi odată ce au pătruns în ele.

Manuscrisul Celor Patru Mari Maeştri, tălmăcire de Chade Fallstar

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi purta dungi, am bombănit pentru a doua oară.

— Nu te mai plânge atâta, mi-a retezat-o bufonul, ținând acele cu gămălie în gură.

Şi le-a scos dintre dinți, unul câte unul, ca să-mi fixeze micul buzunar la locul potrivit, apoi a luat ac şi ață şi a început să-l coasă cu mişcări repezi.

— Ți-am mai spus. Arăți excelent şi te asortezi perfect cu veşmintele mele.

— Dar nu vreau să arăt excelent. Nu vreau să ies în evidență.

Mi-am înfipt un ac în betelia pantalonilor şi m-am înțepat în degetul mare. Văzând că bufonul îşi înăbuşea râsul, am înjurat şi m-am enervat şi mai tare.

El era deja îmbrăcat impecabil, dar extravagant. Stătea picior peste picior pe scaun şi mă ajuta să-mi cos buzunare de asasin pe hainele noi. Nici nu s-a uitat la mine când mi-a spus:

— Nu vei ieşi deloc în evidență. Oamenii îşi vor aminti straiele, nu chipul tău, asta dacă se va uita cineva la el. Vei sta lângă mine şi mă vei servi aproape toată seara, iar lumea va şti, după veşmintele tale, că eşti slujitorul meu. Te vor ascunde, aşa cum pot ascunde straiele unei slujnice o domniță foarte frumoasă. Acum probează şi cămaşa.

Am pus pantalonii deoparte şi am îmbrăcat-o. Trei sticluțe din provizia lui Chade, făcute din oase de pasăre, încăpeau numai bine în noul buzunar. Bine prinsă, manşeta nu trăda nimic. Cealaltă

manşetă ascundea câteva cocoloaşe dintr-un somnifer puternic. Dacă mi se ivea prilejul, aveam să-i ofer lui Civil Bresinga un somn adânc în noaptea următoare, ca să-i pot scotoci nestingherit prin cameră. Mă lămurisem deja că nu-şi adusese cu el pisica, sau cel puțin că nu era la el în odaie sau la grajduri, cu celelalte animale de vânătoare. Poate că umbla după pradă prin pădurile care mărgineau castelul. Lady Bresinga, aflase Lordul Auriu din bârfele de la curte, nu venise la Buckkeep pentru ceremonia de logodnă. Pretindea că o doare şira spinării după o căzătură de pe cal, la vânătoare. Dacă era o înşelătorie, m-am întrebat de ce prefera să rămână acasă, la Galekeep, şi să-şi trimită fiul s-o reprezinte. Oare îşi imagina că aşa îl ferea de pericole? Sau îl trimitea chiar în brațele primejdiei, ca să se salveze ea?

Am scos un oftat. Fără fapte concrete, presupunerile erau zadarnice. Cât mi-am îndesat eu sticluțele cu otravă în buzunarul de la manşetă, bufonul a terminat cusătura de la betelia pantalonilor. Acolo aveam un buzunar mai gros, în care să încapă un pumnal. Nimeni n-avea să poarte arme vizibile la festivitate. Ar fi fost o impolitețe față de gazde. Dar asasinii nu sunt obligați să aibă scrupule.

Ca şi când mi-ar fi auzit gândul, bufonul m-a întrebat, întinzându-mi pantalonii cu dungi:

— Chade mai pierde vremea cu aşa ceva?

Buzunăraşe, arme ascunse?

— Nu ştiu, i-am răspuns, sincer, însă nu mi-l imaginam pe Chade fără ele.

Intriga era a doua sa natură. Am îmbrăcat pantalonii şi mi-am supt burta, ca să-i pot lega. Erau mai strâmți decât aş fi vrut. Am dus mâna la spate şi, cu vârful unghiei, am reuşit să agăț mânerul scurt al pumnalului ascuns. L-am scos afară şi l-am verificat. Îl aveam din proviziile din turn ale lui Chade. Nu era mai lung decât degetul meu, iar mânerul îl puteam prinde cu arătătorul şi degetul mare. Dar tăia gâtul unui om sau intra între vertebrele şirei spinării cât ai zice peşte. L-am strecurat la locul lui.

— Se vede ceva? l-am întrebat pe bufon, răsucindu-mă ca să mă inspecteze.

M-a studiat cu un zâmbet deşucheat.

— Se vede totul, m-a asigurat, dar nimic din ceea ce nu vrei să se vadă. Pune-ți pieptarul, mă interesează efectul întregului costum.

M-am îmbrăcat fără tragere de inimă.

— A fost o vreme când în Buckkeep puteai să umbli numai cu jiletcă şi pantaloni, am remarcat cu nemulțumire.

— Te păcăleşti singur, a răspuns, neînduplecat. Tu umblai aşa numai pentru că erai un copil, iar Shrewd nu voia să atragă atenția asupra ta. Țin minte că, o dată sau de două ori, doamna Hasty ți-a cusut nişte haine elegante, după placul ei.

— O dată sau de două ori, am recunoscut,

chircindu-mă când mi-am adus aminte. Dar ştii ce vreau să spun, bufonule. În copilăria mea, oamenii din Buckkeep se îmbrăcau ca… oamenii din Buck. Nu exista „stilul jamaillean“ sau „mantia de Farrow” cu glugă până la pământ.

A dat din cap.

— Buckkeep era mai provincial pe vremea copilăriei tale. Trecuse printr-un război, şi după ce te sărăceşte războiul nu mai ai ce cheltui pe haine. Shrewd a fost un rege bun, dar îi convenea să țină cele Şase Ducate în izolare. Regina Kettricken a făcut tot ce a putut ca să le deschidă pentru negoț, nu doar cu Regatul Munților, ci şi cu jamaillienii, cu negustorii din Bingtown şi cu alții, mai de departe. Buckkeepul trebuie să se schimbe. Schimbarea nu e un lucru rău.

— Nici Buckkeepul nu era rău aşa cum era, am ripostat, morocănos.

— Dar schimbarea dovedeşte că trăieşti. Deseori, ne măsoară toleranța față de oamenii care sunt altfel decât noi. Le putem accepta limba, obiceiurile, îmbrăcămintea şi mâncărurile? Dacă putem, atunci stabilim legături cu ei, şi legăturile astea împiedică izbucnirea războaielor. Dacă nu, dacă suntem de părere că trebuie să facem lucrurile cum le-am făcut până acum, atunci fie luptăm ca să rămânem aşa cum suntem, fie murim.

— Ce încurajator…

— E adevărat, a insistat el. Bingtown tocmai a

trecut printr-o astfel de transformare. Acum se războieşte cu Statele Chalced, care refuză să recunoască nevoia de schimbare. Iar războiul lor ameninţă să cuprindă şi cele Şase Ducate.

— Mă îndoiesc. Nu văd ce legătură ar avea cu noi. Da, ducatele noastre de la apus se vor repezi la luptă, dar numai pentru că le-a plăcut întotdeauna să se bată cu Statele Chalced. Ar avea prilejul să le mai rupă o bucăţică din teritoriu şi să-l facă al nostru. Dar să între în război toate cele Şase Ducate nu prea cred.

Am îmbrăcat pieptarul jamaillian şi i-am închis nasturii. Erau mult mai mulţi decât aveam nevoie. Era strâmt în talie, cu prelungiri care-l făceau să semene a fustă şi-mi ajungeau aproape până la genunchi.

— Nu pot să sufăr moda jamailliană. Cum ajung la cuţit, dacă am nevoie de el?

— Te cunosc. Dacă vei avea nevoie de el, îl vei scoate tu cumva. Şi te asigur că, în Jamaillia, cu hainele astea ai fi cu cel puţin trei ani în urma modei. Jamaillienii te-ar considera un provincial din Bingtown care încearcă să se îmbrace ca ei. Dar e destul şi aşa. Se întăreşte mitul că sunt nobil jamaillian. Dacă straiele mele arată destul de exotice, lumea acceptă că, în rest, sunt un om obişnuit.

S-a ridicat de pe scaun. În piciorul drept purta un pantof de dans brodat. Cel stâng era bandajat, ca şi când glezna ar fi trebuit susţinută. A luat un

baston sculptat, lucrat, după cum arăta modelul, chiar de mâna lui. Oricine altcineva l-ar fi considerat extraordinar de scump.

În seara aceea purtam violet şi alb. Parcă suntem doi napi, mi-am zis, supărat. Veşmintele Lordului Auriu erau mult mai împopoţonate şi mai bătătoare la ochi decât ale mele. Manşetele cămăşii mele dungate erau largi la încheietură, dar ale lui îi atârnau peste degete. El purta cămaşă albă, dar pieptarul jamaillian violet care-i strângea pieptul avea marginile brodate cu mii de mărgeluţe sclipitoare, din jais. Iar pantalonii lui nu erau de servitor, ci mulaţi şi de mătase. Îşi lăsase părul liber peste umeri, în bucle lungi, de un auriu scânteietor. Habar n-aveam cu ce şi-l dăduse de lucea astfel. Şi, aşa cum auzisem că fac unii nobili din Jamaillia, îşi desenase un soi de solzi albaştri deasupra sprâncenelor şi pe pomeţii obrajilor. M-a surprins holbându-mă la el.

— Ei? m-a întrebat, oarecum stânjenit.

— Ai dreptate. Eşti un lord jamaillian foarte convingător.

— Atunci hai să coborâm. Adu-mi taburetul şi perna. Cu glezna mea sucită ca pretext, o să ne instalăm devreme în Sala Mare, ca să-i vedem cât mai bine pe toţi când apar, rând pe rând.

I-am luat taburetul în mâna dreaptă şi mi-am îndesat perna sub braţ. Stânga i-am oferit-o când a început să şchiopăteze foarte convingător. Ca de obicei, era un actor desăvârşit. Poate datorită

Meşteşugului pe care îl împărtăşeam, am simțit plăcerea intensă pe care i-o oferea toată mascarada. Bineînțeles că nu şi-a trădat-o, ci a bodogănit şi m-a ocărât tot timpul cât am coborât scările.

Când ne-am apropiat de uşile imense ale Sălii Mari, ne-am oprit puțin. Lordul Auriu s-a prefăcut că-şi trage sufletul, lăsându-se cu toată greutatea pe brațul meu, dar bufonul mi-a şoptit la ureche:

— Nu uita că, aici şi acum, eşti servitor. Umilință, Tom Badgerlock. Indiferent ce vezi, nu arunci nimănui priviri provocatoare. Nu s-ar cuveni. Eşti gata?

Am dat din cap, deşi n-ar fi fost nevoie să-mi amintească aşa ceva, şi mi-am potrivit mai bine perna sub braț. Am intrat în Sala Mare. Şi acolo am observat schimbări. În copilărie, fusese locul de întâlnire al tuturor celor din Buckkeep. Stăteam lângă un cămin din sala aia când mă asculta Fedwren, scribul, ca să vadă dacă-mi învățasem lecțiile. Lângă toate căminele din sală găseai adesea câte un grup de oameni: bărbații puneau pene la săgeți, femeile brodau şi pălăvrăgeau, menestrelii îşi repetau cântecele sau compuneau unele noi. În ciuda focurilor care trosneau pe toate vetrele, mistuind lemnele aduse fără încetare de paji, Sala Mare mi-a rămas în amintire ca un loc întotdeauna rece şi umed. Lumina nu ajungea niciodată în colțuri. Iarna, tapiseriile şi steagurile atârnate pe pereți se

retrăgeau în semiîntuneric, într-un amurg de interior. De cele mai multe ori, pe dalele reci ale podelei se presăra stuf, ca să tragă mucegaiul şi umezeala. Când se întindeau scândurile pentru masă, câinii se trânteau pe jos sau se furişau printre ele ca nişte rechini flămânzi, aşteptând să li se arunce oase sau să scape cineva o coajă mai tare. Fusese un loc plin de viață, vibrând de poveştile luptătorilor şi ale străjilor. Buckkeepul regelui Shrewd, mi-am zis, fusese un loc aspru, al războiului, mai degrabă castel şi fortăreață decât palat regal.

Oare îl schimbase timpul sau regina Kettricken?

Până şi mirosul era altul. Nu mai duhnea a sudoare şi a câini, mirosea a lemn de măr ars şi a mâncare. Întunericul pe care focul din cămine şi lumânările nu reuşiseră să-l alunge cedase, chiar dacă silit, în fața candelabrelor din tavan, atârnate cu lanțuri de aur deasupra meselor lungi, cu fețe de masă albastre. Singurii câini pe care i-am văzut erau mici, evadați vremelnic din poala unei doamne, ca să provoace alte potăi sau să adulmece cizmele cuiva. Trestia de pe jos era curată şi stătea pe un strat de nisip. În mijloc, o porțiune mare de podea era acoperită numai de nisip modelat după tipare migăloase, care aveau să fie frământate în curând de tălpile dansatorilor. Nimeni nu se aşezase încă la mese, dar pe ele se aduseseră deja boluri cu fructe pârguite şi coşuri cu pâine proaspătă. Primii oaspeți stăteau în grupuri mici

sau pe scaunele şi băncile cu perne din apropierea focurilor, iar zumzetul cuvintelor li se contopea cu melodia dulceagă cântată de un singur harpist pe un podium de lângă căminul principal.

Întreaga încăpere îți dădea o senzație de aşteptare migălos pregătită. Şiruri de torțe verticale luminau daisul construit în trepte. Străluceau atrăgând privirile, iar lumina şi înălțimea lor păreau deopotrivă menite să proclame importanța persoanelor care urmau să se aşeze acolo. Pe treapta cea mai de sus se aflau scaune în formă de tronuri, pentru Kettricken, Dutiful, Elliania şi încă două persoane. Altele, mai puțin impunătoare, dar tot elegante, îi aşteptau, cu o treaptă mai jos, pe ducii şi ducesele celor Şase Ducate, sosiți la logodna prințului lor. La aceeaşi înălțime se mai afla încă o treaptă, pentru nobilii Ellianiei. A treia treaptă era pentru cei care se bucurau de înalta prețuire a reginei.

Imediat ce am ajuns în Sala Mare, câteva femei încântătoare s-au despărțit de nobilii tineri cu care conversaseră până atunci şi s-au îndreptat spre Lordul Auriu, care părea asaltat de un roi de fluturi. Se pare că erau la modă eşarfele de borangic – o aiureală împrumutată din Jamaillia – care nu țineau de cald în răcoarea permanentă de acolo. Am văzut pielea de găină de pe brațele lui Lady Heliotrope[6] când îl compătimea pe Lordul

---

[6] Heliotrop, plantă folosită la obținerea parfumurilor (n. tr.).

Auriu. M-am întrebat când devenise Buckkeepul avid de moda străină. Am recunoscut în silă că respingeam schimbările din jur, nu doar pentru că eclipsau din ce în ce mai mult Buckkeepul copilăriei mele, ci pentru că mă făceau să mă simt depăşit şi bătrân. Gângurind şi ţârâind pe seama gleznei sale sucite, femeile l-au însoţit pe Lordul Auriu până la un scaun confortabil de lângă un cămin. Eu l-am ajutat supus să se aşeze şi i-am pus taburetul, cu perna pe el, la locul potrivit. Tânărul lord Oaks şi-a făcut din nou apariţia şi, cu un ferm „Lasă-mă pe mine, slugă!", a insistat să salte el piciorul Lordului Auriu pe taburet.

M-am dat la o parte, mi-am ridicat privirea şi am zărit un grup de Străini care tocmai intrase. Mergeau aproape ca o falangă de luptă, în grup compact. Odată intraţi, nu s-au răsfirat, ci au rămas împreună. Îmi aminteau de războinicii de pe Insulele Străine cu care mă luptasem pe Insula Cornului, cu atâta vreme în urmă. Purtau blănuri şi hamuri de piele, iar cei mai în vârstă etalau şi trofee de război: coliere din oase de degete sau câte o cosiţă din părul duşmanilor ucişi, legănându-li-se pe lângă şold. Femeile care îi însoţeau se mişcau la fel de ţanţoşe. Purtau rochii din lână, vopsite în culori aprinse şi împodobite numai cu blană albă de vulpe sau hermină sau cu smocuri din blana ursului-de-zăpadă.

Femeile de pe Insulele Străine n-aveau nimic războinic; erau stăpânele pământurilor. Într-o

lume în care bărbații îşi petreceau ani de-a rând prădând pe țărmurile altor țări, ele nu puteau rămâne simple îngrijitoare ale moşiilor. Casele şi ogoarele treceau din proprietatea mamelor în a fiicelor, ca şi întreaga avere a familiei, sub formă de bijuterii, podoabe şi unelte. Bărbații puteau să între în viețile femeilor şi să dispară din ele, dar o fată păstra întotdeauna legătura cu casa mamei sale, iar un bărbat era întotdeauna legat de casa mamei printr-un lanț permanent, mai puternic decât al căsniciei. Acesta din urmă se strângea atât cât voia femeia. Dacă bărbatul întârzia prea mult într-un raid, ea îşi putea lua, în absența lui, alt soț sau un iubit. Cum copiii le aparțineau mamei şi familiei ei, nu conta cine le era tată. I-am studiat, ştiind că nu erau nobili sau lorzi în sensul în care foloseam noi aceste titluri. Femeile dețineau foarte multe pământuri, iar bărbații se distingeau în bătălii şi în raiduri.

Uitându-mă la solii Străinilor, m-am întrebat dacă şi ținutul lor trecuse printr-o schimbare. Femeile lor nu fuseseră niciodată sclavele bărbaților. Poate că bărbații făceau negoț cu femei şi cu tineri pe care îi răpeau în timpul incursiunilor şi îi aduceau acasă, dar niciodată cu femeile din țara lor. Şi atunci nu era ciudat că un tată avea dreptul să-şi ofere fata drept garanție a păcii şi a negoțului? Oare tatăl Ellianiei o oferea cu adevărat? Sau prezența ei era urzeala unei familii mai vechi şi mai puternice: clanul mamei

sale? Iar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce ascundeau adevărul? De ce lăsau să se creadă că tatăl ei era acela care o oferea? De ce era Peottre singurul reprezentant al casei mamei Ellianiei?

Cât am stat cu ochii pe Străini, am tras cu urechea la sporovăială femeilor adunate în jurul Lordului Auriu. Două dintre ele, Lady Heliotrope şi Lady Calendula, urcaseră mai devreme în camera lui. Am dedus că erau surori, dar şi rivale, deopotrivă dornice să-i capteze atenția. Iar între Lordul Auriu şi Lady Calendula izbutea întotdeauna să se strecoare Lordul Oaks, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva el însuşi căuta să atragă atenția nobilei doamne. Lady Thrift[7] era cea mai bătrână dintre femeile prezente, poate chiar mai bătrână decât mine. Bănuiam că avea un soț undeva, prin Buckkeep. Nu-şi ascundea agresivitatea matură, de matroană cu o căsnicie solidă, dar care savurează fiorul urmăririi unui alt bărbat, asemeni unor vânători de vulpi pe care îi cunoşteam. Nu avea nevoie de prada ei, dar îi plăcea să demonstreze că o putea prinde fără greş, chiar şi când înfrunta concurența cea mai acerbă. Rochia îi dezgolea pieptul mai mult decât s-ar fi cuvenit, dar nu părea lipsită de pudoare, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost mai tânără. Avea un stil de-a dreptul posesiv de a pune mâna pe brațul sau pe umărul Lordului Auriu. L-am văzut de două ori

---

[7] Limba-peştelui (n. tr.).

prinzându-i-o, bătându-i-o uşor pe dosul palmei sau strângându-i-o, pentru a i-o elibera apoi cu grație. Ea se simțea probabil flatată, dar pe mine gesturile lui mă duceau cu gândul la îndepărtarea scamelor de pe mânecă.

Lordul Lalwick, un bărbat între două vârste, plăcut la înfățişare, s a apropiat agale de grupul din jurul Lordului Auriu. Era îmbrăcat îngrijit şi foarte amabil şi mi s-a prezentat – un gest de o rară curtoazie față de un servitor. Am zâmbit şi m-am înclinat în fața lui. S-a ciocnit de mai multe ori de mine în timp ce-şi croia drum anevoie ca să ajungă la Lordul Auriu şi să se alăture conversației, dar i-am iertat stângăcia cu uşurință. De fiecare dată mi-am cerut iertare şi m-am dat înapoi, numai ca să-mi zâmbească şi să mă asigure că a fost vina lui. Se discuta doar despre glezna sucită a Lordului Auriu, despre nepriceperea tămăduitorului nepăsător şi despre suferința devastatoare pricinuită de faptul că n-avea să danseze alături de ei. Lady Thrift a luat-o înaintea rivalelor, declarând, în timp ce îl prindea de mână pe lord, că o să-i țină companie când „voi, fetele, veți dansa cu peţitorii voştri”. Lordul Lalwick a spus imediat că şi el ar fi încântat să-i țină lordului de urât, pentru că nu e un dansator prea bun. Când Lordul Auriu l-a asigurat că asta înseamnă falsă modestie şi că nici nu visează să le priveze pe doamnele de la Buckkeep de un partener atât de grațios, n-a ştiut dacă să fie

dezamăgit de refuz sau să fie recunoscător pentru compliment.

Înainte ca rivalitatea dintre doamne să ia proporții periculoase, menestrelul cu harpa s-a oprit brusc. Îi făcuse, evident, semn pajul de lângă el, pentru că menestrelul s-a ridicat şi, cu glas cultivat, care a răsunat în întreaga Sală Mare şi a acoperit orice discuție, a anunțat sosirea reginei Kettricken Farseer şi a prințului Dutiful, moştenitorul tronului Farseer. La un gest al Lordului Auriu, i-am oferit brațul, ajutându-l să se salte în picioare. S-a făcut o linişte de mormânt şi toți ochii s-au îndreptat spre uşi. Lumea de la intrare s-a împins în mulțimea din spate, ca să facă loc de trecere între uşi şi daisul înalt.

Regina Kettricken a apărut cu prințul Dutiful în dreapta. Învățase multe în anii scurşi de când îşi făcuse ultima dată o asemenea intrare. Lacrimile mi-au umplut brusc ochii pe neaşteptate şi mi-am reținut cu greu zâmbetul triumfător care amenința să-mi ia în stăpânire obrajii.

Era o apariție magnifică.

Un veşmânt prea înzorzonat n-ar fi făcut altceva decât să abată atenția de la purtătoarea lui. Era îmbrăcată albastru de Buck, cu tivuri contrastante, din blană de samur. Croiala simplă a rochiei îi sublinia talia zveltă şi înălțimea. Stătea țeapănă ca un soldat, dar era suplă ca trestia în vânt. Din părul auriu îşi împletise o coadă subțire în jurul capului, lăsând restul să-i cadă pe spate.

Coroana pălea în comparație cu șuvițele ei strălucitoare. Nu avea inele pe degete, nici colier la gâtul lung şi alb. Era regină prin ea însăşi, nu prin ceea ce purta.

Lângă ea, Dutiful purta un veşmânt albastru simplu. Mi-a adus aminte de Kettricken şi Rurisk, aşa cum îi văzusem prima oară. Atunci îi luasem pe moştenitorii Regatului Munților drept servitori. M-am întrebat dacă Străinii aveau să confunde simplitatea straielor lui Dutiful cu umilința sau cu lipsa de bogăție. Îşi prinsese buclele negre rebele cu o bandă argintie. Nu împlinise vârsta potrivită ca să poarte coronița de prinț moştenitor. Până la şaptesprezece ani, era doar prinț, deşi nu exista un alt moştenitor al tronului. Purta, ca singură podoabă, un lanț de argint cu diamante galbene. Pe cât de deschişi erau ochii mamei sale, pe atât de închişi erau ai lui. Avea trăsăturile neamului Farseer, dar expresia de calmă acceptare a sorții era rodul educației de muntean primite de la mamă.

Regina Kettricken a trecut în tăcere printre oameni, demnă, dar reținută, pentru că surâsul care i-a împodobit fața când a zăbovit cu privirea asupra mulțimii adunate era cald şi neprefăcut. Dutiful avea o expresie gravă. Probabil ştia că un zâmbet nu i-ar fi ascuns suferința. I-a oferit mamei sale brațul când au urcat scările daisului. S-au dus la locurile lor de la masă, dar nu s-au aşezat. Kettricken a vorbit cu voce delicată,

afectuoasă:

— Dragii mei supuşi şi prieteni, vă rog să urați bun venit Narcescăi Elliania, una din fiicele neamului Blackwater, din Insulele Runelor Zeului.

Am observat cu mulțumire că pomenise atât numele casei mamelor Ellianiei, cât şi numele Insulelor Străine folosite de localnici. Şi am mai observat că regina preferase s-o prezinte ea însăşi, nu să lase însărcinarea aceasta în seama menestrelului. Când a arătat spre uşa deschisă, toată lumea s-a uitat într-acolo. Menestrelul a repetat numele Narcescăi, pe al lui Arkon Bloodblade, tatăl ei, şi pe al lui Peottre Blackwater, „fratele mamei sale". După cum rostise ultimele trei cuvinte, am bănuit că în limba Insulelor Străine alcătuiau unul singur, pe care se străduise să-l pronunțe cât mai corect. Apoi au intrat oaspeții.

Îi conducea Arkon Bloodblade. O figură impozantă, cu o statură pe care blana prinsă de un umăr o făcea să pară şi mai semeață. Era blană alb-gălbuie, de urs-de-zăpadă. Bărbatul purta haine din material țesut, pieptar şi pantaloni, dar vesta şi centura lată, ambele de piele, îi dădeau aerul unui războinic în armură, deşi nu avea arme. Sclipea de aur, argint şi giuvaiere la gât şi la încheieturi, pe frunte şi în urechi. Pe brațul stâng îşi legase benzi de argint, iar pe cel drept, de aur. Unele erau incrustate cu pietre scumpe. Ținuta lui trufaşă făcea din parada de podoabe o

fanfaronadă de prost-gust. Păşea reuşind să îmbine mersul legănat al corăbierului cu cel țeapăn al războinicului. Am presupus că aveam să-l detest. A scrutat încăperea cu un rânjet larg, parcă nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Şi-a plimbat privirea peste mesele pline şi peste nobilimea adunată, pentru a şi-o înălța apoi spre dais, unde Kettricken aştepta să i se alăture. Zâmbetul i s-a lățit mai tare, de parcă ar fi ochit o pradă care le scăpase altora. În clipa aceea, am ştiut că deja nu puteam să-l sufăr.

În spatele lui venea Narcesca, escortată de Peottre, aflat cu un pas în urmă, în dreapta ei. Se îmbrăcase simplu, ca un oştean, în blană şi piele. Avea cercei de aur şi un colan de aur răsucit, dar nu părea să se sinchisească de ele. Nu numai că stătea unde stau de obicei gărzile, dar se şi purta ca o gardă de corp. Şi-a plimbat fără grabă privirea vigilentă peste mulțime. Dacă în sală ar fi existat cineva care să vrea răul Narcescăi şi ar fi îndrăznit s-o atace, ar fi fost gata să-l omoare. Cu toate acestea, emana o aură, nu de suspiciune, ci de îndemânare discretă. Iar Narcesca înainta liniştită, încrezătoare în matahala din spatele ei.

M-am întrebat cine alesese hainele fetei. Tunica scurtă, din lână, era albă ca zăpada. Un ac smălțuit, în forma unui narval în plin salt, îi prindea mantia pe un umăr. Fusta albastră, în clini, aproape că atingea podeaua. Pantofii mici, din blană albă, i se întrezăreau la fiecare pas.

Părul negru, drept şi lucios, îi era prins la ceafă cu o agrafă argintie. De acolo îi cădea pe spate, ca un râu de cerneală în care scânteiau din loc în loc clopoței de argint. Pe frunte purta coronița de argint cu o sută de safire.

Mergea în ritmul ei aparte, pas, pauză, alt pas. Un ritm de care tatăl ei n-avea habar sau de care nu se sinchisea, aşa că s-a îndreptat direct spre dais, a urcat treptele, apoi s-a văzut nevoit s-o aştepte stând în stânga reginei Kettricken. Peottre mergea calm, potrivindu-şi paşii cu ai fetei. Ea se apropia de masa înaltă nu privind drept înainte, ci întorcându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă, în ritmul paşilor. Se uita fix la oamenii care îi susțineau privirea, ca şi cum ar fi vrut să le rețină figurile. Micul zâmbet care îi arcuia buzele părea sincer. Un copil de vârsta ei cu o asemenea ținută avea ceva tulburător. Fetița aproape pradă unei crize de furie când o văzusem ultima oară se lăsase înlocuită de o prezență care era cu adevărat o regină abia înmugurită. Când a ajuns la doi paşi de dais, Dutiful a coborât şi i-a oferit brațul. A urmat singurul ei moment de nesiguranță. Şi-a privit unchiul cu coada ochiului, parcă implorându-l s-o ajute. Nu ştiu cum i-a transmis el că trebuie să accepte brațul prințului; am văzut doar resemnarea fetei când şi-a pus mâna peste el. Nu cred că l-a atins nici cât atinge un fluture o floare cât a urcat treptele alături de Dutiful. Peottre i-a urmat cu paşi apăsați. Nu s-a oprit în

fața unui scaun liber, ci în spatele scaunului Narcescăi, şi s-a aşezat ultimul, numai după ce l-a invitat regina, cu un gest şi cu câteva cuvinte rostite cu voce scăzută.

Pe urmă au intrat ducii şi ducesele care cârmuiau cele Şase Ducate; rând pe rând, au traversat agale sala şi s-au aşezat pe daisul care îi aştepta. Prima a fost ducesa de Bearns, însoțită de consortul ei. Faith de Bearns se maturizase purtându-şi titlul. În amintirile mele rămăsese o fetişcană zveltă, cu sabia însângerată în mână, prinsă într-o luptă zadarnică pentru salvarea tatălui ei de piraţii de pe Corăbiile Roşii. Avea acelaşi păr negru, scurt şi lucios. Bărbatul de lângă ea o depăşea în înălțime, avea ochi cenuşii şi împrumuta ritmului paşilor lor eleganța unui războinic. Legătura care îi unea părea palpabilă şi m-am bucurat că Faith îşi găsise fericirea.

În spatele ei venea ducele Kelvar de Rippon, îmbătrânit şi gârbovit, cu o mână pe baston şi cu cealaltă pe umărul soției. Lady Grace era acum o femeie de vârstă mijlocie, împlinită la trup. Îşi ținea mâna peste a bărbatului ei sprijinindu-l în mai multe feluri. Purta veşminte şi bijuterii simple, ca şi când ar fi dobândit, în sfârşit, încredere în poziția ei de ducesă de Rippon. Îşi potrivea paşii cu mersul acum poticnit al soțului său, încă loială cu trup şi suflet celui care o preschimbase din țărancă în ducesă.

Rămas văduv, ducele Shemshy de Shoaks

mergea singur. Ultima dată când îl văzusem, stătea, împreună cu ducele Brawndy de Bearns, în fața celulei mele din temnița lui Regal. Nu mă condamnase, dar nici nu-mi aruncase mantia lui ca să-mi țină de cald, cum făcuse Bearns. Avea aceiaşi ochi de vultur şi numai umerii uşor aduşi în față îi trădau anii. Venise la logodna prințului lăsând luptele cu Statele Chalced în seama fiicei şi moştenitoarei sale.

Îl urma ducele Bright de Farrow. Se maturizase în timpul scurs de când Regal pusese apărarea castelului Buckkeep pe umerii lui cruzi. Acum arăta ca un bărbat adevărat. Pe ducesa lui nu o mai văzusem niciodată. Tânără, blondă şi zveltă, avea jumătate din cei patruzeci de ani ai lui şi zâmbea călduros când întâlnea privirile nobililor mai mărunți, care o urmăreau urcând treptele daisului. Ultimii erau ducele şi ducesa de Tilth, pe care nu-i mai întâlnisem până atunci. În baia de sânge în care se scăldase ducatul Tilth cu trei ani înainte nu pierise doar bătrânul duce, ci şi ambii săi fii mai mari. Mi-am scotocit memoria în căutarea numelui fiicei care îl moştenise.

— Ducesa Flourish de Tilth, a anunțat menestrelul în clipa următoare, şi soțul ei, ducele Jower.

Emoția o făcea să pară mai tânără decât era, iar mâna ducelui peste degetele ei, care i se sprijineau de braț, o conducea şi o liniştea în aceeaşi măsură.

Daisul destinat nobililor şi războinicilor din

Insulele Străine din suita Narcescăi îi aştepta. Nu păreau obişnuiți cu intrările somptuoase, pentru că şi-au făcut apariția în grup şi fiecare s-a aşezat unde a vrut, schimbând numeroase zâmbete şi comentarii cu ceilalți. Arkon Bloodblade le-a surâs cu gura până la urechi. Narcesca părea sfâşiată între loialitatea față de poporul ei şi amărăciunea care o cuprinsese fiindcă nu se osteniseră să ne respecte obiceiurile. Peottre privea pe deasupra capetelor lor, ca şi când nici nu i-ar fi păsat. Abia după ce s-au aşezat mi-am dat seama că erau rudele lui Arkon, nu ale lui. Fiecare purta, sub o formă sau alta, imaginea unui mistreț cu colți. Al lui Arkon, lucrat în aur, era prins la piept. O femeie şi-l tatuase pe dosul palmei, iar un bărbat îl avea la centură, lucrat din os. Nici Narcesca, nici Peottre nu purtau simbolul mistrețului. Mi-am adus aminte de narvalul brodat pe hainele ei când o văzusem prima oară. Aceeaşi emblemă îi fixa mantia şi acum. Studiind atent veşmintele lui Peottre, am descoperit-o pe catarama centurii, iar tatuajul stilizat de pe obrajii săi putea reprezenta un corn de narval. Aveam aşadar două clanuri, amândouă oferind-o pe narcescă. M-am gândit că trebuia să cercetez, să lămuresc asta.

La masa de la picioarele daisului înalt s-au aşezat oameni intrați cu mai puțină pompă. Printre ei, Chade şi Laurel, vânătorul reginei. Se înveşmântase în stacojiu. M-am bucurat că era atât de bine văzută. Dintre ceilalți, nu-i cunoşteam

decât pe doi. Starling, am bănuit, aranjase să între ultima în Sala Mare. Îmbrăcase o rochie verde, care amintea de gâtul unui colibri, şi purta mănuşi fine, de dantelă, ca pentru a sublinia că în seara aceea era mai degrabă invitata reginei decât menestrelul ei. Iar una din mâinile înmănuşate i se odihnea pe brațul musculos al bărbatului care o însoțea: chipeş, bine clădit şi plăcut la înfățişare. Zâmbetul strălucitor şi felul în care mergea alături de soția lui arătau ce mândru era de ea. Părea un crescător de şoimi care-şi etalează cel mai reuşit exemplar. M-am uitat la tânărul căruia îi pusesem coarne fără să ştiu şi mi s-a făcut ruşine şi pentru Starling, şi pentru mine. Ea surâdea şi, când au trecut prin fața noastră, m-a fixat înadins cu privirea. Am întors capul şi m-am uitat dincolo de ea, ca şi cum nici n-aş fi cunoscut-o. El nu ştia nimic despre mine şi voiam să nici nu ştie. Nici numele nu doream să i-l aflu, însă urechile mele trădătoare îl auziseră oricum. Lordul Fisher.

După ce s-au aşezat şi ei, lumea s-a revărsat spre celelalte mese. Am luat taburetul şi perna Lordului Auriu şi l-am ajutat să țopăie până la scaunul lui, pe care l-am aşezat confortabil. Avea o poziție bună, ținând seama că era un nobil străin sosit de curând la curte. Cred că îşi aranjase locul dinainte, între două cupluri căsătorite, mai în vârstă. Femeile l-au părăsit cu numeroase promisiuni că vor reveni să-i țină companie pe timpul dansului. Întorcându-se să plece, Lordul

Lalwick a reuşit să mă izbească în şold cu fesele pentru o ultimă oară. Nu i-a scăpat expresia mea şocată când am priceput că o făcea intenționat, pentru că, pe lângă zâmbet, a mai ridicat şi dintr-o sprânceană. În spatele meu, Lordul Auriu a tuşit scurt, amuzat. M-am încruntat la Lordul Lalwick, care a plecat în grabă.

Zumzetul conversațiilor a crescut în vreme ce se instalau oaspeții şi apăreau servitorii, cu mers de paradă. Lordul Auriu purta un dialog subtil şi fermecător cu ceilalți meseni. Eu stăteam în spate, gata să-l slujesc, şi-mi plimbam privirea prin mulțime. Când mi-am ridicat ochii spre daisul înalt, am întâlnit privirea prințului Dutiful. Pe chip îi lucea recunoştința. Am întors capul, iar el mi-a urmat exemplul, trecând cu privirea peste mine. Legătura magică dintre noi a fremătat de gratitudine şi emoție. M-am simțit deopotrivă umilit şi speriat când am înțeles cât de importantă era pentru el prezența mea acolo.

Am încercat să nu mă las distras de la îndatoririle mele. L-am descoperit pe Civil Bresinga la o masă cu nobili mărunți, cu mici domenii în Buck şi Farrow. Sydel, logodnica sa, nu se afla printre femeile de la masa aceea. Oare rupseseră logodna? Lordul Auriu flirtase de-a dreptul scandalos cu ea când fuseserăm musafiri la Galekeep, conacul familiei Bresinga. Necuviința aceeaşi interesul pe care i-l arătase lui Civil stârniseră disprețul profund al tânărului. Totul

fusese un vicleşug, dar Civil nu avea să afle niciodată. Din câte mi-am dat seama, cel puțin doi tineri de la aceeaşi masă îl cunoşteau bine şi m-am hotărât să aflu cine erau. Într-o adunare atât de mare, Harul meu era copleşit de prezența vie a atâtor ființe. Îmi era imposibil să spun, din atâta lume, cine avea Har şi cine nu. Nu mă îndoiam că, oricine l-ar fi avut, şi-l ascundea foarte bine în seara aceea.

Nimeni nu-mi spusese că şi Lady Patience avea să participe la festivitate. Când am zărit-o la una dintre mesele mai înalte, mi-a stat o clipă inima, pentru a începe apoi să bată nebuneşte. Văduva tatălui meu purta o conversație vioaie cu tânărul de lângă ea. Cel puțin, ea vorbea. Bărbatul se holba la ea clipind din ochi, cu gura întredeschisă. Nu l-am condamnat; nici eu nu fusesem în stare să fac față observațiilor, întrebărilor şi părerilor ei, care curgeau întruna, ca apa din fântână. Mi-am luat brusc ochii de la ei, ca nu cumva Patience să mi-i simtă şi să mă recunoască. În următoarele câteva minute, i-am aruncat mai multe priviri furişe. Purta rubinele primite de la tatăl meu, cele pe care le vânduse mai demult, ca să uşureze suferința locuitorilor din Buck. Părul cărunt îi era împodobit cu ghirlande din flori târzii, un obicei la fel de demodat ca rochia ei, dar mie excentricitatea ei îmi era dragă, o prețuiam. Aş fi vrut să merg la ea, să îngenunchez lângă scaunul ei şi să-i mulțumesc pentru tot ceea ce făcuse pentru mine,

nu doar în timpul vieții mele, ci şi atunci când mă crezuse mort. Era o dorință egoistă, într-un fel. Când mi-am luat ochii de la ea, am avut al doilea şoc din seara aceea.

Doamnele de companie şi slujitoarele lui Kettricken erau aşezate în locuri onorabile, la o masă laterală, foarte aproape de podiumul mai înalt. Era un semn adevărat al bunăvoinței reginei, care nu ținea cont de rang. Pe unele le ştiam de demult. Lady Hopeful şi Lady Modesty fuseseră însoțitoarele reginei când locuisem eu în castelul Buckkeep. M-am bucurat că îi rămăseseră alături. Despre Lady Whiteheart nu îmi aminteam nimic, doar numele ei. Celelalte erau mai tinere, fără îndoială că fuseseră nişte copile când o slujisem eu pe regină ultima oară. Una dintre ele avea însă ceva familiar. Oare o cunoscusem pe mama ei? În momentul acela, când şi-a întors fața rotundă şi-a înclinat din cap ca să râdă de o glumă, am recunoscut-o. Era Rosemary.

Fetița plinuță devenise o doamnă rotofeie. Fusese micuța cameristă a reginei când o văzusem ultima oară, întotdeauna lipită de călcâiele lui Kettricken, întotdeauna prezentă, un copil neobişnuit de cuminte şi de blând. Avea obiceiul să adoarmă la picioarele lui Kettricken când stăteam amândoi de vorbă. Cel puțin aşa ni se părea nouă. În realitate, fusese iscoada pusă de Regal s-o spioneze pe Kettricken. Nu numai că îi raportase totul, dar, mai târziu, când încercase s-

o ucidă pe regină, ea îl ajutase. Nu fusesem niciodată martor al trădării ei, dar, privind în urmă, şi Chade, şi eu am dedus că ea ciripise mereu la urechea lui Regal. Bătrânul asasin ştia. Kettricken ştia. Atunci cum de mai era în viață, cum de râdea şi mânca atât de aproape de regină, cum de ridica paharul în cinstea ei? Mi-am luat ochii de la Rosemary. Am încercat să-mi potolesc tremurul de furie care mă cuprinsese.

O vreme, m-am uitat numai la picioare, respirând prelung şi regulat, ca să-mi alung roşeața urcată în obraji de supărare.

Greşeală?

Gândul scurt mi-a răsunat în minte ca o monedă căzută. Am ridicat capul. Dutiful mă țintuia cu privirea. Am ridicat din umeri, apoi m-am tras de guler, ca şi când mi-aş fi aranjat pieptarul care mă jena. Nu i-am răspuns cu Meşteşugul. Nu-mi plăcea că izbutise să treacă dincolo de zidurile mele obişnuite. Şi mai mult mă deranja că, la fel ca altădată, se folosea de Har ca să-şi insinueze gândul pe care şi-l formase cu Meşteşugul. Nu voiam să întrebuințeze Harul. Şi în niciun caz nu voiam să le folosească pe amândouă deodată. Îşi putea forma obiceiuri de care nu s-ar mai fi dezbărat niciodată. Am aşteptat puțin, i-am întâlnit din nou privirea nerăbdătoare şi i-am zâmbit scurt. Apoi am întors din nou capul. I-am simțit nemulțumirea, dar mi-a urmat exemplul. Nu s-ar fi cuvenit să ne surprindă cineva şi să se

întrebe de ce schimba prințul Dutiful priviri pline de tâlc cu un slujitor.

Masa a fost excelentă şi s-a prelungit, dar am remarcat că nici Dutiful, nici Elliania nu mâncaseră prea mult. Arkon Bloodblade mâncase şi băuse pentru toți trei la un loc. Urmărindu-l, am tras concluzia că, deşi inimos şi ascuțit la minte, nu el era diplomatul care aranjase căsătoria tinerilor. Interesul lui pentru Kettricken era evident şi, după obiceiurile din Insulelor Străine, probabil considerat un compliment. Din câte am văzut trăgând cu ochiul la masa regească, regina purta cu el o discuție politicoasă, dar se adresa mai mult Narcescăi. Fata îi dădea răspunsuri scurte, dar cuviincioase. Era mai degrabă rezervată decât bosumflată. Pe la jumătatea ospățului, unchiul Peottre părea mai deschis fața de Kettricken, poate în ciuda voinței lui. Fără îndoială că bătrânul Chade o sfătuise pe regină să-i acorde mai multă atenție „fratelui mamei" Narcescăi. Iar lui asta îi făcea fără îndoială plăcere. A început prin a-şi adăuga propriile comentarii la orice replică de-a Ellianiei, dar a ajuns curând să converseze cu Kettricken peste capul fetei. Admirația s-a aprins în ochii reginei, care îi urmărea cuvintele cu interes. Elliania părea recunoscătoare fiindcă putea ciuguli din mâncare aprobând cu înclinări ale capului cuvintele rostite pe deasupra ei.

Bine crescut fiind, Dutiful începuse o

conversație cu Arkon Bloodblade. Se vede că găsise întrebările cele mai potrivite cu firea guralivă a lui Bloodblade, pentru că omul nu mai tăcea. După cum gesticula cu tacâmurile, am dedus că îşi povestea faptele de vitejie de la vânătoare şi din bătălii. Dutiful se arăta interesat atât cât se cuvenea, încuviința prin gesturi şi râdea când trebuia.

Singura dată când mi s-au încrucişat privirile cu ale lui Chade, am întors capul iute în direcția lui Rosemary şi m-am încruntat. Dar când am întors iar ochii spre el, ca să-i văd reacția, bătrânul deja pălăvrăgea cu doamna din stânga lui. Am bodogănit în sinea mea, însă am ştiut că aveam să primesc explicații mai târziu.

Pe măsură ce festinul se apropia de sfârşit, simțeam cum creşte încordarea lui Dutiful. Când zâmbea, îşi arăta prea mult dinții.

Iar când regina i-a cerut menestrelului, cu un semn, să facă linişte, Dutiful a închis ochii o clipă, parcă pregătindu-se să facă față unei provocări. Atunci m-am concentrat asupra Ellianiei. Fata şi-a umezit buzele şi probabil că şi-a încleştat dinții ca să-şi potolească tremurul feței. Poziția nefirească a lui Peottre m-a făcut să bănuiesc că o ținea de mână pe sub masă. În orice caz, ea a răsuflat adânc şi şi-a îndreptat spatele.

Ceremonia a fost simplă. Eu mi-am îndreptat atenția mai ales spre chipurile martorilor. Toată lumea s-a adunat în fața daisului mai înalt.

Kettricken stătea lângă Dutiful, iar Arkon Bloodblade lângă fiica sa. Fără să-l invite nimeni, Peottre a trecut în spatele ei. Când Arkon a pus mâna fetei sale într-a lui Kettricken, ducesa Faith de Bearns a strâns din ochi şi din buze. Poate că ea şi soţul ei îşi aminteau prea bine cât suferiseră în timpul Războiului Corăbiilor Roşii. În schimb, ducele şi ducesa de Tilth au avut cu totul altă reacţie. Au schimbat priviri drăgăstoase, parcă amintindu-şi propriile jurăminte. Patience stătea nemişcată şi privea cu un aer solemn undeva, departe. Părând invidios, tânărul Civil Bresinga şi-a întors capul, de parcă n-ar fi fost în stare să urmărească din priviri ceremonia. Nu am văzut pe nimeni care să se uite urât la tânăra pereche, deşi unii, precum Faith, îşi aveau evident propriile păreri despre alianţa încheiată.

Tinerii nu-şi uniseră încă mâinile. Kettricken o ţinea pe a Ellianiei, iar Dutiful şi Arkon se prinseseră de încheieturi, imitând salutul străvechi al războinicilor. Toată lumea a părut surprinsă când Arkon şi-a scos o bandă de aur de pe mână şi a prins-o de a lui Dutiful. A râs încântat văzând cum atârna pe braţul firav al băiatului, iar Dutiful a reuşit să râdă la rândul său, ba chiar şi-a înălţat braţul, ca s-o admire şi ceilalţi. Solii Insulelor Străine considerau gestul prinţului de bun augur, pentru că au bătut aprobator în masă. Un zâmbet subţire s-a ivit în colţul gurii lui Peottre. Oare pentru că pe brăţara

pe care Arkon i-o dăduse lui Dutiful era gravat un mistreț, nu un narval? Se lega prințul de un clan care nu avea nicio autoritate asupra Narcescăi?

A urmat singurul incident care-a părut să întrerupă desfăşurarea lină a ceremoniei. Arkon l-a prins pe prinț de încheietura mâinii şi ia răsucit-o cu palma în sus. Dutiful nu s-a împotrivit, dar eu i-am simțit stinghereala, ceea ce nu se putea spune despre Arkon, care a întrebat cu glas sonor:

— Să le amestecăm sângele acum, ca semn că viitorii lor copii vor avea sângele amândurora?

Narcescăi i s-a tăiat răsuflarea. Nu s-a retras la adăpostul lui Peottre. Unchiul ei a făcut un pas în față. Într-un gest inconştient de posesiune, a pus o mână pe umărul ei. Şi a vorbit calm, fără să-şi accentueze niciun cuvânt – un reproş aparent bine intenționat:

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru asta, Bloodblade. Sângele tânărului trebuie să stropească pietrele din căminul casei fetei pentru ca, amestecat cu al ei, să fie de bun augur. Dar ai putea picura câțiva stropi din sângele tău pe pietrele căminului mamei prințului, dacă doreşti.

Cred că spusele lui ascundeau o provocare, un obicei pe care noi, locuitorii celor Şase Ducate, nu îl înțelegeam. Când Kettricken a întins mâna, vrând să spună că un asemenea lucru nu e necesar, Arkon a întins-o şi el pe a sa, şi-a suflecat mâneca, a scos cuțitul de la centură şi şi-a crestat pielea de pe interiorul brațului. Sângele gros abia

dacă a mijit prin tăietură. Atunci s-a strâns de braț în jurul ei şi l-a scuturat, ca să curgă vârtos. Înțeleaptă, Kettricken s-a tras deoparte, lăsându-l pe barbar să facă orice credea el de cuviință pentru a-i onora casa. Arkon şi-a ridicat brațul crestat în văzul mulțimii şi, în murmurul de groază înălțat din întreaga încăpere, şi-a adunat în pumn picăturile de sânge. Apoi l-a azvârlit brusc, cu un gest larg, ca pe o binecuvântare roşie aruncată asupra adunării.

Mulți au țipat când picăturile au ajuns pe fețe şi pe haine, dar s-a făcut linişte în timp ce Arkon Bloodblade a coborât de pe podium, îndreptându-se spre căminul principal. Acolo şi-a adunat din nou sânge în pumn şi l-a aruncat în flăcări. Aplecându-se, şi-a plimbat palma mânjită de-a latul căminului, apoi s-a ridicat, lăsându-şi mâneca să cadă peste tăietură. Şi-a deschis brațele în fața oaspeților, cerându-le un răspuns. La masa solilor din Insulele Străine, oamenii lui au bătut în tăblie, scoțând strigăte de admirație. După câteva clipe, s-au auzit şi aplauzele şi chiotele invitaților din cele Şase Ducate. Până şi Peottre Blackwater a zâmbit larg, iar când Arkon a revenit lângă el pe dais, s-au salutat prinzându-se de încheieturile mâinilor în fața adunării.

Urmărindu-i de la locul meu, am rămas cu impresia că relația lor era mult mai complicată decât îmi închipuisem. Arkon era tatăl Ellianiei, dar mă îndoiam că Peottre îl respecta pentru asta.

Însă, văzându-i unul lângă altul, amândoi războinici, am simțit între ei camaraderia bărbaților care luptaseră umăr la umăr. Deci se stimau reciproc, chiar dacă Peottre nu considera că Arkon are dreptul s-o ofere pe Elliania ca simbol al alianței dintre popoarele lor.

Şi aşa am ajuns din nou la misterul principal. De ce îngăduia Peottre logodna? De ce se supunea Elliania? Dacă aveau de câştigat din alianța aceea, de ce nu o susținea cu mândrie casa mamelor Narcescăi, de ce nu veniseră chiar ele să ofere fata?

Am studiat-o pe Elliania aşa cum mă învățase Chade. Gestul tatălui său îi aprinsese imaginația. A zâmbit, mândră de curajul lui şi de spectacolul pe care îl dăduse în fața nobililor din cele Şase Ducate. O parte din ea se bucura de toate, de fastul ceremoniei, de hainele elegante, de muzica şi de oamenii care o sorbeau din priviri. Îi plăceau agitația şi gloria, dar, la sfârşit, ar fi vrut să se întoarcă în siguranța casei sale, să trăiască viața pe care o dorea, în casa mamelor sale şi pe pământurile lor. Cum ar fi putut Dutiful profita de asta ca să-i între în grații? Plănuia oare să se ducă la mama ei cu daruri şi onoruri? Poate că fata avea să-şi schimbe impresia despre el dacă îi acorda atenție în fața rudelor din partea mamei, acasă la ea. Fetelor le place să fie lăudate în fața familiei, nu? Mi-am adunat toate astea într-un ungher al minții, ca să i le spun lui Dutiful a doua zi. M-am

întrebat dacă în ele era măcar un strop de adevăr sau dacă îl puteau ajuta cu ceva.

În vreme ce meditam, regina Kettricken a dat din cap către menestrel. La rândul lui, menestrelul le-a făcut semn muzicanților să se pregătească. Kettricken a zâmbit şi le-a spus ceva oamenilor de la masa regelui. Lumea s-a aşezat din nou pe scaune şi a început muzica. Dutiful i-a oferit brațul Ellianiei.

Mi-a fost milă de amândoi, atât de tineri şi urmăriți de atâția ochi – bogăția a două popoare, oferită de unul celuilalt drept gaj al alianței dintre ele. Mâna fetei parcă plutea deasupra încheieturii prințului când au coborât împreună treptele până la cercul dansatorilor, pe podeaua cu modele desenate în nisipul presărat. Dintr-un scurt val de Meşteşug, am aflat că gulerul lui Dutiful se freca de gâtul transpirat, dar nici zâmbetul, nici plecăciunea lui grațioasă în fața fetei nu trădau nimic. A întins brațele către ea, şi Narcesca s-a apropiat destul de mult pentru ca vârfurile degetelor lui să-i atingă talia. Ea nu i-a pus mâinile pe umeri, cum cerea dansul, ci şi-a săltat uşor fusta, parcă vrând să-şi arate mai bine şi mâinile, şi picioarele vioaie. S-au lăsat învăluiți de muzică şi au dansat perfect, ca două marionete conduse de un maestru păpuşar. Păşind şi învârtindu-se împreună, au dat un spectacol minunat, plin de tinerețe, grație şi făgăduieli.

I-am urmărit pe cei care îi priveau şi m-a

surprins diversitatea sentimentelor citite pe chipurile lor. Chade radia de satisfacție, dar Kettricken avea o expresie mai ezitantă, în care i-am ghicit dorința ca Dutiful să primească de la logodnica sa dragoste adevărată, dar şi un avantaj politic trainic. Arkon Bloodblade îşi încrucişase mâinile la piept şi se uita la cei doi de sus, ca la o dovadă a puterii sale. Ca şi mine, Peottre scruta mulțimea, rămânând acelaşi câine de pază al pupilei sale. Nu stătea încruntat, dar nici nu zâmbea. O clipă, studiindu-i, ni s-au întâlnit întâmplător privirile. Nu am îndrăznit să întorc capul, dar am privit prin el apatic, ca şi când de fapt nu l-aş fi văzut. Ochii lui s-au îndreptat din nou spre Elliania şi i-am zărit pe buze umbra unui surâs.

Atras de privirea lui scrutătoare, i-am urmărit-o. Preț de-o clipă, m-am lăsat furat de spectacol. Tinerii păşeau şi se roteau în ritmul muzicii, desenând noi modele în nisip cu pantofii şi cu învolburarea fustei. Dutiful era mai înalt decât Narcesca, deci îi era mai uşor să-i privească fața decât ei, care trebuia să ridice ochii spre el, să zâmbească şi să țină ritmul. Mâinile lui întinse parcă încadrau zborul unui fluture, atât de uşor se unduia Narcesca în fața lui. L-am aprobat în gând şi am înțeles de ce zâmbise şi Peottre a încuviințare mai devreme: băiatul meu nu căuta să pună mâna pe fată; atingerea lui contura fereastra libertății ei în pas de dans. Nu voia şi nu

încerca s-o constrângă, dimpotrivă, îi punea în evidență grația şi libertatea sub ochii oaspeților. M-am întrebat de unde învățase Dutiful să fie atât de înțelept. Îl convinsese Chade sau îl ajuta instinctul diplomatic înnăscut al unora dintre vlăstarele neamului Farseer? Am ajuns la concluzia că nu conta. Se dovedise pe placul lui Peottre şi bănuiam că asta avea să fie, în final, în avantajul lui.

Prințul şi Narcesca au dansat singuri acel prim dans. La următoarele li s-au alăturat şi alții, nobilimea celor Şase Ducate şi oaspeții. Peottre s-a ținut de cuvânt şi a dansat cu Narcesca al doilea dans. Prințul a rămas singur, dar a izbutit să pară grațios şi în largul său. Chade a venit să-i vorbească, dar a fost invitat la dans de o fată de nici douăzeci de ani.

Arkon Bloodblade a avut neruşinarea să-i ofere brațul reginei Kettricken. Am surprins licărirea fugară de pe chipul ei. L-ar fi refuzat, dar ştia că n-ar fi fost în interesul celor Şase Ducate. Aşa că au coborât treptele împreună. Bloodblade nu ținea cont de preferințele partenerei cu finețea lui Dutiful. A prins-o cu îndrăzneală de mijloc, aşa că ea s-a văzut nevoită să-i pună mâinile pe umeri ca să-i domolească paşii vioi, altminteri s-ar fi trezit învârtindu-se fără control. Kettricken păşea grațios în ritmul muzicii şi-i zâmbea partenerului, dar nu cred că se bucura cu adevărat de plăcerea dansului.

Dansul al treilea a fost mai lent. M-am bucurat când Chade şi-a părăsit tânăra parteneră, care s-a bosumflat drăgălaşă, şi a invitat-o pe Lady Patience. Ea a scuturat din evantai, vrând să-l refuze, dar el a insistat, iar eu ştiam că Patience se bucura în sinea ei. Rămăsese la fel de grațioasă ca odinioară, chiar dacă nu se mişca niciodată exact în ritmul muzicii, şi Chade îi zâmbea, conducând-o în siguranță printre ceilalți dansatori, iar mie mişcările ei mi se păreau încântătoare şi fascinante deopotrivă.

Peottre a salvat-o pe regina Kettricken de Bloodblade, care a dansat apoi cu fiica lui. Kettricken părea să se simtă mult mai în largul ei cu bătrânul războinic decât cu cumnatul lui. Vorbeau în timp ce dansau, iar interesul viu din ochii ei era sincer. Ochii lui Dutiful i-au întâlnit pe ai mei o singură clipă. Ştiam cât de stânjenit se simțea, stând acolo ca un cerb singuratic, în vreme ce logodnica i se rotea printre dansatori în brațele tatălui ei. Dar, când a încetat muzica, am fost aproape sigur că Bloodblade ştia asta şi îl compătimea, căci a pus cu hotărâre mâna Narcescăi în a prințului pentru al patrulea dans.

Şi, tot aşa, petrecerea şi-a urmat cursul. De cele mai multe ori, nobilii din Insulele Străine îşi alegeau partenere dintre femeile lor, însă o tânără a îndrăznit să-l invite pe Lordul Shemshy. Spre surprinderea mea, el s-a simțit flatat şi a dansat cu ea nu o dată, ci de trei ori. După încheierea

dansurilor cu partener, au început cele cu figuri. Nobilii de rang mai înalt s-au retras la mese şi locul le-a fost luat de cei cu rang mărunt. Eu i-am urmărit pe toți liniştit, în cea mai mare parte a timpului. De câteva ori, stăpânul meu m-a trimis cu mesaje în diverse colțuri ale sălii, de obicei ca să le transmit femeilor complimente şi profundul său regret fiindcă nu le putea invita la dans din pricina gleznei grav scrântite. Câteva s-au strâns în jurul lui, să-l căineze. În toată seara aceea lungă, Civil Bresinga n-a pus nici măcar o dată piciorul în cercul dansatorilor. Însă Rosemary a dansat, o dată chiar cu Chade. I-am privit vorbindu-şi, ea Uitându-se în sus, spre el, şi zâmbindu-i şmechereşte, el păstrând o expresie neutră, însă curtenitoare. Lady Patience s-a retras repede, aşa cum mă aşteptam. Nu fusese niciodată în largul ei într-o atmosferă pompoasă şi în compania curtenilor. Mi-am spus că Dutiful trebuia să se simtă onorat pentru simplul fapt că-şi făcuse apariția.

Muzica, dansul, mâncarea şi băutura s-au prelungit până după miezul nopții, către orele mici ale dimineții. Am încercat să mă apropii cumva de paharul cu vin sau farfuria lui Civil Bresinga, însă n-am avut cum. Petrecerea parcă nu se mai termina. Mă dureau pulpele de atâta stat în picioare. Mi-am amintit cu regret că aveam întâlnire în zori cu prințul Dutiful. Mă îndoiam că avea să vină, dar trebuia să fiu acolo dacă apărea

totuşi. Unde-mi fusese capul? Mult mai înțelept ar fi fost să-l amân cu câteva zile şi să mă folosesc de timpul câştigat astfel ca să dau o fugă acasă.

Lordul Auriu părea însă neobosit. În timp ce petrecerea lua avânt şi lumea împingea mesele la o parte ca să le facă mai mult loc dansatorilor, a găsit un colț confortabil lângă un cămin şi şi-a mutat curtea personală acolo. Cei care-au venit să-l salute şi au rămas să stea de vorbă cu el erau mulți şi de diverse ranguri. Iar eu m-am convins încă o dată că Lordul Auriu şi bufonul erau doi oameni foarte diferiți. Primul era spiritual şi fermecător, dar nu-şi trăda niciodată acel ascuțit simț al umorului de care făcea paradă bufonul. Pe lângă asta, lordul era jamaillian până în măduva oaselor, rafinat şi, câteodată, intolerant cu ceea ce numea pe față „atitudinea în stil Şase Ducate" față de moralitatea şi obiceiurile sale. Discuta cu grupul lui de admiratori despre modă şi bijuterii, făcând fără milă harcea-parcea pe oricine nu se afla în grațiile sale. Flirta scandalos cu femeile, măritate sau nu, bea enorm, dar refuza când i se oferea fumariță, pe motiv că „orice altă plantă, în afară de frunzele cele mai fine, îmi dă grețuri dimineața. Bănuiesc că am fost răsfățat la curtea Satrapului". Vorbea despre întâmplări petrecute în îndepărtata Jamaillie cu un lux de amănunte care mă convingea chiar şi pe mine nu numai că trăise pe acele meleaguri, ci şi că fusese martor la evenimentele secrete ale înaltei curți de acolo.

Către sfârşitul serii, au început să apară cădelniţele cu fumariţă, populare pe vremea lui Regal. Acum erau la modă cele mai mici, cu drogul arzând în vase minuscule din cuşti metalice pe măsura lor, suspendate de lanţuri. Lorzii mai tineri şi câteva doamne îşi aveau propriile cădelniţe, prinse la încheietura mâinii. În câteva locuri, servitori neobosiţi legănau cădelniţele, învăluindu-şi stăpânii în fum.

Nu fusesem niciodată tentat de planta aia care te îmbăta, iar faptul că în mintea mea era legată de Regal o făcea cu atât mai dezgustătoare. Totuşi, chiar şi regina o savura, cu moderaţie, pentru că nu era cunoscută doar în cele Şase Ducate, ci şi în Regatul Munţilor, deşi acolo ardeau un alt soi de iarbă. Altă buruiană, acelaşi nume, aceleaşi efecte, mi-am zis, năucit. Regina se întorsese pe dais. Îi străluceau ochii prin ceaţă. Stătea de poveşti cu Peottre. El îi vorbea zâmbindu-i, dar nu-şi lua ochii de la Elliania, prinsă alături de Dutiful într-un dans cu figuri. Dansa şi Arkon Bloodblade, schimbându-şi mereu partenerele. Îşi lepădase mantia şi-şi descheiase cămaşa. Era un dansator plin de viaţă, deşi fumul unduitor al drogului şi şuvoiul vinului îl împiedicau uneori să păstreze ritmul.

Cred că din milă pentru mine a anunţat Lordul Auriu că durerea din gleznă îl obosise şi îl obliga, din păcate, să se retragă. Admiratorii au insistat să mai rămână, iar el a părut să cadă pe gânduri.

Până la urmă, a hotărât că totuşi îi era prea greu. Dar a mai trecut o groază de vreme până când şi-a luat rămas-bun de la toată lumea. Iar când, într-un târziu, i-am înşfăcat taburetul şi perna şi l-am scos din mijlocul petrecăreților, am fost opriți de cel puțin patru ori de oameni care țineau să-i ureze o noapte bună. Când, după ce am urcat scările anevoie, am intrat în camerele noastre, aveam o imagine mult mai clară a popularității sale la curte.

Am zăvorât uşa şi am aprins focul muribund. Mi-am turnat un pahar din vinul lui şi m-am trântit pe un scaun lângă cămin, iar el s-a aşezat pe podea ca să-şi scoată bandajul.

— L-am strâns prea tare! Uită-te la bietul meu picior, aproape că s-a albăstrit şi e rece.

— Aşa-ți trebuie, am spus, fără pic de milă.

Hainele îmi duhneau a fumariță. Am răsuflat pe nări, încercând să alung putoarea. M-am uitat la el cum îşi freca degetele şi mi-am dat seama ce uşurat mă simțeam văzându-mă din nou în compania bufonului.

— Cum ți-a venit ideea asta cu „Lordul Auriu”? Nu cred c-am întâlnit vreodată un nobil mai bârfitor şi mai intrigant. Dacă te-aş fi cunoscut în seara asta, te-aş fi disprețuit. Îmi aminteşti de Regal.

— Da? Ei, asta-mi reflectă probabil convingerea că ai câte ceva de învățat de la orice om pe care-l întâlneşti.

A căscat de i-au trosnit fălcile şi s-a aplecat în față până ce şi-a atins genunchii cu fruntea, apoi pe spate, până ce a măturat podeaua cu părul lăsat liber. S-a îndreptat fără niciun efort vizibil. A întins mâna şi eu l-am ajutat să se salte în picioare. S-a lăsat să cadă pe scaunul de lângă mine.

— Trebuie să spui multe ca să pari într-adevăr josnic, dacă vrei să-i încurajezi pe alții să-ți dezvăluie cele mai meschine şi mai răuvoitoare dintre părerile lor.

— Probabil. Dar de ce şi-ar dori cineva aşa ceva?

S-a aplecat şi mi-a luat paharul din mână.

— Bădăran obraznic. Furi vinul stăpânului tău. Ia-ți alt pahar.

I-am dat ascultare.

— Când o fac pe nemernicul, aflu cele mai urâte bârfe din castel. Cine a rămas grea cu bărbatul alteia? Cine e înglodat în datorii? Pe cine l-a luat gura pe dinainte şi în fața cui? Şi despre cine se spune că are Har sau legături cu ăia care îl au?

Am fost cât pe ce să-mi vărs vinul.

— Şi ce-ai aflat?

— Numai ceea ce ne aşteptam, mi-a răspuns, liniştindu-mă. Despre prinț şi mama lui, niciun cuvânt. Nicio bârfă despre tine. Un zvon interesant despre Civil Bresinga, care a rupt logodna cu Sydel Grayling din cauză că ea are în familie pe cineva cu Har. Un argintar înzestrat cu Har, soția şi cei şase copii ai lui au fost goniți din Buckkeep

săptămâna trecută. Lady Esomal e foarte supărată, pentru că tocmai îi comandase două inele. A, Lady Patience are la moşia ei trei păzitoare de gâşte cu Har şi puțin îi pasă cine ştie asta. Cineva s-a plâns că una dintre ele i-a vrăjit şoimii, iar Lady Patience i-a răspuns că Harul nu numai că nu e pentru făcut vrăji, dar, dacă îl mai prinde că-şi trimite şoimii să atace turturelele din grădina ei, pune să fie biciuit cu cravaşa şi n-o interesează cu cine e văr.

— Patience e la fel de discretă şi rațională ca întotdeauna, am spus, zâmbind, şi el a încuviințat. Am clătinat din cap şi am adăugat cu glas sobru: Dacă ura față de înzestrații cu Har mai creşte mult, Patience se poate trezi în pericol pentru că le ține partea. Uneori aş vrea să fie la fel de prudentă pe cât e de curajoasă.

— Ți-e dor de ea, aşa-i? m-a întrebat bufonul cu blândețe.

Am oftat.

— Da, am recunoscut, şi mi s-a strâns inima.

Nu îi duceam doar dorul. O abandonasem. În seara aceea o văzusem o femeie în pragul bătrâneții, singură, doar cu servitorii ei credincioşi, bătrâni şi ei.

— Dar nu te-ai gândit niciodată să-i spui că ai supraviețuit? Că eşti în viață?

Am negat cu o clătinare a capului.

— Nu, din motivele pe care tocmai ți le-am spus. Nu ştie ce-i prudența. Nu numai că s-ar sui pe

acoperiş ca să răspândească vestea, probabil că ar mai şi amenința cu biciuirea pe oricine nu se bucură împreună cu ea. Asta, fireşte, după ce i-ar trece furia împotriva mea.

— Fireşte.

Am zâmbit amândoi, dulce amărui, ca atunci când îți închipui ceva după care tânjeşti din adâncul inimii, dar la care nu te poți gândi fără să te ia groaza. Focul ardea în fața noastră, mistuind butucul cu limbi roşii care-i lingeau marginile. Dincolo de obloane sufla vântul. Heraldul iernii. O zvâcnire a vechilor reflexe mi-a adus aminte de tot ce neglijasem. De plantele neculese din grădină, de spanacul-de-baltă adunat pentru ponei. Grijile altui om, din altă viață. La Buckkeep, le puteam da uitării. Ar fi trebuit să mă simt mândru, cu o treaptă mai sus, dar mă simțeam jefuit de ele.

— Crezi c-o să vină prințul la întâlnirea din zori, în turnul lui Verity?

Bufonul ținea ochii închişi, dar şi-a înclinat capul spre mine.

— Nu ştiu. Încă dansa când am plecat.

— Cred că trebuie să fiu acolo, în caz că apare. Aş vrea să nu-i fi promis aşa ceva. Trebuie să mă întorc la coliba mea, să-mi pun lucrurile în ordine.

Mi-a răspuns cu ceva între aprobare şi oftat. Şi-a tras picioarele sub el şi s-a ghemuit în scaun, ca un copil. Genunchii îi atingeau bărbia.

— Mă duc să mă culc, i-am spus. Ai face bine să te culci şi tu.

A mai scos un sunet. Eu am gemut, m-am dus lângă patul său, am luat o pătură şi l-am învelit.

— Noapte bună, bufonule.

A oftat adânc şi s-a înfăşurat mai strâns în pătură.

Am stins lumânările, în afară de una, pe care am luat-o în odaia mea. Am pus-o pe scrinul scund şi m-am aşezat pe patul tare cu un alt geamăt. Mă durea spatele, jur-împrejurul cicatricei. Statul în picioare mă obosea întotdeauna mai mult decât călăritul sau munca. În mica mea odaie aerul era rece şi închis, înțesat de toate mirosurile adunate în ultima sută de ani. Nu voiam să-l respir în somn. M-am gândit să urc nesfârşita scară care ducea în atelierul lui Chade şi să mă culc acolo, în patul mai lat şi mai moale. Ar fi fost minunat, dacă nu ne-ar fi despărțit atâtea trepte.

Mi-am scos hainele elegante şi, cu mare efort, le-am aranjat frumos. Cuibărindu-mă sub singura mea pătură, m-am hotărât să-i cer bani lui Chade şi să-mi cumpăr măcar încă una, mai puțin țepoasă. Şi să văd ce face Hap. Şi s-o rog pe Jinna să mă ierte fiindcă nu trecusem să o văd cu o seară înainte, cum îi făgăduisem. Şi să scap de manuscrisele din colibă. Şi să-mi învăț iapa cum să se poarte. Şi să-l învăț pe prinț Meşteşugul şi Harul.

Am tras adânc aer în piept, l-am lăsat să iasă odată cu grijile mele şi m-am afundat în somn.

Umbră de lup.

Nu era un strigăt puternic. Doar fum în vânt. Nu era numele meu, ci numele pe care mi-l dădea altcineva, dar asta nu însemna că trebuia să răspund. Am ignorat chemarea.

Umbră de lup.
Umbră de lup.
Umbră de lup.
Îmi amintea cum mă trăgea Hap de poala cămăşii când era mic. Întruna, cu încăpățânare. Enervant ca un țânțar care-ți țiuie la ureche noaptea.
Umbră de lup.
Umbră de lup.

N-avea de gând să plece.
Dorm.
Şi chiar aşa era, mi-am dat seama brusc, în felul în care o ştiu numai cei care visează. Dormeam şi visam. Visele n-au nicio importanță. Nu?
Şi eu. Numai aşa pot ajunge la tine. N-ai ştiut?
Se pare că răspunsul meu o îmboldise să stăruie. Aproape ca şi cum s-ar fi agățat de mine.
Nu. N-am ştiut.
M-am uitat alene în jur. Mi s-a părut că recunosc locul. Era primăvară şi merii din apropiere înfloriseră. Auzeam albinele zumzăind neobosite printre florile lor. Iarba verde şi moale îmi mângâia tălpile goale şi aerul blând îmi flutura părul.
Am venit de atâtea ori în visele tale şi te-am

urmărit. Mi-am zis să te invit acum Într-unul de-al meu. Îți place?

Lângă mine apăruse o femeie. Nu. O fată. Cineva. Greu de spus. Îi vedeam rochia, pantofii mici, de piele, şi mâinile bronzate, dar restul corpului i se pierdea într-o ceață. Nu-i zăream trăsăturile. Cât despre mine… aveam o senzație stranie. Mă vedeam ca şi când m-aş fi aflat în afara trupului meu, dar nu eram cel care-mi stătea în fața ochilor când mă uitam în oglindă, ci un bărbat lățos, mult mai înalt decât sunt eu în realitate şi mult mai puternic. Părul cărunt aspru îmi cădea pe spate şi-mi acoperea fruntea. Aveam unghiile de la mâini negre şi dinții ascuțiți. Simțeam neliniştea ca pe o ciupitură. Pericol, dar nu pentru mine. De ce nu-mi aminteam care era primejdia?

Asta nu sunt eu. Ceva nu e bine.

Fata a râs din toată inima.

Păi, dacă nu mă laşi să te văd aşa cum eşti, atunci va trebui să arăți aşa cum mi te-am închipuit eu întotdeauna. Umbră de lup, de ce te-ai ținut deoparte? Mi-a fost dor de tine. Şi m-am temut pentru tine. Te-am simțit suferind din greu, dar nu ştiu de ce ai suferit. Eşti rănit? Parcă nu mai eşti la fel de voinic ca altădată. Pari obosit şi îmbătrânit. Mi-a fost dor de tine şi de visele tale. Mi-a fost atât de teamă că ai murit! apoi nu ai mai venit deloc. Mi-a trebuit o veşnicie ca să descopăr că pot ajunge eu la tine în loc s-aştept să vii tu.

Sporovăia ca un copil. O spaimă cât se poate de

reală s-a furişat în mine. Ca o ceaţă rece în inimă, şi pe urmă am văzut-o, o ceaţa înălţându-mi-se în jur, în vis. Cumva, nu ştiu cum anume, o chemasem. Am vrut să o văd înconjurându-mă mai deasă, mai puternică. Am încercat să o avertizez pe fată.

Nu e corect. Nici bine. Stai deoparte, nu te apropia.

Nu-i cinstit! s-a plâns ea, când ceaţa s-a făcut zid între noi. Gândurile ei şi-au pierdut forţa. *Uite ce-ai făcut cu visul meu. Mi-a fost atât de greu să-l făuresc, iar acum l-ai stricat. Unde pleci? Eşti atât de necioplit!*

M-am eliberat din strânsoarea ei ca dintr-o zvâcnire şi am constatat că mă puteam trezi. De fapt, eram deja treaz, iar în clipa următoare şedeam pe marginea patului. Mi-am trecut degetele prin păr. Eram aproape pregătit pentru durerea de cap de după Meşteşug, când am simţit-o urcând din stomac şi izbindu-mi-se de creştet. Am inspirat adânc şi regulat, hotărât să nu vomit. După ce s-a scurs un timp, n-aş fi putut spune dacă un minut sau jumătate de an, am început, cu o durere cumplită în suflet, să-mi întăresc zidurile Meşteşugului. Fusesem chiar atât de neglijent? Le coborâsem din pricina oboselii sau a fumariţei?

Sau pur şi simplu fiica mea avea destulă putere ca să treacă prin ele?

Capitolul V

AMĂRĂCIUNI ÎMPĂRTĂŞITE

Vifor de nestemate au fost.
Solzi peste solzi lucind ca giuvaiere.
Ochi în flăcări, aripi izbind văzduhul.
Au venit dragonii.

Străfulgerări prea tari ca să rămână-n amintire.
Făgăduința a o mie de cântece împlinită.
Gheare sfâşiind, fălci devorând.
S-a întors Regele.
Starling Birdsong, *Răzbunarea lui Verity*

Am simțit freamăt de vânt pe obraji. Am deschis ochii, obosit. Ațipisem, în ciuda frigului dimineții pătruns prin fereastra deschisă. În fața mea şi dedesubt, apă cât vedeam cu ochii. Valuri cu creste albe se burzuluiau sub un cer cenuşiu. M-am ridicat din scaunul lui Verity cu un geamăt; din doi paşi, am ajuns la fereastra turnului. De acolo, priveliştea se lărgea: maluri înalte şi abrupte şi pădurea ca lipită de ele, sub acea latură a castelului Buckkeep. Aerul mirosea a furtună, vântul îşi ascuțea colții de iarnă. Soarele era cu un lat de palmă deasupra orizontului îndepărtat; zorii trecuseră de mult. Prințul nu venise.

Nu mă mira. Probabil că încă dormea adânc după petrecerea din noaptea trecută. Nu, nu era o

surpriză că uitase de întâlnirea noastră, sau poate că se trezise numai cât să-şi spună că nu era chiar atât de importantă şi se culcase la loc. Dar simțeam o oarecare dezamăgire. Nu numai fiindcă prințul meu considera somnul mai important decât întâlnirea cu mine. Spusese că aveam să ne întâlnim, dar nu venise. Nici nu-mi trimisese vorbă că anulează întâlnirea, ca să nu-mi pierd timpul degeaba. Pentru un băiat de vârsta lui era un fleac, o scăpare. Dar ceea ce era lipsit de însemnătate pentru un băietan conta pentru un prinț. Voiam să-l cert, cum mă certase şi Chade pe mine cândva. Sau Burrich. Am zâmbit cu tristețe. La drept vorbind, eu fusesem altfel decât Dutiful la vârsta lui? Burrich nu mă credea niciodată în stare să mă trezesc singur ca să ajung la timp la întâlnirile din zori. Îmi aduceam foarte bine aminte cum bătea cu pumnii în uşă, ca să se asigure că nu pierd lecția de luptă cu toporul. Ei bine, dacă rolurile pe care le jucam unul pentru altul s-ar fi schimbat, poate că m-aş fi dus şi eu să bat cu pumnii în uşa prințului.

Aşa cum stăteau lucruri, m-am mulțumit să scriu un mesaj în praful de pe tăblia unei măsuțe de lângă scaun. „Eu am fost aici; tu nu.” Scurt şi cuprinzător; o dojană, dacă asta voia să vadă în ea. Şi anonim. Putea foarte bine să fie mesajul lăsat de un paj îmbufnat pentru o cameristă care întârziase la întâlnire.

Am închis obloanele şi am ieşit pe unde

intrasem, dând la o parte un panou lateral decorativ de lângă cămin. Deschiderea era strâmtă şi nu mi-a fost uşor să potrivesc panoul la loc în urma mea. Lumânarea mi se stinsese. Am coborât pe lunga scară întunecată ajutat numai de crăpăturile înguste din zidul exterior, prin care abia pătrundea câte-un firicel de lumină sau o suflare slabă de vânt. Am dat şi peste un palier mult mai lung decât țineam minte şi m-am bucurat când, bâjbâind cu piciorul, am atins treapta următoare. La piciorul scării, am luat-o într-o direcție greşită. A treia oară când am nimerit cu fața într-o încâlceală de pânze de păianjen, am ştiut că mă rătăcisem. M-am răsucit şi am făcut cale întoarsă pe bâjbâite. Când, după o vreme, am intrat în camera lui Chade prin spatele suportului de sticle cu vin, mă umplusem de praf, nervi şi transpirație. Nu eram deloc pregătit pentru ceea ce mă aştepta.

Chade s-a ridicat de pe scaunul din fața căminului, punând pe masă o cană de ceai.

— Iată-te, FitzChivalry, a exclamat, chiar în momentul când m-a izbit valul Meşteşugului.

Nu mă vezi, om-câine împuțit.

M-am clătinat şi m-am prins de masă ca să nu cad. L-am ignorat pe Chade, care se uita la mine încruntat, ca să mă concentrez asupra lui Thick. Sluga idioată, cu fața mânjită de funingine, stătea lângă vatra pentru lucru. Amețit, îi vedeam silueta unduind. Dacă nu mi-aş fi întărit zidurile

Meşteşugului în timpul nopții, ca să mă apăr de încercările stângace ale lui Nettle, cred că ar fi reuşit să-şi şteargă pentru totdeauna chipul din mintea mea. Dar, mulțumită zidurilor, am izbutit să-i vorbesc scrâşnind din dinți:

— Ba te văd. O să te văd întotdeauna. Dar asta nu înseamnă c-o să-ți fac rău, decât dacă încerci să-mi faci tu mie. Sau dacă mai eşti încă o dată necioplit.

Eram din cale afară de tentat să-mi întrebuințez Harul împotriva lui, să-l *resping* cu o răbufnire de energie animalică pură, dar m-am abținut. Nu aveam să folosesc nici Meşteşugul. Ar fi trebuit să-mi deschid porțile zidurilor, iar asta ar fi însemnat să-i dezvălui limitele puterii mele mintale. Încă nu eram pregătit pentru asta. Păstrează-ți calmul, mi-am spus. Trebuie să te stăpâneşti pe tine înainte de a-l stăpâni pe el.

— Nu, nu, Thick! Opreşte-te. E om bun. Are voie aici. Eu spun asta.

Chade i s-a adresat servitorului ca unui copil de trei ani. Mi-am dat seama că ochii mici, care mă priveau sticlind de pe fața rotundă, nu aparțineau unui om egal mie ca intelect, dar am surprins în ei şi un strop de ciudă pentru că i se vorbea astfel. Nu mi-am desprins privirea de el când i-am spus lui Chade:

— Nu-i nevoie să-i vorbeşti aşa. Nu e idiot. E…

Am căutat un cuvânt potrivit pentru ceea ce ştiam brusc că reprezenta adevărul. Inteligența

bondocului avea limite înguste, dar nu lipsea.

— … altfel, mi-am încheiat replica şchioapă.

Altfel, am cugetat, adică aşa cum un cal e altfel decât o pisică şi amândoi sunt altfel decât un om. Dar nu mai prost decât el. Aproape că simțeam cum bâjbâia mintea lui către alte direcții decât a mea, atribuind înțelesuri unor lucruri pe care eu le ignoram, aşa cum ignora el porțiuni întregi ancorate în realitatea mea.

Thick s-a încruntat, uitându-se de la mine la Chade şi iar la mine. Pe urmă şi-a luat mătura, găleata cu cenuşă şi tăciuni şi a ieşit din cameră cu paşi mărunți şi iuți. După ce suportul de manuscrise alunecase la locul lui, am surprins un fragment de gând azvârlit spre mine:

Puți-a-câine.

— Nu mă poate suferi. Ştie şi că am Har, m-am plâns lui Chade, lăsându-mă să cad pe celălalt scaun, şi am adăugat, destul de supărat: Prințul Dutiful n-a venit în dimineața asta în turnul lui Verity, la întâlnirea cu mine, aşa cum îmi spusese.

Vorbele mele au părut s-alunece pe lângă urechea bătrânului.

— Regina vrea să te vadă. Imediat.

În dimineața aceea era îmbrăcat frumos, dacă nu chiar elegant, într-o robă albastră simplă, şi purta papuci îmblăniți. Oare îl dureau picioarele după cât dansase?

— În legătură cu ce? am întrebat, ridicându-mă ca să-l urmez.

Ne-am îndreptat spre suportul cu sticle de vin.

— Thick nu s-a mirat când m-a văzut intrând pe aici, am remarcat, în timp ce deschideam uşa secretă.

Chade a ridicat din umeri.

— Nu cred că are atâta minte cât să se mire de asta. Mă îndoiesc că a observat.

Am căzut pe gânduri şi am tras concluzia că era posibil să aibă dreptate. Pentru Thick, faptul putea fi lipsit de semnificație.

— Şi regina vrea să mă vadă pentru că…

— Pentru că aşa a spus, a ripostat Chade cam țâfnos.

L-am urmat în tăcere. Bănuiam că şi capul lui zvâcnea de durere la fel ca al meu. Ştiam că avea un antidot împotriva mahmurelii, dar şi cât de greu era să-l pregătească. Uneori era mai uşor să suporți durerea de cap decât să-i găseşti leacul.

Am intrat în apartamentele reginei, cum mai intraserăm şi altădată. Chade s-a oprit să tragă cu ochiul şi cu urechea, convingându-se că nu existau martori nepoftiți, apoi m-a condus, printr-o odaie tainică, în salonul reginei, unde ne aştepta ea. Ne-a privit cu un zâmbet obosit. Era singură.

Ne-am înclinat amândoi, ceremonios.

— Bună dimineața, regina mea, a salutat-o Chade şi pentru mine, iar ea şi-a întins brațele spre noi, în semn de bun-venit.

Ultima oară când ajunsesem eu acolo, Kettricken ne aşteptase cu sufletul la gură şi cu

gândul numai şi numai la fiul ei dispărut. De data asta, în cameră se simțea mâna ei peste tot: în mijlocul unei măsuțe, şase frunze aurii fuseseră aranjate pe o tavă cu pietricele de râu sclipitoare. Trei lumânări înalte ardeau împrăştiind parfum de violete. Câteva carpete de lână fereau tălpile de frigul iernii care avea să vină, iar scaunele fuseseră acoperite cu piei de oaie. În vatră ardea focul şi dintr-un ibric atârnat de-asupra lui se înălța abur. Încăperea îmi aducea aminte de casa ei de la munte. Pregătise şi o gustare pe o măsuță, iar într-un vas larg aburea ceaiul. Am văzut că nu erau decât două ceşti.

— Îți mulțumesc că l-ai adus pe FitzChivalry, Lord Chade.

Îi cerea cu eleganță să plece. El s-a înclinat din nou, poate mai țeapăn decât prima oară, şi s-a retras prin odaia tainică. Eu am rămas în picioare în fața reginei, întrebându-mă despre ce putea fi vorba. După ce s-a închis uşa în urma lui Chade, ea a oftat brusc. S-a aşezat la masă şi mi-a arătat celălalt scaun.

— Te rog, Fitz.

Nu mă invita doar să stau jos, ci şi să renunț la etichetă.

Am studiat-o în timp ce mă aşezam. Aveam aproape aceeaşi vârstă, dar anii trecuseră peste ea mult mai blând decât peste mine. Pe mine mă umpluseră de cicatrice, iar pe ea o atinseseră uşor, în treacăt, lăsându-i doar câteva riduri la colțurile

ochilor şi ale gurii. Purta o rochie verde, care-i scotea în evidență părul auriu şi sclipirile de jad din ochi. Croiala era simplă, şi tot atât de simplu îşi aranjase şi părul, doar împletindu-l. Nu purta bijuterii şi nu-şi ascundea pielea sub farduri.

Mi-a turnat ceai şi mi-a pus cana în față fără niciun fel de ceremonie.

— Sunt şi prăjituri, dacă vrei.

Voiam, fiindcă nu apucasem să pun nimic în gură în ziua aceea. Dar ceva din vocea ei, un soi de răguşeală abia simțită, m-a făcut să pun ceaşca pe masă îndată ce am ridicat-o. Ea se ferea să mă privească în față. I-au tremurat genele şi o lacrimă strecurată printre ele i s-a prelins pe obraz.

— Kettricken? am întrebat în panică.

Ce nu mergea bine şi eu habar n-aveam? Aflase că pe narcescă n-o trăgea inima să se mărite cu fiul ei? Mai primise vreo amenințare legată de Har?

Respira întretăiat şi m-a privit dintr-odată drept în ochi.

— Of, Fitz, nu de asta te-am chemat. Am vrut să-mi păstrez durerea pentru mine. Dar… îmi pare atât de rău. Pentru noi toți. Când am auzit, ştiam deja. M-am trezit în ziua aia în zori, simțind că se rupsese ceva, ceva important.

A încercat zadarnic să-şi dreagă vocea. A continuat tot cu glas răguşit şi cu obrajii scăldați în lacrimi:

— Nu puteam spune exact ce anume se pierduse, dar când mi-a adus Chade veştile

primite de la tine, am ştiut imediat. L-am simțit plecând, Fitz. L-am simțit pe Ochi întunecați când ne-a părăsit.

A tăcut, copleşită de suspine. Şi-a ascuns fața în mâini, plângând ca un copil cu sufletul pustiit.

Am vrut să fug. Aproape că reuşisem să-mi stăpânesc durerea, şi ea îmi deschidea rana. Am rămas o vreme înlemnit, amorțit de atâta suferință. De ce trebuia să mi-o zgândărească?

Dar ea nu părea să-mi observe răceala.

— Anii trec, dar nu-ți şterg niciodată amintirea unui prieten ca el.

Vorbea pentru sine, cu fața în palme. Cuvintele răguşite erau grele de lacrimi. S-a legănat uşor pe scaun.

— Nu m-am mai simțit atât de apropiată de un animal înainte de a călători împreună. Dar în orele lungi de mers fără oprire ne-a fost întotdeauna alături, ne-o lua înainte şi revenea, şi pe urmă se ducea să vadă dacă nu e cineva în spatele nostru. Pentru mine a fost ca un scut; ori de câte ori se întorcea tropăind vesel, ştiam că e mulțumit fiindcă nu ne aşteaptă niciun pericol. Dacă nu ne-ar fi liniştit astfel, sunt sigură că mi-ar fi pierit curajul de o sută de ori. Când am pornit la drum, părea doar o parte din tine. Pe urmă am descoperit cum era el însuşi. Viteaz, tenace, cu un haz al lui. Au fost momente, mai ales la carieră, când ne-a însoțit la vânătoare şi numai el a părut să înțeleagă ce simțeam. Nu numai fiindcă puteam

să-l strâng la piept şi să plâng cu capul în blana lui, ştiind că nu avea să-mi trădeze slăbiciunea, ci şi fiindcă se înveselea când vedea că am putere. Dacă vânam împreună şi reuşeam să dobor câte-o pasăre, îi simțeam încuviințarea… ca pe un fel de ferocitate care-mi spunea că merit să supraviețuiesc, că mi-am câştigat locul în lume.

Kettricken respira printre suspine.

— Cred că îmi va fi întotdeauna dor de el. Şi nici măcar n-am apucat să-l mai văd înainte de…

Mintea mi-a luat-o razna. Nu bănuisem că fuseseră atât de apropiați. Şi Ochi întunecați îşi păzise bine secretele. Ştiam că regina Kettricken avea un strop de Har, i-l simțisem cercetându-mă când medita. Mi se trezise de multe ori bănuiala că „legătura” muntenească dintre ea şi lumea vie purta un nume mai puțin blând în cele Şase Ducate. Dar ea şi lupul meu?

— Ți-a vorbit? L-ai auzit pe Ochi Întunecați în gândurile tale?

A clătinat din cap, fără să-şi ridice fața din mâini. Mi-a răspuns printre degete:

— Nu. Dar l-am simțit în inimă, când altceva nu mai simțeam deloc.

M-am săltat încet de pe scaun. Am ocolit măsuța. Voiam doar s-o bat prieteneşte pe umerii încovoiați, dar când am atins-o, s-a ridicat brusc şi mi-a căzut în brațe. Am strâns-o la piept şi am lăsat-o să-mi plângă pe umăr. Şi, fără să-mi ceară îngăduință, au izvorât şi lacrimile mele. Pe urmă,

suferința aceea, nu doar milă pentru mine, ci durere pricinuită sufletului ei de moartea lui Ochi întunecați, a trezit-o pe a mea şi jalea a trecut peste zăgazuri. Tot chinul pe care mă străduisem să-l ascund de cei care nu înțelegeau ce pierdere grea suferisem şi-a cerut dreptul să răbufnească. Cred că mi-am dat seama că am schimbat rolurile cu Kettricken abia când mi-a apăsat încet umerii, împingându-mă pe scaunul ei. Mi-a oferit mica ei batistă inutilă şi mi-a sărutat uşor fruntea şi obrajii. Nu mă puteam opri din plâns. Stătea lângă mine, îmi legăna capul lipit de pieptul ei, mă mângâia pe păr şi mă lăsa să plâng. Îmi vorbea întretăiat despre lupul meu şi-mi spunea cât însemnase pentru ea în cuvinte pe care de-abia le auzeam.

Nu a încercat nici să mă oprească din plâns, nici să-mi spună că totul avea să fie bine. Ştia că nu era adevărat. Dar când, în cele din urmă, mi-au secat lacrimile, s-a aplecat şi m-a sărutat pe gură, un sărut tămăduitor. Avea pe buze sarea propriilor ei lacrimi. Pe urmă şi-a îndreptat spatele.

A oftat adânc, ca uşurată de o povară.

— Of, bietul tău păr, a murmurat, netezindu-mi şuvițele rebele. Dragul meu Fitz... Cât te-am chinuit! Pe amândoi v-am chinuit. Şi nu pot niciodată să... A părut să simtă că vorbele nu-şi aveau rost. Dar... ei... bea-ți ceaiul cât e încă fierbinte.

S-a îndepărtat şi peste câteva clipe mi-am

recâştigat stăpânirea de sine. Se aşezase pe scaunul meu, aşa că am fost nevoit să beau din cana ei. Ceaiul ardea încă. Se scursese foarte puțin timp, însă eu aveam impresia că trecusem dincolo de un punct important, de răscruce. Mi se părea că respiram trăgând în plămâni mai mult aer decât în ultimele zile. Kettricken mi-a luat ceaşca. Când mi-am ridicat ochii spre ea, a schițat un zâmbet. Lacrimile îi înroşiseră ochii, iar nasul îi căpătase o nuanță roz. Nu mi se păruse niciodată mai frumoasă.

Am rămas o vreme aşa, împreună. Ceaiul era de mirodenii, plăcut la gust şi înviorător. Am mâncat rulouri pufoase umplute cu cârnați, tarte cu fructe şi tune de ovăz, simple, dar sățioase. Cred că niciunul dintre noi nu avea destulă încredere în glasul său ca să vorbească, dar nici nu era nevoie de cuvinte. Am mâncat în linişte. M-am dus să umplu ceainicul cu apă fiartă. Am opărit plantele şi am turnat ceai pentru amândoi. După câteva minute de tăcere, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a spus încet:

— Aşa că, vezi, aşa-zisa „pată“ a fiului meu se trage de la mine.

Parcă ar fi continuat o conversație. Mă întrebasem dacă avea să facă legătura între ea şi Harul lui Dutiful. Şi, odată făcută, m-au întristat vinovăția şi amărăciunea din glasul ei.

— Dutiful nu e primul înzestrat cu Har în neamul Farseer, am subliniat. Eu sunt unul dintre

ceilalți.

— Iar mama ta a fost munteancă. Nu i-ai fost dat lui Verity la Moonseye? Cine altcineva decât o femeie de la munte te-ar fi putut naşte acolo? O regăsesc în părul tău moale şi am auzit-o în glasul tău, care şi-a amintit foarte repede de limba copilăriei când ai venit prima oară la Jhaampe. Dacă munții te-au însemnat astfel, de ce nu şi altcumva? Poate că de la mama ta ai moştenit Harul. Poate că magia lui curge în venele celor de la munte.

— Cred că Dutiful l-a moştenit în aceeaşi măsură de la tatăl şi de la mama sa, am spus, apropiindu-mă periculos de mult de adevăr.

— Dar…

— Dar contează prea puțin de la cine l-a luat, am întrerupt-o destul de brutal. Voiam să schimb subiectul. Băiatul are Har şi trebuie să vedem ce e de făcut. Când m-a rugat prima oară să-i dau lecții, m-am îngrozit, Acum cred că instinctul nu l-a înşelat. E mai bine să ştie tot ceea ce îl pot învăța despre ambele lui puteri magice.

Kettricken s-a luminat la față.

— Aşadar ai fost de acord să-l înveți!

Nu mai încăpea îndoială, îmi pierdusem îndemânarea, nu mai ştiam să păstrez secretul unei urzeli. Sau poate, am reflectat, confuz, regina înțelesese că subtilitatea şi blândețea o puteau ajuta să afle secrete pe care nici şiretenia lui Chade nu le smulsese de la mine. Mi-a citit fără

greş expresia feței, şi asta părea să-mi susțină a doua teorie.

— Nu voi spune prințului nimic. Dacă vrea ca totul să rămână numai între voi, aşa să fie. Când începeți?

— Oricât de repede îi convine prințului, am răspuns, ocolind adevărul.

Nu voiam să-l pârăsc că ratase deja prima lecție.

A dat din cap, părând mulțumită să lase asta în seama mea. Şi-a dres glasul.

— FitzChivalry, de fapt te-am chemat pentru că... vreau să îndrept lucrurile în ceea ce te priveşte. Atât cât vom putea. În multe privințe nu te pot trata după cum meriți. Dar orice putem face pentru confortul sau plăcerea ta, vreau să facem. Ai ales rolul de slujitor al Lordului Auriu şi înțeleg de ce. Totuşi, mă întristează că un prinț cu sângele tău nu poate fi recunoscut de către rudele sale. Aşadar, ce putem face? Vrei camere separate pentru tine, în care să intri numai tu ştii pe unde şi unde să te simți cât mai confortabil?

— Nu, m-am grăbit să spun şi, dându-mi seama de bruschețea răspunsului, am adăugat: cred că lucrurile e mai bine să rămână aşa cum sunt. Mă simt confortabil unde stau acum.

Voi trăi în acest loc, dar nu-l voi putea face niciodată casa mea. Ar fi fost zadarnic să încerc. Gândul m-a zguduit. Căminul tău, mi-am spus, e un loc pe care îl împarți cu alții. Podul de deasupra grajdului, unde stătusem cu Burrich, sau coliba

unde locuisem cu Ochi Întunecați şi Hap. Dar odăile pe care le împărțeam acum cu bufonul? Nu. Rolurile pe care le jucam însemnau prea multă prudență, prea multă izolare, prea multă constrângere.

— ... aranjat o sumă de bani lunară. De acum înainte, Chade va avea grijă s-o primeşti, dar azi vreau să ai asta.

Regina tocmai punea în fața mea o pungă, un săculeț de pânză brodat cu flori stilizate. A zornăit zgomotos când a atins masa. Obrajii mi s-au împurpurat fără voia mea şi nu am putut ascunde acest lucru. Când am ridicat ochii, obrajii ei erau la fel de roşii.

— E stânjenitor, nu? Să nu mă înțelegi greşit, FitzChivalry. Banii ăştia nu plătesc ceea ce ai făcut pentru mine şi ai mei. Pentru aşa ceva, toți banii din lume n-ar fi de-ajuns. Dar omul trăieşte făcând cheltuieli, şi nu se cuvine ca tocmai tu să le ceri altora ceea ce-ți trebuie.

Am înțeles-o bine, dar nu m-am putut împiedica să spun:

— Tu şi ai tăi sunteți tot ai mei, regina mea. Şi ai dreptate. Nici toți banii din lume nu ar putea cumpăra ceea ce fac pentru ai mei.

O altă femeie mi-ar fi considerat spusele un reproş. Dar cuvintele mele au aprins în ochii lui Kettricken scânteia unei mândrii năvalnice. Mi-a zâmbit.

— Mă bucur că suntem rude, FitzChivalry.

Rurisk a fost singurul meu frate. Nimeni nu-l poate înlocui. Dar nimeni nu se poate apropia mai mult ca tine de ceea ce înseamnă pentru mine un frate.

Am chibzuit că, în privința asta, ne înțelegeam foarte bine unul pe altul. Mă încălzea gândul că mă considera rudă cu ea, deşi rudă de sânge eram cu soțul şi fiul ei. Regele Shrewd mă făcuse odinioară al lui, încheind cu mine un târg pecetluit cu un ac de argint. Nici acul, nici regele nu mai erau demult. Dar târgul nostru supraviețuise? Regele Shrewd preferase să mă ia sub ocrotirea lui ca rege, mai degrabă decât ca bunic. Acum Kettricken, regina mea, mă recunoştea în primul rând ca rudă şi în al doilea rând ca frate. Ea nu făcea târguri. S-ar fi încruntat la gândul că e nevoie de un târg ca să-şi asigure loialitatea mea.

— Aş vrea să-i spun fiului meu cine eşti de fapt.

Asta m-a smuls din scurta mea stare de mulțumire.

— Nu, regina mea, te rog. Cunoaşterea unui asemenea secret reprezintă un pericol şi o povară. De ce să-l împovărăm cu el?

— De ce să i-l ascundem moştenitorului neamului Farseer?

Între noi s-a lăsat liniştea. Îndelungată.

— Poate să i-l dezvăluim mai târziu, am spus în cele din urmă.

Mi-a luat o piatră de pe inimă când a încuviințat cu o înclinare a capului. Dar mi-a pus-o imediat

înapoi:

— Am să ştiu când va sosi timpul.

S-a întins peste masă şi mi-a luat mână. Nu m-am împotrivit. Mi-a întors-o cu palma în sus şi a pus ceva în ea.

— Demult de tot, purtai un ac de argint cu rubin, primit de la Shrewd. Unul care te făcea al său şi-ți deschidea întotdeauna uşa lui. Acum aş vrea să porți asta din aceleaşi motive.

Era o bijuterie măruntă. O vulpiță argintie care-mi făcea cu un ochi verde dintr-o poziție alertă, cu coada stufoasă încolăcită în jurul labelor. Era bine fixată de un ac lung. Am studiat-o cu atenție. Era o întruchipare a perfecțiunii.

— E lucrată de mâna ta.

— N-ai uitat că-mi place să lucrez argintul, şi asta mă măguleşte. Da, eu am făcut-o. Iar tu ai făcut din vulpe blazonul meu de aici, din Buckkeep.

Mi-am descheiat şireturile cămăşii de servitor. Sub ochii ei, am înfipt acul în căptuşeală. Pe dinafară nu se vedea nimic, dar, când mi-am legat la loc şireturile, am simțit vulpița pe piept. Mi-am dres glasul.

— Îmi faci o mare onoare. Şi, fiindcă ai spus că-ți sunt la fel de apropiat ca un frate, îți voi pune o întrebare pe care sunt sigur că ți-ar fi pus-o şi Rurisk. Voi avea îndrăzneala să te întreb de ce o ții printre doamnele tale pe aceea care a încercat să-ți ia viața. Da, viața ta şi a copilului tău, încă

nenăscut.

M-a privit sincer nedumerită. Apoi a tresărit ca înțepată cu acul.

— A, vorbeşti despre Lady Rosemary.

— Da.

— S-a scurs atâta vreme… Ceea ce spui s-a petrecut acum o veşnicie, Fitz. Ştii, când mă uit la ea, nici nu mă mai gândesc la ce-a fost. La sfârşitul Războiului Corăbiilor Roşii, când s-a întors Regal aici, Rosemary făcea parte din suita lui. Îi murise mama şi fusese… neglijată. La început, nu-i suportam să-i văd pe ea şi pe Regal în fața ochilor. Dar trebuia să salvez aparențele, iar scuzele şi jurămintele lui scârboase de credință față de moştenitorul nenăscut s-au dovedit… folositoare. Au ajutat la unirea celor Şase Ducate, pentru că adusese cu sine nobilimea din Tilth şi Farrow. Şi aveam o nevoie disperată de sprijinul lor. N-a lipsit mult ca după Războiul Corăbiilor Roşii să urmeze unul civil. Ducatele sunt foarte diferite între ele. Dar influența lui Regal a fost suficientă pentru a-i întoarce pe nobili în favoarea mea. Pe urmă, Regal a murit, atât de straniu şi de violent. S-a zvonit, inevitabil, că l-aş fi ucis eu, ca să mă răzbun pentru toate suferințele pe care mi le pricinuise. Chade a stăruit să fac anumite gesturi pentru nobilii lui, ca să-i aduc de partea mea. Şi l-am ascultat. Am mutat-o pe Lady Patience în locul lui, la Tradeford, fiindcă simțeam că am mare nevoie de sprijin acolo. Dar, după ce

am chibzuit foarte bine cine şi ce trebuia să primească, le-am dăruit celor care trebuiau potoliți toate celelalte proprietăți ale lui.

— Şi care a fost reacția lordului Bright?

Povestea asta era o noutate pentru mine. Bright fusese moştenitorul lui Regal, iar acum era duce de Farrow. O mare parte din ceea ce „dăruise" Kettricken era, neîndoielnic, moştenirea care i se cuvenea lui de drept.

— L-am recompensat altfel. După ce nu fusese în stare să apere ducatul Buck şi Buckkeepul, ajunsese pe o poziție foarte precară. Nu putea protesta vehement, pentru că nu moştenise şi influență lui Regal asupra nobilimii. Dar m-am străduit să-l fac nu doar mulțumit de soarta lui, ci şi un conducător mai bun decât ar fi fost altminteri. M-am ocupat de educația lui în privințe care nu țineau doar de vin şi haine. Ga duce de Farrow, şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului chiar aici, la Buckkeep. Patience se ocupă de Tradeford în locul lui, probabil mult mai bine decât ar fi făcut-o el, pentru că ea are simț practic, ştie să pună oamenii să facă exact ceea ce se pricep să facă. Şi îi trimite rapoarte lunare, mult mai detaliate decât i-ar plăcea lui, dar eu insist să le citească de la cap la coadă împreună cu un trezorier de-al meu, nu numai ca să mă asigur că le înțelege, dar şi ca să-l oblig să declare că e mulțumit de ceea ce se petrece acolo. Şi acum cred că într-adevăr este.

— Bănuiesc că şi ducesa lui are o legătură cu asta, m-am hazardat să afirm.

Kettricken avu grația să roşească uşor.

— Chade a considerat că va fi mai fericit dacă se însoară. Şi e vremea să aibă un moştenitor. Dacă ar fi rămas burlac, ar fi stârnit discordie la curte.

— Cine i-a ales ducesa? am întrebat, încercând să nu par prea aspru.

— Lordul Chade a propus mai multe tinere de familie bună, care aveau… însuşirile necesare. Eu am avut grijă să-i fie prezentate. Şi să afle familiile lor că m-aş fi bucurat dacă ducele o alegea pe una dintre ele. Şi s-au întrecut să-l cucerească, dar şi-a ales singur mireasa – am avut grijă să aibă prilejul să aleagă…

— Una docilă şi nu foarte ambițioasă. Fata cuiva loial reginei, am încheiat eu în locul ei.

Kettricken m-a privit în ochi.

— Da. Apoi, după ce respirase scurt: Crezi că am greşit, FitzChivalry? Tu, cel care mi-a dat primele lecții de manevrare a intrigilor de la curte în avantajul meu?

I-am zâmbit.

— Nu. Ca să fiu sincer, sunt mândru de tine. Şi, judecând după expresia lordului Bright de la festinul de azi-noapte, ai ales bine pentru el, având în vedere şi dragostea, şi loialitatea.

Kettricken a oftat, aproape cu uşurare.

— Mulțumesc. Țin mult la părerea ta, FitzChivalry, am ținut întotdeauna. N-aş vrea să

trag vreodată concluzia că m-am făcut de râs în fața ta.

— Mă îndoiesc că ai putea, am liniştit-o sincer şi galant totodată, apoi am revenit la ceea ce mă interesa. Şi Rosemary?

— După moartea lui Regal, cei din anturajul lui s-au risipit pe la casele lor sau ca să ia în primire domeniile pe care li le oferisem. Pe Rosemary n-a vrut-o nimeni. Tatăl îi murise înainte de a naşte. Mama avea un titlu, Lady Celeffa de Firwood[8], dar nu şi o avere care să-l justifice. Firwood e o proprietate mică, feuda unui cerşetor. Există şi un conac, dar mi s-a spus că e nelocuit de câțiva ani. Dacă nu ar fi fost în grațiile prințului Regal, Lady Celeffa n-ar fi ajuns niciodată la curte. Kettricken a oftat. Aşa că Rosemary s-a pomenit orfană la opt ani şi nicidecum în grațiile reginei. Cred că nu mai trebuie să-ți spun cum era tratată la curte.

M-am crispat fără voia mea. Îmi aminteam foarte bine cum fusesem tratat eu.

— Am încercat s-o ignor, dar Chade n-a vrut să lase lucrurile aşa cum erau. Ca să fiu sinceră, nici eu.

— A fost o amenințare pentru tine. O asasină pe jumătate pregătită, învățată de Regal să te urască. Nu putea fi lăsată de capul ei.

Kettricken a continuat după câteva clipe de tăcere.

---

[8] Lemn de brad (n. tr.).

— Când vorbeşti aşa, parcă-i aud pe Chade. Nu. Era mai rău decât atât. Era un copil neglijat, o fetiță pe care o învinovățeam pentru că devenise exact ceea ce fusese învățată să devină. Era un reproş zilnic la adresa mea, fiindcă ştiam că o neglijasem şi o tratasem cu asprime. Dacă m-aş fi purtat cu ea cum trebuie să se poarte o doamnă cu pajul ei, Regal nu ar fi întors-o împotriva mea.

— Dacă nu cumva o luase sub influența lui încă dinainte de a veni ea la tine.

— Chiar dacă a fost aşa, ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă nu m-ar fi preocupat doar viața şi grijile mele.

— Îți era paj, nu fiică!

A păstrat câteva clipe tăcerea.

— Fitz, a spus apoi, uiți că am fost crescută în Regatul Munților, ca să fiu Sacrificiu pentru poporul meu. Nu o regină, nu aşa cum te aştepți tu. Eu cer mai mult de la mine însămi.

La asta n-am avut replică.

— Deci tu ai hotărât s-o păstrezi.

— Chade a spus că trebuie s-o păstrez sau să scap de ea pentru totdeauna. Cuvintele lui m-au umplut de groază. Să omori un copil pentru ceea ce a fost învățat să facă? Pe urmă, aceleaşi cuvinte m-au făcut să judec mai limpede. Ar fi fost mai blând s-o omorâm pe loc, decât s-o torturez ignorând-o, ca până atunci. Aşa că m-am dus în odaia ei chiar în seara aia. Singură. Îi era o teamă cumplită de mine, iar camera aia era friguroasă şi

aproape goală, şi aşternuturile de pe pat nu mai fuseseră spălate de cine ştie când. Cămaşa de noapte îi rămăsese mică; se rupsese la umeri, era mult prea scurtă pentru ea. S-a ghemuit pe pat cât mai departe de mine şi n-a făcut altceva decât să mă fixeze cu ochi mari. Eu am întrebat-o ce preferă, să fie dată în grija lui Lady Patience sau să-mi slujească mie din nou ca paj.

— Şi a ales să-ți fie paj.

— A izbucnit în lacrimi, s-a aruncat pe podea, s-a agățat de fustele mele şi mi-a spus că-şi închipuise că n-o mai puteam suferi. Plângea cu sughițuri, atât de tare încât, până am izbutit s-o liniştesc, transpirația îi lipise părul de cap şi tremura toată. Fitz, mi-a fost ruşine că mă purtasem cu atâta cruzime față de un copil, nu făcându-i ceva, ci doar neglijându-l. Numai eu şi Chade bănuiam că încercase să-mi facă rău, şi bănuielile noastre nu erau cunoscute. Dar nu-i mai dădusem nicio atenție şi asta le îngăduise tuturor celor din castel să se poarte urât şi crud cu ea. Pantofii ei mici erau ferfeniță…

Vocea lui Kettricken s-a frânt şi, în ciuda voinței mele, mi s-a făcut brusc milă de Rosemary. Regina a respirat adânc şi şi-a continuat povestea.

— M-a implorat să-i dau voie să mă slujească din nou, Fitz. N-avea nici şapte ani când a făcut tot ce i-a cerut Regal. Nu m-a urât niciodată, nici n-a înțeles ce face. Sunt sigură că pentru ea a fost un joc să tragă cu urechea şi să repete tot ce

auzea.

Am încercat să judec la rece şi cu aspru.

— Şi să întindă unsoare pe trepte, ca să cazi tu?

— Dar crezi că i s-a spus de ce? Sau numai să le dea cu unsoare după ce urc în grădina de pe acoperiş? În ochii unui copil putea să pară o simplă farsă.

— Ai întrebat-o?

O scurtă ezitare.

— De unele lucruri e mai bine să nu vorbeşti. Chiar dacă ştia că trebuia să cad, nu cred că şi-a dat seama cât de grave puteau fi urmările. Bănuiesc că e posibil să fi văzut în mine două femei, cea pe care voia Regal s-o doboare şi acea Kettricken pe care o slujea zi de zi. Cel care ar trebui învinovățit pentru faptele ei e mort.

Şi, de când am luat-o din nou în slujba mea, mi-a fost întotdeauna loială şi şi-a dat mereu silința să-mi facă pe plac.

Kettricken a oftat şi a continuat uitându-se pe lângă mine.

— Trecutul trebuie să rămână în trecut, Fitz. Mai ales pentru cei care conduc o țară. Trebuie să-mi însor băiatul cu fata cuiva de pe Insulele Străine. Trebuie să încurajez negoțul şi aliațele cu oamenii care mi-au condamnat regele la moarte. Crezi că e cazul să-mi fac probleme fiindcă am luat o mică spioană sub aripa mea ocrotitoare şi am transformat-o într-una din doamnele de la curte?

Am respirat şi eu adânc. Dacă, în cincisprezece ani, Kettricken nu-şi regretase hotărârea, n-aveau să i-o schimbe acum cuvintele mele, oricare ar fi fost şi poate că nici nu trebuia.

— Ei, presupun că ar fi trebuit să m-aştept la asta. Nu ți-ai făcut probleme nici când, după ce ai venit la curtea noastră, ai făcut dintr-un asasin sfetnicul tău.

— Primul meu prieten de aici, m-a corectat ea.

S-a încruntat. Când o cunoscusem, nu avusese ridurile pe care i le vedeam acum pe frunte şi între ochi, grijile i le întipăriseră între timp acolo.

— Nu sunt deloc încântată de tot teatrul pe care-l jucăm. Aş vrea să te am alături şi să fii dascălul fiului meu. Te-aş onora şi ca prieten, şi ca pe un Farseer.

— Nu e cu putință, i-am spus cu hotărâre. Şi e mai bine aşa. Îți sunt de mai mult folos în rolul meu de acum şi sunt un pericol mult mai mic pentru tine şi pentru prinț.

— Dar eşti tu într-un pericol mai mare. Chade mi-a spus că Pestriții te-au amenințat chiar la doi paşi de castel.

Aş fi preferat să nu afle ea ce mi se întâmplase.

— De asta mă ocup eu. Poate-i fac să se-arate la față.

— Poate. Dar mi-e ruşine că trebuie să te descurci singur, cel puțin în aparență, în asemenea situații. Îți spun sincer că detest habotnicia asta care încă mai există în cele Şase

Ducate, ca şi faptul că nobilii se prefac că n-o văd. M-am străduit din toate puterile să vin în ajutorul celor cu Har, dar lucrurile se mişcă greu. Când au început s-apară afişele Pestriților, m-am înfuriat.

Chade m-a sfătuit să nu fac nimic la mânie. Acum mă întreb dacă n-ar fi fost mai înțelept să-mi fac cunoscută mânia. În al doilea rând, am vrut să afle înzestrații cu Har că sunt gata să le fac dreptate. Am vrut să le-o spun, să-i invit pe conducătorii lor la mine, ca să făurim împreună un scut împotriva Pestriților.

Kettricken a clătinat din cap.

— Dar Chade s-a amestecat din nou, mi-a spus că înzestrații cu Har nu au nici conducători recunoscuți, nici destulă încredere în casa Farseer ca să vină la o asemenea întâlnire. Iar noi nu avem niciun mijlocitor în care să se încreadă, nici cum să le garantăm că nu plănuim să-i atragem aici pentru a-i nimici. M-a convins să renunț la idee. Chade e un bun sfetnic, priceput la politică şi la manevrele puterii, a adăugat, părând şovăitoare. Dar uneori am impresia că ne conduce numai în direcția care asigură stabilitate celor Şase Ducate, fără să se întrebe dacă s-a făcut dreptate pentru toți supuşii mei. Fruntea lui Kettricken s-a încrețit. Spune că dreptatea are cu atât mai multe şanse să domnească într-o țară, cu cât e țara mai stabilă. Poate că are dreptate. Dar mi-e adesea dor de felul în care discutam noi doi aceste lucruri. Şi de asta ți-am simțit lipsa, FitzChivalry. Nu-mi

place că nu te pot avea alături când vreau, ci trebuie să trimit după tine în secret. Aş vrea să te pot invita să fii alături de mine şi de Peottre la jocul de astăzi, pentru că aş vrea să ştiu ce crezi despre el. E un bărbat care mă pune mult pe gânduri.

— Jocul tău cu Peottre de azi?

— Am discutat puțin cu el aseară. Tot discutând despre şansele ca Dutiful şi Elliania să fie cu adevărat fericiți, am ajuns şi la „noroc". Iar de acolo, la jocuri de noroc. Mai ții minte jocul acela de la munte, cu cărți şi piese de forma runelor?

Mi-am scotocit prin memorie.

— Cred că mi-ai vorbit de el odată. Şi, da, îmi aduc aminte că am şi citit despre el pe vremea când aşteptam să-mi revin, după ce a încercat Regal prima oară să mă ucidă.

— Se joacă cu cărți sau tablete, fie pictate pe hârtie tare, fie cioplite pe bucăți subțiri de lemn. Reprezintă eroi simbolici din basmele noastre, ca Bătrânul Țesător şi Vânătorul la Pândă. Piesele sunt rune, cele care înseamnă Piatră, Apă şi Păşune.

— Da, sigur am auzit de el.

— Peottre vrea să-l învăț cum se joacă. S-a arătat foarte interesat de el. Mi-a spus că au şi ei un joc pe Insulele Străine cu rune desenate pe cuburi care se amestecă între ele şi se aruncă. Pe urmă jucătorii îşi pun pionii pe o pânză sau pe o tablă pictată cu zeități minore, ca Vântul, Fumul şi Copacul. Seamănă cu al nostru, nu-i aşa?

— Probabil, am admis.

Dar gândul că avea să-l învețe pe Peottre jocul ei o entuziasma pe regină mult mai mult decât m-aş fi aşteptat. Oare îl găsea atrăgător pe Străinul războinic şi fățarnic?

— Trebuie să-mi dai mai multe amănunte, când le vei afla. Aş vrea să ştiu dacă runele de pe zaruri sunt la fel cu cele din jocul vostru.

— Ne-am pune o mulțime de întrebări, nu? Dacă ar semăna runele între ele. Mai ales că unele rune din jocul meu apar pe stâlpii Meşteşugului.

— Ah.

Kettricken încă mă mai putea surprinde. Întotdeauna reuşise să se gândească la mai multe deodată, să facă legătura între lucruri ciudat de diferite, descoperind tipare cărora altora le scăpau. Aşa găsise şi harta pierdută a regatului Străbunilor. Am simțit brusc că-mi dăduse de gândit la prea multe.

M-am ridicat ca să-i cer voie să mă retrag, m-am înclinat şi mi-am dorit să am cu ce cuvinte să-i mulțumesc. Însă, o clipă mai târziu, mi s-a părut că e bizar să-i mulțumeşti celui care jeleşte sincer pe cineva pe care l-ai iubit. Am bâiguit ceva, dar m-a oprit, luându-mi mâinile într-ale ei.

— Şi poate că numai tu ai înțeles ce-am simții când l-am pierdut pe Verity. Cum a fost să-l văd preschimbat, să ştiu că va învinge, şi totuşi să plâng, egoistă, ştiind şi că nu-l voi mai revedea niciodată pe bărbatul care fusese. Nu e prima

tragedie pe care am trăit-o împreună, FitzChivalry. Amândoi am trecut singuri printr-o mare parte din viață.

Nu se cuvenea, dar am făcut-o oricum. Am luat-o în brațe şi am strâns-o la piept.

— Te-a iubit atât de mult… i-am spus, vorbind cu voce sugrumată despre regele meu pierdut.

Şi-a lăsat fruntea pe umărul meu.

— Ştiu, a şoptit. Mă sprijin şi acum pe dragostea lui. Uneori am impresia că îl simt lângă mine, sfătuindu-mă în vremuri grele. Fie ca Ochi Întunecați să-ți fie mereu alături, aşa cum îmi e mie Verity.

Am ținut-o în brațe pe iubita lui Verity clipe îndelungate. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel… Dar urarea ei era de bine şi mă alina. M-am desprins de ea cu un oftat. Regina şi slujitorul ei s-au despărțit, întorcându-se fiecare la îndeletnicirile sale de zi cu zi.

Capitolul VI

NIMICIRE

… şi e aproape sigur că Statele Chalced i-ar fi putut înfrânge pe negustorii din Bingtown şi le-ar fi putut lua teritoriile dacă ar fi reuşit să mențină o blocadă solidă în golful Bingtown.

Două feluri de magie le-au pus însă piedici, căci sigur magie a fost la mijloc, deşi sunt unii care o pun la îndoială, pentru că oamenii din Bingtown sunt negustori, nu luptători, aşa cum ştie toată lumea. Mulțumită celei dintâi, negustorii din Bingtown stăpânesc Corăbii Vii, însufleţite şi înzestrate cu raţiune printr-un ritual tainic, în timpul căruia sunt sacrificați trei copii sau membri vârstnici ai aceleiaşi familii. Nu numai că statuile de la prova acestor vase vorbesc şi se mişcă, dar au şi o nemaipomenită putere, care le îngăduie să zdrobească alte corăbii, mai mici, odată ce le încolțesc. Unele pot să scuipe foc la o distanță egală cu de trei ori lungimea lor.

A doua magie este pusă la îndoială de ignoranți în aceeaşi măsură ca prima, dar, cum eu, călător fiind, am văzut-o cu ochii mei, îi desfid pe toți cei care o consideră o minciună. Artizanii din Bingtown au cioplit în grabă, dar cu iscusință, un dragon din nestemate albastre şi argintii şi l-au trezit la viață printr-un minunat amestec de magie şi… fragment dispărut din cauza degradării pergamentului, ca

să-şi apere portul. Această creatură, numită Tinnitgliat de cei ce i-au dat viață, s-a ridicat din ruinele fumegânde ale cartierului de depozite din Bingtown, distrus de chalcedeni, şi a alungat corăbiile duşmane din port.

Winfroda, *Aventuri din călătoriile mele în jurul lumii*

M-am întors din nou în odaia mea prin labirintul de coridoare înguste. Înainte de a intra, m-am oprit şi am încercat să văd ceva pe întuneric. Odată intrat, am zăvorât uşa secretă. M-am oprit din nou şi am rămas perfect nemişcat. Prin uşa închisă dinspre camerele bufonului se auzeau voci.

— Nu ştiu nici când s-a sculat şi a plecat, nici de ce şi habar n-am când se va întoarce. La început mi s-a părut o idee foarte bună să am lângă mine un războinic puternic şi destoinic, în stare nu numai să mă apere de hoții de stradă, dar şi să-mi fie valet şi să se ocupe de celelalte nevoi ale mele. Dar s-a dovedit că nu pot lăsa pe seama lui sarcinile zilnice. Uită-te aici! A trebuit să înşfac un paj care trecea pe coridor şi să-i poruncesc lui să-i ceară unui băiat de la bucătărie să-mi aducă dejunul. Şi nici măcar nu mi-a adus ce-mi place! îmi vine să-l concediez pe Badgerlock, dar cu glezna asta nu mă descurc fără un servitor vânjos. Ei, asta e. Poate că va trebui să-i accept cusururile şi să-mi iau un paj sau doi care să se ocupe de

treburile zilnice. Uite ce praf e pe poliță. Mai mare ruşinea. Nu pot invita pe nimeni în odăile mele dacă arată aşa. E un noroc că durerea din gleznă mă îndeamnă spre îndeletniciri singuratice zilele astea.

Am împietrit. Voiam să ştiu cu cine vorbeşte şi de ce mă căuta persoana aceea, dar nu puteam intra peste ei, din moment ce Lordul Auriu insistase deja că nu eram acolo.

— Prea bine. Atunci pot să las un mesaj pentru servitorul tău, Lord Auriu?

Era Laurel, care nu-şi ascundea iritarea din voce. Văzuse prea des cum ne purtăm unul cu altul când ne însoțise în ultima noastră aventură ca să se lase păcălită de mascarada noastră. Nu avea să mai creadă niciodată că suntem stăpân şi servitor. Ne ieşisem din roluri de prea multe ori. Totuşi, înțelegeam şi de ce Lordul Auriu insista să ne prefacem în continuare. Altminteri ne-am fi dat înşelăciunea pe deplin în vileag la curte.

— Desigur. Sau eşti bine-venită diseară, ca să afli dacă şi-a adus aminte de îndatoririle lui şi s-a întors acasă.

Dacă avusese de gând s-o îmbuneze, dăduse greş.

— Un mesaj e de-ajuns, sunt sigură. Trecând pe la grajduri, am observat că e ceva în neregulă cu iapa lui şi m-am îngrijorat. Dacă se poate întâlni cu mine azi, la ora prânzului, îi voi arăta despre ce e vorba.

— Şi dacă nu se întoarce până la prânz… pe Sa, nu pot să sufăr treaba asta! S-o fac pe secretarul servitorului meu!

— Lord Auriu. Vocea ei calmă i-a întrerupt isteria prefăcută. Sunt foarte îngrijorată. Spune-i să vină la întâlnirea cu mine sau să găsească o altă cale ca să stăm de vorbă. La revedere.

A plecat trântind uşa. Am auzit bufnitura, dar am aşteptat totuşi câteva minute, ca să mă conving că bufonul e singur. Am deschis uşa fără zgomot, dar simțurile lui mai presus de fire l-au ajutat iarăşi.

— Iată-te, a exclamat cu un oftat de uşurare. Începeam să mă îngrijorez.

M-a privit cu mai multă atenție şi un zâmbet i-a luminat obrazul.

— Se vede treaba că prima lecție a prințului a mers foarte bine.

— Prințul a preferat să sară peste ea. Iar mie îmi pare rău că te-am neglijat. Nu mi-a dat prin cap să-i aduc Lordului Auriu dejunul.

A scos un sunet care arăta că nu-i pasă de dejun.

— Te asigur că ultimul lucru la care mă aştept e să fii *tu* un servitor priceput. Sunt perfect capabil să-mi fac singur rost de-ale gurii. Dar e nevoie de scandal când mă văd obligat să fur pajul altuia pentru asta. Am bodogănit şi m-am plâns destul ca să-mi pot lua încă un servitor fără să stârnesc bănuieli.

Şi-a turnat încă o ceaşcă de ceai, a sorbit din ea şi s-a strâmbat.

— E rece. Mi-a arătat mâncarea rămasă. Ți-e foame?

— Nu. Am mâncat cu Kettricken.

A dat din cap, nicidecum surprins.

— Prințul mi-a trimis un mesaj în dimineața asta. Acum îl înțeleg. Mi-ai scris aşa: „M-am întristat văzând că glezna Domniei Voastre nu v-a îngăduit să dansați la logodna mea. Ştiu prea bine ce supărător e când o neplăcere neaşteptată te împiedică să te bucuri de o plăcere mult aşteptată. Sper din tot sufletul că vă veți putea relua cât de curând îndeletnicirile îndrăgite.”

Am dat din cap mulțumit.

— Fraze bine întoarse din condei, care izbutesc şi să-şi transmită mesajul. Prințul nostru e tot mai subtil.

— Are ascuțimea minții tatălui său, a încuviințat bufonul, dar, după ce l-am săgetat cu privirea, a lui a devenit blajină şi senină. Mai ai un mesaj, a adăugat. De la Laurel.

— Ştiu. L-am auzit.

— M-am gândit eu.

Am clătinat din cap.

— M-a nedumerit şi m-a alarmat. După felul în care a vorbit, nu cred că are legătură cu iapa mea. Dar o să mă întâlnesc cu ea la prânz, ca să mă lămuresc. Pe urmă aş vrea să cobor în oraş, să-l văd pe Hap şi să-mi cer iertare de la Jinna.

Bufonul a înălțat dintr-o sprânceană palidă.

— I-am promis că trec pe la ea aseară, ca să stau de vorbă cu Hap. Dar, după cum ştii, în loc de asta, te-am însoțit la sărbătorirea logodnei.

A luat un buchețel de flori albe de pe tava cu mâncare şi l-a mirosit cu un aer meditativ.

— Atâția oameni, şi toți vor să petreacă timp cu tine.

Am oftat.

— Mi-e greu. Nu prea ştiu cum să-i împac pe toți. M-am obişnuit cu viața mea singuratică, când numai Ochi Întunecați şi Hap aveau nevoie de mine. Nu cred că mă descurc prea bine. Nu-mi dau seama cum şi-a rezolvat Chade toate treburile atâția ani.

— E un păianjen. Un țesător care-şi întinde firele în toate direcțiile. Stă în mijlocul pânzei şi interpretează fiecare tragere de fir.

Am zâmbit.

— L-ai descris întocmai. Nu măgulitor, dar precis.

Şi-a lăsat brusc capul pe-o parte şi m-a privit pieziş.

— Deci Kettricken a fost, nu-i aşa? Nu Chade.

— Nu înțeleg.

Şi-a privit mâinile în care răsucea buchetul.

— S-a produs o schimbare în tine. Nu mai eşti adus de spate. Mă priveşti în ochi când vorbeşti. Nu mai am senzația că trebuie să mă uit peste umăr, ca să văd dacă nu e o stafie acolo. A aşezat

florile pe masă cu delicatețe. Cineva ți-a luat o parte din povară de pe umeri.

— Kettricken, i-am mărturisit, după câteva clipe. Mi-am dres glasul. A fost mai apropiată de Ochi Întunecați decât am crezut. Îl jeleşte şi ea.

— Ca şi mine.

Mi-am cântărit cuvintele înainte de a le rosti. M-am întrebat dacă erau cu adevărat necesare, dacă nu cumva l-aş fi putut răni. Până la urmă, le-am rostit:

— Dar altfel. Kettricken plânge după el în felul meu, pentru el şi pentru ceea ce a însemnat pentru ea. Tu…

M-am oprit, neştiind cum să mă exprim.

— Eu l-am iubit prin tine. Prin legătura noastră a devenit el real pentru mine. Aşa că, într-un fel, nu-l jelesc pe Ochi Întunecați ca tine. Jelesc jalea ta.

— Întotdeauna ai ştiut să jonglezi cu cuvintele mai bine decât mine.

— Da, a încuviințat. Apoi şi-a încrucişat brațele la piept oftând. Ei, mă bucur că te-a putut ajuta cineva. Deşi o invidiez pe Kettricken.

Asta n-avea sens.

— O invidiezi fiindcă jeleşte?

— O invidiez fiindcă ți-a alinat durerea. Te las pe tine să aduni vasele şi să le duci la bucătărie, s-a grăbit să adauge, înainte de a apuca să-i răspund. Ai grijă s-o faci acolo pe morocănosul, ca şi când stăpânul tău te-ar fi dojenit aspru. Pe urmă poți

pleca la Laurel şi în oraş. Am de gând să petrec o zi liniştită, văzându-mi numai de treburile mele. Am dat de veste că mă doare glezna şi vreau să mă odihnesc fără oaspeți. Către sfârşitul după-amiezii sunt invitat la un joc cu favoriții reginei. Aşa că, dacă nu mă găseşti aici, caută-mă acolo. Te vei întoarce la timp ca să m-ajuți să țopăi până la cină?

— Cred că da.

S-a posomorât brusc, ca şi cum chiar l-ar fi durut piciorul. A dat din cap cu gravitate.

— Poate ne vedem atunci.

S-a ridicat de la masă şi a luat-o către odaia lui. A deschis uşa fără o vorbă şi a închis-o fără zgomot, dar cu hotărâre.

Am adunat vasele pe tavă. În ciuda spuselor bufonului despre nepriceperea mea, am făcut şi ordine în cameră. Am dus vasele la bucătărie, apoi am adus apă şi lemne pentru noi. Uşa bufonului a rămas închisă. Oare era bolnav? Aş fi îndrăznit să bat în ea, dacă nu s-ar fi apropiat deja amiaza. M-am dus în cămăruța mea şi mi-am pus sabia cea urâtă. Am luat câteva monede din punga primită de la Kettricken şi am ascuns restul sub un colț de saltea. Mi-am verificat buzunarele ascunse, mi-am luat mantia din cui şi am pornit-o spre grajduri.

Grajdul era plin ochi de caii puhoiului de oaspeți veniți la logodna lui Dutiful. Aşa că toți caii oamenilor de rând, ca mine, fuseseră mutați în

„grajdurile vechi”, grajdurile copilăriei mele. Faptul mă mulțumea din cale-afară. Aveam mult mai puține şanse să dau de Hands sau de oricine altcineva care l-ar fi putut recunoaşte pe băiatul care locuise odată acolo cu Burrich, mai-marele grăjdarilor.

Am găsit-o pe Laurel proptită de uşa boxei Negruței. Îi vorbea iepei cu blândețe. Poate că-i înțelesesem greşit mesajul. Îngrijorarea mea pentru animal a crescut pe măsură ce mă apropiam.

— Ce-a pățit? am întrebat. Apoi, amintindu-mi cu întârziere de bunele maniere, am salutat-o: Bună ziua, vânătorule Laurel. Am venit precum mi-ai cerut.

Negruța nu părea să se sinchisească de vreunul dintre noi.

— Bună ziua, Badgerlock. Îți mulțumesc c-ai venit.

Şi-a rotit privirea ca din întâmplare, probabil în căutarea unui cotlon pustiu, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Trebuie să-ți vorbesc. Între patru ochi. Vino.

— Cum doreşti, domniță.

S-a îndepărtat cu paşi mari şi eu am urmat-o. Am trecut pe lângă şirurile de boxe până ne-am văzut în partea din spate a grajdului, apoi, spre uluirea mea, am urcat scările, acum şubrede, spre podul care-l adăpostise cândva pe Burrich. Când fusese şef peste grăjdari, spusese sus şi tare că

prefera să trăiască mai degrabă aproape de animalele lui decât în nişte odăi mai bune în castel. Cât locuisem alături de el, crezusem că era adevărat. Dar în anii care urmaseră înțelesesem că îşi păstrase locuința umilă din pod şi ca să mă țină pe mine departe de ochii oamenilor, dar şi fiindcă nu-i plăcea să-şi vâre nimeni nasul în viața lui. Acum, urcând scările în spatele lui Laurel, m-am întrebat ce ştia ea din toate astea. Mă conduce acolo ca să-mi spună că ştia cine sunt?

Uşa din capul scărilor nu era zăvorâtă. A deschis-o cu umărul, făcând-o să zgârie podeaua. A pătruns în odaia umbroasă şi mi-a făcut semn s-o urmez. M-am aplecat ca să nu ating o pânză de păianjen prăfuită de pe cadrul uşii. Singura lumină pătrundea prin crăpăturile oblonului ferestruicii de pe peretele opus. Locul mi s-a părut brusc foarte strâmt. Puțina mobilă care ne fusese de-ajuns mie şi lui Burrich dispăruse de mult, înlocuită de obiecte de-ale grăjdarilor, aruncate în neorânduială: bucăți răsucite de hamuri vechi, unelte stricate, pături roase de molii; toate lucrurile pe care le dăduseră deoparte, cu gândul că poate le vor repara cândva sau le vor prinde bine la ananghie, umpleau camera în care îmi petrecusem copilăria.

În ce hal l-ar fi scos pe Burrich din sărite aşa ceva! mi-am spus. M-am mirat că Hands suporta o asemenea harababură, apoi m-am gândit că, probabil, avea alte treburi mai importante pe cap.

Grajdurile ajunseseră o responsabilitate mai mare şi mai grea decât pe vremea Războiului Corăbiilor Roşii. Nu credeam că Hands stătea noaptea să ungă şi să repare hamuri.

Laurel mi-a interpretat greşit expresia feţei:

— Ştiu, miroase urât, dar nu e nimeni. Am vrut să vorbim în camera ta, însă Lordul Auriu a fost prea ocupat s-o facă pe marele nobil.

— *E* un mare nobil, am subliniat, dar am amuţit când m-a fulgerat cu privirea.

Mi-am adus aminte cu întârziere că Lordul Auriu îi dăduse lui Laurel multă atenţie în timpul călătoriei noastre, dar cu o seară înainte nu schimbaseră nicio vorbă. Aha.

— Nu-mi pasă cine e, nici cine eşti tu de fapt. A dat deoparte iritarea pe care i-o stârniserăm amândoi, ca să treacă la lucruri mai grave. Am primit un mesaj de la vărul meu Deerkin. Ca să mă pună în gardă pe mine, nu pe tine. Nu cred că ar fi de acord să-ţi dezvălui ţie aşa ceva, pentru că are motive serioase să nu se prăpădească de dragul tău. Însă s-ar părea că regina te preţuieşte, iar eu pe ea am jurat s-o slujesc.

— Aşa cum am jurat şi eu, am asigurat-o. Ia-i dat şi ei vestea?

M-a fixat cu privirea.

— Încă nu, a recunoscut. Poate nu va fi nevoie, e ceva de care te poţi ocupa şi singur. Şi mi-e mai uşor să te chem pe tine aici, decât s-o prind pe ea câteva clipe singură.

— Despre ce e vorba?

— Mi-a spus să fug. Pestriții ştiu cine sunt şi unde mă aflu. Sunt de două ori trădătoare, după părerea lor. Din pricina obârşiei mele, consideră că am şi eu Sânge Străvechi. În plus, mai sunt şi în slujba odioasei case Farseer. Mă vor omorî dacă li se va ivi ocazia.

Vorbea despre amenințare fără să i se simtă vreo urmă de nelinişte în glas. Dar şi l-a coborât şi şi-a ferit privirea când a adăugat:

— Tot asta au de gând şi cu tine.

Între noi s-a lăsat liniştea. Am privit dansul firelor de praf în razele subțiri de soare strecurate prin crăpături, chibzuind la cele aflate. După o vreme, Laurel a vorbit din nou:

— Uite cum stau lucrurile. Laudwine încă suferă din cauza brațului pe care i l-ai tăiat. În urma scurtei noastre aventuri, mulți adepți de-ai lui l-au părăsit şi au revenit la vechile obiceiuri ale Sângelui Străvechi. Familiile cu Sânge Străvechi i-au silit pe fiii şi fiicele lor să se lepede de Pestriți şi de uneltirile lor. Mulți cred că regina vrea cu adevărat să le ofere o soartă mai bună. S-a aflat că fiul ei are Har, aşa că e privită cu mai multă simpatie. Se vor mulțumi să aştepte, cel puțin o scurtă vreme, să vadă cum ne va trata acum.

— Iar cei rămaşi de partea Pestriților? am întrebat şovăitor.

Laurel a clătinat din cap.

— Cei care-l urmează pe Laudwine sunt cei mai

periculoşi şi mai puțin rezonabili. Îi atrage pe oamenii care vor să verse sânge şi să facă ravagii. Vor mai degrabă răzbunare decât dreptate, mai degrabă putere decât pace. Unii ca Laudwine şi-au văzut familia şi prietenii ucişi pentru crima de a avea Har. În vinele altora curge nebunie, nu sânge. Nu sunt mulți la număr, dar *nu* au limite când e vorba să-şi atingă țelurile. Sunt la fel de periculoşi ca o oaste imensă.

— Care țeluri?

— Cât se poate de simple. Putere. Răzbunare împotriva celor care i-au oprimat pe cei cu Har. Urăsc casa Farseer. Dar mai mult te urăsc pe tine. Laudwine le alimentează ura. Se scaldă în ură şi le-o oferă adepților săi ca şi când ar fi aur. Le-ai stârnit mânia împotriva acelor oameni cu Sânge Străvechi care „se ploconesc în fața împilatorilor Farseer". Pestriții lui Laudwine au trecut la represalii împotriva celor cu Sânge Străvechi care te-au ajutat contra lor. Pe unii i-au ars. Au împrăştiat sau au furat turme. Asemenea atacuri nu sunt o noutate, dar Pestriții amenință cu mai rău. Amenință că îi vor da în vileag pe toți cei care nu se vor lupta alături de ei împotriva neamului Farseer. Îi încântă ideea că ar trebui să fim omorâți de cei împotriva cărora refuzăm să ne ridicăm. Spun că toți cei de Sânge Străvechi trebuie să li se alăture sau să fie scoşi din comunitate ca nişte gunoaie.

Pe fața ei palidă se citea îngrijorarea. Ştiam că

familia ei era cu adevărat amenințată şi mi se făcea stomacul ghem numai la gândul că, în parte, eu eram cauza.

Am tras aer în piept.

— Ştiam câte ceva din tot ce mi-ai spus. Acum câteva nopți, Pestriții m-au urmărit pe drumul dintre oraş şi castel. Ce mă miră e că m-au lăsat în viață.

A ridicat din umeri nu fiindcă nu i-ar fi păsat de pericolul în care mă aflam, ci fiindcă îi înțelegea, într-un fel, pe Pestriți.

— Eşti ținta lor specială. I-ai tăiat brațul lui Laudwine. Ai Sânge Străvechi, slujeşti casa Farseer şi li te opui lor făţiş. A clătinat din cap. Nu te bucura că te-au lăsat în viață, când te-ar fi putut omorî cu uşurință. Asta nu înseamnă decât că au nevoie de tine viu, că vor să te folosească într-un anume scop. Vărul meu a făcut aluzie la asta când m-a prevenit, mi-a spus că mi-am găsit tovarăşi mai nepotriviți decât am crezut. Printre Pestriți circulă zvonul că Lordul Auriu şi Tom Badgerlock nu sunt cine par a fi – şi asta nu mă miră, dar Deerkin crede că e semn rău.

A tăcut, parcă pentru a-mi da timp să-i răspund. N-am spus nimic, m-am mulțumit să mă gândesc la vorbele ei. Oare făcuse cineva legătura între Tom Badgerlock şi Bastardul cu Har din cântece şi legende? Şi, dacă o făcuse, de ce ar fi avut nevoie de mine viu? Dacă voiau să mă ia ostatic şi să mă folosească împotriva neamului Farseer, ar fi putut

s-o facă în noaptea aceea. Dar Laurel mi-a risipit gândurile încruntându-se, nemulțumită de tăcerea mea, şi adăugând:

— Raidurile şi atacurile date împotriva celor asemenea lor îi întorc pe cei cu Sânge Străvechi împotriva Pestriților. Îi duşmănesc chiar şi unii care-şi ziceau cândva astfel. Se pare că uneori atacă doar pentru a regla conturi vechi sau pentru profit personal, nu în numele cauzei lor „nobile". Nimeni nu le pune frâu. Laudwine e încă prea slăbit ca să revină în frunte. Are febră şi e furios fiindcă şi-a pierdut brațul. Apropiații lui te urăsc de două ori mai mult pentru asta. Abia aşteaptă să se răzbune. Ca dovadă, nici nu te-ai întors bine în Buckkeep şi ți-au şi dat de urmă.

O vreme, am rămas amândoi tăcuți în camera prăfuită, fiecare cu gândurile sale, prea negre ca să ni le împărtăşim. Într-un târziu, Laurel a vorbit cu glas şovăielnic:

— Ți-ai dat seama că Deerkin mai are legături cu Pestriții. Încearcă să-l atragă din nou de partea lor. Trebuie să… pretindă că ține cu ei. Ca să ne apere familia. Merge pe un drum îngust şi riscant. Aude lucruri care-l pun în mare primejdie dacă le repetă, dar mi-a trimis totuşi vorbă.

Cuvintele i s-au stins încet pe buze. Se holba la fereastra întunecată ca şi când ar fi putut să vadă dincolo de ea. Ştiam ce încerca să dea de înțeles.

— Ar trebui să vorbeşti cu regina. Să-i spui că Deerkin trebuie să lase impresia că trădează

coroana dacă vrea să-şi apere familia. O să fugi, aşa cum te îmboldeşte el?

Laurel a clătinat din cap.

— Să fug? Unde? La ai mei? I-aş pune într-o primejdie şi mai mare. Măcar aici, Pestriții trebuie să între în gura lupului ca să pună mâna pe mine. Voi rămâne şi îmi voi sluji regina.

M-am întrebat dacă n-ar fi putut Chade s-o apere măcar pe ea, dacă nu şi pe vărul ei. Laurel a continuat cu voce plată:

— La urechea lui Deerkin a ajuns zvonul că Pestriții se aliază cu nişte străini. „Oameni puternici, care de-abia aşteaptă să distrugă casa Farseer şi să-i aducă pe adepții lui Laudwine la putere.” Mi-a aruncat o privire îngrijorată. Sună a laudă prostească, nu-i aşa? Nu poate fi adevărat, nu?

— Cel mai bine e să vorbeşti cu regina, am repetat, sperând să nu-şi dea seama că mi se părea cu putință.

Ştiam că trebuia să-i spun asta lui Chade.

— Dar tu? m-a întrebat Laurel. O să fugi? Cred că ar trebui. Fiindcă poți deveni un exemplu grăitor al puterii Pestriților. Dacă te dau în vileag, dovedesc că există oameni cu Har chiar între zidurile Buckkeepului. Dacă te ciopârțesc şi te ard, înspăimântă alți trădători cu Sânge Străvechi, dovedind că aceia care-şi reneagă semenii sunt, la rândul lor, renegați şi trădați.

Ea nu avea Har. Vărul ei avea. Magia curgea în

venele familiei sale, dar Laurel nu se topea de dragul Harului şi de al celor care-l foloseau. Asemenea multor locuitori din cele Şase Ducate, vedea în puterea mea de a simți animalele şi de a mă lega de unul dintre ele o vrăjitorie dezgustătoare. Poate că, auzit din gura ei, cuvântul „trădător” n-ar fi trebuit să mă usture mult mai puțin, dar disprețul care răzbătea din mesaj mă arsese ca fierul roşu.

— Nu mi-am trădat semenii cu Sânge Străvechi. Nu fac altceva decât să-mi respect jurământul de credință față de casa Farseer. Dacă înzestrații cu Har n-ar fi încercat să-i facă rău prințului, n-aş fi fost nevoit să-l smulg din ghearele lor.

— Iar eu, a ripostat ea, fără ocolişuri, n-am făcut altceva decât să repet mesajul vărului meu. N-au fost cuvintele mele. Mi l-a transmis ca s-o pot preveni pe regină, în parte pentru că se simte dator față de mine. Dar şi pentru că ea e cel mai îngăduitor reprezentant al casei Farseer de până acum. Nu vrea s-o vadă nici făcută de ruşine, nici pierzându-şi puterea. Cred că Deerkin îşi închipuie că regina ți-ar face de petrecanie dacă ar şti că poți fi folosit împotriva ei. Eu însă o cunosc mai bine. Nu-mi va lua în seamă avertizarea şi te va trimite departe de Buckkeep înainte de a te folosi cineva împotriva ei.

Aha, acesta era, de fapt, adevăratul mesaj al lui Laurel pentru mine!

— Deci aşa crezi că ar fi cel mai bine pentru toți?

Să dispar pur şi simplu, fără să mi-o ceară cineva.

— Ai apărut ca din senin, mi-a răspuns, privind dincolo de mine. Poate e mai bine să dispari tot aşa.

Ideea mi-a surâs pentru o clipă. Puteam să cobor, să pun şaua pe Negruța şi să mă fac nevăzut. Hap era deja ucenic, iar Chade avea să se îngrijească să rămână aşa. Nu prea mă trăgea inima să-l învăț pe prințul Dutiful Meşteşugul, şi cu atât mai puțin ceea ce ştiam despre Har. Părea soluția cea mai simplă. Să dispar. Însă…

— N-am venit la Buckkeep fiindcă am vrut eu, ci la porunca reginei. Şi tot la porunca ei rămân. Plecarea mea nu ar înlătura primejdia care o paşte. Laudwine şi adepții lui ştiu că prințul are Har.

— M-am gândit că asta vei spune, a recunoscut Laurel. Şi, după mine, ai dreptate. Dar o voi preveni totuşi pe regină.

— Ar fi o neglijență să n-o faci. Îți mulțumesc că ți-ai găsit timp să mă cauți şi să mă previi. Ştiu că nu i-am dat lui Deerkin motive să mă simpatizeze. Sunt gata să dau uitării cele petrecute între noi. Dacă ai ocazia, te rog să i-o spui. Zi-i că nu le port pică nici lui, nici celor care încă mai respectă adevărata tradiție a Sângelui Străvechi. Dar întotdeauna va trebui să pun mai presus jurământul meu de credință față de Farseeri.

— Şi eu, a răspuns ea cu hotărâre.

— Nu mi-ai spus nimic despre intențiile lui

Laudwine în privința prințului.

— Pentru că Deerkin n-a pomenit de asta. Nu-ți pot răspunde decât că nu le cunosc.

— Înțeleg.

Nu mai aveam ce să ne spunem. Am lăsat-o să coboare prima, ca să nu fim văzuți împreună. Eu am zăbovit în odaie ceva mai mult decât ar fi trebuit. Urma lăsată de cuțitul meu în copilărie încă se mai întrezărea sub praful de pe pervaz. Am înălțat ochii spre tavanul înclinat, către locul unde fusese cândva aşternutul mai de paie. Încă se mai ghicea conturul bufniței în textura complicată a lemnului de acolo. De la Burrich şi de la mine nu rămăsese în odaie mai nimic. Timpul şi cei veniți după noi ne şterseseră complet urmele. Am plecat trăgând uşa după mine.

Aş fi putut să pun şaua pe Negruța şi să călăresc până în oraş, dar am preferat să merg pe jos, în ciuda frigului muşcător. Am crezut întotdeauna că e mai greu să urmăreşti pe cineva care merge pe jos. Am trecut de porți fără să am parte de incidente sau comentarii. Am pornit cu paşi iuți, dar, odată ce gărzile şi alți călători nu mă mai puteau vedea, am ieşit de pe drum şi m-am ascuns în tufişurile de la marginea lui, ca să văd dacă nu sunt urmărit. Am stat nemişcat, în linişte, până când a început să mă doară cicatricea de la spate. În vânt se simțea umezeala, avea să plouă sau să ningă după lăsarea serii. Îmi înghețaseră urechile şi nasul. Am tras concluzia că nu mă urmărea

nimeni. Totuşi, am mai ieşit de pe drum de două ori înainte de a ajunge în oraş.

Am mers până la Jinna făcând mai multe ocoluri prin oraş. Din prudență, dar şi pentru că şovăiam. Voiam să-i ofer un dar, şi drept scuză că nu o vizitasem cu o seară înainte, cum promisesem, şi drept mulțumire că mă ajuta să-i port de grijă lui Hap, dar nu ştiam ce să-i cumpăr. Cerceii mi se păreau un cadou prea personal, prea permanent. Ca şi eşarfa în culori aprinse care mi-a atras atenția pe taraba unui țesător. Somonul proaspăt afumat mi-a aţâţat pofta de mâncare, dar mi s-a părut nepotrivit. Eram un bărbat în toată firea, pus în încurcătură ca un băieţandru. Cum să-mi exprim mulțumirea şi interesul şi să-mi cer iertare, fără să par din cale afară de recunoscător, de vinovat sau de interesat? Am decis că voiam un cadou ca din partea unui prieten, unul pe care să i-l fi putut oferi şi bufonului sau lui Hap fără să mă simt jenat. Am ales un săculeț cu aluve dulci din recolta bogată de anul acela, şi o pâine proaspătă, cu mirodenii. Cu ele în mână, am bătut încrezător la uşa care purta însemnul cititorului în palmă pe ea.

— O clipă! am auzit vocea Jinnei.

A deschis jumătatea de sus a uşii, mijindu-şi ochii în lumina soarelui. În spatele ei, camera era în semiîntuneric, cu obloanele trase şi lumânări parfumate aprinse pe masă.

— A, Tom. Tocmai îi ghicesc unui client. Poți să

aştepți?

— Bineînțeles.

— Bine.

A închis bine uşa şi m-a lăsat afară. Nu la asta mă aşteptasem, dar era ceea ce meritam. Aşa că am aşteptat cu umilință, privind strada şi trecătorii, încercând să par în largul meu sub şfichiuirea usturătoare avântului. Casa vrăjitoarei-tămăduitoare se afla pe o stradă liniştită din Buckkeep, pe care se foia totuşi o mulțime de lume. Alături locuia un olar. Uşa lui era închisă, marfa, stivuită lângă ea, şi se auzea zgomotul roții. Vizavi stătea o femeie cu o droaie de puradei. Câțiva voiau cu orice preț să hoinărească pe strada noroioasă, în ciuda frigului. O fetiță nu cu mult mai mare decât țâncii care de-abia începeau să umble îi trăgea înapoi pe prispă. Din locul unde stăteam, zăream şi intrarea într-o cârciumă din josul străzii. Avea pe firmă un porc înfipt în parii unui gard. Muşteriii erau din soiul care-şi ia berea acasă în găleți mici.

Tocmai mă întrebam dacă să plec sau să mai bat o dată, când uşa s-a deschis ca să iasă o doamnă în veşminte luxoase şi cele două fiice ale sale. Cea mai tânără avea lacrimi în ochi, dar sora ei părea plictisită. Mama lor nu mai contenea să-i mulțumească Jinnei. În cele din urmă, s-a răstit la fete să nu mai piardă vremea şi să se mişte odată. A plecat aruncându-mi o privire nicidecum măgulitoare.

Dacă până atunci crezusem că Jinna mă ține la uşă ca să mă pedepsească, căldura din ochii ei obosiți mi-a schimbat părerea. Purta o rochie verde, cu o curea galbenă, lată, care-i scotea în evidență sânii ridicați. Îi stătea foarte bine.

— Intră, intră. Of, ce dimineață! Oamenii vor să afle ce vezi în palma lor, dar de cele mai multe ori nu vor să te creadă.

A închis uşa şi am rămas amândoi în semiîntuneric.

— Îmi cer iertare că n-am venit aseară. Stăpânul meu mi-a dat de lucru. Ți-am adus pâine proaspătă, cu mirodenii.

— O, minunat! Văd că ai cumpărat şi aluve. Dacă ştiam că-ți plac, îți dădeam şi eu. Copacii nepoatei mele sunt anul ăsta grei de rod, cu crengile curbate spre pământ, şi nu mai ştim ce să facem cu fructele. Poate c-o să ia un vecin de-al ei o parte pentru porci, dar au căzut la pământ atât de multe, că înoți prin ele.

Grozav cadou îi mai făcusem… Însă pâinea mi-a luat-o şi a pus-o pe masă, exclamând că miroase nemaipomenit şi înştiințându-mă că Hap era, bineînțeles, la meşterul lui. Nepoata împrumutase poneiul să aducă lemne de foc, nu mă supăram, nu-i aşa? Hap îi dăduse voie şi spusese că bătrânului animal îi pria să facă treburi uşoare în loc să trândăvească în grajd. Am asigurat-o că nu sunt deloc supărat.

— Fennel nu-i aici? am întrebat, mirat de

absența motanului.

— Fennel? întrebarea mea părea s-o surprindă. O, cred că e pe-afară, cu de-ale lui. Ştii cum sunt pisicile.

Am lăsat săculețul cu aluve pe jos, lângă uşă, şi mi-am atârnat haina deasupra lui. În cameră era cald şi mă furnicau urechile, trezite la viață. Când m-am întors spre Jinna, tocmai punea două căni cu ceai fierbinte pe masă. Aburii calzi mi-au făcut cu ochiul. Un vas cu unt şi mierea aşteptau lângă pâine.

— Ți-e foame? a surâs Jinna.

— Puțin, am recunoscut.

Avea un zâmbet molipsitor. Şi-a întors privirea spre mine.

— Şi mie, a spus.

A făcut un pas şi a ajuns în brațele mele, cu gura ridicată spre a mea. A trebuit să m-aplec ca s-o sărut. Şi-a întredeschis buzele a invitație. Miroseau a ceai şi a mirodenii. M-a cuprins brusc o amețeală uşoară.

A întrerupt sărutul şi şi-a lipit obrazul de pieptul meu.

— Ți-e frig. N-ar fi trebuit să te țin atâta la uşă.

— Acum mi-e mult mai cald, am asigurat-o.

Şi-a ridicat ochii spre mine, zâmbind.

— Ştiu.

Când ni s-au întâlnit din nou buzele, şi-a dus o mână mai jos, ca să găsească dovada că nu se înşela. Am tresărit, dar mâna cu care-mi apăsa

ceafa nu-mi dădea voie să-mi dezlipesc gura de a ei.

Ea a fost cea care m-a condus în dormitor, continuând să mă sărute fără încetare. M-a eliberat numai ca să închidă bine uşa, lăsându-ne în bezna străpunsă numai de stropii de lumină strecurați printre şindrile şi pe lângă grinzile unui pod minuscul. Salteaua de pe pat era pufoasă, din fulgi. Întreaga odaie mirosea a femeie. Am încercat să inspir adânc şi să-mi adun mințile.

— Nu-i bine ce facem, am bâiguit.

— Nu, nu-i bine.

Mi-a desfăcut şireturile cămăşii, întărindu-mi dorința, apoi m-a împins uşor şi m-am aşezat pe marginea patului.

Când îmi trăgea cămaşa peste cap, ochii mi-au căzut pe un talisman mic de pe o noptieră. Un şirag de mărgele negre şi roşii prins în jurul unui cadru rotund din bețe uscate. A fost ca şi când mi-ar fi aruncat cineva un pahar de apă rece în față, potolindu-mi dorința şi umplându-mă de un sentiment de zădărnicie. Când îşi desfăcea cureaua, mi-a urmărit privirea. Mi-a studiat chipul şi a clătinat din cap surâzând.

— Ei, dar ce sensibil eşti. Nu te uita la obiectul ăla. E pentru mine, nu pentru tine.

A acoperit talismanul, nepăsătoare, cu cămaşa pe care mi-a luat-o din mâini.

A urmat un moment de luciditate, când m-aş fi putut opri. Dar Jinna nu i-a dat judecății mele

sănătoase nicio şansă, pentru că mi-a desfăcut centura, atingându-mă cu degete calde pe pântec, iar eu am încetat să mai gândesc. M-am ridicat şi i-am tras rochia peste cap, făcând din părul ei ondulat un nor în jurul feței. Am stat aşa o vreme, atingându-ne în joacă nasurile. Ea a spus ceva aprobator despre talismanul pe care îl făcuse pentru mine. În clipa aceea, numai pe el îl purtam. Când m-a întrebat de unde aveam zgârieturile proaspete de la ceafă şi de pe burtă, i-am astupat gura cu a mea. Îmi aduc aminte că am luat-o în brațe cu uşurință şi am întins-o pe pat. Am îngenuncheat lângă ea şi i-am admirat frumusețea, sfârcurile care se întăreau, roz şi pline de dorință, parfumul de femeie care-i izvora din trup.

Fără un cuvânt, m-am urcat peste ea şi am posedat-o, mânat de o poftă trupească oarbă.

— Tom! a suspinat ea, cu răsuflarea tăiată, uluită de înflăcărarea mea.

Îi aveam umerii în căuşele palmelor, gura mea o acoperea pe ei, iar ea se ridica în întâmpinarea mea. M-a copleşit o dorință nebună. Să ating piele lipită de piele în profunzime şi cu pasiune, să mă împart complet cu o altă ființă, să las în urmă sentimentul că sunt izolat în propria mea carne. M-am dezlănțuit şi am crezut că o luasem cu mine.

Pe urmă, când am rămas întins, amețit de bucuria împlinirii, i-am auzit glasul firav:

— Ei, dar ştiu că te grăbeşti, Tom Badgerlock.

Aşa cum stăteam, culcat peste ea, respiraţia mea răguşită s-a pierdut într-o linişte stânjenitoare. M-a năpădit ruşinea. După câteva clipe de nemişcare, Jinna s-a foit sub mine. Am auzit-o inspirând adânc.

— Chiar ţi-a *fost* foame!

Poate regreta că-şi trădase dezamăgirea, dar vorbele nu şi le mai putea lua înapoi. Încercarea ei delicată de a le trece cu vederea m-a făcut să roşesc şi să mă simt şi mai umilit. Mi-am ascuns fruntea în perna de alături. Am ascultat vântul şuierând pe stradă. De cealaltă parte a peretelui de scândură răsunau paşi zgomotoşi. Hohotul brusc al unui bărbat m-a făcut să tresar, crispându-mă. Sus, în pod, am auzit o bufnitură şi un chiţăit. Pe urmă Jinna m-a sărutat pe gât şi mângâierile ei mi-au coborât, uşoare, de-a lungul spatelui. Vocea îi era şoaptă alinătoare:

— Tom, prima oară nu e niciodată cel mai bine. Mi-ai arătat ardoarea băiatului din tine. Acum n-ai vrea să-mi arăţi şi iscusinţa bărbatului?

Îmi dădea încă o şansă ca să-mi dovedesc priceperea şi i-am fost ruşinos de recunoscător. Mi-am pus în joc toată măiestria şi în curând ne-am înfierbântat din nou amândoi. Învăţasem câte ceva de la Starling, şi Jinna a părut mulţumită de a doua mea încercare. Numai la sfârşit, când zăceam amândoi gâfâind, cuvintele ei m-au umplut de îndoieli:

— Aşadar, Badgerlock, a spus, de sub mine,

trăgându-şi răsuflarea, asta simte o lupoaică.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor şi m-am săltat uşor, ca s-o pot privi în ochi. Ea a clipit scurt, cu un zâmbet ciudat pe chip.

— Nu am mai fost cu cineva înzestrat cu Har până acum, mi-a mărturisit. A răsuflat încă o dată adânc. Le-am auzit pe alte femei vorbind despre asta. Ziceau că bărbaţii cu Har sunt mai…

A şovăit, căutând cel mai potrivit cuvânt.

— Animalici? i-am sugerat.

Aşa cum îl rostisem, cuvântul era o insultă. Jinna a făcut ochii mari, apoi a râs stânjenită.

— Nu asta am vrut să spun, Tom. N-ar trebui să iei complimentele drept insulte. Voiam să zic neîmblânziţi. Naturali, aşa cum e natural un animal, fără să-i pese ce cred alţii despre el.

— Aha.

N-am găsit altceva de spus. M-am întrebat brusc ce eram pentru ea. O noutate? O plăcere interzisă, oferită de cineva care nu e om pe de-a-ntregul? Mă descuraja gândul că mă considera animalic şi straniu. Oare, în mintea ei, magiile noastre diferite ne îndepărtau chiar atât de mult?

M-a tras peste sânii ei şi m-a sărutat din nou pe gât.

— Nu mai sta atâta pe gânduri, m-a avertizat.

Şi n-am mai stat. Pe urmă a aţipit lângă mine, braţul meu în jurul ei şi cu capul ei pe umărul meu. Am tras concluzia că făcusem faţă onorabil. Dar, privind cum aluneca lumina soarelui pe

perete, mi-am dat seama că totul nu fusese decât un tur de forță. Niciunul dintre noi nu pomenise de dragoste. Făcusem ceva împreună, ceva care ne bucurase pe amândoi şi la care mă pricepeam binişor. Totuşi, dacă prima încercare n-o mulțumise pe ea, următoarele treziseră în mine un sentiment mai profund, de neîmplinire. M-am trezit brusc şi cu o intensitate pe care nu o mai simțisem de ani de zile, tânjind după Molly după contopirea noastră atât de simplă, de îndestulătoare şi de adevărată. Cu Jinna nu trăisem aşa ceva, nici cu Starling. Nici măcar nu se putea spune că împărțeam patul. În miezul nemulțumirii mele era dorința de a mă îndrăgosti din nou de cineva aşa cum mă îndrăgostisem prima oară. Voiam o femeie pe care s-o ating şi care să mă strângă în brațe, care să dea lumii un înțeles mai profund prin simplul fapt că exista.

În dimineața aceea, Kettricken mă mângâiase ca prietenă, iar în atingerea ei găsisem mai mult sens şi pasiune decât în a Jinnei. Mi-am dorit dintr-odată să fug de lângă ea, să nu se fi petrecut nimic între noi. Fuseserăm pe cale să devenim prieteni. Abia începusem s-o cunosc. Şi în ce preschimbasem eu totul? Pe lângă asta, Hap avea şi el încurcăturile lui. Dacă Jinna voia să ne continuăm legătura, cum aveam să mă descurc? Să încalc pe față, încă o dată, toate regulile de viață pe care i le explicasem băiatului? Sau s-o fac în taină, să mă ascund de el, venind şi plecând din

patul Jinnei pe furiş?

Eram sătul de secrete până peste cap. Se înmulțeau nebuneşte în jurul meu, se lipeau de mine şi îmi sugeau viața ca lipitorile. Jinduiam cu sete după un ceva real, sincer şi în văzul tuturor. Oare aş fi putut transforma legătura mea cu Jinna în aşa ceva? Mă îndoiam. Nu numai că între noi nu exista o dragoste profundă şi sinceră, dar eram, încă o dată, prins în plasa urzelilor casei Farseer. Trebuia să am secrete față de ea, secrete care, până la urmă, aveau s-o pună în primejdie.

Nu-mi dădusem seama că nu mai dormea. Sau poate c-o trezise oftatul meu adânc. M-a bătut uşor cu palma pe piept.

— Nu-ți face griji, Tom. N-a fost numai vina ta. Am bănuit că s-ar putea să nu meargă bine când te-a descurajat talismanul de lângă pat. Iar acum te simți singur şi deprimat, nu?

Am ridicat din umeri. Jinna s-a săltat în capul oaselor. S-a întins peste mine, atingându-mă cu trupul ei cald, şi a descoperit talismanul. Micul obiect întristător era încovrigat acolo, singur şi oropsit.

— E un talisman pentru femei. E greu de făcut şi trebuie armonizat perfect cu o femeie anume. Nu-l poți crea dacă n-o cunoşti pe dinăuntru. Aşa că o vrăjitoare-tămăduitoare poate face unul pentru ea, dar… nu şi pentru altcineva, adică nu e sigur că alteia o să-i fie de vreun folos. Ăsta e al meu, făcut special pentru mine. E împotriva

sarcinii. Ar fi trebuit să-mi dau seama că te poate stânjeni. Orice bărbat care ia un orfan şi-l creşte ca şi cum ar fi rodul dragostei lui îşi doreşte copii cu disperare, dorința asta îl macină până în măduva oaselor. Poate c-o s-o negi, dar mugurul firav al acestei speranțe se va aprinde în tine ori de câte ori o să te culci cu o femeie. Cred că ea ți-a stârnit şi acum pasiunea, Tom. Dar talismanul meu ți-a destrămat visul înainte de a apuca să se înfiripe. Ți-a spus că unirea noastră va fi zadarnică, stearpă. Asta simți acum, nu?

Dacă ți se explică o problemă, asta nu înseamnă că se şi rezolvă. Mi-am ferit privirea.

— Şi nu-i aşa? am întrebat-o şi m-am strâmbat când mi-am simțit amărăciunea din glas.

— Bietul de tine, m-a compătimit ea, sărutându-mă pe frunte, unde mă sărutase mai devreme Kettricken. Bineînțeles că nu. E cum vrem noi.

— Nu sunt în stare să fiu tatăl nimănui. Nici măcar n-am venit să-l văd pe Hap aseară, deşi voia să-mi spună ceva important. Nu vreau să aduc pe lume încă o viață pe care n-o pot proteja.

A clătinat din cap deasupra mea.

— Inima tânjeşte după una, mintea ştie alta. Uiți că ți-am ghicit în palmă, drăguțule. Poate că ştiu despre inima ta mai multe decât tine.

— Ai spus că dragostea mea adevărată se va întoarce la mine.

Vorbisem din nou pe un ton acuzator, fără s-o fi vrut.

— Nu, Tom. Nu asta am zis. Ştiu prea bine că numai rareori ceea ce-i spun unui om e ceea ce vrea el să audă, dar am să-ți repet ce am văzut în palma ta. Nu s-a şters de acolo.

Mi-a luat mâna şi mi-a apropiat palma deschisă de ochii ei, care nu vedeau bine la distanță. Sânii i s-au frecat uşor de încheietura mea când mi-a tras o linie cu degetul în palmă.

— Există o dragoste care vine şi pleacă de la tine. Dar când pleacă, merge alături de tine până când se întoarce din nou.

Mi-a ridicat palma şi mai sus, ca s-o cerceteze cu mai multă atenție, apoi mi-a sărutat-o şi mi-a pus-o pe sânul ei.

— Asta nu înseamnă că trebuie să stai singur cât o aştepți să se întoarcă, mi-a sugerat în şoaptă.

Fennel ne-a salvat pe amândoi de stânjeneala refuzului meu.

Vrei un şobolan?

Mi-am ridicat privirea. Motanul portocaliu se ghemuise la marginea podului, cu prada zvârcolindu-se în bot, şi se holba la noi.

Încă mai are chef de joacă.

Nu. Omoară-l.

Am simțit agonia şobolanului ca pe-o scânteiere roşie. Nu mai spera să trăiască, dar viața refuza să cedeze atât de uşor. Viața nu pleacă niciodată de bunăvoie.

Fennel nu mi-a luat în seamă răspunsul. A sărit din pod în aşternutul nostru, unde şi-a eliberat

victima. Rozătoarea disperată a pornit-o spre noi cu paşi iuți, târând un picior din spate. Jinna a țipat dezgustată şi a sărit din pat. Am înşfăcat şobolanul. I-am sucit gâtul, punând capăt chinurilor sale.

Eşti iute! m-a lăudat Fennel.

Ia-l. Du-l de-aici.

I-am întins şobolanul mort.

El a adulmecat leşul.

L-ai stricat!

S-a ghemuit pe pat, fixându-mă dezaprobator cu ochii lui rotunzi.

Ia-l de-aici.

Nu-l mai vreau. Nu mai are niciun haz.

A mârâit la mine, gros, apoi a sărit pe podea.

Ai terminat cu el prea repede. Habar n-ai să te joci.

S-a dus drept la uşă, şi-a pus ghearele pe toc şi a zgrepțănat, cerând să i se deschidă. Strângându-şi în jurul trupului gol un capot, Jinna i-a făcut pe plac. Motanul a şters-o imediat. Eu am rămas în pat, dezbrăcat, cu şobolanul în mâinile pe care mi se scurgea sânge din botul şi din nasul lui.

Pantalonii şi izmenele mele erau o încâlceală pe care mi-a aruncat-o Jinna.

— Să nu-mi umpli patul de sânge, m-a avertizat.

Aşa că n-am lăsat şobolanul deoparte, ci m-am chinuit să mă îmbrac cu o singură mână.

L-am aruncat în groapa de gunoi din spatele casei. Când m-am întors, Jinna turna apă fiartă în

ceainic. Mi-a zâmbit.

— Celălalt ceai a izbutit cumva să se răcească.

— Chiar aşa?

Am încercat să vorbesc la fel de vesel ca ea. M-am dus în dormitor după cămaşă. După ce m-am îmbrăcat, am netezit aşternutul, ferindu-mă să privesc talismanul. Am ieşit, mi-am nesocotit dorința de a pleca şi m-am aşezat la masă. Am mâncat împreună pâine cu unt şi miere şi am băut ceai fierbinte. Jinna a sporovăit despre cele trei femei care veniseră la ea. Îi ghicise în palmă celei mai tinere, ca să vadă dacă o cerere în căsătorie avea să-i aducă fericire, apoi o sfătuise să mai aştepte. Era o poveste lungă, cu o groază de amănunte, aşa că am lăsat-o să-mi curgă pe lângă urechi. Fennel a venit lângă scaunul meu, s-a săltat în două labe, înfigându-şi ghearele în piciorul meu, apoi mi-a sărit pe genunchi în poală. De acolo a scrutat masa.

Unt pentru pisică.

N-am de ce să mă port frumos cu tine.

Ba ai. Eu sunt pisica.

Covârşitoarea lui siguranță de sine mi s-a părut un motiv suficient ca să ung un colț de felie de pâine şi să i-l ofer. Mă aşteptam să plece cu pâinea în bot. În schimb, mi-a îngăduit s-o țin până a lins tot untul de pe ea.

Mai vreau.

Nu.

— ... sau Hap s-ar putea trezi în acelaşi soi de

belea.

Am încercat să-i refac fraza, dar pierdusem şirul conversației. Fennel îşi înfigea cu încăpățânare ghearele în coapsa mea, supărat că nu-i mai dădeam atenție.

— Păi, am de gând să stau de vorbă cu el astăzi, am spus, sperând că replica mea avea sens.

— Ar trebui. Bineînțeles, n-are rost să stai aici până apare. Chiar dacă ai fi venit aseară, ar fi trebuit să-l aştepți o grămadă. Întârzie în fiecare seară şi pleacă târziu la muncă în fiecare dimineață.

M-am îngrijorat dintr-odată. Ăsta nu era Hap al meu.

— Şi ce mă sfătuieşti?

Jinna a tras aer în adâncul pieptului, apoi a oftat, destul de supărată. Probabil că pe bună dreptate.

— Abia ți-am spus. Du-te la atelier şi vorbeşte cu meşterul lui. Roagă-l să te lase puțin cu Hap. Prinde-l pe băiat la înghesuială şi bagă-i în cap nişte reguli. Spune-i că, dacă nu le respectă, o să-l trimiți să locuiască la meşter, ca toți ceilalți ucenici. Aşa îi vei da o şansă să se controleze sau să fie controlat. Fiindcă, dacă se mută cu ceilalți ucenici, o să vadă că nu i se dă liber seara decât de două ori pe lună.

Am devenit brusc mai atent.

— Atunci toți ucenicii locuiesc la meşterul Gindast?

M-a privit cu uimire.

— Bineînțeles! Şi îi ține din scurt, ceea ce nu i-ar strica lui Hap, dar tu eşti tatăl lui şi presupun că ştii ce e mai bine pentru el.

— N-a fost nevoie niciodată să-l țin din scurt, am subliniat calm.

— Asta când stăteați la țară, unde nu erau cârciumi şi nu dădea peste fete la tot pasul.

— Păi… da. Dar nu m-am gândit că ar fi fost de aşteptat să locuiască la meşterul lui.

— Dormitoarele ucenicilor sunt în spatele atelierului. E mai uşor pentru ei să se scoale, să se spele, să mănânce şi să se apuce de lucru în zori. Tu n-ai stat cu meşterul tău?

M-am gândit că, într-un fel, stătusem, numai că nu aşa privisem atunci lucrurile.

— De fapt, n-am fost ucenic niciodată, am mințit, cu un aer firesc. Toate astea sunt noutăți pentru mine. Am presupus că trebuie să-i asigur lui Hap casă şi masă cât învață meseria. De-asta mi-am adus punga cu mine.

Am deschis-o şi am răsturnat monedele pe masă. S-au adunat grămadă între noi şi m-am simțit brusc stânjenit. Oare Jinna îşi închipuia că o plăteam pentru altceva?

S-a holbat la mine în tăcere câteva clipe.

— Tom, a spus apoi, abia m-am atins de ce mi-ai lăsat înainte. De câți bani crezi că e nevoie ca să hrăneşti un băiat?

Am dat din umeri în loc de scuze.

— Încă un lucru de la oraş pe care nu-l cunosc. Acasă, mâncam ce cultivam sau ce vânam. Ştiu că Hap mănâncă mult după o zi de lucru şi mi-am închipuit că o să te coste mult.

Probabil că îi trimisese Chade bani, însă habar n-aveam câți.

— Când o să am nevoie, o să-ți spun. Nepoatei mele i-au fost de mare ajutor poneiul şi căruța. Şi le-a dorit întotdeauna, dar ştii şi tu ce greu e să pui bani deoparte pentru ele.

— Poate să le folosească şi de acum înainte. Aşa cum ți-a spus şi Hap, e mult mai bine pentru Clover[9] să facă mişcare decât să stea numai în grajd. A, mâncare pentru el.

— Cu asta ne descurcăm, mi se pare corect să hrănim animalul de care ne folosim. A şovăit uitându-se în jur. Aşadar te întâlneşti cu Hap astăzi?

— Sigur că da. Pentru asta am venit în oraş.

Am început să stivuiesc monedele, ca să le pun înapoi în săculeț. Nu mă simțeam în largul meu.

— Înțeleg. Deci de asta ai venit aici, a remarcat Jinna cu un zâmbet jucăuş. Bine, atunci. Te las să-ți vezi de drum.

Am înțeles brusc că îmi spunea că e vremea să plec. Am tras monedele zornăitoare în săculeț şi m-am ridicat de pe scaun.

— Mulțumesc pentru ceai, am zis, apoi m-am

---

[9] Trifoi (n. tr.).

oprit.

Jinna a râs şi mi-au luat foc obrajii. Am reuşit totuşi să zâmbesc şi eu. Mă făcea să mă simt tânăr şi prost, în dezavantaj față de ea. Nu înțelegeam de ce, dar nici nu-mi păsa.

— Ei, mă duc să-l văd pe Hap.

— Aşa să faci, m-a încurajat ea, întinzându-mi mantia.

Pe urmă a trebuit să-mi pun cizmele. Abia terminasem, când s-a auzit o bătaie în uşă.

— Imediat! a strigat Jinna.

Am ieşit, salutându-i clientul cu o înclinare a capului. Era un tânăr şi părea nerăbdător. Mi-a răspuns schițând o plecăciune şi a intrat. Uşa s-a închis când îl saluta Jinna. Am rămas încă o dată singur pe stradă, în bătaia vântului.

Am pornit-o spre prăvălia lui Gindast. Se făcea tot mai frig pe măsură ce înaintam şi mirosea a zăpadă în aer. Vara zăbovise cam mult, dar acum iarna îşi intra în drepturi. Privind cerul, mi-am zis că o să ningă mult. Gândul mi-a trezit un noian de sentimente amestecate. Cu câteva luni în urmă, un astfel de cer m-ar fi trimis să-mi verific provizia de lemne şi să apreciez cu ochi critic tot ce adunasem pentru iarnă. Acum, de mine se îngrijea coroana. Nu mai trebuia să mă gândesc la bunăstarea mea, ci la a coroanei. Dar purtam un ham cam strâns peste umeri.

Gindast era renumit în oraşul Buckkeep, aşa că i-am găsit repede atelierul. Avea o firmă sculptată

şi înrămată cu migală, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că măiestria lui sărea în ochii tuturor. În partea din față a clădirii era un salon elegant, cu scaune confortabile şi o masă mare. Un foc din surcele bine uscate ardea în cămin. În încăpere erau expuse câteva lucrări dintre cele mai reuşite, spre a fi studiate de potențialii clienți. Bărbatul care avea camera în grijă mi-a ascultat cererea, apoi mi-a făcut semn să intru în atelier.

Acesta semăna a şopron. Înăuntru erau obiecte în lucru, în diverse etape. Un schelet de pat imens se înghesuia lângă mai multe scrinuri din lemn de cedru parfumat, decorate cu un blazon în formă de bufniță. O calfă stătea în genunchi şi colora bufnița. Gindast nu era acolo. Plecase cu trei ucenici la conacul lordului Scyther, să ia măsuri şi să discute cu stăpânul casei, în vederea construirii unei polițe sculptate pentru cămin, potrivită cu scaunele şi mesele. O calfă, un bărbat nu cu mult mai tânăr decât mine, mi-a dat voie să vorbesc puțin cu Hap. Şi mi-a sugerat cât se poate de serios să mai vin o dată şi să stabilesc o întâlnire cu meşterul Gindast, ca să discut despre progresele băiatului meu. Din tonul lui am dedus că n-aveam să aflu lucruri prea plăcute.

L-am găsit pe Hap în spatele atelierului, împreună cu alți patru ucenici. Toți păreau mai tineri decât el şi erau mai scunzi. Aveau de mutat o stivă de lemn uscat, răsucind şi schimbând butucii. După urmele din pământul bătătorit se

vedea că mai mutaseră trei stive. Altele două erau acoperite cu pânză legată cu sfoară. Hap era încruntat, ca şi când însărcinarea aceea plicticoasă, dar necesară ar fi fost pentru el o jignire. L-am urmărit o vreme, până când mi-a simțit prezența, iar ceea ce am văzut între timp m-a îngrijorat. Cât muncise cot la cot cu mine, Hap fusese întotdeauna harnic. Acum i-am desluşit în mişcări furie înăbuşită şi iritare, fiindcă lucra cu băieți mai tineri şi nu atât de puternici ca el. L-am urmărit în tăcere, până când m-a observat. Tocmai lăsase jos o scândură. S-a îndreptat de spate, le-a spus ceva celorlalți ucenici şi-a venit țanțoş la mine. Văzându-l, m-am întrebat dacă păşeşte astfel ca să exprime ceea ce simțea cu adevărat sau ca să se grozăvească în fața băieților mai tineri. Nu-mi plăcea să-l văd disprețuind ceea ce făcea.

— Hap, am spus cu seriozitate, în chip de salut.

— Tom, mi-a răspuns el.

Ne-am strâns de încheieturile mâinilor.

— Acum vezi cu ochii tăi ceea ce ți-am povestit.

— Văd că întorci lemnul, ca să se usuce bine. Mi se pare că e necesar în atelierul unui lucrător în lemn.

A oftat.

— Nu m-ar deranja atât de mult dacă ar fi o treabă ocazională. Dar toate treburile pe care le primesc îi dau de furcă mai mult spatelui meu decât minții.

— Şi ceilalți ucenici primesc alte sarcini?

— Nu, mi-a răspuns morocănos. Dar, după cum vezi, sunt doar nişte copii.

— Nu contează, Hap. Nu e vorba de vârstă, ci de cunoştințe. Fii răbdător. Ai ce învăța, chiar dacă e vorba doar să stivuieşti lemnul. Înveți ceva chiar şi numai uitându-te la el, în etapa asta. În plus, e un lucru care trebuie făcut. Cine altcineva să-l facă?

Mă asculta cu privirea în pământ, tăcut, dar nemulțumit.

— Crezi că ți-ar fi mai bine dacă ai sta aici, cu ceilalți ucenici, şi nu la Jinna?

Şi-a ridicat brusc ochii şi m-a privit cu groază şi disperare.

— Nu! De ce spui asta?

— Pentru că am aflat că aşa se obişnuieşte. Poate, dacă ai locui aici, ți-ar fi mai uşor. Nu ai de mers aşa de mult ca să ajungi la timp dimineața şi…

— Aş înnebuni dacă ar trebui să şi locuiesc, nu doar să fac pe ucenicul aici! Ştiu de la ceilalți băieți cum e. Primesc acelaşi fel de mâncare în fiecare zi, iar nevasta lui Gindast numără lumânările, ca să se asigure că nu le aprind noaptea. Trebuie să-şi aerisească aşternutul, să-şi spele singuri păturile şi lenjeria de corp în fiecare săptămână, ca să nu mai zic că meşterul îi ține la lucru în plus, la sfârşitul zilei, ca să adune cu lopata rumeguşul pentru grădina de trandafiri a nevestei lui, să

aducă surcelele pentru foc şi…

— Nu mi se pare chiar atât de rău, l-am întrerupt, văzând că nu face decât să se înfurie mai mult. Sunt deprinşi cu disciplina. La fel ca războinicii, la instrucție. Nu ți-ar strica nici ție, Hap.

Şi-a deschis larg brațele, cu mânie.

— Dar nici nu mi-ar ajuta la nimic. Dacă aş fi vrut să câştig folosindu-mi doar forța brațelor, atunci, da, m-aş aştepta să fiu dresat ca un animal fără minte. Dar eu la altceva m-am aşteptat de la ucenicie.

— Atunci ai hotărât că meseria asta nu ți se potriveşte? l-am întrebat, aşteptându-i răspunsul cu sufletul la gură.

Dacă se răzgândise, habar n-aveam ce să fac cu el. Nu puteam nici să-l iau cu mine la Buckkeep, nici să-l trimit singur înapoi, la coliba noastră.

Mi-a răspuns în silă:

— Nu. Nu m-am răzgândit. E meseria pe care mi-o doresc. Dar ar face bine să înceapă să mă învețe ceva cât de curând, altfel…

Am aşteptat să-mi spună ce însemna „altfel”, dar n-a continuat. Nici el nu avea idee ce-ar fi putut să facă dacă ar pleca de la Gindast, aşa că i-am luat tăcerea drept semn bun.

— Mă bucur că nu te-ai răzgândit. Încearcă să fii mai umil, mai răbdător, să lucrezi bine, să asculți şi să înveți. Cred că, dacă vei face aşa şi-ți vei dovedi istețimea, vei primi în curând sarcini

mai interesante. Şi voi încerca să mă întâlnesc cu tine diseară, dar nu îndrăznesc să-ți promit nimic. Lordul Auriu îmi dă întruna de lucru şi greu am timp pentru mine. Ştii unde e cârciuma *Trei Pânze?*

— Da, dar hai să nu ne întâlnim acolo. Mai bine la *Porcul Pârlit.* E foarte aproape de Jinna.

— Şi? am insistat, ştiind că mai avea el un motiv să schimbe locul de întâlnire.

— Şi poți s-o cunoşti pe Svanja. Locuieşte în apropiere şi mă aşteaptă. Dacă poate, vine şi ea acolo.

— Dacă poate s-o şteargă de acasă?

— Păi... cam aşa. Pe mama ei n-o deranjează, dar tatăl ei mă urăşte.

— Nu-i cel mai bun început când curtezi o fată, Hap. Ce-ai făcut de te urăşte?

— I-am sărutat fata.

A rânjit şmechereşte şi m-a făcut să râd, deşi nu-mi venea.

— E şi ăsta un lucru pe care o să-l discutăm diseară. Cred că eşti prea tânăr ca să curtezi o fată. Mai bine aşteaptă până-ți deprinzi meseria şi ştii cu ce-o să-ți ții nevasta. Poate că atunci tatăl ei o să se mai supere dacă-o să-i furi fetei câte-un sărut. Dacă sunt liber diseară, ne vedem acolo.

A părut ceva mai potolit când şi-a fluturat mâna în semn de rămas-bun şi s-a întors la stiva de lemne. Dar am plecat cu inima mai grea decât venisem. Jinna avea dreptate. Viața de la oraş îmi

schimba fiul în feluri pe care nu le bănuisem. Nu simțeam că îmi ascultase sfatul, cu atât mai puțin că urma să-l respecte. Ei... Poate că la întâlnirea noastră din seara aceea aveam să mă port mai ferm cu el.

Încă nu ieşisem din oraş când au început să cadă primii fulgi. După ce am ajuns pe drumul abrupt care şerpuia până la castel, ninsoarea s-a întețit, deasă şi moale. M-am oprit de câteva ori şi m-am retras la marginea drumului, ca să mă uit în spate, dar n-am văzut pe nimeni în urma mea. Nu avea sens ca Pestriții să mă amenințe şi apoi să dispară. Ar fi trebuit fie să mă omoare, fie să mă ia ostatic. Am încercat să mă pun în pielea lor, să găsesc un motiv pentru care şi-ar fi lăsat prada să umble liberă. Când am ajuns la porțile castelului, pe jos se aşternuse un covor alb gros, iar vântul şuiera printre vârfurile copacilor. Zăpada adusese cu ea şi înserarea timpurie. Avea să fie o noapte sumbră şi m-am bucurat că urma s-o petrec în castel.

La intrarea în coridorul care trecea pe lângă bucătărie şi camera gărzilor, am bătut din picioare ca să-mi scutur cizmele de zăpadă. Mirosea a supă de vită şi pâine proaspătă, iar în camera gărzilor, a lână udă. Eram obosit şi aş fi vrut să intru acolo, să mănânc mâncarea simplă a oştenilor, să râd de glumele lor deşucheate şi de apucăturile lor neprotocolare. Dar mi-am îndreptat spatele şi am grăbit pasul către odăile Lordului Auriu. Nu era

acasă. Mi-am amintit că îmi spusese că merge să joace un joc cu favoritul reginei. Am presupus că trebuia să-l caut acolo. M-am dus în camera mea, ca să-mi scot mantia umedă, şi am găsit o bucată de pergament pe pat. Pe ea se lăfăia un singur cuvânt: „Sus”.

Câteva minute mai târziu, intram în camera lui Chade din turn. N-am găsit pe nimeni nici acolo, însă pe scaunul meu mă aşteptau haine calde şi o mantie grea, din lână verde, cu o glugă mult prea largă. Pe exterior am văzut un blazon necunoscut mie, o nutrie. Mantia era bizară, avea două fețe, una fiind dintr-o țesătură simplă, de culoarea albastră, a servitorilor. Lângă ea, am văzut un sac de piele pentru călătorie, cu mâncare şi o sticlă de rachiu în el. Dedesubt, împăturit, era un toc din piele pentru manuscrise. Peste toate trona un bilet scris de Chade: „Ceata lui Heffam patrulează la noapte; iese pe poarta dinspre nord. Alătură-te oştenilor şi pe urmă vezi-ți de drumul tău. Sper să nu te superi că pierzi Festivalul Recoltei. Întoarce-te cât de repede poți, te rog.”

Am pufnit în sinea mea. Festivalul Recoltei. În copilărie, de-abia îl aşteptam. Acum şi uitasem că se apropia. Ceremonia de logodnă a prințului fusese planificată, fără îndoială intenționat, înainte de sărbătoarea belşugului în Buckkeep. O ratasem şi în ultimii cincisprezece ani, ce mai conta încă o dată?

La marginea mesei de lucru era o tavă plină cu

mâncare: carne rece, brânză, pâine şi bere. Am hotărât că mă puteam bizui pe Chade, care-mi aranjase plecarea vremelnică din serviciul Lordului Auriu. Nu aveam timp să-l caut şi să-i spun că plec şi nici nu voiam să-i las un bilet – n-ar fi fost sigur. M-am gândit, cu regret, că iarăşi nu ajung să mă întâlnesc cu Hap, apoi mi-am zis că îl prevenisem că s-ar putea să nu vin. Prilejul brusc de a mă apuca singur de o treabă îmi surâdea. Voiam să-mi alung bănuiala obsedantă că Pestriții îmi descoperiseră sălaşul. Chiar şi să aflu că mi-l găsiseră tot era mai bine decât să trăiesc cu nesiguranța în suflet.

Am mâncat şi mi-am schimbat hainele. Când a apus soarele, eram deja călare pe Negruța şi mă apropiam de poarta de nord. Îmi trăsesem bine gluga în josul frunții, ca să mă feresc de vântul muşcător şi de fulgii care mă orbeau. La poartă se adunaseră şi alți călăreți anonimi, cu mantii verzi, unii plângându-se furioşi că trebuie să plece în patrulare în toiul festivităților de logodnă şi al sărbătorii recoltei. M-am tras mai aproape de ei şi am dat din cap în tăcere, compătimindu-l un bărbat care-i amuza pe ceilalți cu necazurile lui. A început o poveste lungă, despre o femeie, cea mai iubitoare şi mai inimoasă femeie din lume, care avea să-l aştepte zadarnic într-o cârciumă din Buckkeep în seara aceea. Eu m-am mulțumit să-mi trag calul lângă el şi să-l las să vorbească. S-au adunat şi alții în jurul nostru. În lumina tot mai

slabă şi printre vârtejurile de fulgi, călăreți nedesluşiți se ghemuiau pe sub mantii şi glugi. Eşarfele şi întunericul ne ascundeau fețele.

Soarele apusese, făcând loc nopții, înainte de apariția lui Heffam. Arăta la fel de iritat ca oamenii lui şi ne-a anunțat brusc că urma să călărim spre First Ford, să schimbăm gărzile de acolo pe timpul nopții şi să ne începem turul obişnuit al drumurilor principale a doua zi dimineața. Părea că ştie foarte bine ce are de făcut. Ne-am aliniat în două rânduri strâmbe în spatele lui. Eu m-am îngrijit să rămân cât mai în urmă. Apoi, Heffam ne-a condus afară pe poartă, în viscolul nopții. O vreme, am urmat o cărare abruptă, după care am cotit şi am luat-o pe drumul paralel cu râul Buck, care avea să ne ducă spre răsărit, de-a lungul apei.

Când am lăsat mult în urmă luminile castelului, am ținut-o pe Negruța la pas mărunt. Nu-i plăcea nici vremea rea, nici bezna, aşa că s-a bucurat să meargă mai încet. La un moment dat, am oprit-o şi am descălecat, sub pretextul că vreau să strâng o curea slăbită. Fără să se sinchisească de mine, patrula a continuat să înainteze prin viscolul învăluitor. Am încălecat din nou, am ajuns-o şi am rămas ultimul om din trupă. Pe urmă am mărit treptat distanța față de ceilalți. Când, în cele din urmă, am ajuns la o cotitură şi ceilalți călăreți nu s-au mai văzut, am oprit-o pe Negruța. Am descălecat din nou şi am început să mă joc cu curelele de la şa. Am rămas în aşteptare, cu

speranța că vremea rea îmi va ascunde absența. Când n-a venit nimeni să vadă de ce zăbovesc, am întors mantia pe dos, m-am suit iar pe Negruța şi am luat-o înapoi pe drumul pe care venisem.

Aşa cum mă învățase Chade, m-am grăbit, dar întârzierile erau inevitabile. A trebuit să aştept după bacul din zori, apoi vântul, furtuna de zăpadă şi gheața care mărginea malurile şi punțile au încetinit încărcarea şi trecerea pe malul celălalt. Ajuns dincolo, am constatat că drumul era mai lat şi mai bine întreținut, dar şi mai circulat decât îmi aminteam. De-a lungul lui se întindea o aşezare negustorească prosperă, cu cârciumi şi case construite pe piloni, ca să nu le ia apa în timpul inundațiilor obişnuite sau al celor din timpul furtunilor. Pe la miezul zilei, îl lăsasem deja mult în urmă.

Drumul spre casă a fost lipsit de evenimente în sensul obişnuit al cuvântului. M-am odihnit de câteva ori în hanuri mici, care nu se distingeau prin nimic neobişnuit. Doar la unul din ele mi-a fost tulburată odihna de peste noapte. La început, visul a fost liniştit. Un cămin cald, zgomotele unei familii în care toți îşi vedeau de treburile serii.

— *Uf, jos din poala mea, fetițo. Eşti mult prea mare să te mai țin în brațe.*

— *N-o să fiu niciodată prea mare pentru poala tatii.* Îi stătea râsul în glas. *Ce meştereşti?*

— *Repar pantoful mamei tale. Sau încerc să-l repar. Hai, pune-mi ața în ac. Din cauza luminii,*

gaura acului mi se tot plimbă prin fața ochilor şi n-o mai văd. Ochii tineri o găsesc mai repede.

Asta mă trezise. Groaza că tati recunoştea că îl lasă ochii. Am încercat să alung gândul înainte de a cădea iar într-un somn iepuresc.

Nimeni nu mi-a remarcat trecerea. Am avut timp să îmbunătățesc apucăturile Negruței; ne-am pus amândoi voința la încercare în mai multe feluri. Vremea rămânea urâtă. Nopțile aduceau ninsoare sau lapoviță. Când viscolul se înmuia puțin în timpul zilei, soarele palid nu făcea decât să topească zăpada de pe drum şi s-o transforme în noroi şi zoaie, care deveneau ghețuş periculos a doua zi dimineața. Nu era o vreme plăcută pentru călătorie.

Însă frigul care m-a asaltat pe drum nu avea de-a face numai cu vremea. Nu mai aveam un lup care să mi-o ia înainte, să vadă dacă am cale liberă, sau să dea o tură în spate, să vadă dacă suntem urmăriți. Acum nu mă mai puteam bizui decât pe simțurile şi pe sabia mea pentru protecție. Mă simțeam dezgolit şi parcă lipsea ceva din mine.

Soarele a străpuns norii în după-amiaza când am ajuns la cărăruia care ducea la coliba mea. Ninsoarea încetase, iar căldura prea puțină a zilei preschimba stratul cel mai proaspăt de zăpadă într-o masă grea şi umedă. Bufniturile care se auzeau când şi când din pădure dădeau de veste că o parte din crengi se scuturau de povara lor

albă. Pe cărarea moale nu se vedeau decât urme de iepuri şi gropi lăsate de zăpada căzută din copaci. Mi-a mai venit inima la loc.

Dar, când am ajuns în colibă, m-a cuprins din nou neliniştea. Sigur fusese cineva acolo, şi nu de multă vreme. Uşa era deschisă. Umflăturile denivelate de sub stratul de zăpadă erau formele rotunjite ale mobilei şi lucrurilor mele, aruncate grămadă în curte. Bucăți de pergament ieşeau din zăpada care, acolo, era bătătorită şi deloc uniformă sub stratul cel mai nou. Gardul din jurul grădinii de legume fusese dărâmat, la fel şi talismanul Jinnei, agățat pe o creangă bifurcată. Mi-am ținut calul pe loc un timp, în tăcere, încercând să nu mă sinchisesc de ceea ce-mi vedeau ochii. Pe urmă am descălecat şi m-am apropiat mai mult de colibă.

Nu se afla nimeni înăuntru. Era frig şi întuneric. Mi-a trezit o amintire, apoi m-a străbătut fiorul unei presimțiri sumbre. Ceva asemănător simțisem mai demult, când mă întorsesem într-o cocioabă prădată de neoameni. În lumina foarte slabă, am desluşit urme noroioase lăsate de picioare de porc. Mai multe animale curioase îmi cercetaseră coliba. Am văzut şi urme de bocanci murdari, în zigzag, semn că ieşise şi intrase cineva de mai multe ori.

Mi se furase orice lucru folositor care putea fi cărat cu mâinile. Păturile de pe paturi, alimentele afumate şi conservate de pe căpriori, oalele de pe

căminul de gătit – toate dispăruseră. Focul fusese aprins cu câteva manuscrise. Cineva şi mâncase acolo, probabil desfătându-se cu proviziile adunate de mine şi Hap pentru iarnă. Pe cămin zăceau împrăştiate oase de peşte. Bănuiam cine mă vizitase. Urmele de porci erau cel mai bun indiciu.

Mai aveam masa de scris; vecinul meu analfabet n-ar fi avut ce face cu ea. În micul meu birou, călimările fuseseră răsturnate, manuscrisele deschise, apoi aruncate la o parte. Asta m-a îngrijorat. În dezordinea aceea, nu-mi puteam da seama dacă şi care dintre ele mi se furaseră, nici dacă, pe lângă vecinul porcar, mai răscoliseră pe-acolo şi Pestriții. Harta lui Verity atârna încă, strâmbă, pe perete. M-am mirat că mi-a tresărit atât de tare inima când am văzut-o neatinsă. Nu ştiusem că o prețuiam atât de mult. Am dat-o jos, am făcut-o sul şi am purtat-o cu mine cât am explorat dezastrul din casă. M-am forțat să cercetez atent fiecare odaie, dar şi grajdul şi bucătăria, înainte de a aduna lucrurile pe care voiam să le iau cu mine.

Mica provizie de cereale şi unelte dispăruseră din hambar. Şopronul meu de lucru era depozit de obiecte netrebuincioase hoților. Nu părea să fi fost lucrarea Pestriților. Bănuiala că mă prădase vecinul răutăcios care locuia în vale şi mă acuzase cândva că-i furasem purceii devenise certitudine. Când plecasem de acasă, în mare grabă, îi

cerusem lui Hap să-i ducă lui găinile, nu pentru că mi-ar fi fost simpatic, ci pentru că ştiam că avea să le păstreze şi să le dea de mâncare pentru ouă. Mi se păruse o idee mai bună decât să le las pradă animalelor sălbatice. Dar, desigur, vecinul îşi dăduse astfel seama că urma să lipsim vreme îndelungată. Cu pumnii încleştaţi, mi-am plimbat privirea prin grajdul mic. Mă îndoiam că aveam să mă întorc acolo. Chiar dacă aş mai fi avut uneltele, tot aş fi plecat fără ele. La ce mi-ar fi folosit acum sapa sau cazmaua? Totuşi, furtul era o nelegiuire greu de trecut cu vederea. Dorința de răzbunare ardea în mine chiar în timp ce-mi spuneam că nu am timp, că hoțul probabil îmi făcuse o favoare răscolindu-mi casa înainte s-o facă Pestriții.

Am dus-o pe Negruța în grajd şi i-am dat mâna de fân rămasă. I-am adus şi o găleată cu apă. Pe urmă mi-am început munca de salvare şi distrugere.

Grămada de sub zăpadă s-a dovedit a fi un schelet de pat, masa şi scaunele mele şi câteva rafturi. Probabil hoțul intenționa să revină după ele cu o căruță. Aveam să le dau foc. Le-am curățat puțin de zăpadă, m-am uitat cu părere de rău la căpriorul în plin salt cioplit de bufon pe masă şi m-am dus în colibă după lemn uscat, ca să aprind focul. Salteaua de paie de pe patul meu, aruncată pe jos, a fost numai bună. În foarte scurtă vreme, încinsesem un foc zdravăn.

Am încercat să fiu metodic. Cât am mai avut

lumină de zi, am adunat cu osteneală fiecare manuscris care fusese aruncat în curte. Unele erau complet distruse de umezeală, altele, rupte şi călcate de copite noroioase, din altele rămăseseră numai fragmente. Ascultând sfatul lui Chade, pe unele am încercat să le netezesc şi să le fac sul, chiar dacă erau doar bucăți, dar pe cele mai multe le-am aruncat fără milă în foc. Am răscolit zăpada cu piciorul, până când m-am asigurat că nu rămăsese nicio scriere de-a mea în curte.

Se întunecase bine. În colibă, am aprins focul, ca să am lumină, dar şi căldură. Şi m-am apucat de treabă în interior. Am azvârlit în flăcări cea mai mare parte a lucrurilor. Am ars, de-a valma, hainele de lucru vechi, uneltele mele de scris, cârligul de tras cizmele din picior şi altele, de tot soiul. Am fost mai îngăduitor cu lucrurile lui Hap, ştiind că un titirez cu care nu se mai jucase de multă vreme însemna totuşi mult pentru el. Am făcut un sac dintr-o mantie veche şi am umplut-o cu obiectele care ştiam că-i plac. Pe urmă m-am aşezat lângă foc şi am luat la mână toate manuscrisele din suport. Erau mult mai multe decât mă aşteptasem şi decât aş fi putut duce cu mine.

Le-am salvat mai întâi pe cele nescrise de mine. Harta lui Verity am pus-o în toc, urmată de pergamente aduse din călătoriile mele şi primite de la Starling. Câteva dintre acestea erau foarte vechi şi rare. M-am bucurat că le-am găsit intacte

şi m-am hotărât să le fac copii după întoarcerea la Buckkeep. Dar cu celelalte am fost necruțător. Nimic din ceea ce ieşise din condeiul meu n-a scăpat necercetat. Manuscrisele despre plantele medicinale, cu ilustrațiile mele meticuloase, au hrănit flăcările. Informațiile acelea le aveam încă în minte. Dacă erau importante, le puteam rescrie. N-am păstrat decât foarte puține. Am vârât în sac, în ciuda judecății mele sănătoase, nu numai scrierile mele despre vremea petrecută în Regatul Munților, ci şi cugetări personale despre viața mea. Am citit câteva dintre ele în fugă şi m-am înroşit. Puerile şi siropoase, autocompătimitoare şi pline de presupuneri mărețe despre importanța mea şi de cuvinte pompoase despre fapte pe care eram hotărât să nu le mai repet niciodată. Oare cine fusesem când scrisesem aşa ceva?

Manuscrisele mele despre Meşteşug şi Har au intrat în toc, precum şi lunga istorisire despre călătoria în Regatul Munților şi pe tărâmul Străbunilor şi despre înălțarea lui Verity-Dragonul. Am ars încercările mele în versuri despre Molly, ca să se mistuie într-o ultimă răbufnire a pasiunii. La fel am făcut cu tot ce scrisesem ca să-l ajut pe Hap să învețe literele şi cifrele. Mi-am selectat la sânge manuscrisele, dar tot rămăseseră prea multe. Le-am luat încă o dată la cercetat, cu şi mai multă meticulozitate şi în cele din urmă am reuşit să închid tocul.

M-am ridicat, am strâns din pleoape şi m-am

străduit să-mi amintesc: mai existau şi altele? Mi-am spus că încercam ceva lipsit de speranță. Pe unele avusesem bunul-simț să le distrug la două-trei zile după ce le scrisesem. Pe altele i le trimisesem lui Chade, prin Starling. Nu mai ştiam dacă lipsea vreunul. Cere-i unui om să-şi aducă aminte tot ceea ce a scris de-a lungul a cincisprezece ani din viața lui şi sigur va uita câte ceva. Oare pusesem vreodată pe hârtie ceva despre timpul petrecut cu Rolf cel Negru în comunitatea Sângelui Străvechi? Sigur scrisesem despre lunile acelea, dar oare într-un manuscris separat sau îmi aminteam doar fragmente despre ele, intercalate în alte scrieri? Nu mai eram sigur. Şi nu aveam de unde să ştiu cu ce hârtii îşi aprinsese porcarul focul. Am oftat. Am cedat. Făcusem tot ce îmi stătuse în puteri. Pe viitor, aveam să țin cu mai multă atenție socoteala întâmplărilor pe care le încredințam hârtiei.

Am ieşit din nou în curte şi am aruncat în foc bucățile rămase din mobila arsă deja. Vântul şi ninsoarea aveau să-l stângă în curând, dar căpriorul în salt era deja distrus. Restul nu mai conta. Am revenit în coliba care fusese casa mea atâția ani la rând. Nu lăsasem intact niciun obiect personal. Ştersesem orice urmă a prezenței mele. M-am gândit să dau foc şi colibei, dar m-am răzgândit. Acolo o găsisem când venisem şi acolo să rămână şi după plecarea mea. Poate avea să-i fie de folos altcuiva ajuns la ananghie.

Am înşeuat-o iarăşi pe Negruța şi am scos-o din padoc. Am împovărat-o cu tocul cu manuscrise şi bocceaua cu lucrurile lui Hap, cărora le adăugasem două vase bine închise, unul cu scoarță de spiriduş măcinată şi altul cu carryme. Apoi am încălecat şi mi-am lăsat în urmă acea parte a vieții. Trecutul meu ardea aruncând înaintea noastră umbre şerpuitoare stranii în vreme ce ne croiam drum prin viscolul renăscut.

Capitolul VII

LECȚII

Aşa se formează cele mai izbutite coterii Maestrul Meşteşugului îi adună pe aceia pe care îi va instrui. Trebuie să fie cel puțin şase la număr, dar e bine să se strângă mai mulți, dacă are de unde. Maestrul îi va chema zilnic pe toți nu numai pentru lecții ci şi ca să mănânce şi să se distreze împreună şi chiar ca să doarmă în aceeaşi încăpere, dacă va considera astfel că nu le va abate atenția şi nu va da naştere unor rivalități. Lasă-i să stea mult timp împreună şi să-şi formeze nestânjeniți propriile legături şi, la sfârşitul anului, coteria se va fi alcătuit singură. Iar cei care nu şi-au creat legături îl vor sluji pe rege ca Singuratici.

Unor maeştri le poate veni greu să nu îndrume formarea coteriei E tentant să-i grupezi pe cei mai buni cu cei mai buni şi să-i ignori pe cei care par mai înceți ori au o fire mai dificilă. Un maestru înțelept se va feri de aşa ceva, căci numai o coterie ştie ce puteri va împrumuta de la fiecare membru al său. Cel care pare mărginit poate da stabilitate şi domoli impulsurile cu prudența lui. Iar cel dificil poate avea şi sclipiri ale inspirației. Fiecare coterie îşi va afla singură membrii şi îşi va alege singură conducătorul.

Maestrul Oklef al Meşteşugului, Coteriile, în traducerea lui *Treeknee*

— Unde-ai fost? m-a luat la rost Dutiful, intrând în camera din turn.

A închis bine uşa după el şi a venit în mijlocul camerei, cu braţele încrucişate la piept. M-am ridicat încet de pe scaunul lui Verity. Privisem crestele înspumate ale valurilor. Am simţit nerăbdare şi iritare în vocea prinţului meu şi i-am văzut chipul încruntat. Nu părea cel mai fericit început al relaţiei noastre ca dascăl şi învăţăcel.

— Bună dimineaţa, prinţe Dutiful.

Asemenea unui mânz, s-a încordat şi şi-a lăsat capul pe spate. Apoi s-a controlat. A inspirat adânc şi a luat-o de la început:

— Bună dimineaţa, Tom Badgerlock. A trecut ceva timp de când nu te-am văzut.

— Treburi personale importante m-au trimis în afara oraşului Buckkeep pentru o vreme. Acum le-am rezolvat şi mă aştept ca în restul iernii să fiu mereu la dispoziţia ta.

— Mulţumesc. Bănuiesc că nici nu pot să-ţi cer mai mult de-atât, a adăugat, ca şi când ar fi ţinut neapărat să-şi verse şi ultima fărâmă de supărare.

Mi-am reţinut zâmbetul.

— Ai putea cere, dar n-ai primi.

Pe chip i-a răsărit zâmbetul lui Verity.

— De unde vii? Nimeni din castelul ăsta n-ar îndrăzni să-mi vorbească aşa.

M-am prefăcut că-i înţelesesem greşit întrebarea:

— A trebuit să dau o fugă până acasă, ca să-mi aduc încoace o parte din lucruri şi să-mi arunc altele. Nu-mi place să las treburi neterminate. Le-am pus la punct. Acum sunt aici, la Buckkeep, şi urmează să-ți fiu dascăl. Aşadar, cu ce începem?

Întrebarea a părut să-l stânjenească. Şi-a rotit privirea prin cameră. Chade adusese în Turnul de Veghe tot felul de mărunțişuri şi mai multă mobilă decât pe vremea când îl folosea Verity ca punct de observație şi de luptă cu Meşteşugul său împotriva Piraților Corăbiilor Roşii. În dimineața aceea adăugasem şi eu ceva: harta celor Şase Ducate folosită cândva de Verity atârna acum pe perete. În mijlocul încăperii era o masă mare, din lemn greu, închis la culoare. Patru scaune masive păreau ghemuite în jurul ei. L-am compătimit pe omul nevoit să le aducă acolo pe scara îngustă, şerpuitoare. Lângă unul din pereții curbați se afla un suport pe care se înghesuiau nenumărate manuscrise. Chade ar fi zis, cu siguranță, că sunt aşezate în perfectă ordine, dar eu n-am reuşit să descopăr niciodată după ce logică îşi grupa el pergamentele. Mai erau şi câteva scrinuri bine încuiate, care adăposteau scrierile Maestrei Solicity despre Meşteşug. Şi eu, şi Chade le consideram prea periculoase ca să fie lăsate la vedere şi să le citească orice ochi curios. Chiar şi acum stătea cineva de pază la baza treptelor turnului. În cameră nu puteau intra decât sfetnicul Chade, prințul şi regina. Nu voiam să

riscăm să pierdem din nou controlul bibliotecii cu manuscrise.

Cu mulți ani în urmă, după moartea Maestrei Solicity, toate acele scrieri îi rămăseseră lui Galen, ucenicul ei. El ceruse să-i ia locul, ca maestru, deşi instruirea nu i se încheiase. Se presupunea că „întregise" instruirea prinților Chivalry şi Verity, dar Chade şi cu mine bănuiam că le trunchiase înadins inițierea în Meşteşug. Pe urmă nu mai dăduse lecții nimănui, decât după ce îi ceruse regele Shrewd să alcătuiască o coterie. Cât fusese Galen Maestru al Meşteşugului, nimeni altcineva nu văzuse manuscrisele. În cele din urmă, începuse să le nege existența. După moartea lui, nu se găsise nici urmă de ele.

Nu ştiu cum ajunseseră pe mâna lui Regal, pretendentul la tron. În final, după ce a murit şi el, au fost recuperate şi redate reginei, care i le-a predat lui Chade, ca să le păstreze în siguranță. Şi el, şi eu bănuiam că biblioteca fusese cândva mult mai mare. Chade venise cu ipoteza că multe dintre cele mai importante manuscrise care tratau despre Meşteşug, dragoni şi Străbuni le fuseseră vândute negustorilor din Insulele Străine în zilele de început ale raidurilor Corăbiilor Roşii. Cu siguranță că nici Regal, nici Galen nu consideraseră că datorează loialitate ducatelor de coastă, care sufereau din cauza piraților. Poate că fuseseră destul de lipsiți de scrupule ca să facă negoț cu călăii noştri sau cu intermediarii lor.

Manuscrisele îi aduseseră cu siguranță bani frumoşi lui Regal. Pe vremea când tezaurul celor Şase Ducate aproape că secase, el nu părea să ducă lipsă de bani ca să se distreze şi să câştige loialitatea ducatelor de interior. Iar Piraţii Corăbiilor Roşii trebuie să fi aflat de undeva despre Meşteşug şi despre posibilele întrebuinţări ale pietrei negre a Meşteşugului. Nu era exclus ca tot dintr-unul din manuscrisele acelea înstrăinate să fi învăţat cum să facă din oameni neoameni. Dar era foarte puţin probabil ca eu sau Chade să putem dovedi aşa ceva.

Glasul prinţului m-a readus în prezent:

— Credeam că ai plănuit totul. Cu ce să începem şi restul…

Nesiguranţa din vocea lui era chinuitoare. Aş fi dat orice să-l liniştesc, dar am hotărât să fiu cinstit cu el.

— Ia un scaun şi vino lângă mine, i-am propus.

M-am aşezat pe vechiul loc al lui Verity. În prima clipă, Dutiful s-a holbat nedumerit la mine. Pe urmă a traversat camera, a luat unul din scaunele masive şi l-a adus cu greu lângă mine. Nu i-am spus nimic când s-a aşezat. Nu uitasem de diferenţa de rang dintre noi, dar mă hotărâsem deja ca, în camera aceea, să-l tratez ca pe un învăţăcel, nu ca pe prinţul meu. Am şovăit o clipă, întrebându-mă dacă vorbindu-i sincer nu mi-aş submina autoritatea asupra lui. Dar am tras aer adânc în piept şi am făcut-o:

— Prințul meu, cu aproape douăzeci de ani în urmă, am stat în camera asta lângă scaunul tatălui tău, aşezat pe podea. El stătea aici, pe scaun, se uita la apă şi îşi întrebuința Meşteşugul. Îşi folosea talentul fără cruțare atât împotriva duşmanului, cât şi a propriei sale sănătăți. De aici îşi întărea mintea ca s-o trimită în explorare, să le dea de urmă Corăbiilor Roşii şi echipajelor lor înainte să ajungă la țărmurile noastre şi să le prade. Se alia cu marea şi cu vremea rea împotriva lor, derutându-i pe corăbieri, ca să li se ciocnească vasele de stânci, sau le insufla căpitanilor o încredere falsă, care îi trimitea direct în vâltoarea furtunii.

— Sunt sigur că ai auzit de Galen, Maestrul Meşteşugului. Trebuia să adune şi să instruiască o coterie, un grup unit de oameni cu talent la Meşteşug, care să-şi pună forța şi talentul la dispoziția viitorului rege Verity, împotriva Corăbiilor Roşii. A format-o, într-adevăr, dar membrii ei erau nişte prefăcuți, credincioşi lui Regal, fratele mai tânăr şi mai ambițios al lui Verity. În loc să-l sprijine pe tatăl tău în eforturile sale, îl împiedicau. Întârziau mesajele sau nu le transmiteau deloc. L-au făcut să pară nepriceput. Ca să nu mai fie loiali ducilor, le-au dat supuşii pe mâna piraților, care-i omorau sau îi preschimbau în neoameni.

Prințul nu-şi lua ochii de la mine. Nu eram în stare să-i întâlnesc privirea. Mă uitam dincolo de

el, pe ferestrele înalte, la talazurile cenuşii. Mi-am luat inima în dinți şi am păşit pe cărarea periculoasă dintre adevărul crud şi minciuna laşă:

— Am fost unul dintre elevii lui Galen. Din cauză că eram copil din flori, mă disprețuia. Am învățat de la el cât am putut, dar mi-a fost un dascăl crud şi nedrept, care mă ținea la distanță de cunoştințele pe care nu voia să mi le împărtăşească. Sub tutela sa brutală, am învățat numai bazele Meşteşugului, altceva, nimic. Nu-mi puteam controla talentul, aşa că am dat greş. M-a gonit împreună cu ceilalți învățăcei care nu se ridicau la nivelul pretențiilor sale. Am rămas servitor în turn. Când tatăl tău venea aici şi lucra până la istovire, i se aducea de mâncare; asta era sarcina mea. Şi aici am descoperit, prin mâna providenței, că, deşi eu nu ştiam să-mi întrebuințez Meşteşugul, el se putea folosi de puterea mea. Iar mai târziu, în scurtele momente pe care mi le-a putut oferi, m-a învățat ce ştia el despre Meşteşug.

Am întors privirea către Dutiful şi am aşteptat. Mă cerceta cu ochii lui negri.

— Când a plecat în aventura lui, l-ai însoțit?

Am clătinat din cap şi i-am răspuns sincer:

— Nu. Eram prea tânăr şi mi-a interzis.

— Dar n-ai încercat să-l cauți pe urmă?

Nu-i venea să creadă, imaginația lui era aprinsă de ceea ce ştia că ar fi făcut el, dacă ar fi fost în locul meu. Mi-a fost greu să rostesc următoarele

cuvinte:

— Nimeni nu ştia unde plecase, nici pe ce drumuri.

Mi-am ținut răsuflarea, sperând că va înceta cu întrebările. Nu voiam să-l mint.

Şi-a luat ochii de la mine ca să privească marea. Îl dezamăgisem.

— Mă întreb cum ar fi fost dacă plecai cu el.

Mă gândisem adesea că, dacă aş fi plecat, regina Kettricken n-ar fi supraviețuit sub domnia lui Regal la Buckkeep. Dar lui i-am spus altceva:

— Nu o dată m-am întrebat şi eu acelaşi lucru, prințul meu. Dar nu avem de unde să ştim ce s-ar fi întâmplat. Poate că l-aş fi ajutat, dar, privind înapoi la zilele acelea, era foarte posibil să-i fi fost mai degrabă o piedică. Eram foarte tânăr, iute din fire şi greu de stăpânit. Am tras adânc aer în piept şi am îndreptat conversația în direcția pe care o doream. Îți spun aceste lucruri ca să mă asigur că înțelegi bine că nu sunt maestru al Meşteşugului. Nu am studiat toate manuscrisele de aici... Am citit doar câteva. Aşa că, într-un fel, suntem învățăcei amândoi. Îmi voi da toată silința să învăț din ele, pe măsură ce îți arăt ceea ce ştiu. Pornim împreună pe un drum primejdios. M-ai înțeles?

— Da. Şi cu Harul cum rămâne?

N-aş fi vrut să vorbesc despre el în ziua aceea.

— Am aflat că am Har tot aşa cum ai aflat şi tu, din întâmplare, când m-am legat de un cățeluş. Eram deja om în toată firea când am cunoscut un

bărbat care a încercat să-mi ordoneze cunoştinţele despre Har. Şi de data aceea timpul mi-a fost duşman. Am învăţat multe de la el, dar nu tot ceea ce trebuie ştiut… mult mai puţin, ca să fiu sincer. Aşa că, încă o dată, te voi învăţa ceea ce ştiu. Însă dascălul tău nu va avea cunoştinţe desăvârşite.

— Încrederea ta mă inspiră, a şoptit el sumbru. O clipă mai târziu, a izbucnit în râs. Ce mai pereche facem, împleticindu-ne braţ la braţ. Cu ce începem?

— Mă tem, prinţul meu, că va trebui să începem făcând mai întâi un pas înapoi. Trebuie să te dezveţi de ceea ce ai învăţat singur. Îţi dai seamă că, atunci când îţi încerci Meşteşugul, îl amesteci cu Harul?

S-a uitat pierdut la mine. După o clipă de descurajare, m-am grăbit să adaug:

— Primul pas va fi să separăm cele două magii.

De parcă aş fi ştiut cum. Nici măcar nu eram sigur că propriile mele magii nu se amestecau între ele. Un gând pe care l-am alungat.

— Aş vrea să te învăţ mai întâi bazele Meşteşugului. Harul o să-l lăsăm puţin deoparte, ca să nu ne încurcăm.

— Ai mai cunoscut şi alţii la fel cu noi?

Mă punea din nou în încurcătură.

— În ce privinţă la fel?

— Şi cu Har, şi cu Meşteşug.

Am inspirat şi am expirat prelung. Să-i spun adevărul sau o minciună? Adevărul.

— Cred că am cunoscut cândva un bărbat, însă pe atunci nu mi-am dat seama că le avea pe amândouă. Cred că nici el nu ştia ce face. Pe vremea aceea, mi s-a părut doar că are un Har foarte puternic. De atunci, m-am întrebat câteodată cât de bine ştia ce se petrece între mine şi lupul meu. Bănuiesc că avea ambele talente, dar le considera unul şi acelaşi şi le folosea deodată.

— Cine era?

N-ar fi trebuit să-i răspund deloc.

— Ți-am spus, a fost cu foarte mult timp în urmă. Un bărbat care a încercat să mă ajute să învăț Harul. Acum hai să ne concentrăm pe ceea ce avem de făcut astăzi.

— Civil.

— Ce?

Mintea flăcăului sărea ca puricele, de la una la alta. Trebuia învățat să se concentreze.

— Civil a fost învățat să întrebuințeze Harul de când era copil mic. Poate că va accepta să mă învețe şi pe mine. Cum deja ştie că am Har, nu e ca şi când mi-aş trăda secretul. Şi…

Cred că expresia mea l-a făcut să tacă. Am aşteptat până când am fost sigur că-mi pot controla spusele. Pe urmă am pretins că sunt mai înțelept decât eram. Am încercat să ascult înainte de a răspunde.

— Povesteşte-mi despre Civil, i-am propus.

Pe urmă, văzând că nu-mi puteam struni îndeajuns limba, am adăugat:

— Spune-mi de ce crezi că poți avea încredere în el.

Nu mi-a răspuns imediat. S-a încruntat şi a vorbit de parcă şi-ar fi depănat amintirile din altă viață:

— L-am cunoscut când mi-a adus pisica. Aşa cum ştii, animalul a fost un dar de la familia Bresinga. Cred că Lady Bresinga mai venise la Buckkeep înainte, dar pe Civil nu-mi amintesc să-l fi văzut până atunci. Am simțit ceva straniu când mi-a oferit pisica… probabil fiindcă voia, evident, să fie bine îngrijită. Nu mi-a dat-o ca pe un cadou oarecare, ci ca pe o prietenă. Poate pentru că şi el are Har. Mi-a făgăduit că mă învață să vânez cu ea şi chiar a doua zi, dimineața, am ieşit împreună. Ne-am dus singuri, Tom, ca să n-abată nimeni altcineva atenția pisicii. Şi chiar m-a învățat ce făgăduise, mai interesat de asta decât de faptul că-şi petrecea timpul singur cu prințul Dutiful.

A tăcut câteva clipe, îmbujorându-se uşor.

— Poate-ți par îngâmfat, dar mă lovesc tot timpul de aşa ceva. Accept o invitație care sună promițător, numai ca să descopăr că persoana care m-a invitat e mai interesată să-mi atragă atenția asupra ei decât să-i facem ceva împreună. Lady Wess m-a invitat la un spectacol de marionete dat de maeştrii păpuşari din Tilth. S-a aşezat lângă mine şi, cât a ținut piesa, mi-a împuiat urechile cu o neînțelegere cu un vecin de-al ei în privința unei moşii. Civil nu s-a purtat aşa.

M-a învățat să vânez cu o pisică sălbatică. Nu crezi că, dacă mi-ar fi vrut răul, mi-ar fi făcut ceva atunci? Accidente de vânătoare se petrec tot timpul. Ar fi putut aranja să cad de pe o stâncă abruptă. Dar am vânat, şi nu doar în dimineața aceea, ci în fiecare dimineață, în zori, în săptămâna cât a stat el la Buckkeep, şi de fiecare dată a fost la fel, dar mai bine, pentru că începeam să mă pricep. Şi cel mai bine a fost când a adus şi pisica lui. Atunci chiar am crezut că mi-am găsit un prieten adevărat.

Vechiul truc al lui Chade mi-a fost de mare folos. Liniştea pune singură întrebările, care sunt greu de formulat, chiar şi pe acelea pe care nu ştii că trebuie să le pui.

— Aşa că, atunci când… Atunci când am crezut că mă îndrăgostesc, că trebuie să fug de logodna asta, m-am dus la Civil. I-am trimis un mesaj. Înainte de a ne despărți, îmi spusese că, dacă vreodată putea face ceva pentru mine, nu trebuia decât să-i spun. Aşa că i-am trimis mesajul şi am primit şi răspuns, mi-a explicat unde să merg şi cine mă va ajuta. Dar aici e ceva putred, Tom. Civil zice acum că n-a primit niciun mesaj de la mine şi nici nu mi-a trimis el vreunul. Iar eu, după ce am plecat din Buckkeep, nu l-am văzut deloc. Nici când am ajuns la Galeton, nici cât am stat acolo nu l-am întâlnit şi n-am văzut-o nici pe Lady Bresinga. Am vorbit numai cu servitori. I-au găsit loc pisicii mele în crescătoria lor.

Dutiful tăcu. Mi-am dat seama că de data asta n-avea să continue dacă nu-l îmboldeam.

— Dar ai stat în conac?

— Da. Îmi fusese pregătită o cameră, însă nu cred că aripa aceea a clădirii era prea folosită. Toată lumea îmi spunea întruna că, dacă vreau să fug, trebuie păstrat secretul. Aşa că mâncarea mi se aducea în cameră, iar când a ajuns la noi vestea că… că tu veneai după mine, s-a hotărât să plec din nou. Însă oamenii care trebuiau să mă ia cu ei nu sosiseră încă. Am ieşit cu pisica în noaptea aceea şi… m-a găsit lupul tău.

A tăcut din nou.

— Mai departe ştiu ce s-a întâmplat, am spus, din milă pentru noi amândoi. Dar, ca să-mi alung dubiile, am mai pus o întrebare: Iar acum Civil spune că nici n-a ştiut că te aflai acolo?

— Întocmai. Nici el, nici mama lui. A jurat că n-au ştiut. Bănuieşte că mesajul meu a fost interceptat de un servitor şi dus altcuiva, care mi-a răspuns şi a pus restul la cale.

— Şi servitorul?

— A plecat de mult. S-a făcut nevăzut chiar în noaptea în care am plecat şi eu de-acolo. Am numărat zilele scurse de-atunci şi se pare că aşa s-a întâmplat.

— Din câte văd, tu şi Civil ați discutat mult despre asta.

Nu mi-am putut ascunde dezaprobarea din voce.

— Când Laudwine şi-a dat arama pe față şi şi-a

dezvăluit adevăratele intenții, am crezut că a fost amestecat şi Civil. M-am simțit trădat de el. Şi din cauza asta eram aşa de disperat. Nu numai că-mi pierdusem pisica, dar mai aflasem şi că prietenul meu mă trădase. Nu am cuvinte să-ți spun ce bine m-am simțit când am aflat că mă înşelam.

Pe față i se citeau uşurarea şi convingerea sinceră.

Avea aşadar încredere în Civil Bresinga, atât de multă, încât considera că îl putea învăța magia aceea scoasă în afara legii fără a-l trăda vreodată. Sau fără a-l târî în primejdie. Oare în ce măsură pornea această încredere a lui din covârşitoarea nevoie de un prieten adevărat? I-am comparat-o cu dorința de a se încrede în mine şi m-am cutremurat. Sigur nu îi dădusem motive să se apropie de mine, însă se apropiase. Aveam impresia că se simțea atât de singur, încât orice legătură cât de cât mai strânsă se transforma, în mintea lui, în prietenie.

Nu i-am spus nimic din toate astea. Am rămas tăcut, mirat că pot să tac, şi am luat o hotărâre care mi s-a scurs, rece, prin trup. Aveam să aflu neapărat ce hram poartă Civil Bresinga şi să văd cu ochii mei ce primejdii ne pândesc din partea lui. Dacă era mânjit de trădare, avea să plătească. Iar dacă îl trădase pe prințul meu şi apoi îl minți se, dacă profita de firea lui încrezătoare, avea să plătească îndoit. Însă, deocamdată, nu voiam să-i dezvălui băiatului bănuielile mele.

— Înțeleg, am rostit cu gravitate.

— S-a oferit să mă învețe despre Har… Sânge Străvechi, cum îi zice el. Nu l-am rugat eu, s-a oferit singur.

Amănuntul nu mă liniştea deloc, dar am ținut şi asta pentru mine.

— Prințe Dutiful, aş prefera să nu începi lecțiile despre Sângele Străvechi acum, i-am spus cu sinceritate. Aşa cum ți-am explicat, trebuie să separăm cele două magii una de alta. Cred că ar fi cel mai bine să lăsăm Harul să doarmă deocamdată şi să ne concentrăm pe dezvoltarea Meşteşugului tău.

A rămas o vreme cu ochii la mare. Ştiam că de-abia aştepta să-l învețe Civil Harul, că şi-o dorea cu sete. Dar mi-a răspuns, calm, după ce a răsuflat adânc:

— Dacă spui că aşa e cel mai bine, atunci aşa vom face.

A întors capul şi m-a fixat cu privirea. Nu se ghicea nici urmă de ezitare pe fața lui. Era gata să-şi impună disciplina propusă de mine.

Avea o fire plăcută, prietenoasă şi dornică de învățătură. M-am uitat în ochii lui sinceri şi am sperat să fiu un dascăl demn de el.

Am început în ziua aceea. M-am aşezat la masă vizavi de el şi l-am rugat să închidă ochii şi să se destindă. I-am cerut să coboare orice barieră dintre el şi restul lumii din afara lui, să încerce să fie deschis la toate lucrurile. I-am vorbit calm,

liniştitor, ca unui mânz care aşteaptă să i se pună şaua prima oară. Apoi i-am urmărit figura nemişcată, fără riduri. Era pregătit, aidoma unui bazin cu apă în care mă puteam scufunda.

Dacă mă puteam forța să fac saltul.

Zidurile Meşteşugului meu erau o cale de apărare. Poate că se subțiaseră din pricina neglijenței mele, dar nu uitasem complet de ele niciodată. A-l cerceta pe prinț cu Meşteşugul era altceva decât a mă afunda în Meşteşug. Exista pericolul expunerii. Nu mai întrebuințasem de mult Meşteşugul ca legătură între două persoane. Oare aveam să dezvălui mai mult decât voiam? Chiar în timp ce cântăream riscurile, zidurile protectoare din jurul gândurilor mele se întăreau. A le înlătura cu desăvârşire era mai greu decât s-ar fi crezut. Mă apărau de atâta vreme, încât reflexul nu se lăsa înfrânt cât ai clipi. Parcă mă uitam direct într-un soare orbitor şi le porunceam ochilor să nu se îngusteze. Treptat, mi-am coborât fortificațiile, până când am simțit că îmi dezbrac mintea în fața lui. Nu aveam de străbătut decât lățimea mesei. Nu voiam să-l copleşesc, cum mă copleşise pe mine Verity prima oară când ni se atinseseră mințile. Aşadar, fără grabă. Şi cu blândețe.

Am inspirat adânc şi am pornit încet către el.

Zâmbi cu ochii închişi.

— Aud muzică.

A fost o dublă revelație pentru mine. Pentru

băiatul acesta, Meşteşugul venea de la sine, ca şi când era suficient să i se spună că îl poate folosi. Şi era foarte sensibil, mult mai sensibil decât mine. Când am pornit în cercetare împrejur, am auzit muzica lui Thick. Era acolo, curgea notă cu notă, ca nişte stropi de apă prelinşi într-un cotlon al minții mele. Ca vântul în spatele ferestrei, un lucru pe care învățasem să-l ignor inconştient, ca pe orice alt susur de gânduri plutind în eter, asemenea frunzelor căzute pe suprafața unui pârâu şerpuind printr-o pădure. Dar, când am atins uşor mintea lui Dutiful cu a mea, am auzit muzica lui Thick, clară şi dulce, aidoma glasului de menestrel care răsună limpede într-un cor. Thick era, într-adevăr, foarte puternic.

Iar talentul prințului era pe măsură, pentru că, la atingerea discretă a Meşteşugului meu, el s-a întors către mine şi atunci l-am simțit. Clipa când ne-am *zărit,* prin Meşteşug, unul pe altul, a fost un moment de cunoaştere împărtăşită. M-am uitat în adâncul inimii lui şi nu am văzut în ea nici măcar o fărâmă de înşelăciune sau viclenie. Se deschidea în fața Meşteşugului cu aceeaşi claritate cu care se deschidea în fața vieții. M-am simțit şi mărunt, şi neguros în prezența lui, pentru că eu însumi mă ascunsesem şi îl lăsasem să vadă numai ceea ce îi puteam arăta – singura mea fațetă care îi era dascăl.

Nici nu am apucat să-l îndemn să mă atingă, că gândurile lui s-au şi împletit cu ale mele. *Muzica e*

un mod de a mă pune la încercare? O aud. E minunată. Gândurile i-au ajuns la mine clare şi intense, dar am simțit şi o umbră de Har în ele. Aşa mă alegea drept țintă a mesajelor pe care le trimitea cu Meşteşugul. Se folosea de faptul că mă percepea prin Har să-mi izoleze gândurile din încâlceală tuturor celor din Buckkeep şi de dincolo de el. M-am întrebat cum puteam să-l dezvăț. *Cred c-am mai auzit melodia asta, dar nu ştiu cum se cheamă.* Cugetarea lui m-a readus în prezent. Atras puternic de muzică, părea să se îndepărteze cu un pas de sine însuşi.

Asta lămurea lucrurile. Chade avusese dreptate. Thick trebuia ori instruit, ori înlăturat. L-am ferit pe prinț de ideea asta sumbră. *Atenție, băiatule. Hai s-o luăm încet. Dacă auzi muzică, e clar că-ți foloseşti acum Meşteşugul. Ceea ce percepi în clipa asta, muzica şi toate gândurile amestecate la întâmplare nu sunt decât resturi care plutesc deasupra apei. Trebuie să înveți să le ignori şi să găseşti apa limpede şi goală în care să-ți trimiți propriile gânduri după bunul tău plac. Cele pe care le auzi, ca şi frânturile de şoapte, note şi sentimente vin dinspre oameni pentru care Meşteşugul e un talent mult prea firav. Trebuie să înveți să treci cu vederea astfel de sunete. Cât despre muzică, ea vine de la cineva cu Meşteşug mai puternic, căruia acum nu trebuie să-i dai atenție.*

Dar muzica e atât de frumoasă!

Este. Dar muzica nu e Meşteşug, ci doar ceea ce

transmite cineva. Ca o frunză plutind pe apă purtată de curgerea ei. E minunată şi te atrage, însă pe sub ea curge forța rece a râului. Dacă laşi frunza să-ți abată atenția, dai uitării puterea apei, care te poate lua.

Ca un prost ce eram, n-am izbutit decât să-i îndrept atenția către râu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că forța talentului lui o depăşea pe aceea cu care şi-l controla. A privit curgerea apei şi, înainte de a apuca eu să-l împiedic, s-a concentrat asupra ei. Şi a dispărut de lângă mine la fel de iute ca un copil care se bălăceşte în apă puțin adâncă, dar e prins brusc de curent şi dus la vale. În prima clipă, groaza m-a pironit locului. Pe urmă am plonjat după el, ştiind foarte bine cât de greu avea să-mi fie să-l ajung din urmă.

Mai târziu, am încercat să-i descriu totul lui Chade:

— Imaginează-ți o mulțime adunată laolaltă, un grup imens în care se poartă mai multe conversații în acelaşi timp. Începi să asculți una, dar un comentariu al cuiva din spate îți atrage atenția. Pe urmă, te interesează o expresie rostită de altcineva. Te pierzi pe neaşteptate şi te rostogoleşti în şuvoiul de cuvinte. Şi nu mai ții minte pe cine ai ascultat mai întâi, nici nu-ți regăseşti propriile gânduri. Fiecare frază pe care o auzi îți reține atenția, nu ştii care e cea mai importantă. Există toate în aceeaşi clipă, sunt toate la fel de interesante şi fiecare rupe o bucată din tine şi o

duce cu ea.

Meşteşugul e un loc unde nu există imagini, sunete sau atingere. Sunt numai gânduri. Prințul fusese lângă mine, puternic şi nevătămat, singur cu el însuşi. În următoarea clipă, dăduse prea multă atenție unui gând străin. Şi prinsese să se deşire, exact aşa se deşiră cu mare repeziciune o împletitură când tragi pur şi simplu de un unic fir desprins. Dacă apuci firul şi-l faci ghem, nu refaci împletitura. Totuşi, când m-am aruncat în vârtejul de gânduri întâmplătoare, m-am întins către el, am dat de firele lui, le-am smucit şi le-am adunat laolaltă, având grijă să nu scap niciunul în timp ce le căutam cu disperare miezul şi izvorul care-şi pierdeau din ce în ce mai mult consistența.

Eu, unul, căzusem în curenți mult mai puternici decât cel care mă purta acum şi rămăsesem întreg. Dar prințul avea mult mai puțină experiență. Era sfâşiat, zdrențuit rapid de ghearele fluxului conştienței. Pentru a-l chema înapoi, trebuia să mă pun pe mine în pericol, dar, cum vina îmi aparținea, corect era să o fac. *Dutiful!*

Mi-am răspândit gândul pretutindeni şi mi-am deschis mintea, invitând toate răspunsurile. Am primit o grindină de gânduri buimace, fiindcă oameni care stăpâneau prea puțin Meşteşugul m-au simțit intrând în mintea lor şi s-au întrebat cine sunt. Atenția pe care o atrăsesem brusc a căzut, grea, asupra mea, apoi a prins să tragă de mine, de parcă o mie de cârlige mi-ar fi rupt din carne în

acelaşi timp.

Era o senzație stranie, alarmantă şi înviorătoare deopotrivă. Cel mai ciudat era, poate, faptul că o percepeam cu mult mai multă claritate. Poate că, refuzând să-mi dea scoarța de spiriduş, Chade nu greşise. Dar ideea asta mi-a zburat repede din minte, pentru că trebuia să mă concentrez pe ceea ce aveam de făcut. M-am scuturat de gândurile celorlalți cu vigoarea cu care îşi scutură lupul blana când iese din apă. Le-am simțit scurta clipă de uimire şi nedumerire când au căzut, apoi mi-am reluat concentrarea. *DUTIFUL!*

Gândul meu nu îi striga numele, ci conceptul sinelui, forma pe care o văzusem cu atâta limpezime când îi atinsesem prima oară gândurile cu ale mele. Ceea ce am primit în schimb a fost un ecou întrebător, de parcă de-abia îşi amintea cine fusese doar cu câteva clipe mai devreme.

Am fost plasa care l-a smuls din fluxul gândurilor încâlcite, cernându-i firele şi ținând de ele şi lăsându-le pe celelalte să se scurgă prin sita cu care-l simțeam.

Dutiful. Dutiful. Dutiful.

Chemarea mea era ca o bătaie de inimă pentru el, ca o confirmare. O vreme, l-am ținut strâns, l-am întărit şi, într-un târziu, l-am simțit reîntorcându-se în el însuşi. S-a adunat repede în jurul firelor sale centrale, pe care eu nu le percepusem ca pe o parte a lui însuşi. În jurul său se făcuse o linişte care l-a ajutat să țină la distanță

gândurile lumii în vreme ce se realcătuia.

Tom?

Mă căuta, în sfârşit. Tiparul pe care mi-l oferea era un fragment rupt din mine însumi, singura faţetă a mea pe care i-o arătasem.

Da, i-am răspuns. *Da, Dutiful. E destul, mai mult decât destul pentru astăzi. Pleacă de aici. Întoarce-te în tine.*

Ne-am desprins împreună de fluxul amăgitor, apoi ne-am desfăcut unul de celălalt şi ne-am întors în trupurile noastre. Totuşi, când ne-am îndepărtat de râul Meşteşugului, mi s-a părut că mi-a mai vorbit cineva, într-un ecou distant al unui gând.

Ai făcut ce trebuia. Dar, data viitoare, fii mai atent şi cu tine, şi cu el.

Mesajul a zvâcnit spre mine, ţinta lui, ca săgeata din arc. Nu cred că Dutiful l-a auzit. Când am deschis ochii, aşezat la masă, şi am văzut cât de palid era, am uitat imediat de gândul străin. Prinţul s-a prăbuşit în scaun, cu capul căzut pe-o parte, cu ochii întredeschişi. Stropi de sudoare i se scurgeau pe obraji din păr şi pufăia uşor printre buze, în ritmul respiraţiei. Nu mai lipsise mult ca prima mea lecţie să fie şi cea din urmă.

Am dat ocol mesei şi m-am lăsat pe vine lângă el.

— Dutiful. Mă auzi?

A respirat scurt.

Da. Pe faţa vlăguită i-a fluturat un zâmbet care

m-a înfricoşat. *A fost aşa de frumos! Vreau să mă întorc, Tom.*

— Nu. Să nu faci aşa ceva. Nu te mai gândi la asta acum. Rămâi aici. Concentrează-te ca să rămâi în trupul tău.

Am cercetat camera cu privirea. Nu aveam ce să-i dau, nici apă, nici vin.

— O să-ți revii în câteva clipe, i-am spus, câtuşi de puțin convins că era adevărat.

De ce nu luasem în calcul aşa ceva? De ce nu îi atrăsesem mai întâi atenția asupra pericolelor Meşteşugului? Pentru că nu mă aşteptasem să-l folosească atât de bine de la prima lecție? Nu-l crezusem atât de priceput, încât să dea de necaz. Ei, acum ştiam adevărul. Să-l învăț Meşteşugul era mai primejdios decât îmi imaginasem.

I-am pus o mână pe umăr, vrând să-l ajut să-şi îndrepte spatele. Şi a fost ca şi cum am fi sărit unul în mintea celuilalt. Eu îmi coborâsem zidurile ca să-l pot învăța, el încă nu le ridicase pe ale lui. Când mințile ni s-au întâlnit şi s-au împletit, m-a copleşit extazul. Alături de el, auzeam urletul estompat al gândurilor Meşteşugului, aidoma vuietului unui râu învolburat, gata să iasă din matcă. *Pleacă de acolo,* l-am sfătuit şi l-am tras cumva de pe mal. Fascinația lui mă descuraja. Simțisem şi eu cândva atracția torentului Meşteşugului. Mă ademenea încă, cu o putere uimitoare, dar îi cunoşteam pericolele, care atârnau la fel de greu în balanță. Prințul era ca un

copilaş care vrea să prindă flacăra lumânării. L-am tras de lângă râu, m-am aşezat între el şi apă şi, până la urmă, l-am simțit apărându-şi mintea de murmurul Meşteşugului.

— *Dutiful.*

I-am rostit numele şi în gând, şi cu glas tare.

— Trebuie să te opreşti acum. Ajunge pentru astăzi, e mult prea mult pentru prima lecție.

— Dar… vreau…

Vorbea mai mult în şoaptă, însă m-am bucurat că deschisese gura.

— Ajunge, am repetat şi mi-am luat mâna de pe umărul lui.

S-a proptit de spătarul scaunului cu un oftat, lăsându-şi capul pe spate. Mă luptam cu propriile mele ispite. Aş fi putut să-mi împart forțele cu el, să-l ajut să-şi revină? Aş fi putut să-i ridic eu zidurile, să-l apăr până când învăța să navigheze cu pricepere pe apa Meşteşugului? Aş fi putut să-i şterg din minte porunca dată prin Meşteşug, aceea de a nu mi se împotrivi?

Când mi se oferise prima oară şansa de a deprinde Meşteşugul, o considerasem o sabie cu două tăişuri, Era o nemaipomenită ocazie de a învăța să-i stăpânesc magia, dar numai fiind tot timpul în pericol să afle Galen că sunt înzestrat şi cu Har şi să mă distrugă. Nu mă apropiasem niciodată de Meşteşug atât de deschis şi dornic ca Dutiful. În scurt timp, primejdia şi durerea îmi înăbuşiseră curiozitatea stârnită de magia regală.

O folosisem fără tragere de inimă, momit numai de dependența pe care o crea, şi totodată înspăimântat fiindcă amenința să mă mistuie pe dinăuntru. Odată ce descoperisem că scoarța de spiriduş mă făcea insensibil la chemarea ei, nu ezitasem s-o beau, în ciuda celor ce se spuneau despre fiertura aceea. Scăpat de sub efectul amorțitor al leacului, entuziasmul meu fusese reaprins de al prințului şi de faptul că acum puteam citi oricând manuscrisele despre Meşteşug. Ca şi Dutiful, tânjeam să mă arunc din nou în curentul lui amețitor. Dar mi-am oțelit voința. Nu trebuia să-l las pe prinț să simtă ce se petrecea cu mine.

O privire către soarele care urca pe boltă mi-a spus că lecția noastră era pe sfârşite. Lui Dutiful aproape că îi revenise culoarea în obraji, dar transpirația îi lipise părul de cap.

— Hai, adună-te, băiatule!

— Sunt obosit. Aş putea să dorm tot restul zilei.

Nu i-am pomenit de durerea care tocmai începea să mă chinuie.

— E firesc, dar probabil că nu e o idee bună. Vreau să rămâi treaz. Du-te şi fă mişcare. Călăreşte sau antrenează-te cu sabia. Şi, cel mai important, nu te gândi la lecția asta. Nu lăsa Meşteşugul să te mai momească astăzi. Până nu te învăț cum să te opui chemării, rămâne un pericol pentru tine. E o magie utilă, dar poate atrage omul cum atrage mierea albinele. Dacă te

aventurezi în curgerea lui de unul singur, dacă îți laşi toată atenția abătută către el, vei ajunge într-un loc de unde nu te mai poate aduce nimeni înapoi, nici măcar eu. Însă trupul tău va rămâne aici, ca un bebeluş mare, plin de bale la gură, care habar n-are ce se petrece în jurul lui.

I-am repetat de mai multe ori că nu trebuie să-şi folosească Meşteşugul fără mine, că trebuie să-l experimenteze numai în prezența mea. Cred că am exagerat cu morala, pentru că, la un moment dat, mi-a spus, nervos, că fusese şi el acolo şi ştia ce noroc avusese că revenise teafăr şi nevătămat.

I-am spus cât mă bucur că îşi dă seama, şi cu asta ne-am despărțit. Totuşi, când a ajuns la uşă, a stat un pic pe gânduri, s-a răsucit şi s-a uitat la mine.

— Ce este? l-am întrebat, văzând că liniştea se prelungea.

A părut dintr-odată foarte stânjenit.

— Vreau să te întreb ceva.

Am aşteptat, dar până la urmă am fost nevoit să insist.

— Ce anume?

Şi-a muşcat buza de jos şi s-a întors spre fereastră.

— Despre tine şi Lordul Auriu, a răspuns, în cele din urmă, şi a amuțit din nou.

— Ce vrei să ştii despre noi? am întrebat nerăbdător.

Dimineața se scurgea repede, iar eu aveam

multe de făcut. De pildă, să-mi alin cumva durerea de cap care mă asalta deja cu toate forțele.

— Îți place… îți place să lucrezi pentru el?

Am ştiut imediat că nu asta voia să afle şi m-am întrebat ce anume îl îngrijora. Era gelos pe prietenia mea cu bufonul? Se simțea neglijat într-un fel sau altul? i-am răspuns cu blândețe:

— Îmi e prieten de multă vreme. Ți-am mai spus-o şi la han, când ne-am întors acasă. Rolurile pe care le jucăm acum, de stăpân şi servitor, sunt numai de ochii lumii. Aşa pot ajunge acolo unde unul ca mine n-are ce căuta. Atâta tot.

— Atunci înseamnă că tu îl… slujeşti într-adevăr.

Am ridicat din umeri.

— Numai când mi-o cere rolul sau când vreau să-i fac o favoare. Suntem prieteni de multă vreme, Dutiful. Puține sunt lucrurile pe care nu le-am face unul pentru altul.

Citeam pe fața lui că nu-i alungasem grijile, dar în momentul acela eram înclinat să las lucrurile aşa cum erau. Puteam aştepta până când găsea cuvinte pentru întrebarea potrivită. Şi el părea să vrea acelaşi lucru, pentru că s-a întors spre uşă. Dar, cu mâna pe clanță, a adăugat brusc, cu voce răguşită, parcă împotriva voinței sale:

— Civil spune că Lordului Auriu îi plac băieții.

Nu i-am răspuns, aşa că a completat cu durere în glas:

— În patul lui.

Nu-şi luase ochii de la uşă. Ceafa i-a devenit stacojie.

M-am simțit brusc foarte obosit.

— Dutiful, uită-te la mine, te rog.

— Îmi pare rău, a spus, întorcându-se, dar n-a fost în stare să mă privească în ochi. N-ar fi trebuit să întreb.

Aş fi vrut şi eu să n-o fi făcut. Aş fi vrut să nu fi aflat că bârfa se răspândise şi ajunsese şi la urechile lui. Venise timpul s-o îngrop.

— Dutiful, eu şi Lordul Auriu nu Împărțim patul. Ca să fiu sincer, nu l-am văzut niciodată aducându-şi pe cineva în pat. S-a purtat aşa cu Civil ca s-o facă pe Lady Bresinga să ne ceară să plecăm. A fost un şiretlic, atâta tot. Dar, desigur, nu-i poți spune adevărul lui Civil. Rămâne între noi doi.

A tras aer în adâncul pieptului şi a oftat prelung.

— N-am vrut să gândesc aşa despre tine. Dar păreți foarte apropiați. Iar Lordul Auriu este, bineînțeles, jamaillian şi toată lumea ştie că jamaillienii nu se sinchisesc prea mult de asta.

M-am întrebat o clipă dacă să-i spun adevărul sau nu. Am ajuns la concluzia că l-aş fi împovărat cu prea multe.

— Cel mai bine ar fi să nu discuți cu Civil despre Lordul Auriu. Dacă aduce cumva vorba despre el, schimb-o. Poți?

Mi-a zâmbit strâmb.

— Chade mi-a fost şi mie dascăl, a subliniat.

— Am observat că ai fost foarte rece cu Lordul Auriu în ultima vreme. Dacă ăsta a fost motivul, să ştii că tu ai de pierdut dacă nu ajungi să-l cunoşti mai bine. Odată ce îți devine prieten, e cel mai sincer pe care-l poți avea.

A dat din cap în tăcere. Probabil că nu-i spulberasem pe deplin îndoielile, dar mă străduisem din toate puterile.

A ieşit şi l-am auzit încuind uşa înainte de a coborî scările în spirală. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi răspuns că-şi alesese de curând turnul drept loc de meditație în zori.

Mi-am plimbat din nou privirea prin cameră şi m-am hotărât să depozitez acolo tot ce ne-ar fi putut ajuta dacă mai treceam prin pericole ca acela din care tocmai scăpaserăm. O sticlă de rachiu, dacă Dutiful trebuia să-şi revină. Şi lemne de foc, pentru că frigul iernii muşca tot mai tare. Nu eram adeptul instruirii în condiții austere practicate de Galen, care spunea că, în lipsa confortului, înveți mai bine. Trebuia să discut cu Chade despre asta.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile, jinduind încă un pui de somn. Mă întorsesem la Buckkeep cu numai o seară înainte. Baia fierbinte şi lungul raport dat lui Chade îmi luaseră câteva ceasuri bune, în care aş fi preferat să dorm. Îi înmânasem toate pergamentele şi toate celelalte scrieri pe care le adusesem. Nu eram foarte încântat, dar el fie ştia deja, fie bănuia cam tot ce conțineau. După

baia care-mi gonise frigul din oase, mă instalasem în fața căminului său ca să stăm de vorbă pe îndelete.

În odaia din turn locuia deja un dihor tânăr, cafeniu. Îl chema Gilly şi era obsedat de propria tinerețe, de noul său teritoriu şi de zgomotele făcute de rozătoare. Eu îl interesasem doar cât să-mi adulmece temeinic cizmele şi să-mi între în sac. Mintea lui ascuțită şi curioasă era o schimbare plăcută în odaia sumbră din turn. Mă considera o creatură prea mare ca s-o mănânce, care împărțea teritoriul cu el.

Bârfele aflate de la Chade acopereau totul, de la ducele de Tilth, care îi înarma pe sclavii din Statele Chalced şi îi învăța tactica militară, la Kettricken, chemată să medieze conflictul dintre Lordul Carolsin de Ashlake şi Lordul Dignity de Timbery. Primul susținea că al doilea îi sedusese şi furase fiica. Lordul Dignity îl contrazicea, pretinzând că fata venise la el de bunăvoie şi că, fiind deja căsătoriți, nu mai conta dacă o sedusese ori nu. Mai era şi problema docurilor noi pe care voia să le construiască un negustor din Buckkeep. Alți doi negustori pretindeau că docurile ar bloca accesul pe apă la depozitele lor. Această neînțelegere banală, pe care ar fi trebuit s-o rezolve Sfatul Oraşului, ajunsese o problemă a întregului Buckkeep şi urma să fie supusă judecății reginei. Chade mi-a vorbit şi de alte probleme plicticoase şi obositoare, ceea ce mi-a adus aminte că grijile

cu care se luptau zilnic el şi Kettricken erau deopotrivă foarte diversificate şi profunde.

I-a spus asta, şi el a răspuns:

— Tocmai de-aceea avem noroc că te-ai întors la Buckkeep, ca să te ocupi numai de prinţul Dutiful. Kettricken crede că şi mai bine ar fi dacă l-ai putea însoţi pretutindeni, dar eu rămân la părerea că posibilitatea de a studia curtea ca acum, fără ca lumea să facă vreo legătură între tine şi prinţ, are avantajele sale.

Despre Pestriţi şi agitaţia stârnită de ei Chade nu auzise nimic nou. Nu mai apăruseră nici afişe care să-i dea în vileag pe înzestraţii cu Har, nici bilete clandestine, nici ameninţări la adresa reginei.

— Dar avertizarea primită de regină de la Laurel despre zvonurile ajunse la urechile lui Deerkin? îl întrebasem.

Pentru o clipă, a părut în încurcătură.

— Deci ştii asta, nu? Ei, vorbeam numai despre veştile primite de regină direct de la Pestriţi. Am luat în serios informaţiile oferite de Laurel şi am făcut tot ce am putut ca s-o protejăm cât mai discret. Acum instruieşte un vânător nou, pe ajutorul ei. E foarte vânjos, mânuieşte sabia cu foarte multă pricepere şi o însoţeşte pe Laurel pretutindeni. Am mare încredere în el. Pe lângă asta, le-am cerut gărzilor să fie mai suspicioase când e vorba de străini, mai ales dacă sunt însoţiţi de animale. Evident, ştim că Pestriţii sunt în

conflict cu Sângele Străvechi. Iscoadele mele mi-au adus veşti despre familii masacrate în pat şi despre casele lor arse, ca să se şteargă orice urmă. Totul e înspre bine, ar zice unii. N-au decât să se căsăpească între ei şi să ne dea nouă pace o vreme. Hai, lasă, nu te încrunta aşa la mine. Aşa ar zice unii, asta am spus, nu că aş vrea *eu* să se omoare unul pe altul, până la ultimul. Ce-ai vrea să fac? Să trimit gărzile peste ei? N-a venit nimeni să ceară ajutorul reginei. Să urmărim nişte umbre pe care nimeni nu le-a învinuit de asasinat? Am nevoie de dovezi temeinice, Fitz. Un om sau mai mulți, cărora să li se cunoască numele, acuzați pentru omoruri. Până când nu îndrăzneşte cineva cu Sânge Străvechi să iasă în față şi să spună tot ce ştie, nu pot face prea multe. Dacă te încălzeşte cu ceva, regina se înfurie imediat ce aude astfel de zvonuri.

Chade trecuse pe urmă la altele.

Civil Bresinga era încă la curte, se întâlnea zilnic cu Dutiful şi nu părea să fie trădător sau complotist. M-am bucurat fiindcă, în lipsa mea, Chade pusese iscoade pe urmele băiatului. Dutiful o curta oficial pe Elliania, sub ochii tuturor. Se plimbau împreună, călăreau împreună, luau masa împreună, dansau împreună. Menestrelii din Buckkeep cântau despre frumusețea şi grația Narcescăi. La suprafață, totul mergea perfect, însă Chade bănuia că tinerii nu erau îndrăgostiți unul de altul. Spera să se poarte prieteneşte până când

pleca fata acasă. Discuțiile cu negustorii care însoțiseră suita Narcescăi mergeau foarte bine. Nesiguranța cu care priveau cei din Beams alianța dispăruse într-o oarecare măsură când regina îngăduise, oficial, ca Sealbay să devină singurul port din cele Şase Ducate unde să se facă negoț cu blănuri, fildeş şi ulei. Din oraşul Buckkeep aveau să plece pe mare mărfurile sosite din ducatele interioare, vinurile, rachiul şi cerealele. Shoaks şi Rippon aveau să pretindă supremația în comerțul cu lână, bumbac, piele şi alte mărfuri de acelaşi soi.

— Şi crezi că ducatele vor ține cont de aceste hotărâri? întrebasem într-o doară, învârtind rachiul în pahar.

— Bineînțeles că nu, a pufnit Chade. Contrabanda e o meserie veche, onorată în toate porturile în care-am ajuns vreodată. Dar fiecărui duce i s-a dat un os de ros şi fiecare socoteşte deja ce profit îi va aduce alianța provinciei sale. Noi, de fapt, asta am urmărit. Să-i convingem pe toți că tot regatul va avea de câştigat de pe urma ei.

Oftase şi se lăsase pe spătarul scaunului, frecându-şi şaua nasului.

— A! exclamase o clipă mai târziu, foindu-se, oarecum stânjenit.

Scosese dintr-o cută a robei figurina găsită pe plajă. Atârna de lanț, mică şi perfectă. Pe părul negru şi lucios avea o podoabă albastră.

— Am găsit-o pe o grămadă de zdrențe din colț.

E a ta?

— Nu. Dar „zdrențele” erau, probabil, vechile mele haine de lucru. Colierul e al prințului. Ți-am povestit despre el, am adăugat, văzând că se încrunta nedumerit. Despre timpul petrecut pe plaja aia stranie. Acolo l-am găsit. Şi i l-am pus lui în pungă. Ar trebui să i-l dau înapoi.

Chade se încruntase.

— Când mi-a spus povestea aventurilor sale, a vorbit foarte puțin despre călătoria cu ajutorul stâlpilor Meşteşugului şi despre timpul petrecut pe plajă. Despre colier sigur n-a scos niciun cuvânt.

— N-a încercat să-ți ascundă ceva, Chade. Chiar şi pentru un cineva care stăpâneşte temeinic Meşteşugul, trecerea printr-un stâlp e o experiență tulburătoare. L-am dus pe plajă fără să-l previn; habar n-a avut ce i s-a întâmplat. Şi, ca să ne întoarcem, am trecut prin trei stâlpi. Nu mă miră că i s-au încâlcit amintirile. Mă bucur că nu şi-a pierdut mințile; tinerii care-şi foloseau Meşteşugul pentru Regal nu s-au descurcat aşa de bine.

Fruntea lui Chade se încrețise adânc.

— Adică un om fără experiență nu poate trece singur printr-un stâlp?

— Nu ştiu. Prima oară când am trecut eu printr-unul a fost din pură întâmplare. Dar îmi petrecusem toată ziua într-un soi de amorțeală provocată de Meşteşug, pe un drum al Strămunilor… Chade, la ce te gândeşti?

Nedumerirea lui avusese ceva prea inocent.

— Chade, ține departe de stâlpii ăia. Sunt primejdioşi. Şi mai primejdioşi pentru tine, care poate că ai cât de cât Meşteşugul în sânge, decât pentru un om obişnuit.

— De ce anume ți-e frică? mă întrebase cu voce joasă. Că aş putea descoperi că am aptitudini pentru Meşteşug? Că, dacă aş fi fost instruit începând din copilărie, aş putea să le întrebuințez acum?

— E posibil să le poți folosi. Însă eu mă tem că vei citi un manuscris vechi, rupt şi prăfuit şi te vei pune în pericol făcând un experiment tocmai când cele Şase Ducate au mai mare nevoie de tine.

Mormăise dezaprobator în timp ce se dusese să pună figurina pe polița căminului.

— Şi-aşa mi-am amintit de altceva. Regina ți-a trimis asta.

Luase de pe poliță un pergament mic şi mi-l întinsese. Îl desfăcusem şi recunoscusem imediat scrisul drept al lui Kettricken. Nu se învățase niciodată cu scrisul aplecat şi cursiv din cele Şase Ducate. Desenase cu migală douăsprezece rune, în cerneală, şi sub fiecare scrisese câte un singur cuvânt: „port, plajă, ghețar, peşteră, munte, casa-mamei, vânător, războinic, pescar, mama-tuturor, fierar, țesător”.

— Sunt din jocul pe care l-a jucat cu Peottre. Eu ştiu de ce ți le-a trimis. Tu?

— Runele seamănă cu cele de pe stâlpii

Meşteşugului. Nu sunt identice, dar par să-i aparțină aceluiaşi sistem de scriere.

— Foarte bine. Dar cel puțin una seamănă leit cu ele. Uite-aici. Astea sunt runele de pe stâlpul folosit de tine şi de prinț. Stâlpul de lângă cele trei movile.

Chade luase încă un sul de pe masa dintre noi. Se vedea limpede că era munca unui scrib iscusit. Erau patru simboluri copiate cu grijă, cu orientarea fiecărei laturi a stâlpului marcată, precum şi cu însemnări despre mărimea şi poziția originalelor. Evident, Chade îşi trimisese iscoadele să adune informații pentru el.

— Care dintre ele te-a dus la plajă?

— Ăsta.

Era aproape la fel cu cel sub care scrisese Kettricken plajă, n-avea decât una sau două „codițe" în plus.

— Şi te-ai întors înapoi printr-unul identic?

Mă încruntasem.

— N-am avut timp să văd cum arată cel care m-a adus înapoi. Observ că n-ai stat degeaba în lipsa mea.

Dăduse din cap.

— Mai sunt şi alți stâlpi ai Meşteşugului în cele Şase Ducate. O să primesc informații despre ei în următoarele câteva săptămâni. E clar că inițial au fost utilizați de specialişti în Meşteşug, iar cunoştințele despre felul în care se folosesc s-au pierdut în timp. Dar avem o şansă să le

recuperăm.

— Numai cu riscuri foarte mari. Chade, pot să-ți atrag atenția că excursia noastră pe plajă s-a încheiat cu Dutiful şi cu mine sub apă? Ar fi putut fi mult mai rău. Închipuie-ți că unul din stâlpii de ieşire ar sta cu fața la pământ. Sau ar fi spart. Ce crezi că ar păți cel care-l foloseşte?

Chade păruse doar uşor stânjenit.

— Păi, am presupus că ai vedea că drumul e blocat şi ai veni imediat înapoi.

— Eu cred că aş fi împins afară din stâlp şi izbit de piatră. Nu e ca o uşă lângă care te poți opri ca să arunci o privire dincolo de prag. Te azvârle cât colo, ca şi când ai călca pe un chepeng.

— A, pricep. Înseamnă că trebuie verificat mai atent cum se folosesc. Dar, pe măsură ce vom citi din manuscrise, vom reuşi să descifrăm sensul fiecărei rune şi să stabilim unde anume se deschidea, la început, fiecare „poartă". În felul ăsta, până la urmă, vom stabili care dintre ele se pot întrebuința fără riscuri. Şi poate le vom îndrepta sau repara pe celelalte. Putem face şi noi ceea ce au făcut cei care foloseau Meşteşugul în trecut.

— Chade. Nu sunt deloc sigur că stâlpii au fost construiți de ei. Poate că unii dintre ei i-au folosit, dar, de câte ori am trecut pe lângă unul, dezorientarea şi... Nu-mi găseam cuvintele. Senzația că ai ajuns într-o lume străină, mă hazardasem, în cele din urmă. Apariția acestei

senzații mă face să mă întreb dacă i-au construit într-adevăr cei care întrebuințau Meşteşugul. Dacă, la urma urmei, au fost construiți de oameni.

— Te gândeşti la Străbuni? sugerase Chade după un moment de tăcere.

— Nu ştiu, răspunsesem eu.

Ecourile conversației îmi răsunau în minte în timp ce mă uitam la manuscrisele de pe suport şi la scrinurile încuiate din turnul Meşteşugului. Răspunsurile puteau fi chiar acolo, aşteptându-mă.

Am ales trei manuscrise dintre cele care păreau mai noi. Aveam de gând să încep cu cele scrise cu alfabete şi în limbi pe care le cunoşteam bine. Nu am găsit niciunul scris de Solicity, ceea ce mi s-a părut ciudat. Mai mult ca sigur că ultima noastră maestră a Meşteşugului pusese pe hârtie câte ceva din înțelepciunea ei; se presupunea că persoana care ajungea la statutul de maestră avea ceva unic de transmis urmaşilor săi. Însă, dacă Solicity scrisese vreodată ceva, manuscrisele ei nu se găseau acolo. Cele trei la care m-am oprit erau semnate de un oarecare Treeknee şi etichetate drept traduceri dintr-un manuscris mai vechi, lăsat de Maestrul Oklef. Traducerile fuseseră făcute la porunca maestrului Barley[10]. Nu auzisem de niciunul dintre ei. Le-am vârât sub braț şi am ieşit prin panoul fals de lângă polița căminului.

---

[10] Orz (n. tr.).

Aveam de gând să le las în camera din turn a lui Chade. N-aveau ce căuta în odaia lui Tom Badgerlock. Dar, înainte de a merge acolo, am făcut un mic ocol pe coridoarele ascunse, până când am dat de o crăpătură neregulată în zid. M-am apropiat în tăcere şi m-am uitat prin ea. Camera lui Civil Bresinga era goală. Se adeverea ce-mi spusese Chade cu o seară înainte, că tânărul Civil călătorea cu un grup care-i însoțea pe prinț şi logodnica sa. Numai bine. Poate mi se ivea ocazia să dau un tur prin camera lui. Sigur că nu speram să găsesc cine ştie ce. În afară de haine şi obiectele obişnuite ale unui bărbat, Civil nu ținea nimic neobişnuit acolo. Seara, ori pleca, ori stătea singur. Iar când nu pleca, de cele mai multe ori se distra cântând prost la un cimpoi mic sau respira fumariță şi apoi se uita pe fereastră. Civil era cel mai plictisitor subiect din toată cariera mea de spion.

Am pornit spre camera din turn a lui Chade, dar m-am oprit înainte de a acționa încuietoarea dosită, ca să trag cu urechea şi cu ochiul înăuntru. Am auzit un murmur moale şi bufnituri de butuci descărcați. A fost cât pe ce să fac calentoarsă, zicându-mi că pot lăsa manuscrisele în coridor până mai târziu, dar m-am răzgândit. Amânasem prea multe în viață şi lăsam prea multe în seama lui Chade. De fapt, numai eu puteam face asta. Am tras aer în piept încet şi îndelung, m-am concentrat şi mi-am coborât zidurile minții.

Te rog să nu te sperii. Intru în cameră.

Nu mi-a ajutat la nimic. Nici n-am intrat bine, că m-a şi izbit un val. *Nu mă vezi, câine împuțit! Să nu-mi faci niciun rău! Pleacă!*

Dar zidurile mele erau deja ridicate la loc, iar eu mă țineam tare.

— Încetează, Thick. Ar trebui să ştii deja că nu-ți merge cu mine şi că n-am de gând să-ți fac rău. De ce ți-e aşa de frică de mine?

Am pus manuscrisele pe masa de lucru.

Thick se ridicase ca să-mi iasă înainte. La picioarele lui era o troacă pentru lemne de foc. Golise jumătate din ea în lada de lângă cămin. S-a uitat la mine îngustându-şi ochii parcă mereu cârpiți de somn.

— Nu mi-e frică. Nu-mi placi.

Vorbea ciudat, nu sâsâit, dar parcă nu-şi termina cuvintele, asemenea unui prunc. A rămas pe loc, fixându-mă cu o privire rea, cu vârful limbii pe buza de jos. Deşi scund şi cu voce de copil, nu era deloc un copil, aşa că n-aveam să-i vorbesc ca unui copil.

— Serios? Eu încerc să cunosc oamenii înainte de a vedea dacă îmi plac sau nu. Nu cred că ți-am dat vreun motiv să nu mă placi.

S-a încruntat, cu fruntea încrețindu-i-se adânc, apoi şi-a rotit brațul, arătând întreaga încăpere.

— Foarte multe motive. Dai de lucru mai mult. Apă de baie. Adu mâncare, ia vasele. Mult mai mult decât numai bătrânul.

— Ei, asta nu pot s-o neg. Şi ce ți-aş putea da în schimb?

— În schimb?

Şi-a mijit din nou ochii, privindu-mă bănuitor. Foarte prudent, am lăsat garda jos şi am încercat să aflu ce simte. N-ar fi trebuit să mă obosesc. Era evident. Toată viața fusese batjocorit şi tachinat. Era convins că şi eu făceam acelaşi lucru.

— Ți-aş putea da bani pentru munca ta în plus.

— Bani?

— Monede.

Aveam ceva mărunțiş în pungă. Am ridicat-o şi-am scuturat-o.

— Nu. Fără monede. Nu vreau monede. Bate pe Thick şi ia monedele. Bate pe Thick, ia monedele.

Şi-a repetat cuvintele mimând bătaia cu pumnul cărnos de la capătul brațului său scurt.

— Cine face asta?

Şi-a îngustat ochii şi a clătinat din cap cu încăpățânare.

— Cineva. Nu-l ştii. N-am zis la nimeni. Bate pe Thick, ia monedele.

Şi-a agitat iar pumnul, aţâţat, fără îndoială, de amintirea bătăii. A început să gâfâie. Am încercat să scot mai multe de la el.

— Thick. Cine te bate?

— Bate pe Thick, ia monedele.

Şi-a rotit din nou pumnul, stând cu limba scoasă de tot, cu buza de jos întoarsă spre bărbie şi cu pleoapele aproape închise. Am lăsat pumnul

să lovească aerul, apoi am intervenit. I-am pus mâinile pe umeri, vrând să-l domolesc, ca să-i pot vorbi. Însă el a țipat din toate puterile, un țipăt sălbatic, fără cuvinte, şi a făcut un salt înapoi. Şi, în aceeaşi clipă:

Nu mă vezi! Să nu-mi faci niciun rău!

Am tresărit sub forța atacului şi m-am retras, la rândul meu.

— Thick! Să nu-mi faci niciun rău, am ripostat. Mi-am tras răsuflarea şi am adăugat: Nu merge întotdeauna, nu-i aşa? Unii oameni nu simt când îi respingi astfel. Dar se poate şi altfel, i-aş putea opri altfel.

Printre ceilalți servitori erau aşadar unii care fie nu simțeau absolut nimic când îi atingea cu Meşteşugul, fie îl simțeau numai atât cât să-i înfurie. După cât de puternic era, aş fi zis că Thick îşi putea impune voința asupra oricui. Trebuia să-i spun asta lui Chade. Am lăsat ideea pentru mai târziu. Din cauza loviturii lui, adăugată durerii de cap stârnite de Meşteşug mai devreme, mi se părea că-mi curge sânge în spatele ochilor. M-am silit să vorbesc, în ciuda zvâcnirilor roşii, dureroase, din țeastă.

— Pot să-i opresc, Thick. O să-i opresc.

— Ce? Ce să opreşti? m-a întrebat bănuitor. Pe Thick?

— Nu. Pe ceilalți. O să-i fac să nu-l mai bată pe Thick şi să nu-i mai ia monedele.

— Pfu! a pufnit zgomotos, arătându-şi

neîncrederea. A spus „cumpără-ți ceva dulce”. Dar pe urmă a luat monedele. Bate pe Thick, ia monedele.

— Thick. Era greu să-l scap de obsesie. Ascultă-mă. Dacă nu-i mai las să te lovească, dacă nu-i mai las să-ți ia dulciurile, o să încetezi să mă urăşti?

M-a privit tăcut şi încruntat. Am tras concluzia că nu făcea legătura între cele două idei. I-am explicat mai simplu:

— Thick, pot să-i fac să te lase în pace.

— Pfu! a repetat. Şi apoi. Nu ştii. Nu ți-am zis.

A trântit restul lemnelor din troacă în ladă şi a plecat furios, cu paşi apăsați. Odată rămas singur, m-am afundat în scaun, ținându-mi o vreme capul în mâini. N-am mai fost în stare decât s-ajung, clătinându-mă pe picioare, până la manuscrisele abandonate şi să le pun pe noptieră. M-am aşezat pe marginea patului şi m-am întins, cu gândul să stau aşa o clipă. Capul mi s-a afundat în perna rece. Am adormit.

Capitolul VIII

AMBIȚII

Astfel, fiecare magie îşi are locul printre celelalte şi alcătuiesc împreună marele cerc al puterii. În el e cuprinsă toată învățătura magică, de la cea a umilului vrăjitor-tămăduitor, cu talismanele sale, şi de la cea a ghicitorilor în globuri de cristal, la animalica magie a Harului şi la cea celestă a Meşteşugului, cărora li se alătură vrăjile simple, ale vetrei şi ale inimii. Toate se pot aşeza, după cum am arătat, într-o salbă lungă, şi orice ochi trebuie să vadă limpede că au un fir comun.

Dar aceasta nu înseamnă că orice întrebuințător poate sau trebuie să încerce să le stăpânească pe toate. O cunoaştere atât de largă a artei nu îi este dată niciunui muritor, şi pe bună dreptate. Nimeni nu e menit să stăpânească toate puterile. Cel înzestrat cu Meşteşug poate încerca să ghicească în globul de cristal şi chiar se povesteşte despre vrăjitori cu har animalic iscusiți şi la vrăjile focului şi despre vrăjitori-tămăduitori pricepuți la a găsi apă în pământ. După cum o arată desenul, toate aceste arte mai puțin însemnate ale magiei se învecinează cu magiile de mare importanță, iar un mag îşi poate spori puterile dacă deprinde şi tainele vrăjitor mai mărunte. Însă a avea ambiții mai mari decât acestea este o mare greşeală. Ghicitorul în globul de cristal greşeşte dacă încearcă să

stăpânească focul. A ceste magii nu se învecinează, iar încordarea cerută de susținerea deosebirilor dintre ele poate tulbura mintea. Iar dacă un deținător al Meşteşugului se înjoseşte folosind şi magia animalică a Harului cheamă asupra magiei sale mai înalte decăderea şi putreziciunea. O astfel de ambiție mârşavă trebuie condamnată.

Maestrul Oklef al Meşteşugului, *Cercul magiei,* în traducerea lui Treeknee

Privind în urmă, bănuiesc că din prima lecție cu Dutiful am învățat mai mult decât el. Am învățat teama şi respectul. Îndrăznisem să mă pretind dascăl, să învăț pe altcineva un lucru pe care de-abia dacă îl pricepeam eu însumi. Aşa că zilele şi nopțile mele s-au umplut mai mult decât mă aşteptasem, pentru că a trebuit să fiu şi învățăcel, şi învățător şi nu puteam renunța la celelalte roluri ale mele, de slugă a Lordului Auriu, tată al lui Hap şi iscoadă a Casei Farseer.

Pe măsură ce iarna scurta zilele, lecțiile mele cu Dutiful începeau în bezna primului ceas al dimineții. De obicei, plecam din turnul lui Verity înainte să se lumineze cu adevărat cerul. Atât băiatul, cât şi Chade voiau să progresăm cât mai repede, însă eu, ținând seama că scăpaserăm cu greu de un dezastru, eram hotărât să fiu din cale afară de prudent.

Din acelaşi motiv, am tot amânat cererea lui Chade de a pune la încercare abilitățile lui Thick.

N-ar fi trebuit să mă agit. Thick se ferea de mine în aceeaşi măsură în care nu mă trăgea pe mine inima să-i dau lecții. De trei ori aranjase Chade să mă întâlnesc cu netotul în odăile sale. De fiecare dată, Thick nu apăruse la ora stabilită. Drept e că nici eu nu stătusem să-l aştept, nutrind speranța că învățăcelul meu îndărătnic avea să vină după o oarecare întârziere. Mergeam acolo, vedeam că el nu venise şi plecam. Thick îi spunea lui Chade că „uitase" de întâlnire, dar nu-şi putea ascunde de el teama şi dezgustul.

— Dar ce i-ai făcut, de e aşa pornit împotriva ța? m-a întrebat Chade la un moment dat.

I-am răspuns sincer că nu-i făcusem nimic. Nu ştiam de ce îl îngrozeam, însă asta mă bucura.

În timpul lecțiilor noastre, Dutiful era exact opusul bietului netot. Mă saluta cu căldură, întotdeauna dornic să învețe şi abia aştepta să începem. Mă uimea. Uneori mă întrebam cum m-aş fi descurcat dacă prințul Verity ar fi fost primul meu profesor de Meşteşug. I-aş fi răspuns la fel de prompt cum îmi răspundea fiul său mie? Amintirile mele despre lecțiile Maestrului Galen erau deosebit de dureroase. Nu găseam deloc că ar fi fost înțelept să-i copiez metodele şi exercițiile mintale de rutină pentru a pregăti un elev la Meşteşug. Ca să fiu sincer, Dutiful nici nu părea să aibă nevoie de ele. Pentru prinț, a practica Meşteşugul însemna a-şi da frâu liber sufletului fără vreo strădanie. În curând, m-am întrebat dacă

eu nu avusesem de câştigat de pe urma eforturilor făcute la început pentru a stăpâni Meşteşugul. Fusesem nevoit să-mi croiesc drum cu forța prin propriile mele ziduri. Pentru Dutiful, nu existau granițe. Îşi putea împărți cu mine, cu aceeaşi uşurință, şi durerile de stomac, şi gândurile. Când se deschidea în fața mea, parcă deschidea zăgazurile tuturor gândurilor împrăştiate spre a pluti prin lume. Când pătrundeam în mintea lui, ca martor şi ca paznic, aproape că mă copleşeau. Pe el îl înspăimântau şi-l fascinau, iar spaima şi fascinația îl împiedicau deopotrivă să-şi îndrepte toată atenția către ceea ce voia să facă. Mai rău, când se străduia să mă exploreze pe mine, parcă încerca să treacă o funie prin urechea unui ac. Verity îmi spusese odată că a fi cercetat cu Meşteşugul de către tatăl meu, Chivalry, era totuna cu a fi călcat în picioare de un cal: dădea buzna cu copitele, îți lăsa în minte ce avea de lăsat şi dispărea. Aşa făcea şi Dutiful.

— Dacă va învăța să-şi controleze talentul, îşi va depăşi dascălul cu mare iuțeală, m-am plâns lui Chade în seara aceea, foarte târziu, când a trecut întâmplător prin fostele lui odăi.

Şedeam la vechea noastră masă de lucru, înconjurați de un talmeş-balmeş de manuscrise despre Meşteşug.

— Aproape că m-am simțit uşurat când l-am învățat jocul cu pietre al lui Kettle. La început, i s-a părut greu, dar acum pare să-i fi prins

şmecheria. Sper să-l mai domolească şi să-l învețe că trebuie să caute tipare mai profunde în magia lui. Toate celelalte îi vin cu o uşurință nemaipomenită. Explorează cu Meşteşugul la fel de natural cum îşi vâră un pui de câine de vânătoare nasul în urme. Parcă şi-ar aminti cum se face, în loc să afle acum prima oară.

— Şi asta e de rău? m-a întrebat voios bătrânul asasin.

S-a apucat să scotocească printre ceaiurile de plante de pe rafturile de sus, unde ținea întotdeauna poțiunile cele mai periculoase şi mai puternice. Am zâmbit scurt când l-am văzut cățărându-se pe un taburet şi m-am întrebat dacă mai credea şi acum că le poate ascunde acolo de mine.

— Ar putea fi periculos. Odată ce mă depăşeşte şi începe să cocheteze cu celelalte puteri ale Meşteşugului, se va aventura pe teritorii unde eu nu am experiență. Nici măcar nu voi putea să-l previn împotriva pericolelor, darămite să-l apăr de ele.

Supărat, am dat la o parte un manuscris, odată cu traducerea mea stângace. Dutiful mă depăşea şi în domeniul acela. Puştiul avea talentul lui Chade la alfabete şi limbi străine. Tălmăcirile mele erau descifrări greoaie, cuvânt cu cuvânt, ale manuscriselor, pe când Dutiful citea propoziție cu propoziție şi le reda înțelesul în fraze curgătoare. Anii scurşi fără a traduce îmi tociseră deprinderile.

Oare invidiam ascuțimea minții învățăcelului meu? Oare eram un dascăl prost?

— Poate că l-a moştenit de la tine, a remarcat Chade gânditor.

— Ce să moştenească?

— Meşteşugul. Ştim că mințile voastre s-au întâlnit câteodată şi când era foarte mic. Totuşi, tu zici că Harul nu e o magie care să permită aşa ceva. Rezultă că trebuie să-şi fi folosit Meşteşugul. Şi mai rezultă că poate l-ai învățat să-l întrebuințeze când era numai un băiețel sau cel puțin i-ai pregătit mintea pentru el.

Nu-mi plăcea raționamentul lui. Imediat mi-am amintit de Nettle şi m-a izbit un val de vinovăție. O pusesem şi pe ea în pericol?

— Vorbeşti de parcă ar fi vina mea.

Am vrut s-o spun cu nepăsare, ca şi cum aşa mi-aş fi alungat groaza subită. Am oftat şi m-am apucat iar de tradus. Dacă nu voiam să-mi pierd speranța că voi rămâne dascălul lui Dutiful, trebuia să învăț eu însumi mai multe despre Meşteşug. Manuscrisul la care lucram propunea exerciții de îmbunătățire a puterii de concentrare a învățăceilor. Speram să mă ajute şi pe mine.

Chade a venit să se uite peste umărul meu.

— Hm… Ce zici de celălalt manuscris, cel despre durere şi Meşteşug?

Am ridicat spre el doi ochi nedumeriți.

— Care alt manuscris?

S-a înfuriat…

— Ştii care. Ți l-am lăsat aici.

Am aruncat o privire grăitoare către dezordinea de pe masă. Erau cel puțin douăsprezece pergamente şi hârtii îngrămădite pe ea.

— La care anume te referi?

— Unul dintr-astea. Ți l-am arătat, băiete. Sunt sigur.

Eu eram la fel de sigur că nu mi-l arătase, dar mi-am ținut gura. Pe Chade îl lăsa memoria. Eram convins. Şi el era, însă nu voia să recunoască. Descoperisem că simpla menționare a acestei posibilități îl aducea într-o stare de nervi mai tulburătoare pentru mine decât ideea că bătrânul meu mentor îşi pierdea memoria. Aşa că l-am urmărit în tăcere în vreme ce scotocea printre hârțoagele amestecate, până când a dat peste un sul cu margine albastră.

— Vezi? E aici, exact unde ți l-am lăsat. Nici nu te-ai uitat pe el.

— Nu, nu m-am uitat, am recunoscut îndată, ca să nu ne mai întrebăm dacă mi-l arătase sau nu. Despre ce spuneai că e vorba?

M-a privit cu dezgust.

— Despre durerea stârnită de Meşteşug. Ca durerea ta de cap. Sugerează remedii, adică exerciții şi ierburi deopotrivă, deşi spune că e posibil ca durerile să nu mai apară cu timpul. Însă pe mine mă interesează nota de la sfârşit. Treeknee spune că unii maeştri foloseau o barieră dureroasă ca să-i împiedice pe elevi să

experimenteze singuri. Nu spune şi că bariera asta poate deveni atât de puternică încât să-ți anuleze capacitatea Meşteşugului. Mă interesează din două motive. Dacă Galen ți-a pus ție bariera asta şi dacă Thick poate fi controlat cu ajutorul ei.

Am observat că nu a propus-o ca măsură de siguranță pentru prinț.

Reveneam aşadar la Thick. Ei bine, bătrânul avea dreptate. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să ne ocupăm de el.

— N-aş vrea să folosim durerea ca barieră în cazul nimănui. Meşteşugul lui Thick răspândeşte muzică mai tot timpul. Dacă îi provoci durere pentru că face asta, dacă îl blochezi… nu ştiu ce se poate întâmpla.

Chade a scos un sunet disprețuitor. Ştiuse dinainte de a-mi sugera aşa ceva că n-aveam să fiu de acord. Iar eu ştiam că Galen nu s-ar fi dat în lături să mă nenorocească astfel. Am căzut pe gânduri. Chade a întins manuscrisul în fața mea, arătând cu degete noduroase fragmentul care îl interesa. L-am citit, dar n-am aflat decât mare lucru în plus față de ce-mi spusese deja. M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Încerc să-mi aduc aminte când m-a durut prima oară capul din cauza Meşteşugului. Întotdeauna mă istovea. Prima dată când a împrumutat Verity energie de la mine, am leşinat pe loc. Orice efort serios mă lăsa bolnav de oboseală. Dar nu-mi amintesc să fi simțit vreo

durere până când...

Am cugetat o vreme.

— Nu pot să trag o linie, am spus, clătinând din cap. Prima oară când, absolut din întâmplare, am cutreierat cu ajutorul Meşteşugului, m-am trezit tremurând de slăbiciune. Am luat scoarță de spiriduş, şi atunci, şi altă dată. După un timp, slăbiciunea de după Meşteşug s-a transformat în durere. Am oftat. Nu. Nu cred că durerea e o barieră pusă de cineva în mine.

Chade cotrobăia din nou prin rafturile sale. S-a întors cu două sticle astupate.

— Oare să fie de vină Harul? Manuscrisele vorbesc în multe locuri despre pericolul în care te pune folosirea ambelor magii.

Oare încerca să-mi amintească cât de multe nu ştiam? Nu-i suportam întrebările. Nu făceau decât să mă avertizeze că îl călăuzeam pe prințul meu prin teritorii necunoscute. Am clătinat din cap plictisit.

— Încă o dată, Chade, îți spun că nu ştiu. Poate că, dacă pe prinț începe să-l doară capul după Meşteşug la un moment dat, am putea să presupunem că e de vină Harul.

— Am crezut că-i vei separa Harul de Meşteşug.

— Le-aş separa, dacă aş şti cum. Nu pot decât să încerc să-l fac să întrebuințeze Meşteşugul în aşa fel încât să nu poată folosi şi Harul în acelaşi timp. Nu ştiu cum să-l fac să le separe, aşa cum nu ştiu să înlătur comanda pe care i-am întipărit-

o cu Meşteşugul meu atunci când am ajuns cu el pe plaja aia.

Chade a înălțat dintr-o sprânceană. Potrivea doza de ierburi pentru un ceainic.

— Când i-ai cerut să nu ți se împotrivească?

Am încuviințat în tăcere.

— Păi, mie mi se pare destul de simplu. Îi dai încă una, dar opusă.

Mi-am încleştat dinții. Am izbutit să nu spun: „Ți se pare simplu numai pentru că n-ai nici Har, nici Meşteşug, nici habar despre ce vorbeşti.” Mi-am spus că eram obosit şi înciudat. Nu trebuia să mă răzbun pe bătrân.

— Nu prea ştiu cum i-am întipărit comanda aia în minte, aşa că nu ştiu nici cum s-o anulez. A-i da încă una, dar opusă, nu e simplu deloc. Ce să-i comand? Să mi se împotrivească? Nu uita că prințul Chivalry i-a făcut acelaşi lucru lui Galen. La nervi, i-a dat o poruncă pe care nici el, nici Verity n-au mai putut s-o înlăture.

— Dar Dutiful e prințul şi elevul tău. Fără îndoială că asta te pune pe altă poziție.

— Nu văd ce legătură are asta, am ripostat, încercând să nu par nervos.

— Cred că te-ar putea ajuta să i-o scoți din minte.

A adăugat în ceainic câteva picături dintr-un lichid. S-a oprit, apoi m-a întrebat, cu delicatețe:

— Prințul ştie ce i-ai făcut? Că i-ai poruncit să nu ți se împotrivească?

— Nu!

Mi-am lăsat furia să răzbată prin unicul cuvânt al răspunsului meu, apoi am inspirat prelung.

— Nu, şi mi-e ruşine de ceea ce am făcut, mi-e ruşine şi să recunosc că mi-e frică să-i spun. Sunt atâtea lucruri pe care mai trebuie să le aflu despre el, Chade! Nu vreau să-i dau motive să nu mai aibă încredere în mine. M-am frecat pe frunte. Nu ne-am cunoscut în cele mai fericite împrejurări, ştii, nu?

— Ştiu, ştiu. M-a bătut pe umăr. Ei, şi ce-aţi făcut împreună până acum?

— Am încercat mai ales să-l cunosc. Traducem manuscrise împreună. Şi am „împrumutat" nişte săbii de antrenament din depozitul de arme. Ne-am încercat puterile cu ele. E un spadasin bun. După câte vânătăi mi-a lăsat, cred că am mai îndulcit porunca aia, dacă nu cumva am anulat-o de tot.

— Dar nu eşti sigur?

— Nu. Când ne atacăm, nu încercăm să ne rănim de-adevăratelea. E un joc, ca atunci când ne luptăm corp la corp. Totuşi, n-am observat niciodată să dea înapoi, nici să mă lase să câştig mai uşor.

— Eu zic că e bine să se antreneze cu tine. Şi că îi dai lecţii de Meşteşug. Cred că în viaţa lui era nevoie de cineva care să-l trateze cu o astfel de asprime.

A luat ibricul de pe foc şi a turnat apa peste noul

amestec de frunze.

— Cred că numai timpul ne va da răspunsul. Dar Meşteşugul îl practici împreună cu el vreodată?

Mi-am dus mâna la nas. Mirosul din ceainic îmi umpluse ochii de lacrimi, dar Chade n-a părut să observe.

— Da. Am făcut exerciții care-l ajută să-şi concentreze magia.

— S-o concentreze?

A învârtit ceainicul, apoi i-a pus capacul.

— În momentul de față, când întrebuințează Meşteşugul, strigă de la o poştă şi oricine ascultă îl poate auzi. Încercăm să micşorăm puterea strigătului, să facem din el o şoaptă adresată numai mie. Şi mă străduiesc să-l învăț să transmită numai ce vrea, nu tot ce are în minte în clipa când transmite. Aşa că repetăm un grup de exerciții. Îl pun să încerce să ajungă în mintea mea cât e la masă şi poartă o conversație. Pe urmă cizelăm asta: poate să ajungă la mine, să-mi transmită ce mănâncă şi, în acelaşi timp, să nu-mi spună cu cine stă de vorbă? Mai departe, ne stabilim alte scopuri. Mă poate ține la distanță de mintea lui, ridicându-şi ziduri? E în stare să înalțe ziduri pe care eu să nu le pot sparge nici în toiul nopții, când doarme?

Chade a găsit o cană, s-a încruntat şi a şters-o cu marginea mânecii lui largi. M-am străduit să nu zâmbesc. Uneori, când purtam asemenea

discuții, nu mai era un mare nobil, ci redevenea bătrânul pasionat care mă învățase prima mea meserie.

— Crezi că e înțelept? Să-l înveți cum să te blocheze?

— Păi, trebuie să învețe şi asta, în caz că dă peste cineva care nu-i vrea binele. Deocamdată, eu sunt singurul cu care poate face exerciții de Meşteşug.

— Mai e şi Thick, a subliniat Chade, turnându-şi ceai.

Lichidul fierbinte, verde-închis spre negru, a umplut cana. El l-a privit cu scârbă.

— Cred că deocamdată îmi ajunge un elev, am protestat. Ai luat vreo măsură în privința necazurilor lui Thick?

— Ce necazuri?

Chade şi-a pus cana în fața focului. Am intrat în panică, dar, încercând să nu mă trădez, i-am răspuns cu nepăsare:

— A crezut că ți-am spus. Ceilalți servitori îl bat şi-i fură banii.

— A, asta.

S-a lăsat pe spătarul scaunului ca şi când aşa ceva n-ar fi contat. Am scos un oftat de uşurare. Nu uitase de conversația noastră.

— Am găsit un motiv pentru ca bucătăreasa să-i dea o odaie separată. Acolo lucrează el, de ochii lumii, ştii? La bucătărie. Aşa că acum are o odăiță lângă cămara cu provizii. E mică, dar bănuiesc că

e prima oară când are un loc al lui. Cred că-i place.

— Atunci e bine, am zis. O clipă mai târziu, l-am întrebat: Te-ai gândit vreodată să-l trimiți altundeva? Să lipsească din Buckkeep până începe prințul să se descurce mai bine cu Meşteşugul? Meşteşugul lui Thick îi abate uneori atenția. E ca şi cum te-ai strădui să faci o adunare complicată când îți numără cineva la ureche.

Chade a sorbit din lichidul scârbos. S-a strâmbat, apoi a înghițit cu hotărâre. Pe fața mea a apărut o grimasă compătimitoare, dar n-am scos nicio vorbă când mi-a luat paharul cu vin şi a băut din el ca să-şi dreagă gustul.

— Câtă vreme Thick e singurul candidat pe care-l mai avem, rosti cu glas dogit, nu-l voi trimite de aici. Vreau să stea undeva unde să-l avem sub ochi. Şi unde poți încerca să-i câştigi simpatia. Ai făcut vreun efort în sensul ăsta?

— N-am avut prilejul.

M-am ridicat de pe scaun, am mai adus un pahar pe masă şi am turnat vin pentru amândoi. S-a întors şi el la masă. Şi-a pus cana cu ceai şi paharul unul lângă altul şi le-a privit cu mare tristețe.

— Nu ştiu dacă se fereşte de mine sau nu apare fiindcă are alte treburi.

— A avut şi altele în ultima vreme.

— Ei, asta explică neglijența cu care lucrează aici, am remarcat cu amărăciune. Uneori, îşi aduce aminte să înlocuiască resturile de lumânare

cu lumânări noi, alteori, nu. Uneori, curăță vatra de cenuşă şi tăciuni, alteori, cenuşa şi tăciunii sunt tot acolo. Cred că e din cauză că nu mă poate suferi. Lucrează cât poate de puțin.

— Nu ştie să citească, aşa nu-i pot da o listă cu tot ce are de făcut. Uneori ține minte tot ce-i spun, alteori, nu. E un servitor prost, dar nu e leneş, nici disprețuitor.

Chade a mai luat o înghițitură de ceai. De data asta, în ciuda eforturilor, a tuşit şi a împroşcat masa. Am dat manuscrisele la o parte. S-a şters la gură cu batista, apoi a şters masa.

— Te rog să mă ierți, a spus cu gravitate, lăcrimând.

Şi a sorbit din vin.

— Ce-i în ceaiul ăsta?

— Frunza-pădurii. Untul-vrăjitoarei. Talpa-apei. Şi câteva alte ierburi.

A mai luat o gură de ceai şi una de vin.

— Pentru ce sunt bune?

Într-un cotlon al minții mi s-a trezit o amintire.

— Am nişte probleme, s-a fofilat el.

Dar eu m-am ridicat şi am răscolit manuscrisele. L-am găsit pe cel care mă interesa aproape imediat. Ilustrațiile încă luceau, în ciuda anilor. L-am desfăcut şi i-am arătat desenul cu frunza-pădurii.

— Ierburile astea sunt trecute aici, se spune că ajută candidatul să-şi deschidă mintea pentru Meşteşug.

M-a privit fără nicio expresie.

— Şi?

— Chade. Ce faci, ce încerci?

Pentru o clipă, s-a mulţumit să mă privească. Pe urmă m-a întrebat, cu răceală în glas:

— Eşti invidios? Şi tu crezi că ar trebui să mi se interzică şi dreptul primit prin naştere?

— Ce?!

Din cuvintele lui răbufnea o forţă stranie:

— Nu mi s-a dat niciodată nici măcar şansa de a fi pus la încercare pentru Meşteşug. Bastarzii nu sunt instruiți. Numai cu tine a făcut excepție Shrewd. Dar ca şi ție, şi mie îmi curge sânge Farseer prin vene. Şi mă pricep la vrăji mai neînsemnate, ar fi trebuit să-ți dai seama până acum.

Era supărat şi nu ştiam de ce. Am dat din cap şi am spus calm:

— Ştii să ghiceşti în apă. Aşa ai aflat de atacul Corăbiilor Roşii la Neatbay, cu atâția ani în urmă.

— Da, a recunoscut cu satisfacție.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, dar degetele îi alergau pe marginea mesei ca nişte păianjeni speriați. Oare din pricina buruienilor din ceai?

— Da, am şi eu puterile mele magice. Şi, poate, dacă mi s-ar fi dat o şansă, aş fi avut magia sângelui meu, cea pe care sunt îndreptățit s-o am. Nu încerca să-mi negi dreptul ăsta, Fitz. Atâția ani la rând, propriul meu frate mi-a interzis până şi să mi-o pun la încercare. A fost destul de bun ca să-

i păzesc spatele, ca să-i instruiesc fiii şi nepotul. Dar n-am fost niciodată atât de bun încât să am propria mea magie.

M-am întrebat de când îl măcinau resentimentele. Mi-am adus aminte cât de încântat fusese când îmi dăduse Shrewd voie să fiu instruit în Meşteşug, dar ce ciudă îi fusese apoi, când nu mă descurcasem şi refuzasem şi să discut cu el despre lecții. Îl mistuia o furie veche, dezvăluită pentru prima oară în fața mea.

— De ce acum? l-am întrebat, destins. Ai manuscrisele Meşteşugului de cincisprezece ani. De ce ai aşteptat atât?

Credeam că ştiu şi răspunsul: vrusese să fiu aproape de el, să-l pot ajuta. M-a surprins din nou:

— Ce te face să crezi c-am aşteptat? Da, m-am străduit mai mult în ultima vreme, pentru că nevoia mea de magie e tot mai disperată. Am mai vorbit despre asta. Ştiam că n-o să vrei să m-ajuți.

Nu se înşela. Totuşi, în momentul acela, dacă m-ar fi întrebat de ce, n-aş fi ştiut ce să-i răspund. Am încercat să ocolesc o astfel de întrebare.

— Ce nevoie te îmboldeşte acum? E pace în țară. De ce te pui în pericol?

— Fitz. Uită-te la mine. Uită-te! îmbătrânesc. Timpul mi-a jucat un renghi mişelesc. Când eram tânăr şi capabil, am fost încuiat în odăile astea, silit să rămân ascuns şi lipsit de putere. Acum, când am ocazia să construiesc o temelie solidă

pentru tronul Farseer, când, într-adevăr, familia mea are mai multă nevoie de mine, sunt bătrân şi mă ramolesc. Mintea îmi joacă feste, mă doare spatele, amintirile mi se întunecă. Crezi că nu-ți văd expresia îngrozită ori de câte ori îți spun că trebuie să-mi răsfoiesc jurnalele ca să găsesc ceea ce te interesează? închipuie-ți, aşadar, cum mă simt eu. Închipuie-ți, Fitz, cum e să nu te mai poți bizui pe memoria ta. Să bâjbâi după un nume, să pierzi brusc firul unei conversații în toiul unei glume. Când erai mai tânăr, când ai crezut că trupul te trădează din cauza crizelor, tu ai căzut pradă disperării. Dar mintea ți-a rămas întotdeauna întreagă. Eu cred c-o pierd pe-a mea.

Era o revelație înfricoşătoare, ca şi când aş fi descoperit că temeliile castelului Buckkeep se cutremurau şi se fărâmițau. De-abia în ultimul timp începusem să apreciez la adevărata lor valoare sforile pe care le trăgea pentru Kettricken. Şi eu fusesem prins în urzeala deasă de legături sociale care alcătuiau politica Buckkeepului şi, între firele ei încâlcite, mă zbătusem să le înțeleg pe toate. În copilărie, Chade îmi explica tot ce se întâmpla în castel, iar eu mă mulțumeam cu interpretările lui. Acum vedeam lucrurile cu ochi de adult şi avusesem un adevărat şoc când înțelesesem cât de complicate erau.

Şi de fascinante. Ca jocul cu pietre al lui Kettle, însă jucat la o scară mult mai mare. Reperele se deplasau, aliațele se schimbau, iar puterea

trecea dintr-o mână într-alta în numai câteva ore. Cu atât era mai impresionantă profunzimea cunoştinţelor lui Chade, care încerca să găsească un echilibru între domnia lui Kettricken şi loialitatea schimbătoare a nobilimii. Sub nicio formă n-aş fi putut să ţin pasul cu toate astea, dar între ele existau nenumărate legături.

De la reîntoarcerea mea în Buckkeep, mă minunasem că bătrânul ştia să le ţină socoteala şi mă înspăimânta gândul la ziua când nu avea să le mai facă faţă. Nu-i mai venea nici lui atât de uşor ca altădată. Existenţa jurnalelor sale, volume masive legate în stil jamaillian, indica pierderea încrederii în propria memorie. Avea şase volume identice, cu copertă roşie, albastră, verde, galbenă, violetă şi galben-închis, câte unul pentru fiecare ducat. Modul în care stabilea de ce ducat ţinea o informaţie îmi depăşea puterea de înţelegere. În al şaptelea volum, alb, cu căpriorul Farseer pe coperta din faţă, nota zilnic detalii mărunte. De el se folosea cel mai des, răsfoindu-l în căutarea unor fragmente de bârfe sau de conversaţii sau a rezumatului raportului unui spion. Chiar şi în acest volum secret, dosit în camera sa tainică, scria numai cifrat. Nu îmi spusese că pot citi volumele, iar eu nu i-o cerusem. Sunt convins că ascundeau multe lucruri pe care n-aş fi vrut să le aflu. Şi era mai sigur aşa, pentru că spionii care trudeau pentru cele Şase Ducate nu puteau trăda, din întâmplare,

secrete pe care nu le cunoşteau. Deşi ştiam că bătrânul asasin se teme pentru memoria sa, tot nu îmi explicam de ce făcea ce făcea.

— Ştiu că ți-a fost greu în ultima vreme. Mi-am făcut griji din cauza ta. Dar, atunci, de ce te mai chinui să înveți şi Meşteşugul?

Şi-a încleştat degetele noduroase pe marginea mesei.

— Din cauza celor citite despre el. A ceea ce mi-ai spus tu că poți face cu el. Textele spun că un om care foloseşte Meşteşugul îşi poate vindeca singur trupul, îşi poate prelungi viața. Câți ani avea Kettle când a călătorit cu tine? Două sute, trei sute? Şi era destul de sprintenă ca să înfrunte iarna la munte. Tu însuți mi-ai spus că ai intrat în mintea lupului tău şi ai devenit una cu el, cel puțin o vreme. Dacă aş reuşi să-mi deschid şi eu mintea Meşteşugului, n-ai face asta pentru mine? Sau, dacă m-ai refuza, cum cred că se va întâmpla, n-aş putea s-o fac eu însumi pentru mine?

Ca şi când ar fi trebuit să-şi demonstreze hotărârea categorică, a înhățat cana şi a băut ceaiul bărbăteşte, dintr-o înghițitură. S-a înecat şi a scuipat. Buzele i s-au umezit de la lichidul negru când a luat paharul cu vin şi l-a dat pe gât.

— Văd că nu sari să-mi vii în ajutor, a observat, cu amărăciune, ştergându-se la gură.

Am oftat din rărunchi.

— Chade, abia dacă ştiu rudimentele pe care mă străduiesc să i le explic prințului. Cum să mă ofer

să te învăț o magie pe care de-abia o înțeleg eu? Dar dacă…

— Asta a fost dintotdeauna slăbiciunea ta cea mai mare, Fitz. Toată viața ta. Prea multă prudență. Prea puțină ambiție. De-asta te iubea Shrewd. Nu s-a temut de tine niciodată, cum s-a temut de mine.

În timp ce îl priveam, îndurerat, cu gura căscată, a continuat să vorbească, aparent nesinchisindu-se de lovitura pe care tocmai mi-o dăduse.

— Nu m-am aşteptat să mă aprobi. Nu vreau să zic că aprobarea ta e necesară. Cred că e mai bine să explorez limitele acestei magii de unul singur. Odată ce mi se va deschide o uşă, voi vedea ce părere ai despre bătrânul tău mentor. Cred că vei fi surprins, Fitz. Cred că am talentul Meşteşugului, că, poate, l-am avut dintotdeauna. Chiar tu ai făcut o aluzie când ai vorbit de muzica lui Thick. Am auzit-o. Aşa cred. O aud undeva, la marginea minții, înainte de a adormi noaptea. Cred că am şi eu talentul Meşteşugului.

Nu-mi venea să cred o vorbă din ce spunea. Pretindea că avea Meşteşug aşteptându-se să reacționez. Eu nu mă puteam gândi decât că nu credeam să nu fi avut vreodată ambiție, doar că aspirațiile mele erau altele decât scopurile lui în ceea ce mă privea. Aşa că liniştea s-a prelungit, tot mai stânjenitoare. Iar când a spart-o, schimbând total vorba, a înrăutățit lucrurile.

— Văd că n-ai nimic să-mi spui. Bine.

S-a silit să zâmbească şi m-a întrebat:

— Cum se descurcă băiatul tău cu ucenicia?

M-am ridicat în picioare.

— Prost. Cred că, la fel ca acela care vrea să-i fie tată, nu are ambiție. Noapte bună, Chade.

Am plecat în camera mea de servitor, unde mi-am petrecut restul nopții. N-am dormit. N-am îndrăznit. În ultimul timp, evitam patul, culcându-mă în el numai când eram extenuat. Nu numai fiindcă trebuia să-mi petrec orele nopții studiind manuscrisele Meşteşugului, dar şi pentru că, în clipa când închideam ochii, eram asaltat. În fiecare noapte îmi ridicam zidurile minții înainte de a mă retrage şi în fiecare noapte Nettle le lua cu asalt. Forța şi tenacitatea ei mă nelinişteau. Nu voiam ca fiica mea să ştie ce-i Meşteşugul. Nu aveam cum s-o aduc la Buckkeep şi s-o instruiesc şi mă temeam pentru ea când pornea singură în explorare. Am chibzuit că, dacă o lăsam să-mi străpungă zidurile, nu făceam decât s-o încurajez să continue. Câtă vreme nu ştia că se foloseşte de ceva care se cheamă Meşteşug, câtă vreme îşi închipuia că îşi caută doar un tovarăş de visare, poate că reuşeam s-o țin în siguranță. Şi plină de ciudă. Dacă îi răspundeam o singură dată, chiar şi numai pentru a o respinge, mă temeam că avea să-şi dea seama cine şi unde sunt. Mai bine s-o las în pace, să nu ştie nimic. Poate, după o vreme, văzând că nu mai ajunge la mine, avea să renunțe. Sau să-şi găsească altă distracție, un flăcău din

vecini sau o meserie. Aşa speram. Dar în fiecare dimineață mă trezeam la fel de nedormit ca la culcare.

În rest, viața mea personală luase o întorsătură la fel de nemulțumitoare. Strădaniile mele de a sta de vorbă singur cu Hap se dovedeau la fel de zadarnice ca ale lui Chade de a mă aduce la o întâlnire cu Thick. Hap era beat de dragoste pentru Svanja. Timp de trei săptămâni, mi-am petrecut majoritatea serilor libere la *Porcul Pârlit*, tot sperând să-l prind pe Hap singur. Odaia în care trăgea curentul şi berea îndoită cu apă nu mă făceau mai răbdător cu fiul meu. De cele mai multe ori, aşteptam zadarnic după Hap. Iar când venea, o aducea pe Svanja cu el. Era o copilă superbă, brunetă şi cu ochi mari, suplă şi mlădioasă ca trestia, dar avea şi un aer îndărătnic. Şi îi plăcea să vorbească, nu-mi dădea ocazia să intervin, cu atât mai puțin să discut cu Hap între patru ochi. El stătea lângă ea, încântat că-i împărtăşea dragostea şi savurându-i frumusețea, iar ea îmi povestea întruna despre ea, despre părinții şi planurile ei de viitor, îmi spunea ce credea despre Hap, despre Buckkeep şi despre viață, în general. Am dedus că mama ei ceda în fața firii ei voluntare şi se bucura că fata se întâlneşte cu un băiat de viitor. Tatăl nu avea despre Hap aceeaşi părere grozavă, dar Svanja se aştepta să i-o schimbe cât de curând. Sau nu. Dacă nu putea să priceapă că fata lui îşi alegea

singură bărbatul, atunci ar fi făcut bine să iasă din viața ei. Părea gata să înfrunte viața fără teamă, chiar şi mergând contra vântului, ceea ce era lăudabil la o tânără femeie dornică să stea pe picioarele ei, numai că eu eram tată şi nu puteam fi întru totul de acord cu fata aleasă de băiatul meu. Svanjei părea să nu-i pese prea mult că nu-i aprobam atitudinea. Îmi plăcea spiritul ei, dar nu-mi displăcea că-mi desconsidera sentimentele.

În cele din urmă, într-o seară, Hap a apărut singur, dar singura mea ocazie de a vorbi numai cu el nu mi-a adus nicio mulțumire. Stătea bosumflat fiindcă Svanja nu era acolo şi se plângea că tatăl ei se încăpățâna tot mai des să o țină serile acasă. Omul pur şi simplu refuza să-i dea o şansă. Când am îndreptat, cu forța, conversația spre ucenicia lui, mi-a repetat cele spuse mai demult. Nu-i plăcea cum era tratat. Gindast îl considera un neghiob şi îl batjocorea în fața calfelor. I se dădeau cele mai plictisitoare însărcinări, dar nu şi ocazia să-şi arate puterile. Totuşi, când, la stăruința mea, mi-a dat câteva exemple, am tras concluzia că Gindast era un meşter pretențios, dar pe deplin rezonabil.

Nemulțumirile lui Hap nu m-au convins că era prost tratat. Pornind de la cuvintele lui, mi-am format altă părere. Băiatul meu era îndrăgostit de Svanja, nu se gândea decât la ea. Ea era cauza multora dintre greşelile lui şi a întârzierilor lui repetate la muncă dimineața. Eram convins că,

dacă Svanja n-ar fi existat, Hap ar fi fost mai hotărât şi mai mulțumit de lecții. Un tată mai sever i-ar fi interzis s-o mai vadă pe fată. Eu, nu. Câteodată, mă gândeam că n-o fac fiindcă ştiu ce înseamnă să ți se impună restricții; altă dată, mă temeam că Hap nu m-ar fi ascultat, aşa că nu îndrăzneam să-i impun nimic.

Mă întâlneam şi cu Jinna, dar, ca un laş ce eram, o vizitam numai când poneiul şi căruța îmi arătau că e acasă şi nepoata ei. Voiam să pun frâu poftei noastre năvalnice, deşi căldura patului ei era o ispită greu de alungat. Am încercat. De fiecare dată când mergeam la ea, stăteam puțin, dând vina pe treburi urgente pentru stăpânul meu. Prima oară, Jinna a înghițit povestea fără să pună întrebări. A doua oară, m-a întrebat când cred că voi avea o după-masă liberă. Deşi mi-a vorbit în prezența nepoatei, ochii ei mi-au pus altă întrebare. Am ocolit un răspuns clar, spunând că stăpânul meu e capricios şi nu-mi dă o anumită după-masă liberă pentru propriile mele nevoi. Am dres-o în aşa fel încât să sune ca o plângere, iar Jinna a dat din cap compătimitoare.

A treia oară, nepoata ei nu era acasă. Plecase să-şi ajute o prietenă din Buckkeep, care trecuse printr-o naştere grea. Jinna mi-a spus asta după ce m-a întâmpinat cu o îmbrățişare călduroasă şi un sărut prelung. În fața pasiunii ei arzătoare, hotărârea mea de a mă reține s-a topit ca sarea în apă. Fără alte vorbe, a zăvorât uşa, m-a luat de

mână şi m-a dus în dormitor.

— Aşteaptă numai puțin, m-a rugat, iar eu m-am oprit în prag. Poți să intri acum.

M-am supus şi, când am intrat, am văzut că acoperise talismanul cu o eşarfă groasă. A inspirat adânc, ca un om flămând în aşteptarea unei mese bune, şi, dintr-odată, nu m-am mai putut gândi decât la sânii care-i împungeau corsajul. Mi-am zis că fac o greşeală prostească, dar tot am făcut-o. De mai multe ori. Iar când am obosit amândoi, iar ea ațipise pe jumătate pe umărul meu, am făcut una şi mai mare:

— Jinna, am întrebat-o cu glas moale, crezi că e înțelept ce facem?

— Nesăbuit, înțelept… mi-a răspuns adormită. Contează? Nu facem rău nimănui.

Pusese întrebarea fără s-o ia cu adevărat în serios, dar eu i-am răspuns cu toată seriozitatea:

— Da. Contează, vreau să zic. Şi poate că facem rău.

A oftat adânc şi s-a săltat în capul oaselor, dându-şi buclele la o parte de pe obraz. M-a cercetat cu o privire atentă.

— Tom, de ce eşti întotdeauna aşa de hotărât să complici lucrurile? Suntem amândoi adulți, niciunul dintre noi nu a jurat altuia şi ți-am garantat că n-ai cum să mă laşi grea. De ce să nu ne bucurăm de o plăcere simplă şi nevinovată cât mai putem?

— Poate că pentru mine nu e nici simplă, nici

nevinovată. M-am străduit să-mi explic motivele cât mai logic. Fac ceea ce l-am învățat pe Hap că nu e bine: să fii cu o femeie căreia nu i-ai jurat nimic. Dacă mi-ar spune că face şi el cu Svanja ceea ce tocmai am făcut noi, l-aş mustra aspru, spunându-i că nu are niciun drept să…

— Tom, m-a întrerupt ea, le impunem copiilor reguli ca să-i protejăm. Când devenim adulți, cunoaştem pericolele şi ne alegem singuri riscurile. Nici tu, nici eu nu mai suntem copii. Şi nici nu ne-am păcălit unul pe altul că ne-am oferi cine ştie ce. Ce primejdie crezi că te paşte, Tom?

— Mi-e… mi-e groază de ceea ce ar crede Hap despre mine, dacă ar afla. Şi nu-mi place că-l mint, făcând ceea ce i-am interzis lui. Şi, am adăugat, întorcând capul, aş vrea ca între noi să fie şi altceva decât… riscul de dragul plăcerii.

— Înțeleg. Ei, poate va fi, cu timpul, a sugerat Jinna, dar nu mi-a scăpat umbra de dezamăgire din vocea ei.

Atunci mi-am dat seama că poate ea *chiar* se înşelase în privința legăturii dintre noi.

Ce era să-i mai spun? Nu ştiu. Am făcut-o pe laşul:

— Poate, da, cu timpul.

Dar nici eu nu credeam ce spun. Am mai stat puțin în pat, pe urmă ne-am ridicat şi am băut o cană cu ceai lângă foc. Când, într-un târziu, i-am spus că trebuie să plec şi am tot repetat, destul de penibil, că nu ştiam exact în ce seară puteam să

revin, ea mi-a răspuns, ferindu-şi privirea:

— Atunci, vino când ai chef, Tom Badgerlock.

Şi-a însoțit vorbele cu un sărut de despărțire. După ce am auzit uşa închizându-se în spatele meu, am înălțat ochii spre stelele sclipitoare de pe cerul iernii şi am oftat. Pe lungul drum spre Buckkeep, a început să mă macine vinovăția. O lipseam pe Jinna de ceva, nu pentru că refuzam să-i fac un fals jurământ de dragoste, ci pentru că îngăduiam continuarea distracției noastre. Mă îndoiam că aveam să simt vreodată pentru ea mai mult decât simțeam în clipa aceea. Mai rău decât atât nu eram în stare să-mi promit mie însumi că n-o s-o mai văd, deşi nu-i puteam oferi altceva decât o prietenie a trupurilor. Nu gândeam prea frumos despre mine şi mă simțeam şi mai prost recunoscând că Hap probabil bănuia că împart uneori patul cu Jinna. Prost exemplu îi dădeam băiatului meu. Drumul înapoi spre castelul Buckkeep a fost tare sumbru şi friguros în seara aia.

Capitolul IX

RĂMĂŞAG CU PIETRE

Pe măsură ce Meşteşugul devine tot mai puternic şi mai sofisticat, cel care îl întrebuinţează va simţi tot mai des chemarea lui. Un bun dascăl va fi foarte atent cu candidaţii, foarte sever cu învăţăceii şi neînduplecat cu ucenicii săi. Mult prea mulţi au fost aceia care s-au rătăcit în mrejele Meşteşugului lor. Semnele care arată că un învăţăcel e ispitit prea des de Meşteşug sunt neatenţia şi irascibilitatea când îşi vede de treburile zilnice. Când îşi foloseşte Meşteşugul o face străduindu-se mai mult decât e necesar, de dragul plăcerii pe care-o simte când îl străbate puterea magiei, şi petrece în starea aceasta un timp mult mai îndelungat decât e nevoie pentru a-şi duce treburile la bun sfârşit. Dascălul trebuie să fie foarte atent cu astfel de învăţăcei şi să-i pedepsească aspru imediat ce-i vede purtându-se astfel. Mai bine să fie nemilos cu ei la timp, decât să-şi dorească zadarnic, mai târziu, să aducă la normal un învăţăcel care stă cu bale la gură şi bolboroseşte întruna, până când îi piere trupul, răpus de foame şi de sete.

Îndatoririle unui dascăl de Meşteşug, în traducerea lui Treeknee

Zilele de iarnă veneau şi plecau neabătute, ca apele care creşteau şi se retrăgeau de pe plaja

oraşului Buckkeep, şi la fel monotone. Se apropia Festivalul Iernii, sărbătoarea care vesteşte şi noaptea cea mai lungă, şi creşterea zilelor ce îi urmează. Cândva îl aşteptam cu nerăbdare. Acum însă aveam prea multe treburi pe cap şi prea puțin timp ca să le duc la bun sfârşit. Dimineața eram dascălul prințului. În cea mai mare parte a zilei o făceam pe sluga Lordului Auriu. Aşa-zisul meu stăpân angajase doi lachei care să se ocupe de garderoba lui şi să-i aducă dejunul, dar eu tot trebuia să călăresc cu el şi să-i stau la dispoziție când o cerea eticheta. Oamenii se învățaseră să mă vadă în preajma lui, aşa că nu mă dezlipeam de el, deşi glezna părea să i se fi vindecat. Mie îmi era de folos. Lordul Auriu conducea uneori conversația în aşa fel încât să afle părerea unui nobil despre negoțul cu Străinii sau despre modul în care se împărțiseră drepturile de a face acest negoț. Auzeam astfel multe păreri rostite întâmplător şi îi duceam toate informațiile lui Chade.

Lordul Auriu se arăta interesat şi de Har şi punea întrebări despre magia aceasta ciudată. Răspunsurile violente pe care le primea adesea mă şocau până şi pe mine. Ura față de Har se adâncea dincolo de logică. Când a întrebat ce rău făcea magia aceea, i s-a spus că înzestrații cu Har nu se dădeau în lături de la nimic, de la a se împerechea cu animalele ca să le învețe limba până la a blestema turmele şi cirezile vecinilor. Se puteau

transforma în animale ca să ajungă la cei pe care îi seduceau sau, mai rău, siluiau şi ucideau sub această înfăţişare. Unii dezaprobau făţiş îngăduinţa reginei faţă de magia animalelor şi îi spuneau Lordului Auriu că regatul nostru fusese un loc mult mai bun pe vremea când le puteai face de petrecanie celor mânjiţi cu Har. Oh, în serile când făceam pe sluga Lordului Auriu am aflat mai multe decât aş fi vrut despre lipsa îngăduinţei poporului meu faţă de vecini. În orele libere, încercam să studiez cât mai multe manuscrise despre Meşteşug. Prea adesea însă renunţam la asta şi mă duceam în oraş, unde nu mă întâlneam cu băiatul meu. Uneori îl vedeam pe fugă, când pleca de la Jinna la întâlnirea cu Svanja. Abia aveam timp să ne salutăm şi să-mi făgăduiască, zadarnic, că se va întoarce acasă repede, ca să stăm de poveşti pe îndelete. Nu o dată i-am surprins privirea bănuitoare când mă vedea împreună cu Jinna şi de fiecare dată eram uşurat când nu venea acasă devreme, aşa cum promisese.

Riscam să mă deprind într-o rutină dacă nu convenabilă, cel puţin previzibilă. În ciuda intenţiilor mele de a fi tot mai prudent faţă de Pestriţi, tăcerea şi lipsa lor de acţiune se prelungea. Îndrăzneam chiar să sper că Laudwine murise din cauza rănilor. Poate că adepţii lui se risipiseră şi ameninţarea dispăruse. Deşi mă terorizaseră în noaptea aceea pe drum spre castel,

îmi venea greu să stau tot cu ochii în patru, dacă ei nu făceau niciun pas înainte. Mă pândea pericolul de a mă mulțumi cu situația, fără a încerca să o schimb. Chade mă întreba periodic cum stau cu iscoditul, dar nu aveam ce să-i raportez. Din câte puteam să-mi dau seama, Pestrițiii ne uitaseră.

Pe Civil Bresinga îl spionam cu regularitate, dar tot nu aflam nimic care să-mi confirme bănuielile legate de el. Părea la fel ca toți ceilalți nobili mărunți, venit la curte cu intenția de a-şi îmbunătăți poziția. Nici urmă de pisica lui în grajduri. Călărea deseori însoțit de grăjdarul său, dar, în cele câteva ocazii când l-am urmărit, n-a făcut nimic altceva decât să-şi antreneze calul. I-am scotocit camera în mai multe rânduri, dar nu am descoperit decât un bilet de la mama lui, care îl asigura că e sănătoasă şi prefera ca el să rămână la curte, „pentru că noi suntem încântați că te înțelegi atât de bine cu prințul Dutiful". Şi, într-adevăr, era foarte apropiat de prinț, deşi îl rugam cu stăruință pe Dutiful să se poarte cu prudență în preajma lui. Discutasem despre asta şi cu Chade. Amândoi am fi preferat ca prietenia lor să înceteze, dar nu ştiam cum ar fi reacționat cei cu Sânge Străvechi.

Nu aveam nicio ştire directă de la înzestrații cu Har, nici de la Sângele Străvechi, nici de la Pestriți. Liniştea lor prelungită era de rău augur.

— Noi ne-am respectat promisiunea, mi-a spus

odată Chade morocănos. De când s-a întors prințul înapoi, nu au mai avut loc execuții în Buck. Poate că numai asta au urmărit. Cât despre ceea ce le-ar putea face Pestriții semenilor lor, nu ne putem amesteca decât dacă vin să se plângă în fața noastră. Lucrurile par să se fi liniştit, dar, în adâncul inimii, mă tem că e doar liniştea dinaintea furtunii. Fii cu ochii în patru, băiete. Fii cu ochii în patru.

Chade avea dreptate în privința execuțiilor publice. Regina Kettricken le pusese capăt dând pur şi simplu de veste că niciun răufăcător din Buckkeep nu poate fi condamnat la moarte decât prin decret regal şi că orice execuție va avea loc numai în Buckkeep. Până acum, niciun oraş nu ceruse în scris executarea cuiva. Hârțogăria îi descurajează chiar şi pe cei mai dornici de răzbunare. Totuşi, pe măsură ce trecea vremea şi nu primeam nicio veste de la Pestriți, eu nu mă simțeam uşurat, ci urmărit fără oprire. Chiar dacă Pestriții nu ne mai dădeau bătaie de cap, nu puteam uita că prea mulți dintre cei cu Sânge Străvechi aflaseră că prințul nostru avea Har. Puteau folosi lucrul acesta oricând împotriva noastră. Mă uitam bănuitor la animalele străine şi mă bucuram că micul dihor Gilly patrula prin castel.

Dar, într-o noapte, a trebuit să-mi ascut simțul prudenței. Mă dusesem în oraş. Când am bătut la uşa Jinnei, nepoata ei mi-a spus că mătuşa

plecase să ducă nişte talismane unei familii ale cărei capre aveau râie. În sinea mea, m-am întrebat dacă talismanele chiar alungau râia, dar pe nepoată am rugat-o să-i spună Jinnei că am trecut pe la ea. Când am întrebat de Hap, fata s-a strâmbat şi mi-a spus că l-aş putea găsi la *Porcul Pârlit,* cu „fata aia, Hartshorn". M-a durut disprețul ei față de iubita fiului meu. În drum spre cârciumă, prin frigul nopții de iarnă, m-am gândit la ce măsuri ar trebui să iau. Pasiunea lui Hap pentru fată nu era nici echilibrată, nici potrivită. Exact din motivele acelea, mă îndoiam că avea să-mi dea ascultare şi s-o lase mai moale cu curtatul.

Dar, când am intrat în cârciuma friguroasă, n-am văzut nici urmă de Hap sau Svanja. M-am întrebat pe unde umblau, dar am uitat brusc de ei când am văzut-o pe Laurel stând la o masă murdară. Vânătorul reginei bea de unul singur. M-am încruntat, ştiind că avea o gardă permanentă, pusă la dispoziția ei de Chade. Băiatul care servea la mese a venit să-i umple halba. După cum a săltat-o Laurel, mi-am dat seama că îi fusese umplută de mai multe ori în seara aceea.

Mi-am luat şi eu o halbă şi am studiat lumea din cârciumă. La o masă din colț, doi bărbați şi o femeie păreau aşezați astfel încât să stea cu ochii pe vânător. Dar, chiar în timp ce mă întrebam dacă au gânduri rele, cei doi care formau, evident, o pereche s-au ridicat, i-au spus la revedere celuilalt bărbat şi au plecat agale, fără să

privească înapoi. Bărbatul rămas singur a chemat o servitoare. Mi s-a părut că încerca să cumpere de la ea şi altceva, nu numai bere. Purtarea lui de bădăran mi-a liniştit temerile.

Am traversat încăperea plină de lume. Laurel a tresărit când mi-am aşezat cana pe masa ei, apoi a întors capul când m-am aşezat lângă ea. I-am vorbit în şoaptă:

— Ăsta nu-i tocmai locul în care te-ai aştepta să-l vezi bând pe vânătorul reginei.

Mi-am plimbat intenționat privirea prin crâşma nespălată şi am întrebat-o:

— Unde ți-e ucenicul în seara asta?

Îl văzusem de câteva ori pe fugă. Cu muşchii lui, l-ar fi speriat pe orice bătăuş. Despre mintea lui aveam o părere mai proastă, mai ales în momentele acelea.

— Nu crezi că e o nechibzuință să te plimbi prin oraş fără el?

— Nechibzuință? Atunci unde-i paznicul tău? Te paşte un pericol mai mare decât pe mine, m-a mustrat ea cu amărăciune.

Avea ochii roşii, poate de la bere, poate de la lacrimi. Am vorbit tot în şoaptă.

— Poate că sunt mai învățat cu genul ăsta de pericole.

— S-ar putea să ai dreptate. Ştiu prea puține despre tine ca să-mi dau seama cu ce eşti învățat şi cu ce nu. Eu însă n-am de gând să mă învăț cu el. Nici să nu fac tot ce-mi place fiindcă mă ține

frica-n frâu.

Părea obosită, iar în colțurile gurii şi ale ochilor avea riduri pe care nu mi le aminteam. Stătea cu frica-n sân, degeaba făcea pe curajoasa.

— Ai mai primit şi alte amenințări?

Şi-a arătat dinții într-un zâmbet.

— De ce? Una nu-i de-ajuns pentru tine?

— Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap şi şi-a băut berea. I-am făcut semn băiatului să ne mai aducă.

— Prima n-ar fi zis nimeni că e o amenințare. O ramură de dafin legată de zăvorul staulului calului meu. Agățată de un laț de sfoară. Şi o pană, a adăugat în silă. Tăiată în patru şi pârlită.

— O pană?

Mi-a răspuns după un răstimp destul de îndelungat.

— Cineva la care țin s-a legat prin Har cu o gâscă.

În prima clipă, mi-a stat inima, apoi a reînceput să bată, dar în salturi.

— Deci îți arată că pot pătrunde în castel, am tras concluzia calm.

Laurel a încuviințat în tăcere când a venit băiatul să ne umple halbele dintr-un urcior greu. I-am plătit şi a plecat. Laurel şi-a luat imediat halba, vărsându-şi ceva bere pe mână. Era uşor amețită.

— Ți-au cerut ceva? Sau pur şi simplu ți-au dovedit că pot ajunge la tine?

— Mi-au cerut, şi încă foarte clar.

— Cum?

— Mi-au lăsat un sul mic de pergament printre hamurile calului. Toți cei din grajd ştiu că am insistat să mă ocup singură de Bulgăr. Scria negru pe alb că, dacă ştiu ce e înțelept să fac şi ce nu, atunci, pe timp de noapte, să las iapa ta neagră şi pe cea a Lordului Auriu, Malta, în padocul mai îndepărtat.

Pornit din stomac, un fior rece mi s-a răspândit în tot corpul.

— N-ai făcut-o.

— Bineînțeles că nu. Ba chiar am pus pe grăjdarul de încredere să păzească amândouă animalele azi-noapte.

— Deci, amenințarea e proaspătă?

— O, da.

A clătinat uşor din cap.

— Şi i-ai spus reginei?

— Nu. N-am spus nimănui.

— De ce? Cum să te apărăm, dacă nu ştim că eşti amenințată?

A răspuns după o scurtă tăcere.

— N-am vrut să le dau de înțeles că se pot folosi de mine împotriva reginei. Dacă e să-mi facă de petrecanie, atunci nu vreau să trag pe nimeni după mine. Ar trebui să mă apăr singură, Tom, nu să mă ascund printre fustele reginei şi s-o sperii şi pe ea.

Curajoasă. Şi proastă. Dar asta nu i-am spus-o.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Cu caii voştri? Nimic. Dar pe Bulgăr l-am găsit mort în staul a doua zi dimineața.

Am rămas fără cuvinte. Bulgăr fusese calul lui Laurel, un animal docil şi inteligent, mândria ei. Văzând că tac, m-a străpuns cu privirea.

— Ştiu ce gândeşti. Vorbea în şoaptă, cu răutate şi ironie. N-are Har. Pentru ea, Bulgăr n-a fost decât un cal, un animal pe care îl călărea. Dar nu e adevărat. L-am crescut de când era mânz, mi-a fost prieten, nu doar animal de călărie. N-a trebuit să ne împletim mințile ca să ne împletim inimile.

— Nu am gândit deloc aşa, i-am răspuns cu glas foarte scăzut. Am avut multe animale cu care m-am împrietenit fără să existe între noi legătura aparte a Harului. Oricine te-a văzut cu Bulgăr şi-a dat seama că animalul te adora. Mă simt vinovat fiindcă ai protejat caii noştri şi ai plătit pentru asta cu al tău.

Nu ştiu dacă m-a auzit. Se holba la masa zgâriată.

— A murit… A murit încet. I-au dat ceva, nu ştiu cum, şi i-a rămas în gât. S-a umflat şi l-a sufocat. Cred că… nu, ştiu sigur. A fost culmea bătăii lor de joc, pentru că mă trag dintr-o familie cu Sânge Străvechi, dar nu am Har. Dacă l-aş fi avut, aş fi ştiut că suferă şi m-aş fi dus să-l salvez. Când l-am găsit, era căzut la pământ, cu botul şi pieptul plin de salivă şi sânge… A murit în chinuri, Tom, iar eu n-am fost acolo să-mi iau rămas-bun de la

el.

Faptul că un înzestrat cu Har era în stare de o asemenea cruzime mi-a înghețat sângele în vene. Întrecea orice imaginație. Mă simțeam mânjit fiindcă oameni cu care împărțeam aceeaşi magie coborâseră atât de jos. Nu făceau altceva decât să confirme tot răul care se spunea despre noi.

Laurel răsufla sacadat şi s-a întors spre mine părând să nu se mai gândească la nimic. Durerea îi întipărise o spaimă pe care nu voia s-o recunoască. Am ridicat brațul şi am lăsat-o să se ascundă la pieptul meu, îmbrățişând-o.

— Îmi pare rău, i-am şoptit la ureche. Îmi pare atât de rău, Laurel.

Nu plângea, doar suspina în brațele mele. Nu mai avea putere nici să plângă, poate că nici să se teamă. Mi-am zis că, dacă Pestriții izbuteau s-o înfurie, s-ar fi ales cu un duşman mai puternic decât avuseseră de gând să-şi facă. Asta dacă nu o omorau mai întâi. M-am foit pe scaun. Din obicei, mă aşezasem cu spatele la perete. Acum am căutat să cuprind cu privirea toată cârciuma şi pe oricine ar fi urmărit-o.

Atunci am văzut-o pe Jinna. Probabil că venise ca să mă caute, după ce vorbise cu nepoata ei. Stătea în uşa pe care tocmai intrase. Privirile ni s-au întâlnit o fracțiune de secundă. Se holba şocată la femeia din brațele mele. Am implorat-o din ochi, dar expresia ei nu s-a îndulcit. Apoi şi-a trecut privirea peste mine, ca şi când nu m-ar fi văzut

sau nu m-ar fi recunoscut. S-a răsucit pe călcâie şi a plecat, întorcându-mi spatele. Am înțeles din gestul ei mai mult decât dintr-o mie de cuvinte.

Ciuda mi-a strâns inima ca o gheară. Nu făceam nimic rău, dar ea plecase din cârciumă arătându-mi cât de jignită era. Şi nici nu puteam s-o las pe Laurel singură şi amețită de bere, ca să fug după Jinna şi să-i explic, deşi mă simțeam înclinat s-o fac. Aşa că am fiert în propria mea nemulțumire cât a mai suspinat Laurel de câteva ori până s-a liniştit. S-a ridicat brusc de la pieptul meu şi aproape că m-a împins. Am eliberat-o din îmbrățişare. S-a frecat la ochi, şi-a luat halba şi a golit-o dintr-o sorbitură. Eu de-abia pusesem gura pe bere.

— Sunt o proastă, mi-a dat brusc de ştire. Am venit pentru c-am auzit că în crâşma asta se adună cei cu Har. Am venit sperând că se va lega cineva de mine şi-mi va da prilejul să-l omor. Probabil că aş fi fost ucisă şi eu. Cu asta nu ştiu cum să lupt.

Am observat o sclipire tulburătoare în ochii ei. O privire calculată şi rece, în vreme ce se gândea că, de fapt, ştie cum să lupte.

— Ar trebui să laşi lupta în seama celor care…

— N-ar fi trebuit să se atingă de calul meu, m-a întrerupt ea cu brutalitate.

Ştiam că nu voia să mai audă nimic despre povestea asta.

— Hai să mergem acasă, i-am propus, iar ea a

încuviințat dând din cap obosită.

Am plecat din cârciumă. Străzile friguroase erau luminate numai de lumina strecurată prin obloanele de la ferestre. După ce am lăsat casele în urmă şi am început să urcăm pe drumul lung către castel, am întrebat-o cu şovăire:

— Ce-o să faci? O să pleci din Buckkeep?

— Şi unde să mă duc? Acasă, ca să atrag necazul asupra familiei? Nici gând.

A respirat scurt, scoțând aburi pe gură în răceala nopții.

— Dar cred că ai dreptate. Aici nu pot rămâne. Ce vor face mai departe? Ce e mai rău decât să-mi omoare calul?

Amândoi puteam da mai multe răspunsuri la întrebarea asta. Am parcurs restul drumului în tăcere, deşi Laurel nu era nici furioasă, nici tăcută din fire. Îi simțeam ochii încordându-se în lumina tulbure a lunii. Întorcea capul la orice sunet, cât de slab. Nu m-am lăsat nici eu mai prejos. Am spart liniştea o singură dată, ca s-o întreb:

— E adevărat că înzestrații cu Har se adună la *Porcul Pârlit*?

— Aşa se zice, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Lumea îi spune cârciumii în mai multe feluri. *Bună pentru Har.* Sigur îți sună cunoscut.

Nu-mi suna, dar am reținut informația. Poate că în zvonuri era un sâmbure de adevăr. Exista în Buckkeep o cârciumă unde se adunau cei cu Har? Cine ar şti să spună? Ce aş putea afla acolo?

Tocmai când intram de porțile castelului, l-a văzut pe „ucenicul” ei venind în grabă spre noi. Părea îngrijorat. A mârâit la vederea mea. Laurel a oftat şi a dat drumul brațului meu. Împleticindu-se, s-a îndreptat către vânjosul care aproape c-a luat-o pe sus. I-a vorbit degeaba frumos despre mine, fiindcă oricum m-a privit bănuitor înainte de a o conduce în odaia ei. Eu nu m-am dus direct în a mea, ci am trecut mai întâi pe la grajduri. Negruța m-a întâmpinat cu obişnuita ei indiferență. Nu o puteam condamna; în ultimul timp, abia dacă avusesem timp pentru ea. Ca să fiu sincer, era pentru mine „doar un animal”. O călăream când Lordul Auriu pleca la plimbare cu Malta, dar altfel, o lăsam în seama grăjdarilor. În clipa aceea, mi s-a părut că sunt un stăpân rău, dar timp să-i ofer mai multe nu aveam. M-am întrebat ce-şi puseseră în gând Pestrițiii. Dacă animalele noastre ar fi fost lăsate în padocul îndepărtat, le-ar fi furat? Sau, mai rău, le-ar fi omorât?

Cu simțul Harului încordat, am trecut pe la fiecare boxă şi i-am cercetat pe toți grăjdarii şi toți ajutorii lor care moțăiau printre animale. Nu am recunoscut pe nimeni, iar Laudwine nu pândea din spatele scărilor sau în fața uşii. Totuşi, în noaptea aceea, nu m-am simțit în largul meu decât în camerele de sus ale lui Chade. El nu era acolo, dar i-am lăsat un raport amănunțit.

L-am discutat a doua zi, însă nu am ajuns la

nicio concluzie. Avea să-l mustre pe paznicul lui Laurel că o lăsase să-i fugă pe sub nas. Nu ştia cum altfel s-o apere pe Laurel decât păzind-o cât mai bine.

— Ei nu-i pasă. Nu-i convine că am pus pe cineva pe urmele ei tot timpul. Dar altceva ce pot să fac, Fitz? E importantă pentru noi, i-ar putea scoate pe Pestriți din ascunzătoare.

— Cu ce preț? l-am întrebat aspru.

— Cu cel mai mic posibil, mi-a răspuns morocănos.

— De ce au vrut calul meu şi pe al Lordului Auriu?

Chade a înălțat dintr-o sprânceană.

— Ştii mai multe despre Har decât mine. I-ar putea vrăji ca să vă arunce din şa ori să se folosească de ei ca să asculte cumva ce vorbiți între voi?

— Harul nu face aşa ceva, am spus plictisit. De ce caii noştri? De ce nu al prințului Dutiful? Parcă bufonul şi cu mine am fi ținta lor, nu prințul.

Bătrânul a părut stânjenit.

— O minte prudentă ar merge pe urmele gândului ăluia şi ar vedea unde duce, mai sugerat, şovăitor, cu voce înceată.

M-am holbat la el. Oare ce voia să-mi spună, în felul său enigmatic? A strâns din buze şi a clătinat din cap către mine, parcă regretându-şi spusele. Nu după mult timp, a găsit o scuză ca să plece. Eu am rămas să cuget în preajma focului.

În zilele următoare, m-am simțit prea jenat ca să merg la Jinna. Ştiam că mă port prosteşte, dar n-aveam încotro. Nu mă simțeam dator cu vreo explicație, însă eram convins că aştepta una. Nu-mi venea în minte nicio minciună convenabilă ca justificare pentru c-o îmbrățişasem pe Laurel în cârciumă. Nici măcar nu voiam să vorbesc despre Laurel cu Jinna. Ar fi apropiat-o de subiecte prea periculoase. Ca urmare, n-am mai trecut pe la ea.

Când mergeam în oraş, îl căutam pe Hap la atelier. Discutam pe fugă şi nemulțumitor. Băiatul era conştient că ucenicii ceilalți ne văd stând de vorbă şi rostea cuvintele de parcă ar fi vrut să le-arate că era supărat pe meşterul său. Îi era ciudă că nu o mai putea curta pe Svanja. Tatăl fetei îi punea piedici şi refuza să stea de vorbă cu el pe stradă. Am simțit că o parte din furia lui Hap se îndrepta spre mine. I se părea că îl neglijez, dar, când trebuia să-şi facă timp ca să ne întâlnim seara, prefera tovărăşia Svanjei. Îmi tot făgăduiam că o să mă ocup mai îndeaproape de el şi că o să mă împac cu Jinna, dar nu ştiu cum se făcea că zilele se scurgeau, iar eu nu găseam timp nici pentru una, nici pentru alta.

În castel, continuau festivitățile şi înțelegerile negustoreşti în urma logodnei prințului. Festivalul Iernii a venit şi a trecut, măreț cum nu mai fusese vreodată. Oaspeților din Insulele Străine le-a plăcut din cale-afară. Discuțiile despre negoț şi distracțiile nobilimii au continuat şi după festival,

seară de seară. Păpuşarii, menestrelii, jonglerii şi alți artişti din cele Şase Ducate prosperau. Străinii au devenit o prezență obişnuită în sălile din Buckkeep. Unii legau prietenii adevărate şi cu nobilii care locuiau în castel, şi cu negustorii din oraş. În port, a prins să înflorească din nou tradiționalul nostru negoț cu Insulele Străine. Soseau corăbii încărcate de mărfuri şi se făcea schimb de bunuri, dar şi de mesaje.

Nu mai era o ruşine să recunoşti că ai un văr sau doi în Insulele Străine. Planurile lui Kettricken păreau să dea roade.

Nopțile pline de veselie de la curte îmi arătau o față a Buckkeepului pe care nu o cunoscusem. Ca servitor, eram aproape la fel de invizibil ca în copilărie, când fusesem un țânc anonim, cu singura diferență că, fiind sluga Lordului Auriu, îl slujeam la întruniri simandicoase, când nobilii se aşezau la mesele de joc, mâncau sau dansau. I-am văzut în cele mai elegante haine şi în cele mai penibile situații. Amețiți de vin sau pleoştiți de fumariță, arşi de pofte trupeşti sau străduindu-se nebuneşte să recâştige ce pierduseră la joc… dacă îmi închipuisem vreodată că lorzii şi doamnele lor erau alcătuiți dintr-un aluat mai fin decât pescarii şi croitorii care se îmbulzeau prin crâşmele din oraş, în iarna aceea mi-a pierit orice iluzie.

Femeile, şi tinere, şi bătrâne, măritate sau nu, se adunau ciotcă, atrase de farmecele Lordului Auriu, ca şi bărbații tineri dornici să iasă în

evidență ca „prieteni ai lordului jamaillian”. Spre amuzamentul meu, nici măcar Starling sau Lordul Fisher nu le puteau rezista farmecelor Lordului Auriu în societate. Nu o dată i s-au alăturat la masa de joc. De două ori au venit chiar la el în cameră să guste rachiul fin jamaillian împreună cu ceilalți oaspeți. Îmi venea greu să-mi păstrez atitudinea servilă şi dezinteresul în prezența lui Starling. Soțul ei era genul afectuos şi de multe ori o trăgea lângă el şi-i fura câte-un sărut, ca un băiețandru. Ea îl mustra veselă, spunându-i că nu ştia să se poarte în societate, dar îmi arunca deseori câte-o privire, ca să se asigure că văd cu câtă pasiune o curtează soțul ei şi acum. Uneori, îmi păstram cu greu aerul indiferent. Nu tânjeam de dorul ei nici cu inima, nici cu trupul, însă mă durea când se fălea înadins cu fericirea ei, numai ca să-mi amintească mie ce viață singuratică duceam. În mijlocul curtenilor veseli şi al distracțiilor lor sofisticate, eu stăteam, servitor tăcut, martor la plăcerile lor.

Aşa s-a târât iarna lungă şi întunecată. Vârtejul vieții a lăsat urme şi asupra tânărului prinț, şi asupra mea. Într-o dimineață, devreme, am ajuns amândoi în turn fără niciun chef de studiu sau de orice altceva. Prințul se culcase târziu cu o seară înainte, fiindcă întârziase la masa de joc alături de Civil şi alți tineri nobili care locuiau atunci în castel.

Eu avusesem înțelepciunea să mă culc la o oră

mai puțin târzie şi dormisem adânc şapte ore, înainte ca Nettle să mi se furişeze în vise. Visasem că prind peşte de râu, că-mi vâr mâna în apă, apuc peştele ascuns şi îl arunc brusc pe mal, lângă mine. Era un vis frumos, liniştitor. Ochi Întunecați era cu mine, îi simțeam prezența, deşi nu-l vedeam. Bâjbâind cu degetele pe sub apa rece, am dat peste o clanță. Mi-am vârât capul în apă, să văd ce e acolo. În timp ce-o priveam prin apa verde-albăstruie, uşa s-a deschis şi m-a tras dincolo de ea. M-am pomenit, ud leoarcă, într-un dormitor micuț. După tavanul înclinat, mi-am dat seama că mă aflu la etajul unei case. Era linişte în jur, iar în odaie ardea o singură lumânare. Întrebându-mă cum ajunsesem acolo, m-am întors spre uşă. În fața ei stătea o fată, cu spatele lipit de ea şi cu brațele desfăcute lateral, ca să nu pot trece. Purta o cămaşă de noapte lungă, din bumbac, iar părul negru şi lung îi atârna într-o singură cosiță, peste umăr. M-am uitat la ea cu surprindere.

— Dacă tu nu-mi dai voie să intru în visele tale, atunci te voi prinde în capcană într-ale mele, m-a anunțat triumfătoare.

Am stat nemişcat, nici răsuflarea nu mi-am tras-o, şi n-am deschis gura. Într-un colț al minții mele, am simțit că orice i-aş fi oferit, un cuvânt, un gest, o privire, m-ar fi afundat şi mai mult în capcană. Mi-am luat ochii de la ea, pentru că, recunoscând-o, intram şi mai adânc în visul ei. Aşa că m-am

silit să privesc în jos, la mâinile mele. Cuprins de o bucurie curioasă, am constatat că nu sunt ale mele. Mă prinsese în capcană cu înfățișarea pe care mi-o crease ea, nu aşa cum arătam de fapt. Aveam degete scurte şi îndesate, palmele şi pielea dintre degete erau negre şi aspre, ca pernițele labei de lup, iar pe dosul mâinii şi pe încheieturi îmi creştea păr negru, țepos.

— Ăsta nu sunt eu.

Vorbisem cu glas tare şi din gură îmi ieşise un mârâit straniu. Mi-am dus mâinile la față şi am dat peste un bot.

— Ba eşti! m-a contrazis ea categorică, dar eu deja începeam să mă fac nevăzut, să părăsesc corpul în care credea că exist. Îmi alesese drept capcană un trup nepotrivit. A sărit la mine şi m-a prins de încheietură, dar s-a trezit că strânge între degete o piele de lup.

— O să te prind eu data viitoare! mi-a făgăduit nervoasă.

— Nu, Nettle. N-o să mă prinzi.

A înghețat când şi-a auzit numele. Cât s-a străduit ea să mimeze întrebarea – de unde ştiu cum o cheamă? —, am dispărut din visul ei şi m-am trezit. M-am foit pe patul tare şi am deschis scurt ochii în bezna cu care deja mă obişnuisem în chilia mea de servitor. „Nu, Nettle. N-o să mă prinzi.” Rostisem cuvintele cu voce tare, ca să mă asigur din nou că erau adevărate. Dar n-am mai dormit bine tot restul nopții.

Aşa se face că eu şi Dutiful stăteam față în față, cu ochii cârpiți de somn, la masa din turnul Meşteşugului, a doua zi, în zori. Zori numai cu numele. Cerul iernii era negru, iar lumânările de pe masă nu izbuteau să alunge întunericul din colțuri. Aprinseserăm focul, dar de-abia se mai dezmorțise aerul.

— Poate fi ceva mai rău decât să fim amândoi morți de somn şi înfrigurați în acelaşi timp? l-am întrebat, fără să aştept vreun răspuns.

Prințul a oftat, dându-mi impresia că nici nu-mi auzise întrebarea. Cea pe care mi-a pus-o el mi-a trimis un alt soi de fior pe şira spinării:

— Ai folosit vreodată Meşteşugul ca să faci pe cineva să uite de ceva?

— Eu… Nu. Nu am făcut niciodată aşa ceva. De ce întrebi? am adăugat, temându-mă de răspunsul lui.

A oftat şi mai adânc.

— Pentru că, dacă ar fi cu putință, mi-ar face viața mult mai uşoară acum. Mă tem că… azi-noapte am spus ceva cuiva fără să vreau să… N-am vrut să sune aşa, dar ea…

I-a pierit glasul şi l-a cuprins disperarea.

— Începe cu începutul, i-am propus.

Şi-a luat inima în dinți trăgând aer adânc în piept, apoi a răsuflat cu furie îndreptată către el însuşi.

— Jucam pietre cu Civil şi…

— Pietre?

Încă un oftat.

— Mi-am făcut singur o pânză şi piese de joc. Am crezut că voi învăța să joc mai bine dacă am şi alt partener în afară de tine.

Mi-am ascuns nemulțumirea. De ce să nu îi învețe jocul şi pe prietenii lui? Nu-mi venea în minte niciun motiv. Dar eram dezamăgit.

— Am jucat una sau două partide cu Civil şi le-a pierdut. Aşa cum era şi normal şi se aşteptase şi el, pentru că nimeni nu joacă bine un joc prima oară când îl învață. Dar mi-a spus că i-a ajuns, că nu era genul de joc care să-i placă. S-a ridicat de la masă şi s-a dus lângă foc, să stea de vorbă cu altcineva. Lady Vance ne urmărise jucând mai devreme şi spusese că ar vrea să învețe, dar atunci eram în toiul unei partide şi nu aveam cum s-o primim şi pe ea în joc. Însă ea n-a plecat de la masa noastră, ci ne-a urmărit mai departe, iar când s-a ridicat Civil, nu s-a dus după el, cum am crezut eu că va face, fiindcă îl urmărise foarte atentă până atunci, ci s-a aşezat în locul lui. Eu dădusem la o parte pânza şi pietrele, dar ea s-a întins şi m-a prins de mână, spunând cu hotărâre că trebuia să reîncep jocul, pentru că era rândul ei să învețe.

— Lady Vance?

— A, nu cred că ai cunoscut-o. Are, stai puțin, cred că vreo şaptesprezece ani şi e tare simpatică. O cheamă Advantage, dar zice că e un nume prea lung. E foarte prietenoasă şi spune poveşti

amuzante şi… nu ştiu, mă simt mult mai lejer în preajma ei decât a altor fete. Nu pare să fie întotdeauna, cum să zic, conştientă că e fată. Se poartă ca toată lumea. Lordul Shemshy de Shoaks e unchiul ei. Dutiful a ridicat din umeri, alungând temerile legate de obârşia fetei. Reiau. A vrut să joace şi, deşi am prevenit-o că era posibil să piardă primele partide, a zis că nu-i pasă, că dacă jucam cu ea cinci partide, punea rămăşag că avea să câştige cel puțin două. O prietenă de-a ei a auzit-o şi a venit la masă, întrebând pe ce anume pune prinsoare. Atunci Lady Vance a zis că, dacă va câştiga, voia să călăresc cu ea a doua zi, adică azi, iar dacă voi câştiga eu, puteam să-i cer ce vreau. Iar felul în care a spus-o… parcă m-a provocat să-i cer un lucru care ar putea fi… ăăă… cam nepotrivit sau…

— Un sărut, am sugerat, cu inima cât un purice. Sau ceva de genul ăsta.

— Ştii că n-aş merge până acolo!

— Dar până unde ai merge?

Chade ştia de întâmplarea asta? Sau regina Kettricken? Cât de târziu în noapte se petrecuse? Şi cât vin se băuse?

— I-am zis că, dacă pierde, trebuie să ne aducă dejunul mie şi lui Civil în Sala Oglinzilor şi să ni-l servească ea însăşi, şi să recunoască deschis că eu avusesem dreptate, jocul cu pietrele nu e pentru fete.

— Ce? Dutiful, eu l-am învățat de la o femeie!

— Păi… Prințul a avut destul bun simț ca să se simtă stânjenit. N-am ştiut. Ai zis că l-ai învățat ca parte a instruirii tale în Meşteşug. Am crezut că îl ştii de la tata. Aşa că… Stai puțin. Deci o femeie te-a ajutat să înveți Meşteşugul? Am crezut că numai tata s-a ocupat de tine.

Mi-am blestemat neatenția.

— Lasă asta, i-am poruncit ferm. Termină-ți povestea.

A pufnit şi mi-a aruncat o privire care promitea că păstrează întrebarea pentru mai târziu.

— Prea bine. Oricum, nu eu i-am spus asta Ellianiei, ci Civil, şi…

— Ce i-a spus Ellianiei?

M-a copleşit groaza.

— Că nu-i un joc pentru mintea fetelor. Civil a spus aşa. Jucam cu el şi ea a venit şi a spus că vrea să învețe. Dar… lui Civil nu-i place Elliania. Zice că e ca Sydel, fata care l-a jignit şi i-a călcat în picioare sentimentele, că Elliania nu e interesată decât să facă o partidă bună. Aşa că nu-i place s-o vadă lângă noi când stăm de vorbă sau jucăm jocuri de noroc.

A tresărit când a văzut că mă încrunt şi a adăugat bosumflat:

— Elliania nu e ca Lady Vance. Întotdeauna se poartă ca o fată, întotdeauna cunoaşte bunele maniere şi ce se cuvine sau nu când vrei să fii curtenitor. E atât de corectă, că se înşală întotdeauna. Înțelegi ce vreau să spun?

— Mi se pare că e o străină la curtea noastră şi încearcă să ne respecte obiceiurile. Dar continuă.

— Bine. Civil ştie lucrurile astea despre ea, iar ea mereu se străduieşte să dea dovadă de cele mai bune maniere. El ştia că scapă cel mai uşor de ea dacă-i spune că, în cele Şase Ducate, jocul pietrelor e numai pentru bărbați. I-a explicat într-un fel care părea amabil, dar în acelaşi timp a fost teribil de amuzant, deşi cam răutăcios, pentru că ea nu vorbeşte bine limba noastră şi nici nu e învățată cu obiceiurile noastre, ca să-şi dea seama cu ce scuză ridicolă venea Civil… Nu te uita aşa la mine, Tom. Nu *eu* am spus-o. Şi, odată ce Civil a început să-i explice, dacă încercam să-l opresc, n-aş fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Deci i-a spus Ellianiei că jocul cu pietre nu e pentru fete, iar ea a plecat şi s-a dus lângă unchiul ei, care juca „aruncă osul“ cu tatăl ei, la o masă din capătul opus al sălii. Deci n-a fost lângă noi când s-a aşezat Lady Vance la masa mea. Aşa că am pregătit piesele pe pânză şi am început să jucăm. Primele două partide au mers exact aşa cum am bănuit. La a treia, am făcut o greşeală prostească şi a câştigat ea. Pe a patra, iarăşi am câştigat-o. Pe urmă – meriți să fiu lăudat pentru asta – la jumătatea celei de-a cincea, mi-am dat seama că lumea ar considera nepotrivit ca Lady Vance să ne servească dejunul lui Civil şi mie. Până şi ducele Shemshy ar vedea-o ca pe-o insultă. Nepoata lui să facă pe sluga noastră… Poate că Elliania sau

mama nu ar fi gândit aşa. Dar… Aşa că m-am hotărât că e mai bine s-o las să câştige. Nu scăpăm de călărit cu ea, dar puteam face astfel încât să vină şi alții cu noi, poate chiar Elliania.

— Deci ai lăsat-o să câştige, am tras concluzia pe un ton grav.

— Da. Am lăsat-o să câştige. Pentru că s-a înveselit teribil când a câştigat a treia partidă, s-a pus pe râs şi pe strigat şi le-a spus tuturor că m-a bătut, în jurul nostru se adunase un grup destul de mare, ca să urmărească jocul. Aşa că, atunci când a câştigat ultima partidă, a jubilat cu țipete de bucurie şi una din prietenele ei mi-a spus: „Ei, prințe, te-ai înşelat amarnic mai devreme, când ai zis că fetele nu se pricep la jocul ăsta.” Iar eu i-am răspuns… Am vrut să fac pe deşteptul, Tom, jur, n-am vrut să jignesc pe nimeni. Am zis…

— Ce-ai zis? am întrebat nervos, văzând că nu-şi încheie fraza.

— Că fetele nu se pricep la el, dar poate că o femeie frumoasă se pricepe. Toată lumea a râs şi a ridicat paharele în cinstea vorbelor mele. Am băut şi eu şi pe urmă toți au lăsat paharele jos. Abia atunci am văzut-o pe Elliania la marginea grupului. N-a ciocnit cu noi, n-a scos un cuvânt. A stat şi s-a holbat la mine cu o figură împietrită. Pe urmă s-a răsucit şi a plecat. Nu ştiu ce i-a spus unchiului ei, dar el s-a ridicat imediat şi s-a dat bătut în fața tatălui ei, deşi grămada de monede era destul de mare. Cei doi au părăsit sala de

jocuri şi s-au dus direct în camerele lor.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, străduindu-mă să chibzuiesc. Am dat dezaprobator din cap şi-am întrebat:

— Mama ta a aflat?

— Nu cred, a oftat prinţul. Aseară s-a retras devreme din sala de jocuri.

— Dar Chade?

S-a strâmbat, îngrozindu-se numai gândindu-se la reacţia sfetnicului, la fapta lui nesocotită.

— Nu. Şi el s-a retras devreme. Pare cam obosit şi distrat în ultimul timp.

O ştiam şi eu, şi încă prea bine. Am clătinat iar din cap.

— Asta nu se poate rezolva cu Meşteşugul, băiete. E mai înţelept s-o laşi în seama celor care se pricep la diplomaţie. Şi, după aceea, să faci tot ce spun ei.

— Ce crezi că îmi vor cere? m-a întrebat, înspăimântându-se.

— Nu ştiu. După mine, să-ţi cer scuze fără ocolişuri ar fi o greşeală; n-ar face decât să confirme că ai insultat-o. Dar… Nu ştiu, Dutiful. Diplomaţia n-a fost niciodată punctul meu tare. Dar poate că va şti Chade ce e de făcut. O atenţie specială din partea ta, ca să arăţi că, în ochii tăi, Elliania e şi frumoasă, şi femeie.

— Dar eu nu cred asta.

Nu i-am luat în seamă protestul plin de amărăciune.

— Şi mai ales să nu călăreşti singur cu Lady Vance. De fapt, cred că ar fi mai înțelept s-o eviți.

A dat cu palma în masă, înciudat.

— Dar nu pot să nu-mi respect promisiunea!

— Atunci du-te, m-am răstit. Dar, în locul tău, eu m-aş asigura că lângă mine călăreşte Elliania şi că numai cu ea stau de vorbă. Civil te-ar putea ajuta, dacă ți-e prieten atât de bun cum spui. Roagă-l să-i abată atenția lui Lady Vance de la tine, ca să pară că el e cel care-o însoțeşte la plimbare.

— Dar dacă nu vreau să-i abată atenția de la mine?

Acum era de-a dreptul încăpățânat şi năzuros, la fel de jignit cum fusese şi Hap când îl văzusem ultima oară. M-am mulțumit să-l țintuiesc cu o privire nepăsătoare, până când l-am făcut să-şi lase ochii în jos.

— Acum ar fi mai bine să pleci, i-am spus.

— Vii cu mine? I se înmuiase vocea. Ca să vorbesc cu mama şi cu Chade.

— Ştii bine că nu pot. Şi, chiar dacă aş putea, consider că de data asta cel mai bine e să te descurci singur.

Şi-a dres glasul.

— În dimineața asta, când mergem să călărim. Vii cu mine?

Am şovăit, apoi i-am propus altceva:

— Invită-l pe Lordul Auriu. Nu-ți făgăduiesc că voi veni, doar că o să mă gândesc la asta.

— Şi vei face exact ceea ce va considera Chade că e mai înțelept.

— Probabil. Întotdeauna se descurcă mai bine decât mine când vine vorba de politețuri.

— Politețuri. Pfui! Mi s-a acrit de ele, Tom. De-asta e mult mai uşor să stau în preajma lui Lady Vance. Ştie să fie ea însăşi.

— Înțeleg, am spus, dar urma să mă gândesc bine şi la asta.

M-am întrebat dacă Lady Vance nu era decât o femeie care pusese ochii pe un prinț sau pionul altcuiva, hotărât să dea peste cap planurile lui Kettricken. Ei, aveam să ne lămurim cât de curând.

Prințul a plecat. Rămas singur, am contemplat în tăcere camera din turn, ascultând cum se îndepărtează paşii lui Dutiful pe treptele de piatră. Am auzit şi salutul sonor al gărzii de la baza scării. Mi-am plimbat ochii de jur-împrejur, am suflat în lumânarea de pe masă şi am plecat, luând o altă lumânare ca să-mi lumineze drumul.

M-am oprit pe la Chade înainte de a merge în camera mea de servitor. Am intrat la el pe uşa secretă şi am rămas pe loc, uimit să-i văd acolo şi pe el, şi pe Thick. Chade, evident, mă aştepta. Thick părea țâfnos şi somnoros, cu pleoapele mai căzute ca de obicei.

— Bună dimineața, i-am salutat.

— E bună, într-adevăr, mi-a răspuns Chade.

Îi luceau ochii şi părea foarte mulțumit. Am

aşteptat să-mi spună şi mie de ce, dar el mi-a spus altceva:

— L-am rugat pe Thick să vină devreme azi, aici. Ca să stăm de vorbă toți trei.

— Aha.

N-am ştiut ce să mai spun. Nu era momentul să mă plâng că ar fi trebuit să mă pună în gardă. Nu aveam să-i vorbesc astfel în prezența lui Thick. Încă nu uitasem cum subapreciasem o fetiță şi-mi dădusem drumul la gură în fața ei. Rosemary, un mic animal de casă trădător, dresat de Regal. Mă îndoiam că Thick ne-ar fi putut trăda cuiva, dar ceea ce nu auzea de mine nu avea cum să repete.

— Cum se simte prințul în dimineața asta? m-a întrebat Chade pe nepusă masă.

— Bine, am răspuns prudent. Dar va dori să-ți spună ceva, destul de urgent. Poate vei vrea să fii... ăăă... undeva unde să te găsească uşor. Curând.

— Prinț trist, a confirmat Thick amărât şi a clătinat compătimitor din capul său greu.

Mi s-a făcut inima cât un purice, însă m-am hotărât să-l pun la încercare:

— Nu, Thick, prințul nu e trist. E vesel. A plecat să ia dejunul cu toți prietenii lui.

Netotul s-a încruntat la mine. A scos limba mai mult ca de obicei. Buza de jos îi atârna legănându-se uşor.

— Nu. Prințul e un cântec trist astăzi. Fete proaste. Un cântec trist. La-la-la-le-lo-lo-lo.

Neghiobul intona un bocet. M-am uitat la Chade. Ne urmărea îndeaproape schimbul de cuvinte. Fără a-şi lua ochii de la mine, m-a întrebat:

— Şi Nettle cum se simte azi?

Nu mi-am schimbat expresia feței. M-am străduit să respir normal, dar nu mai ştiam cum.

— Nettle e îngrijorată. Omul din vis nu mai vrea să-i vorbească, iar tatăl şi fratele ei se ceartă. Da, da, da, o doare capul şi cântecul ei e trist. Na-na-na-na, na-na-na-na.

Thick a pus tristețea lui Nettle pe o altă melodie, apăsată de nelinişti. S-a oprit brusc, m-a privit şi a rânjit triumfător.

— Lui Pute-a-câine nu-i place asta.

— Nu. Nu-i place, am încuviințat pe un ton plat.

Mi-am încrucişat brațele la piept şi mi-am plimbat privirea furioasă de la el la Chade.

— Nu-i cinstit, am spus.

Mi-am încleştat fălcile – vorbisem ca un copil.

— Într-adevăr, nu e, a recunoscut Chade cu blândețe. Thick, poți să pleci dacă vrei. Cred că ți-ai terminat treaba aici.

Thick şi-a țuguiat buzele gânditor.

— Adus lemne. Adus apă. Duc vasele. Adus mâncare. Aprins lumânări. S-a scobit în nas. Da. Treaba gata.

A dat să plece.

— Thick, l-am strigat, iar când s-a oprit, aruncând o privire mânioasă, l-am întrebat: ceilalți servitori îl mai bat pe Thick? Îi mai iau

monedele? Sau e mai bine acum?

S-a încruntat la mine.

— Ceilalți servitori?

A părut oarecum alarmat.

— Ceilalți servitori. Înainte, „bătut pe Thick, luat monedele”, mai ştii?

Am încercat să-i imit inflexiunile vocii şi gestul. În loc să-i zgândăresc memoria, l-am făcut să dea înapoi speriat.

— Las-o baltă, m-am grăbit să-i spun.

Străduindu-mă să-i aduc aminte că, probabil, îmi datora o favoare, nu făcusem altceva decât să-l îndepărtez şi mai mult de mine. S-a tras înapoi, scoțându-şi buza de jos în afară.

— Thick. Să nu uiți tava, i-a spus Chade cu blândețe.

Servitorul s-a uitat urât, dar s-a întors după tava cu resturile de la dejunul lui Chade. A luat-o şi a ieşit cu paşi repezi, parcă temându-se că aveam să-l atac.

Când stativul cu sticle de vin a revenit la loc în spatele lui, m-am aşezat pe scaunul meu.

— Aşadar? am întrebat.

— Aşadar, a repetat Chade binevoitor. Când aveai de gând să-mi spui?

— Niciodată.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am hotărât că nu mai aveam ce discuta despre asta. Am vrut să-i abat atenția în altă parte.

— Ți-am spus adineauri că Dutiful trebuie să-ți

vorbească, şi asta cât mai curând. Ar trebui să te poată găsi.

— Despre ce e vorba?

— Cred că e mai bine să-ți spună chiar prințul meu. Mi-am muşcat limba, dar am adăugat: Bineînțeles, poți să-l întrebi oricând pe Thick.

— Atunci mă duc în camera mea. Imediat. Fitz, Nettle e în pericol?

— Sunt sigur că nu ştiu.

Am observat că făcea eforturi ca să se stăpânească.

— Ştii ce vreau să spun. Foloseşte Meşteşugul, nu-i aşa? Fără s-o călăuzească nimeni. Şi se pare că totuşi te-a găsit. Sau ai găsit-o tu primul?

Aşa să fi fost? Îi pătrunsesem în vise în copilăria ei, ca într-ale lui Dutiful? Oare pusesem chiar eu temelia legăturii pe care îşi clădea ea Meşteşugul acum? Am căzut pe gânduri, dar Chade mi-a luat tăcerea drept încăpățânare.

— Fitz, cum pot fi atât de îngust la minte? Zicând că o protejezi, o pui, de fapt, în primejdie. Nettle ar trebui să fie aici, la Buckkeep, unde poate fi învățată să-şi controleze talentul.

— Şi să fie pusă în slujba tronului Farseer.

M-a fixat cu privirea, dar fără să-şi piardă calmul.

— Bineînțeles. Dacă magia e darul ei moştenit, atunci e datoare să-l slujească. Cele două merg mână în mână. Sau i-ai refuza şansa pentru că şi ea e bastardă?

Mi-am înăbuşit brusca răbufnire de furie. Când am fost în stare să vorbesc, am răspuns cu voce domoală:

— Eu nu văd aşa lucrurile. Nu îi refuz nimic. Încerc s-o apăr.

— Gândeşti aşa numai pentru că te încăpăţânezi s-o ţii departe de Buckkeep cu orice preţ. Ce ameninţare teribilă crezi că o paşte dacă vine aici? Muzica şi poezia, dansul şi frumuseţea pe care le-ar învăţa? Un tânăr de obârşie nobilă, pe care l-ar cunoaşte, ar face o partidă bună şi ar trăi bine? Nepoţii tăi care ar creşte sub privirile tale?

Vorbea de parcă el era cel rezonabil, iar eu, egoistul. Am inspirat adânc.

— Chade. Burrich a spus deja că fata lui nu va veni la Buckkeep. Dacă îl presezi sau, mai rău, dacă forţezi lucrurile, va bănui că ai un motiv ascuns. Şi cum îi vei spune lui Nettle că are Meşteşugul în sânge fără să-i spui de la cine l-a moştenit, când te va întreba? Ştie că Molly e mama ei. Rămâne doar familia tatălui…

— Sunt şi copii care au Meşteşug şi nu se înrudesc cu neamul Farseer. Poate că l-a primit de la Molly sau de la Burrich.

— Doar ea, fraţii ei, nu, am subliniat.

Chade a lovit înciudat masa cu palma.

— Am mai spus-o. Eşti prea prudent, Fitz. Dar dacă una, dar dacă alta. Te fereşti de necazuri care poate că nici nu-ţi vor bate la uşă. Şi dacă Nettle ar descoperi că tatăl ei e un Farseer? Ar fi chiar

atât de rău?

— Da, fiindcă, dacă ar veni la curte, ar afla nu numai că e copil din flori, ci şi că tatăl ei e un Farseer mânjit cu Har. Ce s-ar alege atunci de perspectiva unui soț nobil şi de viitorul ei luminos? Ce s-ar alege de frații ei, de Molly şi Burrich, dacă ar trebui să înfrunte un asemenea trecut? Să nu crezi că, dacă o aduci pe Nettle aici, Burrich nu va veni s-o vadă, ca să se asigure că-i merge bine. Ştiu că m-am schimbat, dar în fața lui m-ar trăda imediat şi cicatricele, şi anii. Dacă m-ar vedea, m-ar recunoaşte şi ar fi distrus. Sau ai încerca să-i ascunzi adevărul, să-i spui lui Nettle că nu trebuie să-i dezvăluie mamei şi tatălui ei că învață Meşteşugul, şi încă de la un bărbat cu nasul rupt şi o cicatrice pe obraz? Nu, Chade. Mai bine să stea acolo unde e, să se mărite cu un fermier pe care îl va iubi şi să ducă un trai liniştit.

— Un viitor de-a dreptul idilic, a remarcat Chade nervos. Sunt convins că orice fiică de-a ta ar fi încântată să aibă o viață atât de paşnică, de netulburată.

Sarcasmul a continuat să-i picure din aceste cuvinte până când a întrebat:

— Şi cum rămâne cu datoria ei față de prinț? Dutiful are nevoie de o coterie.

— O să-ți găsesc pe altcineva, am făgăduit cu nesăbuință. Cineva la fel de puternic ca ea, dar nu înrudit cu mine. Şi fără un trecut complicat.

— Mă îndoiesc că un asemenea om e uşor de

găsit. S-a încruntat brusc. Sau ai mai întâlnit şi alţii şi n-ai considerat necesar să aflu şi eu?

Am văzut că nu s-a oferit pe sine însuşi şi m-am ferit să-l stârnesc.

— Chade, îţi jur, nu cunosc niciun alt candidat la Meşteşug. Numai pe Thick.

— Aha. Să înţeleg că pe el îl vei pregăti?

Întrebarea era ironică, Chade încerca să mă facă să recunosc că nu existau alţi oameni potriviţi. Ştiam că se aştepta să-l refuz cu hotărâre. Thick mă ura şi se temea de mine. Pe deasupra, mai era şi nerod. Nu puteam găsi niciun învăţăcel pe care să mi-l doresc mai puţin. În afară de Nettle. Şi poate de încă unul. Disperarea mi-a scos cu forţa vorbele din gură:

— Ar mai fi cineva.

— Şi mie nu mi-ai spus?

Tremura, gata să-şi dea frâu liber mâniei.

— Nu eram sigur. Nu sunt nici acum. De-abia de curând am început să mă gândesc la el. L-am cunoscut cu ani în urmă. Şi, instruit, ar putea fi la fel de periculos ca Thick, dacă nu mai periculos. Pentru că are nu numai păreri proprii, la care ţine cu încăpăţânare, ci şi Har.

— Cum îl cheamă?

Era o poruncă, nu o simplă întrebare.

Mi-am făcut curaj şi am ieşit din prăpastie.

— Rolf cel Negru.

Chade şi-a încreţit fruntea. Şi-a îngustat ochii, scotocindu-şi memoria.

— Bărbatul care s-a oferit să te învețe să-ți controlezi Harul? Cel pe care l-ai întâlnit în drum spre Regatul Munților?

— Da. Chiar el.

Chade fusese de față când îi povestisem lui Kettricken de-a fir a păr călătoriile mele prin cele Şase Ducate, în căutarea ei.

— Întrebuința Harul cum n-am mai văzut pe nimeni s-o facă. Ştia ce discutam cu Ochi Întunecați între patru ochi. Niciun alt om cu Har nu mi-a mai dovedit că e în stare de aşa ceva. Unii ştiau când comunicăm prin Har, dacă nu eram destul de atenți, dar nu pricepeau ce anume ne spuneam. Rolf pricepea. Chiar şi atunci când am încercat să ne ferim de el, tot l-am bănuit că ştie mai multe decât arată. Poate că se folosea de Har ca să ne găsească şi de Meşteşug ca să-mi asculte gândurile.

— Dar n-ar fi trebuit să-ți dai seama?

— Nu mi-am dat, am spus, ridicând din umeri. Aşa că probabil mă înşel. Şi nici n-am chef să-l caut pe Rolf ca să aflu adevărul de la el.

— Oricum, nici n-ai putea. Te anunț cu părere de rău c-a murit acum trei ani. S-a îmbolnăvit de fierbințeală şi s-a stins repede.

Am înțepenit, şocat şi de veste, şi fiindcă o aflase Chade. M-am aşezat pe un scaun. Nu m-a copleşit suferința. Legătura mea cu Rolf cel Negru fusese întotdeauna pe muchie de cuțit. Dar îmi părea rău. Plecase dintre noi. M-am întrebat cum se

descurca Holly fără el şi cum suportase ursoaica Hilda pierderea lui. Un timp, am rămas cu ochii la perete, închipuindu-mi o căsuță dintr-un loc îndepărtat.

— De unde ştii? am îngăimat într-un târziu.

— Hai, Fitz, i-ai povestit reginei despre el. Şi te-am auzit pomenindu-i numele şi înainte, când aveai febră şi delirai din cauza rănii infectate. Am ştiut că e un personaj important. Iar oamenilor importanți le țin socoteala.

Era ca în jocul cu pietre. Tocmai pusese o nouă piesă pe tablă, una care îi dezvăluia vechea strategie. Am completat eu ceea ce lăsase el la o parte:

— Aşadar, ştiai că m-am întors aici. Că am învățat cu el o vreme.

A încuviințat cu o scurtă înclinare a capului.

— N-am fost foarte sigur. Dar am bănuit că erai tu. Am primit ştirea cu bucurie. Nu mai auzisem nimic despre tine, ştiam doar ce aflasem de la Starling şi Kettricken după ce te lăsaseră în cariera de piatră. Dar să aud că eşti teafăr şi nevătămat... Luni de zile am tot aşteptat să-mi apari la uşă. Ardeam de nerăbdare să aflu din gura ta ce s-a întâmplat după ce Verity-Dragonul a părăsit cariera. Erau atât de multe necunoscute! Mi-am imaginat revederea noastră în sute şi sute de feluri. Bineînțeles, ştii că am aşteptat în zadar. Şi, în cele din urmă, am înțeles că n-o să te întorci la noi de bunăvoie.

A oftat, cu gândul la dureri şi dezamăgiri trecute. Apoi a adăugat cu voce liniştită:

— Totuşi, m-am bucurat când am auzit că trăieşti.

Nu-mi făcea reproşuri, pur şi simplu îşi recunoştea suferința. Alegerea mea îl rănise, dar mi-o respectase. După răstimpul petrecut cu Rolf, probabil pusese iscoade pe urma mea. Iscoadele nu ştiuseră că-l urmăreau pe FitzChivalry Farseer, însă, fără îndoială, mă găsiseră. Altfel cum ar fi ştiut Starling să ajungă la uşa mea cu atâția ani în urmă?

— Nu m-ai scăpat niciodată din ochi, nu-i aşa?

S-a uitat la tăblia mesei şi a răspuns cu încăpățânare:

— Altcineva ar fi spus că mi-am păstrat mereu asupra ta mâna protectoare. Aşa cum ți-am spus, Fitz, întotdeauna țin socoteala oamenilor importanți.

Puțin mai târziu, a continuat, ca şi când mi-ar fi citit gândurile:

— Am încercat să te las în pace, Fitz. Să-ți găseşti liniştea, chiar dacă asta însemna să mă scoți din viața ta.

Cu zece ani în urmă nu i-aş fi înțeles durerea din voce. Aş fi fost de părere că se amestecă unde nu-i fierbe oala şi vrea să-mi pună el ordine în viață. Abia acum, când aveam un fiu la fel de căpos ca mine, care-mi nesocotea absolut toate sfaturile, înțelegeam ce sacrificiu făcuse Chade când mă

lăsase să merg pe drumul ales de mine şi să-mi iau propriile hotărâri. Probabil crezuse ceea ce credeam şi eu despre Hap, că mergeam, evident, pe calea greşită. Numai că bătrânul asasin mă lăsase pe mine s-o schimb.

În clipa aceea am luat o hotărâre. Şi am izbutit să-l surprind:

— Chade, dacă vrei, aş putea încerca… vrei să încerc să te învăț Meşteşugul?

Privirea i-a devenit brusc de nepătruns.

— A, deci acum te oferi? Interesant. Dar cred că progresez destul de repede şi studiind de unul singur. Nu, Fitz. Nu vreau să mă înveți.

Am lăsat capul în jos. Poate că meritam disprețul lui. Am oftat.

— Atunci o să fac ce-mi ceri, de data asta. O să-l instruiesc pe Thick. O să-l conving eu cumva să mă lase să-l învăț. Puternic cum e, poate că va face singur cât o coterie întreagă pentru Dutiful.

Şocat, Chade a păstrat tăcerea preț de câteva clipe, apoi a zâmbit amar:

— Mă îndoiesc, Fitz. Iar tu nu numai că te îndoieşti, dar nu crezi o iotă din ce spui. Totuşi, să lăsăm deocamdată lucrurile aşa cum sunt. Vei începe să-l înveți pe Thick. În schimb, eu o voi lăsa pe Nettle acolo unde e. Îți mulțumesc. Acum trebuie să plec, să aflu în ce belea s-a vârât prințul Dutiful de data asta.

S-a ridicat greoi de pe scaun, ca şi când l-ar fi durut şalele şi genunchii. L-am privit plecând, dar

n-am mai spus nimic.

Capitolul X

HOTĂRÂRI

Din câte se povesteşte, atât Kebal Rawbread, cât şi Femeia Palidă au pierit în ultima lună. Au plecat pe mare, spre Hjolikej, cu ultima Corabie Albă, având un echipaj alcătuit din cei mai credincioşi adepți ai lor. De atunci n-au mai fost văzuți şi nici epava corabiei n-a fost găsită. Se presupune că, aşa cum s-a întâmplat cu multe alte vase de pe Insulele Străine, dragonii au zburat deasupra ei, au amorțit echipajul şi au lăsat-o să piară, pradă uraganului şi talazurilor stârnite de aripile lor uriaşe. Cum nava era încărcată cu ceea ce, în limba Străinilor, înseamnă „piatra dragonului", probabil că s-a scufundat repede.

Raport către Chade Fallstar, scris la sfârşitul Războiului Corăbiilor Roşii

Am coborât agale spre camerele Lordului Auriu. Am încercat să mă concentrez asupra grijilor prințului, însă n-am fost în stare să mă gândesc decât la necazul mai mare pe care mi-l adusesem singur pe cap. Abia reuşeam să-l învăț pe prinț, care era un elev capabil şi docil. Aveam să mă consider norocos dacă Thick nu încerca să mă omoare de la prima lecție. Însă mai amenința o umbră; Chade ştiuse să mă momească, aşa cum nu putea decât cineva care mă cunoştea foarte

bine: Nettle acolo, la Buckkeep, unde puteam s-o văd zi de zi, s-o urmăresc înflorind ca să se preschimbe în femeie şi, probabil, să-i ofer o viaţă mai uşoară decât i-ar fi oferit Burrich şi Molly. Am încercat să-mi scot ideea din cap. Era o dorinţă egoistă.

Străbătând coridoarele secrete ale lui Chade, am făcut un scurt ocol până la unul din locurile pentru spionat. Am stat o vreme lângă el, şovăind. Ar fi fost prima oară când veneam acolo înadins, ca să trag cu urechea. M-am aşezat pe banca prăfuită şi m-am uitat în odăile Narcescăi.

Mi-a surâs norocul. Vasele de la micul dejun erau încă pe masă, între Peottre şi fată. Niciunul nu părea să aibă poftă de mâncare. El era deja în costurnul de călărie. Elliania purta o rochie drăguţă, albastru cu alb, cu multă dantelă la manşete şi la gât. El a clătinat dezaprobator din capul său mare.

— Nu, fetiţo. E ca la pescuit. Întâi pui cârligul în undiţă şi numai după aceea poţi să te joci cu el. Arată-i acum că eşti supărată pe el, şi se va feri de gustul neplăcut al supărării tale, căutând penele mai strălucitoare şi ouăle mai dulci ale altei păsări. Nu-i poţi arăta ce simţi, Elli. Uită de insultă. Poartă-te ca şi când n-ai fi auzit-o.

Ea a izbit tava cu lingura, făcând câţiva stropi de terci să sară din farfurie.

— Nu pot. Aseară m-am prefăcut că sunt calmă, atât de mult cât sunt în stare. În clipa asta, n-aş

putea să-i arăt ce simt pentru el decât c-o muchie de cuțit, unchiule.

— A, şi cât de mult bine le-ai face *astfel* mamei tale şi surorii tale mai mici.

Vocea lui Peottre fusese domoală, dar Elliania a împietrit, ca şi când ar fi pomenit de moarte şi molime ajunse în camera de alături. Şi-a plecat mica bărbie mândră, proptindu-şi capul în piept, cu genele lăsate. Am simțit ce efort de voință făcea ca să se stăpânească şi, dintr-odată, mi-am dat seama cât se schimbase în lunile petrecute la Buckkeep. Poate că Peottre îi spunea încă „peştişorul meu”, dar fata pe care o vedeam acum nu mai era copila pe care o spionasem prima dată. Brutalitatea curții din Buckkeep alungase din ea şi ultimele fărâme de copilărie. Vorbea cu hotărâre, ca o femeie:

— Unchiule, voi face ce e mai bine pentru casa mamelor noastre. O ştii. Orice trebuie ca să „prind peştele” ăsta.

Când şi-a ridicat privirea către el, linia buzelor era fermă, dar îi înotau ochii în lacrimi.

— Nu treaba aia, a spus el încet. Nu încă, poate niciodată. Eu aşa sper. A oftat. Dar trebuie să fii prietenoasă cu el, Elli. Nu-i poți arăta furia. Îmi plânge sufletul când îți spun că trebuie să laşi impresia că nu te-a atins insulta. Zâmbeşte-i. Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Trebuie să facă mai mult decât atât.

N-am văzut cine vorbise, dar am recunoscut

vocea menajerei. Am văzut după ce s-a apropiat şi am studiat-o mai atent decât prima dată. Părea de vârsta mea şi era îmbrăcată simplu, ca o servitoare. Dar, după ținuta ei, ştiai că ea dădea poruncile. Avea păr şi ochi negri, pometi laţi şi un nas mic. A clătinat din cap nemulţumită, uitându-se de la unul la altul.

— Trebuie să pară umilă şi doritoare.

A tăcut şi am văzut muşchii feţei lui Peottre încordându-se când a strâns din dinţi. Femeia a zâmbit. A continuat, evident uşurată:

— Şi trebuie să-l faci să creadă că e posibil să... să-i cedezi. Îngenunchează-l pe ţărănoiul ăsta de prinţ, Elliania, a adăugat, cu glas mai gros, şi nu-l lăsa să se ridice. Nu trebuie să se uite la altă femeie; nici măcar nu trebuie să se gândească să se culce cu alta înainte de nuntă. Numai al tău trebuie să fie. Trebuie să pretinzi cumva că-ţi aparţine cu trup şi suflet. Ai auzit avertizarea Doamnei. Dacă dai greş, dacă se îndepărtează de tine şi o lasă grea pe alta, tu şi ai tăi sunteţi pierduţi.

— Nu pot s-o fac, a izbucnit fata.

Şi a luat privirea îngrozită a unchiului ei drept reproş, pentru că a continuat cu disperare:

— M-am străduit, unchiule Peottre. Am încercat. Am dansat pentru el, i-am mulţumit pentru cadouri şi m-am străduit să par foarte interesată de conversaţia lui plictisitoare în limba asta ţărănească. Dar totul e zadarnic, pentru că el mă

consideră o fetiță. Mă priveşte de sus, ca pe-o copilă, o ofrandă din partea tatălui meu pentru încheierea unui tratat.

Unchiul ei s-a lăsat pe spătarul scaunului, împingând la o parte farfuria cu mâncare neatinsă. A oftat din străfunduri, apoi a săgetat-o pe slujitoare cu privirea.

— Ai auzit-o, Henja. A încercat deja tactica ta dezgustătoare. Prințul n-o vrea. E un băiat cu niciun strop de foc în sânge. Mai mult de-atât nu ştiu ce-am putea face.

Elliania şi-a îndreptat brusc spatele.

— Ştiu eu.

Şi-a împins bărbia în față şi ochii negri, negri ca noaptea, i s-au învăpăiat iarăşi. Peottre a clătinat din cap dezaprobator.

— Elliania, eşti doar un…

— Nu mai sunt copil, nici măcar fetiță! Nu mai sunt fetiță de când mi s-a aruncat pe umeri îndatorirea asta. Unchiule, nu poți să te porți cu mine de parcă aş fi copil şi să te-aştepți pe urmă să vadă alții în mine o femeie. Nu poți să-mi dai haine de păpuşă, să-mi ceri să fiu drăguță şi blândă, micul odor al unei mătuşi îngăduitoare, şi pe urmă să te aştepți să-l atrag pe prinț. A crescut la curtea asta, printre femeile astea lunecoase ca peştele. Dacă nu mă deosebesc cu nimic de ele, nici măcar nu mă va lua în seamă. Lasă-mă să fac ce trebuie. Ştim amândoi că, dacă o să continuăm aşa, vom da greş. Aşa că lasă-mă să încerc şi

varianta mea. Dacă nu merge, avem de pierdut?

Peottre a rămas un timp cu ochii la ea. Fata a întors capul sub privirea lui pătrunzătoare şi şi-a făcut de lucru turnând în ceşti ceaiul până atunci neatins. A luat-o pe a ei şi a sorbit, ferindu-se să-i întâlnească ochii.

— Ce propui, copilă? a întrebat-o Peottre cu spaimă în glas.

Fata a lăsat ceaşca pe masă.

— Nu ce a propus Henja, dacă de asta te temi. Nu. Femeia aceasta îți propune să-i spui vârsta mea. Astăzi. În anii lor de țărani, nu în ai Runelor Zeului. Şi, cel puțin astăzi, să mă laşi să mă îmbrac şi să mă port ca una dintre fiicele din casa mamei noastre, insultată cum m-a insultat el când a preferat frumusețea alteia în locul frumuseții mele şi a spus-o în fața tuturor. Lasă-mă să-l îngenunchez, aşa cum ai poruncit. Nu cu dulcegării grețoase, ci cu biciul, cum merită un câine ca el.

— Elliania. Nu. Ți-o interzic, a poruncit servitoarea.

I-a răspuns Peottre. S-a ridicat în picioare, înălțându-şi palma lată.

— Ieşi afară, femeie! Piei din ochii mei dacă nu vrei să mori. Îți jur, Doamnă. Dacă nu pleacă acum, rămâi fără slugă!

— O să-ți pară rău! a mârâit Henja, dar s-a grăbit să plece.

Am auzit-o trântind uşa.

Pe urmă Peottre a vorbit încet şi apăsat, ca şi cum cuvintele lui ar fi putut s-o ferească pe Elliania de căderea într-o prăpastie.

— Nu avea dreptul să-ți vorbească aşa. Dar eu îl am, narcescă. Ți-o interzic.

— Serios? l-a întrebat ea cu voce egală, şi am ştiut că Peottre pierduse.

A urmat o bătaie în uşă. Era tatăl fetei. A intrat salutându-i pe amândoi. Elliania s-a scuzat aproape imediat, spunând că trebuie să se îmbrace pentru plimbarea călare cu prințul, care o aştepta la jumătatea dimineții. După plecarea ei, tatăl Narcescăi a început o discuție despre o corabie cu mărfuri care întârziase. Peottre îi răspundea, dar rămăsese cu ochii la uşa pe care ieşise Elliania.

La scurt timp după aceea, am intrat cu mare băgare de seamă în chilia mea de slugă şi, de acolo, cu şi mai multă precauție, în odăile calde şi spațioase ale Lordului Auriu. L-am găsit singur, la masă, terminându-şi porția din dejunul copios comandat zilnic pentru amândoi. Probabil că toată curtea se întreba cum poate rămâne aşa de suplu dacă dimineața mănâncă atât de mult aşa cum susține.

M-a cercetat cu ochii lui galbeni în timp ce intram fără zgomot.

— Hm… Stai jos, Fitz. Nu-ți zic bună dimineața, pentru că e, evident, prea târziu. Vrei să-mi povesteşti de ce eşti aşa de abătut?

Ar fi fost zadarnic să-i mint. M-am aşezat în faţa lui şi am ciugulit direct de pe tavă în timp ce-i istoriseam ce gafă făcuse Dutiful. N-avea rost să i-o ascund. Prinţul avusese destui spectatori şi povestea urma oricum să ajungă la urechile Lordului Auriu, şi încă destul de curând, dacă nu cumva fusese şi el de faţă. Despre Nettle nu i-am spus nimic. Mă temeam oare că ar fi putut fi de acord cu Chade? Nu eram sigur. Ştiam doar că pe asta voiam s-o ţin pentru mine. N-am suflat nicio vorbă nici despre scena văzută prin gaura din zid. Aveam nevoie de timp să pun cumva ordine în cele aflate înainte de a i le dezvălui altcuiva.

Când am terminat de povestit, Lordul Auriu a dat din cap a încuviinţare.

— N-am fost atunci în sala de joc, am preferat să-i ascult pe menestrelii din Insulele Străine, sosiţi de curând. Dar tărăşenia am aflat-o chiar aseară, înainte de a mă retrage. Am fost deja invitat să călăresc cu prinţul în dimineaţa asta. Vrei să vii şi tu?

A zâmbit când am dat din cap. Pe urmă şi-a tamponat buzele cu şervetul.

— Vai, vai, nefericită gafă, cea mai nefericită. Bârfele vor fi de-a dreptul suculente. Mă întreb cum vor reuşi regina şi sfetnicul ei să echilibreze lucrurile.

Nu era uşor să dai un răspuns. Ştiam că avea să se folosească de agitaţia stârnită de gafa prinţului ca să afle cui îi era loial fiecare curtean în parte.

Am mâncat amândoi tot ce era pe tăvi. Eu le-am dus pe urmă la bucătărie, unde am zăbovit puțin. Da, servitorii bârfeau deja şi se zvonea că între prinț şi Lady Vance e mai mult decât un simplu joc cu pietrele. Cineva chiar susținea că-i văzuse plimbându-se singuri în grădina plină de zăpadă, cu câteva seri în urmă. O altă servitoare povestea că ducele Shemshy era mulțumit, ba chiar că spusese că el unul nu vedea nicio piedică în calea unirii tinerilor. Mi s-a făcut inima cât un purice. Ducele Shemshy avea influență. Dacă începea să ceară sprijin nobililor pentru căsătoria nepoatei sale cu prințul, era foarte posibil să pună capăt şi logodnei cu Narcesca, şi alianței.

Cât am rămas acolo, am mai observat ceva care mi-a trezit bănuieli. Servitoarea Narcescăi, femeia care se certase cu Peottre, a trecut grăbită pe lângă uşile bucătăriei şi a ieşit în curte. Era îmbrăcată gros, cu mantie şi cizme, ca şi cum ar fi plecat într-o plimbare lungă în ziua aceea rece. Poate că stăpâna ei o trimisese cu treabă în oraş. Dar nu avea niciun coş. Şi nici nu părea genul de slujitoare care să fie trimisă la piață. Plecarea ei n-a nedumerit şi m-a îngrijorat. Dacă nu i-aş fi făgăduit prințului că aveam să călăresc cu el, aş fi urmărit-o. Dar a trebuit să urc scările în grabă, ca să-mi pun haine potrivite pentru călărie.

Când m-am întors în camerele Lordului Auriu, tocmai îşi punea la punct ultimele amănunte ale costurnului. În prima clipă, m-am întrebat dacă

lorzii jamaillieni se îmbrăcau cu adevărat atât de țipător. Trupul său subțire se îndoia sub straturi peste straturi de materiale groase. O mantie grea de blană atârna pe un scaun. Bufonul nu suportase niciodată frigul, iar Lordul Auriu îi moştenise această slăbiciune. Îşi aranja gulerul de blană, ca să stea după placul lui. Cu o mână lungă şi subțire, mi-a făcut semn să mă duc în camera mea şi să mă grăbesc, în vreme ce continua el să se studieze în oglindă.

Am aruncat o privire în odaia mea, la straiele întinse pe patul meu, şi am protestat:

— Dar sunt gata îmbrăcat!

— Nu aşa cum îmi doresc eu. Am descoperit că mai mulți lorzi tineri de la curte şi-au luat gardă de corp, într-o neizbutită încercare de a mă imita. E vremea să le arăt că imitația nu poate egala originalul. Îmbracă-te, Tom Badgerlock.

Am mârâit, iar el mi-a zâmbit dulce.

Hainele erau albastre, ca ale tuturor servitorilor, dar de o calitate excelentă. Am recunoscut mâna croitorului Scrandon. Acum, după ce-mi luase măsurile, Lordul Auriu îmi putea vârî pe gât haine elegante oricând avea chef. Materialul era fin, foarte călduros, bufonul avea grijă să mă simt bine. Avusese grijă şi să ceară să bufonul de aur fie croite şi astfel încât să nu mă stânjenească în mişcări. Dar, când am întins un braț al cămăşii cu croială ciudată, am observat cute de diverse nuanțe de albastru care, desfăcute, aduceau cu o

aripă de pasăre întinsă ca să-şi dezvăluie penajul de culori diferite. Când am îmbrăcat-o, am remarcat că avea buzunare cusute în cele mai interesante locuri. Cu ele am fost de acord, chiar dacă m-am strâmbat la gândul că Lordul Auriu îi spusese croitorului unde să le adauge, fiindcă aş fi preferat să nu ştie nimeni că am nevoie de buzunare ascunse.

Ca şi când mi-ar fi ghicit îngrijorarea, bufonul mi-a vorbit din cealaltă cameră:

— Vei băga de seamă că i-am cerut lui Scrandon să adauge buzunare în care să cari cele necesare mie, precum săruri aromate, ierburi pentru digestie, instrumente de înfrumusețare şi nişte batiste în plus. I-am dat măsuri precise pentru ele.

— Da, lordul meu, am răspuns cu seriozitate şi am început să umplu buzunarele cu pricina după cum mi-o cereau propriile nevoi.

Când am săltat mantia grea, am descoperit obiectul care-mi întregea ținuta. Garda şi teaca sabiei erau atât de țipător împodobite, încât nu mi-am putut reține o strâmbătură. Dar, când am scos sabia, am auzit şoapta morții ieşind din teacă odată cu ea şi am simțit arma legănându-mi-se ca o pasăre pe degete. Am oftat şi-am ridicat privirea. Bufonul stătea în cadrul uşii mele. Expresia de pe chipul meu îi încânta. Uimirea mea i-a smuls un zâmbet larg.

— Nu sunt atât de iscusit încât să merit o astfel de sabie, am spus, clătinând din cap.

— Meriți să porți sabia lui Verity fără fereală. Asta nu e decât o răsplată fără însemnătate.

N-am găsit cuvinte ca să-i mulțumesc pentru darul său generos. M-a urmărit prinzându-mi centura sabiei, părând tot atât de încântat de mine pe cât eram eu de armă.

În curte am dat peste mai multă lume decât bănuisem eu că avea să se adune. Câțiva nobili îl aşteptau deja pe prinț. Tânărul Civil Bresinga era şi el prezent, adâncit într-o discuție cu Lady Vance. Oare ea părea nemulțumită în vreme ce arăta spre caii nerăbdători şi spre mulțimea mult mai numeroasă decât cea la care se gândise când pusese rămăşag cu prințul? Alte două tinere, cele mai bune prietene ale ei, după cât de aproape stăteau de ea, o compătimeau. Toată adunarea l-a salutat călduros pe Lordul Auriu când i s-a alăturat. Am observat, cu uimire, că, judecând după înfățişare, ai fi zis că lordul era cu foarte puțin mai în vârstă decât tinerii din jur – un nobil străin, abia trecut de douăzeci de ani, frumos, bogat şi exotic. Femeile s-au strâns grămadă pe lângă el, sporovăind, iar trei nobili, tot tineri, printre care şi o rudă de-a lui Shemshy, după cât de bine semăna cu el, şi-au făcut şi ei de lucru prin preajma bufonului. Lady Vance era, evident, centrul atenției în micul său grup. Dacă izbutea într-adevăr să-l câştige pe prinț, noii curteni, credincioşi ei, aveau să se ridice odată cu ea.

Servitorii le țineau caii de căpestre. Scăunelul

tapițat al pisicii lui Civil, aşezat în spatele şeii, era gol. Mă îndoiam că îşi lăsase animalul la Galekeep, aşa cum se spunea; niciun om cu Har nu stătea departe de partenerul său atâta vreme. Probabil că motanul hoinărea pe dealurile din jurul castelului, iar Civil îl vizita eu regularitate. M-am hotărât să-l spionez când pleca la întâlnirea secretă cu tovarăşul său de Har. Poate că o confruntare cu cei doi mi-ar fi oferit mai multe informații despre comunitatea celor cu Sânge Străvechi şi despre legăturile lui cu Pestriții.

Nu am avut timp să mă gândesc prea mult la asta. Le-am luat pe Negruța şi pe Malta de la grăjdarul care le păzea şi am rămas pe loc, ținându-le de frâie, în timp ce Lordul Auriu se amesteca prin mulțimea adunată pentru a-l însoți pe prinț. Nu se cuvenea să mă holbez la nobili, dar puteam să le studiez caii şi să deduc cine urma să ne însoțească. O iapă era atât de împovărată de podoabe, încât probabil că o aştepta chiar pe regină. Am recunoscut şi calul lui Chade. Alți trei cai, pe lângă al prințului, erau la fel de împopoțonați. Deci şi Arkon Bloodblade, şi unchiul Peottre făceau parte din alai. Iapa murgă, cu clopoței la coamă, era cu siguranță a Narcescăi.

Am auzit voci şi râsete în dreptul uşii. Sosea grupul principal. Prințul purta în straie sclipitoare, albastru de Buck, tivite cu blană de vulpe albă – culorile mamei sale. Regina se îmbrăcase tot în albastru cu alb, dar avea dungi

galben-aurii pe mantie. În ciuda culorilor aprinse care se potriveau atât de bine cu albastrul şi albul acelei zile de iarnă, hainele sale aveau o croială simplă, în comparație cu îmbrăcămintea extravagantă a nobilimii din alai. Chade se îmbrăcase elegant, în nuanțe de albastru tivite cu negru, şi purta numai bijuterii din argint. Prințul zâmbea, însă eu ştiam că e dojenit, după cum zăbovea în vârful treptelor, discutând cu mama lui şi cu Chade, şi nu cu însoțitorii săi mai tineri. Nu spunea nimănui că plimbarea aceasta călare era plata unui pariu nesăbuit. Trecând-o cu vederea, probabil spera să-i scadă din însemnătate şi în ochii celorlalți. Lady Vance îi zâmbea şi, pentru o clipă, li s-au întâlnit privirile. Prințul a salutat-o înclinând politicos din cap, dar şi-a mutat imediat privirea spre Civil, pe care l-a salutat în acelaşi fel. Nu cumva obrajii lui Lady Vance deveniseră mai roz decât înainte? Prințul a coborât odată cu Chade şi regina a rămas lângă mama lui.

Şi-au făcut apoi apariția câțiva dintre nobilii negustori din Insulele Străine, alături de Arkon Bloodblade. Se îmbrăcaseră după moda cea mai extravagantă din Buckkeep. Dantela şi panglicile fluturau pe ei ca steguleţele; blănurile grele cu care veniseră de acasă fuseseră înlocuite cu materiale din Bingtown şi Jamaillia şi chiar din porturi mai îndepărtate. Kettricken, Chade şi Dutiful i-au salutat cu efuziune. Au făcut schimb de amabilități, remarci despre vreme, complimente

pentru veşminte şi altele de acelaşi soi, aşteptându-i pe Peottre şi pe narcescă.

Îi aşteptam cu toții.

Era un şiretlic pus la cale ca să ne țină cu sufletul la gură. Kettricken arunca mereu priviri către uşă. Râsul lui Dutiful şi amabilitățile lui Chade sunau nefiresc. Întârzierea se prelungea îndeajuns ca să ne spunem toți acelaşi lucru: iată cum arată Narcesca Elliania că a jignit-o Dutiful. Îl umilea în fața prietenilor şi a familiei lui, făcându-l să aştepte. Dacă îl făcea pe tatăl ei să se simtă stânjenit în fața reginei, n-ar fi apărut şi fricțiuni între cei doi? Tocmai când i-am văzut pe Chade şi Kettricken întrebându-se unul pe altul dacă să trimită un servitor să vadă ce era cu Narcesca, şi-a făcut apariția Peottre.

Spre deosebire de ceilalți oaspeți din Insulele Străine, preferase veşmintele de pe meleagurile sale natale, fapt care nu-l făcea totuşi să pară barbar, ci să dea impresia de puritate. Purta pantaloni de piele şi o mantie bogată, de blană. Bijuteriile erau din fildeş, aur şi jad. Simplitatea ținutei arăta că e gata să călărească, să vâneze, să călătorească sau să lupte, pentru că nu e încurcat de zorzoane. S-a oprit în capul scărilor şi a rămas acolo, ca în mijlocul unei scene. Nu părea încântat de asta, doar hotărât. Fiindcă tăcea, cu brațele încrucişate la piept, a amuțit toată lumea. Toți ochii s-au întors spre el. Şi atunci a început să vorbească, foarte calm, cu voce prietenoasă, dar

pe un ton care nu îngăduia să fie întrerupt:

— Narcesca m-a rugat să dau de ştire că, pe Runele Zeului, vârsta se socoteşte altfel. Elliania se teme că, din cauza necunoaşterii acestui amănunt, oamenii i-au înțeles greşit poziția în rândurile poporului nostru. După tradițiile noastre, ba chiar după ale voastre, bănuiesc, nu e un copil. La noi, pe insule, unde viața e mai aspră decât pe tărâmul vostru plăcut şi cald, se spune că aduce ghinion să numeri primele douăsprezece luni, când o mică viață fragilă se poate ofili atât de uşor. Şi nici nu le dăm nume copiilor înainte de a se scurge primul an atât de primejdios. După socoteala din Runele Zeului, Narcesca are aşadar numai unsprezece ani, aproape doisprezece. După socoteala voastră, a împlinit doisprezece şi a intrat în al treisprezecelea. E aproape de aceeaşi vârstă cu prințul Dutiful.

Uşa s-a deschis în spatele lui. Nu o ținea niciun servitor. Narcesca a închis-o singură, cu hotărâre. Îmbrăcată în acelaşi stil ca Peottre, s-a oprit lângă el. Renunțase la podoabele din Buckkeep pentru nişte pantaloni din piele de focă pătată şi o vestă din blană de vulpe roşcată. Mantia care i se drapa în jur, ajungându-i până la genunchi, era din hermină albă, cu cozile animalelor atârnând în chip de ciucuri. Şi-a pus gluga şi a privit întreaga adunare cu un zâmbet rece, apoi a vorbit.

— Da, am aproape aceeaşi vârstă ca prințul Dutiful, a subliniat, vorbind din adâncurile

gulerului înalt, din blană de lup. La noi, vârsta se socoteşte altfel. La fel şi rangurile. Pentru că, deşi nu am primit nume şi nu mi s-au numărat zilele până ce am împlinit un an, tot narcescă am fost. Însă prințul Dutiful, din câte am înțeles, nu va fi rege, nici măcar prinț moştenitor, până când nu va împlini şaptesprezece ani. Aşa este?

Ca şi când nu ar fi fost sigură pe ea, i-a adresat întrebarea lui Kettricken, stând deasupra ei, în vârful treptelor. Regina mea nu s-a fâstâcit când a ridicat ochii spre prințesa străină şi i-a răspuns:

— Aici ai dreptate, narcescă. Fiul meu nu va fi considerat pregătit să primească acest titlu decât după ce va fi împlinit şaptesprezece ani.

— Înțeleg. O deosebire interesantă față de obiceiurile noastre. Poate că noi, acasă, credem cu mai multă tărie în forța obârşiei: un prunc este deja ceea ce urmează să fie, de aceea o fetiță e demnă de titlul ei de la prima suflare. Pe când voi, în lumea aceasta de lucrători ai pământului, aşteptați să vedeți dacă odrasla e vrednică de neamul său. Înțeleg.

Spusele nu îi puteau fi luate drept insultă. Cu accentul ei şi străin, şi cu unele cuvinte straniu aşezate, ar fi putut trece doar drept întorsături neinspirate de frază. Eu însă ştiam sigur că nu de aşa ceva era vorba, şi eram tot atât de convins că tot ce i-a spus lui Peottre, clar şi răspicat, când a coborât scările alături de el, a fost rostit ca să fie auzit şi de alții:

— Atunci poate că n-ar trebui să mă mărit cu prințul până când nu suntem siguri că va deveni rege, nu? Mulți oameni speră să moştenească tronul, dar sunt împiedicați şi cad înainte de a se urca pe el. Poate că ar trebui să amânăm căsătoria până când poporul lui îl va considera demn să-i fie rege.

Zâmbetul lui Kettricken nu s-a stins, dar i-a înțepenit pe buze. Ochii lui Chade s-au îngustat puțin. Însă Dutiful nu şi-a putut alunga roşeața din obraji. Stătea tăcut, îndurându-şi umilința sub privirile ei. Am crezut că Narcesca se răzbunase deja pe el cât se poate de elegant şi că se sfârşise; prințul fusese umilit aşa cum fusese şi ea, şi în fața aceloraşi oameni. Dar m-am înşelat crezând că Elliania terminase cu el.

Când prințul s-a apropiat de ea, curtenitor, ca s-o ajute să încalece, Narcesca i-a făcut semn să plece.

— Lasă-l pe unchiul meu să mă ajute. E bărbat cu experiență, se pricepe şi la cai, şi la femei. Dacă voi avea nevoie de ajutor, mă voi simți mai în siguranță în mâinile lui.

Totuşi, când s-a apropiat Peottre, i-a zâmbit şi l-a asigurat că putea să se descurce singură.

— Doar nu sunt copil, ştii bine.

Şi a încălecat fără ajutor, deşi iapa ei înaltă era mult mai mare decât poneii pe care călăreau Străinii.

Odată în şa, i s-a alăturat lui Kettricken, ca să

stea de vorbă. Îmbrăcate elegant, dar simplu, amândouă erau în contrast cu veşmintele de un lux extravagant ale celorlalți. Într-un fel, hainele lor le făceau una pe potriva celeilalte, lăsând în acelaşi timp impresia că, din întregul grup, numai ele ştiau cum să se simtă bine la o plimbare călare, într-o zi de iarnă. Dacă ar fi pățit ceva caii, oricare dintre ele ar fi fost în stare să se întoarcă acasă pe jos, prin zăpadă. Fără să se fi înțeles, îi făceau pe nobilii coafați şi împopoțonați să pară prostănaci şi uşuratici. Gândul ăsta mi-a încruntat fruntea. Armonizându-se cu veşmântul simplu al lui Kettricken şi rămânând, totuşi, credincioasă obiceiurilor poporului său, Narcesca susținea că e pe picior de egalitate cu regina.

Prințul Dutiful s-a uitat spre prietenii lui. Când a întâlnit ochii lui Civil, acesta a ridicat întrebător din sprâncene. Însă, silit de privirea mustrătoare a mamei sale, prințul a trecut în stânga Narcescăi. Ea nici măcar nu l-a luat în seamă. În puținele dăți când s-a răsucit în şa ca să i adreseze şi lui, a făcut-o cu aerul că se străduia să includă un străin în conversație. El nu prea avea ce spune, dădea din cap şi zâmbea, după care ea îl ignora din nou.

Imediat în spatele lor, Chade călărea între Arkon Bloodblade şi Peottre Blackwater. Lordul Auriu şi-a făcut loc printre prietenii mai tineri ai prințului, iar eu veneam în urma lor. Tinerii călăreau în grup şi sporovăiau. Prințul Dutiful, sunt sigur, le

simțea prea bine ochii în ceafă şi ştia că discută despre umilirea lui. Lordul Auriu lua parte la conversație cu abilitate, arătându-se interesat şi încurajând-o, fără să strecoare remarci care s-o îndrepte spre alt subiect. Am observat că Lady Vance, deşi se uita veselă la prietenii ei şi îi acorda atenție Lordului Civil, arunca deseori priviri speculative către prințul jignit. M-am întrebat dacă îşi urmărea propriile ambiții sau pe ale unghiului său, Lordul Shemshy.

Am trecut printr-un singur moment descumpănitor, când Dutiful mi-a spart brusc zidurile şi mi-a pătruns în gânduri:

Nu merit aşa ceva! Eu am făcut o remarcă întâmplătoare, dar ea se poartă ca şi când aş fi umilit-o înadins. Şi acum chiar aş vrea s-o fi făcut!

Ca şi cum n-aş fi fost destul de şocat, l-am văzut pe Lordul Auriu tresărind la rândul său. S-a uitat înapoi, spre mine, cu o sprânceană ridicată, de parcă ar fi crezut că îi vorbisem eu. Şi nici n-a fost singurul, deşi nimeni altcineva n-a reacționat atât de puternic. Câțiva călăreți din grupul nostru s-au uitat dintr-odată în direcții diferite, ca şi când ar fi auzit un țipăt îndepărtat. Am inspirat adânc, mi-am redus concentrarea la dimensiunile unui vârf de ac şi i-am răspuns băiatului:

Linişte. Stăpâneşte-ți sentimentele. Să nu mai faci aşa ceva. Elliania nu are de unde să ştie că nu ai umilit-o înadins. Şi nu e singura care gândeşte aşa. Uită-te la toate tinerele care călăresc în jurul lui

Civil. Dar ține deocamdată asta pentru tine. Nu-ți controlezi bine Meşteşugul când eşti nervos. Abține-te să-l foloseşti în asemenea clipe.

Prințul şi-a plecat fruntea sub dojana mea aspră. A tras aer în adâncul pieptului, şi-a îndreptat umerii şi şi-a corectat poziția în şa. Apoi şi-a rotit privirea, ca şi când s-ar fi bucurat de frumusețea zilei.

M-am înduplecat şi i-am oferit o mică alinare.

Ştiu că nu meriți aşa ceva. Dar uneori un prinț, sau orice om, trebuie să îndure ceea ce nu merită. Cum a îndurat şi Elliania aseară, învață ce e răbdarea şi supune-i-te.

A dat din cap şi a răspuns la una dintre scurtele întrebări ale Narcescăi.

Plimbarea pe câmpiile înzăpezite n-a fost lungă, dar lui Dutiful sunt sigur că aşa i s-a părut. Şi-a îndurat pedeapsa bărbăteşte, însă, când a venit vremea să descalece, privirile ni s-au încrucişat o clipă şi i-am citit în ochi uşurarea. Gata. Se terminase. Plătise cu vârf şi îndesat pentru gafa comisă cu o seară înainte şi acum totul reintrase pe vechiul făgaş.

Aş fi putut să-i spun că asta nu se întâmplă niciodată.

Pentru după-amiaza aceleiaşi zile era plănuită o distracție, o piesă jucată de oameni mascați după moda jamaillianã, nu de păpuşi. Mie îmi venea greu să pricep cum se putea juca astfel o piesă,

dar Lordul Auriu m-a asigurat că văzuse multe asemenea reprezentații în orașele din sud și existau numeroase artificii care abăteau atenția spectatorilor de la nepotriviri. Păruse foarte încântat de un asemenea gen de distracție și chiar și mai încântat de sosirea navei care-i aducea pe actori. Războiul neîntrerupt dintre Bingtown și Statele Chalced era o piedică serioasă în calea navigației și a călătoriilor. Flota Statelor Chalced suferise, evident, o înfrângere vremelnică, fiindcă două nave din sud acostaseră în portul nostru în ziua aceea și se zvonea că urmau să apară și altele. Lordul Auriu s-a luminat la față la auzul veștii. În ochii lui, războiul cu prietenii era o neplăcere care îl lăsa fără rachiu de caise, dar eu băgasem de seamă că vasele care izbuteau să treacă de patrulele din Statele Chalced îi aduceau deseori, pe lângă rachiu, și pachete de scrisori pe care le ducea imediat în odăile sale. Bănuiam că ele îl îngrijorau mai mult decât rachiul și banii. Însă el nu-mi spunea ce conțin misivele, iar eu știam că nu e cazul să întreb. Manifestarea curiozității în indiferent ce privință era modul cel mai rapid de a-l face pe bufon să nu mai vorbească despre obiectul curiozității tale.

Așa că am petrecut după-amiaza stând lângă el, într-o sală întunecoasă. Povestea era tipic jamaillianã, numai despre nobili, preoți și intrigi, iar la sfârșit, zeitatea lor cu două fețe restaura ordinea și împărțea dreptatea. Piesa mai mult m-

a dezorientat decât m-a amuzat. Nu mă puteam obişnui cu oameni în diferite roluri. O marionetă nu are viață decât în povestea în care joacă. Mă zăpăceam când îmi dădeam seama că bărbatul care-o făcea acum pe servitorul fusese mai devreme unul din ajutoarele preoților. Mi-a fost greu să mă concentrez asupra subiectului, şi nu doar pentru că eram nedumerit. În sala slab luminată, nefericirea prințului îmi plutea în fața nasului ca o miasmă. Nu şi-o transmitea înadins, prin Meşteşug, ci se prelingea din el ca apa dintr-un burduf găurit. Pe scenă, actorii gesticulau, țipau şi pozau în diverse ipostaze. Dar prințul şedea lângă mama lui, singur şi nenorocit din cauza situației lui stânjenitoare. În ultima lună, veselia renăscută din castelul Buckkeep îl ajutase să cunoască mulți tineri de vârsta lui. Prin Civil, cunoscuse prietenia şi flirtul. Acum, tuturor acestora trebuia să le pună frâu, de dragul alianței politice pe care mama lui se străduia să o facă. Îl simțeam chibzuind cât de nedrept, dar şi cât de necesar era să se poarte astfel. Nu ajungea că trebuia să se lege prin căsătorie de Narcesca Elliania, mai era nevoit şi să dea impresia că o făcea de bunăvoie.

Ceea ce nu era adevărat.

Către sfârşitul aceleiaşi seri, Lordul Auriu mi-a oferit câteva ore libere. Mi-am pus haine lejere şi am plecat în oraş, la *Porcul Pârlit.* Ținând seama de întâmplările la care fusesem martor în castel,

eram dispus să fiu mai îngăduitor cu amorul năbădăios al lui Hap. Mergând prin ninsoare, mi-am zis că există un echilibru pe lume prin faptul că Hap se putea desfăta cu ceea ce lui Dutiful îi era refuzat cu desăvârşire.

La *Porcul Pârlit* era linişte. Fusesem acolo de suficiente ori ca să-i recunosc pe muşteriii obişnuiți ai cârciumii. Nu lipseau, şi veniseră şi alții, însă mai puțini. Fără îndoială că ninsoarea şi viscolul tot mai muşcător îi țineau pe mulți acasă în seara aceea. Am aruncat o privire în jur, dar nu l-am văzut pe Hap. M-am bucurat o clipă; poate că era acasă şi dormea deja. Poate că nu mai era chiar atât de ispitit de noutatea oraşului şi învăța să-şi pună ordine în viață. M-am aşezat în colțul preferat de el şi de Svanja şi un servitor mi-a adus bere.

Meditația mea s-a încheiat brusc când a intrat în cârciumă un bărbat roşu la față, între două vârste. Nu purta nici mantie, nici vreo haină mai groasă şi avea capul descoperit, cu fulgi de zăpadă peste părul negru. A clătinat nervos din cap, ca să se scuture de zăpadă şi de picăturile de apă din păr şi din barbă şi a aruncat o privire urâtă către colțul în care stăteam. A părut surprins să dea cu ochii de mine acolo. S-a întors spre cârciumar şi l-a întrebat ceva cu glas furios, dar scăzut. Cârciumarul a ridicat din umeri. Când nou-venitul şi-a încleştat pumnii şi a mai pus o întrebare, i-a răspuns în şoaptă, arătându-mă pe mine.

Bărbatul s-a răsucit, m-a privit fix, cu ochi mijiți, şi a pornit-o mânios spre mine. M-am ridicat în picioare când l-am văzut apropiindu-se, dar am avut grijă să las masa între noi. A bătut cu pumnii în lemnul scrijelit.

— Unde sunt? m-a întrebat.

— Cine? am întrebat, la rândul meu, deşi mi s-a strâns inima, fiindcă ştiam despre cine vorbeşte.

Svanja avea fruntea tatălui ei.

— Ştii bine. Cârciumarul zice că te-ai mai întâlnit cu ei aici. Fata mea, Svanja, şi puțoiul ăla de la țară, cu ochi nelegiuiți, care a sedus-o şi a îndepărtat-o de căminul părintesc. Cârciumarul zice că e fiul tău, mi-a răspuns jupânul Hartshorn [11] , făcând din ultimele cuvinte o acuzație.

— Are un nume. Îl cheamă Hap. Şi, da, e fiul meu.

M-am înfuriat brusc, dar era o furie rece, ca de gheață. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, eliberându-mi şoldul. Dacă mă ataca peste masă, îl întâmpina cuțitul meu.

— Fiul tău, a repetat el cu dispreț. Mi-ar fi ruşine s-o recunosc. Unde sunt?

I-am simțit pe neaşteptate în glas şi disperare, nu numai furie. Aşa, deci, Svanja nu era acasă şi nici ea, nici Hap nu erau la cârciumă. Unde s-ar fi putut duce pe bezna şi ninsoarea asta? Cât despre

---

[11] Corn de cerb (n. tr.).

ce-or fi făcut, nici nu mai trebuia să mă întreb. Mi s-a strâns iarăşi inima, însă i-am răspuns calm:

— Nu ştiu unde sunt. Dar nu mi-e ruşine să recunosc că Hap e fiul meu. Şi nici nu cred că a „sedus-o“ pe fiica ta. Dimpotrivă, Svanja ta e cea care-l învaţă pe fiul meu cum e moda pe la oraş.

— Cum îndrăzneşti? a răcnit, ridicându-şi pumnul gros, gata să mă lovească.

— Coboară-ţi vocea şi mâna, i-am sugerat pe un ton de gheaţă. Vocea, ca să cruţi reputaţia fiicei tale, iar pumnul, ca să-ţi cruţi viaţa.

Poziţia în care stăteam i-a atras privirea către sabia urâtă de la şold meu. Furia nu i-a dispărut, dar a fost domolită de prudenţă.

— Stai jos, i-am spus, dar a sunat mai degrabă a poruncă decât a invitaţie. Şi stăpâneşte-te. Şi hai să vorbim despre ceea ce ne îngrijorează pe amândoi, ca taţi.

Şi-a tras încet un scaun, fără să-şi dezlipească privirea de la mine. Nici eu nu m-am grăbit să mă aşez înaintea lui. Mă deranjau muşteriii care nu-şi luau ochii de la noi, însă n-aveam ce face. Peste câteva clipe, un servitor s-a apropiat grăbit de masa noastră şi a trântit în faţa jupânului Hartshorn o halbă cu bere. Tatăl Svanjei s-a uitat cu dispreţ la băutură.

— Chiar îţi închipui că o să stau aici şi-o să beau cu tine? Trebuie să-mi găsesc fata, şi încă repede.

— Atunci înseamnă că nu e acasă, cu soţia ta.

— Nu. Şi-a supt buzele. A continuat cu voce

usturătoare, presărându-şi spusele cu frânturi de mândrie rănită. Svanja a spus că merge în pod să se culce. Peste un timp, am observat că lăsase o treabă neterminată. Am strigat-o să coboare şi s-o ducă la bun sfârşit. Nu mi-a răspuns, aşa că am urcat la ea. Nu era acolo.

Vorbele au părut să-i mai domolească nervii, lăsând la suprafață numai dezamăgirea şi teama unui tată.

— Am venit direct aici.

— Fără căciulă sau manta. Înțeleg. Nu poate fi altundeva? Poate la bunica ei sau la o prietenă?

— N-avem rude în Buckkeep. Am venit aici astă-primăvară. Iar Svanja nu e fata care să-şi facă prietene.

Pe măsură ce vorbea, mânia făcea loc tot mai mult disperării. Bănuiam că Hap nu era primul băiat căruia îi plăcea Svanja şi că nici nu era prima dată când tatăl ei pleca s-o caute după lăsarea întunericului. Mi-am ținut observațiile pentru mine. Am luat halba şi am golit-o.

— Ştiu un loc unde am putea merge să-i căutăm. Vino cu mine. Mergem împreună. Acolo stă fiul meu cât lucrez eu la castel.

Şi-a lăsat berea neatinsă, dar s-a ridicat de la masă odată cu mine. Am ieşit din cârciumă urmăriți de toți ochii dinăuntru. Afară, în beznă, viscolul se întețise. Jupânul Hartshorn şi-a tras umerii în față şi şi-a strâns brațele pe lângă trup. Vorbind printre rafalele de vânt, i-am pus

întrebarea de al cărei răspuns mă temeam cel mai mult:

— Eşti cu desăvârşire împotriva lui Hap, nu-i îngădui s-o curteze pe fiica ta?

Nu-i vedeam faţa din cauza întunericului, dar i-am auzit vocea plină de indignare:

— Dacă sunt împotriva lui? Sigur că da! Nici măcar n-a avut curajul să vină la mine, să spună cine e şi ce gânduri are! Şi, chiar dacă ar fi venit, tot m-aş fi opus. I-a spus fetei mele că e ucenic. Dacă e adevărat, de ce nu locuieşte în casa meşterului său? Şi, tot dacă e adevărat, cum îşi închipuie că poate curta o fată până nu e în stare să-şi câştige singur pâinea? N-are niciun drept. E pe de-a-ntregul nepotrivit pentru Svanja.

Nimic din ce-ar fi făcut Hap nu i-ar fi schimbat bărbatului de lângă mine părerea despre el.

Nu era mult de mers până la Jinna. Am bătut, temându-mă să dau ochii cu ea la fel de mult cum mă temeam c-o să aflu că Hap şi Svanja nu sunt acolo. A trecut destul până când a strigat Jinna, de dincolo de uşă:

— Cine-i acolo?

— Tom Badgerlock. Şi tatăl Svanjei. Îi căutăm pe Hap şi Svanja.

Jinna a deschis numai jumătatea de sus a uşii, semn clar că decăzusem în ochii ei. S-a uitat mai mult la jupanul Hartshorn decât la mine.

— Nu sunt aici, ne-a spus cu asprime. Şi nici nu le-am îngăduit să stea vreodată împreună aici, dar

n-am cum s-o opresc pe Svanja să-mi bată la uşă şi să întrebe de Hap. Mi-a aruncat o privire plină de reproş. Nu l-am văzut deloc pe Hap în seara asta.

Şi-a încrucişat mâinile la piept. Nu era nevoie să-mi spună că mă avertizase ea că la aşa ceva avea să se ajungă, îi citeam cuvintele în ochi. Am simțit brusc că nu mai sunt în stare să-i susțin privirea. Din seara când mă surprinsese cu Laurel în brațe, mă ferisem s-o mai întâlnesc. Mă simțeam ca un ticălos fiindcă nu-i dădusem nicio explicație. Mă purtasem deopotrivă ca un copil şi ca un laş.

— Atunci mai bine mă duc să-l caut, am bâiguit stânjenit.

Îmi era ruşine de purtarea mea şi, deopotrivă, de a lui Hap. O rănisem pe Jinna, ăsta era adevărul, şi tocmai îl înfruntam pentru prima oară. Mă săgeta în inimă. Nu o ocolisem pe Jinna din motive care țineau de morală, ci de frică, ştiind că devenea o parte din viața mea pe care nu o puteam controla. Aşa cum îmi scăpase şi Hap de sub control.

— Blestemat să fie! Blestemat, fiindcă mi-a distrus fata! a răcnit Hartshorn.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o împleticindu-se prin vârtejurile de ninsoare. În lumina care răzbătea prin deschiderea uşii Jinnei, l-am văzut privind înapoi spre mine şi amenințând cu pumnul.

— Ține-l departe de ea! Ține-l pe fiul tău

nelegiuit departe de Svanja mea!

Mi-a întors din nou spatele şi după câțiva paşi a dispărut, înghițit de beznă şi de disperare. Aş fi vrut să-l urmez, dar mă simțeam prizonier în lumina Jinnei. Am inspirat adânc:

— Jinna, trebuie să-l găsesc pe Hap în seara asta. Dar cred că…

— Ştim amândoi că n-ai să-l găseşti. Nici pe el, nici pe Svanja. Mă îndoiesc că vor să fie găsiți în seara asta.

A tăcut, dar, înainte de a apuca eu să deschid gura, a vorbit din nou:

— Şi cred că Rory Hartshorn are dreptate. N-ar trebui să-l laşi pe Hap să se mai apropie de Svanja. Spre binele tuturor. Cum ai s-o faci, nu ştiu. Ar fi fost mai bine să nu-l scapi din mână, Tom Badgerlock. Sper că nu e prea târziu pentru el.

— E un băiat bun, m-am auzit spunând.

Era o scuză jalnică a unui tată care-şi neglijase fiul.

— Este. De-asta merită mai mult din partea ta. Noapte bună, Tom Badgerlock.

A închis uşa, luându-mi lumina şi căldura. Am rămas pe întuneric, pătruns de ger. Fulgii de zăpadă mi se strecurau sub guler.

Am simțit ceva cald izbindu-mi-se de glezne. *Deschide uşa. Pisica vrea să între.*

M-am aplecat să-l mângâi. Zăpada rece îi smălța blana, dar tot se simțea căldura corpului prin ea. *Trebuie să te descurci singur, Fennel. Uşa asta nu*

se mai deschide pentru mine… Adio.

Prostule. Nu trebuie decât să ceri. Uite-aşa.

S-a săltat în două labe şi a zgâriat cu zel lemnul, miorlăind în acelaşi timp.

Mieunatul lui insistent m-a urmărit prin beznă şi frig. În spatele meu, uşa s-a întredeschis o clipă şi am ştiut că Fennel fusese primit în casă. Am pornit-o spre castel, invidiind o pisică.

Capitolul XI

VEŞTI DIN BINGTOWN

„Când pleci din Chalced, ține pânzele ridicate.” Această zicală din bătrâni porneşte de la observații temeinice. Odată ce vasul tău părăseşte porturile şi oraşele din Statele Chalced, vechi de când răul pe pământ, întinde pânzele şi navighează cu toată viteza. Țărmurile Blestemate din sudul Statelor Chalced sunt foarte inspirat denumite. Apa din Râul Sălbatic îți putrezeşte butoaiele şi arde gâtlejurile corăbierilor tăi. Fructele din locurile alea îți opăresc gura şi-ți fac bube pe mâini. Dacă treci dincolo de Râul Sălbatic, nu lua apă care vine din interiorul tărâmului. Într-o singură zi, se înverzeşte, iar în trei zile se umple de viermi. Îți murdăreşte butoaiele şi nu le vei mai putea folosi niciodată. Mai bine să-i dai echipajului porții mici de apă decât să acostezi acolo, indiferent de motiv. Nu eşti în siguranță nici când înfrunți furtuna, nici când îți iei o zi de odihnă într-un golfuleț ispititor. Visele şi viziunile vor otrăvi mințile oamenilor, iar corabia îți va fi cotropită de crime, sinucideri şi revolte neîntemeiate. Golful care te ademeneşte să acostezi se va umple de şerpi de mare înainte de venirea zorilor. Fecioarele mării se vor ridica pe valuri ca să te îmbie cu sânii goi şi glasuri dulci, însă corăbierul care se aruncă în brațele plăcerii va fi tras la fund şi va ajunge hrană pentru bărbații lor cu dinți

ascuțiți, ascunşi sub apă.

Unicul port sigur de pe fâşia aceea de coastă e oraşul Bingtown. Acolo se poate ancora cu uşurință, dar trebuie să fii atent la docurile unde corăbii vrăjite îți pot blestema vasele din lemn. Cel mai bine e să eviți docurile. Aruncă ancora în Golful Negustorilor şi vâsleşte la mal, şi tot cu barca aduți mărfurile de pe mal pe vas. Acolo apa şi mâncarea se pot înghiți fără teamă, deşi unele mărfuri din prăvălii sunt ciudate şi aduc ghinion în călătorie. În Bingtown se cumpără şi se vând tot felul de lucruri, mărfuri care nu-şi găsesc pereche în lume. Cu toate acestea, ține-ți echipajul în apropierea vasului şi nu lăsa decât căpitanul şi secundul să debarce şi să se amestece printre localnici. E mai bine ca să nu pună piciorul pe pământul ăla corăbierii necunoscători, pentru că îi poate vrăji pe cei mai slabi de minte. Pe bună dreptate se spune că „în Bingtown găseşti de vânzare tot ce-ți trece prin gând". Însă nu orice lucru care-i vine omului în cap îi este şi prielnic, iar acolo se vând multe dintre acelea care nu-i sunt. Fereşte-te, de asemenea, de oamenii misterioşi ai acelui tărâm, care-şi fac apariția câteodată numai pe timp de noapte. Un Om-cu-Văl care taie calea căpitanului când se întoarce la corabie aduce mare ghinion. E mai înțelept să-şi petreacă noaptea pe țărm şi să se în toarcă pe corabie a doua zi decât să pornească în larg de îndată ce i s-a arătat un astfel de semn rău.

Dincolo de Bingtown, părăseşte siguranța pasajului interior şi du-ți corabia în Sălbăticie. Mai bine să înfrunți furtunile şi vremea rea decât să ispiteşti pirații, şerpii, fecioarele mării şi pe Ceilalți din apele acelea, ca să nu mai pomenesc de fundul nestatornic al apelor şi curenții înşelători. Nu te opri până la Jamaillia, cu numeroasele ei porturi gălăgioase. Nu-ți scăpa nici de data asta echipajul din ochi, fiindcă se ştie că acolo se fură corăbieri.

Căpitanul Banrop, *Sfaturi pentru corăbierii negustori*

I-am lăsat prințului Dutiful un bilet pe masa din turnul Meşteşugului. Am scris pe el doar atât: „Mâine". Înainte de schimbarea gărzii, în zori, stăteam deja în fața locuinței meşterului Gindast. Lumina din spatele unei ferestre brăzda curtea albă. Zăpada scârțâia sub tălpile calfelor care străbăteau potecile prin semiîntuneric ca să aducă apă şi lemne de foc şi pentru gospodăria meşterului, şi pentru atelierul său şi măturau zăpada de pe vârfurile grămezilor de buşteni acoperite cu pânze şi de pe alei. L-am căutat zadarnic cu privirea pe Hap printre calfe.

Lumina colorase deja ziua când a apărut şi el, într-un târziu. Mi-am dat seama dintr-o privire cum îşi petrecuse noaptea. Ochii îi luceau încă de uimire, de parcă nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui, şi mergea clătinat, ca un bețiv. Oare şi eu strălucisem la fel, după ce Molly mi se

dăruise prima oară? Mi-am luat inima în dinți şi l-am strigat:

— Hap! Vreau să-ți spun două vorbe.

A venit zâmbind la mine.

— Atunci va trebui să fii scurt, Tom, pentru că deja am întârziat.

În jurul nostru, ziua sclipea în alb şi albastru, aerul rece te înviora, iar fiul meu stătea în fața mea şi-mi zâmbea larg. Am simțit că sunt un trădător când i-am spus:

— Iar eu ştiu de ce ai întârziat. Şi ştie şi tatăl Svanjei. Aseară v-am căutat amândoi.

Mă aşteptasem să se ruşineze, dar el n-a făcut decât să-şi lărgească şi mai mult zâmbetul – unul plin de subînțelesuri, scos numai între bărbați.

— Atunci mă bucur că nu ne-ați găsit.

Am simțit o nevoie irațională să-l lovesc, să-i şterg expresia sfidătoare de pe față. Parcă stătea într-un hambar cuprins de flăcări, jucându-se cu focul, fără să-i pese de pericolul care îi păştea pe el şi pe Svanja. Asta era – am înțeles eu dintr-odată – ceea ce mă înfuria, de fapt: părea că nici nu-şi dă seama că o pune şi pe față în primejdie. O umbră de furie mi s-a strecurat în glas:

— Aşa, deci, înțeleg că nu v-a găsit nici jupânul Hartshorn. Dar îmi închipui că o va aştepta pe Svanja când ajunge şi ea acasă.

Dacă am sperat să-i calmez spiritul nechibzuit, m-am înşelat.

— Iar ea ştie treaba asta. Şi a considerat că

merită să rişte. Nu fi aşa de serios, Tom. Ştie cum să-l ia pe tatăl ei. O să fie bine.

— Va fi în multe feluri, dar mă îndoiesc că va fi şi „bine”.

Mi-am ascuns furia din voce. Cum putea fi atât de nepăsător?

— Nu gândeşti, băiete. Ce se va întâmpla cu părinții ei, cu viața lor de zi cu zi, ştiind că fata lor a făcut alegerea asta? Şi ce te vei face tu, dacă o laşi însărcinată?

În cele din urmă, zâmbetul i-a dispărut de pe chip, dar el a rămas tot bățos şi m-a înfruntat:

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez din cauza asta, Tom. Sunt destul de mare ca să-mi conduc singur viața. Dar, pentru liniştea ta, să ştii că Svanja mi-a spus că femeile ştiu cum să se ferească de necazuri. Cel puțin până când vom fi pregătiți pentru un copil, până când voi putea s-o iau de nevastă.

Probabil că zeii ne pedepsesc punându-ne față în față cu propriile noastre greşeli prosteşti, condamnându-ne să vedem cum copiii noştri cad în aceleaşi capcane care ne-au schilodit pe noi. Dulceața orelor pe care le petrecusem cu Molly în taină avusese prețul ei. La vremea aceea, credeam că îl împărțeam amândoi, că singurul preț era acela că trebuia să ne tăinuim dragostea. Molly însă a fost mai înțeleaptă, sunt sigur. Şi ea a fost cea care a plătit, mult mai greu decât mine. Dacă n-ar fi fost Burrich, să le adăpostească şi să le

apere pe ea şi pe fata mea, ar fi plătit şi copila, nu doar mama ei. Şi poate că Nettle avea să mai plătească, fiindcă era diferită, un pui de cuc, nu ca fraţii ei. M-am întrebat dacă puteam să-l avertizez cumva pe Hap, dacă avea să mă asculte, deşi eu nu îl ascultasem nici pe Burrich, nici pe Verity. Mi-am stăpânit nervii şi am vorbit îndemnat de teamă şi pentru fiica mea, şi pentru Hap:

— Hap, te rog, ascultă-mă. Nu există metode sigure pentru ca femeile să nu rămână însărcinate. Toate au un risc, iar femeia plăteşte oricum. De câte ori se culcă lângă tine, Svanja probabil că se întreabă: dacă rămân însărcinată acum? Dacă îmi voi face de ruşine familia? Ştii că eu nu te-aş da afară din casă, indiferent ce greşeală ai face, dar traiul Svanjei nu e sigur. Ar trebui s-o protejezi, nu s-o expui primejdiilor. Îi ceri să rişte totul numai de dragul plăcerii de a fi cu tine, fără nicio garanţie. Ce vei face dacă tatăl ei o dă afară din casă? Sau o bate? Ce vei face dacă ea se va pomeni brusc dată la o parte şi condamnată de prieteni? Îţi dai seama ce răspundere e asta pentru tine?

O umbră de supărare i-a brăzdat fruntea. Încăpăţânarea pe care şi-o arăta atât de rar pusese stăpânire pe el. A respirat adânc de câteva ori, de fiecare dată tot mai adânc, apoi cuvintele i s-au desprins de pe buze în cascadă:

— Dacă o dă afară, o iau eu la mine şi voi face

tot ce trebuie ca s-o întreţin. Dacă o bate, îl omor. Iar dacă prietenii o dau la o parte înseamnă că nu i-au fost niciodată prieteni cu adevărat. Nu-ţi face griji, Tom Badgerlock. Asta e datoria *mea* acum.

Mi-a azvârlit ultimele vorbe cu dispreţ, ca şi când l-aş fi trădat cumva doar pentru că îi spusesem ce mă îngrijora. Şi-a luat ochii de la mine.

— De-acum sunt bărbat. Pot să iau singur hotărâri şi să fac ce vreau. Iar acum, dacă nu ţi-e cu supărare, trebuie să mă duc la muncă. Sunt sigur că meşterul Gindast mă aşteaptă să-mi ţină, la rândul lui, o predică despre ceea ce înseamnă răspunderea.

— Hap.

I-am rostit numele cu asprime. Când s-a întors către mine, speriat de tonul meu sever, i-am spus tot ceea ce ştiam că trebuie să-i spun:

— Dacă faci dragoste cu o fată, nu înseamnă că eşti bărbat. Nu aveţi niciun drept s-o faceţi decât atunci când puteţi spune lumii că sunteţi împreună şi puteţi avea grijă de copiii care vor veni. N-ar trebui să te mai întâlneşti cu ea, Hap. Nu în felul ăsta. Dacă nu te duci la tatăl ei cât de curând, ca să discuţi cu el faţă în faţă, nu vei fi niciodată un bărbat adevărat în ochii lui. Şi…

Se îndepărta de mine. La jumătatea discursului meu, s-a întors şi a plecat. Am rămas cu gura căscată, privind în urma lui. Mă tot gândeam că se opreşte şi se întoarce să-mi ceară să-l iert şi să-l ajut să-şi pună ordine în viaţă. Dar el a intrat în

atelierul meşterului Gindast fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Am rămas multă vreme pironit în zăpadă. Nu eram calm. Dimpotrivă, furia ardea în mine cu destulă tărie ca să alunge frigul iernii din întreg ținutul. Cred că a fost prima oară când am fost foarte mânios din pricina lui Hap, atât de mânios, încât voiam să-l trezesc la realitate cu bătaia, dacă de vorbă bună refuza să priceapă. Mi-am închipuit cum ar fi fost să dau buzna în atelier şi să-l târăsc afară, silindu-l să se confrunte cu ceea ce făcea.

Până la urmă, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat şi eu, cu paşi amărâți. Oare, la vârsta lui, aş fi ascultat glasul rațiunii? Nu. Nu-l ascultasem când îmi explicase Patience, în nenumărate rânduri, de ce nu trebuia să mă mai apropii de Molly. Oricât de bine aş fi înțeles asta, nu scăpam nici de supărarea pe Hap, nici de dispreţul întârziat față de cel care fusesem în tinerețe. Am rămas, în schimb, cu senzația că sunt inutil, că trebuie să fiu martor la greşelile prosteşti şi actele de egoism ale fiului meu vitreg, aceleaşi pe care le făcusem şi eu mai demult. Exact ca mine, şi el credea că dragostea justifica riscurile pe care şi le asumau, fără să se gândească deloc că un copil ar fi acela care ar plăti prețul nesăbuinței lor. Lucrul acesta s-ar putea întâmpla din nou, fără ca eu să-l pot opri. Cred că atunci am înțeles, în treacăt, patima care îl stăpânea pe bufon. Credea în puterea teribilă a Profetului Alb şi a

Catalizatorului de a abate viitorul de pe brazda trasă de prezent către o cărare mai bună. Credea că o faptă de-a noastră îi putea împiedica pe alții să repete greşelile trecutului.

Când am ajuns la castel, m-am văzut în turnul Meşteşugului, furia teribilă mi se mai domolise. Însă mi-a rămas gustul ei apăsător, care mi-a otrăvit ziua. Am fost aproape uşurat când am văzut că Dutiful renunțase să mă aştepte şi plecase. Pe biletul pe care i-l lăsasem am găsit doar cuvântul scris de mine, subliniat. Băiatul învăța să fie subtil. Poate că măcar pe el îl puteam feri de greşelile trecutului. Gândul acesta rătăcitor n-a reuşit decât să mă facă să mă simt ca un laş. Capitulam oare în fața lui Hap, îl abandonam judecății sale strâmbe? Nu, m-am hotărât, nu aveam să procedez aşa. Însă hotărârea luată nu m-a ajutat să aflu şi ce anume trebuia să fac pentru el.

M-am întors în camerele Lordului Auriu la timp ca să mănânc dejunul împreună cu bufonul. Când am intrat, am observat însă că el nu mânca. Stătea la masă, răsucind nedumerit un buchețel de flori între arătător şi degetul mare. Era un simbol ciudat, cu flori din dantelă albă şi panglică neagră. Părea un truc ingenios pentru un anotimp fără flori şi mi-a amintit de costurnul pestriț, de iarnă, al bufonului. Lordul Auriu a văzut că privesc mirat buchețelul, a zâmbit şi şi l-a prins la piept, însă bufonul a fost cel care mi-a arătat mâncarea

întinsă pe masă în fața lui şi mi-a spus:

— Aşază-te şi mănâncă repede. Am fost chemați. La docuri a acostat un vas cu un grup de soli din Bingtown. Şi nu e un vas oarecare, e una dintre Corăbiile lor Vii, cu o statuie care vorbeşte şi se mişcă. *Goldendown* mi se pare că se numeşte. Nu cred că s-a mai aventurat vreuna în apele râului Buck până acum. La bordul ei sunt emisari ai Consiliului Negustorilor din Bingtown. Au cerut să fie primiți de regina Kettricken foarte urgent, cât poate ea de repede.

Vestea m-a speriat. De obicei, legăturile celor Şase Ducate cu Bingtown se stabileau între negustori din ambele țări, nu între consiliul lor şi Casa Farseer. Am încercat să-mi aduc aminte dacă oraşul-stat ne trimisese vreodată emisari pe vremea regelui Shrewd, dar am renunțat. Nimeni nu-mi spusese astfel de lucruri în copilărie. M-am aşezat la masă.

— Şi tu trebuie să fii de față la întâlnire?

— La propunerea sfetnicului Chade, amândoi vom fi de față. Nu vizibili, evident. Tu trebuie să mă conduci prin labirintul lui Chade. Chiar el a venit să mi-o spună. De-abia aştept să văd labirintul, recunosc. Nu l-am străbătut decât o dată, pe fugă, în noaptea când am părăsit castelul împreună cu Kettricken, fugind de Regal.

Eram şocat. Era inevitabil să ştie de existența coridoarelor pentru iscoade, dar nu mă gândisem că i se va îngădui să le cutreiere.

— Şi regina a încuviințat? am întrebat, încercând să fiu cât mai delicat.

— Da, dar în silă. Deoarece am petrecut un timp în Bingtown şi ştiu întrucâtva cum merge treaba în consiliul lor, a adăugat, renunțând la ifosele de nobil. Chade speră că o să înțeleagă lucrurile mai bine dacă le cântăresc eu cuvintele. Iar tu, bineînțeles, eşti perechea lui de ochi şi de urechi în plus, ca să surprinzi nuanțe care ne-ar putea scăpa nouă.

În timp ce vorbea, ne servea cu îndemânare, transformând un platou într-o farfurie pentru mine. Mi-a pus din belşug peşte afumat, brânză moale, pâine proaspătă şi unt. Un ceainic aburea în mijlocul mesei. M-am dus la mine în cameră să-mi aduc cana. Când am revenit, l-am întrebat:

— De ce nu a putut regina să te invite, pur şi simplu, să fii prezent când îi primeşte?

Bufonul a ridicat din umeri şi a luat o înghițitură de peşte afumat.

— Nu crezi că ambasadorii din Bingtown s-ar uita urât dacă regina celor Şase Ducate l-ar invita pe un nobil străin să participe la prima întâlnire cu ei? m-a întrebat o clipă mai târziu.

— Poate că da, poate că nu. Cred că au trecut zeci de ani de când n-a mai trimis Consiliul din Bingtown o solie oficială la curtea celor Şase Ducate. Iar noi avem o regină munteancă, o femeie dintr-un ținut despre care ei nu ştiu mai nimic. Dacă i-ar întâmpina omorând găini în cinstea lor

sau împrăştiindu-le trandafiri în față, pentru ei ar fi totuna. Indiferent ce va face ea, oaspeții vor bănui că aşa e obiceiul la munte şi vor încerca să reacționeze politicos. Am sorbit din ceai şi am subliniat: Inclusiv la prezența nobililor străini invitați să participe la prima lor întâlnire cu ea.

— Poate. Dar am motivele mele pentru care nu vreau ca prezența mea să fie una vizibilă, a recunoscut el, cam în silă.

— Şi care-ar fi acelea?

Nu s-a grăbit să-mi răspundă. I-a pregătit o îmbucătură şi a mâncat-o. După ce şi-a clătit gura cu o sorbitură de ceai, mi-a mărturisit:

— Poate şi-ar da seama că nu semăn deloc cu nicio familie de jamaillieni pe care au cunoscut-o. Negustorii din Bingtown au mult mai multe legături cu Jamaillia decât oricare dintre cele Şase Ducate. Mi-ar remarca imediat prefăcătoria şi m-ar da în vileag.

I-am luat de bun motivul, dar nu i-am spus că mă îndoiam că era singurul. Nu l-am întrebat dacă nu se teme cumva să nu fie recunoscut. Îmi spusese că stătuse un timp în Bingtown. Chiar îmbrăcat ca un nobil, avea o înfățişare unică şi putea fi recunoscut de către oricine l-ar fi zărit acolo. Nu-l mai văzusem de multă vreme atât de stânjenit. Am schimbat vorba:

— Şi cine va mai fi prezent „vizibil” la cea dintâi primire a emisarilor de către regină?

— Nu ştiu. Oricine reprezintă cele Şase Ducate

şi se află acum la curte, îmi închipui.

A mai luat o îmbucătură, a mestecat-o gânditor, a înghiţit-o şi a adăugat:

— Vom vedea. S-ar putea să fie o situaţie delicată. Am înţeles că a avut loc un schimb de mesaje, dar neregulat. De fapt, solia asta era aşteptată acum câteva luni, dar chalcedenii au pornit la război cu mai multă înverşunare. La sud de Shoaks, conflictul dintre Bingtown şi Statele Chalced s-a făcut simţit peste tot. Cred că regina şi Chade îşi pierduseră deja orice speranţă.

— Mesaje?

Aflam noutăţi.

— Cei din Bingtown au intrat în legătură cu regina, propunând o alianţă, ca să potolească Statele Chalced o dată pentru totdeauna. Ca s-o tenteze, i-au oferit avantaje negustoreşti în Bingtown şi o apropiere nouă între cele două ţinuturi. Pe bună dreptate, Kettricken a considerat că îi spun doar vorbe goale. Nu va exista negoţ liber până când Statele Chalced nu vor renunţa la hărţuirea vaselor care vin şi pleacă din Bingtown. Chalcedenii odată puşi cu botul pe labe, Bingtown va fi din nou deschis pentru negoţ, indiferent că iau sau nu cele Şase Ducate parte la război. Bingtown trăieşte din negoţ. Nici măcar nu se poate hrăni singur. În concluzie, cântărind situaţia la rece, cele Şase Ducate riscau să între şi ele în conflict cu Statele Chalced, fără să aibă mai nimic de câştigat. Aşa că regina Kettricken le-a

refuzat politicos invitația de a intra în război. Dar consiliul din Bingtown a sugerat acum, discret, că îi poate oferi altceva, ceva de-a dreptul uluitor şi misterios, încât nu se poate scrie pe hârtie. Iată de ce şi-au trimis aici solii. O manevră inteligentă, ca să profite de curiozitatea reginei şi a nobililor ei. Publicul va fi de-a dreptul captivat. Mâncăm şi mergem?

Am împărțit iute mâncarea între noi, apoi am dus tava cu vase la bucătărie. Acolo era o adevărată harababură. Pentru solii sosiți pe nepusă masă era nevoie de un prânz oficial nemaipomenit, şi apoi de un ospăț extraordinar, în cinstea lor. Însăşi bătrâna bucătăreasă Sara coborâse chiar în mijlocul aventurii culinare, declarând că avea să pregătească ea totul, că negustorii ăia din Bingtown n-aveau să poată spune vreodată că în cele Şase Ducate nu se ştie ce înseamnă o mâncare ca lumea. M-am retras degrabă din toiul zarvei şi m-am întors în odăile Lordului Auriu.

Am găsit uşa zăvorâtă. Am bătut şi am strigat încet şi mi s-a deschis. Am intrat, am încuiat uşa la loc şi am împietrit. În fața mea stătea bufonul. Nu bufonul în straiele Lordului Auriu, ci bufonul aşa cum îl cunoscusem în tinerețea noastră. De vină erau hainele pe care le purta, pantalonii mulați şi tunica neagră ca smoala. Ca podoabe n-avea decât cercelul şi buchețelul alb-negru. Până şi pantofii erau negri. Numai statura lui de bărbat

şi culoarea se schimbaseră față de zilele acelea. Aşteptam parcă să scuture bastonul cu cap de şobolan sau să facă o tumbă. Văzând că înalț din sprâncene, mi-a spus cam stânjenit:

— Nu vreau să risc să-mi distrug nicio piesă din garderoba Lordul Auriu în vizuina ta prăfuită. Iar în hainele astea mă pot mişca fără să fac zgomot.

Nu i-am răspuns, m-am mulțumit s-aprind o lumânare şi i-am întins încă două, ca să le luăm cu noi. L-am poftit în odaia mea. Am închis uşa exterioară, am deschis-o pe cea către coridoarele tainice şi l-am condus prin labirintul lui Chade.

— Unde îi primeşte regina Kettricken? l-am întrebat cu întârziere.

— În sala de la apus. Chade mi-a zis să-ți spun că se intră prin peretele exterior de acolo.

— Mi-ar fi fost mai de folos dacă spunea şi cum se ajunge acolo. Dar nu-i nimic, ne descurcăm noi.

Optimismul meu n-a fost justificat. Prin acea parte a labirintului nu mai umblasem. Ne-am umplut amândoi de ciudă din cauza mea, fiindcă am găsit camera de deasupra sălii de audiențe şi pe cea de lângă ea înainte de a-mi da seama că trebuia să coborâm la un nivel inferior şi abia apoi să urcăm prin peretele exterior. Cotitura din coridor era foarte strâmtă, de-abia m-am strecurat prin ea. Până când am ajuns la postul nostru de iscoade, ne-am umplut de pânze de păianjen. Singura gaură din zid era orizontală şi îngustă. Am acoperit flacăra lumânării şi am dat la o parte

bucata de piele care acoperea gaura din exterior. Dacă stăteam pe vine unul lângă altul, reuşeam să vedem amândoi prin ea cu un ochi. Bufonul respira destul de tare lângă mine. A trebuit să mă concentrez ca să aud cuvintele care străbăteau până în ascunzişul nostru.

Întârziaserăm. Emisarii fuseseră deja întâmpinați. Nu o vedeam pe Kettricken, nu-l vedeam nici pe Chade. Mi-am închipuit că regina stă pe scaunul înalt, între Dutiful şi Chade, aşezat pe o treaptă mai joasă a daisului. Din punctul nostru de observație, vedeam până în capătul celălalt al încăperii, probabil pe deasupra capetelor reginei şi prințului. În partea opusă a sălii de audiențe stăteau conducătorii celor Şase Ducate sau reprezentanții lor la curte. Starling era şi ea de față, bineînțeles. Nu exista adunare importantă la curte fără să fie martor un menestrel. Era îmbrăcată elegant, dar avea o expresie mai degrabă solemnă decât interesată de evenimente, cum ar fi fost de aşteptat. Părea distrasă, gânditoare. M-am întrebat ce o tulbura, apoi mi-am concentrat privirea şi atenția către ceea ce trebuia să urmăresc.

Exact în fața noastră stăteau cei patru emisari din Bingtown. Fiind vorba de un oraş prosper mulțumită negoțului, erau mai degrabă negustori, nu duci şi lorzi. Totuşi, mulțumită straielor lor luxoase, păreau egalii oricărui nobil. Veşmintele le străluceau de atâtea pietre prețioase, iar în

semiîntunericul din sala de audienţe, câteva giuvaiere parcă-şi aveau propria lor lumină. O femeie scundă purta haine dintr-un material care plutea în jurul ei ca apa, atât de subţire şi fin era ţesut. Pe umerii unui bărbat stătea cocoţată o pasăre cu pene în toate nuanţele de roşu şi portocaliu, cu excepţia capului, acoperit de piele albă şi încreţită. Avea un cioc albastru spre negru, mare cât toate zilele.

În spatele acestor negustori impozanţi, stătea un al doilea şir de oaspeţi, foarte probabil servitorii celor dintâi, în ciuda hainelor lor elegante. Cărau cutii şi scrinuri cu daruri aduse ca semn al bunăvoinţei lor. Doi ieşeau în evidenţă. Prima era o femeie cu faţa acoperită de tatuaje lucrate fără pic de simţ artistic sau de simetrie; nu se distingea un model anume, doar o succesiune de mâzgălituri care îi alunecau pe obraji. Ştiam că erau însemne de sclav, fiecare tatuaj reprezentând sigiliul altui stăpân. M-am întrebat ce făcuse ca să fi fost cumpărată şi vândută de atâtea ori. Celălalt servitor straniu se ascundea sub o glugă şi un voal dintr-un material fin, migălos lucrat. Voalul de pe faţă atârna greu de dantelă. Nu i-am putut distinge trăsăturile. Până şi mâinile îi erau acoperite de mănuşi, pentru ca nici măcar o bucăţică de piele să nu i se vadă. Mă neliniştea, aşa că am decis să-l supraveghez mai târziu îndeaproape.

Am ajuns la timp ca să urmărim prezentarea

darurilor. Erau cinci în total, unul mai desfătător decât celălalt. Au fost oferite cu complimente pretenţioase şi apelative elegante, de parcă favorul reginei noastre putea fi cumpărat cu vorbe frumoase şi linguşeli. Nu m-am încrezut în discursuri, dar m-au fascinat darurile. Primul era o sticlă înaltă, cu parfum. Când servitoarea tatuată s-a apropiat ca să i-o ofere lui Kettricken, o femeie înaltă a explicat că mirosul lui îi aducea vise frumoase până şi celui care dormea iepureşte. Despre vise n-aş putea garanta nimic, dar, când s-a scos dopul sticlei pentru o clipă, parfumul s-a răspândit în toată sala. L-am simţit până şi eu, şi bufonul. Nu era unul greu, ci semăna cu mireasma de grădină adusă vara de o suflare de vânt. Am văzut cum se schimbă expresia de pe chipurile nobililor din spatele sălii când a ajuns la ei parfumul acela rar. Zâmbetele li s-au lărgit, iar frunţile li s-au descreţit. Până şi prudenţa mea s-a mai relaxat.

— Un drog? l-am întrebat în şoaptă pe bufon.

— Nu, doar un parfum, un miros dintr-un loc mai bun. Pe chip i-a dansat un zâmbet vag. Îl ştiu de mult, din copilăria mea. Au ajuns cu negoţul în locuri foarte îndepărtate ca să-l găsească.

S-a apropiat următorul servitor şi şi-a deschis cutia la picioarele reginei. A scos din ea nişte clopoţei de vânt, din aceia care se văd în orice grădină, numai că păreau făcute din sticlă, nu din metal. I-a ţinut nemişcaţi cu mâna până când, la

semnalul bărbatului cu papagalul pe umăr, i-a scuturat cu delicatețe, făcându-i să se clatine şi să răsune. Fiecare sunet era dulce, iar succesiunea lor întâmplătoare s-a transformat repede într-un cântec al valurilor. Servitorul le-a oprit brusc, mult prea iute pentru mine, dar le-a scuturat din nou şi-a început o altă melodie, la fel de diferită de prima ca trosnetul lemnelor în foc de susurul unui pârâu. A lăsat-o să curgă o vreme. Clopoțeii nu dădeau semne că s-ar opri singuri din cântat. Când servitorul i-a oprit din nou, a început să vorbească bărbatul cu papagalul pe umăr:

— Prea cinstită regină Kettricken, nobilă doamnă a Regatului Munților şi a celor Şase Ducate deopotrivă, sperăm că această muzică îți va fi pe plac. Nimeni nu ştie câte melodii pot cânta aceşti clopoței. De câte ori îi porneşti, încep alta. Deşi stăpâneşti tărâmuri nemărginite şi, nu ne îndoim, ai gusturi cât se poate de fine, sperăm că vei considera umilul nostru dar cu adevărat demn de tine.

Kettricken a făcut probabil un semn de acceptare, pentru că clopoțeii au fost puşi înapoi, în cutie şi aduşi lângă ea.

Al treilea cadou era un material asemănător ca textură cu cel purtat de femeie, însă de o nuanță diferită. A fost scos dintr-un scrin mic, dar, când femeia cea scundă şi bărbatul cu papagalul au înaintat ca să-l ia de la servitor, s-a desfăşurat singur, încă o dată şi încă o dată, până când ar fi

putut acoperi o masă lungă din Sala cea Mare şi ar fi atârnat şi pe jos. Sclipea când era mişcat, în diferite nuanțe, de la violet închis la culoarea cerului palid de vară. Pe urmă, cei doi l-au împăturit fără efort, într-un pătrat compact, şi l-au aşezat înapoi în scrin. Şi acesta a fost dus în fața reginei. Al patrulea cadou era un set de clopote aranjate într-o gamă. Melodia era frumoasă, dar nimic mai mult. Ceea ce uimea era însă că metalul din care erau făcute sclipea de câte ori răsunau.

— Acesta este jidzin, îngăduitoare regină Kettricken, conducătoare a celor Şase Ducate şi moştenitoare a tronului Regatului Munților, i s-a adresat femeia cea scundă lui Kettricken, o comoară care se găseşte numai şi numai în Bingtown. Suntem convinşi că meriți tot ceea ce îți putem oferi noi mai bun. Jidzin face parte dintre comorile noastre unice. La fel şi acestea. I-a făcut semn bărbatului cu glugă, care a păşit în față. Giuvaiere învăpăiate, preacinstită regină Kettricken. Rare precum cea mai rară dintre toate reginele.

Mi s-au încordat muşchii când bărbatul acoperit de voal s-a apropiat de podiumul unde şedeau Kettricken şi Dutiful. Chade era acolo, mi-am reamintit, exact în clipa când stomacul mi s-a făcut ghem. Asasinul cel bătrân era la fel de prudent ca mine; nu avea să lase să se întâmple nimic rău reginei sau prințului. Cu toate acestea,

i-am trimis lui Dutiful un gând.

Fii precaut.

Voi fi.

Nu mă aşteptasem să răspundă avertizării mele. Gândul său a fost mai mult azvârlit decât canalizat atent, cu ajutorul Meşteşugului. Mi s-a făcut părul măciucă văzându-l pe bărbatul ascuns sub voaluri cum tresare, ca împuns pe neaşteptate. O clipă a rămas nemişcat. Am simțit venind ceva dinspre el, o senzație pe care nu ştiam cum s-o califlc.

Sst, mi-am avertizat prințul cu o urmă de gând. *Nu te mişca.*

Aş fi dat orice să văd figura bărbatului cu voal. Se holba oare la prințul meu? Arunca ochii prin sală, căutându-mă pe mine?

Indiferent cine era, se controla perfect. A făcut din oprirea sa bruscă o pauză rituală. Apoi s-a înclinat adânc şi şi-a prezentat cadoul. A lăsat lada jos, în fața lui. Abia a atins-o, că s-a şi deschis, parcă singură. Bărbatul a scos din ea o cutie mai mică, pe care a deschis-o, dând la iveală un colan de aur bătut cu pietre scumpe. I l-a arătat reginei, apoi l-a ridicat, ca să-l vadă şi nobilii adunați. Ținându-l aşa, l-a scuturat o dată. Toate pietrele au prins viață dintr-odată, sclipind cu un albastru nefiresc în semiîntunericul din sală. Când s-a întors spre regină şi i l-a oferit, ca să-l privească mai bine, l-am auzit pe bufon cum rămâne cu răsuflarea tăiată la frumusețea colanului. În ciuda voalurilor care-l ascundeau

privirii, bărbatul a vorbit clar, cu voce tânără, de copil:

— Pietrele albastre sunt cele mai rare giuvaiere învăpăiate, milostivă regină. Au fost alese pentru tine, în culoarea ducatului Buck. Iar pentru fiecare distins şi onorat nobil al fiecărui ales şi preţios ducat…

În spatele sălii, lumea a rămas cu gura căscată când purtătorul de daruri a scos din ladă alte cinci cutii. Le-a deschis pe rând, dezvăluind coliere de argint, în loc de aur, fiecare cu un singur giuvaier, dar la fel de fascinante. Cineva studiase atent cele Şase Ducate, pentru că giuvaierele aveau culorile ducatelor, iar galbenul palid al sigiliului floral al ducatului Bearns se deosebea de auriul-închis al ducatului Farrow. După ce regina şi-a primit colanul, servitorul cu glugă s-a dus la nobilii adunaţi, s-a închinat solemn în faţa fiecăruia şi i-a oferit darul din Bingtown. În pofida hainelor sale neobişnuite, am observat că nimeni nu a şovăit când i s-a oferit cadoul.

Cât s-a desfăşurat ceremonia darurilor, i-am studiat atent pe ceilalţi emisari din Bingtown.

— Cine e şeful lor? m-am întrebat, fiindcă niciunul nu dădea prioritate altuia.

Bufonul a crezut că l-am întrebat pe el.

— O vezi pe femeia cu ochi verzi, cea mai înaltă dintre cele două? mi-a şoptit la ureche. Cred că o cheamă Serilla. Se trage din Jamaillia şi a fost cândva tovarăşa satrapului lor. Adică a fost

sfetnicul conducătorului Jamailliei, o expertă în domeniul ei. Se ocupa de Bingtown şi zona de jur-împrejurul acestuia. A venit la Bingtown în împrejurări foarte ciudate şi de atunci n-a mai plecat din oraş. Cică ar fi decăzut din grațiile satrapului, iar el o exilase acolo. Unii zic că ar fi încercat să-i ia locul. Dar, în loc să-şi considere exilul o pedeapsă, a făcut din Bingtown casa ei şi s-a ridicat la rangul de negociator profesionist pentru negustori.

În ciuda conflictului cu satrapul, cunoştințele ei despre Bingtown şi Jamaillia le-au adus celor din Bingtown avantaje în afacerile cu Jamaillia.

— Sst, m-am grăbit eu să-l fac să tacă.

M-am întrebat de unde ştia toate astea şi aş fi vrut să-mi spună mai multe, dar mai puteam aştepta. Pentru moment, trebuia să absorb orice inflexiune a cuvintelor rostite în sală. Bufonul a tăcut, dar fierbea de nerăbdare. Cum stăteam amândoi şi ne holbam prin crăpătura îngustă, obrazul său rece se lipea de al meu. Mi-a pus o mână pe umăr, ca să se liniştească, dar l-am simțit încordat şi teribil de agitat. Evident, întâlnirea avea o semnificație mult mai profundă pentru el. Mai târziu, aveam să-l întreb cine erau ceilalți. Acum, însă, mă captiva scena din fața mea. Aş fi vrut numai să-i văd pe regină, pe Chade şi pe prințul Dutiful în timp ce se desfăşura evenimentul.

Am ascultat-o pe Kettricken mulțumind pentru

cadouri şi salutându-i încă o dată pe emisari. Le-a răspuns în cuvinte simple, nu cu complimente sforăitoare şi apelative pompoase, dar le-a oferit sinceritate în fraze fără ocolişuri. Era încântată de vizita lor neaşteptată, dar aşteptată de atâta vreme. Spera că aveau să se simtă bine în Buckkeep şi că solia lor era semnul unei comunicări viitoare mai deschise dintre Bingtown şi cele Şase Ducate. Femeia cea înaltă, Serilla, stătea senină şi asculta atentă spusele reginei. Cea tatuată strângea din buze, clar abținându-se să vorbească. Bărbatul de lângă ea i-a aruncat o privire neliniştită. Era înalt, cu umeri laţi, păr tuns scurt şi ondulat deasupra frunții ridate, evident obişnuit cu munca fizică şi cu rezolvarea lucrurilor pe loc, nu să le amâne cu protocoale şi complimente. Aşteptând să termine regina de vorbit, îşi tot încleşta şi descleşta pumnii. Pasărea de pe umărul lui se foia. Celălalt bărbat, slab, cu înfățişare de erudit, aducea mai degrabă cu Serilla. O lăsa pe Kettricken să stabilească ritmul întâlnirii. Serilla a fost aceea care a luat cuvântul după ce a terminat Kettricken. La rândul ei, i-a mulțumit reginei şi celor Şase Ducate pentru primirea călduroasă şi a spus că le-ar fi plăcut tuturor să aibă ocazia să se odihnească în ținutul nostru paşnic, departe de ororile războiului purtat de Statele Chalced împotriva lor. A povestit puțin despre câte avuseseră de îndurat: atacurile împotriva vaselor lor, care întrerupseseră negoțul

– vital pentru locuitorii Bingtownului – şi greutăţile prin care trecuse din acest motiv un oraş care se bizuie pe schimbul de mărfuri ca să-şi hrănească populaţia. A vorbit şi despre raidurile chalcedenilor prin aşezările de la marginea Bingtownului.

— Nu ştiam că au astfel de aşezări, am comentat în şoaptă.

— Au, dar nu foarte multe. De când li se tot înmulţeşte populaţia cu sclavi eliberaţi, încearcă mereu să găsească teren arabil.

— Sclavi eliberaţi?

— Sst, a făcut bufonul.

Avea dreptate. Trebuia să ascult, întrebările puteam să i le pun mai târziu. Mi-am proptit fruntea de piatra rece a zidului.

Serilla a înşirat lista de nenorociri îndurate în clipa aceea de Bingtown din cauza Statelor Chalced. Pe cele mai multe le cunoşteam, iar altele erau acelaşi soi de conflicte pe care le aveau cele Şase Ducate cu vecinul nostru hrăpăreţ din sud. Jefuitori chalcedeni, lupte la graniţă, hărţuirea şi piratarea corăbiilor cu mărfuri, taxe uriaşe pentru aceia care aveau, totuşi, destul curaj ca să facă negoţ cu chalcedenii – veşnicele plângeri. Apoi a început să spună cum se ridicase Bingtown împotriva influenţei corupte a Statelor Chalced, pentru a-i elibera pe toţi sclavii ţinuţi între hotarele lor şi a le da şansa de a deveni cetăţeni cu drepturi depline ai Bingtownului. Bingtown nu

le mai îngăduia corăbiilor cu sclavi să acosteze în portul lui, fie că se îndreptau către nord, fie spre sud, spre Jamaillia. Conform unei înțelegeri cu noii aliați ai oraşului Bingtown, din aşa-numitele Insule ale Piraților, corăbiile cu sclavi care intrau în portul oraşului erau abordate, li se confisca încărcătura, iar sclavilor li se oferea libertatea.

Întreruperea negoțului cu sclavi practicat de chalcedeni era unul din aspectele principale ale conflictului. Aducea din nou în discuție vechea neînțelegere legată de frontiera dintre Statele Chalced şi Bingtown. Serilla spera că legitimitatea poziției oraşului Bingtown atât în ceea ce privea negoțul cu sclavi, cât şi în problema hotarelor, avea să fie recunoscută de cele Şase Ducate. Ştia că ducatul Shoaks primea pe pământurile sale sclavi eliberați, considerându-i oameni liberi, şi că şi ducatul respectiv suferea din cauza eforturilor depuse de Statele Chalced pentru dobândirea unor terenuri care nu le aparțineau de drept. Ar fi putut spera ea, oare, că, în curând, cele Şase Ducate vor acorda oraşului Bingtown ceea ce îi propuseseră mesagerii de mai înainte Maiestății Sale, nobilei regine Kettricken? O alianță şi sprijinul în războiul împotriva Statelor Chalced? În schimb, Bingtown şi aliatul său aveau multe de oferit celor Şase Ducate. Negoț liber cu oraşul Bingtown şi o parte din înțelegerile neguțătoreşti favorabile ale acestuia cu aşa-numitele Insule ale Piraților ar fi adus foloase mari tuturor. Darurile

oferite în acea zi reprezentau doar o părticică din varietatea de bunuri care s-ar fi putut afla la dispoziția locuitorilor celor Şase Ducate.

Regina Kettricken a ascultat-o cu seriozitate până la capăt. Dar, la sfârşitul discursului ei, Serilla nu ne oferise nimic nou. Chade a fost acela care, în calitatea sa de sfetnic, a subliniat cu gravitate acest lucru. Bunurile lor nemaipomenite erau renumite, şi pe bună dreptate. Dar nici măcar asemenea minuni nu puteau convinge cele Şase Ducate să între în război. Şi-a încheiat observațiile cu următoarele cuvinte:

— Maiestatea Sa, nobila regină Kettricken, trebuie să se gândească întotdeauna mai întâi la binele poporului său. Ştiți că relațiile noastre cu Statele Chalced sunt, în cel mai bun caz, încordate. Şi noi îndurăm multe din cauza lor, dar ne-am abținut să pornim singuri război cu ei. E o vorbă cunoscută: „Mai devreme sau mai târziu, războiul cu Statele Chalced tot o să înceapă." Sunt un neam arțăgos. Dar un război e scump şi distrugător. Iar un război început mai târziu e întotdeauna mai bun decât unul pornit acum. De ce să riscăm să le stârnim mânia în numele oraşului Bingtown?

Chade a lăsat întrebarea să-şi facă efectul, apoi a vorbit încă şi mai pe şleau:

— Ce le puteți oferi voi celor Şase Ducate, ceva care să nu ne revină oricum, în cele din urmă, indiferent cine va câştiga acest război al vostru?

Câțiva duci din spate au dat cu gravitate din capete. Toată lumea cunoştea stilul negustorilor. Nu ştiau decât să se târguiască şi să vândă sau să cumpere. Se aşteptau din partea lui Chade să se tocmească, iar el tocmai asta a şi făcut:

— Maiestate, nobilă regină, nobil prinț, înțelept sfetnic şi măreți duci şi ducese, vă oferim…

Serilla s-a întrerupt, evident tulburată de întrebarea directă a lui Chade.

— Oferta noastră e delicată. Poate că ar fi cel mai bine dacă ați cântări-o între patru ochi înainte de a cere încuviințarea nobililor. Poate ar fi mai bine…

Serilla nu se uita la nobilii din spatele sălii, dar din propoziția ei neterminată se subînțelegea clar ce anume insinua.

— Te rog, Serilla de Bingtown, vorbeşte limpede. Vino cu propunerea ta în fața noastră, a tuturor, pentru ca nobilii, sfetnicii mei şi cu mine să o putem discuta liber împreună.

Serilla a făcut ochii cât cepele, şocată. M-am întrebat ce fel de loc era Jamaillia, de era atât de surprinsă de răspunsul direct al reginei mele. În timp ce ea se fâstâcea, bărbatul cu papagalul pe umăr a tuşit pe neaşteptate. Serilla l-a avertizat din priviri, dar el a ieşit totuşi în față.

— Mă pot adresa Maiestății Voastre?

Kettricken era aproape uluită.

— Desigur. Eşti negustorul Jorban, cred.

El a dat din cap cu gravitate.

— Aşa este. Nobilă regină Kettricken, conducătoare a celor Şase Ducate şi moştenitoare a tronului Regatului Munților…

Simțeam stânjeneala tânărului bărbat în timp ce înşira titlurile. Era clar că nu era obişnuit cu asemenea adresări pompoase, dar, în ciuda privirii furioase pe care i-a aruncat-o Serilla, nu avea de gând să dea înapoi.

— Cred că Maiestatea Voastră e o femeie, adică o regină care apreciază sinceritatea. Întârzierea aceasta m-a supărat foarte mult. Dar astăzi, auzind că manifestați față de Statele Chalced tot atât de puțină dragoste ca noi, îndrăznesc să sper că ne veți susține propunerea îndată ce o veți auzi.

Şi-a dres glasul, apoi a continuat cu mai mult curaj:

— Am venit aici căutând să încheiem o alianță împotriva unui duşman comun. De trei ani ne războim cu Statele Chalced. Războiul ne-a secătuit şi ne-am pierdut nădejdea că se va termina prea curând. Chalcedenii sunt un popor de oameni încăpățânați. De câte ori îi înfrângem, par să se îndârjească mai tare, să fie mai dornici să ne facă rău. Prosperă de pe urma războiului; lor le place să jefuiască şi să distrugă, ceea ce nu ne place nici nouă. Bingtown are nevoie de pace ca să prospere, de pace şi de ape liniştite. Depindem de negoț, nu doar pentru că asta ştim să facem, ci pentru că ne asigură cele necesare traiului. Poate că unii dintre noi sunt magicieni şi fac minuni, dar

numai din ele nu ne putem hrăni copiii. Nu avem ogoare întinse pe care să cultivăm cereale sau păşuni pe care să pască vitele. Statele Chalced ne-ar cotropi numai din lăcomie. Ne-ar omorî pe toți, numai ca să pună mâna pe ceea ce avem, fără să înțeleagă că tot ce avem are nevoie de noi ca să existe. Vor distruge exact ceea ce caută, tocmai prin faptul că încearcă să-i ia în stăpânire. Ceea ce avem noi nu ne poate fi luat de alții, continuând să existe. E ca... Glasul bărbatului s-a frânt într-un tremur... ca o corabie eşuată pe un banc de nisip.

Kettricken a aşteptat o vreme, dar el n-a mai făcut nimic altceva decât să-şi desfacă larg brațele a neputință.

— Sunt negustor şi corăbier, doamna mea. Prea bună regină. Bărbatul a adăugat titlul de parcă abia şi l-ar fi amintit. Vorbesc mânat de nevoile noastre, dar nu mă pot explica aşa cum ar trebui.

— Ce anume ceri, negustorule Jorban?

Întrebarea reginei Kettricken era simplă, dar politicoasă.

Speranța s-a aprins brusc în ochii bărbatului, parcă încurajată de franchețea ei.

— Ştim că, în ducatul Shoaks, aveți greutăți la granița cu chalcedenii. Îi țineți la distanță, iar această vigilență vă cere o mare parte a atenției.

S-a răsucit brusc, ca să facă o plecăciune adâncă, cu ochii la nobilii din spatele sălii.

— Pentru aceasta, vă mulțumim.

Ducele i-a primit mulțumirile înclinându-şi capul cu gravitate. Negustorul Jorban s-a întors din nou către regină.

— Dar trebuie să vă cerem mai mult decât atât. Cerem ca vasele voastre de război şi războinicii voştri să atace Statele Chalced dinspre partea voastră. Să hărțuiască şi să scufunde corăbiile împiedică negoțul nostru cu voi. Am… pune capăt lungului şir de lupte pe care le purtăm cu toții din pricina Statelor Chalced. Jorban a răsuflat adânc. Am cuceri tot pământul lor şi am pune capăt acestei vrajbe vechi. Dacă nu vor să trăim ca buni vecini, atunci să fie în schimb conduşi de noi.

Serilla din Jamaillia s-a amestecat dintr-odată:

— Negustorule Jorban, întreci măsura! Prea cinstită şi îndurătoare regină Kettricken, am venit să facem propuneri, nu să punem la cale o întrecere.

Jorban şi-a încleştat hotărât fălcile şi a continuat imediat ce a tăcut Serilla.

— Nu fac o propunere. Am venit să tratez cu nişte posibili aliați. Caut să pun capăt războiului nesfârşit pornit de Statele Chalced împotriva noastră. Voi spune pe şleau ceea ce e în sufletele multor negustori.

Ochii lui albaştri au clipit scurt când au întâlnit privirea lui Kettricken. A vorbit sincer şi cu patimă:

— Haideți să cucerim Statele Chalced în întregime şi să le împărțim teritoriile între noi.

Toată lumea ar avea de câştigat. Bingtown ar dobândi teren arabil şi s-ar bucura că încetează hărţuială chalcedenilor. Ducele de Shoaks şi-ar putea lărgi domeniul şi ar avea în spate, în loc de un duşman, un partener de negoţ. Iar cele Şase Ducate ar putea face negoţ în sud fără piedici.

— Să subjugăm Statele Chalced în întregime?

Mi-am dat seama, din vocea lui Kettricken, că nici nu se gândise la asta, că o asemenea faptă îi contrazicea toate principiile ei de munteancă.

Însă, în spatele sălii, ducele de Shoaks zâmbea cu gura până la urechi. Războiul i-ar fi fost pe plac, de mult fierbea în el răzbunarea. Poate a mers prea departe când a ridicat pumnul şi a venit cu o propunere:

— Haideţi să-l includem şi pe ducele de Farrow în înţelegerea noastră. Şi poate că tatăl vostru, regele Eyod din Regatul Munţilor, ar dori o parte din teritoriul Statelor Chalced, regina mea. Le este vecin şi, din câte am auzit, nu se prea dă în vânt de dragul chalcedenilor.

— Pace, Shoaks, l-a mustrat regina, mai blând decât m-aş fi aşteptat.

Poate că se petrecuseră unele lucruri de care eu nu aveam cunoştinţă. Cât de dure erau luptele de la graniţa Regatului Munţilor cu Statele Chalced? Oare conflictul îi amintea lui Kettricken de o ranchiună mai veche decât ştiam eu? Dar am observat că totuşi le-a răspuns solilor cu reţinere:

— Ne oferiţi o parte din războiul vostru, de parcă

ar fi o marfă după care tânjim. Nu este. Am trecut printr-un război, acum căutăm să ni-i facem prieteni pe foştii duşmani. Războiul vostru nu ne ispiteşte. Ne oferiți teritorii din Statele Chalced, dacă le înfrângem. E o victorie îndepărtată şi nesigură. Iar noile teritorii ar putea fi mai degrabă o povară decât un avantaj. Un popor cucerit se resemnează rareori să accepte guvernarea străinilor. Ne oferiți comerț liber în sud dacă învingem. Dar Bingtownul a fost întotdeauna dornic să facă negoț cu noi, fără oprelişti; nu văd în asta nimic nou. Vă întreb aşadar încă o dată: de ce ar trebui să luăm în considerare propunerea voastră?

Am văzut că mesagerii din Bingtown schimbă priviri şi am zâmbit în sinea mea. Propunerea lor nu se limita la împărțirea teritoriului Statelor Chalced. Dar, indiferent ce țineau ca rezervă, era vorba de ceva de care nu erau dispuşi să se despartă decât dacă se vedeau siliți s-o facă. Nu îi compătimeam deloc.

Nu ar fi trebuit să ațâțe curiozitatea lui Chade, făcându-l să se întrebe cât de groasă le era punga. Negustorul Jorban a făcut un gest scurt, cu palma în sus, invitând parcă pe altcineva să-şi încerce norocul acolo unde el dăduse greş.

Pe urmă, ca şi cum ar fi fost înțeleşi, solii s-au dat la o parte, făcându-i loc printre ei bărbatului cu voal, ca să poată ajunge chiar în fața reginei. Se părea că se puseseră cu toții de acord, fără

vorbe.

Mi-am schimbat imediat părerea despre bărbatul cu fața acoperită. Nu era servitor. Poate că niciunul dintre ei nu era, nici măcar femeia cu tatuaje de sclavă. Când bărbatul cu văl a ieşit pe neaşteptate în față, am tresărit, aşteptându-mă să atace, dar el n-a făcut decât să-şi dea jos gluga. Fiind prins de ea, vălul de dantelă a fost îndepărtat în acelaşi timp. Am icnit, cu răsuflarea întretăiată, dar alții, printre care şi Chade, n-au fost atât de subtili.

— Eda, nu mă lăsa! l-am auzit exclamând pe bătrânul asasin, iar din spatele sălii au răsunat exclamațiile îngrozite ale unor oameni şocați.

Mesagerul era tânăr, mai tânăr decât Dutiful şi Hap, deşi la fel de înalt ca ei. Avea solzi în jurul ochilor şi ai gurii. Nu erau podoabe artificiale. De falcă îi atârnau nişte excrescențe păroase. Se ținea foarte țeapăn. Crezusem că părea mai înalt din cauza glugii, dar am văzut că, deşi avea oasele de la brațe şi de la picioare nefiresc de lungi, înfățişarea lui era grațioasă, nu stângace. S-a uitat direct la Kettricken, deloc intimidat de poziția ei, şi a vorbit cu glas limpede, de copil:

— Numele meu e Selden Vestrit. Sunt din neamul negustorilor Vestrit, din Bingtown, şi am fost crescut de familia Khuprus a negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

A doua parte a prezentării sale nu-mi spunea nimic. Nimeni nu locuia pe Tărâmul Ploilor

Sălbatice. Teritoriile vecine cu râul erau numai mlaştini şi băltoace – unul din motivele pentru care granița dintre Statele Chalced şi Bingtown nu fusese stabilită clar niciodată. Râul şi malurile lui mlăştinoase sfidau ambele părți. Dar ceea ce a adăugat mai departe a fost şi mai şocant:

— Ați ascultat-o pe Serilla, care vorbeşte în numele Consiliului din Bingtown. Mai sunt aici de față şi soli care pot vorbi în numele Tatuaților, foştii sclavi care sunt acum cetățeni ai oraşului Bingtown, al Negustorilor din Bingtown şi al Corăbiilor Vii. Eu vorbesc pentru Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dar şi pentru Tintaglia, ultimul dragon adevărat care a jurat să ajute oraşul Bingtown la vreme de restrişte. Acum voi rosti cuvintele ei în fața voastră.

M-a trecut un fior când am auzit numele dragonului. N-am ştiut de ce.

— Tintaglia s-a săturat de luptele interminabile dintre Statele Chalced şi oamenii ei din Bingtown. Le abate atenția şi îi împiedică să-şi vadă de o treabă mult mai însemnată pentru care o are în vedere pentru ei. Războiul acesta pe care Statele Chalced se încăpățânează să-l poarte pune în primejdie un destin măreț.

Vorbea de parcă n-ar fi fost om, cu dispreț față de meschinele preocupări umane. Te speria, dar te şi inspira. Şi-a plimbat privirea prin toată sala. Atunci mi-am dat seama că licărul albăstrui din ochii lui nu era doar o părere.

— Ajutați orașul Bingtown să distrugă Statele Chalced şi să pună capăt războiului şi veți intra în grațiile Tintagliei. Şi nu doar într-ale ei, ci şi ale fiului ei, care creşte repede, făcându-se tot mai frumos şi mai înțelept. Ajutați-ne şi, într-o zi, legenda celor Şase Ducate despre dragonii care se ridică în apărarea lor va fi înlocuită de existența reală a unui dragon aliat.

S-a lăsat o linişte de mormânt. Sunt sigur că toți emisarii au înțeles-o greşit. Negustorul Jorban a rânjit văzând probabil expresia şocată de pe chipul lui Kettricken şi a îndrăznit să adauge:

— Nu vă condamn fiindcă vă îndoiți de noi. Dar Tintaglia e reală, la fel de reală ca mine. Dacă nu ar fi fost nevoită să-şi îngrijească urmaşul, ar fi pus de mult capăt hărțuielii chalcedene. Nu ați auzit zvonurile despre bătălia din Golful Negustorilor şi despre dragonul din Bingtown, argintiu şi albastru, care s-a înălțat şi i-a măturat pe chalcedeni de pe țărmurile noastre? Am fost acolo în ziua aceea, luptând să ne eliberăm portul de duşmani. Zvonurile nu sunt nici exagerările unei imaginații bogate, nici poveşti năstruşnice, ci purul adevăr. Bingtown are un aliat rar şi nemaiîntâlnit, ultimul dragon adevărat din lume. Ajutați-ne să subjugăm Statele Chalced şi ar putea deveni şi aliatul vostru.

Nu cred că s-a aşteptat ca vorbele lui să aprindă focul mocnit din sufletul lui Kettricken. Mă îndoiesc că putea înțelege cât de ataşată era ea de

dragonii celor Şase Ducate ale noastre.

— Ultimul dragon adevărat! a exclamat regina.

I-am auzit rochia foşnind când s-a ridicat brusc în picioare. A coborât treptele, ca să-i înfrunte pe mesagerii insolenți, dar s-a oprit pe ultima, ca să rămână deasupra lor. Vocea rațională şi blândă a reginei mele era acum răguşită de furie. A răsunat în toată sala:

— Cum îndrăzniți să vorbiți astfel? Cum îndrăzniți să spuneți că Strămunii noştri sunt legende? Eu însămi am văzut cerul spuzit nu de unul, ci de o armată întreagă de dragoni care s-au ridicat în apărarea celor Şase Ducate. Eu însămi am călărit pe unul, cel mai adevărat dintre toți, care m-a purtat pe spinarea lui când m-am întors înapoi la castelul Buckkeep. Nu există om matur în sala asta care să nu le fi văzut aripile întinse deasupra apelor noastre, împrăştiind Corăbiile Roşii, care ne hărțuiau de atâta vreme. Insinuați cumva că dragonii noştri erau nesinceri în suflet şi în fapte? Pe băiatul acesta poate că îl scuză tinerețea şi lipsa de experiență, nu numai fiindcă probabil nici nu venise pe lume când ne purtam noi războiul, ci şi pentru că nu a fost învățat îndeajuns să respecte cum se cuvine aceste ființe. În apărarea ta, poți spune doar că nu ne cunoşti istoria. Ultimul dragon, cum să nu!

Nu cred că regina noastră ar fi reacționat mai puternic dacă insulta ar fi fost la adresa ei. Nimeni dintre cei de față nu ştia că pe regele ei, pe Verity,

marea ei iubire, îl susținea ea astfel. Până şi câțiva dintre nobilii noştri păreau uluiți s-o vadă pe regina lor, de obicei paşnică, dojenind un mesager cu atâta asprime, dar asta nu însemna că nu o aprobau. Am văzut capete înclinându-se a încuviințare. Câțiva duci şi ducese s-au ridicat în picioare, iar ducesa de Bearns a dus mâna la sabie. Băiatul cu solzi şi-a rotit privirea de jur-împrejur, cu buzele întredeschise a panică, când Serilla şi-a dat ochii peste cap, scandalizată de gafa lui. Mesagerii din Bingtown s-au apropiat instinctiv unii de alții.

Băiatul cu solzi a făcut un pas spre Kettricken. Chade a dat să-l oprească, însă el s-a mulțumit să se lase într-un genunchi, pentru a vorbi apoi, înălțându-şi privirea:

— Îmi cer iertare dacă v-am jignit. Am spus numai ceea ce am ştiut. Aşa cum ați subliniat, sunt tânăr. Dar chiar Tintaglia ne-a spus, cu mare tristețe, că e ultimul dragon din lume. Dacă lucrurile stau altfel, am să-i dau cu bucurie vestea. Vă rog, dați-mi voie să-i văd pe dragonii voştri, dați-mi voie să le vorbesc. Le voi explica de ce are ea nevoie.

Umerii lui Kettricken încă mai tresăltau la fiecare respirație, cu aprindere. Într-un târziu a răsuflat în sfârşit liniştită, apoi a spus, pe tonul ei dintotdeauna:

— Nu-ți port pică pentru că ai vorbit despre ceea ce nu ştiai. Cât priveşte dorința ta de a te adresa

dragonilor noştri, iese din discuţie. Sunt ai celor Şase Ducate şi numai ai lor. Tinere domn, mergi prea departe. Dar eşti tânăr şi de asta te iert.

Băiatul a rămas pe loc, într-un genunchi, dar, când şi-a înălţat capul spre regină, ochii lui n-au privit-o cu supunere, ci cu o oarecare îndoială.

Chade a fost cel care a potolit spiritele. A înaintat, ca să ajungă faţă în faţă cu delegaţia din Bingtown.

— Este, probabil, cât se poate de firesc să vă îndoiţi de cuvintele reginei noastre, aşa cum ne îndoim şi noi de ale voastre. Aţi spus că Tintaglia e ultimul dragon adevărat, dar aţi vorbit de urmaşul ei. Aici mă tem că nu înţeleg: de ce nu le spuneţi amândurora „dragoni adevăraţi”? Dacă dragonul vostru există, atunci de ce nu a venit cu voi, ca să se arate şi să ne îndemne să trecem de partea voastră? Şi-a plimbat privirea de la un mesager la altul. Dragi prieteni, oferta voastră e foarte neobişnuită. Sunt multe lucruri pe care nu ni le spuneţi. Nu mă îndoiesc că aveţi motive întemeiate să le tăinuiţi. Dar, dacă le ţineţi ascunse, puteţi pierde nu doar alianţa cu noi, ci şi respectul nostru. Cântăriţi bine târgul pe care ni-l propuneţi.

Deşi îl vedeam numai din spate, ştiam că bătrânul asasin îşi mângâia bărbia, cugetând. A aruncat o privire către Kettricken. Nu ştiu ce anume a citit pe faţa ei, dar a luat o hotărâre:

— Nobili domni şi doamne, propun să încheiem

deocamdată audiența. Dați-i voie preacinstitei şi milostivei noastre regine să discute cu nobilii ei despre oferta voastră. Vi s-au pregătit camere. Bucurați-vă de ospitalitatea noastră. Am ghicit zâmbetul discret care i-a îndulcit vocea. Oricare dintre menestrelii pe care vi i-am pus la dispoziție va fi încântat să vă povestească, în cântece sau vorbe, despre dragonii celor Şase Ducate. Poate că, data viitoare când ne vom întâlni, vom fi cu toții mai calmi datorită cântecelor şi odihnei.

Concediați atât de ferm, mesagerii n-au avut de ales, s-au văzut nevoiți să se retragă. Regina şi prințul Dutiful au plecat după aceea. Chade a mai rămas cu nobilii. Am avut impresia că stabilea o oră de întâlnire cu toți, ca să discute propunerea făcută de Bingtown. Ducele de Shoaks se plimba încoace şi încolo, evident agitat, în vreme ce ducesa de Bearns stătea pe loc, înaltă şi tăcută, cu brațele încrucişate la piept, ca şi când propunerea n-ar fi interesat-o câtuşi de puțin. M-am îndepărtat de gaura din zid şi am lăsat bucata de piele să cadă peste ea.

— Hai să mergem, i-am şoptit bufonului, iar el a dat din cap în tăcere.

Am luat lumânarea şi am reuşit să trecem prin deschizăturile înguste, pline de cuiburi de şobolani care împânzeau zidurile castelului. Nu l-am condus pe bufon direct în odaia mea, ci ne-am oprit în vechea cameră din turn a lui Chade. Odată intrat, bufonul a rămas pe loc, a închis puțin ochii

şi a respirat prelung.

— Nu s-a schimbat prea mult de când am fost aici ultima dată, mi-a spus cu voce sugrumată.

Am aprins lumânările de pe masă de la lumânarea mea. Am aruncat un buştean peste cărbunii din cămin.

— Îmi închipui că, în noaptea când a fost omorât regele Shrewd, Chade te-a adus aici.

A dat din cap fără grabă.

— Îl mai văzusem pe Chade şi mai stătusem de vorbă cu el de-a lungul anilor. Prima oară l-am văzut la scurtă vreme după ce am venit la regele Shrewd. Chade îşi făcea apariția noaptea, ca să stea de vorbă cu el. Uneori jucau zaruri, ştiai? Dar de cele mai multe ori stăteau lângă foc, beau rachiu fin şi vorbeau despre primejdiile cu care se confrunta atunci regatul. Aşa am aflat eu de existența ta. Dintr-o conversație de-a lor, purtată lângă foc. Atât de tare mi-a bătut inima, încât am crezut că o să leşin când am înțeles ce însemnau cuvintele lor pentru mine. Ei nici măcar nu-şi dădeau seama că îi ascult. Mă considerau copil, poate unul înapoiat, iar eu mă îngrijisem ca, la început, să pară că de-abia vă stăpânesc limba. A clătinat din cap ca pentru sine. Ce parte stranie a vieții mele a fost… Atât de importantă şi de rău prevestitoare, dar, protejat cum eram de regele Shrewd, copilăria mea a fost cât se poate de apropiată de una adevărată.

Am găsit două ceşti şi sticla cu rachiu a lui

Chade. Le-am aşezat pe masă şi am turnat băutura. Bufonul a înălțat dintr-o sprânceană:

— Atât de devreme?

Am ridicat din umeri.

— Poate că mie mi se pare că e mai târziu. Am început ziua devreme. Cu Hap.

M-am aşezat greoi în scaun, cu sufletul apăsat de grijă pentru băiatul meu.

— Bufonule, îți doreşti vreodată din toată inima să te întorci înapoi în timp şi să faci un lucru altfel?

El s-a aşezat, dar nu s-a atins de rachiu.

— Toată lumea îşi doreşte asta. Jucăm un joc prostesc. Ce te frământă, Fitz?

I-am povestit. I-am spus tot ce aveam pe suflet, ca un copil, toate temerile şi dezamăgirile mele, ca să le sorteze el, de parcă aşa le-aş fi înțeles mai bine.

— Privesc în trecut, bufonule, şi câteodată mi se pare că atunci când am fost cel mai convins că fac ceea ce trebuie, am săvârşit cele mai mari greşeli. De exemplu, i-am urmărit pe Justin şi Serene şi i-am omorât în fața ducilor, după ce-l uciseseră pe regele meu. Uite la ce-a dus asta, la cascada de întâmplări care-au urmat.

A dat din cap.

— Şi? m-a îmboldit în vreme ce-mi turnam încă o porție de rachiu.

Am sorbit toată băutura şi m-am hotărât să adaug:

— Şi m-am culcat cu Molly.

Am oftat, dar oftatul nu mi-a adus nicio uşurare.

— Atunci mi s-a părut că e bine. O trăire atât de frumoasă, adevărată şi neprețuită. Era singurul lucru de pe lume care îmi aparținea numai mie. Dar, dacă nu l-aş fi făcut…

Bufonul a aşteptat să continui.

— Dacă nu l-aş fi făcut, dacă nu aş fi lăsat-o grea, nu ar fi plecat din Buckkeep ca să-şi ascundă sarcina, chiar şi atunci când am comis încă o greşeală prostească, tot ar fi putut să se descurce singură. Burrich n-ar fi considerat că trebuie să meargă cu ea, să o păzească până la naşterea copilului. Nu s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. Nu s-ar fi căsătorit. Când… După întâmplarea cu dragonii, m-aş fi putut întoarce la ea. Acum aş fi avut şi eu ceva al meu.

Nu plângeam. Sufeream dincolo de lacrimi. Singura noutate era că o recunoşteam cu glas tare, pentru mine.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea. Numai eu am fost de vină.

Bufonul s-a aplecat peste masă şi şi-a pus mâna lungă şi rece peste a mea.

— E un joc prostesc, Fitz, mi-a spus calm. Şi îți dai prea multă putere ție, şi nu scurgerii faptelor. Şi lui Molly. Dacă ai putea să te întorci în timp şi să-ți schimbi toate hotărârile luate atunci, cine ştie cu ce le-ai înlocui. Treci peste asta, Fitz. Las-o baltă. Faptele lui Hap de acum nu sunt o

pedeapsă pentru faptele tale din trecut. Nu l-ai îndemnat tu să facă alegerea pe care a făcut-o. Iar asta nu te eliberează de îndatoririle tale de tată, eşti dator să-l scoți de la drumul greşit. Tu crezi că, dacă ai luat cândva aceeaşi hotărâre, nu se cade să-i spui lui că e greşită?

A respirat adânc, apoi m-a întrebat:

— Te-ai gândit vreodată să-i povesteşti despre Molly şi Nettle?

— Păi… Nu, nu pot.

— Of, Fitz, secrete şi taine şi mistere…

Glasul i s-a stins cu durere.

— La fel ca dragonii din Bingtown, am subliniat cu voce plată.

Şi-a retras mâna de pe a mea.

— Ce?

— Am băut amândoi în seara aia, şi mi-ai spus o poveste. Despre şerpi care se făceau coconi de fluture, din care ieşeau apoi dragoni. Dar, din cine ştie ce motiv, se năşteau mici şi bolnăvicioşi. Ai crezut că e din vina ta.

Bufonul s-a sprijinit de spătarul scaunului. Mai degrabă palid decât auriu.

— Băuserăm. Amândoi. Foarte mult.

— Da. Şi tu te îmbătaseşi destul ca să ai chef de vorbă. Dar eu eram destul de treaz ca să te ascult.

Am aşteptat un răspuns, dar a păstrat tăcerea, cu ochii la mine.

— Ei? l-am întrebat, într-un târziu.

— Ce vrei să ştii? m-a întrebat, la rândul său, cu

glas scăzut.

— Dragonii din Bingtown. Există?

L-am privit hotărându-se. S-a îndreptat de spate, a mai turnat rachiu pentru amândoi şi a băut.

— Da. Aşa cum au existat dragonii celor Şase Ducate, dar într-un fel diferit.

— Cum adică?

Şi-a făcut curaj trăgând o gură zdravănă de aer.

— Cu multă, multă vreme în urmă, ne-am mai contrazis pe tema asta. Ții minte? Ți-am spus că, demult, trebuie să fi existat dragoni în carne şi oase care au inspirat coteriile Meşteşugului când au creat dragoni din piatră şi din amintiri.

— Asta a fost cu ani de zile în urmă. Nu-mi aduc aminte ce-am vorbit.

— Nici nu e nevoie. Nu trebuie să ştii decât că am avut dreptate. Un zâmbet i-a fluturat pe chip în grabă: Cândva, Fitz, au existat dragoni adevărați. Dragonii care i-au inspirat pe Străbuni.

— Dragonii erau Străbunii, l-am contrazis.

A zâmbit.

— Ai dreptate, Fitz, dar nu în felul în care îți închipui că ai. Aşa cred. E o oglindă spartă, tot încerc să pun cioburile la loc. Dragonii pe care tu şi cu mine i-am trezit, dragonii celor Şase Ducate... au fost creați. Cioplită de cei din coterii sau de Străbuni, piatra-amintire a preluat forma pe care i-au dat-o ei şi a prins viață. Ca dragoni. Sau ca mistreți înaripați. Sau ca nişte cerbi

înaripați. Sau ca Fata-de-pe-dragon.

Punea lucrurile cap la cap prea repede ca să-l pot urmări, dar am dat totuşi din cap a aprobare.

— Spune mai departe.

— De ce au cioplit Străbunii dragonii ăia şi de ce şi-au pus viețile la păstrare în ei? Pentru că au fost inspirați de dragoni adevărați. Dragoni care, asemenea fluturilor, trăiesc în două etape. Ies din ouă, devenind şerpi de mare. Cutreieră apele şi cresc până se fac uriaşi. Iar la tipul cuvenit, după ce au trecut destui ani şi au ajuns la dimensiunile unui dragon, se întorc la casa strămoşilor lor. Dragonii adulți le ies în întâmpinare şi îi însoțesc în susul râurilor. Acolo, tinerii dragoni îşi țes coconii din nisip – nisip din piatra-amintirii, măcinată – şi din propria lor salivă. Odinioară, adulții îi ajutau la țesut. Iar odată cu saliva lor le dădeau şi amintirile lor, care să-i ajute să se formeze. O iarnă întreagă hibernează şi se preschimbă, sub ochii dragonilor adulți, care îi feresc de prădători. În lumina soarelui fierbinte al verii, ies din cocon, absorbind o mare parte din el. Cu tot cu amintirile păstrate în el. Astfel vin pe lume dragoni tineri, pe deplin formați şi puternici, gata să-şi poarte singuri de grijă, să mănânce, să vâneze şi să se bată ca să-şi câştige perechea. Şi, în cele din urmă, să depună ouă pe o insulă îndepărtată. Insula Celorlalți. Ouă din care vor ieşi şerpi.

El vorbea, iar eu aproape că vedeam totul. Poate

că mă pregătiseră pentru asta visele mele. De câte ori nu-mi închipuisem, în somn, cum ar fi să mă transform în dragon, ca Verity, să zbor prin cer, să vânez şi să mă hrănesc din vânat? Ceva din cuvintele lui mi-a atins visele care au părut deodată să fie propriile mele amintiri adevărate, şi nu închipuiri țesute în somn. Între timp, bufonul tăcuse.

— Spune mai departe, l-am îndemnat.

S-a lăsat din nou pe spătarul scaunului şi a oftat.

— Ceva i-a omorât. Demult de tot. Nu ştiu exact ce. Un cataclism care a îngropat cetăți întregi în câteva zile. A scufundat coasta, a înecat oraşele-porturi şi a schimbat cursul apelor. A şters dragonii de pe fața pământului şi cred că i-a omorât şi pe Străbuni. Toate acestea sunt doar presupuneri, Fitz. Nu pleacă doar de la ceea ce am văzut şi am auzit, ci şi de la ceea ce mi-ai spus şi de la ceea ce am citit în jurnalele tale. Oraşul pustiu şi rupt pe care l-ai vizitat, viziunea ta cu dragonul care coboară pe râu şi cu mulțimea stranie, adunată ca să-l întâmpine. Cândva, oamenii şi dragonii aceia au conviețuit. Când s-a petrecut dezastrul care i-a ucis, oamenii au încercat să salveze câțiva coconi cu dragoni. I-au târât în clădirile lor. Coconi şi oameni au fost îngropați la un loc. Oamenii au pierit. Dar în coconi, neatinşi de lumina şi căldura care le-ar da semnalul de trezire, dragonii pe jumătate formați

au rezistat.

Îl ascultam cu gura căscată de încântare, ca un copil.

— În cele din urmă, i-au găsit alți oameni. Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, o ramură a celor din Bingtown, au săpat în vechile oraşe îngropate, în căutare de comori. Multe minuni au găsit acolo. Multe din cele pe care le-ai văzut astăzi, darurile oferite lui Kettricken, giuvaierele învăpăiate, jidzin, până şi materialul acela fabulos, fac parte din comoara din locuințele Străbunilor. Negustorii au găsit şi coconii cu dragoni. Bineînțeles, habar n-au avut ce erau. Au crezut… cine ştie ce au crezut la început? Poate li s-au părut a fi bucăți mari din trunchiuri de copaci uriaşi. Aşa că le-au spus pădurea vrăjitoriilor. Le-au tăiat şi au folosit coconii drept cherestea, aruncând dragonii pe jumătate formați în ei. Din ei au construit Corăbiile Vii, iar vasele acelea ciudate îşi trag seva din dragonii care ar fi trebuit să fie. Majoritatea dragonilor pe jumătate formați au murit, bănuiesc, înainte de a le fi tăiați coconii. Dar unul, cel puțin, a supraviețuit. Şi un lanț de întâmplări despre care eu nu am aflat toate amănuntele a expus coconul la lumina soarelui. Şi din el a ieşit un dragon. Tintaglia.

— Slăbită şi încă neformată.

Am încercat să fac legătura între povestea lui de acum şi cea pe care mi-o spusese înainte.

— Nu. Teafără şi nevătămată, cea mai arogantă

creatură din câte ai fi vrut să întâlneşti. A plecat în căutarea semenilor ei. În cele din urmă, a renunțat să mai caute dragoni. În schimb, a găsit şerpi. Bătrâni şi imenşi, pentru că – astea sunt, repet, speculațiile mele, Fitz – cataclismul care i-a omorât pe dragonii adulți a schimbat lumea destul ca să împiedice şerpii să se întoarcă pe pământurile lor protectoare. Deceniu după deceniu, poate veac după veac, au tot încercat să se întoarcă, numai ca să piară mulți dintre ei. Dar, de data asta, călăuziți de Tintaglia şi deoarece locuitorii din Bingtown au curățat fundul râurilor, pentru ca ei să le poată străbate, unii şerpi i-au supraviețuit călătoriei. În toiul iernii, şi-au țesut coconii. Erau bătrâni, vlăguiți şi bolnavi şi nu aveau decât un dragon care să-i păstorească şi să-i ajute să şi-i țească. Mulți au pierit în călătoria prin apă; alții au adormit în coconi şi nu s-au mai trezit. Când a venit vara, cei clociți în lumina puternică a soarelui au ieşit la iveală, slăbiți. Poate că şerpii erau prea bătrâni, poate că nu au stat destul în cocon, poate că nu se simțeau prea bine când au început să se schimbe. Sunt creaturi demne de milă. Nu pot zbura, nu pot vâna, ca să aibă cu ce se hrăni. O scot pe Tintaglia din minți, pentru că dragonii disprețuiesc slăbiciunea şi îi lasă să moară pe cei care nu sunt destul de rezistenți ca să supraviețuiască. Dar, dacă îi lasă să moară, atunci va rămâne singură, ultima din neamul ei, fără speranța de a-şi renaşte specia.

Aşa că îşi iroseşte toată vremea şi puterea vânând pentru ei şi aducându-le de mâncare. E convinsă că, dacă îi hrăneşte suficient, se vor transforma, până la urmă, în dragoni adulți. Îşi doreşte, nu, pretinde ca Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice să o ajute în efortul ei. Dar aceştia au şi ei copiii lor de hrănit şi de purtat un război care îi pune negoțului lor bețe în roate. Aşa că se zbat cu toții. Aşa stăteau lucrurile când am fost ultima oară pe Râul Sălbatic, cu doi ani în urmă. Şi bănuiesc că nu s-au schimbat între timp.

Am rămas tăcut o vreme, încercând să-mi întipăresc în minte povestea exotică a bufonului. Nu mă puteam îndoi de el; îmi spusese mult prea multe lucruri ciudate în anii petrecuți împreună. Şi, totuşi, dacă-i dădeam crezare, multe din propriile mele experiențe căpătau forme şi înțelesuri noi. Am încercat să mă concentrez, să-mi dau seama ce însemnătate avea povestea pentru Bingtown şi pentru cele Şase Ducate.

— Chade şi Kettricken ştiu toate astea?

Bufonul a clătinat din cap.

— Nu, cel puțin nu de la mine. Poate are Chade alte surse. Însă eu nu am vorbit niciodată cu el despre asta.

— Pe Eda şi Ed, de ce nu? Ei tratează cu Bingtown orbeşte, bufonule. Mi-a venit în minte un gând şi mai periculos. Ai vorbit cuiva despre dragonii noştri? Negustorii din Bingtown cunosc adevărata natură a dragonilor celor Şase Ducate?

A clătinat din cap încă o dată.

— Mulțumesc lui Eda pentru asta. Dar de ce n-ai vorbit cu Chade despre povestea asta? De ce ai ascuns-o de toată lumea?

M-a privit în tăcere atât de mult, încât m-am gândit că nu voia să-mi răspundă. În cele din urmă, mi-a răspuns totuşi, dar fără tragere de inimă:

— Eu sunt Profetul Alb. Scopul meu în această viață este să îndrept lumea pe o cale mai bună. Totuşi… nu sunt Catalizatorul, nu sunt cel care aduce schimbarea. Acela eşti tu, Fitz. A-i spune lui Chade ceea ce ştiu ar însemna, fără îndoială, să schimb direcția în care se îndreaptă negocierile cu Bingtown. Nu ştiu dacă schimbarea mă va ajuta sau mă va împiedica să fac ce am de făcut. În clipa asta, mi-e greu să-mi aleg calea, sunt mai nesigur ca niciodată.

A tăcut şi a aşteptat, ca şi cum ar fi sperat că aveam să spun ceva care să-l ajute. Dar eu nu ştiam ce să spun. Tăcerea s-a prelungit. Bufonul şi-a pus mâinile în poală şi a rămas cu ochii la ele.

— Cred că am făcut o greşeală. În Bingtown. Şi mă tem că, în anii pe care i-am petrecut acolo şi… în alte locuri, nu mi-am împlinit destinul cum se cuvenea. Mă tem că nu am făcut ceea ce ar fi trebuit. În consecință, tot ceea ce fac acum va fi deformat. A Oftat. Fitz, îmi simt drumul înaintând prin timp. Nu pas cu pas, ci clipă cu clipă. Ce e mai adevărat? Până acum, n-am simțit că e bine

să vorbesc despre lucrurile astea cu Chade. Aşa că nu i le-am spus. Astăzi, am simțit că a venit vremea să le afli tu. Aşa că ți le-am împărtăşit. Te las pe tine să hotărăşti dacă i le spui şi lui Chade sau nu, Preschimbătorule. O las în seama ta.

Mi-a sunat ciudat să aud numele pe care mi-l dăduse Ochi Întunecați rostit de un glas omenesc. Era neplăcut, ca o împunsătură.

— Aşa ai luat întotdeauna asemenea decizii esențiale? După cum ai „simțit”?

I-am vorbit mai aspru decât voiam, dar nici n-a clipit. În schimb, m-a privit calm şi m-a întrebat:

— Şi cum altfel să le fi luat?

— În cunoştință de cauză. După semne rele şi bune, după vise de rău augur, după propriile tale profeții… Nu ştiu. Dar nu pur şi simplu după cum simți. Pe boaşele lui El, omule, dacă ți-a picat rău peştele pe care l-ai mâncat, pe asta te „bazezi” când iei asemenea hotărâri?

Mi-am luat capul în mâini şi am cugetat. Aruncase răspunderea pe umerii mei. Ce trebuia să fac? Hotărârea mi s-a părut deodată mai greu de luat decât atunci când îl mustrasem fiindcă ținuse povestea numai pentru el. Cum ar fi putut influența cunoaşterea acelor întâmplări atitudinea lui Chade față de oraşul Bingtown şi o posibilă alianță cu el? Dragoni adevărați. Merita să porneşti la război ca să împarți un dragon? Ce ar însemna să nu ne aliem, dacă Bingtown învingea şi avea la ordinele sale o falangă de dragoni? Să-i

spun lui Kettricken? Atunci s-ar ridica aceleaşi întrebări, care însă ar primi răspunsuri diferite. Am scăpat un oftat.

— De ce mă laşi pe mine să iau hotărârea asta?

I-am simțit mâna pe umăr. Când am înălțat ochii, m-a întâmpinat surâsul lui discret, straniu.

— Pentru că ai mai luat-o şi altă dată când am lăsat-o în seama ta, şi a fost corectă. Atunci când am plecat în grădină, în căutarea unui băiat, şi i-am spus: „Fitz scapă sufocat. Uns cu unt."

M-am holbat la el ca prostul.

— Dar atunci mi-ai spus că avuseseşi un vis şi ai venit să mi-l povesteşti.

Bufonul îmi surâse enigmatic.

— Şi chiar am avut un vis. L-am pus şi pe hârtie. Când aveam opt ani. Şi, când am simțit că a venit vremea, ți l-am spus şi ție. Iar tu ai ştiut ce să faci cu el, să fii Catalizatorul meu, chiar şi atunci. Aşa cum sper că vei fi şi acum.

S-a aşezat din nou pe scaun.

— Atunci habar nu aveam ce fac. Nici prin cap nu-mi trecea să mă gândesc la urmări.

— Dar acum, când ştii ce faci?

— Aş vrea să nu ştiu. E şi mai greu să iei o hotărâre aşa.

S-a lăsat pe spătarul scaunului zâmbind cu superioritate.

— Înțeleg, a spus, apoi s-a aplecat brusc în față. Atunci, demult, în grădină, cum ai hotărât în ce fel să te porți? Şi cum să acționezi?

— N-am hotărât, lucrurile curgeau într-o direcție, iar eu am urmat-o. Dacă m-a îmboldit ceva anume, a fost probabil gândul la ceea ce mi s-a părut mai bine pentru cele Şase Ducate. Mai departe de atât nu m-am dus cu mintea.

Am întors capul cu o fracțiune de secundă înainte ca stativul cu vinuri să se mişte, dezvăluind pasajul din spatele lui. A apărut Chade. Părea cu răsuflarea tăiată, hărțuit. I-au căzut ochii pe rachiu. Fără niciun cuvânt, s-a îndreptat spre masă, mi-a luat ceaşca şi a dat băutura peste cap. Apoi şi-a tras răsuflarea şi a vorbit:

— Am bănuit eu că s-ar putea să vă găsesc pe amândoi ascunzându-vă aici.

— Nu ne ascundem deloc, am protestat. Purtam o discuție liniştită, între patru ochi, într-un loc unde ştiam că nu aude nimeni.

M-am ridicat de pe scaun. Chade s-a lăsat să cadă pe el recunoscător. Fără îndoială, urcase în fugă scările secrete din turn.

— Aş fi preferat ca eu şi regina Kettricken să fi discutat între patru ochi cu negustorii din Bingtown. Apele deja se tulbură, iar lumea a început deja să vorbească.

— Dacă să ne aliem sau nu cu ei şi să intrăm în războiul lor cu Statele Chalced. Dă-mi voie să ghicesc. Shoaks e gata să-şi lanseze vasele de război chiar mâine.

— Cu Shoaks m-aş descurca eu, a răspuns

Chade iritat. Dar a mai apărut ceva şi mai ciudat. Nici nu s-a întors bine Kettricken în odăile ei, nici nu ne-am lămurit bine ce vrea de la noi şi ce ne oferă Bingtownul de fapt, că a şi bătut un paj la uşă. Peottre Blackwater şi Narcesca au cerut să se întâlnească imediat cu noi. Nu ne-au rugat, au cerut. A făcut o pauză, ca să ne dea timp de gândire la spusele lui. Mesajul ne-a fost transmis cât se poate de urgent. Ce să fi făcut? Ne-am supus. Regina se temea că Narcesca se simțise din nou jignită de vreo vorbă sau faptă de-a lui Dutiful. Dar, când au fost poftiți în camera ei specială pentru audiențe, Peottre ne-a informat că el şi Narcesca sunt foarte tulburați de faptul că în cele Şase Ducate sunt primiți emisari ai negustorilor din Bingtown. Amândoi păreau foarte agitați. Însă partea cea mai interesantă a fost când Peottre a declarat categoric că, dacă între cele Şase Ducate şi „crescătorii ăia de dragoni" se încheie orice fel de alianță, logodna dintre prinț şi narcescă se rupe imediat.

— Peottre Blackwater şi Narcesca au venit la voi ca să vă spună asta, nu Arkon Bloodblade? am vrut eu să m-asigur că nu înțelesesem greşit.

Aproape în aceeaşi clipă, bufonul a întrebat, foarte interesat:

— „Crescători de dragoni"? Blackwater i-a numit „crescători de dragoni"?

Chade şi-a plimbat privirea de la mine la bufon şi înapoi.

— Bloodblade n-a fost de față, mi-a răspuns mie, apoi s-a întors spre bufon: De fapt, Narcesca e cea care i-a numit așa.

— Și regina ce-a spus? am vrut eu să știu.

Chade a inspirat adânc.

— Eu am sperat să le spună că avem nevoie de câteva clipe singuri, ca să ne consultăm. Dar Kettricken era, evident, mai iritată decât am crezut, din cauza umilințelor îndurate ieri de prințul Dutiful. Câteodată uit că e și mamă, nu doar regină, înțepată și fără să stea pe gânduri, i-a replicat Narcescăi și unchiului ei că înțelegerile dintre cele Șase Ducate și negustorii din Bingtown vor ține cont de interesele celor Șase Ducate, nu de amenințări. Indiferent din partea cui ar veni.

— Și?

— Și cei doi au plecat din sala de audiențe. Narcesca părea turbată de mânie, mergea țeapănă ca o cătană. Blackwater umbla cocoșat ca un om apăsat de poveri cumplite.

— Urmează să se întoarcă pe Insulele Străine în scurtă vreme, nu-i așa?

Chade încuviință abătut din cap.

— Peste câteva zile. Astea se întâmplă exact când nu trebuie, ca să rămână toate treburile în aer. Dacă regina nu le dă mesagerilor din Bingtown un răspuns cât de curând, atunci, după plecarea Narcescăi, logodna va rămâne sub un mare semn de îndoială. Toată strădania de a consolida relațiile dintre noi a fost zadarnică, dacă

nu mai rău. Însă eu consider că nu trebuie să ne grăbim să le dăm un răspuns negustorilor. Trebuie să chibzuim mult la oferta lor. Toată povestea asta cu dragonii… să fie o amenințare? O bătaie de joc la adresa dragonilor noştri? E o propunere falsă, ne oferă ceva ce nu există, pentru că au mare nevoie de ajutorul nostru? Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă. Trebuie să-mi pun iscoadele la treabă şi să cumpăr informații. Nu îndrăznim să dăm un răspuns până când nu aflăm cum stau lucrurile cu adevărat din sursele noastre.

Am schimbat priviri cu bufonul.

— Ce-i? ne întrebă Chade.

Am tras adânc aer în piept şi am dat cu piciorul prudenței.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine şi cu regina. Poate că ar fi bine să fie de față şi Dutiful.

Capitolul XII

JEK

Nu sunt laş de felul meu. Am acceptat întotdeauna voia celui născut din Zeu. Viața mea a stat la picioarele ducelui Sidder de nenumărate ori, pentru binele glorioaselor State Chalced. Nu regret niciun risc pe care mi l-am asumat. Dar când nobilul şi divin-onoratul duce Sidder ne consideră vinovați pentru că nu am reuşit să punem mâna pe portul Bingtown, îşi întemeiază judecata pe rapoartele unor oameni care nu au fost acolo. Deci nobilul şi divin-onoratul nostru duce Sidder nu poate fi învinovățit că trage concluzii greşite. În acest document, încerc să îndrept erorile din rapoartele pe care le-a primit.

Scribul Wertin a consemnat că" o flotă de nave călite în bătălii a fost învinsă şi alungată de sclavi şi pescari". Nu aşa s-a întâmplat în realitate. Sclavii şi pescarii au fost, într-adevăr, de vină pentru faptele de trădare îndreptate împotriva corăbiilor noastre, desfăşurate în taină, pe întuneric, şi nu în luptă dreaptă. Dar, cum căpitanii noştri nu au fost avertizați că negustorii din Bingtown ar putea avea asemenea forțe organizate la dispoziția lor, de ce să se fi aşteptat de la noi să stăm cu ochii în patru ca să ne păzim de ele? Cred că vina nu e a căpitanilor noştri, ci a celor din Bingtown, emisari, scribi şi socotitori, nu războinici, care n-au avut grijă să ne

informeze. Spânzurătoarea e o pedeapsă prea blândă pentru ei. Mulți luptători curajoşi au avut parte de o moarte nedemnă din cauza rapoartelor lor neglijente.

Scribul Wertin sugerează şi că, înainte de distrugerea depozitelor, e posibil să se fi scos din ele o comoară pe care căpitanii au păstrat-o pentru ei după ce am fost înfrânți. Acesta e un lucru cât se poate de neadevărat.

Înțesate de pradă adunată cu zel de războinicii noştri pentru Domniile Voastre, depozitele au ars din temelie, cu conținut cu tot, aprinse de fanaticii din Bingtown. De ce le vine scribilor atât de greu să creadă acest lucru? S-au primit şi rapoarte despre locuitori din Bingtown care au preferat să-şi omoare familiile şi să-şi ia ei înşişi viețile, în loc să-i înfrunte pe năvălitorii noştri. Având în vedere reputația noastră, cred că acesta este purul adevăr.

Dar greşeala cea mai gravă şi mai nedreaptă a scribului Wertin este negarea existenței dragonilor. Aş putea să întreb, cât se poate de politicos şi de umil, pe ce anume îşi întemeiază raportul? Fiecare căpitan întors pe malurile noastre a raportat că a văzut un dragon albastru cu argintiu. Fiecare căpitan. De ce sunt nesocotite spusele lor, luate drept scuzele unor laşi, iar basmele unui eunuc sunt prețuite drept adevărate? Acolo a fost într-adevăr un dragon. Ne-a pricinuit pagube imense. Scribul Domniei Voastre scrie, prosteşte, că nu există nicio dovadă, că rapoartele despre dragoni

sunt" scuzele unor laşi, care au fugit, dând cu piciorul unei victorii sigure, poate ca subterfugiu pentru a păstra comoara şi tributul ce i se cuvin ducelui Sidder". Ce dovadă mai grăitoare să fie, întreb eu, decât sutele de oameni care nu s-au mai întors niciodată acasă?

Apelul căpitanului Slyke împotriva verdictului execuției sale, tradus de Chade Fallstar din chalcedeană

Abia peste câteva ceasuri bune am urcat scările către camerele Lordului Auriu. Regina ne acordase, mie şi lui Chade, o audiență care se prelungise. Chade ceruse să nu fie chemat şi prințul Dutiful.

— Ştie că noi doi ne cunoaştem de demult. Dar nu cred că ar fi înțelept să-i întărim convingerea asta. Nu încă.

Gândindu-mă mai bine, ajunsesem la concluzia că avea probabil dreptate. Chade îmi era de fapt străunchi, deşi eu nu-l privisem astfel niciodată. Îmi fusese întotdeauna mentor. Bătrân cum era el şi plin de cicatrice cum eram eu, continuam totuşi să avem trăsăturile comune ale familiei. Dutiful bănuia deja că îi eram, cumva, rudă, şi o şi spusese. Mai bine să nu ne vadă împreună, ca să nu i se întărească suspiciunile.

Întâlnirea mea cu Chade şi regina fusese lungă. Chade nu mai avusese niciodată prilejul să se afle cu noi amândoi în aceeaşi încăpere, ca să ne pună

întrebări despre natura adevărată a dragonilor celor Şase Ducate. Sorbise tot timpul dintr-o fiertură puturoasă de-a lui şi luase de zor notițe, până ce îi obosise mâna osoasă. Pe urmă îmi dăduse mie condeiul şi-mi poruncise să scriu ce vorbeam. Pusese, ca întotdeauna, întrebări concise şi bine gândite. Noi fuseserăm, pentru el, entuziasmul şi fervoarea. Minunea dragonilor din piatră, aduşi la viață cu sânge, Meşteşug şi Har, i se părea o manifestare a puterilor extinse ale Meşteşugului. Îi văzusem setea din priviri când spusese că, poate, bărbații care se străduiau să se ferească de colții reci ai morții fuseseră cei dintâi care încercaseră o asemenea magie.

Auzindu-l, Kettricken se încruntase. Eu mă gândisem că prefera să vadă în dragonii de piatră o creație a coteriilor Meşteşugului, în speranța că, într-o bună zi, aveau să le fie de folos celor Şase Ducate. Îşi închipuise, pesemne, că şi dragonii mai bătrâni fuseseră ciopliți cu un scop mai nobil. Când îi contrazisesem pe amândoi, spunându-le că dependența de Meşteşug ducea la creație, se încruntaseră la mine.

Îmi atrăsesem privirile lor încruntate de nenumărate ori. Când le vorbisem despre dragonii din Bingtown, se arătaseră mai întâi neîncrezători, apoi iritați fiindcă nu pomenisem nimic despre asta mai demult. De ce nu le mărturisisem că vina o purta bufonul n-aş fi putut spune. Nu-i mințisem de-a dreptul; Chade mă învățase bine

cum s-o fac pe ocolite. Le dădusem de înțeles că bufonul îmi povestise despre dragonii din Bingtown când venise prima oară să mă viziteze. Şi luasem asupra mea răspunderea faptului că nu le împărtăşisem cele aflate. Ridicasem din umeri susținând, nepăsător, că nu crezusem că asemenea poveşti ne-ar fi putut afecta pe noi, acolo, în Buckkeep. Nu fusese nevoie să adaug că le consideram simple scorneli. Amândoi stătuseră pe gânduri, nehotărându-se dacă să le ia sau nu în seamă.

— Asta îi pune pe dragonii noştri într-o lumină nouă, cugetase Kettricken cu blândețe.

— Şi face observațiile bărbatului cu văl mai puțin jignitoare, cutezasem eu să adaug.

— Se prea poate. Dar continui să văd un afront în îndrăzneala cu care s-a îndoit de dragonii noştri.

Chade îşi dresese glasul.

— Trebuie să trecem peste asta deocamdată, draga mea. Anul trecut am intrat în posesia unor documente despre un dragon care-a apărat Bingtownul de flota chalcedeană. Mi s-a părut o născocire, una dintre cele cu care îşi scuză oamenii înfrângerile. Am presupus că zvonurile despre dragonii noştri i-au făcut pe chalcedeni să pretindă mai degrabă că au fost învinşi de un dragon din Bingtown decât ca urmare a unei strategii banale. Poate-ar fi trebuit să le dau mai multă atenție; am să văd ce alte informații mai pot

cumpăra. Însă acum, haideți să ne gândim la resursele noastre.

Tuşise, apoi se uitase la mine de parcă ar fi bănuit că tăinuiam informații.

— E posibil să existe o legătură între oraşele îngropate de care ți-a pomenit bufonul… şi cel părăsit în care ai fost?

Rostise întrebarea apăsând pe cuvinte, ca şi cum ar fi fost mai importantă decât comentariul reginei despre afront.

Eu înălțasem din umeri.

— N-am de unde să ştiu. Oraşul în care am fost nu era îngropat. Da, îl nimicise un cataclism. Părea un tort tăiat cu toporul. Iar apa râului îl inundase, umplând despicătura.

— Ceea ce a despicat pământul într-un oraş ar fi putut să scufunde un altul în pământ, Presupusese Chade cu voce tare.

— Sau să trezească furia unui munte, se amestecase Kettricken. În Regatul Munților avem multe basme despre aşa ceva. Pământul se zdruncină şi se trezeşte unul din munții de foc, care scuipă lavă şi cenuşă, uneori întunecând cerul şi îmbâcsind aerul de fum înecăcios. Alteori e doar un amestec de apă, noroi şi pietre care se revarsă în cascadă, umplând văile şi răspândindu-se peste câmpii. Şi mai sunt şi poveşti, nu atât de vechi, despre un oraş dintr-o vale de lângă un lac adânc. Cu o zi înainte de cutremur, toate erau bune şi frumoase acolo. Valea mustea de viață.

Călătorii sosiți la două zile după cutremur au găsit oameni morți pe stradă, da, da, cu animalele lângă ei. Pe leşuri nu se vedea nicio rană. De parcă ar fi căzut cu toți dintr-odată, fără suflare.

După cuvintele ei se lăsase tăcerea. Pe urmă, Chade îmi ceruse să repet tot ce-mi povestise bufonul despre dragonii din Bingtown. Îmi pusese o seamă de întrebări despre dragonii celor Şase Ducate, şi la cele mai multe nu ştiusem ce să-i răspund. Oare printre dragonii treziți de mine existau şi dragoni născuți din şerpi? Credeam că, dacă dragonii din Bingtown, născuți din şerpi, s-ar fi ridicat împotriva celor Şase Ducate, ai noştri ar fi putut fi convinşi să se trezească şi să ne apere din nou? Sau au trecut de partea rudelor lor solzoase? Şi, fiindcă tot vorbeam de solzi, ce părere aveam despre băiatul-şopârlă? Ştia ceva bufonul despre creaturile de soiul lui?

Lăsat în sfârşit să mă retrag, să poată vorbi ei între patru ochi, eram sigur că sărisem peste mai multe mese. Am plecat din camera lui Kettricken pe coridoare tainice, am ieşit din odaia mea ca să văd apoi că Lordul Auriu lipsea din ale lui şi am coborât la bucătărie, dornic s-o golesc de ceva mâncare. Însă acolo agitația era în toi şi m-am pomenit că nu mi se îngăduie să intru. M-am retras, apoi am dat o raită prin sala gărzilor, de unde am luat pâine, carne, brânză şi bere – mai mult nici nu-mi trebuia ca să-mi pun burta la cale.

Urcând scările, m-am întrebat dacă aş fi putut

aţipi câteva minute, în vreme ce Lordul Auriu şi ceilalţi nobili din Buckkeep luau cina cu trimişii Bingtownului. Ştiam că ar fi trebuit să mă îmbrac şi să cobor, să stau lângă Lordul Auriu şi să urmăresc ce se petrecea, dar simţeam că aflasem deja atâtea noutăţi, încât în mintea mea nu mai încăpeau şi altele. Şi de toate îi înştiinţasem pe Kettricken şi pe Chade; n-aveau decât să facă ei ce era de făcut. Mie mi-era de-ajuns dilema cu Hap, care îmi sfâşia inima. Şi nu ştiam ce cale ar fi fost mai bine s-o apuc.

Dormi, mi-am poruncit. Somnul mă putea feri o vreme de toate, iar la trezire poate aveam să văd mai clar măcar o parte a lucrurilor.

Am bătut la uşa Lordului Auriu şi am intrat. În clipa aceea, o femeie tânără s-a ridicat de pe un scaun de lângă foc. Am cercetat încăperea cu privirea, presupunând că o poftise înăuntru bufonul, dar n-am văzut nici urmă de el. Poate era în altă odaie, deşi nu-i stătea în obicei să-şi lase oaspeţii singuri. N-am văzut nici mâncare sau vin pe masă, cum ar fi pus el cu siguranţă.

Înfăţişarea femeii era izbitoare. Nu numai fiindcă purta veşminte extravagante, ci mai ales datorită staturii impunătoare. Era înaltă cel puţin cât mine, avea păr blond lung, ochi căprui-deschis şi muşchii braţelor şi ai umerilor de războinic. Se îmbrăcase special ca să-i scoată în evidenţă. Cizmele negre îi ajungeau până la genunchi şi purta pantaloni mulaţi, nu fustă. Peste bluza din

pânză de culoarea fildeşului avea o vestă bogat decorată, din piele de căprioară. Mânecile cămăşii erau plisate şi împodobite cu dantelă la manşete, dar astfel încât să n-o încurce în mişcări. Croiala hainelor era simplă, însă extravaganța materialului nu era întrecută decât de broderia care le împodobea. Purta mai mulți cercei în fiecare ureche, unii din lemn, alții din aur. În cei de lemn, spiralați, am recunoscut măiestria bufonului. Avea aur şi la gât, şi la încheieturile mâinilor, dar era aur simplu şi eram gata să pun prinsoare că îl purta de plăcere, nu ca s-atragă atenția. Pe un şold ținea o sabie obişnuită, iar pe celălalt, un cuțit practic.

În prima clipă de surprindere a amândurora ni s-au întâlnit privirile. Pe urmă a ei s-a îndepărtat de mine într-un fel mult prea familiar. Iar când a revenit asupra mea, femeia mi-a zâmbit larg, dezarmant. Avea dinți albi ca laptele.

— Trebuie să fii Lordul Auriu.

S-a apropiat spre mine cu mâna întinsă. În ciuda veşmintelor străine, vorbea cu accentul din Ducatul Shoaks.

— Eu sunt Jek. Poate că Amber[12] ți-a vorbit de mine.

I-am luat mâna din reflex.

— Îmi pare rău, doamna mea, dar te înşeli. Sunt servitorul Lordului Auriu, Tom Badgerlock.

---

[12] Chihlimbar (n. tr.).

Strângerea ei de mână era fermă, şi i-am simțit palma bătătorită şi puternică. Îmi pare rău că n-am fost aici ca să te întâmpin la sosire. Nu mi-am dat seama că Lordul Auriu aşteaptă musafiri. Pot să te servesc cu ceva?

A ridicat din umeri, mi-a eliberat mâna şi s-a reaşezat pe scaun.

— De fapt, Lordul Auriu nu mă aşteaptă. Am venit să-l caut şi o servitoare m-a condus aici. Am bătut şi nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am intrat şi am aşteptat.

S-a aşezat picior peste picior şi m-a întrebat, cu un zâmbet plin de subînțelesuri:

— Aşadar… Ce mai face Amber?

Ceva nu era în regulă. Am aruncat o privire la celelalte uşi, toate închise.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Cum ai intrat aici?

Stăteam între ea şi uşă. Înfățişarea ei mă înspăimânta, dar hainele şi părul nu îi erau în dezordine. Dacă l-ar fi atacat pe bufon, lupta ar fi lăsat urme. Care s-ar fi văzut şi în cameră, însă toate lucrurile erau la locurile lor.

— Am deschis uşa şi am intrat. Nu era încuiată.

— Uşa aia e întotdeauna încuiată.

Am încercat s-o contrazic pe un ton cât mai blând, dar mă simțeam tot mai îngrijorat.

— Ei, bine, Tom, azi n-a fost, iar eu am lucruri importante de discutat cu Lordul Auriu. Cum mă cunoaşte foarte bine, mă îndoiesc că se va supăra

că am intrat în odăile lui. M-am ocupat foarte mult de negoț în numele lui în ultimul an şi ceva, prin mijlocirea lui Amber. Şi-a lăsat capul pe-o parte şi şi-a dat ochii peste cap. Şi nu cred nicio clipă că n-ai auzit de Amber.

Capul i s-a lăsat în partea cealaltă şi m-a țintuit cu o expresie pătrunzătoare. Apoi a zâmbit larg.

— Ştii, îmi placi mai mult cu ochi căprui. Te prind mult mai bine decât cei albaştri ai lui Paragon.

Eu o priveam consternat, iar ea a zâmbit şi mai larg. Parcă eram hărțuit de o pisică uriaşă, exagerat de prietenoasă. Nu simțeam la ea nimic ostil. Era mai degrabă ca şi cum şi-ar fi lăsat deoparte voioşia şi s-ar fi străduit să mă stânjenească, dar asta prieteneşte, în glumă. Nu pricepeam nimic din tot ce făcea. Am încercat să mă hotărăsc dacă ar fi fost mai bine s-o dau afară sau s-o rețin până la întoarcerea Lordului Auriu. Ardeam de nerăbdare să deschid uşa dormitorului lui şi s-arunc un ochi înăuntru, ca să mă asigur că nu fusese victima niciunei trădări în absența mea.

Cu o bruscă uşurare, l-am auzit răsucind cheia în broască. M-am dus cu paşi mari la uşă, i-am deschis-o şi l-am anunțat înainte de a trece pragul:

— Lord Auriu, te aşteaptă o vizitatoare. O anume Lady Jek. Zice că e…

N-am apucat să-mi termin discursul prevenitor,

că şi-a şi făcut loc pe lângă mine, cu o grabă care nu-i stătea în fire. A închis apoi uşa, ca şi când Lady Jek ar fi fost un cățeluş gata să fugă pe coridor, şi a zăvorât-o înainte de a se întoarce spre ea. Cu ochii la musafira neaşteptată, a pălit aşa cum nu îl mai văzusem de ani de zile.

— Lordul Auriu?! a exclamat Jek.

S-a holbat la el câteva clipe lungi, după care a izbucnit într-un râs sănătos, lovindu-se de două ori cu pumnul peste coapsă.

— Da, bineînțeles! Lordul *Auriu*! Cum de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să ghicesc de la bun început!

A înaintat spre el, convinsă că avea s-o întâmpine cu căldură, l-a îmbrățişat şi s-a tras pe urmă cu un pas înapoi. Când l-a luat de umeri, i-a studiat fața şi părul cu o privire încântată. Mie, bufonul mi s-a părut şocat, dar femeii nu i-a pierit zâmbetul de pe buze.

— E minunat. Dacă n-aş fi ştiut, nu mi-aş fi dat seama. Dar nu înțeleg. Ce e cu farsa asta? Nu vă e mai greu să fiți împreună aşa?

Mi-a aruncat o privire, fiindcă, evident, vorbea despre noi amândoi. Atâta lucru era clar, dar nu pricepeam ce înțelegea ea prin „farsă”. Am simțit cum mi se înfierbântă obrajii. Am aşteptat o explicație din partea Lordului Auriu, dar el tăcea. Probabil uluită de expresia mea, femeia s-a uitat din nou la el. I s-a adresat cu nesiguranță în glas:

— Amber, dragă, nu te bucuri că mă vezi?

Chipul lui parcă împietrise. Şi-a mişcat fălcile şi, într-un târziu, a şi vorbit:

— Tom Badgerlock, nu mai am nevoie de serviciile tale în seara asta. Eşti liber.

Niciodată nu mi-a fost mai greu să-mi joc rolul, dar am simțit disperarea din tonul lui ceremonios. Am strâns din dinți şi m-am înclinat țeapăn, stăpânindu-mi furia clocotitoare stârnită de presupunerea lui Jek în legătură cu noi doi. Am răspuns cu voce de gheață:

— Cum doreşti, lordul meu. Am să profit de ocazie ca să mă odihnesc.

Le-am întors spatele şi m-am îndreptat spre odaia mea. Trecând pe lângă masă, am luat o lumânare. Am deschis uşa, am intrat şi am închis-o la loc. Aproape că am închis-o.

Nu sunt mândru de ceea ce am făcut pe urmă. Să dau vina pe învățătura primită de la Chade? Aş putea, dar aş fi nedrept. Ardeam de indignare. Jek credea, evident, că Lordul Auriu şi cu mine eram iubiți. El nu catadicsise să-i spună că se înşela; cuvintele şi purtarea ei îmi arătau că el îi vârâse asta în cap. El ştia că o lăsa să creadă un neadevăr.

Mă uimise privirea cu care mă măsurase Jek, ca şi cum ar fi ştiut despre mine mult mai mult decât ştiam eu despre ea. Era limpede că-l cunoştea pe Lordul Auriu, dar dintr-un alt loc şi sub un alt nume. Eu unul eram sigur că n-o mai văzusem niciodată.

Aşa că, indiferent ce-ar fi ştiut, ştia de la bufon. M-am gândit că-l puteam spiona absolvindu-mă de orice vină, căci eram îndreptățit să ştiu ce le spusese străinilor despre mine. Mai ales fiindcă făcuse o femeie care nu mă cunoştea să se uite de la el la mine cu subînțeles şi atât de ofensator. Ce-i povestise ca s-o facă să-şi imagineze aşa ceva? Şi de ce? De ce anume? Furia mea se străduia să răbufnească, dar am înăbuşit-o. Dincolo de astfel de vorbe trebuia să existe un motiv, un țel. Nu se putea să lipsească. Aveam încredere în prietenul meu, dar aveam şi dreptul să ştiu despre ce era vorba. Am pus lumânarea pe masa mea, m-am aşezat pe patul meu şi mi-am încleştat mâinile. M-am silit să-mi îndepărtez toate emoțiile. Şi, oricât de dezgustătoare ar fi fost postura în care ajunsesem, aveam să judec totul rațional. Am ascultat. Auzul meu încordat a deslușit sunetul slab al conversației celor doi.

— Ce cauți aici? De ce nu m-ai înştiințat că vii?

În vocea bufonului nu se simțeau doar surprinderea şi supărarea. Era, în plus, disperare.

— Cum te-aş fi putut înştiința? a întrebat ea veselă. Chalcedenii continuă să scufunde toate corăbiile care se îndreaptă încoace. Din puținele scrisori pe care le-am primit de la tine, am înțeles că jumătate dintr-ale mele s-au rătăcit. Pe urmă a adăugat: Recunoaşte aşadar. Tu eşti Lordul Auriu? Cu treburile tale mi-am bătut capul în tot acest timp?

— Da. Bufonul părea să-şi fi ieşit din fire. Şi e singurul nume sub care mă cunoaşte lumea în Buckkeep. Aşa că te-ai bucura de recunoştința mea dacă ți-ai întipări asta în minte.

— Dar tu mi-ai spus că ai venit în vizită la Lordul Auriu, un vechi prieten de-al tău, că trebuie să-ți trimit toate scrisorile prin mijlocirea lui. Şi cum rămâne cu tot ce-am vândut şi cumpărat în Bingtown şi Jamaillia? Cu toate cercetările pe care le-am făcut, cu toate informațiile pe care le-am trimis? Şi ele au fost, de fapt, tot pentru tine?

El a răspuns cu voce încordată:

— Dacă trebuie s-o ştii, da. Apoi, rugător: Jek, te uiți la mine de parcă te-aş fi trădat. N-am făcut-o. Eşti prietena mea şi n-a fost o plăcere să-ți ascund adevărul. Dar n-am avut încotro. Tot acest vicleşug, cu tot ce-a ținut de el, a fost necesar. Nu-ți pot explica de ce, nici nu-ți pot dezvălui totul. Nu pot decât să-ți repet că e necesar. Viața mea e în mâinile tale. Istoriseşte totul într-o noapte de chef într-o tavernă şi-o să fie ca şi cum mi-ai fi tăiat gâtul cu mâna ta, în clipa asta.

Am auzit-o pe Jek lăsându-se să cadă pe un scaun. Când a vorbit, ceva din vocea ei trăda, vag, că se simțea rănită.

— M-ai înşelat. Iar acum mă insulți. După toate cele prin care-am trecut împreună, chiar nu mă crezi în stare să-mi țin gura?

— N-am vrut să fac niciuna, nici alta, a zis cineva.

Şi mi s-a zbârlit părul de pe ceafă, fiindcă glasul nu era nici al Lordului Auriu, nici al bufonului. Era mai firav şi fără pic de accent jamaillian. Glasul lui Amber, am presupus. O altă față a unei ființe omeneşti pe care crezusem că o cunosc.

— M-ai luat pur şi simplu prin surprindere şi m-ai speriat foarte tare. Am intrat aici şi am dat de tine, rânjind cu gura până la urechi, ca şi cum totul ar fi fost o farsă excelentă, când tu, de fapt… Ah, Jek, nu sunt în stare să explic. Trebuie să mă încred pur şi simplu în prietenia noastră, în toate cele prin care am trecut împreună, în tot ce-am însemnat una pentru alta. Ai dat buzna în înscenarea mea şi mă tem că acum trebuie să intri într-un rol. Cât rămâi aici, va trebui să-mi vorbeşti ca şi cum aş fi cu adevărat Lordul Auriu, iar tu mijlocitoarea mea din Bingtown şi Jamaillia.

— N-o să-mi vină greu, pentru că asta am şi fost. Şi rosteşti adevărul când vorbeşti despre prietenia care ne leagă. Dar mă doare când mă gândesc la tertipurile de care ți-ai închipuit că e nevoie între noi. Cred totuşi că pot să ți-o iert. Însă aş vrea să pot pricepe. Când omul tău… acest Tom Badgerlock, când a intrat şi i-am recunoscut chipul, m-am umplut de bucurie pentru tine. Te-am privit dăltuindu-l, ca galion. Nu încerca să-mi ascunzi ce simți pentru el. „Au ajuns în sfârşit să fie împreună”, mi-am spus. Dar tu te-ai răstit pe urmă la el şi l-ai dat afară ca pe o slugă. Slujitorul Lordului Auriu, de fapt chiar asta mi-a spus că e.

La ce bun o asemenea mascaradă, când trebuie să vă fie amândurora atât de greu?

A urmat o tăcere îndelungată. N-am auzit zgomot de paşi, dar am recunoscut clinchetul gâtului sticlei atins de buza unui pahar. Mi-am dat seama că, în vreme ce Jek îi aştepta răspunsul, bufonul turna vin pentru amândoi.

— Pentru mine e greu, a zis el cu vocea lui Amber. Pentru el nu e atât de greu, fiindcă ştie prea puțin despre asta. Poftim. În ce hal m-a cuprins nebunia când am lăsat pe cineva să-mi întrezărească secretul, ba chiar şi să-i privească forma bine conturată! De ce vanitate monstruoasă am dat dovadă!

— Monstruoasă? Monumentală! I-ai dăltuit chipul ca galion al unei corăbii şi, fac prinsoare, ai sperat că n-o să-i ghicească nimeni ce înseamnă pentru tine? Ah, dragă prietenă! Te pricepi atât de bine să le porți de grijă vieților şi secretelor altora, dar când trebuie să-ți păzeşti propria taină… În fine. Iar el nici măcar nu ştie că-l iubeşti?

— Cred că alege să nu ştie. Poate o bănuieşte… ei, o ştie cu siguranță acum, după ce-a stat de vorbă cu tine. Dar nu dă atenție. Aşa e el.

— Atunci e un prost. Un prost chipeş, oricum. În ciuda nasului spart. Pun rămăşag că înainte era şi mai frumos. Cine i-a pocit fața?

A urmat, scurt, o tuse uşoară, parcă mascând un chicotit.

— Draga mea Jek, l-ai văzut. Nimeni nu-i poate

poci lui fața. Nu poate face să pară pocit în ochii mei. A oftat uşor, cu grație. Dar, lasă. Prefer să nu vorbim despre asta, dacă nu te superi. Să trecem la altceva. Ce face Paragon?

— Paragon. Corabia, sau micul prinț al piraților?

— Amândoi. Te rog.

— Ei, despre moştenitorul tronului Insulelor Piraților nu ştiu cu mult mai mult decât ce vorbeşte lumea. E un băiat voinic şi plin de viață, o copie leită a regelui Kennit şi o încântare pentru mama lui. De fapt, şi pentru întreaga flotă Raven[13], care-l adoră. Ştii, ăsta e al doilea nume al lui: prințul Paragon Raven Ludluck.

— Şi corabia?

— Ursuză, ca de obicei. Dar altfel nu mai e melancolia aia periculoasă în care obişnuia să se afunde, seamănă mai degrabă cu neliniştea unui tânăr care se crede poet. De aceea mi se pare mult mai sâcâitor să mă aflu în preajmă când e în toane rele. Nu e numai vina sa, fireşte. Althea a rămas grea şi corabia e obsedată de copil.

— Althea a rămas grea?

„Amber“ părea să primească vestea cu sincera încântare a unei femei.

— Da. Şi faptul o înfurie la culme, cu toate că Brashen e într-al nouălea cer şi-i alege copilului câte un nume nou în fiecare zi. De fapt, cred că, în mare parte, tocmai de asta e ea atât de nervoasă.

---

[13] Corb (n. tr.).

S-au cununat în timpul Adunării Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice… Ți-am povestit într-o scrisoare, nu? Cred că n-a făcut-o fiindcă voia să se mărite, ci mai mult ca s-o împace pe soră-sa Malta, care părea umilită de prea multa libertate cu care-şi privea ea legătura cu Brashen. Şi acum are un copil în burtă, o chinuie vărsăturile în fiecare dimineață şi se rățoieşte la Brashen de fiecare dată când vede că-l îngrijorează starea ei.

— Trebuie să fi ştiut că până la urmă o să se-aleagă c-un copil, nu?

— Mă îndoiesc. La negustorii ăştia, femeile nu prind rod prea repede şi, în una din două dăți în care prind, fătul piere în pântec. Sora ei, Malta, a pierdut deja doi. Cred că măcar jumătate din furia Altheei de aici vine. Dacă ar şti că, după toate grețurile şi toate crampele, o să aibă un copil pe care să i-l arate lumii, pesemne că şi-ar accepta starea cu grație, ba chiar cu bucurie. Mama ei o bate la cap să vină acasă, să fie acolo când i-o sosi sorocul, corabia ține morțiş să vadă pruncul lumina zilei pe punțile sale, iar Brashen n-ar avea nimic împotrivă nici dacă ar naşte într-un copac, atâta timp cât urmarea va fi un copil pe care să-l răsfețe el şi cu care să se fălească. Şirul neîntrerupt de sfaturi o înnebuneşte. I-am atras atenția lui Brashen. „Nu mai vorbi cu ea despre asta, l-am povățuit. Prefă-te că nu vezi nimic schimbat şi poartă-te ca mai înainte.” Şi el a zis: „Dar cum aş putea, când văd cum i se freacă

pântecul de parâme când încearcă să manevreze pânzele?” Însă când a spus asta, ea era pe-aproape, firește, şi l-a auzit, şi l-a făcut cu ou şi cu oțet, şi el s-a înroşit până-n vârful urechilor.

Au ținut-o tot aşa, bârfind ca nişte cumetre la piață. Au vorbit despre toate femeile care rămăseseră grele, despre toate cele care nu rămăseseră, dar şi-ar fi dorit-o, despre tot ce mai era nou prin porturile şi la curțile jamailliene, despre intrigile din Insulele Piraților şi despre războiul dintre Bingtown şi Chalced. Dacă n-aş fi ştiut cine se afla în încăperea de alături, n-aş fi ghicit niciodată. Amber nu semăna nici cu Lordul Auriu, nici cu bufonul. Schimbarea era totală.

Şi aşa mi s-a sfâşiat inima, în seara aceea, pentru a doua oară. Nu numai că bufonul le vorbise unor străini despre mine cu atâtea amănunte încât Jek putuse să mă recunoască şi crezuse că eram amanți, dar mai şi avea o viață, sau chiar mai multe, despre care nu ştiusem nimic. E ciudat că te simți trădat ori de câte ori nu ți se împărtăşeşte un secret.

Am stat singur la lumina lumânării, întrebându-mă cine era de fapt bufonul. Am strâns laolaltă, într-o grămăjoară, toate indiciile mărunte pe care le adunasem de-a lungul anilor şi m-am gândit la ele. Îmi pusesem viața în mâinile lui de câteva ori. Îmi citise jurnalele şi îmi ceruse să-i istorisesc de-a fir a păr toate călătoriile mele, iar eu o făcusem. Şi ce-mi oferise în schimb? ghicitori şi mistere, şi

fărâme din el însuşi.

Şi, ca smoala, sentimentele mele pentru el căpătau mai multă tărie pe măsură ce se răceau. Când mă gândeam la asta, în mine creştea o rană. Mă exclusese. La aşa ceva, inima ştie să răspundă într-un singur fel. Acum urma să-l exclud eu. M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Am închis-o bine, fără zgomot, dar şi fără să mă sinchisesc dacă observa că până atunci fusese întredeschisă. Am acționat mecanismul uşii secrete şi am traversat camera ca s-o deschid. Am intrat în labirintul spionului. Mi-am dorit ca, închizând uşa, să-mi fi putut lăsa în spatele ei acea parte a vieții în care exista bufonul. Am încercat. M-am îndepărtat de ea.

Pe lume sunt puține lucruri mai delicate decât orgoliul unui bărbat. Simțeam, dureros şi cu furie, că mi se adusese un afront, că greutatea care-mi apăsa pieptul creştea cu fiecare treaptă pe care-o urcam. Am început să număr pe degete tot ce mă nemulțumea în privința bufonului.

Cum îndrăznea să mă pună într-o asemenea postură? îşi compromisese propria reputație la Galekeep, unde ajunseserăm în căutarea prințului Dutiful. Acolo îl sărutase pe tânărul Civil Bresinga, dând înadins naştere unui scandal care-o făcuse pe Lady Bresinga să se înşele în privința scopului vizitei noastre şi, totodată, să ne alunge din casa ei. Civil încă se mai ferea de el, scârbit, şi ştiam că acel sărut stârnise, la Buckkeep, o

furtună de bârfe aprinse şi de presupuneri legate de preferințele sale. Credeam că reuşisem să mă țin departe de ele. Acum începeam să privesc totul cu alți ochi. Prințul Dutiful îmi pusese anumite întrebări, iar cearta mea cu gărzile de la baia de abur căpăta brusc un alt înțeles. Sângele îmi năvălise în obrajii pe care mi-i simțeam arzând. Jek făgăduise să-şi țină gura, dar dacă totuşi răspândea vorbe încă şi mai umilitoare? După cum zicea ea, bufonul îmi cioplise chipul ca galion al unei corăbii. O făcuse fără consimțământul meu şi mă simțeam aproape ca şi cum aş fi fost siluit. Şi ce le spusese oamenilor în timp ce-l dăltuia, ca s-o facă pe Jek să îşi închipuie aşa ceva?

Fapta lui nu se potrivea nici cu ceea ce ştiam despre bufon, nici cu ceea ce ştiam despre Lordul Auriu. O săvârşise Amber, despre care nu ştiam nimic.

Adică o persoană pe care de fapt n-o cunoşteam. N-o cunoscusem niciodată.

Şi astfel, fără s-o fi vrut, mi-am dat seama că ajunsesem la cea mai profundă sursă a suferinței mele. Descoperisem că tocmai cel mai credincios prieten pe care-l avusesem vreodată era de fapt un străin şi mă simțeam ca şi cum mi s-ar fi înfipt un cuțit în inimă.

Era încă o abandonare, un pas greşit în beznă, o făgăduință măsluită de afecțiune şi camaraderie. Am clătinat din cap.

— Idiotule, mi-am şoptit. Eşti singur. Ai face

bine să te înveți cu asta.

Dar, fără să mă gândesc, m-am întins spre ceea ce-mi adusese cândva alinare.

O clipă mai târziu, simțeam lipsa lui Ochi Întunecați şi pieptul îmi era, fizic, în strânsoarea cumplită a unei gheare. Am închis ochii, cu pleoapele puternic apăsate, apoi am mai făcut doi paşi şi m-am aşezat pe o banchetă, chiar lângă gaura prin care puteam spiona apartamentul Narcescăi. Am clipit, oprind lacrimile de băieţaş care mi se agățaseră de gene. Singur. Până la urmă, mă trezeam din nou singur. Era ca o boală cuibărită în mine din clipa când mama nu găsise destul curaj ca să-şi înfrunte tatăl şi să mă păstreze şi de când preferase tatăl meu mai degrabă să renunțe la coroană şi la moştenire decât să mă recunoască.

Mi-am lipit fruntea de piatra rece, străduindu-mă să mă stăpânesc. Mi-am domolit răsuflarea şi mi-am dat seama că auzeam, slab, voci de dincolo de zid. Am oftat adânc. Pe urmă, mai ales ca să mă retrag din propria mea viață decât din alt motiv, mi-am lipit ochiul de gaura sfredelită în perete şi am ascultat.

Narcesca stătea pe un taburet scund, în mijlocul odăii. Plângea fără zgomot, ținându-se strâns de coate şi legănându-se înainte şi înapoi. Lacrimile îi brăzdau fața, îi picurau de pe bărbie şi continua să i se prelingă pe sub pleoapele lăsate. O pătură udă îi acoperea umerii. Suferea într-o asemenea

tăcere, încât m-am întrebat dacă nu cumva fusese pedepsită de tatăl său sau de Peottre.

Dar unchiul ei a intrat în cameră chiar în clipa aceea. La vederea lui, Narcesca a scâncit scurt, încet. Bărbatul îşi ţinea fălcile încleştate şi, la auzul sunetului, trăsăturile i s-au crispat mai tare şi faţa i-a pălit mai mult. Îşi ţinea în mâini mantia, cu marginile alăturate, folosind-o drept sac. S-a grăbit să se-apropie de Elliania, lângă care şi-a lăsat-o jos, cu tot cu povara pe care-o cărase. A îngenuncheat şi a prins-o pe narcescă de umeri, ca să-i întâlnească privirea.

— Care e? a întrebat-o cu voce joasă.

Ea a tras aer în piept icnind şi s-a străduit să vorbească.

— Şarpele verde. Aşa cred. O altă răsuflare chinuită. Nu pot să spun. Când mă arde, arsura e atât de puternică, încât par să mă ardă şi toţi ceilalţi.

Şi-a dus mâna la buze şi şi-a înfipt dinţii în partea cărnoasă a degetului mare. Cu toată puterea.

— Nu! a exclamat Peottre.

A prins în mâini marginea păturii, din care picura apă, a îndoit-o de două ori şi i-a întins-o. A fost nevoit să-i scoată mâna dintre dinţi cu forţa. Pe urmă, cu ochii închişi, Narcesca şi-a înfipt dinţii în pătură. Şi am văzut clar urmele pe mâna ei când şi-a lăsat-o să cadă pe lângă trup.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult. A trebuit

să mă furişez, ca să nu vadă nimeni ce fac şi să pună întrebări. Şi am vrut-o proaspătă şi curată. Haide, întoarce-te în partea asta, către lumină, i-a cerut el.

A prins-o de umeri şi a răsucit-o cu spatele către mine. Ea a lăsat pătura să-i cadă de pe umeri. Era goală mai sus de talie, deasupra pantalonilor din piele de căprioară. Şi tatuată de la umeri până în talie. Asta m-a lăsat deja cu gura căscată, dar, în plus, desenele nu semănau cu nimic din tot ce mai văzusem vreodată. Ştiam că Străinii se tatuau ca să se ştie din ce clan fac parte, ca să-şi vestească victoriile şi chiar ca să arate care e statutul unei femei, marcându-i cu semne aparte căsătoriile şi copiii. Dar toate semănau cu ceea ce avea Peottre pe frunte, linii albastre adunate în modele simple.

Tatuajele Ellianiei erau cu totul altceva. Nu mai văzusem nimic asemănător, niciodată. Erau superbe, strălucitor colorate, cu contururi clare, precise. Culorile aveau o scânteiere metalică, reflectau lumina ca o lamă de oțel bine lustruită. Înfățişau creaturi care i se întindeau şi i se răsuceau pe umeri, pe şira spinării şi în josul coastelor, lucind şi scânteind. Iar una dintre ele, un şarpe splendid, care pornea de la ceafă şi cobora ondulându-se printre celelalte, ieşea în relief, umflat ca o arsură proaspătă. Era de o frumusețe stranie, fiindcă dădea impresia că e captiv sub piele, aidoma unui fluture încercând să se scape din forma sa de crisalidă. La vederea lui,

Peottre a scos un strigăt scurt, compătimitor. A desfăcut mantia împăturită de pe podea, dând la iveală un morman de zăpadă. Şi-a umplut mâna cu ea şi a pus-o pe capul şarpelui. Spre groaza mea, am auzit un sfârâit, ca atunci când călești o sabie. Elliania a țipat la atingere, dar sunetul însemna deopotrivă şoc şi uşurare.

— Iată, a spus Peottre, cu o oarecare bruschețe. O clipă. Şi-a întins mantia şi a nivelat zăpada peste ea. Întinde-te aici, a învățat-o pe narcescă şi a ajutat-o să se ridice de pe taburet.

A aşezat-o încet cu spatele pe patul de zăpadă şi ea a scâncit când răceala i-a liniştit arsura. Acum îi vedeam fața, şi sudoarea i se scurgea de pe frunte, amestecându-se cu lacrimile care continuau să-i inunde obrajii. A rămas nemişcată, cu ochii închişi şi cu sânii abia înmuguriți ridicându-i-se şi coborând la fiecare răsuflare chinuită. Peste câteva clipe a început să tremure, dar nu s-a rostogolit de pe zăpadă. Peottre luase pătura căzută şi o uda din nou cu apa dintr-un urcior. I-a adus-o înapoi Narcescăi, i-a pus-o alături.

— Plec să mai aduc zăpadă, i-a spus. Dacă asta se topeşte şi nu-ți mai alină spatele, încearcă să te foloseşti de pătură. Mă întorc cât pot de repede.

Ea şi-a descleştat fălcile şi şi-a umezit buzele.

— Grăbeşte-te, l-a implorat gâfâind.

— Mă voi grăbi, micuțo. Ți-o făgăduiesc. Şi-a îndreptat spatele şi a adăugat cu gravitate, făcând

fiecare cuvânt să sune solemn: Mamele noastre să te binecuvânteze pentru ceea ce înduri. Blestemați fie aceşti Farseeri şi mândria lor îndărătnică! Şi blestemați fie crescătorii ăştia de dragoni!

Elliania şi-a rostogolit capul dintr-o parte într-alta pe patul de zăpadă.

— Mi-aş dori… Mi-aş dori doar să ştiu ce voia ea. Ce se aştepta să fac, pe lângă tot ce-am făcut noi deja.

Peottre începuse să se foiască prin odaie, căutând ceva în care s-aducă zăpadă. Ridicase şi apoi pusese la loc un lighean. În clipa aceea tocmai lua mantia Narcescăi.

— Ştim amândoi ce vrea, a răspuns cu glas aspru.

— Nu sunt încă femeie, a spus ea încet. E împotriva legii mamelor.

— E împotriva legii *mele,* a lămurit Peottre lucrurile, de parcă voința lui ar fi fost singura care conta. Nu vreau să te văd folosită astfel. Trebuie să existe o altă cale. Henja a venit la tine? a întrebat apoi, părând să-şi calce pe inimă. A spus de ce eşti chinuită în halul ăsta?

Ea a încuviințat cu o zvâcnire a capului.

— Repetă cu stăruință că trebuie să-l leg de mine. Să-mi desfac picioarele pentru el înainte de despărțire, ca să fiu sigură că-l stăpânesc. E singura cale în care crede ea. Elliania vorbea printre dinții încleştați. Am pălmuit-o şi a plecat. Şi pe urmă durerea s-a împătrit.

Trăsăturile lui s-au crispat de furie.

— Unde e acum?

— Nu e aici. Şi-a luat mantia şi a ieşit. Poate ca să se ferească de furia ta, dar cred că s-a dus din nou în oraş, ca să-şi susțină cauza acolo. Dinții Narcescăi s-au unit într-un zâmbet. E bine aşa. Ne e destul de greu aici şi fără să fie nevoie să explici de ce mi-ai ucis camerista într-o răbufnire de furie.

Cred că vorbele ei l-au readus pe Peottre cu picioarele pe pământ, deşi nu i-au domolit mânia.

— E bine că nu pot pune mâna acum pe cățeaua aia. Dar nu cumva mă sfătuieşti cam prea târziu să mă înfrânez? Ai moştenit firea unchiului tău, mica mea războinică. Fapta ta a fost nechibzuită, dar n-o să m-auzi pe mine învinovățindu-te pentru ea. Târfa aia fără suflet. Chiar crede că numai aşa poate fi legat un bărbat de o femeie.

Nu mi-aş fi închipuit că era cu putință, dar Narcesca a râs scurt.

— E singura cale în care crede ea, unchiule. N-am spus că e singura pe care-o ştiu eu. Mândria poate lega un bărbat chiar şi dacă nu există dragoste. De gândul ăsta mă agăț acum. Pe urmă durerea i-a încrețit fruntea. Mai adu zăpadă, te rog, a gâfâit, iar el a dat scurt din cap şi a ieşit în grabă.

L-am privit plecând. Rămasă singură, ea s-a ridicat încet. A râcâit mantia cu degetele, făcând zăpada rămasă un pat mai îngust. Tatuajele de pe

spate îi străluceau cu aceeaşi putere. În jurul lor lucea pielea dezgolită, înroşită de frig. S-a întins pe culcuşul de nea cu delicatețe. A tras aer în adâncul pieptului şi şi-a pus mâinile cu dosul palmelor peste sprâncene. Mi-am adus aminte de un pergament pe care scria că aşa se rugau străinii. Dar ea n-a spus decât:

— Mamă. Soră. Pentru voi. Mamă. Soră. Pentru voi.

Cuvintele au devenit curând o incantație monotonă, rostită în ritmul răsuflării.

Eu, pe banchetă, mi-am îndreptat spatele. Tremuram, copleşit deopotrivă de uimirea stârnită de curajul ei şi de milă pentru ceea ce îndura. M-am întrebat la ce fusesem martor şi ce anume putea să însemne. Lumânarea mi se mistuise pe jumătate. Am luat şi am urcat încet restul scărilor către camera lui Chade din turn. Eram istovit şi abătut, şi căutam undeva alinarea adusă de un loc familiar. Dar, când am ajuns acolo, am găsit odaia pustie şi focul stins. Un pahar de vin stătea, gol şi murdar, pe masa înconjurată de scaune. Am curățat cenuşa din vatră, bombănind că Thick îşi neglija treburile, şi am aprins focul.

Pe urmă am luat hârtie şi cerneală şi am istorisit în scris scena la care fusesem martor. Am legat-o de cea văzută mai înainte, când totul se petrecuse între Elliania, Peottre şi Henja, servitoarea. Am presărat nisip peste cerneala proaspătă, l-am scuturat şi am pus hârtia pe scaunul lui Chade.

Speram s-ajungă acolo în seara aceea. M-am gândit din nou, cu amărăciune, la stupiditatea cu care refuzase să-mi spună cum aş fi putut lua legătura cu el de-a dreptul. Ştiam că fusesem martor la ceva important; speram că el ştia de ce era important.

M-am întors pe scări fără tragere de inimă şi m-am dus în odaia mea. Am stat acolo o vreme, în picioare şi în tăcere, ascultând. Dacă Lordul Auriu şi Jek nu plecaseră, fie nu făceau niciun zgomot, fie trecuseră în dormitorul lui. Dar aşa ceva era puțin probabil, dacă țineam cont de tot ce dăduse ea de înțeles despre mine. După o vreme, am întredeschis uşor uşa. În încăperea alăturată domnea întunericul, focul din cămin fusese acoperit. Bun. În clipa aia, n-aveam chef să dau ochii cu niciunul dintre ei. Mă hotărâsem să le spun amândurora câteva cuvinte, dar nu mă simțeam destul de calm pentru asta.

În schimb, mi-am luat mantia din cuier şi am plecat din odăile Lordului Auriu. M-am gândit că era bine să ies. Trebuia să mă îndepărtez o vreme de castel, de toată încrengătura lui de intrigi şi înşelătorii. Minciunile mă sufocau.

Am coborât scările şi m-am îndreptat către intrarea servitorilor. Dar, în timp ce străbăteam sala mare, am simțit brusc un tremur cu Harul. Mi-am ridicat privirea. Din celălalt capăt al sălii venea spre mine tânărul cu văl din Bingtown. Prin dantela care îi ascundea trăsăturile, i-am desluşit

strălucirea de un albastru palid a ochilor. Am simțit cum mi se făcea pielea ca de găină pe ceafă. M-am gândit să-l ocolesc, sau chiar să fac calentoarsă şi să dispar. Dar o asemenea purtare ar fi părut foarte stranie. Mi-am făcut curaj şi am înaintat spre el cu hotărâre. Mai întâi mi-am ferit privirea, dar, odată ce mi-am întors capul în direcția lui, am simțit că se uita la mine. Şi-a încetinit paşii când ne-am apropiat unul de altul. Când am ajuns foarte aproape, mi-am înclinat fruntea, cu respectul unui slujitor care-l recunoştea. Dar, înainte de a apuca să trec de el, s-a oprit şi a rămas nemişcat.

— Te salut, a spus.

M-am crispat şi am intrat în rolul unui bun servitor din Buckkeep. M-am îndoit de mijloc într-o plecăciune.

— Bună seara, domnul meu. Îți pot fi de folos?

— Păi… Da… Poate că da.

În timp ce vorbea, şi-a săltat vălul şi şi-a dat gluga pe spate, dezgolindu-şi fața solzoasă. N-am putut să nu mă holbez la el cu gura căscată. De aproape, fața lui mă uluia încă şi mai mult decât înainte, când i-o întrezărisem de la distanță. Atunci mi se păruse mai matur decât era. Avea cu câțiva ani mai puțin decât Hap sau Dutiful, dar nu-i puteam ghici vârsta exactă. Fiind atât de înalt, figura copilărească părea nelalocul ei. Luciul argintiu al solzilor de pe pomeții şi de pe fruntea lui mă ducea cu gândul la tatuajele sclipitoare ale

Narcescăi. Mi-am dat brusc seama că machiajul jamaillian de care se folosea uneori Lordul Auriu imita solzii lui. Intuisem un amănunt bizar şi mi l-am întipărit în minte alături de celelalte lucruri importante pe care bufonul nu se ostenise niciodată să mi le explice. Avea să mi le dezvăluie, fără îndoială, într-un moment potrivit pentru atingerea ţelului său. Fără îndoială. Amărăciunea s-a revărsat în mine ca sângele dintr-o rană deschisă. Însă solul din Bingtown se îndepărta, făcându-mi semn să-l urmez. M-am supus în silă. A aruncat o privire într-un mic salon şi m-a îndemnat să intru. În preajma lui mă simţeam nervos. Mi-am repetat întrebarea, ca un bun servitor:

— Cum îţi pot fi de folos?

— Păi… adică… Am senzaţia că te cunosc.

M-a privit cu atenţie. Fiindcă n-am făcut nimic altceva decât să mă holbez la el nedumerit, a încercat din nou.

— Înţelegi despre ce vorbesc?

Părea să mă încurajeze să încep o conversaţie.

— Ce anume, domnul meu? Ai nevoie de ajutor?

Era singurul lucru care-mi trecea prin minte.

A aruncat o privire peste umăr şi mi-a vorbit cu mai multă insistenţă în glas.

— Sunt în slujba dragonului Tintaglia. Am venit aici împreună cu emisarii Bingtownului şi cu împuterniciţii negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ei sunt poporul meu, semenii mei. Dar

eu o slujesc pe Tintaglia şi grijile ei sunt primele mele griji.

Rostea cuvintele ca şi cum prin ele mi-ar fi trimis un mesaj ascuns.

Am sperat că pe chip nu mi se citea ceea ce simțeam. Eram nedumerit, nu din pricina vorbelor lui stranii, ci fiindcă mă străbătea o senzație bizară la auzul acelui nume: *Tintaglia.* Îl mai auzisem, dar, aşa cum suna desprins de pe buzele lui, avea un vârf ascuțit, de vis care se înfigea în lumea reală. Simțeam din nou şi vântul gonindu-mi pe sub aripi, şi gustul umed al ceții din zori umplându-mi gura. Am clipit şi amintirea a dispărut, lăsând în urmă stânjenitoarea impresie că, într-o fracțiune ruptă din viața mea, fusesem mai degrabă altcineva decât eu însumi. Am spus singurul lucru la care eram în stare să mă gândesc.

— Şi cum îți pot fi de folos, domnul meu?

M-a măsurat cu o privire atentă şi mă tem că tot aşa m-am uitat şi eu la el. Avea fălcile conturate de un țesut zimțat, care atârna. Carnea franjurată arăta prea uniform ca să fi fost o cicatrice sau o excrescență nefirească. Părea să stea acolo la locul ei, tot atât de îndreptățită ca nasul sau ca buzele să se afle pe fața lui. A oftat, şi în clipa aceea am văzut clar cum i s-au închis nările pentru o scurtă clipă. Se hotărâse evident s-o ia de la început, fiindcă mi-a zâmbit şi m-a întrebat, cu blândețe:

— Ai visat vreodată dragoni? Că zbori ca un

dragon sau că… eşti dragon?

Aluzia era prea apropiată de adevăr. Am dat din cap cu gravitate, ca un slujitor flatat fiindcă stătea de vorbă cu unul dintre mai-marii săi.

— Oh, dar nu-i visăm cu toţii, domnul meu? Adică noi, cei de-aici, din cele Şase Ducate? Sunt destul de bătrân, domnul meu, am văzut cu ochii mei dragonii veniţi să ne apere ţinuturile. Cred că e firesc să-i visez uneori. Magnifici erau, domnule. Şi înspăimântători, şi primejdioşi, dar un om care i-a văzut nu spune asta. În minte mi-a rămas măreţia lor, domnule.

Mi-a zâmbit.

— Exact. Magnificenţă. Măreţie. Poate că asta e ceea ce am simţit în tine.

M-a scrutat cu insistenţă şi am simţit că lucirea albastră a ochilor săi era mai pătrunzătoare decât ochii înşişi. Am încercat să scap de privirea lui cercetătoare.

M-am uitat într-o parte.

— Nu sunt singurul căruia i se întâmplă, domnule. În cele Şase Ducate sunt mulţi oameni care-au văzut dragonii în zbor. Şi unii i-au văzut mai bine decât mine, fiindcă eu trăiam atunci departe de Buckkeep, la ferma tatălui meu. Cultivam ovăz acolo. Cultivam ovăz şi creşteam porci. Alţii vă pot spune poveşti mai interesante decât ale mele. Totuşi, chiar şi o singură privire aruncată dragonilor era de-ajuns, domnul meu, ca să înflăcăreze sufletul unui om.

A schițat un gest uşor disprețuitor.

— Nu mă îndoiesc. Dar eu vorbeam despre altceva. Despre dragoni adevărați. Dragoni care respiră, care mănâncă şi cresc şi se înmulțesc ca orice altă făptură. Ai visat vreodată un astfel de dragon? Unul pe nume Tintaglia?

Am clătinat din cap.

— Eu, domnule, nu visez prea mult.

Aici am amuțit şi am lăsat tăcerea să se prelungească destul ca să devină oarecum stânjenitoare. Pe urmă am întrebat, după o nouă plecăciune:

— Dar cum îți pot fi de folos, domnul meu?

A rămas cu privirea pierdută în gol, pe lângă mine, un timp atât de îndelungat, încât am crezut că uitase de prezența mea. M-am gândit să-l las pur şi simplu acolo şi să plec tiptil, numai că mi se părea că simt ceva în aer. S-ar putea spune că magia zumzăie? Nu, n-am găsit cel mai potrivit cuvânt, dar există un freamăt asemănător, lipsit de cuvinte, pe care nu-l simți cu trupul, ci cu acea parte a ființei omeneşti care face vraja sau o primeşte. Harul şopteşte şi Meşteşugul cântă. Iar ceea ce se petrecea acolo semăna cu amândouă, dar era cu totul altceva. Îmi aluneca de-a lungul fiecărui nerv şi-mi zbârlea părul de pe ceafă. Ochii tânărului s-au întors brusc către mine.

— Ea spune că minți, m-a învinovățit.

— Domnul meu!

Mă simțeam atât de ofensat cât îmi stătea în

putere când eram cuprins de spaimă. Ceva mă căuta pe bâjbâite, cu furie. Mi se părea că prin tot trupul îmi treceau gheare fantomatice. Un soi de instinct m-a prevenit să-mi las zidurile Meşteşugului exact aşa cum erau, fiindcă orice strădanie de a le întări n-ar fi reuşit decât să mă facă vizibil pentru ea. Căci creatura care încerca să mă prindă era, inconfundabil, de parte femeiască. Am tras aer în piept. Mi-am reamintit că nu sunt decât un servitor. Însă nu încăpea îndoială că orice servitor din Buckkeep s-ar fi simțit jignit de astfel de cuvinte rostite de un străin. Mi-am îndreptat uşor spatele.

— Vinurile din pivnița reginei noastre sunt excelente, domnul meu, după cum se ştie pe tot cuprinsul celor Şase Ducate. Poate ți-au copleşit simțurile. Se ştie şi că străinilor li se întâmplă des. Poate-ar fi bine să te retragi o vreme în odaia Domniei Tale.

— Trebuie să ne ajuți. Trebuie să-i faci pe ei să ne-ajute.

Nu părea să fi auzit cuvintele mele. Iar în ale lui se simțea disperarea.

— I se frânge sufletul din pricina asta. Se străduieşte zi de zi să-i hrănească, dar nu e decât una. Nu poate hrăni atât de mulți, iar ei nu pot vâna singuri. E istovită, a început să slăbească. E deznădăjduită, se teme că nu vor creşte niciodată destul de mari şi de puternici. N-o osândi să fie ultima din neamul ei. Dacă aceşti dragoni ai voştri,

din Cele Şase Ducate, sunt, cât de cât, dragoni adevărați, atunci îi vor veni în ajutor. Oricum, ai putea măcar să-ți convingi regina că trebuie să se alieze cu noi. Să pună capăt amenințării chalcedene. Tintaglia nu-şi încalcă făgăduielile; le ține corăbii departe de Râul Sălbatic, dar nu poate face nimic mai mult. Nu cutează să se îndepărteze mai mult ca să ne apere, fiindcă atunci micii dragoni ar muri. Te implor, domnul meu! Dacă ai inimă, vorbeşte-i reginei tale! Nu lăsa dragonii să dispară din lumea asta pentru că oamenii nu sunt în stare să-şi întrerupă certurile înverşunate pentru un timp destul de îndelungat ca să-i ajute.

A înaintat cu un pas şi a încercat să mă prindă de mână. M-am grăbit să mă feresc.

— Domnul meu, mă tem că ai băut prea mult. Mă iei drept un om cu influență. Nu sunt. Aici, în castelul Buckkeep, nu sunt nimic mai mult decât o slugă. Iar acum am de făcut ceea ce mi-a cerut stăpânul meu. Să ai o seară bună, domnul meu. O seară bună.

Țintuit de privirile lui, am părăsit încăperea cu mare iuțeală, mergând de-a-ndărătelea şi făcând plecăciuni şi înclinându-mi într-una fruntea, ca o păpuşă trasă de sfori. Odată ce m-am văzut în sala mare, i-am întors spatele şi m-am îndepărtat repede, cu paşi mari. Ştiam că venise în cadrul uşii, de unde se uita după mine, fiindcă îi simțeam în ceafă privirea albastră. M-am bucurat când am trecut de un colț şi am intrat în aripa bucătăriilor,

şi am fost cu atât mai bucuros când am închis o uşă între el şi mine.

Afară ningea, fulgi albi imenşi pluteau, căzând pe pământ odată cu noaptea. Am părăsit castelul, salutând străjile de la poartă cu o înclinare abia vizibilă a capului, şi mi-am început lungul drum către oraş. Nu mă duceam într-un loc anume, tot ce-mi doream era să mă îndepărtez de castel. Înaintam în vreme ce întunericul şi ninsoarea se îndeseau. Prin gând mi se perindau atât de multe! Tatuajele Ellianiei şi ceea ce ar fi putut însemna, bufonul şi Jek şi ceea ce credea ea despre mine din pricina unor vorbe de-ale lui, dragoni şi băietani cu solzi şi ce anume aveau să le spună Chade şi Kettricken emisarilor din Bingtown şi Străinilor. Însă, pe măsură ce mă apropiam de oraş, în minte îmi revenea tot mai des Hap. Cu băiatul pe care-l consideram fiul meu dădeam greş. Indiferent cât de grav ar fi fost, nu puteam lăsa nimic din tot ce se petrecea în castel să mă facă să uit de el. Încercam să mă gândesc cum l-aş fi putut întoarce de pe calea pe care pornise, cum l-aş fi putut aduce înapoi, făcându-l să-şi vadă de ucenicie cu drag şi cu degete dornice de muncă, să nu se mai vadă cu Svanja atâta timp cât nu-i putea cere mâna în mod onorabil, să se mute în casa meşterului său… să ducă o viață bine orânduită, condusă de legi care-l putea ține mereu în siguranță, fără să-i ofere însă vreodată glorie şi fericire.

Mi-am alungat această ultimă idee trădătoare. Dar mă înfuriase şi mi-am întors furia împotriva băiatului. Ar fi trebuit să fac aşa cum mă sfătuise Jinna. Să pun picioru-n prag, să-l pedepsesc fiindcă nu mă asculta. Să-l las fără bani şi fără niciun ajutor până când se arăta dispus să-mi facă pe plac. Să nu-l mai las să stea la ea, să-i spun că trebuia să locuiască împreună cu meşterul al cărui ucenic era sau să se descurce sigur. Să-l oblig să mi se supună. M-am încruntat la mine însumi. Oh, da, la vârsta lui mie exact aşa ceva mi-ar fi trebuit ca să meargă totul ca pe roate! Totuşi, nu mai puteam sta cu mâinile-n sân. Trebuia să-l fac cumva să gândească raţional.

Gândurile mi s-au spulberat când am auzit tropotul copitelor unui cal în urma mea. Mi-am adus aminte în aceeaşi clipă de primejdia despre care-mi vorbise Laurel. M-am tras într-o parte când calul şi călăreţul au ajuns în dreptul meu şi mi-am pus uşor palma pe mânerul cuţitului. Mă aşteptam să-şi vadă de drum fără nicio vorbă. Şi abia când calul, strunit, s-a oprit locului, am recunoscut-o în şa pe Starling. În prima clipă s-a mulţumit să se uite în jos, la mine. Pe urmă a zâmbit.

— Urcă în spatele meu, Fitz. Te duc până-n oraş, în Buckkeep.

Inima e dornică să se îndrepte către oricine îi oferă alinare.

Ştiam asta, aşa că am ţinut-o pe a mea în frâu.

— Mulțumesc, dar nu. Drumul ăsta e înşelător pe întuneric. Ar fi periculos pentru cal.

— Atunci o să-l duc de căpăstru şi-o să merg pe jos, alături de tine. N-am mai stat de mult de vorbă şi-n seara asta mi-ar prinde bine o ureche prietenoasă.

— Eu aş prefera să fiu singur în seara asta, Starling.

A păstrat o vreme tăcerea. Calul s-a foit, agitat, şi ea l-a strunit mai tare decât trebuia. Iar când a vorbit, nu şi-a ascuns iritarea.

— În seara asta? De ce zici „în seara asta", când ceea ce gândeşti de fapt e: „Prefer întotdeauna să fiu mai degrabă singur decât cu tine?" De ce născoceşti scuze? De ce nu-mi spui pur şi simplu că nu m-ai iertat şi că n-o să mă ierți niciodată?

Era adevărat. N-o iertasem. Dar ar fi fost o prostie să i-o spun.

— N-am putea s-o lăsăm baltă? Nu mai contează, am zis, şi era un alt adevăr.

A pufnit.

— Aha. Înțeleg. Nu mai contează. *Eu* nu mai contez. Am făcut o singură greşeală, nu ți-am spus un singur lucru, care, de fapt, nu te privea câtuşi de puțin, iar tu te-ai hotărât nu doar să nu mă ierți niciodată, ci şi să nu-mi mai vorbeşti niciodată.

Furia îi creştea cu o iuțeală uimitoare. Stăteam nemişcat, privind-o în timp ce se înverşuna astfel. În lumina slabă, fața i se contură neclară. Părea mai bătrână şi mai obosită decât o mai văzusem

vreodată. Şi mai mânioasă. Împietrit, o lăsam să se dezlănțuie asupra mea.

— Şi m-am întrebat de ce. De ce se descotoroseşte „Tom Badgerlock” de mine cu atâta uşurință? Fiindcă probabil pentru tine n-am contat niciodată, decât într-o singură privință. Te interesa numai un mic serviciu pe care ți-l ofeream într-un mod atât de convenabil, venind să bat la uşa ta, fiindcă-mi închipuiam că între noi există prietenie, afecțiune şi, da, poate chiar dragoste. Dar tu ai hotărât că nu mai doreşti aşa ceva de la mine şi m-ai aruncat cu totul. Ai redus ceea ce ne lega la atâta lucru şi te-ai lepădat de el lepădându-te şi de mine. Şi de ce? Mărturisesc că m-am gândit la asta mai mult decât s-ar fi cuvenit. Şi cred c-am găsit răspunsul. Ai dat de un alt loc unde-ți poți satisface poftele? Noul tău stăpân te-a inițiat în tainele desfătărilor jamailliene? Sau eu m-am înşelat în toți aceşti ani? Poate că bufonul ți-a fost un bărbat pe cinste şi-acum te-ai întors pur şi simplu la ceea ce ți-a plăcut întotdeauna cel mai mult. Starling a smucit din nou de frâul calului. Mă dezguşti, Fitz, şi faci de ruşine numele Farseer. Mă bucur că ai renunțat la mine. Acum, când ştiu ce eşti, aş vrea să nu mă fi culcat niciodată cu tine. A cui era fața pe care-o vedeai de fiecare dată când închideai ochii?

— A lui Molly, cățea proastă. Întotdeauna a lui Molly.

Nu era adevărat. N-o înşelasem astfel şi nu mă

amăgisem astfel pe mine însumi. Dar era cel mai dureros răspuns cu care mă puteam gândi s-o insult. Deşi poate că n-o merita. Şi mi-a fost ruşine fiindcă m-am folosit de numele lui Molly pentru aşa ceva. Dar furia care mă mistuia în seara aceea îşi găsise în sfârşit o țintă.

Starling a răsuflat de mai multe ori adânc, de parcă aş fi azvârlit-o în apă rece. Pe urmă a râs zgomotos.

— Şi nu mă îndoiesc că-i murmuri numele în pernă şi când te călăreşte Lordul tău Auriu. Oh, da, îmi pot imagina cum arăți. Eşti jalnic, Fitz. Jalnic.

Nu mi-a oferit şansa să ripostez, i-a dat cu cruzime pinteni calului şi a plecat în galop, pierzându-se în întuneric şi în ninsoare. Într-o clipă de mânie sălbatică, am sperat că animalul avea să se împiedice, iar ea avea să-şi frângă gâtul.

Pe urmă, exact când aveam cea mai mare nevoie de ea, furia aia m-a părăsit. M-a lăsat îngrețoşat, trist şi plin de regrete, singur pe drum, în noapte. De ce-mi făcuse bufonul aşa ceva? De ce? Mi-am continuat calea spre oraş târşindu-mi picioarele.

Însă nu m-am dus la *Porcul Pârlit*. Ştiam că n-aveam să-i găsesc acolo nici pe Hap, nici pe Svanja. Am intrat în schimb la *Câinele şi Fluierul*, o tavernă veche, unde mergeam pe vremuri cu Molly. M-am aşezat într-un colț, am privit muşterii intrând şi ieşind şi am băut două stacane de bere. Era bună, mult mai bună decât cea pe care-mi

permisesem s-o cumpăr când stătusem ultima oară acolo împreună cu Molly. Am băut şi m-am gândit la ea. Cel puțin ea mă iubise cu adevărat. Însă alinarea pe care mi-o aduceau amintirile s-a risipit cu iuțeală. M-am străduit să-mi aduc aminte cum era să ai cincisprezece ani, să fii îndrăgostit şi teribil de sigur că dragostea te făcea înțelept şi-ți modela soarta. Țineam totul minte foarte bine şi gândurile au prins să mi se învârtească în jurul situației în care ajunsese Hap. M-am întrebat dacă, odată ce mă culcasem cu Molly, ar mai fi putut cineva să-mi scoată din cap ideea că aveam dreptul s-o fac şi că, făcând-o, îmi împlineam destinul. Mă îndoiam. O stacană mai târziu, am ajuns la concluzia că ar fi fost cel mai bine să nu-i dau lui Hap ocazia s-o cunoască pe Svanja. Şi Jinna mă prevenise în privința asta, dar eu n-o luasem în seamă. Întocmai ca pe vremuri, când Burrich şi Patience mă preveniseră că nu era bine să am o legătură cu Molly. Avuseseră dreptate. Ar fi trebuit s-o recunosc cu mult timp în urmă. Dacă ar fi fost cu putință, le-aş fi mărturisit asta pe loc.

Iar înțelepciunea adunată din trei stacane de bere după o noapte nedormită şi o zi lungă, bogată în veşti neliniştitoare, m-a convins că, în continuare, cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să merg la Jinna şi să-i spun că ea avusese dreptate. Asta ar fi îmbunătățit cumva totul. Nu-mi era deloc clar de ce, dar nu m-am

descurajat pentru atâta lucru. Am pornit-o către uşa ei prin liniştea nopții.

Ninsoarea încetase. Zăpada se aşternuse peste oraş ca o pătură de un alb curat, moale în cea mai mare parte. Împodobea streşinile, astupa hârtoapele, ascundea toate păcatele. Îmi scârțâia sub cizme în timp ce străbăteam străzile tăcute. Când am ajuns la uşa Jinnei aproape că-mi venisem în fire, dar am ciocănit totuşi. Poate că aveam într-adevăr mare nevoie de prezența unui prieten, a oricărui soi de prieten.

Am auzit o bufnitură când i-a sărit pisica din poală, apoi paşii ei. A întredeschis jumătatea de sus a uşii ca să se uite afară.

— Cine-i acolo?

— Eu. Tom Badgerlock.

A închis partea de sus a uşii. Mi s-a părut c-a trecut foarte mult timp până când a descuiat şi a deschis uşa în întregime.

— Intră, a spus, dar vocea i-a sunat ca şi cum nu s-ar fi sinchisit dacă intram sau nu.

Am rămas afară, în zăpadă.

— Nu e nevoie să intru. Am venit doar ca să-ți spun că ai avut dreptate.

S-a uitat la mine cu atenție.

— Iar tu ai avut timp să te îmbeți. Intră, Tom Badgerlock. Nu vreau să-mi pătrundă frigul nopții în casă.

Aşa că am intrat. Fennel se instalase deja pe locul cald de pe scaunul ei, dar s-a săltat ca să mă

privească dezaprobator.

Peşte?

N-am adus peşte. Scuze.

Scuze nu e un peşte. La ce e bun" scuze"?

S-a încovrigat din nou, ascunzându-şi fața sub coadă.

I-am dat dreptate.

— Scuzele nu înseamnă mare lucru, dar sunt tot ce pot să ofer.

Jinna m-a privit posomorâtă.

— Ei, înseamnă cu mult mai mult decât mi-ai oferit în ultima vreme.

Stăteam în picioare, cu zăpada de pe cizme topindu-mi-se pe podea. Focul ardea trosnind.

— Ai avut dreptate în privința lui Hap. Ar fi trebuit să pun picioru-n prag cu mult mai devreme şi n-am făcut-o. Ar fi trebuit să te-ascult.

— Nu vrei să te-aşezi puțin? m-a întrebat ea, o clipă mai târziu. Nu cred c-ar trebui să încerci să te întorci la castel chiar acum.

— Nu cred că-s chiar atât de beat! am zis în zeflemea.

— Eu nu cred că eşti destul de treaz ca să ştii cât eşti de beat, a ripostat ea. Şi, în timp ce mă străduiam să pricep ce voia să spună, a adăugat: Scoate-ți haina şi stai jos.

A luat de pe scaun împletitura la care lucra şi de pe altul motanul şi ne-am aşezat amândoi.

Pentru o scurtă vreme, ne-am mulțumit să

privim focul. Pe urmă a vorbit ea.

— Ar trebui să ştii un anumit lucru despre tatăl Svanjei.

I-am întâlnit privirea fără s-o fi vrut.

— Seamănă mult cu tine, a continuat cu voce înceată. Are nevoie de ceva timp ca să se înfurie. În clipa asta se simte doar îndurerat de purtarea fiicei lui. Însă, când va deveni subiect de bârfă în oraş, se vor găsi unii care să-l întărâte. Durerea se va preschimba în ruşine şi, nu mult după aceea, în mânie. Dar nu şi-o va revărsa asupra fetei. O să vină după Hap, vinovat în ochii lui fiindcă şi-a amăgit şi i-a sedus fiica. Atunci va fi tot atât de îndreptățit s-o facă pe cât va fi de furios. Şi e puternic ca un taur.

Am păstrat tăcerea, iar ea a adăugat:

— I-am spus toate astea lui Hap.

Fennel s-a apropiat de ea şi i-a sărit în poală lin ca o boare, împingându-i împletitura la o parte. L-a mângâiat absentă.

— Şi Hap ce-a spus?

A mormăit scârbită.

— Că nu se teme. I-am explicat că n-are nicio legătură cu teama. Şi că uneori prostia şi lipsa oricărei temeri sunt două crengi din acelaşi tufiş.

— Iar el n-a mai putut de bucurie, firește.

— A plecat. De-atunci nu l-am mai văzut.

Am oftat. Începeam să mă încălzesc.

— Când a fost asta?

M-a privit clătinând din cap.

— N-are rost să te duci după el. S-a întâmplat cu mai multe ore în urmă, înainte de apusul soarelui.

— Oricum n-aş şti unde să-l caut, am recunoscut. Nu l-am găsit nici azi-noapte şi unde-au fost amândoi atunci sunt probabil şi acum.

— Probabil, a încuviințat ea, cu voce joasă. Ei, cel puțin azi-noapte nu i-a găsit nici Rory Hartshorn. Aşa că pesemne sunt în siguranță.

— De ce nu-şi poate ține fata acasă noaptea? Dacă n-ar fi lăsat-o să iasă, n-ar fi avut nimeni necazuri.

S-a uitat la mine îngustându-şi ochii.

— N-ar fi avut nimeni necazuri nici dacă tu nu ți-ai fi lăsat fiul să iasă noaptea, Tom Badgerlock.

— Ştiu, ştiu, am spus resemnat. Am tăcut puțin înainte de a adăuga: Tu chiar n-ar fi trebuit să te loveşti de povestea asta.

Câteva clipe mai târziu, restul aceluiaşi gând a reuşit să le dea pe altele la o parte.

— Când o să se hotărască să-l caute pe Hap, tatăl Svanjei o să vină mai întâi aici. M-am încruntat până mi s-au împreunat sprâncenele. N-am vrut nicidecum să-ți aduc beleaua asta la uşă, Jinna. N-am vrut decât o prietenie. Şi acum s-a dat totul peste cap, şi numai din vina mea.

Chibzuind astfel, am ajuns la o concluzie.

— Cred c-ar fi cel mai bine să mă duc la Rory Hartshorn.

— Nu-ți pune cenuşă-n cap, Tom Badgerlock, a

zis ea dezgustată. Ce-o să-i spui omului? De ce trebuie să crezi că eşti singurul vinovat pentru tot ce nu merge bine în lume? Din câte-mi aduc aminte, l-am întâlnit pe Hap şi m-am împrietenit cu el înainte de a te cunoaşte pe tine. Iar Svanja e sămânță de belea care-şi caută loc de încolțit încă de când a venit familia ei în Buckkeep, dacă nu şi de mai înainte. Şi are doi părinți. Iar în toată povestea asta nici Hap nu e un ageamiu inocent. El se zbenguieşte cu fiica lui Hartshorn, nu tu. Aşa că nu te mai văicări că ai dat totul peste cap; mai bine explică-i lui Hap că e răspunzător pentru faptele lui.

S-a aşezat mai bine pe scaun. Şi a adăugat, ca pentru sine:

— Ai făcut tu însuți destule boacăne pe care trebuie să le dregi, nu e nevoie să te consideri vinovat şi pentru ale tuturor celorlalți.

M-am holbat la ea uluit.

— E simplu, m-a lămurit cu voce înceată. Hap trebuie să simtă urmările faptelor sale. Atâta timp cât susții că vina e numai a ta, fiindcă nu eşti un tată bun, el nu e nevoit să recunoască nicidecum că e vinovat într-o foarte mare măsură. Fireşte că încă nu-şi dă seama că are necazuri, dar imediat ce-o să priceapă cum stau lucrurile o să dea fuga la tine, să vadă dacă nu-i poți îndrepta greşelile. Şi tu o să încerci, pentru că te crezi vinovat.

Stăteam ca împietrit, sorbindu-i cuvintele şi străduindu-mă să le înțeleg.

— Şi ce-ar trebui să fac? am întrebat într-un târziu.

A râs a neajutorare.

— Nu ştiu, Tom Badgerlock. Dar cu siguranță nu trebuie să-i spui lui Hap că tu eşti singurul vinovat. Jinna a luat motanul şi l-a pus pe podea. Şi ştiu ce trebuie să fac eu.

S-a dus în dormitorul ei. Şi s-a întors peste numai câteva clipe cu o pungă. Mi-a întins-o. Fiindcă n-am schițat nici cel mai mic gest, mi-a legănat-o în fața nasului.

— Ia-o. Sunt banii pe care nu i-am cheltuit pentru Hap. Ți-i dau înapoi. Diseară, când o să se întoarcă, o să-i spun că nu mai poate sta în casa mea, fiindcă nu vreau să-mi aducă necazuri la uşă. A râs zgomotos când a văzut cum mă uitam la ea. E o urmare a faptelor, Tom. Hap trebuie s-o simtă pe pielea lui. Iar când o să vină plângând la tine, cred că va trebui să-l laşi să se descurce singur.

M-am gândit la ultima mea discuție cu Hap.

— Nu cred c-o să vină plângând la mine, am zis posomorât.

Mi-a răspuns pe ton muşcător.

— Cu atât mai bine. Să iasă singur din încurcătură. E obişnuit să doarmă sub un acoperiş. O să-şi dea repede seama că e cel mai bine să-şi găsească locul în dormitorul ucenicilor. Şi cred c-ar fi înțelept din partea ta să-l laşi pe el să-i ceară meşterului Gindast să-l primească.

Fennel i se reinstalase în poală. Jinna şi-a ridicat împletitura deasupra lui; a tras de fir, şi l-am privit trecând printre ghearele motanului, care-şi pusese lenevos lăbuța peste el.

Am strâns din ochi când m-am gândit în cât de mare măsură trebuia să-şi lase Hap mândria deoparte. O clipă mai târziu, am avut o senzație stranie de uşurare. Putea s-o facă el însuşi. Nu era nevoie să mă umilesc eu în numele lui. Cred că Jinna mi-a citit toate astea pe față.

— Nu trebuie să rezolvi tu singur toate problemele din lume, Badgerlock. Lasă-le altora partea lor.

M-am gândit la asta o vreme.

— Eşti o prietenă adevărată, Jinna, am spus pe urmă cu recunoştință.

M-a privit piezişş.

— Aha. Tocmai ai priceput, nu?

Tonul ei m-a făcut să tresar, dar am încuviințat cu o înclinare a capului.

— Îmi eşti cu adevărat prietenă. Dar încă mai eşti supărată din pricina purtării mele.

A dat din cap, ca pentru sine.

— Iar unele probleme sunt ale tale, Tom Badgerlock. În întregime.

A rămas cu ochii la mine aşteptând.

Am tras aer în adâncul pieptului şi mi-am făcut curaj. M-am mângâiat cu gândul că aveam să mint cât mai puțin posibil. Nu era cine ştie ce alinare.

— Femeia de la *Porcul Pârlit,* din noaptea aia. Ei

bine, nu suntem… nu suntem decât prieteni, asta e. Nu mă culc cu ea.

Cuvintele mi s-au desprins de pe buze sunând stângaci, ca un vas scăpat din mâini, şi au rămas între noi, ca tot atâtea cioburi ascuțite.

A urmat o tăcere îndelungată. Jinna s-a uitat la mine, apoi la foc, apoi din nou la mine. Furia şi mâhnirea îi mai licăreau mărunt în privire, dar, în acelaşi timp, colțurile gurii i s-au înălțat într-un zâmbet firav.

— Înțeleg. Ei, cred că e bine de ştiut. Şi acum ai *două* prietene cu care nu te culci.

Mesajul nu lăsa nicio umbră de îndoială. O asemenea alinare n-avea să-mi fie oferită în seara aceea, şi poate nici altădată. N-avea să mă prefac că nu sunt dezamăgit. Dar era totodată o uşurare. Dacă mi s-ar fi oferit, ar fi trebuit să refuz. Şi mai refuzasem o femeie în aceeaşi zi, simțind urmările din plin. Am ascultat cuvintele Jinnei dând încet din cap.

— Apa din ibric e fierbinte, mi-a atras ea atenția. Dacă vrei să rămâi, ai putea face un ceai pentru noi doi.

Asta nu era iertare. Era o şansă de a redeveni prieteni. Am acceptat-o cu încântare. M-am ridicat să iau ceainicul şi cănile.

Capitolul XIII

PROVOCĂRI

Iată de ce reguli trebuie să țină cont cei care întocmesc hărți. Harta unui loc de pe uscat trebuie făcută din pielea unui animal care-şi duce traiul pe uscat şi pe ea trebuie să apară o cât mai mică parte a mării. Harta mării nu se poate desena decât pe pielea unei creaturi din apele sale şi, cu toate că pe ea trebuie trasat uscatul, e păcat să fie descris pe o hartă dedicată mării. Făcând altminteri, i se aduce o ofensă zeului care a făurit lumea aşa cum este ea.

Insulele noastre sunt aşa cum le-a zămislit zeul. Astfel a scris el pe mări cu mult timp în urmă. Sunt runele lui, de aceea, când sunt trecute pe harta mării întinse, trebuie desenate cu sângele unei creaturi de pe uscat. Iar când marchezi un port bun, un loc unde abundă peştele, bancurile de nisip ascunse vederii sau orice altceva care îi aparține mării, semnele trebuie făcute cu sângele unei făpturi a mării. Pentru că aşa a făcut zeul lumea, şi cine e omul ca să încerce s-o deseneze altcumva?

Insulele noastre sunt runele zeului. Nu le pricepem pe toate, pentru că nu suntem decât nişte oameni şi nu se cuvine să cunoaştem nici toate runele pe care le poate scrie zeul nostru, nici ce-a scris cu ele pe întinderea mării. Acoperă o parte de insule cu gheață, ascunzându-le de ochii noştri, şi

respectăm asta. Desenăm aşadar gheaţa, şi trebuie s-o facem nu cu sângele unei creaturi care trăieşte pe întinderea ei, dar nici cu al uneia care poate să zboare. Pentru aşa ceva e bun şi sângele unei foci, însă al unui urs alb e cel mai bun.

Dacă vrea cineva să înfăţişeze faţa cerului, atunci e vremea să folosească drept cerneală sângele unei păsări şi să deseneze uşor, pe o piele de pescăruş.

Toate acestea sunt legi din vremuri foarte vechi. Orice femeie care are o mamă bună le ştie deja. Le scriu aici numai şi numai fiindcă fiii fiilor noştri şi vlăstarele lor sunt din ce în ce mai înceţi la minte şi nu cunosc voinţa zeului lor. Vor abate năpasta asupra noastră, a tuturor, dacă nu le aducem aminte că am fost învăţaţi ce trebuie să facem şi că am auzit legile rostite chiar de buzele zeului nostru.

Întocmirea hărţilor – manuscris din Insulele Străine, tradus de Chade Fallstar

Mă simţeam uşurat fiindcă mă împăcăm din nou bine cu Jinna. În noaptea aceea n-am ajuns deloc în patul ei şi nici măcar n-am sărutat-o la plecare. Trupul meu protesta, dar îmi scăpasem mintea de o povară. Am plecat hotărât să tratez prietenia noastră peticită cu delicateţe şi s-o păstrez în limite cărora le puteam face faţă. Cred că, dincolo de asta, Jinna îmi simţea o lipsă a încrederii, dar fusesem întotdeauna bănuitor. Sau cel puţin Chade mi-o spusese de foarte multe ori.

Următoarele trei zile m-au pus din greu la

încercare. Nimic altceva din viața mea nu s-a limpezit. De la Hap n-am primit nicio veste. Mă gândeam cu groază că băiatul meu dormea probabil pe undeva, prin zăpadă, cu toate că îmi spuneam, dezgustat de mine însumi, că era destul de deştept ca să nu se întâmple aşa ceva. Regina şi Chade se întâlneau în fiecare zi cu conducătorii celor Şase Ducate, cufundându-se în discuții despre propunerea de alianță a Bingtownului. Nu mă chemau să-mi împărtăşească gândurile lor. Trimişii negustorilor erau cât se putea de vizibili în castel şi curtau cu insistență fiecare duce şi ducesă în parte, cu daruri şi atenții de tot soiul. Dinspre partea noastră, banchetele şi toate distracțiile se desfăşurau încercându-se pe de-o parte alinarea sentimentelor ciufulite ale Străinilor şi, pe de alta, tratându-i cu grație pe oaspeții din Bingtown. Spre surprinderea mea, Arkon Bloodblade şi negustorii lui din Insulele Străine păreau fascinați de oamenii din Bingtown şi discutau cu ei pe față despre o înmulțire a schimburilor de mărfuri, bazată pe logodna Prințului Dutiful cu Narcesca lor. Însă Elliania şi Peottre Blackwater lipseau foarte des de la festivități. În puținele rânduri când îşi făcea apariția, Narcesca era sobră şi tăcută.

Atât ea, cât şi Peottre se fereau, în toate felurile posibile, să-i întâlnească pe emisarii din Bingtown. Elliania era evident dezgustată de băiatul cu solzi, Selden Vestrit, trimisul

Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. La un moment dat, am zărit-o trăgându-se înapoi, scârbită, când a trecut pe lângă ea. Dar n-am fost sigur că o făcuse din proprie voință, fiindcă pe urmă a văzut-o stând foarte țeapănă pe scaunul ei, în timp ce fruntea i se brobonea de sudoare. La scurt timp după aceea, în timpul unei piese de teatru de păpuşi, Narcesca şi Peottre s-au scuzat şi au plecat sub pretextul că ea era obosită, iar el trebuia să supravegheze strângerea bagajelor. Era o reamintire aproape nemascată a inevitabilei plecări a grupului din Insulele Străine. Negustorii din Bingtown şi propunerea lor n-ar fi avut cum să apară într-un moment mai nepotrivit pentru noi.

— Cu numai o săptămână mai târziu, n-ar mai fi fost aici la sosirea soliei din Bingtown; şi da, nu mă îndoiesc că am fi putut îndrepta mica poticneală a lui Dutiful în privința Ellianiei, şi ea, şi ai ei ar fi plecat fericiți. Acum se pare că adăugăm refuzul de a întrerupe negocierile cu Bingtownul peste afrontul adus de prinț Narcescăi. Şi totul ajunge sub semnul întrebării.

Aşa a sunat părerea lui Chade, exprimată fără ocolişuri într-o seară, când beam împreună un pahar cu vin. Era întors pe dos din mai multe motive. Starling încercase să-i dea un bilet pentru mine. O făcuse fără martori, dar se dovedise de o indiscreție fără margini, arătând că legătura dintre noi doi îi era cunoscută. Iar vina era, cumva, a

mea.

— Atunci spune-i măcar că-mi pare rău, îi ceruse ea lui Chade după ce o refuzase. Mă certasem cu bărbatul meu şi aveam nevoie de alinarea pe care mi-o putea oferi prietenia lui. Băusem în castel înainte de a pleca să mă îmbăt de-a binelea în oraş. Ştiu că n-ar fi trebuit să zic tot ce-am zis.

Când încă îl mai priveam cu gura căscată, bătrânul m-a întrebat, cu delicateţe, dacă eu şi Starling aveam „un aranjament" şi, când i-am răspuns, furios, că asta nu ne privea decât pe mine şi pe ea, dar oricum n-aveam, m-a surprins spunând că numai un prost provoacă un menestrel cu bună ştiinţă, înfuriindu-l.

— N-am provocat-o, n-am avut de gând s-o înfurii. Totul e din cauză că n-am vrut s-o mai primesc în patul meu după ce-am aflat că e măritată. Cred că am dreptul să hotărăsc cu cine mă culc. Nu?

Îmi închipuiam că o asemenea revelaţie o să-l şocheze. Speram mai ales să se simtă jenat şi să se hotărască să nu-şi mai bage nasul în treburile mele. El s-a mulţumit să se plesnească peste frunte.

— Fireşte. Ei, ar fi trebuit să se-aştepte s-o arunci din aşternutul tău odată ce-ai descoperit că e măritată, dar… Fitz, înţelegi ce înseamnă asta pentru ea? Gândeşte-te bine.

Probabil că, dacă nu mi-aş fi dat seama că era

foarte hotărât să mă învețe ceva, m-aş fi simțit jignit. Căpătase un aer deosebit de familiar, aşa că nu-i puteam lua întrebarea decât drept o încercare de începere a unei lecții. Îmi vorbise adesea astfel pe vremea când se străduia să mă învețe cum pot descoperi toate motivele care puteau îndemna pe cineva să facă un anumit lucru, în loc să mă mulțumesc cu primele care-mi veneau în minte.

— Se simte umilită fiindcă a scăzut în ochii mei când am aflat că venea în patul meu deşi era măritată?

— Nu. Gândeşte-te bine, băiete. Chiar a scăzut în ochii tăi din pricina asta?

Am clătinat din cap fără tragere de inimă.

— M-am simțit ca un prost, atât şi nimic mai mult. Chade, într-un fel, n-am fost nici măcar surprins. Starling şi-a îngăduit întotdeauna astfel de lucruri. Am ştiut-o de când am întâlnit-o prima oară. Nu mă aşteptam să-şi schimbe purtările de menestrel. Pur şi simplu n-am vrut să fiu părtaş la aşa ceva.

A oftat.

— Fitz, Fitz. Eşti cel mai adesea orbit fiindcă nu-ți poți imagina că alții te văd altfel decât te vezi tu însuți. Ce eşti, cine eşti pentru Starling?

Am ridicat dintr-un umăr.

— Fitz. Bastardul. Un om pe care-l cunoaşte de cincisprezece ani.

Pe față i-a jucat un zâmbet foarte firav. Mi-a vorbit încet, cu blândețe.

— Nu. Eşti FitzChivalry Farseer. Prințul nerecunoscut. Înainte de-a te întâlni a scris un cântec despre tine. De ce? Pentru că i-ai înflăcărat imaginația. Bastardul Farseer. Dacă te-ar fi recunoscut Chivalry, ai fi avut o şansă să urci pe tron. Respins şi ignorat de tatăl tău, ai fost totuşi loial, ai fost totuşi erou în bătălia de la Turnul de pe Insula Cornului. Ai murit, în dizgrație, în temnițele lui Regal şi te-ai ridicat din morți, ca spectru răzbunător, ca să-l chinui pe Regal în zilele Domniei Sale de uzurpator. Starling te-a însoțit în căutarea în care ai pornit ca să-ți salvezi regele şi, cu toate că lucrurile n-au mers aşa cum ar fi vrut oricare dintre noi, totul s-a încheiat cu un triumf. Iar ea n-a fost doar o martoră a faptelor, a luat parte la cele petrecute.

— Când o spui aşa, povestea pare minunată, fără nimic din toată mizeria, toată suferința, tot ghinionul.

— E o poveste minunată, cu tot cu mizerie, suferință şi ghinion. O minunată poveste glorioasă, care ar umple un menestrel de faimă îndeajuns pentru o viață, dacă ar putea s-o cânte vreodată. Numai că Starling n-o poate cânta. Pentru că i s-a interzis. Marea ei aventură şi minunatul ei cântec, două taine ferecate. Dar măcar ştie că a luat şi ea parte, că a făcut parte din viața bastardului de viță regească. A devenit metresa lui, o parte din secretul lui. Cred că se aştepta să revii într-o bună zi la Buckkeep, să fii

din nou în centrul intrigilor şi al unor întâmplări miraculoase. Şi se aştepta să fie ea însăşi şi o parte din ele, să se întoarcă toate capetele către ea, să-ți împărtăşească gloria, să se scalde în strălucirea ei. Iubita Menestrel a Bastardului cu Har. Dacă nu poate s-o cânte ea însăşi, cel puțin şi-ar fi asigurat un loc în istorisire, presupunând că ar fi spusă vreodată. Şi nu mă îndoiesc că o are deja scrisă undeva, în chip de cântec sau de poem. Se vedea ca parte din povestea ta, atinsă de fantastica ta glorie. Pe urmă, tu i-ai luat toate astea. Nu numai că te-ai îndepărtat de ea, dar te-ai mai şi întors la Buckkeep ca slujitor umil. Nu numai că-ți închei povestea într-o notă dezamăgitoare, prin asta faci şi din Starling un personaj lipsit de orice importanță. Ea e menestrel, Fitz. Cum credeai c-o să reacționeze? Cu eleganță?

Atunci am văzut brusc totul în altă lumină. Cruzimea ei față de Hap, jignirile aduse mie.

— Eu nu mă gândesc la mine însumi astfel, Chade.

— Ştiu, a spus, cu mai multă blândețe. Însă acum înțelegi tot ce şi-a putut imagina ea? Şi că i-ai spulberat toate visurile?

Am dat din cap cu încetineală.

— Dar nu pot face nimic ca s-o ajut. Nu-mi iau în pat o femeie măritată. Şi nu mă pot întoarce aici ca FitzChivalry Farseer. Mi-aş vârî singur capul în ştreang.

— E adevărat, într-o foarte mare măsură. Sunt

de acord că nu te poți face din nou cunoscut ca FitzChivalry. Cât despre cealaltă parte... eh. Dă-mi voie să-ți amintesc că Starling ştie foarte multe. De aceea suntem cu toții vulnerabili, la mâna ei. Mă aştept să ai grijă să-i rămânem cu toții în grații.

Înainte de-a avea timp să mă gândesc ce să-i răspund, a vrut să ştie de ce amânasem toate lecțiile de Meşteşug ale Prințului până după plecarea soliei din Bingtown. Dutiful îmi pusese deja întrebarea. I-am spus lui Chade ceea ce îi spusesem şi lui: mă temeam că băiatul cu solzi din Bingtown avea o anumită sensibilitate față de Meşteşug şi, până la plecarea negustorilor, aveam să ne limităm lecțiile la traducerea manuscriselor. Prințul îşi pierdea repede răbdarea când era vorba de studii atât de banale. Iar bănuielile pe care mi le stârnise negustorul cu văl îi intrigau atât pe el, cât şi pe Chade. Acesta din urmă mă pusese să-i repet de trei ori conversația mea cu Selden Vestrit şi o întorsese pe toate părțile. Nici el, nici eu nu izbuteam să-i descoperim miezul. Începeam să învăț că, uneori, era mai simplu să nu-i oferi lui Chade nicio informație, decât să-i dai numai frânturi pe care nu putea să le verifice. Ca şi atunci când îi vorbisem despre tatuajele Narcescăi.

Ştiam că-şi petrecuse el însuşi câteva ore cu ochiul la gaura de observare fără să-i zărească tatuajele. Şi, cum ea nu se plânsese de sănătate,

nu-şi putea trimite vindecătorul în odăile ei, să confirme ceea ce văzusem eu. Elliania răspunsese cu câte un refuz usturător la mai multe invitații ale prințului la călărie sau la jocuri, aşa că Dutiful n-avusese cum să-şi dea seama dacă ea era sau nu chinuită de vreo durere. Iar regina nu cutezase să-i trimită prea multe invitații insistente, de teamă să nu lase impresia că logodna era dorită de cele Şase Ducate într-o mai mare măsură decât o doreau Insulele Străine. În final, niciunul dintre ei nu avea nimic altceva decât istorisirea mea despre ceea ce descoperisem. Tatuajele ne nedumereau pe toți, ca şi Henja, camerista Narcescăi.

Femeia aia rămânea pentru noi un mister. Tot ce spusese ea despre o Doamnă era neclar, dacă nu cumva se referea la o rudă mai vârstnică a Ellianiei, care avea autoritate asupra ei. Cercetările noastre discrete nu ne dezvăluiseră nimic. Şi spionii lui Chade dăduseră greş. Henja fusese urmărită de două ori pe drumul către oraşul Buckkeep. Şi de fiecare dată izbutise să se facă nevăzută, prima oară în mulțimea din piață, iar a doua oară după ce dăduse pur şi simplu un colț. N-aveam idee nici cu cine se întâlnea în oraş, nici dacă asta avea vreo importanță. Misterioasa pedeapsă care înfierbânta tatuajele vorbea despre o magie necunoscută pentru noi. Poate că trebuia să ne bucurăm fiindcă o putere necunoscută o îndemna pe narcescă să facă din logodna cu prințul o legătură cât mai puternică. Însă pe

amândoi ne îngrozea acea cruzime tainică.

— Eşti sigur că Lordul Auriu n-ar putea să arunce o oarecare lumină asupra tuturor acestora? m-a întrebat Chade pe neaşteptate.

Mi-aduc aminte că într-o seară, la cină, le-a spus mai multor meseni că într-o vreme l-a pasionat studiul istoriei şi culturii Insulelor Străine.

Am ridicat din umeri cu elocință.

Chade a pufnit.

— Măcar l-ai întrebat?

— Nu, am răspuns scurt. Pe urmă, după ce s-a uitat la mine încruntând din sprâncene, am adăugat: Ți-am mai spus. S-a vârât în pat şi nu se mai dă jos aproape deloc. Până şi mâncarea îi e adusă acolo. Stă cu draperiile trase, şi la ferestre, şi în jurul patului.

— Dar nu crezi că e bolnav?

— N-a spus că ar fi, dar asta e impresia pe care-o lasă pălăvrăgeala pajului său prin castel. Uneori cred că, măcar pe jumătate, l-a luat pe Char[14] în slujba lui tocmai ca să răspândească zvonurile care îi convin lui. Cred că nu vrea să mai apară în public înainte de a pleca trimişii Bingtownului. A trăit în oraşul lor o vreme şi acolo n-a fost nici bufon, nici Lordul Auriu. Presupun că se teme să nu fie recunoscut şi să dea de bucluc la curte din pricina asta.

— Bun. Cred că e logic să se poarte aşa. Dar nu

---

[14] Prăjit (n. tr.).

e deloc convenabil pentru mine. Fitz, n-ai putea pur şi simplu să te duci să vorbeşti cu el? Să vezi dacă şi-a dat cumva seama că acest Selden Vestrit ar stăpâni Meşteşugul?

— El însuşi nu-l stăpâneşte, aşa că nu mi se pare cu putință să-i simtă aura în jurul lui Vestrit.

— Dar nu l-ai întrebat, nu-i aşa? a zis Chade, lăsându-şi din mână paharul cu vin.

L-am ridicat pe al meu şi am băut, ca să câştig câteva clipe.

— Nu, am spus, punându-l jos. Nu l-am întrebat.

M-a privit cu atenție. Pe urmă a spus uluit:

— Voi doi v-ați certat dintr-un motiv sau altul, nu-i aşa?

— Prefer să nu discut despre asta, am răspuns cu asprime.

— Hmm. Toate vin în momentul cel mai potrivit. Îi amestecăm pe negustorii din Bingtown cu Străinii şi, când treaba asta e în toi, tu îi aduci o ofensă menestrelului favorit al reginei, după care vine cearta prostească dintre tine şi bufon, şi nu mai sunteți niciunul bun de nimic.

S-a lăsat scârbit pe spătarul scaunului, de parcă am fi pus totul la cale cu gândul să-i facem lui greutăți.

— Mă îndoiesc că bufonul ar putea intui cum stau lucrurile, am răspuns.

În ultimele trei zile, nu mă putusem hotărî să-i

adresez mai mult de vreo zece cuvinte, dar n-aveam de gând să-i mărturisesc aşa ceva lui Chade. Dacă bufonul îmi observase cumva răceala, nu o luase în seamă. Îi poruncise lui Tom Badgerlock să nu lase pe nimeni să-i treacă pragul înainte de a-şi veni în fire, şi eu chiar asta făceam. Îmi petreceam cât mai puțin timp cu putință în odăile pe care le împărțeam cu el. De câteva ori văzusem, la întoarcere, mici semne că, în absența mea, fusese cineva acolo, şi nu era vorba doar de pajul Char, care făcea ordine. Jek venea şi pleca în lipsa mea, fiindcă recunoşteam parfumul ei aţâţător, care zăbovea mult în aer.

— Ei. S-ar putea să fie cum zici. S-a încruntat la mine. Ei, indiferent despre ce-ar fi vorba, ați face bine să vă peticiți repede ruptura. Când te frământă astfel de lucruri, nu eşti mai bun decât o ceapă degerată.

Am tras aer în adâncul pieptului ca să nu-mi ies din fire.

— Nu e singurul lucru pe care l-am avut pe cap zilele astea, am spus Scuzându-mă.

— Fireşte. Toți avem pe cap mult prea multe. Ce-a vrut fiul tău alaltăieri, când a venit la castel? Cu el e totul bine?

— Nu tocmai.

Fusesem de-a dreptul uluit când îmi bătuse la uşă un băiat de la bucătărie ca să-mi spună că acolo, în curte, era un tânăr care mă căuta. Mă grăbisem să cobor şi-l găsisem pe Hap

aşteptându-mă sub cerul liber şi părând furios şi sfios în acelaşi timp. Şi nu voise să între nici măcar în ghereta străjilor, deşi îl asigurasem că nu s-ar fi supărat nimeni. În ultima vreme, se învățaseră toți să mă vadă printre ei. Hap nu voia să-mi răpească mult timp, ştia că sunt ocupat, că trebuie să-mi văd de ale mele. Şi aşa începusem să mă simt vinovat, fiindcă ştiam că fusesem mereu ocupat în ultima vreme, adesea prea ocupat ca să trec pe la el când ar fi trebuit. Până când îşi făcuse curaj să-mi spună şi că Jinna îl dăduse afară, şi de ce-l dăduse, hotărârea mea începuse deja să se clatine.

Se uitase tot timpul peste umărul meu, ca şi cum i s-ar fi adresat cerului mohorât.

— Aşa că, neavând niciun ban, în ultimele două nopți am dormit pe unde am găsit cât de cât adăpost. Dar nu pot să fac la fel tot restul iernii. Şi n-am de ales, nu-mi rămâne decât să mă mut în casa ucenicilor, cu ceilalți. Numai că… mi-e tare greu să-i cer găzduire meşterului Gindast după ce el m-a sfătuit de-atâtea ori să locuiesc acolo şi eu am refuzat de fiecare dată.

Asta fusese o noutate pentru mine.

— Te-a sfătuit să te muți acolo? De ce? S-ar părea că economiseşte nişte bani dacă nu trebuie să-ți dea de mâncare la dejun şi la cină.

Hap se foise amărât. Răsuflase adânc.

— Mi-o spune ori de câte ori nu-mi fac destul de bine treaba. Spune că, dacă aş dormi bine noaptea

şi m-aş trezi odată cu ceilalți, dacă aş veni la timp la muncă şi m-aş duce la timp la culcare, m-aş descurca mai bine. Îşi ferise privirea. Şi adăugase îmbufnat, dar cu mândrie: Spune că-şi dă seama că aş face treabă mai bună, mult mai bună, dacă n-aş fi somnoros dimineața. Eu i-am tot repetat că sunt în stare să-mi fac singur programul. Şi mi l-am făcut. Ei, am întârziat o dată sau de două ori, dar, de când am sosit în Buckkeep, am fost acolo în fiecare zi. Pe cuvântul meu.

O spusese ca şi cum eu aş fi avut îndoieli în privința asta. Iar eu nu-i spusesem că mă întrebam mereu dacă stătea la lucru cât i-o cerea meşterul.

Şovăisem puțin.

— Şi-atunci? De ce ai greutăți? Dacă te-a sfătuit de mai multe ori să te muți acolo, o să fie încântat când o să-i asculți sfatul.

Hap păstrase tăcerea. Şi i se înroşiseră uşor urechile. Eu aşteptasem. În cele din urmă, îşi luase inima-n dinți.

— Mă întrebam dacă n-ai putea tu să-i spui că ai hotărât c-o să-mi fie mai bine aşa. Ar fi mai simplu. Mai puțin stânjenitor.

I-am vorbit rostind rar cuvintele şi întrebându-mă dacă erau înțelepte.

— Mai puțin stânjenitor decât dacă i-ai da impresia că-i asculți sfatul fiindcă n-ai încotro? Sau decât a fost când te-a dat Jinna afară fiindcă nu vrea să aibă necazuri din pricina ta?

Se înroşise ca racul şi ştiusem că vorbele mele îşi atinseseră ținta. Îmi întorsese spatele, gata să plece. Îl prinsesem de umăr şi-l strânsesem mai tare când încercase să se elibereze. Tresărise când îşi dăduse seama că nu putea scăpa din strânsoarea mea. Prin urmare, exercițiile zilnice de pe terenul de instrucție îmi fuseseră de folos. Puteam să țin pe loc un flăcău care se smucea. Mare brânză! Aşteptasem până când nu se mai zvârcolise. Nu încercase să mă lovească, dar nici nu se întorsese cu fața la mine. Îi vorbisem cu voce înceată, numai pentru urechile lui, nu şi pentru ale celor care căscau gura la mica noastră ceartă.

— Du-te chiar tu la Gindast, fiule. Poți să-ți salvezi obrazul față de ceilalți ucenici povestindule că tatăl tău ți-a cerut să te muți împreună cu ei. Dar, până la urmă, Gindast o să te respecte mai mult dac-o să-i spui că te-ai gândit şi ți-ai dat seama că e cel mai bine să locuieşti acolo. Şi n-ar trebui să uiți că Jinna s-a purtat foarte frumos, nu numai cu tine, ci cu noi amândoi, prea frumos ca să poată fi răsplătită cu bani şi mult mai frumos decât merită oricare dintre noi. N-o ocoli fiindcă nu vrea necazuri în casă. Nu trebuie să primească belele în schimbul prieteniei pentru tine.

Îmi slăbisem strânsoarea, ca să se poată desprinde de mine, şi plecase furios. Nu ştiam ce făcuse apoi. Nu mă dusesem să verific. Îl lăsasem să-şi pună singur ordine în propria viață. Avea mâncare şi adăpost, dacă voia să le primească aşa

cum îi erau oferite. Nu puteam face nimic mai mult pentru el. Mi-am îndreptat din nou gândurile către discuția cu Chade.

— Lui Hap îi vine greu să se învețe cu traiul în oraş, am recunoscut în fața bătrânului asasin. În coliba noastră, odată ce-şi termina treburile, putea face ce voia cu timpul lui. Viața era mai simplă. Mai puțină rutină, mai multe altele de ales.

— Îmi imaginez că şi mai puțină bere, şi mai puține fete, a adăugat Chade, iar eu am bănuit că, aşa cum se întâmpla de obicei, ştia, despre orice, mai multe decât lăsa să se vadă.

Dar a rostit cuvintele zâmbind şi nu m-am supărat. Nu numai fiindcă nu voise să ne insulte, nici pe mine, nici pe Hap, ci şi fiindcă era o uşurare să-l ştiu la fel de ascuțit la minte ca întotdeauna. Se părea că era cu atât mai înfloritor cu cât se încâlceau mai tare ițele intrigilor din castelul Buckkeep.

— Ei, ştii, sper că, în orice bucluc ar intra Hap, îmi poți cere ajutorul. Dacă e nevoie. Fără să-mi dai nimic în schimb.

— Ştiu, am răspuns cu o oarecare brutalitate, şi el m-a lăsat să plec.

Trebuia să ne pregătim amândoi pentru evenimentele după-amiezii. El trebuia să se îmbrace aşa cum se cuvenea pentru ceremonia oficială de rămas-bun a Străinilor. Spera din răsputeri că onorurile şi darurile aveau să astupe

toate rupturile şi să facă uitate toate neînțelegerile. Că aveau să plece a doua zi cu logodna consfințită. Iar eu trebuia să-mi adun proviziile şi să trec la postul meu de spion, să privesc totul din acel punct de observare avantajos şi să rețin orice amănunt i-ar fi putut scăpa lui Chade.

El s-a dus în odăile lui să se pregătească. Pregătirile mele erau de cu totul alt soi. Mi-am luat o rezervă de lumânări, o pernă de pe patul lui şi o pătură, o sticlă cu vin şi ceva de-ale gurii. Mă aşteptam să stau ghemuit în ascunzătoare mai multe ore şi eram hotărât s-o preschimb de data asta într-un loc plăcut. Asprimea iernii luase castelul în stăpânire în ultimele câteva zile, iar în tunelele şi coridoarele secrete, nicidecum ospitaliere, domnea frigul.

Am strâns totul grămadă, dându-l de mai multe ori pe Gilly la o parte. Dihorul devenise prietenos în ultima vreme, mă întâmpina adulmecându-mă cu mustățile fremătându-i ori de câte ori ne întâlneam prin încrengătura de coridoare tainice. Cu toate că-i plăcea atât de mult vânătoarea şi-şi lăsa trofeele peste tot ca să-şi demonstreze dibăcia, mă uimea adesea cerşind stafide şi bucățele de pâine. Dar nu le mânca, părea mai încântat să le ascundă în spatele raftului cu manuscrise sau pe sub fotolii. Mintea i se repezea în toate părțile, ca un colibri, cercetătoare şi neobosită. Ca mai toate animalele, nu era deloc

interesant să se lege de un om. Ne atingeam adesea unul pe altul cu Harul, dar nu comunicam niciodată. Era totuşi intrigat de tot ce făceam şi mă urmărea curios când străbăteam culoarele înguste.

Am sosit înainte de începerea banchetului de rămas-bun şi am avut timp berechet pentru pregătiri. Mi-am aşezat perna pe un taburet şubred pe care-l găsisem pe drum şi mi-am lăsat alături de el mâncarea, dincolo de care mi-am pus lumânarea aprinsă şi pe cele de rezervă. M-am instalat, mi-am pus pătura pe umeri şi m-am înfăşurat în ea, apoi m-am uitat prin gaura de observare. Am constatat, mulțumit, că era plasată foarte avantajos. Vedeam daisul înalt şi aproape o treime din restul sălii.

Decorațiunile de iarnă din Sala Mare fuseseră reînnoite. Tocurile uşilor şi şemineurile erau încadrate de crengi de brad şi de ghirlande, iar menestrelii cântau în surdină în timp ce oaspeții intrau rând pe rând şi-şi căutau locurile. Totul îmi amintea în foarte mare măsură de ceremonia de logodnă, pe care o urmărisem dintr-un alt unghi. Pânzeturi brodate acopereau mesele lungi, iar pâinea, fructele uscate şi vinul aşteptau oaspeții. Tămâia din sud, un dar al negustorilor din Bingtown, îşi răspândea în aer parfumul dulce. De data asta, ducii şi ducesele şi-au făcut intrarea cu mai puțină ceremonie. Bănuiam că până şi nobilimea începuse să se sature de toate

festivitățile şi de toată pompa din ultima vreme. Am observat, cu interes, că solii din Bingtown au intrat odată cu mica nobilime şi au fost aşezați la o bună distanță de daisul Străinilor. M-am întrebat dacă stăteau destul de departe unii de alții ca să nu iasă scântei.

La asta mă gândeam când a intrat grupul lui Arkon Bloodblade. Păreau cu toții foarte bine dispuşi şi hainele lor extravagante erau din nou o imitație a modei din Buckkeep. Blănurile grele fuseseră înlocuite cu satin şi catifea, dantela abunda, iar culorile dominante erau roşu şi portocaliu. I, bizar, vestimentația aceea îi prindea pe toți, bărbați şi femei. Excesul barbar cu care ne adoptaseră moda devenise un stil al lor. Iar faptul că imitau o parte dintre obiceiurile noastre îmi spunea că aveau să se deschidă în curând uşile pentru orice soi de negoț. Dacă Arkon Bloodblade avea de spus un cuvânt cu greutate.

Peottre Blackwater şi Elliania nu îi însoțeau.

Încă nu-şi făcuseră apariția când regina şi prințul s-au îndreptat spre daisul înalt, cu Chade, sobru, în urma lor. Am văzut ochii lui Kettricken mărindu-se de o exasperare pe care n-a lăsat-o să-i atingă zâmbetul. Prințul Dutiful avea un aer rezervat, plin de demnitate, părând să nu observe că logodnica lui nu găsise de cuviință să ia parte la ceremonia desfăşurată cu prilejul plecării sale. După ce Farseerii s-au aşezat la locurile lor, a urmat o mică pauză stânjenitoare. În mod normal,

regina ar fi trebuit să le poruncească slujitorilor să toarne vin şi să toasteze în cinstea onoraților oaspeți. Lumea tocmai începuse să bombăne când în uşa sălii a apărut Peottre Blackwater. Îşi păstrase îmbrăcămintea de Străin, din piele împodobită cu lanțuri, dar bogăția blănurilor şi a aurului de pe brațe spunea că-i acordase ținutei sale cea mai mare atenție. A rămas în cadrul uşii până s-a stins murmurul stârnit de apariția lui. Pe urmă s-a tras în tăcere deoparte şi a intrat Narcesca. Alcătuit din mărgele de culoarea fildeşului, narvalul, blazonul descendenței ei materne, îi împodobea tunica de piele tivită cu blană albă, probabil de vulpe de zăpadă. Purta fustă şi pantofi din piele de focă. Şi nicio bijuterie pe degete şi pe brațe. Negru ca noaptea, părul i se revărsa liber pe spate şi avea pe cap o podoabă albastră stranie, aproape ca o coroană. Îmi amintea de ceva, dar nu izbuteam să-mi dau seama de ce anume.

S-a oprit o clipă în uşă. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Kettricken şi a susținut-o. Cu capul sus, a străbătut încăperea în lung, îndreptându-se spre daisul înalt, cu Peottre Blackwater mergând încet în spatele ei. O lăsă să-l conducă într-o măsură suficientă pentru ca prezența lui să nu distragă atenția de la a ei, dar, ca întotdeauna, stătea destul de aproape ca s-o apere dacă ar fi încercat cineva să-i facă vreun rău. Elliania s-a uitat în ochii reginei tot timpul, chiar şi când a urcat

treptele daisului. Când a ajuns în sfârşit în faţa lui Kettricken, a făcut o reverenţă solemnă, dar nu şi-a plecat fruntea şi nici nu şi-a desprins privirea de a reginei.

— Mă bucur mult că ni te-ai alăturat, a spus Kettricken cu căldură în vocea înceată.

Sinceritatea tonului ei nu era prefăcută.

Mi s-a părut, pentru o clipă, că în privirea Narcescăi s-a strecurat o îndoială trecătoare. Însă hotărârea ei a părut să se întărească. Când a vorbit, vocea tânără i-a răsunat înaltă şi limpede, în cuvintele clare, răspicate. Voia să fie auzită de toată lumea.

— Sunt aici, regină Kettricken a celor Şase Ducate. Dar, din păcate, încep să mă îndoiesc că mă voi alătura vreodată vouă, ca soţie a fiului tău.

S-a răsucit şi a măturat uşor cu privirea întreaga adunare. Tatăl ei stătea cu spatele foarte drept. Am bănuit că nu se aşteptase să audă aşa ceva şi se străduia să-şi ascundă surprinderea. Privirea şocată a reginei fusese imediat înlocuită de o mască rece, politicoasă.

— Cuvintele tale mă dezamăgesc, narcescă Elliania Blackwater din Rimele Zeului.

Kettricken n-a spus nimic mai mult. N-a rostit nicio întrebare care să ceară răspuns. Am văzut o Elliania şovăind, căutând cu stângăcie ceva care s-o conducă la discursul plănuit. Se aşteptase, fără îndoială, la o reacţie mai viguroasă, care să pretindă explicaţii. În lipsa unei astfel de

introduceri, s-a văzut nevoită să-şi îndulcească tonul, acordându-i cu regretul curtenitor al reginei.

— Găsesc că această logodnă nu e pe măsura aşteptărilor mele, care sunt şi ale casei mamelor mele. Mi s-a spus că vin aici pentru a promite mâna mea unui rege. Am descoperit în schimb că îi este oferită unui băiețel care nu e decât prinț, nu e nici măcar prinț moştenitor, aşa cum îl numiți aici pe cel care învață ce îndatoriri impune Coroana. Asta nu-mi satisface aşteptările.

Kettricken nu s-a grăbit să răspundă. A lăsat să se stângă ecoul vorbelor fetei. Pe urmă a vorbit cu simplitate, ca şi cum i-ar fi explicat ceva unui copil prea mic ca să înțeleagă. Şi a părut o femeie matură, răbdătoare, care-i vorbea unei fetițe îndărătnice.

— Narcescă Elliania, e mare păcat că nu te-a învățat nimeni nimic despre obiceiurile noastre în această privință. Prințul Dutiful trebuie să împlinească măcar şaptesprezece ani înainte de a fi declarat prinț moştenitor. Pe urmă, ducii săi vor hotărî dacă va fi sau nu încoronat ca rege. Cred că n-o să dureze mult până când va dobândi această responsabilitate.

În timp ce vorbea, şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la duci şi la ducese. Recunoscându-le rolul, le aducea un omagiu, iar ei o ştiau. Cei mai mulți au dat din cap, cu aerul unor înțelepți. Totul mersese ca uns.

Cred că Elliania a simțit că scăpa frâiele din mâini. A vorbit cu glas ceva cam strident şi poate cu o secundă cam prea repede.

— N-are importanță. Dacă accept acum să devin logodnica prințului Dutiful, nu poate nimeni nega că risc să-mi leg soarta de a unui prinț care s-ar putea să nu fie proclamat rege niciodată.

În timp ce-şi trăgea răsuflarea, s-au strecurat, calme, vorbele lui Kettricken:

— Aşa ceva e aproape imposibil, narcescă Elliania.

Am simțit cum îl incita pe Dutiful orgoliul, de parcă ar fi fost al meu. În spatele măştii lui calme, de muntean, se ascundea firea iute a unui Farseer. Legătura noastră prin Meşteşug vibra în ritmul furiei lui crescânde.

Calmează-te. Lasă totul în seama reginei.

M-am străduit să-mi trimit sfatul ca pe un fir subțire, bine întins între noi.

Cred că aşa trebuie, mi-a răspuns, nu cu aceeaşi prudență. *Oricât de mult mi-ar displăcea. Aşa cum trebuie să suport şi căsătoria asta aranjată.*

Înfierbântat de provocare, nu se controla prea puțin, ci deloc. Am tresărit şi m-am uitat la negustorul cu văl din Bingtown. Selden Vestrit stătea foarte țeapăn şi poate că îşi încorda atenția pur şi simplu fiindcă era interesat, ca toți ceilalți trimişi ai Bingtownului, de discuția între regină şi narcescă. Numai că stătea mult prea neclintit, ca şi cum ar fi ascultat cu toți porii. Mă temeam de

el.

— N-are importanță! a repetat Narcesca şi, de data asta, accentul ei a stâlcit mai tare cuvintele.

O vedeam pierzându-şi aplombul, dar continua cu încăpățânare. Nu mă îndoiam că-şi repetase îndelung discursul în camera ei, dar îl rostea fără finețe şi fără niciun gest. Nu erau decât cuvinte, ca tot atâtea pietre azvârlite cu disperare. Fără îndoială, mulți îşi închipuiau că voia să scape de logodnă. Însă eu aveam alte bănuieli.

— Totuşi, dacă trebuie să accept acest obicei şi să făgăduiesc că mă voi mărita cu un prinț care s-ar putea să nu ajungă niciodată rege, atunci mi se pare echitabil şi bine să cer în schimb să se respecte o tradiție a poporului meu.

Mi-a fost imposibil să urmăresc reacțiile zugrăvite de pe toate chipurile. Însă am avut grijă să n-o scap pe a lui Arkon Bloodblade. Nu mă îndoiam că discursul fiicei sale era, pentru el, o surpriză deplină. Totuşi a părut încântat când a auzit-o vorbind despre tradiția aceea. Pe de altă parte, m-am gândit, era un om care savura orice provocare şi orice joc de noroc, şi căruia îi plăcea să facă impresie. O lăsa să tulbure apele şi aştepta să vadă ce aveau să scoată la suprafață. Ar fi putut fi în avantajul lui. Dintre cei aşezați alături de el, unii nu păreau atât de optimişti. Schimbau priviri îngrijorate, temându-se că insolența fetei putea să pună în pericol logodna şi toate înțelegerile lor negustoreşti.

Fața prințului Dutiful a început să se împurpureze. Îl vedeam şi îl simțeam străduindu-se să-şi păstreze seninătatea. Kettricken a rămas calmă aproape fără efort.

— Poate că e acceptabilă, a răspuns încet, tot ca şi cum ar fi făcut pe placul unui copil. Vrei să ne spui ce cere această tradiție?

Narcesca Elliania părea să-şi dea seama că nu se află într-o postură favorabilă. Şi-a îndreptat spatele şi a răsuflat adânc înainte de a vorbi.

— În țara mea, pe Runele Zeului, se obişnuieşte ca, atunci când au îndoieli în ceea ce priveşte stirpea sau caracterul bărbatului care vrea să se însoare cu o femeie, mamele ei să-i ceară să treacă printr-o încercare pentru a dovedi că e demn de ea.

Şi gata. Insulta era destui de gravă pentru ca niciun duce să nu-şi învinovățească regina dacă rupea imediat logodna şi alianța. Nu, nu i-ar fi găsit nicio vină, deşi pe chipul multora orgoliul se războia cu dorința de câştig negustoresc. Ochii zvâcneau în toate părțile în vreme ce ducii şi ducesele îşi puneau întrebări din priviri, cu fețe încă neclintite şi cu buzele strânse. Dar, înainte a apuca regina să tragă aer în piept ca să-şi rostească răspunsul, Narcesca a continuat:

— Fiindcă stau în fața voastră fără mamele mele, care să vorbească în numele meu, îi voi cere eu însămi prințului să-mi ofere dovada că mă merită.

Eu unul o cunoscusem pe Kettricken pe vremea

când era fiica Sacrificiului Munților, înainte de a deveni regina celor Şase Ducate. Pe vremea când fetița în care abia înmugurea femeia se transforma nu numai în femeie, ci şi în regină. Poate că alții fuseseră alături de ea mai multă vreme, sau se aflaseră în preajma ei mai de curând, dar cred că, mulțumită faptului că o cunoscusem atunci, la începuturi, o puteam citi mai bine decât oricine altcineva. Mişcarea abia schițată a buzelor sale mi-a spus cât de dezamăgită era. Atâtea luni în care se înaintase cu o chinuitoare trudă către alianța dintre cele Şase Ducate şi Insulele Străine erau spulberate în grabă de cuvintele unei fetițe impetuoase. Uitându-se cu neîncredere la Dutiful, Elliania se uitase cu neîncredere la întregul regat.

Şi faptul nu putea fi trecut cu vederea, nu din pricina amorului propriu matern, ci fiindcă bagateliza alianța cu cele Şase Ducate. Mi-am ținut răsuflarea aşteptând s-aud cum punea Kettricken capăt negocierilor. Priveam atât de concentrat fața reginei, încât n-am întrezărit decât cu coada ochiului încercarea discretă şi eşuată a lui Chade de a-şi pune mâna pe umărul lui Dutiful, împiedicându-l să se ridice vijelios în picioare.

— Accept provocarea.

Vocea prințului a răsunat tânără şi puternică. Încălcând tot ce ținea de protocol, s-a îndepărtat de scaunul său şi s-a oprit în fața Narcescăi, de parcă ar fi fost de fapt vorba de o ceartă între

îndrăgostiți. Gestul lui părea s-o excludă pe regină, ca şi cum ea n-ar fi avut niciun cuvânt de spus.

— O accept, dar nu ca să mă dovedesc demn de mâna ta, narcescă. Nu vreau să-ți dovedesc nimic ție, şi nimănui altcuiva. O accept pentru că nu vreau să văd zilele de negociere a păcii între popoarele noastre în pericol să se irosească din pricina unei fete orgolioase care se îndoieşte de mine.

Elliania i-a răspuns la fel de rănită în mândria ei, reîncepând brusc să ne vorbească clar, fără cusur.

— Pentru mine n-are aproape nicio importanță de ce o faci. Atâta vreme cât însărcinarea e îndeplinită.

— Şi care e însărcinarea? a întrebat el.

— Prințe Dutiful, a spus regina.

Niciunui fiu n-ar fi trebuit să-i scape înțelesul acestor cuvinte. Strigându-l pe nume, Kettricken îi poruncea să tacă şi să se retragă pe scaunul lui. Numai că prințul n-a părut nici măcar să le fi auzit. Îşi îndrepta întreaga atenție asupra fetei care îl umilise şi care-l nesocotise cu dispreț când încercase să-şi ceară scuze.

Elliania a respirat adânc. Şi, când a început să vorbească, am recunoscut clar stilul spilcuit al unui discurs îndelung repetat. Ca un gonaci care simte în sfârşit teren solid sub picioare, s-a năpustit pe urmele vânatului.

— Ştii puține lucruri despre Runele Zeului, prințe, şi încă şi mai puține despre legendele noastre. Mulți cred că dragonul numit Icefyre e o legendă, dar eu te asigur că e real. Tot atât de real cum au fost dragonii voştri, din cele Şase Ducate, când au trecut în zbor pe deasupra satelor noastre, răpindu-le locuitorilor amintirile şi rațiunea.

Cuvinte amare, care nu le puteau trezi oamenilor din cele Şase Ducate decât amintiri şi mai amare. Cum îndrăznea să se plângă de ceea ce-i făcuseră dragonii noştri poporului ei, după ce ne provocaseră anii de raiduri şi de transformări în neoameni? Se aventura într-un joc cu focul, aţâţându-l cu fiecare cuvânt. Cred că singurul lucru care a salvat-o a fost dramatismul absolut al situației. Huiduielile ar fi amuțit-o dacă n-ar fi ars toată lumea de curiozitate să afle ce era acel Icefyre. Până şi negustorii din Bingtown au devenit brusc mai atenți.

— „Legenda” noastră spune că Icefyre, dragonul negru din Runele Zeului, doarme adânc în miezul ghețarului de pe Insula Aslevjal. E cufundat într-un somn magic, care-i păstrează focul vieții până în clipa când îl va trezi o mare nevoie de ajutor a poporului de pe Runele Zeului. Atunci se va smulge din strânsoarea ghețarului şi va veni să ne salveze.

Elliania a tăcut şi şi-a plimbat încet privirea prin întreaga sală. A continuat cu voce calmă, lipsită

de căldura oricărui sentiment:

— N-ar fi trebuit să se întâmple când au zburat dragonii voştri pe deasupra noastră? Atunci am avut, cu siguranță, mare nevoie de ajutor. Însă eroul n-a izbutit să se trezească. Şi, ca orice alt erou care îşi nesocoteşte îndatoririle, merită să moară pentru asta. Narcesca s-a întors spre Dutiful. Adu-mi capul lui Icefyre. Atunci voi şti că, spre deosebire de el, eşti un erou merituos. Şi mă voi cununa cu tine şi-ți voi fi o soție desăvârşită, chiar dacă nu vei ajunge niciodată regele celor Şase Ducate.

L-am simțit pe Dutiful gata să dea răspunsul pe loc. *NU,* i-am interzis-o atunci şi, pentru prima oară de când mă folosisem fără să vreau de Meşteşug ca să-i poruncesc să nu mă înfrunte şi să-i întipăresc asta în minte, am sperat din toată inima că izbutisem s-o fac bine şi că avea să mi se supună.

Şi speranța mi s-a îndeplinit. L-am simțit izbindu-se de barieră ca un iepure ajuns la capătul lațului capcanei. Aidoma iepurelui, s-a zbătut, încercând să scape de oprelişte a sufocantă a poruncii mele. Dar am simțit că, spre deosebire de iepure şi cu toate că-l stăpâneau panica şi furia, s-a întrebat ce îl sugruma. Iute ca gândul, şi-a săltat capul şi l-am simțit, aproape ca pe un vârf de deget, urmărind lațul până la mine.

L-a tăiat. Nu cu uşurință. Cu o clipă înainte de a pierde legătura cu el, am simțit cum îi țâşnea

sudoarea din piele. Pentru mine a fost ca şi cum m-aş fi izbit cu fruntea de o nicovală; m-am clătinat sub forța loviturii, dar n-am avut când să mă gândesc la durere. Fiindcă mi-am dat brusc seama că ochii de un albastru palid ai negustorului cu văl se zăreau într-adevăr prin dantela diafană care-i acoperea fața. Şi se holba, dar nu la prinț, ci în direcția găurii în spatele căreia stăteam nevăzut. În timp ce mă rugam să nu fi fost nimic altceva decât o coincidență bizară, tânjeam să mă ghemuiesc, pitindu-mă, cu ochii închişi, până când avea să treacă privirea lui dincolo de mine.

Dar n-am putut. Trebuia să-mi fac datoria, nu doar ca Farseer, ci şi ca a doua pereche de ochi a lui Chade. Am continuat să mă uit în sala de dincolo de perete. Capul îmi zvâcnea de durere, iar Selden Vestrit continua să se holbeze la peretele care ar fi trebuit să mă ascundă. Şi pe urmă Dutiful a vorbit.

A răspuns cu voce tunătoare, vocea lui Verity, voce de bărbat.

— Primesc provocarea!

Totul se întâmplase atât de repede! Am auzit icnetul lui Kettricken. N-avusese timp să formuleze un refuz. A urmat o tăcere uluită. Străinii, printre care şi Arkon Bloodblade, schimbau priviri îngrijorate la gândul că prințul celor Şase Ducate ar fi putut să le măcelărească dragonul. Mesele celor din regatul nostru erau

dominate de ideea, aproape palpabilă, că Dutiful nu era obligat să accepte provocarea Străinei. L-am văzut pe Chade strângând din pleoape şi crispându-se. Însă, o clipă mai târziu, ochii bătrânului asasin s-au deschis, mari şi sticlind de speranță. Fiindcă în aer se înălțau urale, nu doar de la mesele celor Şase Ducate, ci şi de la ale Străinilor. Entuziasmul tânărului care mugise ca un taur anunțând că primea provocarea era mai puternic decât orice urmă de rațiune a tuturor celor de față. Până şi eu mi-am simțit pieptul umflându-se de mândrie pentru tânărul prinț Farseer. Ar fi putut să refuze provocarea, ar fi fost îndreptățit s-o facă, fără să i se ştirbească onoarea. Însă el o primise cu brațele deschise, sfidând presupunerea insultătoare a Străinilor care nu-l credeau demn de Narcesca lor. Am presupus că, la mesele lor, unii făceau deja prinsoare că băiatul avea să dea greş. Dar, chiar dacă n-avea să izbândească, acceptând fără şovăire provocarea, crescuse în ochii lor. Poate că, la urma urmelor, n-o măritau pe Elliania cu un prinț al țăranilor. Poate că în venele lui curgea un strop de sânge fierbinte.

Şi am văzut pentru prima oară privirile consternate, aproape îngrozite, ale negustorilor din Bingtown. Selden Vestrit nu se mai holba la perete. Gesticula frenetic, străduindu-se cu disperare să se facă auzit de cei de la masa lui în vacarmul care umpluse Sala Mare.

Am întrezărit-o pe Starling Birdsong. Sărise pe masă şi capul i se rotea în toate părțile ca o morişcă asaltată de vânturi, într-o încercare de a surprinde toate amănuntele scenei, reacțiile tuturor şi toate comentariile. Dacă despre cele ce se petreceau avea să scrie cineva un cântec, ea avea să fie aceea.

— N-am terminat! a strigat prințul Dutiful, acoperind larma din jur.

Şi în încrețiturile din jurul ochilor lui era ceva care mi-a prevestit un pericol.

— Eda, fie-ți milă, m-am rugat, dar niciun zeu şi nicio zeiță nu puteau să-l oprească.

Excitarea şi încăpățânarea îi licăreau deopotrivă în privire şi mă temeam de ceea ce urma să spună. La strigătul lui, rumoarea din Sala Mare a încetat brusc. A vorbit din nou cu voce mai scăzută pentru urechile Narcescăi. Dar, în liniştea deplină din încăpere, toată lumea l-a auzit cât se putea de clar.

— Am şi eu o provocare. Pentru că, dacă eu trebuie să mă dovedesc demn de Narcesca Elliania, care nu poate spera să ajungă regină nicăieri dacă nu-mi oferă mâna ei, cred că e cazul să se dovedească ea că e demnă să fie regina celor Şase Ducate.

A fost rândul lui Peottre să tresară şi să pălească, Căci încă nu se stinseseră bine cuvintele de pe buzele prințului, când fata a şi răspuns:

— Spune-mi care e provocarea!

— Ți-o spun, n-ai teamă!

Dutiful a tras aer în piept. Cei doi tineri se priveau în ochi. Se sinchiseau atât de puțin de prezența noastră, a tuturor celorlalți, încât era ca şi cum s-ar fi aflat singuri într-un deşert. Nu se țintuiau cu priviri fixe, ci pline de viață, de parcă s-ar fi văzut prima oară în clipa când se încleştaseră în acea luptă a voințelor.

— După cum poate că ştii, tatăl meu nu era decât „prinț moştenitor" când a plecat la luptă pentru salvarea celor Şase Ducate. Nu-l călăuzea aproape nimic mai mult decât curajul său când a pornit în Căutarea Străbunilor care aveau să ne vină în ajutor pentru a pune capăt războiului purtat de poporul tău împotriva noastră.

Prințul a tăcut, m-am gândit eu, aproape ca şi cum ar fi vrut să se convingă că spusele lui îşi atinseseră scopul. Elliania a păstrat o tăcere de gheață, continuând să-l studieze cu atenție. El a reînceput brusc să vorbească.

— După ce s-au scurs mai multe luni fără nicio veste de la el, mama, care, între timp, ajunse regina asediată de duşmani, dar legitimă, a celor Şase Ducate, a plecat pe urmele lui. Cu numai o mână de însoțitori, l-a căutat, l-a găsit şi l-a ajutat să trezească dragonii din regatul nostru.

O altă pauză. Pe care Elliania a refuzat din nou s-o umple cu cuvinte.

— Fiindcă ea şi-a dovedit meritele alăturându-i-se tatălui meu în încercarea sa de a trezi dragonii,

mi se pare potrivit să joci un rol asemănător în încercarea mea de a-l ucide pe dragonul din țara voastră. Vino cu mine, narcescă Elliania. Îndură greutățile umăr la umăr cu mine şi fii martora faptei pe care-o voi săvârşi spre a-ți îndeplini dorința. Iar dacă nu există niciun dragon pe care să-l ucid, depune mărturie după ce te vei fi convins cu ochii tăi. Dutiful s-a întors brusc spre restul încăperii şi şi-a înălțat glasul într-un strigăt: Pentru ca nimeni dintre cei aici de față să nu poată spune vreodată că numai cele Şase Ducate au dorit uciderea dragonului Icefyre! Narcesca voastră, cea care i-a cerut moartea, să ia parte la omorârea lui, alături de mine. S-a răsucit din nou către ea şi şi-a coborât glasul până la o şoaptă suavă: Dacă îndrăzneşte!

Buzele ei s-au curbat a dispreț.

— Îndrăznesc.

Dacă ar fi rostit mai mult de un singur cuvânt, celelalte n-ar mai fi fost auzite, pentru că sala a prins să vuiască. Peottre încremenise, palid şi nemişcat ca o statuie de gheață, însă toți ceilalți, chiar şi tatăl Ellianiei, băteau în mese. Au început cu toții, brusc, în limba lor şi în sala mare a unui castel străin, un cântec monoton, ritmat, despre hotărâre şi sete de sânge, mai potrivit pentru vâslaşii de pe o corabie de pirați decât pentru negociatori. Lorzii şi doamnele din cele Şase Ducate strigau unii la alții ca să se facă auziți. Unii erau de părere că Narcesca meritase să fie

provocată cu dispreț de prinț, iar alții mergeau până la a spune că fata Străină dăduse un răspuns plin de curaj şi că poate în ea se ascundea o regină demnă de cele Şase Ducate.

În mijlocul tuturor, regina mea rămăsese dreaptă şi neclintită, privindu-şi fiul în tăcere. Am văzut buzele lui Chade mişcându-se când i-a dat un sfat, pe şoptite. Ea a oftat. Am bănuit ce-i spusese el. Era prea târziu ca să mai schimbe ceva; cele Şase Ducate trebuiau să meargă înainte, pe calea deschisă de lovitura dată de prinț. Nu departe de ei, în lateral, Peottre se străduia să-şi mascheze groaza profundă. Iar în fața lor, prințul şi Narcesca stăteau în picioare, duelându-se din priviri.

Regina a vorbit cu voce joasă, pentru început doar ca să facă linişte în sală.

— Onorați oaspeți şi voi, domnii şi doamnele mele, vă rog să m-ascultați.

Vacarmul s-a stins încet, cu loviturile de la masa străinilor s-au domolit treptat, fiind ultimele care au încetat. Kettricken a răsuflat adânc şi i-am văzut hotărârea întipărită pe trăsăturile feței. Nu s-a întors spre Arkon Bloodblade şi spre masa lui, ci spre locul unde ştia că se afla în clipa aceea puterea. Şi-a îndreptat privirea în direcția Narcescăi, dar ştiam că de fapt se uita la Peottre Blackwater.

— S-ar părea că am ajuns la o înțelegere bine stabilită. Prințul Dutiful este astfel logodit cu

Narcesca Elliania Blackwater din Runele Zeului, dacă el îi va aduce Narcescăi capul dragonului negru Icefyre, iar ea îl va însoți ca să fie martoră la îndeplinirea acestei îndatoriri.

— AŞA SĂ FIE! a tunat Arkon Bloodblade, fără să-şi dea seama că dreptul de a hotărî nu-i aparținuse lui niciodată.

Peottre a încuviințat cu gravitate, dând de două ori din cap în tăcere. Iar Narcesca Elliania s-a întors spre regina mea ridicându-şi bărbia.

— Aşa să fie, a spus şi ea, şi negocierea s-a încheiat.

— Aduceți mâncarea şi vinul! a poruncit regina pe neaşteptate.

Nu astfel cerea eticheta să înceapă banchetul, dar am bănuit că simțea nevoia să se aşeze şi că un pahar cu vin ar fi fost un întăritor bine-venit. Eu unul tremuram, nu doar fiindcă mă temeam de ceea ce putea ieşi în final din toate astea, ci şi din pricina durerii ce-mi zvâcnea în cap, stârnită de Dutiful când tăiase legătura care-mi dăduse putere asupra lui. La semnul lui Chade, menestrelii au început brusc să cânte, în vreme ce şuvoiul servitorilor pătrundea în sală. Toată lumea s-a aşezat la locul său, chiar şi Starling, care a coborât cu grație de pe masă în brațele soțului ei, aflate în aşteptare. Molipsit de buna dispoziție a întregii curți, bărbatul a învârtit-o înainte de a o lăsa cu picioarele pe podea. Indiferent pentru ce s-ar fi certat, se părea că se împăcaseră.

Ca şi cum ar fi simțit că mă întrebam cum izbutise să scape de porunca dată de mine prin Meşteşug, Dutiful mi-a pătruns pe neaşteptate în minte.

Tom Badgerlock, pentru asta o să-mi dai mai târziu socoteală.

Şi m-a părăsit la fel de brusc. Când am încercat, şovăitor, să ajung la el, pur şi simplu avea uşa închisă pentru mine. Ştiam că se afla acolo, dar nu reuşeam să găsesc nimic de care să trag ca să-i deschid mintea în fața mea. Nu era semn bun. Îl înfuriasem şi probabil că încrederea care ne lega se zdruncinase din temelii. Aşa ceva n-avea să m-ajute să-i dau lecții cu mai multă uşurință. Mi-am înfăşurat pătura mai strâns în jurul umerilor.

Jos, în sală, numai negustorii din Bingtown nu erau exaltați. Vorbeau încet, doar între ei. Ceea ce nu-i împiedica totuşi să-şi umple din belşug farfuriile şi paharele. Numai Selden Vestrit părea adâncit în gânduri. Nu mai avea nimic în farfurie şi pahar şi părea să se uite-n gol.

Însă la toate celelalte mese se discuta cu însuflețire şi toată lumea mânca lacom, ca oştenii abia întorşi de pe câmpul de luptă. Entuziasmul părea palpabil, ca şi sentimentul de triumf. Se făcuse. Cel puțin pe moment, cele Şase Ducate şi Insulele Străine aveau o înțelegere temeinică. Meritul era al reginei, fireşte, dar şi al prințului, căruia i se aruncau priviri mult mai laudative decât înainte. Fără nicio îndoială, tânărul le

dovedise deopotrivă nobililor din regatul său şi Străinilor că era plin de curaj.

Oaspeții şi-au îndreptat tot mai mult atenția asupra mâncării şi a băuturii. Un menestrel a început un cântec vesel şi discuțiile s-au împuținat când pofta de mâncare şi-a intrat în drepturi. Am destupat sticla cu vin pe care-o luasem cu mine şi mi-am desfăcut şervetul, din care am scos pâine, carne şi brânză. Dihorul a apărut ca prin farmec şi şi-a pus lăbuțele din față pe genunchiul meu. Am rupt o bucată de carne pentru el.

— Un toast! a strigat cineva din sală. În cinstea prințului şi a Narcescăi!

Cuvintele au dezlănțuit urale zgomotoase.

Mi-am ridicat sticla zâmbind amar şi am băut.

Capitolul XIV

MANUSCRISE

Pescarul Owen trăia pe insula rună numită Fedois. Casa mamelor soției sale era din lemn şi piatră şi se afla la o bună distanță deasupra nivelului fluxului, fiindcă acolo apa poate urca uneori foarte mult şi alteori foarte puțin. Era un loc bun. Pe plaja dinspre miazănoapte găseai moluşte gustoase, iar sub ghețar păşunea era destul de întinsă pentru ca nevasta lui să-şi poată hrăni cele trei capre proprii dintr-o turmă numeroasă, deşi era una dintre fiicele tinere. Adusese pe lume doi fii şi o fiică, şi toți îl ajutau la pescuit. Nu le lipsea nimic şi asta ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru el. Dar nu era.

În zilele cu văzduhul limpede, un om cu vederea ageră de pe Fedois putea zări insula Aslevjal, cu ghețarul ei scânteind albastru sub cerul azuriu. Toată lumea ştie că iarna, la data când urcă fluxul cel mai puțin, o barcă se poate aventura pe sub poalele ghețarului, căutând o cale către centrul insulei. Şi toată lumea ştie că acolo doarme dragonul, cu o comoară împrăştiată în jurul său. Unii spun că un bărbat curajos poate ajunge la Icefyre, care doarme captiv în răceala gheții, ca să-i ceară să-i îndeplinească o dorință, şi mai spun şi că trebuie să fii şi lacom, şi nesăbuit ca să faci aşa ceva. Fiindcă se zice că Icefyre nu-i dă unui astfel

de om numai ce cere, ci şi ceea ce merită, şi că nu e vorba întotdeauna de noroc şi de aur. Ca să ajungi astfel la Icefyre, trebuie să fii foarte iute, să aştepți să scadă apa de sub gheţar şi să te repezi sub el imediat ce-ți alunecă barca printre suprafața ei şi acoperişul de gheață. Odată ajuns în interiorul acelui safir rece, trebuie să-ți numeri bătăile inimii, pentru că, dacă zăboveşti prea mult, vine fluxul şi eşti zdrobit între apă şi gheață. Şi nu e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla dacă te aventurezi acolo. Sunt puțini cei care povestesc că au văzut locul acela, şi, dintre ei, puțini spun adevărul.

Owen ştia toate acestea, pentru că le auzise de la mama lui, şi de la nevasta lui, şi de la mama nevestei.

— N-ai de ce să te duci să cerşeşti la uşa dragonului, îl preveniseră ele. Fiindcă n-o să primeşti nimic mai bun decât ar primi un cerşetor nesăbuit ajuns la uşa noastră.

Până şi cel mai mic dintre fiii săi, care nu văzuse decât şase ierni, ştia că aşa stăteau lucrurile. Însă fiul său cel mare avea şaptesprezece ani şi-n inimă, şi-n vintre îi ardea focul dragostei pentru Gedrena, fiica lui Sindre şi a mamelor Lindsfall. Era o mireasă bogată, care nu şi-ar fi ales drept soț un fiu de pescar. Aşa că băiatul bâzâia la urechea lui Owan ca un țânțar noaptea, văietându-se şi mormăind că, dacă ar fi avut curaj să-i facă o vizită lui Icefyre, s-ar fi îmbogățit amândoi.

Bârlogul lui Icefyre – manuscris din Insulele

Străinii au plecat în dimineața următoare, în ceasul din zori al fluxului. Nu-i invidiam pentru călătoria care îi aştepta. Ziua era posomorâtă şi friguroasă, şi vântul aducea stropi fini de pe crestele valurilor. Însă ei nu păreau să se sinchisească de asprimea vremii, o acceptau, făcea parte din viața lor de zi cu zi. Auzisem că o procesiune coborâse către port, pentru un rămas-bun oficial în clipa îmbarcării Ellianiei pe corabia care urma s-o ducă înapoi, pe Runele Zeului. Dutiful se aplecase asupra mâinii ei şi şi-o sărutase. Ea răspunsese cu o reverență pentru el şi cu una pentru regină.

Peottre fusese ultimul care-şi luase rămas-bun de la Farseeri. Şi tot el o escortase pe narcescă la bordul corabiei. Rămăseseră cu toții pe doc, făcând cu mâna în vreme ce ieşea vasul din port. Cred că lumea adunată să vadă spectacolul s-a simțit dezamăgită fiindcă în ultima clipă n-a apărut o răsturnare dramatică a lucrurilor. Totul te ducea cu gândul la calmul de după o furtună. Poate că, după cele petrecute într-o noapte în care dormise prea puțin şi după hotărârile zguduitoare în privința cărora se ajunsese la o înțelegere, Elliania era încă prea năucită ca să mai pună piedici în ultima clipă.

Ştiam că, după banchetul oficial, regina şi Chade discutaseră în linişte cu Blackwater şi

Bloodblade. Aranjaseră în grabă acea întâlnire care se prelungise până în primele ore ale dimineții. Vorbiseră, fără îndoială, despre îndărătnicia de care dăduseră dovadă prințul şi Narcesca, dar mult mai important, preschimbaseră călătoria prințului în căutarea dragonului într-o simplă etapă a unei vizite îndelungate în Insulele Străine. Chade mi-a povestit, mai târziu, că despre uciderea ipoteticului dragon vorbiseră mult mai puțin decât despre un program al acelei vizite care să permită nu doar întâlnirea prințului cu Hetgurdul Insulelor Străine, ci şi o vizită la familia mamelor Ellianiei. Hetgurdul era o alianță fără constrângeri a şefilor de trib, care se ocupa de legile negoțului într-o mult mai mare măsură decât de orice fel de guvernare. Însă în privința casei mamelor Ellianiei lucrurile stăteau cu totul altfel. Chade mi-a spus că Blackwater păruse din cale afară de stânjenit, şi chiar dornic să refuze dacă ar fi putut, când Bloodblade declarase că întâlnirea cu ele trebuia să fie o parte a vizitei lui Dutiful în Insulele Străine. Prințul şi escorta sa aveau să plece într-acolo în primăvară. După ce am aflat asta, am spus că lui Chade îi rămânea prea puțin timp ca să adune informații.

N-am luat parte nici la acele negocieri desfăşurate în grabă, nici la alte evenimente din ziua plecării. Spre nemulțumirea lui Chade, Lordul Auriu se ferea în continuare să apară în

public, dând vina pe sănătatea sa, care lăsa de dorit. Iar eu m-am bucurat la fel de mult ca el fiindcă puteam rămâne în castel. Încă mă mai dureau toți muşchii şi mă simțeam țeapăn după noaptea petrecută înțepenit într-un spațiu strâmt, trăgând cu ochiul printr-o gaură. O cavalcadă până în oraşul Buckkeep şi înapoi nu mă tenta câtuşi de puțin.

Ca urmare a plecării Străinilor, mulți nobili mărunți din cele Şase Ducate au început să părăsească la rândul lor curtea. Serbările şi ceremoniile prilejuite de logodna prințului încetaseră, iar ei aveau multe de povestit celor rămaşi acasă. Castelul se golea ca o sticlă întoarsă cu gâtul în jos. Grajdurile şi încăperile servitorilor au devenit brusc mai spațioase şi viața a intrat în rutină mai puțin zgomotoasă din vremea iernii.

Spre disperarea mea, negustorii din Bingtown n-au plecat. Asta însemna că Lordul Auriu continua să rămână în odăile sale ca să nu fie recunoscut, iar eu puteam da oricând nas în nas cu Jek, venită să-l viziteze. Decența era un concept inexistent pentru ea. Crescuse într-o lume necizelată, era fiică de pescari şi trăia în stilul lor indolent. Am întâlnit-o de mai multe ori pe coridoarele castelului. Mi-a zâmbit de fiecare dată şi m-a salutat cu voie bună. La un moment dat, când ne îndreptam în aceeaşi direcție, m-a bătut pe braț şi mi-a spus să nu mai fiu posomorât tot timpul. I-am dat un răspuns care se voia neutru, dar,

înainte de a apuca să mă îndepărtez, m-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras deoparte.

S-a uitat în jur, ca să se convingă că locul era pustiu, şi mi-a şoptit:

— Sunt sigură că mă leg la cap fără să mă doară, dar nu mai suport să vă văd pe voi doi aşa. Refuz să cred că nu cunoşti „secretul Lordului Auriu". Şi dacă-l cunoşti… A şovăit o clipă, apoi a continuat cu voce la fel de înceată, dar insistentă. Deschide ochii, omule, şi vezi ce-ai putea primi. Nu mai aştepta. O dragoste ca aceea de care-ai putea avea parte nu…

M-am grăbit s-o întrerup.

— Poate că „secretul Lordului Auriu" nu e ceea ce crezi. Sau poate ai stat prea mult printre jamaillieni, am sugerat jignit.

Privirea mea ursuză n-a izbutit decât să-i stârnească râsul.

— Uite ce e, a spus, ai putea să ai încredere în mine. „Lordul Auriu" are de ani de zile, încrede-te în prietenia mea şi să ştii că, la fel ca tine, pot să păstrez secretul unui prieten atunci când merită să fie păstrat. A întors capul şi s-a uitat la mine ca o pasăre la un vierme. Însă unele secrete imploră să fie trădate. Ca al iubirii nemărturisite. Amber e o proastă fiindcă nu-ți spune ce simte. Păstrarea unui asemenea secret nu vă face niciunuia vreun bine.

M-a privit în ochi cu gravitate, continuând să mă strângă de încheietura mâinii.

— Habar n-am despre ce secret vorbeşti, i-am răspuns cu asprime, în timp ce mă întrebam, stânjenit, câte secrete de-ale mele îi împărtăşise bufonul.

În clipa aceea, în capătul coridorului au apărut două servitoare şi s-au îndreptat spre noi, sporovăind vesel.

Jek mi-a dat drumul, m-a privit oftând şi a clătinat din cap, compătimindu-mă în bătaie de joc.

— Sigur că n-ai habar, şi n-ai fi în stare să vezi nici ce ți se pune sub nas. Voi, bărbații! Dacă ar ploua cu supă, ați ieşi s-o adunați cu furculița.

M-a bătut cu palma pe spate şi apoi, spre uşurarea mea, drumurile ni s-au despărțit.

Pe urmă am început să-mi doresc să lămuresc lucrurile cu bufonul. Chinuitor ca un dinte dureros, mi-am repetat iarăşi şi iarăşi tot ce voiam să-i spun. Muream de ciudă fiindcă nu puteam intra în dormitorul lui, deşi părea s-o primească pe Jek cu plăcere, pentru conversații între patru ochi. E drept că nici nu i-am bătut la uşă ca să mă lase să intru; în prezența lui tăceam, ursuz, aşteptând să mă întrebe ce nu-mi convenea. Necazul era că nu mă întreba. Toate gândurile păreau să i se îndrepte în altă parte; aveam impresia că nici măcar nu-mi observa tăcerea şi supărarea. Există ceva mai iritant decât s-aştepți să înceapă cineva o ceartă înjositoare? Mă posomoram din ce în ce mai tare. Faptul că Jek îl

credea pe bufon o femeie, o oarecare Amber, nu-mi oferea nicio alinare. Doar făcea totul încă şi mai bizar.

Încercam zadarnic să-mi distrag atenția gândindu-mă la alte mistere. Laurel dispăruse. În zilele tot mai puține ale iernii, îi observasem absența. Întrebările mele discrete despre ea îmi aduseseră la urechi zvonul că plecase să-şi viziteze familia. Având în vedere cum stăteau lucrurile, mă îndoiam că era adevărat. Când îl întrebasem direct, Chade îmi spusese că nu era treaba mea dacă regina hotărâse să-şi trimită vânătorul acolo unde nu se afla în primejdie. Când voisem să aflu unde, mă măsurase cu o privire aspră.

— Ceea ce nu ştii nu te pune în pericol şi nu o pune nici pe ea.

— Şi ar fi periculos să ştiu unde e?

Chade căzuse o clipă pe gânduri, apoi oftase din greu.

— Nu ştiu nici eu. A implorat-o pe regină să-i acorde o audiență între patru ochi. N-am idee ce-au vorbit şi Kettricken refuză să-mi povestească. I-a făgăduit prosteşte vânătorului că va fi secretul lor. Şi pe urmă Laurel a plecat. Nu ştiu dacă regina a trimis-o undeva sau dacă ea a cerut să i se îngăduie să plece, sau dacă a fugit pur şi simplu. I-am spus lui Kettricken că nu e înțelept să-mi ascundă asta, dar e de neclintit, nu vrea să-şi încalce cuvântul.

Mă gândisem la ultima mea întâlnire cu Laurel.

Bănuiam că plecase să se lupte cu pestriții în felul ei. N-aveam habar cum anume. Dar mă temeam pentru ea.

— Mai avem vreo veste despre Laudwine şi adepții lui?

— Nimic despre care să ştim că e în totalitate adevărat. Însă zice-se că trei zvonuri fac cât o certitudine. Şi până la noi au ajuns destule care spun că s-a refăcut după ce l-ai rănit şi că se pregăteşte să ia din nou hățurile. Dar s-ar părea că o parte dintre Pestriți susțin că nu mai are dreptul să-i conducă, şi asta se apropie cel mai mult de o veste bună. Nu putem decât să sperăm că-şi are propriile necazuri.

Era speranța mea arzătoare, dar, în adâncul inimii, nu puteam să cred că era adevărat.

Nici în rest nu-mi însenina nimic viața. Prințul nu venise în Turnul Meşteşugului în dimineața plecării Narcescăi. Atunci nu mă mirasem. Se culcase târziu noaptea, iar prezența lui fusese necesară în port în zori. Dar şi în următoarele două dimineți îl aşteptasem zadarnic. Mă dusesem acolo la ora stabilită, îl aşteptasem lucrând singur la traducerea manuscriselor, apoi plecasem. Nu-mi trimisese vorbă ca să-mi ofere explicații. În a treia dimineață, după ce fiersesem la foc mic în propria mea furie, mă hotărâsem, cu fermitate, să nu încerc să iau legătura cu el. Îmi spusesem că nu eram eu cel care trebuia să facă primul pas. Încercasem să mă pun în pielea lui. Cum m-aş fi

simțit dacă aş fi aflat că Verity se folosise de Meşteşug ca să-mi poruncească să-i fiu credincios? Ştiam foarte bine cum fusese când îmi începuşase maestrul Galen mintea ca să nu-mi pot găsi talentul pentru Meşteşug. Dutiful avea, deopotrivă, dreptul să fie furios şi să mă sfideze, ca un prinț ce era. Intenționam să-i las şi furia, şi sfidarea să-şi urmeze cursul, risipindu-se. Când avea să fie pregătit, urma să-i dau singura explicație posibilă: adevărul. Nu voisem să-l silesc să mi se supună, ci doar să nu-l las să încerce să mă ucidă. Gândul îmi smulsese un oftat şi mă aplecasem din nou asupra muncii mele.

Era seară şi mă aflam în turnul lui Chade. Venisem acolo imediat ce trecuse de amiază, ca să-l aştept pe Thick. Era încă o întâlnire la care nu venea. Aşa cum îi spusesem lui Chade, nici el, nici eu nu puteam face mare lucru dacă netotul nu venea de bunăvoie la întâlnirea cu mine. Însă nu pierdusem timpul. Pe lângă mai multe dintre cele mai vechi şi mai greu de descifrat manuscrise despre Meşteşug, Chade îmi dăduse două, tot vechi, despre Icefyre, dragonul din Runele Zeului. Două legende, dar speram că era cu putință să găsesc sâmburele de adevăr din care luaseră naştere. Bătrânul asasin îşi trimisese deja spioni în Insulele Străine. Unul călătorise chiar pe corabia Narcescăi, pretinzând că se folosea de prilej ca să-şi viziteze rudele din ținutul ei. Adevărata sa însărcinare era s-ajungă pe insula

Aslevjal sau măcar să afle cât mai multe despre ea şi să-i dea raportul lui Chade. Acesta se temea că, după ce se obligase să se supună încercării, Dutiful chiar trebuia să caute dragonul. Şi era hotărât să nu-l lase să plece decât foarte bine pregătit şi cu o escortă de nădejde.

— S-ar putea să-l însoțesc chiar eu, mă înştiințase când ne întâlniserăm în turn ultima oară.

Şi gemusem, dar numai în sinea mea. Era prea bătrân pentru o astfel de călătorie. Printr-un mare efort de voință, reuşisem să păstrez şi cuvintele numai pentru mine. Fiindcă ştiam că altminteri ar fi urmat un protest:

— Atunci pe cine crezi c-ar trebui să trimit?

Nu înclinam în favoarea unei vizite făcute de mine pe Aslevjal mai mult decât în favoarea vizitei lui Chade. Şi nici în favoarea vizitei lui Dutiful.

Am împins manuscrisul despre Icefyre într-o parte şi m-am frecat la ochi. Era interesant, dar mă îndoiam că povestea conținea ceva care l-ar fi putut ajuta pe prinț în aventura lui. Din câte ştiam despre dragonii noştri de piatră, şi chiar din tot ce-mi istorisise bufonul despre dragonii din Bingtown, mi se părea foarte puțin probabil să existe unul adormit într-un ghețar, pe una dintre Insulele Străine. Era mult mai degrabă posibil ca pe un „dragon adormit” să se dea vina pentru cutremure şi pentru ruperea ghețurilor. În plus, pe moment îmi primisem porția de dragoni. Cu cât

studiam mai mult manuscrisul, cu atât mai tulburătoare erau gândurile la bingtownianul cu văl care-mi amenințau somnul. Totuşi aş fi dorit să fie acestea singurele mele griji.

Ochii mi-au căzut pe un castron greu, de lut, aşezat cu fața în jos pe colțul mesei. Sub el era un şobolan mort. Ei, cea mai mare parte a unui şobolan mort. I-l luasem dihorului cu o noapte înainte. Dormeam adânc şi mă trezisem când Harul îmi adusese la urechi un țipăt de durere atroce. Nu fusese obişnuita stingere a vieții unei creaturi mărunte. Când eşti înzestrat cu Har trebuie să te înveți cu aceste pulsații neîntrerupte. Vietățile mici dispar, de obicei, ca nişte balonaşe de săpun care se sparg. Pentru ele, moartea e un pericol care te paşte zi de zi, pe toată durata vieții. Numai un om legat de un animal putea să pună într-un urlet atâta groază, atâta furie şi atâta amărăciune pentru moartea unei făpturi.

Odată trezit, renunțasem la orice speranță că aş fi putut adormi din nou. Fusese ca şi cum mi s-ar fi redeschis rana făcută de pierderea lui Ochi Întunecați. Îmi sărise somnul şi, neavând niciun chef să-l trezesc pe bufon, o pornisem în schimb către turn. Pe drum, dădusem de dihor, care târa după el şobolanul. Cel mai mare care-l văzusem vreodată, şi cel mai sănătos, judecând după blana lui lucioasă. După o urmărire şi o scurtă luptă, dihorul mi-l lăsase mie. N-aveam cum să dovedesc că şobolanul îi fusese cuiva tovarăş de Har, dar era

o bănuială greu de înlăturat. Păstrasem animalul mort ca să i-l arăt lui Chade. Ştiam că avem un spion în castel. Ramura de dafin găsită de Laurel era o dovadă îndestulătoare. Acum era posibil ca şobolanul şi tovarăşul lui de Har nu doar să fi pătruns în reşedința regală, ci să fi ştiut câte ceva şi despre ascunzătorile noastre. Speram că bătrânul urma s-ajungă în turn în seara aceea.

M-am întors către cele două manuscrise vechi despre Meşteşug pe care ne străduiam să le punem cap la cap. Erau mult mai greu de descifrat decât cele despre Icefyre, dar şi rezultatele se dovedeau mult mai mulțumitoare. Pornind de la vechimea pe care păreau s-o aibă pergamentele şi de la stilul în care erau caligrafiate, Chade credea că făceau amândouă parte din aceeaşi lucrare. Iar eu, pornind de la cuvintele alese şi de la desenele care le împodobeau, credeam că erau fragmente din lucrări diferite. Ambele pergamente erau pătate şi pe ambele cerneala se decolorase, mai multe cuvinte, ba chiar şi fraze, erau, în parte, de necitit. Erau caligrafiate într-un stil arhaic, care-mi dădea dureri de cap. Alături de fiecare pergament era un altul, nou, pe care traduceam eu şi Chade textul, cuvânt cu cuvânt. Uitându-mă la ele, mi-am dat seama că scrisul meu apărea mult mai des. Am aruncat o privire către ultimele rânduri scrise de Chade. O frază începea astfel: „Întrebuințarea scoarței de spiriduş”. M-am încruntat şi am căutat rândul corespunzător de pe

pergamentul vechi. Ilustrația de alături era destul de decolorată, dar nu înfățișa nicidecum scoarța de spiriduş. Cuvântul tradus astfel de Chade era pe jumătate ascuns de o pată. Uitându-mă cu mai multă atenție, n-am putut să nu-i dau dreptate. Însă logica lipsea. Dacă nu cumva desenul ilustra o altă parte a textului. Şi atunci însemna că tot ce tradusesem eu ar fi putut fi greşit. Am oftat.

Raftul cu sticle de vin s-a rotit brusc. A intrat Chade, urmat de Thick, care aducea o tavă cu mâncare şi băutură.

— Bună seara, i-am salutat eu, punându-mi cu grijă pergamentele deoparte.

— Bună seara, Tom, mi-a răspuns Chade.

— 'Nă seara, jupâne, *pute-a-câine*, a zis şi nerodul.

Nu-mi spune mie aşa.

— Bună seara, Thick. Cred că noi doi ar fi trebuit să ne întâlnim ceva mai devreme.

Netotul a lăsat tava jos şi s-a scărpinat.

— Am uitat, a răspuns, cu o ridicare din umeri, dar ochii lui mici s-au îngustat când a rostit cuvintele.

I-am aruncat lui Chade o privire resemnată. Mă străduisem, dar expresia lui ursuză voia să spună că nu îndeajuns. Am încercat să mă gândesc cum să scap de Thick ca să pot vorbi cu bătrânul între patru ochi despre şobolan.

— Thick? Data viitoare când aduci lemne pentru foc, n-ai putea aduce un braț în plus? Seara se

face uneori foarte frig aici.

I-am arătat flăcările din ce în ce mai mici. Le lăsasem să se stângă, fiindcă nu mai aveam lemne.

Pute-a-câine înghețat.

I-am auzit gândul cât se putea de clar, însă el se holba la mine cu nepăsare, ca şi cum nu mi-ar fi înțeles cuvintele.

— Thick? Două brațuri de lemne în seara asta. Da?

Chade îi vorbea mai tare decât ar fi fost nevoie, rostind fiecare cuvânt foarte clar. Oare nu-şi dădea seama ce mult îl enerva asta pe Thick? Era netot, nu surd. Şi nici pe de-a-ntregul idiot.

Slujitorul a dat încet din cap.

— Două brațuri.

— Ai putea să le-aduci chiar acum, a spus Chade.

— Acum, a încuviințat Thick.

Când s-a răsucit pe călcâie ca să plece, mi-a aruncat o scurtă privire cu coada ochiului.

Pute-a-câine. Mai multă muncă.

Am aşteptat să iasă înainte de a-mi începe discuția cu Chade. El aşezase tava departe de pergamente, în celălalt capăt al mesei.

— Nu mai încearcă să m-atace cu Meşteşugul. Dar îl foloseşte ca să mă insulte fără martori. Ştie că tu nu-l poți auzi. Nu ştiu de ce nu mă poate suferi în halul ăsta. Nu i-am făcut nimic.

Chade a ridicat dintr-un umăr.

— Ei bine, trebuie să treceți amândoi peste asta şi să lucrați împreună. Prințul trebuie să fie însoțit în aventura lui de un soi de coterie de oameni care stăpânesc Meşteşugul, chiar dacă n-o să poată primi forță în plus decât de la un servitor. Fitz, fă-i curte lui Thick şi cucereşte-l. Avem nevoie de el.

Nu i-am răspuns, şi a oftat.

— Vin? m-a îmbiat după ce s-a uitat în jur.

I-am arătat cana mea.

— Nu, mulțumesc. În seara asta beau ceai fierbinte.

— Oh, foarte bine. Chade a ocolit masa să vadă la ce lucram. Oh, ai dat gata pergamentele despre Icefyre?

Am clătinat din cap.

— Încă nu. Nu cred c-o să găsim în ele ceva folositor. Despre dragonul ăsta nu spun nimic clar. Povestesc doar despre cutremure, care dovedesc că pedepseşte pe cineva fiindcă nu se poartă cum se cuvine, pentru ca omul să priceapă că trebuie să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

— Citeşte-le oricum până la sfârşit. S-ar putea să conțină totuşi ceva, să amintească printre rânduri vreun amănunt pe care ne-ar prinde bine să-l ştim.

— Mă îndoiesc. Chade, chiar crezi că au un dragon? N-ar putea fi un şiretlic al Ellianiei, ca să-şi amâne nunta trimițându-l pe prinț să caute ceva care nu există?

— Sunt sigur că-n gheața de pe Aslevjal e

captivă o creatură. În pergamente foarte vechi se spune de mai multe ori, în treacăt, c-a fost zărită. Câteva ierni în care a nins foarte mult şi o avalanşă au ascuns-o vederii. Dar, pentru o vreme, călătorii care ajungeau acolo se abăteau foarte mult din drum ca să se uite în gheţar şi-şi dădeau cu părerea despre ceea ce desluşeau în interior.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Oh, minunat. Poate e o treabă pentru lopeţi şi fierăstraie de gheaţă, nu pentru un prinţ şi o sabie.

Pe faţa lui Chade a licărit un zâmbet fugar.

— Ei, dacă trebuie să dăm repede deoparte gheaţa şi zăpada, cred c-avem o metodă mai bună. Dar e totuşi nevoie de rafinament.

— Aha. Aşadar luna trecută, pe plajă, a fost mâna ta?

Auzisem zvonuri despre o detunătură însoţită de o străfulgerare de lumină, la care fuseseră martori corăbierii de pe mai multe vase din port. Se întâmplase în miez de noapte şi în toiul unui viscol. Toată lumea care povestea despre asta era nedumerită. Nu zăriseră niciun fulger brăzdând cerul şi, într-o astfel de noapte, aşa ceva nici nu era de aşteptat. Dar detunătura o auziseră cu toţii. Spulberase o grămadă de piatră şi de nisip.

— Pe plajă? m-a întrebat Chade, ca şi cum s-ar fi mirat.

— Nu contează, m-am lăsat eu păgubaş, aproape cu uşurare.

Nu voiam să fiu amestecat în experiențele lui cu pulbere explozivă.

— Aşa e, a încuviințat el. Avem de vorbit despre altele, mult mai importante. Cum se descurcă prințul la lecțiile de Meşteşug?

Am tresărit. Nu-i spusesem că Dutiful nu mai venise la lecții. Mai întâi am încercat să ocolesc răspunsul.

— Nu-l las să exerseze Meşteşugul cât timp e aici bingtownianul cu solzi, i-am reamintit. Aşa că ne-am mulțumit să studiem manuscrisele…

Pe urmă mi-am dat brusc seama că era lipsit de sens să-i ascund adevărul, că nu puteam ajunge departe mințindu-l.

— De fapt, după banchetul de rămas-bun n-a mai venit la lecții. Cred că e încă furios fiindcă a descoperit că m-am folosit de Meşteşug ca să-i dau o poruncă.

Chade s-a încruntat la auzul veştii.

— Ei, o să iau măsuri ca să-l readuc la sentimente mai bune. Indiferent cât de tare s-a supărat, trebuie să-şi vadă de treabă. Mâine o să fie acolo. O să am grijă să-şi poată petrece în fiecare dimineață o oră în plus cu tine fără să i se simtă lipsa. Să trecem la Thick. Trebuie să-i dai şi lui lecții, Fitz, sau măcar să-l faci să ți se supună. Nu mă interesează cum o să izbuteşti, dar îți sugerez că mita e mai bună decât amenințările şi decât pedepsele. Şi-acum următoarea noastră însărcinare: cum propui să începem să căutăm alți

tineri potriviți să deprindă Meşteşugul?

M-am aşezat şi mi-am încrucişat braţele pe piept. M-am străduit să-mi reţin furia în timp ce l-am întrebat:

— Înseamnă c-ai găsit un maestru care să-i înveţe după ce-i descoperi?

M-a privit încruntând din sprâncene.

— Te-avem pe tine.

Am clătinat din cap.

— Nu. Eu îl învăţ pe prinţ, la cererea lui. Iar tu m-ai silit să încerc să-l învăţ pe Thick. Dar nu sunt maestru. N-aş fi nici dacă aş avea toate cunoştinţele necesare. Nu pot. Îmi ceri să fac asta o viaţă. Să-mi iau în cele din urmă un ucenic, care să fie maestru după moartea mea. N-am cum s-adun un grup de oameni şi să-i învăţ Meşteşugul fără să le spun cine sunt. Şi asta n-o s-o fac.

M-a fixat îndelung cu privirea, cu buzele uşor întredeschise, ca răspuns la furia mea reţinută. Asta a părut să le dea vorbelor mele avânt.

— Mai mult decât atât, aş prefera să mă laşi să găsesc eu însumi o cale de împăcare cu prinţul. O să fie mai bine aşa. E ceva personal, între mine şi el. Şi vrei să ştii când şi unde voi putea să-i dau lecţii lui Thick? Niciodată şi nicăieri, am răspuns scurt. Nu mă poate suferi. Şi el e nesuferit, prost crescut şi pute. Şi, dacă n-ai băgat de seamă, e încet la minte. E puţin cam periculos să-i încredinţăm lui tainele magiei Farseer. Dar, chiar şi fără să ţinem cont de toate astea, mi-a respins

toate încercările de a-l învăța ceva.

Ceea ce era adevărat, mi-am spus, luându-mi apărarea față de mine însumi. Thick pusese repede capăt tuturor încercărilor mele de a sta de vorbă lăsându-mi mintea într-un nor de insulte trimise prin Meşteşug.

— Şi e puternic. Dacă insist, aversiunea lui față de mine ar putea deveni violentă. Ca să fiu sincer, mă sperie.

Sperasem să-l înfurii pe Chade, dar nu mi-a reuşit. S-a aşezat încet în fața mea şi a sorbit din paharul cu vin. M-a privit câteva clipe în tăcere, apoi a clătinat din cap.

— Aşa nu rezolvi nimic, Fitz, mi-a spus cu voce scăzută. Ştiu, te îndoieşti că vei putea să-l instruieşti pe prinț şi să-i aduni şi o coterie în timpul care ne-a mai rămas, dar trebuie s-o facem. Mă încred în tine, sunt sigur că vei găsi o cale.

— Tu eşti cel convins că prințul are nevoie să ia ființă coteria asta înainte de a pleca în căutarea dragonului. Eu nici măcar nu sunt sigur că e o căutare în toată puterea cuvântului şi cu atât mai puțin că o coterie o să-i fie de mai mult folos decât nişte oşteni cu lopeți.

— Totuşi, mai curând sau mai târziu, prințul va avea nevoie de coteria asta. Aşa că poți începe s-o înființezi de-acum. Chade s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat brațele la piept. M-am gândit cum am putea găsi oameni potriviți pentru aşa ceva.

M-am holbat la el în tăcere. Îmi nesocotea cu inima uşoară refuzul de a deveni maestru. Următoarele lui cuvinte m-au umplut de furie.

— Aş putea pur şi simplu să-l pun la treabă pe Thick. A găsit-o cu uşurinţă pe Nettle. Poate, dacă îşi dă silinţa şi e răsplătit după fiecare izbândă, descoperă şi alţii.

— Pur şi simplu nu vreau să am de-a face cu Thick, am murmurat.

— Păcat, a ripostat Chade, cu voce la fel de înceată. Fiindcă mă tem că asta nu mai ţine de ceea ce stabilim noi doi. Dă-mi voie să ţi-o spun pe şleau: e porunca pe care ne-a dat-o regina. Ne-am întâlnit azi-dimineaţă şi am discutat câteva ore despre Dutiful şi căutarea în care va porni. E de aceeaşi părere cu mine, trebuie să existe o coterie care să-l însoţească. M-a întrebat ce oameni am găsit. I-am vorbit despre Thick şi Nettle. Vrea să înceapă imediat instruirea lor.

Mi-am încrucişat braţele şi am mai păstrat o vreme tăcerea. Eram şocat, nu doar fiindcă voiau s-o amestece pe Nettle. În Regatul Munţilor, copii de soiul lui Thick erau de obicei abandonaţi la scurt timp după naştere. Îmi imaginasem că ideea de a avea un astfel de om în slujba fiului ei avea s-o îngrozească pe regină. De fapt, fusesem sigur c-avea s-o respingă. Mă surprindea încă o dată.

— A trimis deja pe cineva după Nettle? am întrebat imediat ce am putut vorbi fără să-mi tremure glasul.

— Nu încă. Vrea să se ocupe ea însăşi de toate astea, cu mult tact. Ştim că, dacă va cere aşa ceva, Burrich ar putea să refuze iarăşi. Dacă va fi o poruncă, ei bine, niciunul dintre noi nu ştie ce va face el. Regina vrea să fie de acord şi Burrich, şi fata. De aceea trebuie să se gândească bine la cuvintele în care să-şi îmbrace dorința şi, în clipa de față, solia din Bingtown îi înghite tot timpul. După plecarea negustorilor, regina îi va invita aici pe Burrich şi pe Nettle ca să le explice de ce e nevoie de ei amândoi. Şi, poate, şi de Molly. Fireşte, a adăugat, cu multă grijă, dacă nu cumva preferi să le vorbeşti tu în numele reginei. Atunci Nettle şi-ar putea începe lecțiile mai curând.

Am tras aer în piept.

— Nu. Nu prefer. Iar Kettricken n-ar trebui să-şi piardă timpul gândindu-se cum să-i înduplece. Pentru că eu unul n-o s-o învăț pe Nettle Meşteşugul.

— M-am gândit c-o să răspunzi aşa, mânat de sentimente. Numai că sentimentele nu au ce căuta aici, Fitz. E porunca reginei noastre. N-avem de ales, trebuie să ne supunem.

M-am gârbovit pe scaun. Am simțit gustul înfrângerii amar ca fierea. Aşadar se întâmplase. Regina poruncise să-mi fie sacrificată fiica pentru binele moştenitorului Farseer. Tihna vieții şi siguranța căminului ei nu însemnau nimic pe lângă nevoile arzătoare ale tronului. Mă mai izbisem de aşa ceva. Cândva crezusem că nu

puteam decât să mă supun. Dar fusese gândul unui Fitz mai tânăr. Mi-am îngăduit să chibzuiesc câteva clipe. Kettricken, prietena mea şi soția unchiului meu Verity, era o Farseer prin căsătorie. Jurăminte din copilărie, din adolescență şi din tinerețe mă legau de Farseeri, mă obligau să mă supun poruncilor lor, neprecupețindu-mi nici măcar viața. Pentru Chade, datoria mea părea mai presus de orice dubiu. Dar ce însemna un jurământ? Cuvinte rostite cu glas tare şi cu bună intenție de a le respecta. Pentru unii nu erau decât atât, simple cuvinte pe care le puteai da uitării când se schimba ceva în inima ta. Bărbați şi femei care se juruiseră unul altuia se întâlneau pe furiş cu altcineva sau pur şi simplu îşi părăseau perechea. Oştenii care-i juraseră credință unui lord dezertau în iernile cu prea mult ger şi prea puțină hrană. Nobilii care se dedicau unei cauze o abandonau dacă puteau trage mai multe foloase intrând în tabăra opusă. Prin urmare, chiar eram obligat să mă supun reginei? Mâna mi s-a dus la mica insignă în formă de vulpe înfiptă în cămaşă, pe dedesubt.

Aveam o sută de motive să nu-i îndeplinesc porunca şi, dintre ele, niciunul n-avea legătură cu Nettle. Îi spusesem mai înainte lui Chade că Meşteşugul era o magie care ar fi putut fi lăsată să se stângă. Însă mă lăsasem convins să-l învăț pe Dutiful. Citirea manuscriselor despre Meşteşug nu mă ajutase să fiu sigur că hotărârea mea era

corectă. În acele pergamente date uitării întrezărisem o sferă a Meşteşugului cu mult mai vastă decât cutezase vreodată Verity să şi-o imagineze. Mai rău decât atât, cu cât citeam mai mult, cu atât mai bine îmi dădeam seama că nu aveam o bibliotecă plină cu scrieri despre Meşteşug, ci numai fragmente din ea. Manuscrisele noastre descriau îndatoririle profesorilor sau cele mai sofisticate întrebuinţări ale acestei magii. Probabil că existaseră şi altele, despre elementele sale de bază şi despre modul în care puteai să capeți nişte deprinderi şi să ți le controlezi la un nivel cerut de cele mai avansate scopuri. Dar pe acelea nu le aveam. Numai El ştia care le fusese soarta. Crâmpeiele de cunoştințe pe care le întrezărisem mă convinseseră că Meşteşugul oferea puteri aproape egale cu ale zeilor. Cu ajutorul lui puteai să răneşti sau să vindeci, să iei lumina ochilor sau s-o dăruieşti, să încurajezi sau să nimiceşti. Nu credeam că eram destul de înțelept ca să stăpânesc o asemenea putere şi, cu atât mai puțin, să hotărăsc cine s-o primească şi cine nu. În schimb, pe măsură ce citea mai mult, Chade îşi dorea cu o tot mai mare lăcomie să stăpânească acea magie care-i fusese refuzată din pricina naşterii lui nelegitime. Ceea ce putea oferi Meşteşugul îl umplea de un entuziasm care mă înspăimânta adesea. Iar faptul că insista să se aventureze pe tărâmul său de unul singur mă speria în alt mod. Dar în ultima vreme nu mai

vorbise despre asta şi speram că nu izbândise.

Însă nu cutezam să sper că asta lăsa pe seama mea luarea unei hotărâri. Aş fi putut să refuz să mă supun reginei, aş fi putut fugi, dar Chade ar fi continuat să studieze Meşteşugul fără mine. Voința lui era puternică, aşa cum îi era şi dorința de a deprinde Meşteşugul. Nu s-ar fi mulțumit să învețe el, ar fi încercat să-i dea lecții lui Dutiful; şi poate şi lui Thick. Şi lui Nettle, mi-am dat apoi seama. Fiindcă, în ochii lui, Meşteşugul nu era periculos, ci ispititor. Şi se considera îndreptățit să-l stăpânească. Era un Farseer, şi magia Farseerilor i se cuvenea de drept, dar acest drept îi fusese negat de propria naştere, fiindcă era un Farseer bastard. Ca şi fiica mea.

M-am trezit punând brusc degetul pe o rană în care-mi mustea puroiul de mulți ani. Magia Farseer. Asta era Meşteşugul. Se presupunea că orice membru al familiei regale avea „dreptul” să şi-o însuşească. Iar această presupunere era urmată de ideea că un Farseer era destul de înțelept ca s-o folosească oriunde în lume. Născut în patul cui nu trebuia, Chade fusese socotit nedemn şi i se negase cu brutalitate dreptul de a deprinde Meşteşugul. Poate că n-avusese niciodată talentul necesar pentru a-l stăpâni; sau poate că acest talent i se ofilise, neglijat. Dar nedreptatea care i se făcuse neoferindu-i-se prilejul să-l învețe continua să-l macine pe bătrânul asasin chiar şi după atâta vreme. Eram

sigur că, în spatele dorinței mistuitoare de a se trece din nou la întrebuințarea Meşteşugului, se ascundea ambiția lui zădărnicită. Avea impresia că eu o lipseam pe Nettle de ceva care i se cuvenea, aşa cum i se întâmplase lui? L-am privit. Dacă el, Verity şi Patience n-ar fi intervenit în favoarea mea, aş fi putut fi şi eu în situația lui.

— Eşti foarte tăcut, a spus cu blândețe.

— Mă gândesc, am răspuns.

S-a încruntat.

— E porunca reginei, Fitz. Nu o cerere la care să te gândeşti cum răspunzi. De data asta trebuie să te supui.

Nu o cerere la care să te gândeşti cum răspunzi. În tinerețea mea, trecusem atât de des la fapte fără să stau pe gânduri. Îmi făcusem pur şi simplu datoria. Dar pe atunci fusesem un băiețandru.

Acum eram bărbat. Şi nu oscilam între a-mi face sau nu datoria, ci între ce era bine şi ce era rău. Am privit întrebarea de departe, ca s-o văd într-un tablou cât mai larg. Era bine să-i dau unei alte generații lecții de Meşteşug şi să-l păstrez astfel în lumea noastră? Era bine să las tot ce se ştia despre el să se piardă, ca să nu mai poată fi folosit de oameni? Dacă existau întotdeauna unii care n-aveau dreptul să-l învețe, nu era mai bine să i-l interzic întregii omeniri? Cunoştințele despre magie erau aidoma obiectelor de preț adunate rând pe rând într-un tezaur, sau nu reprezentau decât un talent cu care te năşteai sau nu, ca acela

de a trage bine cu arcul sau de a cânta fără cusur fiecare notă a unei melodii?

Mă simțeam asediat de întrebările care mi se învârtejeau în minte. Din inimă striga la mine o alta. Nu puteam face nimic ca s-o feresc pe Nettle de asta? Pentru că nu puteam suporta. Nu puteam suporta să văd că tot ce sacrificasem devenea zadarnic fiindcă secretul naşterii ei şi al supraviețuirii mele le erau brusc dezvăluite celor cărora le puteau face cel mai mult rău. Puteam refuza să-i inițiez pe alții în tainele Meşteşugului, dar nu puteam păstra pacea vieții ei. Puteam s-o răpesc de-acasă şi să fug, dar urmările s-ar fi dovedit exact atât de dezastruoase cum mă temeam.

Când mă învățase Kettle jocul cu pietre, modul în care priveam lumea se schimbase pe neaşteptate. Pe atunci lupul se afla alături de mine. Văzusem pietrele mici, aşezate în locurile unde se încrucişau liniile de pe pânza de joc, ca pe o stare a lucrurilor nicidecum neschimbătoare, ci ca pe un punct din fluxul bogat al posibilităților. Nu puteam câştiga partida cu Chade spunând *nu.* Dar dacă aş fi spus *da!*

Alegi întotdeauna să te laşi încătuşat de ceea ce eşti. Acum lasă ceea ce eşti să te elibereze.

Gândul mi-a pătruns nepoftit în minte şi mi-am ținut răsuflarea.

Ochi Întunecați?

M-am întins spre gândul acela, dar venise de

nicăieri, ca vântul. Nu ştiam dacă era al altcuiva şi mi-l adusese Meşteşugul sau dacă se înălțase din adâncul ființei mele. Dar, de oriunde ar fi apărut, purta pecetea adevărului. L-am întors pe toate părțile cu delicatețe, ca şi cum m-ar fi putut tăia. Aşadar mă încătuşa ceea ce eram. Şi eram un Farseer. Dar într-un mod straniu, distanțat, care mă elibera.

— Vreau o făgăduință, am spus tărăgănând cuvintele.

Chade a simțit schimbarea din mine. Şi-a lăsat paharul jos cu băgare de seamă.

— Vrei o făgăduință?

— Între regele Shrewd şi mine nimic n-a rămas nerăsplătit. Eu am fost omul lui. În schimb, el s-a îngrijit de nevoile mele trupeşti şi sufleteşti, a avut în vedere să primesc învățătură. Şi a făcut totul foarte bine, dar am înțeles asta întru totul abia când am ajuns bărbat în toată firea. Vreau acum o făgăduință asemănătoare.

Chade m-a privit pe sub sprâncenele încruntate.

— Îți lipseşte ceva? Bine, ştiu că odaia în care locuieşti lasă mult de dorit, dar, aşa cum ți-am mai spus, cea în care ne aflăm acum poate fi modificată oricum ai vrea, ca să fie pe potriva nevoilor tale. Calul tău pare bun, dar, dacă vrei unul şi mai bun, pot aranja…

— Nettle, am spus cu voce joasă.

— Vrei să i se poarte ei de grijă? Se poate face cu uşurință dac-o aducem aici, să fie educată şi să

aibă prilejul să cunoască tineri bine situați…

— Nu. Nu vreau să i se poarte de grijă. Vreau să fie lăsată în pace.

A clătinat din cap cu încetineală.

— Fitz, Fitz. Ştii că aşa ceva nu-ți pot oferi. Regina a poruncit să fie adusă aici şi să învețe.

— Nu ți-o cer ție. I-o cer reginei mele. Dacă primesc să devin Maestrul Meşteşugului la curtea ei, trebuie să mă lase să învăț pe cine vreau, în taină şi în felul meu. Şi trebuie să-mi făgăduiască, în primul rând, c-o să-mi lase fiica în pace. Pentru totdeauna.

Pe fața lui s-a aşternut o expresie nemaipomenită. În ochi i s-a aprins, nebuneşte, speranța că aveam să fiu Maestru al Meşteşugului. Dar cerusem un preț care-l speria.

— Vrei să-ți făgăduiască regina ta ceva? Nu ți se pare că astfel ceri prea mult?

Mi s-au încordat fălcile.

— Poate că da. Dar, poate pentru prea mult timp, Farseerii au cerut prea mult de la mine.

A tras aer pe nări îndelung. Ştiam că-şi ținea furia în frâu mulțumită speranței. Mi-a vorbit protocolar, cu o răceală de gheață:

— O să aduc la cunoştința Maiestății Sale cererea ta şi o să-ți transmit răspunsul.

— Te rog, am zis curtenitor, cu glas scăzut.

S-a ridicat țeapăn şi s-a îndepărtat fără să mai scoată niciun cuvânt. După tăcerea lui, mi-am dat seama că era mai furios decât crezusem. Am avut

nevoie de câteva clipe ca să înțeleg. Nu eram la fel ca el, nici ca Farseer, nici ca asasin. Nu eram sigur că asta mă făcea un om mai bun decât el. Tânjeam să-l las să plece, dar ştiam că mai aveam şi altele de discutat.

— Chade, înainte de a pleca, mai am ceva să-ți spun. Cred că pe coridoarele noastre secrete e un spion.

Şi-a lăsat furia deoparte, retrăgându-se aproape vizibil din brațele ei. Când s-a întors spre mine, am ridicat castronul ca să-i arăt şobolanul.

— L-a omorât dihorul, azi-noapte. Am simțit pe cineva suferind pentru moartea lui. Cred că era tovarăş de Har cu cineva din Buckkeep. Ar putea fi cel pe care l-am întâlnit pe drum, în noaptea dinainte de logodna prințului.

Cu o strâmbătură de dezgust, Chade s-a aplecat asupra şobolanului şi l-a împuns cu degetul.

— Putem afla în vreun fel de cine-l lega Harul?

Am clătinat din cap.

— Nu cu certitudine. Dar moartea lui a îndurerat profund pe cineva. Cred că va avea nevoie de cel puțin o zi ca să-şi revină. Prin urmare, dacă din vârtejul vieții la curte dispare cineva vreme de o zi sau mai mult, poate-o să vrei să-i faci o vizită, să afli de ce suferă.

— O să fac cercetări. Crezi aşadar că e un nobil?

— Asta e partea cea mai grea. Ar putea fi orice bărbat şi orice femeie, dintre nobili, dintre servitori şi dintre menestreli. Ar putea fi cineva care-a

locuit aici toată viața lui sau cineva care-a sosit după ce-a început sărbătorirea logodnei.

— Bănuieşti pe cineva?

M-am încruntat o clipă.

— Am putea urmări cu cea mai mare atenție familia Bresinga şi însoțitorii săi. Dar numai pentru că ştim că unii dintre ei au Har şi sunt plini de simpatie pentru alții, înzestrați cu Har.

— Sunt puțini. Civil Bresinga se află aici, cu un singur valet, un paj şi, cred, şi cu un grăjdar pentru calul lui. O să văd ce se ştie despre ei.

— Mă intrigă c-a rămas aici, când atât de mulți alți nobili s-au întors pe domeniile lor. Poți pune întrebări, discret, ca să aflăm de ce?

— A devenit prieten foarte bun cu prințul. E în interesul familiei lui să profite de asta. Dar o să mă interesez, fără zarvă, cum stau lucrurile la Galekeep. Ştii că am pe cineva acolo.

Am dat din cap cu gravitate.

— Mi-a spus că servitorimea e în declin de vreo lună încoace. Slujitorii mai bătrâni au plecat, iar cei noi par să nu cunoască bunele maniere şi sunt nesupuşi. Mi-a povestit c-a fost un incident cu nişte ajutoare noi de la bucătărie care s-au servit cu vin din pivniță. Bucătăreasa i-a găsit beți şi s-a supărat cu atât mai tare când a aflat că furau băutură de mai multă vreme. Şi, când a văzut că lady Bresinga nu-i dă afară pe vinovați, a plecat ea, după ce fusese bucătăreasă acolo câțiva ani buni. S-ar părea că s-au schimbat şi oaspeții

primiți la castel. Nu mai vin nobilii de țară, şi nici alții, tot de rang mărunt, care îi erau de obicei oaspeți; în locul lor a găzduit câteva grupuri de vânători care mi s-au părut lipsiți de rafinament, ba chiar grosolani.

— Ce crezi că înseamnă?

— Poate că lady Bresinga face alianțe noi. Bănuiesc că noii ei prieteni sunt, în cel mai bun caz, oameni cu Har, dacă nu cumva chiar Pestriți. Totuşi, e posibil să n-o facă de bunăvoie. Iscoada mea spune că-şi petrece din ce în ce mai mult timp singură în odăile ei, chiar şi când „oaspeții" stau la masă.

— Ai pus mâna pe câte ceva din corespondența ei cu Civil?

Chade a clătinat din cap.

— Pe nimic în ultimele două luni. S-ar părea că nu-şi scriu.

A fost rândul meu să clatin din cap.

— Mi se pare din cale-afară de bizar. Acolo se întâmplă ceva. Trebuie să-l supraveghem pe Civil mai îndeaproape ca oricând. Am oftat. Şobolanul ăsta e prima dovadă a activității Pestriților după ramura spânzurată a lui Laurel. Speram că s-au potolit.

Chade a răsuflat adânc şi prelung. S-a întors la masă şi s-a aşezat.

— Au mai fost şi altele, a spus încet. Dar, ca şi de data asta, n-au sărit în ochi.

Era o noutate.

— Oh?

Şi-a dres glasul.

— Regina a izbutit să pună capăt execuțiilor oamenilor cu Har din Buck. Sau cel puțin execuțiilor publice. Bănuiesc că s-ar putea să continue în oraşele mici şi în sate, dar veştile nu ajung până la noi. Sau s-ar putea face sub pretextul pedepsei pentru o altă fărădelege. Dar, în loc de execuții, s-au săvârşit crime. Îi omoară lumea pe cei cu Har? Sau Pestriții se ridică împotriva unora de-ai lor, ca să-i silească să li se supună? Nu putem spune. Ştim doar că omorurile continuă.

— Am mai vorbit despre asta. Aşa cum spuneai, regina Kettricken nu poate face mai nimic ca să-i oprească, am zis pe ton neutru.

A scos un sunet scurt din fundul gâtului.

— Mi-ai fi de mare ajutor dac-ai putea s-o convingi pe ea de asta. Povestea o macină într-o foarte mare măsură, Fitz. Şi nu numai fiindcă fiul ei are Har.

Mi-am înclinat fruntea, înțelegând că regina îşi făcea griji şi pentru mine.

— Şi în afara ținutului Buck? am întrebat.

— Acolo e mult mai complicat. Ducilor nu le-a plăcut niciodată să amestece prea mult Coroana în ceea ce numesc ei problemele „interne” ale puterii şi justiției. Să le ceri celor din Farrow sau lui Tilth să nu mai condamne oamenii la moarte fiindcă au Har e ca şi cum le-ai cere celor din

Shoaks să-şi înceteze atacurile de hărțuire de la hotarul cu Chalced.

— Hotarul ăla a fost întotdeauna o pricină de ceartă între ei.

— Iar în Farrow şi Tilth i-au omorât întotdeauna pe cei cu Har.

— Nu e pe de-a-ntregul adevărat.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Primisem, spre încântarea mea, îngăduința să citesc pergamentele din colecția lui Chade şi pe cele aflate în biblioteca din castel. Înainte de Prințul Pestriț, Harul era privit în aceeaşi lumină ca magia tămăduitoare. Nu ca o putere foarte mare, dar, dacă o avea cineva, o avea şi gata. Nu era văzut ca un ticălos dezgustător.

— Ei, da, a recunoscut Chade. Aşa e. Dar oamenii au acum o altă părere, atât de bine înrădăcinată încât e imposibil să le-o scoți din cap. Lady Patience a făcut tot ce era cu putință în Farrow. Ori de câte ori n-a putut împiedica o execuție, i-a pedepsit pe toți cei amestecați. Nimeni n-o poate învinovăți că n-a încercat să schimbe lucrurile. Chade şi-a muşcat buza de sus. Regina a primit săptămâna trecută un mesaj anonim.

— De ce nu mi s-a spus? am întrebat imediat.

— De ce să ți se fi spus? mi-a răspuns el c-o altă întrebare. Pe urmă, când m-am încruntat, a continuat pe un ton mai blând. Nu era mare lucru de spus. Mesajul nu conținea nicio cerere şi nicio

amenințare. Era o simplă listă a oamenilor cu Har executați în tot regatul în ultimele şase luni. A oftat. O listă lungă. Patruzeci şi şapte de nume. M-a privit lăsându-şi capul pe-o parte. Nu purta însemnul Pestriților, calul ăla al lor. De aceea credem c-a fost trimis de o altă facțiune a celor cu Sânge Străvechi.

Am rămas o vreme pe gânduri.

— După părerea mea, Chade, cei cu Sânge Străvechi ştiu că regina îşi pleacă urechea către ei. Cred că-i dau de ştire ce se petrece, ca să vadă ce va face ea. Să nu facă nimic ar fi o greşeală.

A dat din cap, deşi nu părea încântat că-şi trăda mulțumirea.

— Aşa am zis şi eu. Regina spune că izbutim într-o tot mai mare măsură să câştigăm încrederea celor cu Sânge Străvechi. Nu i-ar fi trimis lista dacă n-ar fi crezut că ea poate face ceva. Ne străduim să găsim rudele celor ucişi. Pe urmă regina va înştiința toate ducatele că trebuie să le plătească prețul sângelui.

— Mă îndoiesc c-o să le puteți găsi rudele. Toată lumea se fereşte să dezvăluie că se înrudeşte cu cineva înzestrat cu har.

A dat iarăşi din cap.

— Am găsit totuşi câteva. Iar aurul cuvenit celorlalți ca răscumpărare pentru sângele vărsat va fi păstrat aici, în Buckkeep, în grija vistiernicului reginei. Dacă n-o să-i găsească, se vor face pancarte pe care va sta scris că rudele

celor uciși pot veni la noi să primească răscumpărarea.

M-am gândit şi la asta.

— Multora o să le fie frică s-apară. Aurul poate fi privit ca momeală. Dintre nobili, unii se vor gândi că merită să-l dea ca să scape de toți cei cu Sânge Străvechi din ținuturile lor. Ca atunci când plăteşti pe cineva ca să-ți prindă şobolanii.

Chade şi-a lăsat capul în piept şi şi-a frecat tâmplele. Când şi-a ridicat fruntea şi m-a privit, i-am văzut pe față oboseala.

— Facem tot ce ne stă în puteri, FitzChivalry. Ai o idee mai bună?

Am căzut din nou pe gânduri câteva clipe.

— Nu tocmai. Dar aş vrea să văd pergamentele pe care le-au trimis. Pe ăsta, cu lista, şi pe celelalte, de mai înainte. Mai ales pe cel sosit imediat după ce l-au luat pe Prinț.

— Dacă vrei să le vezi, atunci le vei vedea.

În glasul lui era ceva aparte. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Am vorbit cu prudență.

— Am mai spus deja că vreau să le văd. De mai multe ori. Şi chiar vreau, Chade. Când pot s-arunc o privire asupra lor?

S-a uitat la mine pe sub sprâncenele lăsate. Pe urmă s-a ridicat şi s-a îndreptat încet, cu paşi apăsați, spre raftul lui cu pergamente.

— Cred că, în cele din urmă, va trebui să-mi afli oricum toate secretele, a spus, fără tragere de inimă.

Apoi, fără să-mi dau seama cum, a apăsat pe ceva care-a pornit un mecanism. Ornamentul de deasupra raftului s-a lăsat în jos. El şi-a strecurat mâna în interior şi, o clipă mai târziu, a scos trei suluri de pergament. Toate erau mici şi rulate strâns, în cilindri uşor de ascuns în pumn. M-am ridicat la rândul meu, însă a închis locaşul înainte de-a apuca să văd ce mai conținea.

— Cum l-ai deschis? am întrebat.

Mi-a zâmbit scurt.

— Am spus „în cele din urmă”, Fitz. Nu „azi”.

Tonul era al mentorului meu de odinioară. Părea să fi uitat că-l supărasem mai înainte. A venit lângă mine şi mi-a întins cele trei suluri.

— Eu şi Kettricken am avut motivele noastre. Sper c-o să le găseşti întemeiate.

Am luat pergamentele, dar, înainte de a-l desface pe primul, stativul cu băuturi s-a rotit iarăşi şi a intrat Thick. Mi-am ascuns în mânecă toate cele trei misive, cu o mişcare atât de mult exersată, încât o făceam aproape din instinct.

— Iar acum trebuie să plec, FitzChivalry, a spus Chade. Apoi s-a întors spre netot.

— Thick. Ar fi trebuit să te întâlneşti cu Tom azi, mai devreme. Acum, dacă tot sunteți amândoi aici, vreau să petreceți un timp împreună. Vreau să fiți prieten. Bătrânul asasin mi-a aruncat o ultimă privire nimicitoare. Sunt sigur c-o să vă facă plăcere să staţi de vorbă. Eu vă spun noapte bună.

Şi cu asta a plecat. Oare în glas i se simțise

uşurarea fiindcă putea s-o facă? A ieşit în grabă, înainte de a se închide stativul în urma lui Thick.

Servitorul încet la minte adusese de două ori mai multe lemne ca de obicei într-o bandulieră de pânză, agățată de un umăr. S-a uitat în jur, probabil surprins că bătrânul plecase cu atâta iuțeală.

— Lemne, mi-a spus.

Şi-a aruncat povara pe podea, şi-a îndreptat umerii şi mi-a întors spatele, gata să plece şi el.

— Thick.

Vocea mea l-a oprit. Chade avusese dreptate. Trebuia să-l deprind măcar să mi se supună.

— Ştii că altceva trebuia să faci. Stivuieşte lemnele în suportul de lângă cămin.

S-a uitat urât la mine, strângând din umeri şi frecându-şi mâinile butucănoase. Pe urmă a prins legătura de pânză de un capăt şi a târât-o spre cămin, împrăştiind în urmă surcele, sfărâmături de scoarță de copac şi murdărie. Nu i-am spus nimic. S-a ghemuit lângă mormanul de lemne şi a început să le stivuiască cu şi mai multă vigoare şi cu mai mult zgomot decât ar fi trebuit. Muncea aruncându-mi des priviri peste umăr, dar n-am reuşit să-mi dau seama dacă ochii lui mijiți însemnau duşmănie sau teamă. Mi-am umplut paharul cu vin şi m-am străduit să nu-i dau atenție. Trebuia să fac ceva, cumva, ca să nu-l văd în fiecare zi. Nu-l voiam în preajma mea şi cu atât mai puțin nu-mi doream să-i dau lecții. De fapt,

trupul lui diform şi mintea lui cețoasă mă umpleau de un anumit fel de repulsie.

Aşa cum nu mă putuse Galen suferi pe mine. Cum nu-şi dorise el să mă învețe pe mine.

Gândul mi-a tras un ghiont într-o vânătaie dureroasă, de care nu scăpasem cu adevărat niciodată. Uitându-mă cum muncea Thick, ursuz, m-am simțit pentru o clipă copleşit de vinovăție. Nu ceruse el să devină o unealtă a coroanei Farseerilor, aşa cum nu cerusem nici eu. Nu hotărâse el să se nască diform şi încet la minte. Mi-a trecut prin cap că exista o întrebare pe care nu i-o pusese nimeni, una care mi s-a părut dintr-odată foarte importantă. Una care punea întreaga problemă a coteriei lui Dutiful într-o altă lumină.

— Thick, am spus.

A mârâit. Am păstrat tăcerea până când i s-a domolit furia cu care stivuia lemnele şi s-a întors să se uite urât la mine. Probabil că nu era cel mai bun moment ca să-l întreb ceva. Dar mă îndoiam că exista vreunul favorabil pentru ceea ce voiam să vorbesc cu el. Când am fost sigur că aveam parte de atenția lui, că ochii lui mici mă țintuiau, i-am vorbit iarăşi.

— Thick, ți-ar plăcea să te învăț Meşteşugul?

— Ce?

Părea bănuitor, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l iau în bătaie de joc.

Am respirat adânc.

— Ai un talent.

S-a încruntat mai tare. M-am grăbit să-l lămuresc.

— Ceva pe care-l poți face mai bine decât alții. Ceva de care te foloseşti ca să-i împiedici pe oameni să te vadă. Şi ca să mă insulți fără să te-audă Chade. Ca atunci când îmi spui „pute-a-câine”.

Asta i-a smuls un zâmbet disprețuitor. Nu i l-am luat în seamă.

— Ți-ar plăcea să te învăț cum să-l foloseşti în alte feluri? Să-l foloseşti bine, ca să te-ajute să-ți slujeşti prințul?

N-a stat pe gânduri.

— Nu.

Mi-a întors spatele şi s-a apucat din nou să stivuiască lemnele.

Iuțeala cu care-mi răspunsese m-a surprins întrucâtva.

— De ce nu?

S-a lăsat pe călcâie şi a tras cu ochiul la mine peste umăr.

— Am destul de lucru.

Şi-a mutat privirea grăitoare de la mine la lemne.

Pute-a-câine.

Termină cu asta.

— Ei, de lucru avem cu toții. Aşa-i viața.

Nu mi-a răspuns, a continuat să pună lemnele la locul lor făcând înadins cât mai mult zgomot. M-am hotărât să nu iau în seamă asta. Şi m-am întrebat cum l-aş fi putut face să se poarte măcar

o idee mai frumos. Fiindcă mi-am dorit brusc să-l învăț. Aş fi putut începe să mă ocup de el, dovedindu-i astfel reginei devotamentul meu. Oare Thick putea fi mituit, aşa cum mă sfătuise Chade, ca să încerce să învețe Meşteşugul? Puteam cumpăra siguranța fiicei mele ademenindu-l pe el?

— Ce-ți doreşti tu, Thick? l-am întrebat.

Asta l-a făcut să încremenească. S-a întors spre mine încruntându-se.

— Ce?

— Ce-ți doreşti? Ce te-ar face fericit? Ce vrei de la viață?

— Ce vreau eu? M-a privit îngustându-şi ochii, ca şi cum mi-ar fi putut înțelege mai bine cuvintele dacă mă vedea mai bine. Ce vreau să am? Ce vreau să fie al meu?

Am dat din cap după fiecare întrebare, încuviințând. S-a ridicat încet, scărpinându-şi ceafa. În timp ce se gândea, şi-a țuguiat buzele, cu vârful limbii vizibil între ele.

— Vreau… vreau eşarfa aia roşie a lui Rowdy.

A tăcut şi m-a privit posomorându-se. Probabil se aştepta să-i spun că n-o putea primi. Nici măcar nu ştiam cine era Rowdy.

— O eşarfă roşie. Cred că-ți pot face rost de ea. Şi altceva?

S-a holbat pur şi simplu la mine vreme de câteva minute.

— Şi o prăjitură roz, ca s-o mănânc eu pe toată. Nu una arsă. Şi… şi un pumn întreg de stafide.

S-a oprit şi m-a privit provocator.

— Şi ce altceva? l-am întrebat.

Din tot ce ceruse, nimic nu părea greu de găsit.

S-a uitat la mine cu atenție, apropiindu-se. Credea că-mi bat joc de el.

M-am străduit să-mi îmblânzesc vocea cât mai mult cu putință.

— Dacă ai primi acum toate astea, ce altceva ți-ai mai dori?

— Dacă eu… stafide *şi* prăjitură?

— Stafide *şi* prăjitură, *şi* o eşarfă roşie. Şi ce altceva?

Buzele i se mişcau şi îşi mijea ochii mici. Cred că nu se gândise niciodată că şi-ar fi putut dori mai mult de-atât. Dacă voiam să folosesc mita, trebuia să-l învăț să fie lacom. Pe de altă parte, lucrurile atât de simple după care tânjea, gândindu-se că era imposibil să le primească, mi-au sfâşiat inima. Nu voia să fie plătit mai bine, nici să aibă mai mult timp liber. Nu voia decât lucruri mărunte, mici plăceri care să-i facă o viață grea suportabilă.

— Vreau… un cuțit ca al tău. Şi una dintre penele alea, o pană de-aia mare, cu ochi în ea. Şi un fluier. Un fluier roşu. Am avut unul – mămica mea mi-a dat un fluier roşu, un fluier roşu pe un şnur verde. S-a încruntat mai tare, adunându-şi gândurile. Dar ei mi l-au luat şi mi l-au făcut bucăți.

În clipa următoare a amuțit, respirând hârşâit pe măsură ce-şi amintea. M-am întrebat cu cât

timp în urmă se întâmplase. Se străduia din răsputeri să-şi aducă aminte, strângând din ochi atât de tare încât aproape îi închisese. Îl crezusem prea netot ca să poată avea amintiri din copilărie. Imaginea pe care mi-o formasem despre el se schimba cu iuțeală. Cu siguranță că mintea lui nu lucra la fel de bine ca e mea şi ca a lui Chade, dar lucra totuşi. A clipit de mai multe ori şi a răsuflat prelung, tremurător. A vorbit din nou cu un suspin. Cuvintele lui, trunchiate în cele mai fericite cazuri, deveniseră aproape de neînțeles.

— N-au vrut să sufle-n el. „Puteți să suflați în el", le-am zis eu. „Dar mi-l dați pe urmă înapoi." Şi nici măcar n-au suflat. L-au făcut bucăți. Şi au râs de mine. Fluierul meu roşu, pe care mi l-a dat mămica mea.

Poate că, aşa cum plângea, cu limba ieşită printre buze, după fluierul lui, omulețul bondoc avea ceva caraghios. Cunoşteam mulți oameni care ar fi râs cu poftă. Însă eu mi-am ținut răsuflarea. Suferința radia din el cum radiază căldura din flăcări şi-mi aprindea propriile amintiri din copilărie, de mult îngropate în uitare. Nepăsarea cu care mă îmbrâncea Regal când mă întâlnea pe coridoare, sau jucăriile pe care mi le călcase în picioare când stăteam cu ele pe podea, într-un colț din Sala Mică. În mine s-a surpat ceva, un zid pe care-l înălțasem ca să mă despartă de Thick, fiindcă văzusem atât de multe deosebiri între noi. La urma urmelor, era încet la minte şi

gras, stângaci, diform şi necioplit. Neîngrijit, împuțit şi mojic. Proscris într-un castel al bogăției şi plăcerii în aceeaşi măsură în care mă simțisem eu, nu când eram doar un puşti fără nume, care trăia printre câini. Vârsta lui nu conta. Brusc, n-am mai văzut decât un copil, un băiat care n-avea să devină niciodată bărbat, care n-avea să poată spune nicicând că astfel de suferințe făceau parte dintr-un trecut în care fusese vulnerabil. Thick avea să fie întotdeauna vulnerabil.

Avusesem de gând să-l mituiesc. Avusesem de gând să aflu ce-şi dorea, ca să-i flutur recompensa în fața nasului, momindu-l să-mi facă pe plac. Nu cu cruzime, doar ca troc, oferindu-i-o în schimbul supunerii. Nu s-ar fi deosebit prea mult de modul în care mă cumpărase bunicul meu. Regele Shrewd îmi dăduse un ac şi-mi făgăduise c-o să mă bucur de învățătură. Nu-mi oferise niciodată dragostea lui, deşi cred că, în cele din urmă, ajunsese să țină la mine la fel de mult cât țineam eu la el. Însă îmi dorisem întotdeauna să-mi fi dăruit simpatia lui la început, nu la sfârşit. În amurgul vieții sale, avusesem bănuiala că ajunserăm să împărtăşim această dorință deja zadarnică.

Aşa că m-am trezit rostindu-mi gândurile cu glas tare înainte de a-mi da seama că-mi treceau prin minte:

— Oh, Thick, nu ne-am purtat frumos cu tine, nu-i aşa? Dar de-acum înainte va fi bine. Ți-o

făgăduiesc. Îți vom face viața mai bună înainte de a-ți cere din nou să înveți ceea ce vreau eu.

Capitolul XV

CEARTA

În Insulele Străine există trei locuri în care merită să-şi petreacă timpul un călător. Unul dintre ele e Osuarul de Gheață din Insula Perlious. De mai multe veacuri, Străinii îşi îngroapă acolo toți marii războinici. Femeile sunt înhumate, de obicei, pe pământurile propriei familii. Contopirea sângelui, cărnii şi oaselor cu pământul sărac e privită ca o ultimă ofrandă adusă rudelor. Pe de altă parte, bărbații îi sunt de obicei oferiți mării. Numai cei mai mari eroi ajung în câmpul de gheață de pe Perlious. Monumentele înălțate deasupra mormintelor sunt sculptate în sloiuri. Cele mai vechi şi-au pierdut forma, devenind de nerecunoscut, deşi s-ar părea că locuitorii insulei le refac din când în când. Într-o străduință de a împiedica netezirea inevitabilă a gheții, sculpturile sunt de multe ori mai mari decât modelul lor real. De obicei înfățişează totemul clanului eroului. Aşa că vizitatorul descoperă acolo urşi uriaşi, foci de dimensiuni înfricoşătoare, vidre imense şi câte un peşte care ar umple o căruță.

Al doilea loc pe care merită să-l vezi e Peştera Vânturilor. Acolo sălăşluieşte Prezicătoarea Străinilor. Unii spun că e o fecioară frumoasă, de vârsta măritişului, goală, în ciuda suflării înghețate a vânturilor. Alții spun că e o cotoroanță inimaginabil de bătrână, întotdeauna în veşminte

groase, din pene de păsări. Alții zic că fecioara şi baba sunt una şi aceeaşi. Prezicătoarea nu iese în întâmpinarea tuturor călătorilor care-i ajung la uşă. Şi e adevărat, eu unul n-am văzut-o. În jurul intrării în peşteră, pe o întindere de mai mulți acri, pământul e plin de ofrandele aduse Prezicătoarei. Se povesteşte că-ți găseşti moartea şi numai dacă te apleci cu gândul de a atinge vreuna.

Al treilea loc în care merită să-ți dai osteneala s-ajungi e insula de gheață numită Aslevjal. Multe dintre Insulele Străine sunt presărate cu ghețari, dar aceasta e scufundată Într-unul Nu poți ajunge pe ea decât la reflux, când e dezgolită o plajă neagră, stâncoasă, ce pare un tiv în partea de răsărit. De acolo trebuie să te cațări pe panta muntelui de gheață, folosindu-te de o frânghie şi de o secure. Pe Insula Rogeon poți tocmi călăuze care te vor ajuta s-o faci. Te costă mult, dar, mulțumită lor, urcuşul e mult mai puțin primejdios. Drumul către Monstrul din Ghețar e înşelător. Ceea ce pare gheață trainică poate fi, de fapt, o crustă amăgitoare din zăpadă suflată de vânt peste o crăpătură adâncă. Însă, în pofida frigului, a greutăților şi a pericolelor, merită să rişti ca să vezi Monstrul captiv în gheață. Odată ce ai ajuns, trebuie s-aştepți până când îndepărtează însoțitorii zăpada aşternută de curând peste fereastra de gheață prin care se zăreşte fiara. Odată curățată, călătorul se poate uita cu gura căscată. Deşi nu se zăreşte cu mult mai mult decât spatele, umerii şi

aripile creaturii, şi imaginea e cețoasă, mărimea monstrului nu poate fi pusă la îndoială. Şi, fiindcă pe an ce trece gheața se îngroaşă, priveliştea de dincolo de ea devine mai pâcloasă şi, în cele din urmă, nu va mai exista decât în amintiri.

Creon Hevcoldwell, *Călătorii în Ținutul de la Miazănoapte*

După plecarea lui Thick, am rămas cam o oră cu ochii la focul abia aprins. Vorbele schimbate cu netotul mă lăsaseră cu inima grea. Purta o atât de mare povară de amărăciune, şi asta numai din pricina cruzimii unor oameni care nu-l puteau suferi pentru simplul motiv că era altfel decât ei. Un fluier. Un fluier roşu. Ei bine, aveam să fac tot ce-mi stătea în puteri ca să primească unul, indiferent dacă astfel devenea sau nu mai dispus să învețe Meşteşugul.

Am mai zăbovit în acelaşi loc, întrebându-mă apoi ce-avea să-i răspundă regina lui Chade după ce va fi aflat de la el ce târg îi propuneam. Acum îmi părea rău: nu fiindcă mă hotărâsem să pretind să mi se făgăduiască aşa ceva, ci fiindcă nu-i spusesem bătrânului că aveam să-mi înfățişez cererea eu însumi. Părea o laşitate să-l trimit în locul meu, ca şi cum m-aş fi temut să apar în fața reginei. Ei. Nu mai puteam schimba nimic.

După ce m-am tot gândit la asta o vreme, mi-am amintit de pergamentele pe care mi le îndesasem sub manşetă. Le-am tras pe rând afară. Erau din

hârtie din scoarță de copac, țeapănă şi sfărâmicioasă după ce se învechea, şi era deja greu să le desfaci. L-am întins pe unul pe masă cu băgare de seamă şi l-am fixat cu câteva obiecte grele să stea aşa. Pe urmă a trebuit s-aduc lângă el mai multe lumânări ca să pot desluşi scrisul neciteț şi şters. Îl desfăcusem pe cel despre care Chade nu-mi spusese nimic. Mesajul era simplu: „Grim Lendhorn din oraşul Buckkeep şi soția lui, Geln, sunt înzestrați cu Har. El are un ogar, iar ea un terier.” Singura semnătură era schița unui cal pestriț. N-aveam după ce să-mi dau seama când fusese scris. Oare îi fusese trimis reginei sau era unul dintre denunțurile pe care le afişau ca să-i dea de gol pe cei cu Sânge Străvechi care refuzau să le devină aliați? Trebuia să-l întreb pe Chade.

Al doilea pergament pe care am reuşit să-l desfăşor era cel despre care tocmai îmi vorbise. Nu era atât de greu de desfăcut. Pe acesta scria doar: „Regina spune că să ai Har nu e o fărădelege. Atunci de ce-au fost executați aceşti oameni?” Şi urma lista numelor. Le-am citit; cel puțin două grupuri păreau să reprezinte câte o familie ai cărei membri muriseră împreună. Am strâns din dinți şi am sperat că nu fuseseră copii, deşi nu-mi dădeam seama cum ar fi putut fi o astfel de moarte mai uşoară pentru un om în toată firea sau pentru un bătrân. N-am dat decât peste un singur nume pe care am crezut că-l recunoşteam, totuşi fără să am certitudinea că era vorba de aceeaşi femeie.

Relditha Cane ar fi putut să nu fie Rellie Cane. Printre cei cu Sânge Străvechi de lângă Crowsneck fusese o femeie cu numele ăsta. O întâlnisem de mai multe ori în casa lui Rolf cel Negru. Bănuisem că nevasta lui Rolf, Holly, se gândea că eu şi Rellie am fi fost potriviți unul pentru altul, însă Rellie se purtase întotdeauna cu mine doar cu o politețe rece. Probabil că numele de pe listă era al altcuiva, m-am mințit singur, şi am încercat să nu-mi imaginez buclele părului ei castaniu zgârcindu-se la atingerea flăcărilor. Pe pergament nu se vedeau nicio semnătură şi niciun însemn.

Ultimul sul era înfăşurat atât de strâns, încât părea aproape solid. Era, probabil, cel mai vechi. Când m-am străduit să-l desfac, s-a rupt: în două, în trei şi, în final, în cinci. Mi-a părut rău, dar n-aveam cum altcumva să-l citesc. Dacă rămânea în continuare rulat, avea să se fărâmițeze pur şi simplu, pentru a nu mai putea fi citit niciodată.

După ce l-am citit, m-am întrebat dacă nu cumva tocmai asta fusese intenția lui Chade, dacă nu cumva chiar asta sperase.

Era mesajul primit înainte de dispariția prințului. Cel care-l făcuse pe Chade să trimită în grabă la uşa mea un călăreț care să-mi ceară, cu insistență, să vin imediat la Buckkeep. Îmi spusese ce conținea amenințarea anonimă. Acum le aveam sub propriii mei ochi. „Faceți ce trebuie, şi nu va mai afla nimeni. Nesocotiți această avertizare şi vom face noi ceea ce trebuie făcut.”

Însă Chade trecuse sub tăcere cuvintele dinaintea acestora.

Hârtia din scoarță nu absorbise uniform cerneala, iar suprafața curbată făcea textul foarte greu de citit. M-am încăpățânat să-l descifrez. Pe urmă m-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încercat să-mi aduc aminte cum se respiră.

„Bastardul cu Har trăieşte. O ştiți, aşa cum o ştim şi noi. Trăieşte şi aveți grijă să nu i se întâmple nimic rău, pentru că v-a slujit. Pe el îl apărați chiar şi atunci când lăsați bărbați şi femei din popor să moară pur şi simplu fiindcă au Sânge Străvechi. Sunt nevestele noastre, bărbații noştri, fiii noştri, fiicele noastre, surorile noastre şi frații noştri. Poate că veți pune capăt măcelului când vă vom arăta cum e când îl pierzi pe unul dintre ai tăi. Cât de aproape trebuie să tăiem ca să sângerați la fel ca noi? Ştim multe lucruri pe care nu le cântă menestrelii. Harul încă mai curge prin venele clanului Farseer. Faceți ce trebuie, şi nu va mai afla nimeni. Nesocotiți această avertizare şi vom face noi ceea ce trebuie făcut.”

Nu urma niciun fel de semnătură.

Mi-am revenit foarte încet. Am cântărit tot ce făcuse Chade, ca şi motivul pentru care îmi ascunsese intenționat acea amenințare. În momentul când dispăruse prințul şi înțelesese că era reală, trimisese după mine. Mă lăsase să cred că, înainte de asta, Pestriții trimiseseră un bilet care-l amenința. Fireşte că mesajul putea fi înțeles

şi astfel. Dar amenințarea mult mai clară era la adresa mea. Mă chemase ca să mă apere sau pentru a feri Coroana Farseer de un scandal? Pe urmă mi-am scos din minte ceea ce făcuse Chade şi m-am aplecat din nou, cu atenție, asupra cernelii decolorate de pe foaia din scoarță. Cine trimisese misiva? Pestriților părea să le facă plăcere să-şi semneze scrisorile cu armăsarul care le era emblemă. Aceea era însă nesemnată, ca şi cealaltă, cu lista morților. Le-am alăturat. Mai multe litere semănau foarte bine. Ar fi putut fi scrise de aceeaşi mână. Pe cea semnată de Pestriți scrisul era gros, mare, cu multe înfloriturі. O scrisese altcineva, dar asta nu dovedea mare lucru. Pentru toate fusese ales acelaşi soi de hârtie. Nu era de mirare; hârtia bună costa scump, însă oricine putea jupui scoarță de pe un mesteacăn. Asta nu însemna că mesajele aveau un singur autor, şi nici măcar doar doi. Mi-am pus în balanță ipotezele. Oare cei cu Har fuseseră împărțiți, chiar dinainte de dispariția prințului, în două tabere care se străduiau să pună capăt persecuției semenilor lor? Sau îmi închipuiam aşa ceva numai fiindcă mi-ar fi plăcut să reprezinte adevărul? Era destul de rău că Rolf cel Negru şi prietenii lui bănuiseră cine sunt şi, ca urmare, trăseseră concluzia că bastardul cu Har nu murise în temnița lui Regal. Nu voiam să ştie şi Pestriții că FitzChivalry trăia.

M-am uitat din nou la lista morților. Am văzut

un alt nume, Nat din Mlaştini. Ar fi putut fi un bărbat pe care-l întâlnisem când stăteam la Rolf cel Negru. Dar n-aveam cum să fiu sigur. Am început să bat darabana cu degetele în masă, întrebându-mă dacă puteam îndrăzni să merg în mijlocul grupului de oameni cu Sânge Străvechi din Crowsneck. Dar de ce m-aş fi dus? Ca să-i întreb dacă nu cumva îi trimiseseră reginei un mesaj prin care-mi ameninţau viaţa? Nu părea cea mai potrivită strategie. Poate nu fusese decât un vicleşug. Dacă mă duceam să dau ochii cu ei, chiar şi după atâţia ani, le-aş fi dovedit că supravieţuisem într-adevăr. În cel mai fericit caz, aş fi ajuns un ostatic valoros pentru ei şi, viu sau mort, i-aş fi pus pe Farseeri în încurcătură dacă se afla cine eram de fapt. Nu. Nu era un moment potrivit pentru confruntări. Poate că oricum Chade n-ar fi putut face nimic mai bun decât ceea ce hotărâse să facă. Mă luase de unde mă aflam, purtându-se ca şi cum ameninţarea n-ar fi fost decât o vorbă-n vânt. Supărarea pe care mi-o stârnise pălea. Trebuia totuşi să-l conving că nu era o idee bună să-mi ascundă adevărul. De ce se temuse? Că n-aveam să-i vin în ajutor prinţului, că aveam să fug din regat, să încep altundeva o nouă viaţă? Asta era părerea lui despre mine?

Am clătinat din cap. Era limpede că venise vremea să vorbesc cu Chade cu cărţile pe faţă. Trebuia să înţeleagă că eram bărbat în toată firea, că-mi controlam singur viaţa şi eram în stare să-

mi iau propriile hotărâri. Şi cu regina Kettricken trebuia să stau de vorbă. Chade trebuia să-mi aranjeze o întâlnire cu ea, ca să-i explic eu însumi că mă temeam pentru fiica mea şi s-o rog să-mi promită că avea să fie lăsată în pace. Urma bufonul. Era bine să lămuresc lucrurile şi cu el. Toate astea mi-au trecut prin minte în timp ce părăseam turnul lui Chade ca să-mi petrec noaptea în patul meu.

Am avut un somn agitat. Nettle s-a lovit tot timpul de visele mele, ca un fluture de noapte care se străduieşte să-şi găsească pieirea în flacăra lămpii. Am avut parte de odihna unui om care doarme cu spatele sprijinit de o uşă asediată. Am fost tot timpul conştient de prezența ei. La început a fost doar hotărâtă, apoi s-a înfuriat. Către dimineață a ajuns la disperare. Cel mai greu mi-a fost să-mi păstrez zidurile înălțate în fața rugăminților ei.

Te rog. Te rog.

Numai atât spunea. Dar Meşteşugul ei preschimba cele două cuvinte într-un vânt implorator care-mi biciuia nervii.

M-am trezit cu capul zvâcnindu-mi surd. Aveam impresia că mi se ascuțiseră toate simțurile. Lumina galbenă a lumânării din odaia mea părea prea strălucitoare şi toate sunetele erau prea puternice. Vinovăția care mă rodea fiindcă o ignorasem pe Nettle nu îmbunătățea lucrurile. Era fără îndoială o dimineață în care mi-ar fi prins bine

nişte scoarță de spiriduş şi, cu sau fără încuviințarea lui Chade, n-aveam să-mi încep ziua lipsindu-mă de ea. M-am ridicat din pat, mi-am împroşcat fața cu apă şi m-am îmbrăcat. Apa rece izbindu-mi fața cu un şoc şi aplecarea grăbită către şireturile propriilor pantofi mi s-au părut pedepse la fel de cumplite ca o bătaie.

Am ieşit din camerele noastre. Am coborât încet către bucătărie. Pe drum m-am întâlnit cu Char, pajul Lordului Auriu. I-am spus că era liber toată dimineața, fiindcă lordului aveam să-i duc eu micul dejun. Zâmbetul lui plin de încântare şi mulțumirile repetate mi-au adus aminte că fusesem şi eu cândva un băiat care-şi putea umple cu uşurință ceasurile libere cu o duzină de îndeletniciri. M-a făcut să mă simt bătrân. Recunoştința lui sinceră m-a umplut de ruşine pentru o clipă. Voiam să fiu singur cu bufonul în odăile noastre şi, aducându-i eu însumi mâncarea, îmi ofeream cea mai bună acoperire.

Zăngănitul, aburul şi zarva din bucătărie n-au avut darul să-mi domolească durerea de cap. Am umplut tava, adăugând un vas de dimensiuni generoase cu apă fierbinte şi am făcut cale întoarsă spre scări. Eram la jumătatea celui de-al doilea palier când o femeie m-a ajuns din urmă gâfâind.

— Ai uitat florile Lordului Auriu, mi-a spus.

— Dar e iarnă, am mormăit, oprindu-mă în silă. Nu găseşti flori nicăieri.

— Nu contează, mi-a răspuns cu un zâmbet cald care i-a redat tinerețea. Pentru Lordul Auriu vor fi întotdeauna flori.

Am clătinat din cap, cu gândul la fanteziile stranii ale bufonului. Femeia a aşezat pe tavă un buchețel din nuiele negre de care fuseseră cusuți muguri mici, din panglică albă. Creația era întregită de două funde înguste, una albă şi una neagră. I-am mulțumit îndatoritor şi femeia m-a asigurat că fusese plăcerea ei, apoi a plecat să-şi vadă de treburi.

Când am ajuns cu tava în odăile noastre am văzut, surprins, că bufonul se ridicase din pat şi stătea pe un scaun lângă cămin. Purta unul dintre halatele de casă sofisticate ale Lordului Auriu, dar părul îi cădea nepieptănat pe umeri. În clipa aceea nu poza în nobil. M-a năucit. Îmi făcusem planul să duc mâncarea în camera mea, apoi să bat la uşa lui şi să-i spun că micul dejun îl aştepta pe masă. Ei, măcar Jek nu era acolo. Poate izbuteam în sfârşit să stau de vorbă cu el între patru ochi. La intrarea mea, a întors încet capul.

— Iată-te, a spus, fără vlagă.

Arăta ca după o noapte albă.

— Da, am răspuns scurt.

Am lăsat tava din mâini cu zgomot surd şi m-am dus să încui uşa. Pe urmă am intrat în camera mea, după farfuriile pe care le furasem rând pe rând din bucătărie, şi am aranjat pe masă micul dejun pentru noi amândoi. Venise momentul să-l

înfrunt, dar n-aveam idee cu ce să încep. Îmi doream cu ardoare să termin cu asta. Însă primele cuvinte care mi-au ieşit din gură au fost despre cu totul altceva.

— Îmi trebuie un fluier roşu. Pe şnur verde. Crezi că-mi poți face rost de unul?

S-a ridicat în picioare, zâmbind încântat, dar uimit. S-a apropiat încet de masă.

— Cred că da. Îți trebuie curând?

— Cât mai curând cu putință.

Vocea îmi suna plat şi dur chiar şi în propriile urechi. Ca şi cum aş fi suferit fiindcă eram nevoit să-i cer o favoare.

— Nu-l vreau pentru mine. E pentru Thick. A avut cândva unul, dar cineva i l-a luat şi i l-a făcut bucăți. Evident ca să-l facă să sufere. N-a uitat niciodată.

— Thick, a zis el. Apoi: E un individ ciudat, nu-i aşa?

— Cred că da, am încuviințat bățos.

N-a părut să-mi observe răceala.

— De câte ori îl întâlnesc, se holbează la mine. Şi dacă mă uit şi eu la el, se grăbeşte să plece, ca un câine bătut.

Am ridicat din umeri.

— Când e vorba de servitori, Lordul Auriu nu e cel mai blajin nobil din castel.

A tras aerul scurt pe nări, apoi şi l-a scos din piept cu un oftat prelung.

— Adevărat. O decepție necesară, dar mă doare

când îl văd reacționând așa. Un fluier roşu pe un şnur verde; cât mai curând cu putință, mi-a făgăduit.

— Mulțumesc.

Un alt răspuns rece. Cuvintele lui îmi reamintiseră că Lordul Auriu nu era decât un rol în care intrase. Deja îmi doream să nu-l fi rugat nimic. Cererea unui favor e un mod neinspirat de a începe o ceartă. Am refuzat să-i întâlnesc privirea nedumerită. Mi-am luat cana în odaia mea. Am pus în ea o măsură de scoarță de spiriduş şi m-am întors la masă. Bufonul îşi răsucea nedumerit buchetul pe deget, cu buzele curbate schițând un zâmbet. Am turnat apă fierbinte peste scoarța de spiriduş şi peste ierburile din ceainic. M-a urmărit cu zâmbetul pierindu-i de pe față şi din privire.

— Ce faci? m-a întrebat cu blândețe.

Am gemut, apoi am răspuns cu asprime în glas.

— Durere de cap. Nettle mi-a bătut toată noaptea în obloane. Mi-e din ce în ce mai greu s-o țin la distanță.

Mi-am ridicat cana şi am învârtit apa în ea. Din scoarța de spiriduş înmuiată se înălțau lujeri negri precum cerneala. Ceaiul s-a închis la culoare şi am luat o sorbitură. Amară. Dar durerea care-mi zvâcnea în țeastă s-a domolit aproape imediat.

— Chiar e nevoie de aşa ceva? m-a întrebat bufonul cu voce plată.

— Dacă n-aş fi de părere că e nevoie, n-aş face-

o.

— Dar Chade…

— Chade nu stăpâneşte Meşteşugul, nu ştie ce dureri dă şi nu înțelege rostul leacurilor pentru astfel de dureri.

I-am răspuns mai tăios decât aş fi vrut, cu o furie la care nu mă aşteptasem. Mi-am dat seama că eram încă supărat pe Chade fiindcă nu-mi dezvăluise tot conținutul mesajului. Încă mai încerca să-mi țină viața sub control, cum făcuse întotdeauna. E straniu când descoperi că un sentiment pe care-l credeai uitat încă mai clocoteşte la suprafață. Am luat o a doua înghițitură de băutură amară. Ca de obicei, scoarța de spiriduş avea să m-aducă într-o stare de spirit mizerabilă, făcându-mă în acelaşi timp foarte agitat. O combinație nefericită, dar mai bună decât încercarea de a străbate întreaga zi cu o durere de cap care-mi zvâcnea în tâmple.

Bufonul a rămas înfiorător de neclintit preț de câteva clipe lungi. Apoi m-a întrebat, cu ochii la ceainic, în vreme ce, cu mişcări delicate, îşi umplea cana:

— Scoarța de spiriduş n-o să-ți facă necazuri în timpul lecției de Meşteşug cu prințul Dutiful?

— De necazuri s-a ocupat deja prințul, fiindcă n-a mai venit la lecții de câteva zile. Cu scoarță de spiriduş sau nu, pe un băiat care nu vine la mine nu-l pot învăța nimic.

M-am simțit încă o dată uşor surprins când am

descoperit cât de mult mă supăra asta. Faptul că stăteam la masă cu un vechi prieten, ştiind că voiam să mă cert cu el, făcea cumva toate adevărurile dureroase să iasă din mine bolborosind. Ca şi cum el ar fi fost de vină pentru toate, fiindcă fusese atât de distant faţă de mine în ultima săptămână, lăsându-şi totodată prietena să ia de bune nişte minciuni despre noi doi.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu cana de ceai cuibărită între palmele lui lungi, grațioase. S-a uitat pe lângă mine.

— Ei. Se pare că ai ceva de lămurit cu prințul.

— Aşa e. Dar am ceva de lămurit şi cu tine.

Mi-am auzit vocea îngroşându-se, învinovățitoare, în timp ce rosteam cuvintele, dar nu izbuteam să mi-o controlez.

Între noi s-a lăsat o tăcere îndelungată. La un moment dat, bufonul a strâns din buze, ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească vorbele. Pe urmă a sorbit din ceai. Şi-a ridicat privirea ca s-o întâlnească pe a mea, şi m-a uluit oboseala care-i marca fața.

— Serios? m-a întrebat fără tragere de inimă.

În mine ceva se împotrivea, dar m-am silit să vorbesc.

— Da. Serios. Vreau să ştiu ce i-ai spus acestei Jek ca s-ajungă să creadă că eu, că noi, că…

Nu-mi plăcea că nu-mi găseam cuvintele. Era ca şi cum m-aş fi temut să-mi dezvălui gândurile, ca şi cum ceea ce rosteam cu glas tare ar fi început să țină întrucâtva de realitate.

O expresie stranie i-a măturat fulgerător chipul. A clătinat din cap.

— Nu i-am spus nimic, Fitz. „Această Jek”, cum i-ai spus tu, e în stare să născocească teorii despre orice. Face parte dintre oamenii pe care nu e nevoie să-i minți niciodată; le ascunzi pur şi simplu câte ceva şi îşi scornesc propriile poveşti. Unele sunt extraordinar de îndepărtate de adevăr, aşa cum ai văzut. Aşa cum face Starling, într-un anumit fel.

N-ar fi trebuit s-aud numele ei atunci. Se număra printre cei convinşi că de bufon mă lega ceva mai mult decât prietenia. Mi-am dat seama c-o făcuse să creadă aşa ceva mulțumită aceleiaşi metode pe care le folosise cu Jek. Fără să nege nimic, strecurând comentarii şi vorbe de duh cu subînțeles, toate călăuzitoare către o părere greşită. Cândva, mi se păruse jenant, dar amuzant, s-o văd pe Starling zbătându-se în plasa iluziilor. Acum faptul că bufonul o făcuse să creadă şi aşa ceva se părea umilitor şi necinstit.

El şi-a pus cana de ceai pe masă.

— Aveam impresia că am prins puteri, dar m-am înşelat, a zis pe tonul aristocratic al Lordului Auriu. Cred c-o să mă retrag în camera mea. Nu primesc pe nimeni, Tom Badgerlock.

A început să se ridice.

— Rămâi pe scaun, am spus. Trebuie să stăm de vorbă.

S-a săltat în picioare.

— Nu cred.

— Insist.

— Eu refuz.

S-a uitat pe lângă mine, cu privirea pierdută în depărtare. Şi-a înălțat bărbia.

M-am ridicat la rândul meu.

— Trebuie să ştiu, bufonule. Uneori, după cum te uiți la mine şi după cum îmi vorbeşti, s-ar zice că glumeşti, dar… Le-ai lăsat pe Starling şi pe Jek să creadă că suntem amanți.

Cuvântul a sunat brutal, ca o insultă.

— Poate că ție puțin îți pasă că Jek te ia drept femeie îndrăgostită de mine. Dar pe mine nu mă amuză astfel de presupuneri. M-am lovit deja de zvonuri despre gusturile tale când e vorba să-ți aduci pe cineva în pat. Până şi prințul Dutiful mi-a pus întrebări. Ştiu că şi Civil Bresinga are bănuieli. Şi detest asta. Nu-mi place cum se uită oamenii la noi, întrebându-se ce faci noaptea cu servitorul tău.

La auzul vorbelor mele aspre, s-a cutremurat şi s-a clătinat pe picioare, ca un pom tânăr la prima lovitură de secure. Când a vorbit, cuvintele i-au fost şoapte.

— Tu şi cu mine ştim ce e de fapt între noi, Fitz. Întrebările pe care şi le pun alții ar trebui să fie problema lor, nu a noastră.

Mi-a întors încet spatele, vrând să pună capăt discuției.

Aproape că l-am lăsat să plece. Mi se

înrădăcinase obiceiul de a-i accepta hotărârile în astfel de privințe. Dar pentru mine devenise brusc important tot ce se bârfea în castel, tot ce-ar fi putut Hap s-audă în vreo tavernă din oraş, chip de glumă grosolană.

— Vreau să ştiu! am strigat pe neaşteptate. Contează, şi vreau să aflu, o dată pentru totdeauna. Cine eşti? Ce eşti? I-am văzut pe bufon şi pe Lordul Auriu, şi te-am auzit vorbind cu această Jek cu glasul unei femei. Al lui Amber. Mărturisesc că asta mă uimeşte mai mult decât orice. De ce trăieşti în Bingtown în chip de femeie? De ce-o laşi pe Jek să te creadă o femeie care mă iubeşte?

Bufonul nu se uita la mine. Am crezut c-avea să mă lase fără răspuns, cum făcea de multe ori. Dar a răsuflat adânc şi a zis cu voce înceată:

— Am devenit Amber pentru că s-a potrivit cel mai bine scopului meu şi nevoilor mele din Bingtown. M-am dus printre ei ca străin şi ca femeie slabă, care nu poate fi o ameninţare. Sub această deghizare, mi-au vorbit fără fereală cu toţii, sclavii şi negustorii, bărbaţii şi femeile. Rolul s-a potrivit cu treburile mele. Aşa cum mi se potriveşte acum cel al Lordului Auriu.

Cuvintele lui mi-au străpuns inima. I-am spus, cu răceală, ce mă rănise cel mai mult:

— Atunci şi bufonul a fost tot un rol? Cineva în pielea căruia ai intrat pentru că „se potrivea scopului tău”? Şi care ți-a fost scopul? Să câştigi

încrederea unui rege senil? Să te împrieteneşti cu bastardul regal? Să devii omul de care aveam cea mai mare nevoie, ca să te-apropii cel mai mult de noi?

Nu se uita la mine, dar, în timp ce-i priveam eu profilul neclintit, a închis ochii. Pe urmă a vorbit.

— Bineînțeles. N-ai decât să înțelegi de-aici ce vrei.

Asta a dat pinteni furiei mele.

— Înțeleg. Nimic n-a fost real. De fapt, nu te-am cunoscut niciodată, nu-i aşa?

Mânia şi ofensa m-au sufocat şi mi-a pierit graiul pentru o clipă în care nu m-am aşteptat la niciun răspuns.

Totuşi l-am primit.

— Ba da. M-ai cunoscut. Mai bine decât oricine altcineva din viața mea.

Acum se uita în jos, încremenit, şi totul părea să îi încremenească în jur.

— Dacă e adevărat, cred că eşti dator să-mi spui adevărul despre tine. Vreau să ştiu ce e real, bufonule, nu ceea ce sugerează glumele tale şi ceea ce îi laşi pe alții să bănuiască. Cine şi ce eşti? Ce sentimente te leagă de mine?

Şi-a îndreptat în sfârşit fața spre mine. I-am văzut în ochi suferința. Dar, în timp ce continuam să-i cer din priviri un răspuns, am văzut cum se aprindea într-ale lui furia. Şi-a îndreptat brusc spatele şi a pufnit scurt, disprețuitor, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că-l întrebasem aşa ceva.

Vorbele i s-au revărsat ca un torent năvalnic.

— Ştii cine sunt. Ți-am spus chiar şi numele meu adevărat. Cât despre ceea ce sunt, ştii şi asta. Cauți o alinare măsluită când îmi ceri să mă definesc pentru tine în cuvinte. Cuvintele nu conțin un om, nu-l pot descrie. O inimă poate, dacă e dornică s-o facă. Însă mă tem că a ta nu e. Ştii despre mine, întregul, mai multe decât orice altcineva care are suflare, şi totuşi continui să insişti că tot ce ştii nu mă poate defini. Ce-ai vrea să fie tăiat din mine şi abandonat? Şi de ce trebuie să mă mulțumesc cu mai puțin decât sunt ca să te mulțumesc pe tine? Eu nu ți-aş cere niciodată aşa ceva. Şi, spunând asta, recunosc un alt adevăr. Ştii ce simt pentru tine. O ştii de ani de zile. Să nu pretindem, noi doi, când suntem aici singuri, că n-ai habar. Ştii că te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Şi te voi iubi întotdeauna.

A rostit totul pe un ton egal. Ca şi cum ar fi vorbit despre ceva de neînlăturat. Fără nicio umbră de ruşine sau de triumf în glas. Pe urmă a aşteptat. Astfel de cuvinte cer neapărat răspuns.

Am respirat adânc ca să pot trece peste proasta dispoziție de care se făcea vinovată scoarța de spiriduş. I-am vorbit sincer, fără ocolişuri.

— Ştii că şi eu te iubesc, bufonule. Aşa cum îşi iubeşte un bărbat cel mai bun prieten. Fără să mă ruşinez. Dar a le lăsa pe jek şi Starling, sau pe altcineva, să creadă că asta trece dincolo de hotarele prieteniei, că vrei să te culci cu mine, e…

M-am oprit. Aşteptam de la el un semn de încuviințare. N-a venit. I-am întâlnit în schimb ochii de culoarea ambrei. Privirea lor nu nega nimic.

— Te iubesc, a spus încet. Nu-mi țin dragostea între hotare. Între niciun fel de hotare. Înțelegi?

— Mă tem că înțeleg foarte bine. Am răsuflat adânc şi cuvintele mi-au scrâşnit. Dar niciodată… pricepi ce spun? Niciodată n-o să doresc să te am pereche în pat. Niciodată.

Şi-a ferit privirea. Obrajii i s-au înroşit uşor, nu de ruşine, ci învăpăiați de o pasiune mai profundă. A vorbit încet, controlându-şi vocea.

— Şi asta o ştim amândoi, de mulți ani. E un adevăr care n-ar fi trebuit rostit niciodată, fiindcă acum voi purta toată viața cu mine cuvintele în care-a fost pus. M-a privit din nou, dar părea să nu mă vadă. Ne-am fi putut trăi viețile în întregime fără să purtăm vreodată discuția asta. Acum suntem condamnați să ne-o reamintim până la sfârşitul zilelor noastre.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat agale spre dormitorul lui. Păşea cu grijă, ca şi cum ar fi fost cu adevărat bolnav. S-a oprit şi m-a privit iarăşi. În ochi îi sticlea o furie care m-a şocat, nu crezusem că s-ar fi putut uita vreodată astfel la mine.

— Chiar ai crezut că aş fi în stare să-ți cer să-mi satisfaci o dorință pe care tu n-o împărtăşeşti?

Ştiu foarte bine cât de mult te-ar dezgusta aşa ceva. Ştiu foarte bine că, cerându-ți asta, aş strica, ireparabil, orice altceva există între noi. De aceea am ocolit întotdeauna să discutăm despre prietenia noastră aşa cum m-ai silit s-o facem acum. A fost o mutare greşită, Fitz. Greşită şi câtuşi de puțin necesară.

A mai făcut un pas împleticit, sau doi, ca un om năucit de o lovitură. Şi s-a oprit brusc. Cu mişcări şovăitoare, a scos din buzunarul halatului buchețelul alb cu negru.

— Ăsta nu e de la tine, nu-i aşa? m-a întrebat.

Avea vocea brusc răguşită. Nu se uita la mine.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci de la cine?

Am ridicat din umeri, iritat de întrebarea stranie pusă brusc în mijlocul unei discuții serioase.

— De la grădinăreasă. Îți pune câte unul pe tavă în fiecare dimineață.

A răsuflat ceva mai adânc şi a închis o clipă ochii.

— Fireşte. N-au fost niciodată de la tine, niciunul n-a fost de la tine. Atunci de la cine?

A închis ochii şi, privindu-i fața, m-am temut dintr-odată că avea să leşine. Pe urmă a reînceput să vorbească cu voce joasă.

— Fireşte. Nu puteau fi decât de la cineva care-a văzut dincolo de deghizarea mea şi, dacă a putut cineva s-o facă, atunci a fost ea. Bufonul a deschis ochii. Grădinăreasa. E cam de vârsta ta. Cu pistrui

pe față şi pe brațe. Cu părul de culoarea paielor curate.

Mi-am readus în minte imaginea femeii.

— Cu pistrui, da. Are părul castaniu-deschis, nu auriu.

A închis iar ochii, strângând cu putere din pleoape.

— Atunci culoarea s-a închis când a îmbătrânit. Când tu nu erai decât un băiat, Garetha era ucenică în grădină.

Am dat din cap.

— Mi-o aduc aminte, deşi îi uitasem numele. Ai dreptate. Şi ce-i cu asta?

A râs scurt. Aproape amar.

— Dragostea şi speranța ne orbesc pe toți. Am crezut că florile erau de la tine, Fitz. O idee prostească. Sunt, în schimb, de la o femeie care, cu mult timp în urmă, era îndrăgostită nebuneşte de bufonul regelui. Îndrăgostită nebuneşte, aşa mă gândeam eu. Dar, la fel ca a mea, nici dragostea ei nu era împărtăşită. Însă i-a rămas acestei iubiri destul de fidelă ca să mă recunoască, în ciuda tuturor schimbărilor. Destul de fidelă acestei iubiri ca să-mi păstreze secretul, dându-mi totuşi discret de înțeles că îl cunoaşte. A ridicat din nou buchetul. Alb şi negru. Culorile mele de iarnă, Fitz, de pe vremea când eram măscăriciul regelui. Garetha ştie cine sunt. Şi încă mai ține la mine.

— Ai presupus că eu îți aduceam flori?

Nu-mi venea să cred că-şi putuse imagina aşa ceva.

Şi-a ferit brusc privirea şi mi-am dat seama că şi cuvintele, şi tonul meu îl făcuseră să se ruşineze. Cu capul în jos, s-a îndreptat încet spre dormitorul lui. Nu mi-a răspuns, şi m-a invadat brusc un val de milă pentru el. Ca prieten, îl iubeam. Nu-mi puteam schimba sentimentele în privința dorinței lui nefireşti, dar nu voiam să-l văd ruşinându-se sau suferind. Aşa că am înrăutățit fireşte lucrurile când m-am trezit spunând, fără ocolişuri:

— Bufonule, de ce nu-ți îndrepți dorințele către un loc unde ar fi întâmpinate cu brațele deschise? Garetha e o femeie foarte atrăgătoare. Poate, dacă i-ai primi cu bucurie atențiile…

S-a întors brusc spre mine şi furia sinceră care i-a licărit în ochi i-a colorat într-un auriu intens. Emoția i-a întunecat fața când m-a întrebat sarcastic:

— Ce-ar fi atunci? Ce? Aş fi ca tine, m-aş mulțumi cu oricine mă vrea, pentru simplul fapt că mi s-a oferit? Mie aşa ceva mi se pare „dezgustător”. Nu m-aş folosi niciodată astfel nici de Garetha, nici de altcineva. Spre deosebire de una dintre cunoştințele noastre comune.

Mi-a adresat ultimele cuvinte apăsându-le. A mai făcut încă doi paşi spre camera lui, apoi s-a răsucit din nou pe călcâie către mine. Avea pe față un zâmbet de o amărăciune cumplită.

— O clipă. Înțeleg. Îți închipui că n-am avut

niciodată parte de genul ăsta de intimitate. Că m-am „păstrat” pentru tine. A pufnit cu dispreț. Nu te flata, FitzChivalry. Mă îndoiesc că ar fi meritat aşteptarea.

M-am simțit ca şi cum mi-ar fi tras o palmă, însă el a fost cel care şi-a dat brusc ochii peste cap şi a căzut moale pe podea. Pentru o clipă, am încremenit de furie şi de spaimă. Aşa cum n-o pot face decât prietenii, îl loviserăm fiecare pe celălalt în punctul cel mai sensibil. Cea mai rea parte din mine îmi cerea să-l las să zacă acolo unde căzuse; nu-i datoram nimic. Dar, după nicio secundă, m-am lăsat într-un genunchi lângă el. Avea ochii aproape închişi, păreau două dungi albe. Gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat o grămadă.

— Bufonule? am întrebat, şi mândria mi-a pus iritare în glas. Acum ce-ai pățit?

Şovăind, i-am atins fața.

Era caldă.

Aşadar, boala lui din ultimele zile nu fusese prefăcătorie. Ştiam că, de obicei, trupul îi era mai rece decât al unui om obişnuit, prin urmare, căldura aceea plăcută însemna, pentru el, ceea ce ar fi fost pentru mine o febră puternică. Am sperat că nu era nimic mai mult decât unul dintre rarele şi straniile momente când se simțea slăbit şi mistuit de febră. Ştiam, din experiență, că îşi revenea după o zi sau două, timp în care i se cojea o mare parte din piele, lăsând la vedere una mai întunecată. Poate că leşinase din pricina acelei

slăbiciuni. Totuşi, când m-am aplecat ca să-mi strecor brațele pe sub el şi să-l ridic, mi s-a strâns inima de teamă că boala ar fi putut fi gravă. Găsisem într-adevăr cel mai prost moment cu putință pentru mica noastră confruntare. Cu el cuprins de febră şi cu mine năucit de scoarța de spiriduş, nu era de mirare că vorbele noastre o luaseră pe căi greşite.

L-am săltat şi l-am dus în odaia lui, deschizând uşa cu piciorul. Înăuntru domnea un miros greu, apăsător. Patul era răvăşit, ca şi cum s-ar fi zvârcolit toată noaptea. Ce soi de idiot insensibil devenisem, ca nici măcar să nu mă întreb dacă nu cumva era bolnav cu adevărat? I-am aşezat pe pat trupul fără vlagă. Am scuturat o pernă groasă înainte de a i-o strecura cu stângăcie sub cap şi am încercat să trag aşternuturile în jurul lui. Ce aveam de făcut? Ştiam că nu trebuia să dau fuga să chem un vindecător. În toți anii petrecuți la Buckkeep, bufonul nu-i îngăduise niciodată vreunuia să-l atingă. Când era Burrich mai-marele grajdurilor, se ducea din când în când la el, să-i ceară un leac sau altul, dar Burrich se afla acum prea departe, nu mă putea ajuta. L-am bătut pe bufon uşor peste obraji, dar nu şi-a revenit.

M-am dus la ferestre. Am dat deoparte draperiile grele, am desferecat obloanele şi le-am deschis pentru frigul zilei de iarnă. Aerul curat şi rece s-a revărsat înăuntru. Am găsit una dintre eşarfele Lordului Auriu şi am adunat în ea zăpadă de pe

pervaz. Am împăturit-o ca pe o compresă şi m-am întors lângă pat. M-am aşezat lângă bufon şi i-am atins-o cu delicatețe de frunte. S-a foit uşor, iar când i-am apăsat-o în lateralul gâtului şi-a recăpătat cunoştința brusc, cu o rapiditate înfricoşătoare.

— Nu mă atinge! s-a răstit, împingându-mi mâinile într-o parte.

Când a respins grija pe care i-o purtam, neliniştea mi-a devenit furie arzătoare.

— Cum doreşti.

M-am îndepărtat cu o zvâcnire şi am trântit compresa pe noptieră.

— Te rog să pleci, a spus pe un ton care-a preschimbat formula de politețe într-o vorbă goală.

Şi am plecat.

Cu un soi de turbare, am făcut ordine în odaia alăturată, cu vasele zăngănind când le-am pus la loc, pe tavă. Niciunul dintre noi nu mâncase nimic. N-avea importanță. Oricum îmi pierise pofta de mâncare. Am dus tava înapoi, în bucătărie, şi am golit-o acolo. Pe urmă am luat apă şi lemne pentru odăile noastre. Când m-am întors sus, împovărat cu ele, am găsit dormitorul bufonului cu uşa închisă. Chiar în timp ce stăteam în fața ei am auzit cum, de cealaltă parte, erau închise obloanele. Am bătut cu putere în tăblie.

— Lord Auriu, am adus lemn de foc şi apă pentru odaia ta.

Nu mi-a răspuns, aşa că am reumplut cu lemne

căminul din camera principală şi cu apă vasul meu pentru spălat. Am lăsat provizia rămasă în fața uşii lui. În suflet îmi clocoteau mărunt furia şi durerea. Iar cea dintâi se îndrepta, în cea mai mare parte, împotriva mea. De ce nu-mi dădusem seama că era într-adevăr bolnav? De ce insistasem să continuăm discuția în ciuda împotrivirii lui? Şi, mai presus de toate, de ce, în privința prieteniei noastre, nu-mi ascultasem instinctul, în loc să-mi plec urechea la bârfele unora care nu ştiau nimic despre noi? Iar durerea mă mistuia fiindcă ştiam ceea ce-mi repetase Chade atât de des: că nu era întotdeauna de ajuns să-mi cer iertare ca să repar lucrurile. Mă temeam că răul pe care-l făcusem în ziua aceea era ireparabil; şi că, aşa cum mă avertizase bufonul, discuția noastră era ceva pe care aveam să-l purtăm amândoi după noi toată viața. Nu puteam decât să sper că amintirea tăioasă a vorbelor mele avea să se tocească pe măsura scurgerii timpului. Ale lui încă mă căsăpeau ca nişte brice.

Mi-aduc aminte de următoarele patru sau trei zile ca de o ceață încărcată de nefericire. Pe bufon nu l-am văzut deloc. Continua să-l primească în dormitor pe tânărul său paj, dar, din câte ştiam eu, el nu ieşea. Bineînțeles că Jek l-a mai vizitat cel puțin o dată înainte de plecarea soliei din Bingtown, pentru că m-a oprit iarăşi pe scări. Cu o politețe rece, mi-a spus că Lordul Auriu îi scosese definitiv din minte toate ideile greşite

despre ceea ce mă lega de stăpânul meu. M-a rugat s-o iert dacă presupunerile ei mă făcuseră să sufăr în vreun fel. Pe urmă a adăugat, şuierând cu voce joasă, că eram cel mai prost şi mai crud om pe care-l întâlnise vreodată. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Trimişii Bingtownului au plecat a doua zi. Regina şi ducii ei nu le dăduseră niciun răspuns clar în privința alianței, dar fuseseră de acord să le dea douăsprezece păsări-mesager şi să primească în schimb tot atâția porumbei din Bingtown. Negocierile aveau să continue.

Imediat după plecarea lor, în castel s-a stârnit rumoare când regina a ieşit, în miez de noapte, însoțită de o companie din garda ei. Chade mi-a spus că până şi el a găsit gestul ei mai degrabă extremist. Iar ducii au fost într-o mult mai mare măsură de aceeaşi părere. Scopul cavalcadei a fost împiedicarea unei execuții în Bidwell, un cătun din apropierea hotarului dintre ducatele Buck şi Rippon. Au făcut drumul călare în toiul nopții, evident ca urmare a raportului trimis de un spion care-o anunțase că, în dimineața următoare, o femeie avea să fie spânzurată şi arsă. Au plecat în grabă, luminându-şi drumul cu torțe şi cu răsuflarea cailor vizibilă în aerul rece. Regina era în mijlocul lor, purtându-şi pelerina purpurie peste tunica din blană albă, de vulpe. Eu stăteam la fereastră, dorindu-mi zadarnic să călăresc alături de ea. Rolul meu de slujitor al Lordului

Auriu părea să mă condamne întotdeauna că mă aflu acolo unde-mi doream cel mai puțin.

S-au întors în seara următoare. Îi însoțea o femeie plină de vânătăi, care se clătina în şa. Era clar că sosiseră în ultimul moment când se mai putea face ceva, smulgând-o în adevăratul sens al cuvântului din lațul spânzurătorii. Mulțimea care o linşa nu li se opusese călăreților înarmați din gardă. Iar Kettricken nu se mulțumise să-i adune pe bătrânii satului pentru a-i dojeni oficial şi cu asprime vreme de câteva ceasuri. Poruncise să vină în mica piață a satului toată suflarea, din fiecare colibă, ca s-o asculte.

Stătuse ea însăşi în fața lor şi le citise cu voce puternică proclamația regală care interzicea execuția cuiva pentru simplul fapt că stăpânea Harul. Pe urmă, toată lumea, până la cel mai mic copil în stare să țină în mână un condei, fusese obligată să semneze pe o copie a acelei proclamații, ca dovadă că fusese de față, auzise porunca regală şi avea să i se supună. Fiindcă n-aveau primărie, Kettricken decretase că proclamația semnată trebuia afişată tot timpul deasupra vetrei din singura cârciumă din mica aşezare. Le garantase oamenilor că garda regală avea să treacă des pe acolo, ca să s-asigure că era la locul ei, intactă. Şi le făgăduise că, dacă avea să mai ia vreodată parte la o astfel de încercare de ucidere a cuiva înzestrat cu Har, orice semnatar urma să-şi piardă toată averea şi să fie surghiunit nu doar din Buck, ci din

toate cele Şase Ducate.

După întoarcerea reginei, femeia învinovățită a fost dusă la vindecătorii gărzii, să-i lecuiască rănile. Sătenii nu se purtaseră blând cu ea. Era nou sosită şi avea puține cunoştințe. Venise în vizită la verişoara ei, cea care se dusese la bătrânii cătunului să spună că o văzuse, chipurile, stând de vorbă cu porumbeii. Se zvonea că la mijloc era o ceartă legată de o moştenire, fapt care m-a făcut să mă întreb dacă osândita era o femeie cu Har sau doar o amenințare la adresa proprietăților verişoarei sale. Imediat ce s-a simțit destul de bine ca să poată călători, regina Kettricken i-a dat bani, un cal şi, după spusele unora, un act de proprietate pentru o bucată de teren aflată departe de satul verişoarei ei. În orice caz, femeia a plecat din Buck imediat ce s-a simțit în stare să călătorească.

Întâmplarea a devenit centrul unui vârtej de controverse. Unii susțineau că regina făcuse mai mult decât avea dreptul, că Bidwell se găsea de fapt chiar pe granița dintre Buck şi Rippon şi că n-ar fi trebuit să se treacă la fapte înainte de a se fi cerut măcar şi părerea ducelui de Rippon. Acesta părea să vadă în intervenția personală a reginei o critică şi un afront. Deşi el însuşi nu rostise astfel de cuvinte, bârfele spuneau că poate regina din munți era prea nerăbdătoare să se alieze cu oameni din afara țării, cum erau Străinii şi negustorii din Bingtown, în vreme ce ducilor săi

nu le oferea tot respectul cuvenit. Nu-i credea pe nobili în stare să rezolve problemele din ducatele lor? De aici, bârfele şi bombănelile mergeau mult mai departe. Credea că o mireasă din cele Şase Ducate nu era destul de bună pentru fiul ei pe jumătate muntean? Şi, încă şi mai perfide, alte vorbe răspândite pe la colțuri spuneau că fusese adus un afront casei ducelui Shemshy, căci prințul se arătase vădit interesat de Lady Vance până când se pusese regina mamă de-a curmezişul. De ce o curta Kettricken pe dispreţuitoarea narcescă a Străinilor, când până şi tânărul prinț îşi dădea seama că mult mai aproape exista o fată de obârşie nobilă cu mult mai demnă de el?

Pentru că toate aceste plângeri nu erau înfăţişate oficial, reginei îi venea greu să le răspundă. Însă ştia că nu puteau fi nesocotite întru totul, pentru că ar fi pus paie pe focurile nemulțumirii din Rippon şi Shoaks, ajutându-le să se răspândească în celelalte ducate. Soluția aleasă de ea a fost să le poruncească ducilor să-şi numească împuterniciți într-un consiliu însărcinat cu găsirea unui mod de a pune capăt persecuției oamenilor cu Har. Însă singurul rezultat a fost cel pe care-l prezisesem eu; consiliul a propus întocmirea unei liste cu numele tuturor celor care aveau Harul, ca să se poată verifica dacă nu erau cumva persecutați pe nedrept. O a doua sugestie a fost mutarea tuturor în anumite sate,

pe care să fie îndemnați să nu le părăsească, pentru a fi astfel tot timpul protejați. Iar a treia, cea mai generoasă, sugera să li se permită tuturor să plece în Chalced sau în Bingtown, unde ar fi fost cu siguranță mult mai bine primiți decât în cele Şase Ducate.

Îmi cunoşteam propria reacție la toate cele trei propuneri. Până şi cei mai înceți la minte îşi puteau da seama că o asemenea înregistrare sau strămutare în locuri bine cunoscute s-ar fi putut dovedi preludiul unui masacru general. Cât despre „plecarea" în Chalced sau Bingtown, aşa ceva nu se deosebea prea mult de un surghiun. Regina le-a spus membrilor consiliului, cu acreală şi asprime, că soluțiile găsite de ei erau lipsite de imaginație şi le-a poruncit s-o ia de la început. Atunci, din întâmplare, un bărbat tânăr din Tilth i-a oferit un mare avantaj.

— Execuțiile celor cu Har, a spus el, în glumă, nu-i deranjează pe cei mai mulți oameni. De fapt, cei care stăpânesc Magia Animalelor atrag asemenea dezastre asupra lor înşişi. Ceea ce se petrece nu-i supără decât pe înzestrații cu Har; poate-ar trebui să li se ceară lor o soluție.

Regina s-a grăbit să-i primească sfatul. Zâmbetul batjocoritor a pierit de pe fața lui şi chicotelile celorlalți au încetat brusc când au auzit răspunsul ei.

— Măcar asta e o soluție care dă dovadă de imaginație şi merită să fie luată în considerare. Voi

face aşa cum m-ați sfătuit.

Probabil că numai eu şi Chade ştiam că era vorba de o idee care îi făcea lui Kettricken cu ochiul de multă vreme. A scris o proclamație regală şi le-a poruncit mesagerilor s-o răspândească pe întreg teritoriul celor Şase Ducate, unde nu trebuia doar citită în sate şi în oraşe, ci şi afişată în locuri cât mai vizibile. Îi invita pe cei cu Har, sau cu Sânge Străvechi, cum li se mai spunea, să-şi trimită împuterniciți la o întâlnire cu ea, ca să găsească împreună un mod de a pune capăt persecuțiilor şi omorurilor neîndreptățite de nicio lege. A ales ea însăşi cuvintele proclamației, deşi Chade a implorat-o cu stăruință să fie prudentă. Pe mulți nobili i-a înfuriat, acuzându-i astfel, indirect, că aprobau asasinatele de pe domeniile lor. Însă eu unul am apreciat poziția luată de Kettricken şi am presupus că o apreciau şi toți ceilalți deținători ai Harului, deşi mă îndoiam că avea să se înfățişeze vreunul ca să-şi apere cauza. De ce şi-ar fi riscat viețile făcându-se cunoscuți?

După dezastruoasa mea confruntare cu bufonul, m-am ales cel puțin cu destulă înțelepciune ca să mă port cu mai multă prudență cu Chade, cu regina şi cu prințul. Am lăsat bucățile de pergament acolo unde Chade nu putea să nu le vadă, adică pe masa noastră de lucru. O întâlnire întâmplătoare în turn mi-a oferit ocazia să-l întreb, calm, de ce-mi ascunsese o parte din

mesaj. Mi-a dat un răspuns la care nu mă aşteptam:

— În împrejurările de atunci, era ceva prea personal ca să ți-l pot dezvălui. Aveam nevoie să m-ajuți să aflu unde se afla prințul şi să-l aduci în siguranță la Buckkeep. Dacă ți-aş fi arătat mesajul, atenția ta s-ar fi îndreptat spre altceva. Te-ai fi străduit din toate puterile să-l descoperi pe autor, chiar dacă nu ne-ar fi fost întru totul de folos ca să-l găsim pe prinț. E necesar să ai mintea limpede, Fitz. N-am putut să nu-mi amintesc ce iute la mânie erai pe vremuri şi cum te împingea firea ta nestăpânită la fapte nebuneşti. Aşa că ți-am ascuns ceea ce am crezut că ți-ar fi putut abate atenția de la cea mai importantă parte a însărcinării tale.

Asta nu m-a domolit pe de-a-ntregul, dar m-a făcut să pricep că bătrânul asasin privea adesea lucrurile sub un unghi foarte diferit de ceea ce îmi imaginam eu. I-am acceptat raționamentul cu un asemenea calm, încât cred că a fost oarecum uluit. Se aşteptase la confruntarea pe care eu unul chiar o plănuisem cu atât de puțin timp în urmă. Fără niciun imbold din partea mea şi aproape ruşinându-se, m-a asigurat că înțelegea că mă maturizasem şi a recunoscut că nu fusese corect din partea lui să-mi ascundă mesajul.

— Şi dacă-mi îndrept acum atenția către autor? l-am întrebat cu voce înceată.

— Ne-ar fi de folos să ştim cine l-a trimis, a

mărturisit. Dar nu cu prețul pierderii maestrului de Meşteşug al prințului sau al abaterii atenției sale. Am cercetat cu mare grijă toate urmele care ne-ar fi putut conduce la autor. Însă pare să se fi risipit în văzduh precum ceața. N-am uitat nici de şobolan, dar, în ciuda tuturor strădaniilor mele, n-am descoperit absolut nimic care să trădeze prezența unui spion înzestrat cu Har. Ştii că nici supraveghindu-l pe Civil n-am aflat nimic. A oftat. Te implor, Fitz, ai încredere în mine şi lasă-mă să mă ocup singur de asta şi să te folosesc pe tine acolo unde eşti de cea mai mare importanță pentru noi.

— Atunci ai vorbit cu regina. Mi-a acceptat condițiile.

Verdele ochilor lui s-a asprit până la nuanța minereului de aramă.

— Nu. N-am făcut-o. Am sperat c-o să te răzgândeşti.

— De fapt, chiar m-am răzgândit, am spus, şi am încercat să nu savurez şocul care i s-a citit pe față. Şi m-am grăbit să adaug, înainte de a apuca să creadă că tocmai capitulasem întru totul: Am hotărât că despre asta trebuie să vorbesc cu regina eu însumi.

— Bine. Chade şi-a căutat cuvintele. Sunt de aceeaşi părere. O s-o rog să-şi facă azi timp pentru o discuție cu tine.

Şi aşa ne-am despărțit, fără să fim de acord, dar şi fără să ne certăm. A plecat aruncându-mi o

privire stranie, ca şi cum aş fi continuat să-l uimesc. M-am simțit încântat de mine însumi şi mi-am dorit să fi învățat lecția aceea mai devreme.

Prin urmare, când m-a înştiințat că puteam merge la regină, am privit cu calm întâlnirea. Ea poruncise să se aducă o măsuță cu vin şi prăjituri pentru noi. Eu mă pregătisem, înainte de a intra, să dau dovadă de sânge rece. Poate că asta mi-a îngăduit să văd cât de obosită era Kettricken.

Regina mea mă aştepta stând dreaptă, senină, dar mi-am dat seama că aerul împăciuitor îi servea drept armură. Şi ea se aştepta să mă înfierbânt şi să jignesc. Prudența pe care-o afişa aproape că mă provoca să-mi dezvălui sentimentele rănite de părerea ei despre caracterul meu. Însă am răsuflat adânc şi mi-am ținut indignarea în frâu. M-am silit să mă înclin calm în fața ei şi am aşteptat până când m-a invitat să mă aşez la masă, alături de ea, şi chiar am schimbat câteva vorbe despre vreme şi despre starea sănătății ei înainte de a trece la ceea ce mă rodea. Chiar şi aşa, i-am văzut colțurile ochilor îngustându-se, semn că se aştepta la o tiradă. Când hotărâseră toți aceia care mă cunoşteau cel mai bine că eram irațional şi arțăgos? Dar nu mi-am îngăduit nici măcar să mă gândesc din a cui vină se ajunsese la asta. Am întâlnit în schimb privirea reginei mele şi am întrebat-o cu voce scăzută:

— Ce-ai de gând să faci în privința lui Nettle?

Într-o străfulgerare, i-am văzut ochii albaştri-

verzui mărindu-se de uimire. Pe urmă şi-a revenit. S-a lăsat pe spătarul scaunului şi m-a studiat câteva secunde.

— Ce ți-a spus Chade despre asta? a zis în cele din urmă.

Am zâmbit larg, fără să vreau. Pe moment, toate grijile pe care mi le făceam pentru fiica mea au dispărut. Şi m-am auzit vorbind:

— Mi-a spus să mă feresc de femeile care răspund la o întrebare cu o alta.

Pentru o scurtă clipă, am crezut că întrecusem măsura. Dar Kettricken mi-a răspuns apoi zâmbind la rândul ei. M-am întristat când, odată ce i-a înflorit zâmbetul, a lăsat garda jos. Am văzut brusc că, în spatele măştii ei de calmă indiferență, era istovită şi neliniştită. Asupra ei se abătuseră prea multe griji, ca nişte câini care lătrau duşmănoşi. Logodna prințului cu o narcescă imprevizibilă şi ridicola lui „aventură”, problema celor cu Har, tulburările stârnite de Pestriți, nobilimea arțăgoasă, ba chiar şi negustorimea din Bingtown, cu războiul şi cu dragonii ei, toate cerând să le dea cât mai multă atenție. Aşa cum o pală întâmplătoare de vânt poate învăpăia un tăciune muribund, privirea ei de animal hăituit mi-a trezit în minte un ecou difuz al dragostei pe care i-o purtase Verity. Legătura creată cândva prin Meşteşug între mine şi regele meu îmi îngăduise uneori să-i cunosc sentimentele. Era totuşi straniu să simt susurul îndepărtat al iubirii

lui pentru ea. În numele lui, ca şi datorită propriei mele afecțiuni pentru Kettricken, am descoperit brusc că nu puteam să nu-mi fac griji pentru ea. Când s-a lăsat pe spătarul scaunului, vizibil uşurată fiindcă n-aveam de gând să încep o ceartă, mi-a fost ruşine preț de o clipă. Prins în zbuciumul propriilor necazuri, uitam prea des că alții purtau poveri la fel de grele.

Ea a lăsat să scape răsuflarea pe care şi-o ținuse.

— Fitz, mă bucur că te-ai hotărât să-mi vorbeşti nemijlocit. Chade e un sfetnic înțelept, trecut prin multe şi loial tronului Farseer. În zilele lui bune, vede limpede tot ce ține de treburile țării. Ştie şi să citească în inimile oamenilor. Dă sfaturi înțelepte, întemeiate. Dar pe Nettle o priveşte întotdeauna prin ochii de sfetnic al tronului Farseer. Kettricken şi-a întins brațul peste masă şi şi-a pus mâna delicată peste asprimea mâinii mele. Prefer să vorbesc cu tatăl ei, ca prietenă.

Mi s-a părut potrivit să păstrez tăcerea.

Regina nu şi-a clintit mâna de pe a mea în timp ce a continuat cu simplitate:

— Fitz, Nettle trebuie să învețe cum se foloseşte Meşteşugul. În inima ta, o ştii. Nu doar ca să fie apărată de pericolul care e această magie în mâini profane – da, am citit o parte din pergamente ca să pot hotărî ce e de făcut cu talentul lui Dutiful dar şi pentru că e cine e. Posibila moştenitoare a tronului Farseer.

Vorbele ei mi-au tăiat răsuflarea. Mă aşteptam să cântărim cât de înțelept era s-o învăț Nettle Meşteşugul, nu să ne întoarcem la amenințarea mai veche şi mai gravă care plana asupra ei. N-am izbutit să găsesc cuvintele cu care să-mi descriu neliniştea, dar n-avea importanță. Regina mea încă nu spusese tot ce avea de spus.

— Nu putem schimba ceea ce suntem. Eu voi fi întotdeauna regina lui Verity. Tu eşti fiul lui Chivalry, nelegitim, dar totuşi un Farseer. Şi eşti totodată considerat mort de poporul tău, iar Chade e deopotrivă bătrân şi nerecunoscut vreodată membru al casei regale. Cât despre August, ştim amândoi că nu şi-a mai recăpătat mințile după ce a ajuns Verity la mine prin el. Sunt sigură că regele meu n-a vrut niciodată să-i facă rău vărului său, dar s-a întâmplat şi asta e. Nu putem schimba ceea ce suntem şi, cu toate că, prin nume, e un Farseer, a devenit, înainte de vreme, un bătrân cu mintea dusă. Nu-l putem privi cu adevărat ca pe un posibil moştenitor al tronului dacă urmaşii lui Verity se stâng.

Construit cu minuțiozitate, raționamentul ei m-a convins. M-am văzut silit să dau aprobator din cap, deşi ştiam către ce conducea, inevitabil, înlănțuirea gândurilor ei.

— Însă trebuie să avem, e întotdeauna necesar să avem, un moştenitor aflat în rezervă, gata să ocupe tronul dacă nu mai există nimeni altcineva. Kettricken s-a uitat în gol, pe lângă mine. Deşi nu

i-a fost înfățișată poporului său, fiica ta e, cu siguranță, următoarea din linia succesiunii. Nu putem schimba ceea ce este ea. Oricât de mult şi-ar dori-o cineva, n-o să facă din ea o Farseer într-o mai mică măsură. Dacă va fi nevoie, FitzChivalry Farseer, fiica ta va sluji tronul. Aşa am aranjat noi lucrurile, cu ani în urmă. Ştiu că tu ai fost împotrivă atunci, când am întocmit hrisoavele, la Jhaampe. Ştiu că nu eşti de acord nici acum. Dar e o Farseer recunoscută de tine, ca tată, de mine, ca regină, şi de un menestrel căruia i-ai mărturisit adevărul şi care ne-a fost martor.

Hrisovul încă mai există, Fitz, aşa cum se şi cuvine. Chiar dacă eu, tu, Chade şi Starling Birdsong am muri cu toții odată, hrisovul va putea fi găsit în arhivele regale, cu un codicil care spune unde poate fi găsită Nettle. Aşa trebuie să fie, Fitz. Nu putem schimba sângele care-i curge prin vene; nu-i putem anula venirea pe lume. Şi chiar ai dori cu adevărat aşa ceva? Eu cred că nu. Până şi simpla dorință ar fi un afront adus zeilor.

Şi atunci s-a întâmplat din nou. Am văzut, dintr-odată, cu ochii altcuiva. Când am înțeles cum gândea regina, furia mea a rămas fără miez. Pentru Kettricken, faptul că Nettle îşi avea locul în şirul moştenitorilor tronului era de neschimbat. Nu conta ce doream eu sau ce dorea ea însăşi. Lucrurile stăteau aşa cum stăteau, noi nu puteam schimba nimic. Pentru ea, Nettle nu putea face obiectul unei negocieri. Nu putea fi de acord s-o

scutească de o îndatorire pentru care se născuse. Asta era viziunea lui Kettricken.

Am răsuflat adânc, dar ea a ridicat un deget, cerându-mi s-o las să spună tot ce avea de gând.

— Ştiu că te sperie ideea că Nettle ar putea deveni Sacrificiu. Şi eu mă rog să nu se întâmple niciodată. Gândeşte-te ce-ar însemna pentru mine: fiul meu ar fi mort sau, cumva, prea nevolnic ca să-şi mai poată servi regatul. Ca mamă, îmi îndepărtez cât mai mult cu putinţă gândurile de la o asemenea posibilitate şi, aşa cum o faci şi tu, mă rog fierbinte să nu-i fie sortită povara coroanei. Însă, deşi sperăm amândoi că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, trebuie să fim pregătiţi, dacă se va întâmpla totuşi, s-o avem atunci pe ea gata să-şi slujească poporul. Va fi instruită, nu numai în ceea ce priveşte Meşteşugul, ci va învăţa şi mai multe limbi, istoria ţării şi a locuitorilor săi, eticheta şi tradiţiile legate de tron. Am dat amândoi dovadă de neglijenţă fiindcă n-a deprins deja toate acestea, şi suntem amândoi de neiertat fiindcă încă nu ştie nimic despre obârşia ei. Dacă va veni momentul să servească regatul, crezi că ne va mulţumi fiindcă am ţinut-o în ignoranţă?

Şi astfel au primit convingerile mele o nouă lovitură. Lumea mi s-a răsucit în jur şi am pus brusc sub semnul întrebării toate hotărârile pe care le luasem vreodată în privinţa fiicei mele. Când am înţeles adevărul, mi s-a făcut rău. Mi-am

lăsat gândurile să prindă glas.

— Probabil mă va urî fiindcă i-am ascuns totul. Însă nu văd cum aş putea schimba asta atât de târziu fără să-i fac şi mai mult rău. M-am gârbovit pe scaun. Kettricken, oricât de neglijent s-ar putea să-ți par, totuşi te implor: las-o să rămână aşa cum e acum. Dacă spui „da”, îți promit că voi face tot ce-mi stă în puteri şi mă voi strădui cu dragă inimă să mă asigur că nu va fi niciodată necesar să slujească ea ca Sacrificiu.

Am înghițit în sec şi cuvintele mele mi-au legat din nou soarta de a tronului; mă aflam iarăşi în fața unui suveran din Casa Farseer, punându-mi viața în mâinile sale. Numai că de data asta o făceam ca bărbat matur.

— Mă voi strădui din toată inima să alcătuiesc o coterie pentru Dutiful. Voi fi maestru al Meşteşugului.

Regina m-a fixat cu privirea.

— Şi ce e nou în această ofertă a ta, FitzChivalry? m-a întrebat după o clipă. Sau în ceea ce-mi ceri?

Întrebările ascundeau o dojană. Mi-am lăsat capul în jos şi am primit-o.

— Poate acum sunt gata să îndeplinesc această îndatorire de bunăvoie şi fără să ascund ce gândesc cu adevărat.

— Şi-o să accepți ceea ce va făgădui regina ta, fără să insişti să-şi mai dea din nou cuvântul? Am să-ți vorbesc cât se poate de clar: Voi îngădui ca

fiica ta, Nettle Farseer, să rămână acolo unde se află, cu Burrich ca tată adoptiv, atâta vreme cât asta nu ne pune în pericol. Te mulțumeşte această făgăduială şi eşti convins că o voi respecta?

O altă dojană. Îi rănisem sentimentele rugând-o, în repetate rânduri, să fie lăsată Nettle în pace? Poate.

— Da, am răspuns cu voce înceată.

— Bine, a spus ea, şi încordarea dintre noi a dispărut treptat în timp ce am rămas aşezați la masă, în tăcere, ca şi cum liniştea ar fi fost o completare a vorbelor reginei. Apoi, tot în tăcere, ea mi-a umplut paharul cu vin şi mi-a pus în față o prăjitură mică, savuroasă. Pe urmă am mâncat şi am vorbit o vreme numai despre lucruri lipsite de importanță. Nu i-am spus că Dutiful mă ocolea. În privința asta, aveam să pun lucrurile la punct împreună cu prințul. Cumva.

Când m-am ridicat să plec, Kettricken şi-a înălțat privirea spre mine şi mi-a zâmbit.

— Mi se pare o ruşine, FitzChivalry, că izbutesc atât de rar să stau de vorbă cu tine. Regret că avem nevoie de toată prefăcătoria asta, pentru că ne ține departe unul de altul. Îți simt lipsa, dragul meu prieten.

Am plecat, dar am luat aceste cuvinte cu mine, ca pe o binecuvântare.

Capitolul XVI

PĂRINȚI

Când un căpitan negustor are legături destul de puternice în Jamaillia, e întru totul posibil să-şi umple calele cu obiecte valoroase din multe porturi străine îndepărtate. Are avantajul de a dobândi mărfuri exotice fără să fie nevoit să înfrunte pericolele în care te pun deopotrivă echipajul şi vasul într-o călătorie pe mări adânci. Desigur, plăteşte cu bani pentru toate grijile de care scapă, dar e un târg pe care trebuie să-l accepte orice negustor înțelept.

Jamaillia nu e doar cel mai nordic port de pe Insula Mirodeniilor în care ajung cu regularitate negustorii, e şi singurul port de pe țărmurile noastre în care poposeşte flota Velierelor Mari. Corăbiile ce o alcătuiesc ajung în Jamaillia (pe care, în limba lor barbară, o numesc Portul Apusean) în grup, din trei în trei ani. Despre primejdiile prin care trec traversând apele vorbesc pânzele zdrențuite şi corăbierii vlăguiți. Aduc mărfuri pe cât de exotice, pe atât de scumpe; numai la ei găseşti mirodenia roşie şi guma de sed; şi întreaga cantitate e cumpărată pentru palatul Satrapului, de unde se întoarce pe piață mult prea puțin, de aceea putem considera că acestea n-au cum să ajungă la negustorii obişnuiți. Dar orice altceva aduc e de vânzare pentru cei deopotrivă destul de înțelepți şi

de norocoşi ca vină la Jamaillia când soseşte flota Velierelor Mari.

Căpitanul Banrop, *Sfaturi pentru Corăbierii Negustori*

Un alt mănunchi de zile a venit şi a trecut. Lordul Auriu a ieşit din dormitorul său, cu obişnuita sa înfățişare rafinată şi sofisticată, şi a anunțat sus şi tare că era din nou sănătos tun. Aplicat cu migală în fiecare dimineață, machiajul lui jamaillian devenise chiar mai extravagant ca oricând. Uneori îşi purta solzii chiar şi în plină zi. Bănuiesc că voia să abată atenția, să nu observe nimeni că pielea i se întuneca la culoare. Şi bănuiesc că îi izbutea, fiindcă n-am auzit pe nimeni pomenind de asta. Curtea a întâmpinat însănătoşirea sa cu mare entuziasm; nu-şi pierduse popularitatea.

Mi-am reluat îndatoririle de servitor. Uneori, Lordul Auriu îi distra după-amiaza pe curteni în odăile sale, cu jocuri de noroc sau aducând menestreli. Nobilii tineri, bărbați şi femei deopotrivă, concurau pentru onoarea de a fi invitați. În astfel de ocazii, rămâneam în mica mea odaie, oricând la dispoziția lui, sau eram liber să plec. Continuam să-l însoțesc în timpul plimbărilor călare cu alți aristocrați şi stăteam în spatele scaunului său la dineurile cu pretenții. Însă astfel de evenimente erau acum mai rare. După ce plecaseră atât Străinii, cât şi negustorii

din Bingtown, mulțimea din castelul Buckkeep se subțiase şi reintrase în rutina de mai înainte pe măsură ce nobilii celor Şase Ducate se înapoiaseră pe domeniile lor. Se răriseră jocurile de noroc, reprezentațiile de teatru de păpuşi şi alte distracții. Serile erau mai lungi şi mai liniştite. Aveam o oră liberă în fiecare dintre ele şi de obicei mi-o petreceam în Sala Mare. Copiii din castel îşi învățau din nou lecțiile lângă focul din cămin, în timp ce femeile țeseau şi bărbații ascuțeau săgeți. Bârfele şi poveştile se înşirau în ritmul firului tors. Umbrele ascundeau colțurile încăperilor şi, dacă mă străduiam, puteam să mă cred în acel Buckkeep din vremea copilăriei mele.

Dar pe bufon nu-l mai întrezăream deloc. Lordul Auriu nu-mi arăta prin nicio vorbă şi prin niciun gest că eram altceva decât ceea ce ne credea lumea din castel: stăpân şi servitor. Şi nu-mi adresa niciodată cuvinte care să-l scoată din rolul său de nobil jamaillian. Iar dacă făceam eu vreo glumă care trecea dincolo de limitele acestui rol, n-o lua în seamă.

Prăpastia care mi se căscase în suflet din pricina unui asemenea soi de însingurare mă uimea. Se lărgea şi se adâncea în fiecare zi. La un moment dat, când m-am întors în odaia mea după ce antrenasem împreună cu Wim pe terenul de instrucție, am găsit pe pat un pachet mic. O pungă de pânză adăpostea un fluier roşu atârnat de un şnur verde. Pe un bilet erau caligrafiate cuvintele

„Pentru Thick”, cu scrisul clar al bufonului. Am sperat că era un soi de ofertă de pace, dar, când am îndrăznit să-i mulțumesc, Lordul Auriu şi-a ridicat privirea din tratatul despre plante pe care-l răsfoia, părând absent şi iritat.

— N-am idee pentru ce-mi mulțumeşti, Tom Badgerlock. Nu-mi amintesc să-ți fi dăruit ceva, şi cu atât mai puțin un fluier roşu. E ridicol. Găseşte alte trăsnăi cu care să-ți pierzi timpul, omule. Eu citesc.

M-am retras, înțelegând că fluierul nu fusese făurit ca să mi se facă mie o favoare, ci ca dar sincer pentru Thick din partea cuiva care ştia foarte bine ce înseamnă să fii nesocotit şi batjocorit. N-avea într-adevăr nicio legătură cu mine. Şi la gândul ăsta mi s-a strâns inima.

Cel mai rău era că nu-i puteam destăinui nimănui cât de mizerabil mă simțeam, dacă nu voiam să-i dezvălui lui Chade întreaga măsură a prostiei mele. Aşa că sufeream în tăcere şi mă străduiam din răsputeri să le-o ascund tuturor.

În ziua când mi-a dat bufonul fluierul, m-am gândit că eram pregătit să-mi țin în frâu învățăceii neascultători. Negustorii din Bingtown părăsiseră castelul şi Selden Vestrit plecase împreună cu ei. Sosise timpul să fac ceea ce îi făgăduisem reginei mele.

Am mers mai întâi în turnul lui Chade, apoi am urcat într-al Meşteşugului. Când, aşa cum începuse să devină un obicei, Dutiful n-a apărut,

am deschis larg obloanele, lăsând să între frigul şi întunericul dimineții de iarnă. M-am aşezat pe scaunul lui Verity şi am privit deprimat negurile. Ştiam că bătrânul asasin îi spusese lui Dutiful să vină la mine şi chiar îi plănuise timpul astfel încât să-i rămână mai mult pentru învățătură. Dar asta nu schimbase nimic. De când descoperise porunca dată prin Meşteşug şi o spulberase, nu mai venise deloc la lecții. Îi suportasem nesupunerea mai mult decât mi-ar fi suportat-o Verity mie. Lăsat de capul lui, prințul n-avea să revină la mine niciodată. Mi-am îndepărtat îndoielile la adresa înțelepciunii faptelor mele. Am răsuflat de câteva ori adânc şi lent în marea de aer rece şi am închis ochii. Mi-am îngustat Meşteşugul către un punct minuscul, poruncitor.

Dutiful. Vino la mine.

N-am simțit niciun răspuns. Fie nu mi-l trimisese, fie refuza să-mi asculte mesajele. Mi-am întins mintea către el. Mi-a fost greu să-l prind. Mi-am spus că mă bloca probabil cu bună ştiință, că îşi ridicase zidurile Meşteşugului în calea mea. M-am aplecat către ele şi am devenit cât se putea de sigur că dormea. I-am pus la încercare tăria zidurilor. Ştiam că, dacă voiam, le puteam sparge ca să trec prin ele. Am tras aer în piept, adunând forța de care aveam nevoie. Pe urmă mi-am schimbat brusc strategia. M-am sprijinit de zidurile lui, apăsând pe nesimțite. Şi am avut senzația că undeva, departe, mi se întindeau

buzele într-un zâmbet subțire. Metoda Nettle, mi-am spus, şi m-am strecurat prin zid în mintea lui adormită.

Dacă visa, nu i-am putut simți visul. Nu era decât neclintirea minții lui, răspândindu-mi-se în jur pe tăcute, ca o băltoacă. M-am lăsat să cad în ea, ca şi cum aş fi fost o pietricică.

Dutiful.

A devenit conştient de prezența mea cu o zvâcnire. În prima clipă a fost indignat.

Ieşi!

A încercat să m-azvârle din minte, dar trecusem deja de apărarea lui. I-am opus rezistență în tăcere, fără să fiu agresiv, ci doar refuzând să mă las izgonit. Ca şi în timpul primei noastre lupte, s-a aruncat asupra mea condus de furie, fără nicio strategie. Am rămas pe poziție, suportându-i loviturile mentale de pumn în vreme ce se sleia de puteri. Când l-a zdrobit oboseala, i-am vorbit din nou.

Dutiful. Te rog, vino în turn.

M-ai mințit. Mă dezguști. Nu te-am mințit. Te-am nedreptățit fără să vreau. Am încercat să repar lucrurile ți am crezut că izbutisem. Pe urmă, în cel mai nepotrivit moment cu putință, ne-am dat amândoi seama că nu era așa.

M-ai ținut în frâu. Încă de când ne-am cunoscut m-ai silit să fac ce-ai vrut tu. Probabil m-ai forțat să cred că-mi eşti pe plac.

Cercetează-ți amintirile, Dutiful. O să descoperi că

nu e adevărat. Dar n-o să mai vorbesc cu tine astfel. Vino în Turnul Meşteşugului. Te rog.

Nu vin.

Te aştept.

Şi m-am retras din mintea lui.

Am rămas o vreme nemişcat, adunându-mi puterile şi gândurile. O durere de cap îmi apăsa tâmplele, vrând să-i dau atenție. Am împins-o deoparte. Am răsuflat adânc şi m-am întins din nou în afară.

Să-l găsesc pe Thick a fost uşor. Din mintea lui izvora muzică, o muzică unică în felul ei, fiindcă nu avea sunet. Când am lăsat-o să-mi curgă în voie prin cap a devenit şi mai stranie, fiindcă nu era alcătuită din note cântate de un flaut sau de o harfă. M-a captivat pentru o clipă. Pe un nivel al melodiei, „notele” erau frânturi din zgomotele obişnuite ale vieții de zi cu zi. Tropotul unei copite, zăngănitul unei farfurii aşezate pe masă, şuierul vântului când pătrunde prin coşul de fum, clinchetul unei monede căzute pe caldarâm. Era o muzică alcătuită din sunetele vieții. Pe urmă am alunecat în adâncul ei şi pe al doilea nivel nu am dat de muzică, ci de un anumit motiv melodic. Sunetele erau separate unele de altele diferitele lor înălțimi, dar asta ținea seamă de un acelaşi tipar, ca şi modul în care se repetau. Semăna mai degrabă cu o tapiserie. Vedeai mai întâi întregul tablou, pentru ca, după o privire mai atentă, să desluşeşti şi materialul din care erau alcătuite

imaginile. Iar studiind în amănunt descopereai fiecare fir, cu textura şi culoarea lui aparte.

M-am descâlcit cu greu din cântecul lui Thick. Şi m-am întrebat cum era cu putință ca o minte atât de simplă să dea naştere unei melodii atât de întortocheate şi de subtile. Iar în clipa următoare mi s-a tăiat răsuflarea, fiindcă am înțeles. Broderia muzicală era cadrul gândurilor şi al lumii lui. Aduna amănuntele cărora le dădea atenție, punând fiecare sunet auzit la locul care i se potrivea în acel tablou sonor. Nu era aşadar mai deloc de mirare că grijile meschine pentru lumea înconjurătoare, din pricina cărora ne agitam eu şi Chade, nu-şi găseau loc în gândurile lui şi nu se sinchisea de ele. Cât de mult mă concentram eu asupra sunetului picăturilor de apă sau al unei lame ascuțite de o piatră?

Mi-am venit în fire, aşezat pe fotoliul lui Verity. Aveam senzația că mintea îmi era burete căzut într-o apă a muzicii. Trebuia să las melodia lui Thick să se scurgă din mine înainte de a-mi regăsi propriile gânduri şi intenții. După o vreme, mi-am umplut din nou plămânii cu aer, m-am liniştit şi m-am întins din nou în afară.

De data asta am avut grijă să nu m-ating decât de marginile muzicii lui, foarte uşor. Acolo am şovăit, încercând să-mi dau seama cum era cel mai bine să-l fac conştient de prezența mea fără să-l sperii. Am făurit o legătură cu toată delicatețea de care eram în stare.

Thick?

I-am simțit spaima şi furia izbindu-mă ca un pumn în stomac. A fost ca şi când aş fi înghiontit o pisică adormită. A fugit, dar nu înainte de a mă zgâria. Zguduit, am deschis ochii şi am văzut zbuciumul valurilor mării, întocmai cum se zărea de la fereastra turnului. Dar chiar şi aşa mi-a venit greu să mă reaşez în propriul trup şi să mă conving că acolo îmi era locul. M-a invadat un val de greață. Ei, prima încercare a mers grozav de bine, mi-am spus, cu acreală. M-am lăsat o vreme în brațele descurajării. Dutiful nu venea, iar Thick n-avea să mă lase niciodată să-l învăț ceva. La acest şirag al înfrângerilor s-a adăugat gândul că nu mai primisem nicio veste de la Hap de când îi spusesem să se împace cu meşterul lui fără ajutorul meu. Mă pricepeam uimitor de bine să-i spulber iluziile oamenilor pe care-i îndrăgeam cel mai mult şi să-i nemulțumesc.

Încă un efort, atât mi-am făgăduit. Pe urmă aveam să mă întorc în odaia mea sumbră şi de-acolo aveam să-i dau de ştire Lordului Auriu că umilul său servitor îşi lua o zi liberă. Aveam să plec în oraş, ca să dau într-un fel sau altul de Hap. Am scos fluierul roşu şi l-am privit. Bufonul se întrecuse pe sine însuşi. Era mult mai frumos decât oricare altul pe care-l mai văzusem vreodată. Îl împodobeau păsări minuscule. L-am dus la buze şi am încercat să cânt câteva note. În tinerețea mea, Patience încercase să mă învețe să cânt la

mai multe instrumente. Dar nu izbutise mare lucru cu niciunul dintre ele. Puteam totuşi să înşir notele unui cântecel simplu, pentru copii. L-am repetat de mai multe ori, străduindu-mă zadarnic să-l fac să curgă cât mai lin. Pe urmă m-am lăsat pe spătarul scaunului, cu fluierul încă la buze. Cântând, m-am întins spre Thick, trimițându-i doar notele în loc de orice fel de gând sau semn al prezenței mele. Cântecul s-a năpustit în muzica lui şi o vreme s-a contopit cu ea, într-un amestec discordant. Pe urmă melodia lui s-a stins, pe măsură ce-şi îndrepta tot mai mult atenția către mine.

Ce-i asta?

Gândul nu mi se adresa mie. Thick aproape că nici nu s-a întins în afară, să vadă de unde venea sunetul. Mi-am trimis către el cuvintele, străduindu-mă s-o fac cu mare delicatețe. Şi nu m-am oprit din cântat în acest timp.

E un fluier roşu. Pe un şnur verde. E al tău, dacă vrei să vii să-l iei.

Întrebarea lui a venit după un moment în care şi-a ascuns gândurile.

Unde?

Asta m-a pus pentru o clipă pe gânduri. La piciorul scării care urca în Turnul Meşteşugului se afla un străjer. Nu-i puteam spune lui Thick să vină pe acolo. Ar fi fost întors din drum. Chade îi dezvăluise cel puțin o parte din labirintul coridoarelor secrete din castel. Ştiam că ar fi

trebuit să cer părerea bătrânului asasin înainte de a-i arăta eu şi altele, dar prilejul era prea bine venit ca să-l nesocotesc. Voiam să văd dacă-l puteam călăuzi pe Thick folosindu-mă de legătura dintre mințile noastre. Nu aş fi pus doar la încercare limitele talentului nostru de a comunica unul cu altul prin Meşteşug, mi-aş fi dat totodată seama şi care erau puterile lui. Am refuzat să pierd prea mult timp şovăind.

Vino la mine pe aici.

Am trimis către mintea lui imaginea odăii lui Chade din turn. Apoi i-am arătat, pas cu pas, coridoarele pe care trebuia să meargă. N-am făcut-o în grabă, dar nici cu încetineală.

Dacă te rătăceşti, am adăugat, în încheiere, *întinde-te spre mine.*

O să te-ajut.

Pe urmă am întrerupt cu delicatețe legătura dintre noi. M-am sprijinit din nou de spătar şi m-am uitat la fluierul din mâna mea. Speram să fie o momeală destul de puternică. L-am aşezat pe masă şi am pus lângă el o figurină care înfățişa o femeie. Era cea găsită de prinț pe plaja pe care ne duseseră stâlpii Meşteşugului. Fără să ştiu prea bine de ce, o luasem din turnul lui Chade ca să i-o înapoiez prințului. Mi-am amintit, cu bruscă strângere de inimă, de penele găsite pe aceeaşi plajă. Nu-i vorbisem niciodată bufonului despre ele. Nu mi se păruse niciodată că ar fi fost momentul potrivit. Şi mă întrebam dacă aveam s-

o fac vreodată. Mi-am alungat gândul din minte. Aveam de făcut lucruri pentru care era nevoie de toată atenția mea.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte. Când m-am ridicat în picioare, am văzut că tremuram uşor. Trecuse destulă vreme de când nu mă mai folosisem de Meşteşug atât de mult ca în dimineața aceea. Şi durerea de cap era mai puternică în aceeaşi măsură. Dacă aş fi avut un ceainic, o cană, apă şi scoarță de spiriduş, probabil că m-aş fi lăsat ispitit. M-am mulțumit în schimb să-mi torn un pahar de rachiu şi să-mi scot câtva timp capul pe fereastră.

Pe urmă am auzit paşi pe treptele turnului. M-am gândit că era străjerul. Mi-am luat sticla şi paharul, m-am retras într-un colț întunecos şi am rămas nemişcat. Am auzit cheia răsucindu-se încet în broască şi uşa s-a deschis. Pe urmă a intrat Dutiful. A închis uşa cu hotărâre şi şi-a rotit privirea prin încăperea care părea pustie. Iritarea i se citea clar pe față. S-a apropiat de masă şi s-a uitat din nou în jur. Şi atunci, încet, am înțeles ceva. Prințul stăpânea Harul, dar nu cu aceeaşi forță ca mine. Deşi ne aflam în aceeaşi încăpere, nu simțea prezența. Descoperisem ceva nou pentru mine: ca şi Meşteşugul, Harul nu era la fel de puternic pentru toți cei care se bucurau de el. Mi-am făgăduit să chibzuiesc la asta mai târziu.

— Aici.

A tresărit violent când mi-a auzit glasul şi a

devenit conştient de prezența mea când am ieşit din umbră, cu paharul în mână. M-a privit cu asprime când m-am apropiat şi am pus paharul pe masă.

— Bună dimineața, prințul meu.

Mi-a vorbit cu hotărâre şi cu un dispreț enorm.

— Poți să pleci, Tom Badgerlock. Nu mai vreau să mă înveți nimic. O să vorbesc cu mama, ca să-ți poruncească să părăseşti castelul.

Mi-am păstrat calmul.

— Cum ți-e voia, prințul meu. Fără îndoială, asta va fi şi pentru mine calea cea mai uşoară.

— Nu e vorba de ceea ce e „mai uşor“ pentru mine. E vorba despre încredere înşelată, despre trădare. Ai folosit Meşteşugul împotriva mea, a prințului căruia îi datorezi de drept supunere. Aş putea cere să fii surghiunit. Sau chiar executat.

— Ai putea, prințul meu. Sau ai putea să-mi ceri o explicație.

— Nicio explicație nu poate scuza ceea ce ai făcut.

— N-am spus c-ai putea să-mi ceri o scuză; doar o explicație.

Şi aici conversația s-a întrerupt. Am refuzat să-mi las ochii în jos. I-am susținut privirea. Eram hotărât să nu mai scot niciun cuvânt înainte de a-mi cere el, curtenitor, să-i explic. Iar el părea la fel de hotărât să mă intimideze cu aerul său princiar până când mă hotărâm să-l implor să mă ierte.

Încordarea dintre noi a lucrat în favoarea mea.

— Explicația trebuia dată de mult.

— Poate că da, am recunoscut, şi am aşteptat din nou.

— Explică-te, Tom Badgerlock.

Un „te rog“ ar fi sunat frumos, dar mi-am dat seama că mai mult de-atât nu se putea umili. La un băiat de vârsta lui, amorul propriu e din cale-afară de fragil.

M-am apropiat de masă şi mi-am umplut din nou paharul. Am ridicat sticla întrebător către el, dar a clătinat din cap, refuzând cu grosolănie să bea cu unul de teapa mea. Am oftat.

— Cât de bine îți aminteşti ce s-a întâmplat pe plajă? Plaja pe care-am ajuns când am fugit prin monolit?

S-a înnegurat la față şi a căpătat un aer prudent.

— Păi… A şovăit, aproape gata să mintă. Apoi: îmi amintesc câte ceva. Totul păleşte, ca un vis, dar îmi revin pe urmă în minte frânturi foarte clare. Ştiu că te-ai folosit de magia Meşteşugului ca să ne duci acolo. Asta m-a vlăguit şi, cumva, m-a năucit. Îmi imaginez că atunci ți-ai aruncat vraja de putere asupra mea.

Am oftat. Avea să fie mult mai greu decât mă temusem.

— Îți aminteşti momentul în care eram lângă un foc şi m-ai atacat? Ții minte că m-ai atacat ca să mă ucizi?

Şi-a ferit o clipă privirea, apoi a dat din cap ca şi cum ar fi fost surprins fiindcă-şi amintea aşa ceva.

— Dar n-a fost întru totul din propria mea voință. Doar ştii! Peladine se străduia să-mi controleze până şi trupul. Şi atunci nu te cunoşteam. Credeam că-mi eşti duşman!

— Nici eu nu te cunoşteam. Nu aşa cum te cunosc acum. Dar aveam deja o legătură prin Meşteşug, fiindcă fusesem nevoit mai înainte să plec după sufletul tău şi să ți-l readuc în corp.

Am şovăit, apoi m-am hotărât să nu vorbesc despre cealaltă ființă pe care o întâlnisem, creatura uriaşă care ne ajutase să ne întoarcem. Amintirea aceea rămânea cețoasă chiar şi în mintea mea. Era mai bine să nu aduc vorba despre ceea ce nu puteam să explic. Am tras aer în piept.

— Ştiam că Peladine era în tine. Şi că pe ea n-o putea împiedica nimic să mă ucidă, nu-i păsa dacă, făcând-o, tu ai fi fost rănit. Mă înspăimânta. Şi atunci, copleşit de furie şi de teamă pentru viața mea, ți-am poruncit: „Dutiful, nu mi te mai împotrivi!” A fost o poruncă dată prin Meşteşug. S-a întipărit în mintea ta cu mai multă forță decât aş fi vrut. N-am făcut-o dinadins, Dutiful. A fost un accident, pe care l-am regretat şi am încercat să îndrept lucrurile. Şi am crezut că-mi izbutise.

Mi-am simțit pe buze un zâmbet nepoftit.

— Am crezut că te scăpasem de ea, până în clipa când am încercat să te împiedic să faci declarația prostească din Sala Mare. Abia atunci mi-am dat seama că legătura îşi lăsase o umbră, şi asta s-a petrecut în clipa când ai rupt-o.

— Da. Am rupt-o.

A vorbit cu satisfacție. Pe urmă m-a săgetat din nou cu privirea.

— Dar, ştiind că a existat, ştiind că-mi poți face aşa ceva, cum aş mai putea avea vreodată încredere în tine?

Încă mă mai gândeam ce să-i răspund când Thick a deschis uşa din lateralul căminului. Pentru un trup masiv, ca al lui, intrarea cu pânze de păianjen şi praf pe margini era mai strâmtă decât pentru mine. A rămas o clipă nemişcat, clipind şi țintuindu-ne cu ochii lui parcă somnoroşi pe mine şi pe prințul uluit. Cu falca împinsă în afară şi cu limba ieşindu-i printre buze, părea căzut pe gânduri. Pe urmă a şi vorbit:

— Am venit să-mi iau fluierul.

— Şi o să-l primeşti, am spus.

Am ridicat fluierul de pe masă şi i l-am întins, legănându-se la capătul şnurului verde. Şi am adăugat cu blândețe:

— Şi eşti iscusit, Thick. Ai făcut ce ți-am spus, şi iată-te aici.

S-a apropiat de mine bănuitor, târşindu-şi picioarele. Mă îndoiesc că îl recunoscuse pe prințul Dutiful, departe de tron şi fără însemnele puterii. S-a strâmbat şi la el, spunând:

— M-ai făcut să merg o grămadă.

A înhățat fluierul şi l-a apropiat de ochii lui mici, cercetători. Pe urmă s-a încruntat.

— Ăsta nu e fluierul meu!

— Acum e, l-am încredințat. E nou, făcut special pentru tine. Vezi păsările de pe el?

L-a răsucit în mâini.

— Îmi plac păsările, a recunoscut în silă.

Ne-a întors spatele, gata să plece, cu fluierul strâns la piept. Prințul îl privea fix, cu o groază vecină cu dezgustul. Ştiam care era, în Regatul Munților, soarta oricărui copil cum fusese Thick. Avea parte de o moarte rapidă şi poate milostivă, aşa cum ar fi înecat Burrich un cățeluş diform. Însă regina Kettricken îmi poruncise să-i dau lecții acelui om. Oare tradițiile din țara mamei sale aveau să-l împiedice pe prinț să-l accepte pe Thick? Mi-am propus să nu sper că Dutiful n-avea să-l primească în coteria lui. M-am străduit să-l întârzii pe netot.

— Nu-l încerci, Thick?

Mi-a răspuns târşindu-şi picioarele spre uşă.

— Nu.

— Încearcă melodia pe care ți-o cânți în gând. Asta: la-da-da-da-de... Când mă străduiam să redau cântecul pe care ajunsesem să-l învăț, Thick s-a răsucit brusc spre mine.

— E-al meu! a urlat. Cântecul meu! Cântecul mămicii mele! S-a repezit la mine cu o privire ucigaşă. A ridicat fluierul ca pe un cuțit pe care mi l-ar fi putut împlânta în inimă.

— Îmi pare rău, Thick. N-am ştiut că vrei să-l ții numai pentru tine.

Dar mi-am dat brusc seama că ar fi trebuit să

ştiu. M-am retras din faţa lui. Avea trupul îndesat, cu picioare şi braţe scurte, stângace. Ştiam că, dacă ne-am fi luat la trântă, l-aş fi înfrânt. Dar mai ştiam şi că n-aş fi reuşit fără să-l rănesc. Şi nu voiam. Trebuia să-i câştig bunăvoinţa. M-am repezit dincolo de masă.

— Cântecul meu! a repetat el. Hoţ împuţit, duhoare-de-căcat-de-câine!

Lui Dutiful i-a scăpat un hohot de râs. Cred că era deopotrivă îngrozit şi fascinat de netotul care mă ataca din pricina unui cântec. Pe urmă s-a încruntat brusc. În timp ce ocoleam masa, având grijă să mă despartă tot timpul de Thick până ce izbuteam să-l domolesc, prinţul a exclamat pe neaşteptate:

— Ştiu cântecul ăsta! A fredonat o frântură, făcându-l pe Thick să se încrunte mai tare. E primul lucru pe care-l aud de fiecare dată când încerc să folosesc Meşteşugul. De la tine vine?

Părea uluit.

— Cântecul meu! a strigat Thick din nou, apărându-şi proprietatea. Cântecul mămicii mele! Nu poţi să-l auzi. Numai eu pot!

S-a răsucit şi s-a repezit deodată către prinţ, alergând. A înşfăcat din fugă sticla de rachiu, ridicând-o ca pe o bâtă, fără să-i pese că alcoolul se scurgea vijelios din ea şi în josul braţului lui. Dutiful a făcut ochii mari, dar un orgoliu prostesc nu l-a lăsat să se retragă, ferindu-se de atacul violent al netotului. A rămas pe loc, aplecându-se

într-o poziție de luptă învățată de la mine. Mâna i s-a dus ia cuțitul de la centură. Thick s-a apropiat şi mai mult şi i-am simțit mintea împrăştiindu-şi, drept răspuns, norul care amorțea mintea:

Nu mă vezi, nu mă vezi, nu mă vezi.

L-am văzut pe Dutiful încercând să reziste şi adunându-şi puterile ca să străpungă cu o lovitură scutul creat de Meşteşugul bondocului.

— Nu! am urlat îngrozit. Nu vă faceți niciun rău unul altuia!

Şi sub porunca mea a scânteiat tăişul Meşteşugului. I-am văzut pe amândoi înfiorându-se la atingerea lui, i-am văzut răsucindu-se ca să mă înfrunte cu brațele ridicate, ca şi cum astfel ar fi putut para magia. Şi am putut aproape s-o văd ricoşând de ei, dar pentru o clipă i-a năucit pe prinț şi pe netot deopotrivă. Propria mea poruncă, respinsă instinctiv de cei doi, m-a cutremurat şi pe mine, dar mi-am revenit mai repede decât ei. Dutiful a dat înapoi cu un pas, clătinându-se, iar Thick a scăpat sticla şi-a ridicat palmele durdulii ca să-şi acopere ochii. Ceea ce făcusem mă îngrozea, dar, când au rămas amândoi nemişcați, docili pentru o clipă, m-am grăbit să adaug:

— Ajunge! Nu trebuie să vă mai atacați niciodată aşa. Nu şi dacă vreți să învățați împreună cum să stăpâniți Meşteşugul.

Am fost mândru de mine însumi fiindcă nu-mi lăsasem vocea să tremure.

Prințul a scuturat din cap.

— Ai făcut-o iar! a exclamat năucit. Ai *îndrăznit* să foloseşti Meşteşugul împotriva mea!

— Întocmai, am recunoscut. Ce altceva ai fi vrut să fac? am întrebat apoi. Să mă uit cum vă distrugeți mintea unul altuia? L-ai întâlnit vreodată pe vărul tău August, Dutiful? Pe bătrânul ăla care tremură tot timpul, cu saliva scurgându-i-se printre buze? El a fost victima unui accident, dar alții au pățit-o după ce s-au slujit de Meşteşug într-o luptă ca asta pe care erați gata s-o începeți voi. Şi, da, uneori sfârşitul a fost moartea, o moarte care l-a vătămat pe cel care-a ucis aproape la fel de cumplit ca pe acela care-a fost ucis.

Dutiful s-a sprijinit de masă. Thick şi-a luat mâinile de la ochi şi le-a lăsat din nou în jos. Îşi muşcase limba, care sângera. Dutiful ne-a vorbit amândurora.

— Sunt prințul vostru. Mi-ați jurat credință. Cum îndrăzniți să mă atacați?

Mi-am umplut plămânii cu aer şi am intrat fără tragere de inimă în rolul pe care mi-l impusese Chade.

— Nu şi aici, am spus, cu voce înceată. E adevărat că am jurat credință casei Farseer. O slujesc cât de bine pot. Iar ca s-o pot sluji astfel, trebuie, Dutiful, să-ți spun un lucru pe care vreau să-l înțelegi. În încăperea asta, nu eşti prințul meu, ci învățăcelul meu. Şi, la fel cum îți face maestrul tău de scrimă vânătăi cu o lamă boantă ca să te învețe să lupți, voi folosi şi eu forța ori de

câte ori va fi necesar. M-am întors spre Thick, care ne privea bosumflat pe amândoi. În încăperea asta, Thick nu e servitor. Aici e învățăcelul meu. M-am uitat de la unul la altul şi i-am pus în hamul pe care trebuiau să-l poarte împreună. Aici sunteți egali. Învățăcei. O să vă tratez cu respect şi vreau să vă respectați unul pe altul. Dar nu mă înțelegeți greşit. În încăperea asta, în timpul lecțiilor noastre, autoritatea mea e absolută. Mi-am plimbat din nou privirea de la unul la celălalt. Ați priceput amândoi?

Pe chipul prințului se citea încăpățânarea, iar Thick era bănuitor.

— Nu servitor? a întrebat tărăgănând silabele.

— Nu, dacă te hotărăşti să-mi fii învățăcel. Să înveți ce-am să-ți spun eu. Pentru ca, în final, să-l poți ajuta pe prinț.

S-a încruntat, pe măsură ce înțelegea totul încetul cu încetul.

— Să-l ajut pe prinț. Să muncesc pentru el. Servitor. Mai multă muncă pentru Thick.

Ochii lui mici au licărit răutăcioşi în timp ce dezvăluia ceea ce luase drept intenția mea ascunsă.

Am clătinat din cap.

— Nu. O să-l ajuți pe prinț. O să faci parte din grupul lui. Ca prieten.

— Oh, te rog, a mormăit prințul cu dispreț.

— Nu ca servitor.

Asta îl încânta evident pe Thick. Mi-a dezvăluit

ceva în plus despre el. Îl crezusem prea greoi la minte ca să-i pese care-i era locul în lume. Însă, fără nicio îndoială, prefera să nu fie servitor.

— Da. Dar numai dacă eşti învățăcel. Dacă nu vii aici în fiecare zi şi nu te străduieşti să înveți ceți spun eu, nu eşti învățăcel. Thick e atunci din nou servitor. Cară lemne şi aduce apă.

Am pus sticla goală pe masă. El s-a grăbit să-şi atârne fluierul de gât.

— Îl păstrez, a zis apăsat, ca şi cum ar fi fost o parte importantă a înțelegerii noastre.

— Servitor sau învățăcel, fluierul e al lui Thick, l-am lămurit eu.

Asta a părut să-l facă din nou să cântărească lucrurile. Limba mică, groasă i-a ieşit mai mult dintre buze în timp ce se gândea.

— Nu se poate să vorbeşti serios, a zis prințul cu jumătate de glas. *Ăsta* o să facă parte din coteria mea?

M-am simțit, în aceeaşi clipă, cuprins de milă pentru el şi de o puternică iritare stârnită de disprețul lui față de Thick.

I-am răspuns cu voce plată.

— Pentru asta, e cel mai potrivit om găsit de Chade până acum. Fireşte, dacă nu cumva ai întâlnit tu alții cu aceeaşi înclinare înnăscută către Meşteşug.

A tăcut şi a clătinat din cap în silă. Într-un colț al minții, mă amuzam descoperind că-l supăra mai mult ideea că Thick urma să-i fie tovarăş de

învățătură decât intenția mea de a-i trata pe amândoi la fel în timpul lecțiilor. M-am hotărât să profit de acea abatere vremelnică a atenției lui.

— Bun. Atunci ne-am înțeles. Şi cred c-am învățat cu toții destul de multe pentru o singură dimineață. Sper că mâine veți veni amândoi la timp. Acum sunteți liberi.

Thick a fost încântat să plece. Cu fluierul încă strâns în pumn, s-a repezit la uşa de lângă cămin. În timp ce se închidea în urma lui, prințul m-a întrebat cu voce înceată:

— De ce-mi faci asta?

— Pentru că am jurat credință tronului Farseer. Ca să-l slujesc cât de bine pot. Iar tu, Dutiful, poți pleca acum.

Am sperat c-avea să se îndrepte spre uşă, dar n-a făcut-o. Nu înainte de a ciocăni cineva pe neaşteptate. Am tresărit amândoi. M-am uitat la prinț, care a întrebat cu glas sonor:

— Ce e?

Vocea unui paj tânăr a ajuns la noi prin lemnul masiv. Un mesaj pentru voi, prințe, de la sfetnicul Chade. Mi-a poruncit să vă cer iertare, dar să vă spun că e urgent.

— O clipă.

M-am retras din nou într-un colț când el s-a dus la uşă, a descuiat-o, a întredeschis-o şi a primit un sul mic de pergament, sigilat. Urmărindu-l cu privirea, m-am gândit, posomorându-mă, că, indiferent cum o mai fi fost maestrul Galen, în mai

multe privințe făcea ce şi cum trebuia. Discipolii săi n-ar fi cutezat niciodată să se atace unii pe alții, şi cu atât mai puțin să pună sub semnul întrebării autoritatea lui. Şi îi aducea, imediat şi brutal, pe toți pe picior de egalitate, chiar dacă eu fusesem o excepție; toată lumea ştia că mă considera mai prejos decât ceilalți. Oricât de mult mi-ar fi stat în gât, trebuia să imit măcar o parte din ceea ce făcea, deşi refuzam să mă port cu aceeaşi violență. A disciplina nu e totuna cu a pedepsi, m-am gândit, şi am recunoscut ecoul vorbelor lui Burrich.

Dutiful a închis uşa şi a rupt pecetea de ceară. Şi s-a încruntat când a desfăcut sulul pentru a găsi în el un altul, tot cu sigiliu.

— Cred că e pentru tine, a spus stânjenit.

Pe al doilea sul am zărit cuvântul „dascăl“ caligrafiat astfel încât n-aş fi recunoscut niciodată scrisul lui Chade. La vederea blazonului meu, căpriorul Farseer gata de atac, am luat pergamentul din mâna prințului.

— Da, este, am încuviințat scurt.

M-am întors cu spatele, am rupt pecetea şi am citit singura propoziție. Apoi, sub ochii prințului, am aruncat mesajul în foc.

— Ce-a fost? a întrebat el.

— Am fost chemat, i-am răspuns. Trebuie să plec. Dar mă aştept să te văd mâine venind aici la timp, pregătit să înveți. Zi bună, prințul meu.

L-am lăsat în urmă, amuțit de uimire, şi am ieşit

pe mica uşă de lângă cămin, pe care-am închis-o şi am încuiat-o în urma mea. Odată intrat în culoarul îngust, m-am grăbit cât de mult am putut. Am înjurat în gând tavanele scunde, colțurile pe lângă care mă strecurăm cu greu şi labirintul de tunele care şerpuiau, când eu aş fi vrut s-alerg cât mai repede cu putință, pe cel mai drept drum cu putință.

Când am ajuns la gaura din peretele sălii de audiențe private a reginei, aveam gura uscată şi gâfâiam ca un ogar. Am răsuflat de mai multe ori adânc şi m-am silit să rămân nemişcat până când am putut să respir din nou fără zgomot. Pe urmă m-am aşezat pe un taburet mic şi mi-am lipit ochiul de gaura de observare. Întârziasem. Regina şi Chade se aflau deja acolo, ea aşezată, iar el în picioare, alături. Amândoi stăteau cu spatele la mine. În fața lor era un băiat deşirat, de vreo zece ani. Sudoarea îi lipea de țeastă buclele părului negru, iar zăpada noroioasă care-i murdărea tivul mantiei se topea şi picura pe podea. Pantofii pe care-i purta nu fuseseră făcuți pentru o călătorie la vreme de iarnă. Nici crusta de zăpadă de pe jambiere şi de pe picioare încă nu i se topise cu totul. Indiferent de unde venise, mersese probabil toată noaptea. Ochii lui negri, imenşi susțineau privirea reginei.

— Înțeleg, a spus ea cu voce înceată.

Răspunsul a părut să-i dea băiatului curaj. Îmi părea rău că n-auzisem începutul conversației.

— Da, doamna mea, a întărit el. Şi, astfel, auzind că n-o să mai îngăduiți să se repete ceea ce li s-a făcut oamenilor cu Har, am venit la înălțimea Voastră. Poate aici, în Buckkeep, pot fi ceea ce sunt fără să mă alunge nimeni pentru asta. Făgăduiesc că nu-mi voi folosi niciodată Harul în scopuri josnice. Voi jura credință Casei Farseer şi vă voi sluji bine, în orice fel veți dori.

Şi-a înălțat fruntea ca să întâlnească ochii reginei, nu cu obrăznicie, ci cu sinceritate, ca un băiat convins că alesese calea cea bună. M-am uitat cu atenție la fiul lui Burrich şi am recunoscut ceva din Molly în pomeții şi în genele lui.

— Şi tatălui tău îi place ce-ai hotărât? a întrebat Chade, sobru, dar cu blândețe în glas.

Băiatul şi-a ferit privirea. A răspuns cu voce mai înceată.

— Tata nu ştie, domnul meu. Am plecat când am simțit că nu mai puteam suporta. N-o să mi se simtă lipsa. Ați văzut casa noastră. Mai are şi alți fii, băieți buni, fără Har.

— Asta nu înseamnă că nu-ți simte lipsa, Nim.

Băiatul mi s-a părut pentru prima oară iritat.

— Nu sunt Nim. Nimble nu e înzestrat cu Har. Sunt Swift, fratele lui geamăn. Vedeți, tata n-o să-mi simtă lipsa şi din această pricină. Mai are pe cineva care arată la fel ca mine, dar n-are niciun cusur.

Ceilalți au păstrat tăcerea, şocați. Mă îndoiesc că băiatul a înțeles adevăratul motiv al liniştii care se

lăsase. Într-un târziu a spulberat-o Kettricken, încercând să îndrepte lucrurile.

— L-am cunoscut pe Burrich cu ani în urmă. Oricât de mult s-ar fi schimbat, sunt sigură că, înzestrat cu Har sau nu, o să-ți simtă lipsa.

— Când am vorbit cu el, a adăugat Chade, părea să țină foarte mult la toți copiii lui şi era foarte mândru de ei.

Pentru o clipă, am crezut că băiatul avea să cedeze. Însă el a tras aer în piept şi a spus cu voce plată:

— Ei, da, dar asta a fost înainte.

Chade l-a privit, pesemne, nedumerit, fiindcă băiatul l-a lămurit, cu durere în glas.

— Înainte s-apară pata asta în mine. Înainte să afle că am Harul.

I-am văzut pe regină şi pe Chade întorcându-se unul spre altul şi sfătuindu-se în şoaptă. O clipă mai târziu, ea a spus cu blândețe:

— Atunci, Swift, fiu al lui Burrich, iată ce zic eu: te primesc în slujba mea. Dar cred că e cel mai bine s-o fac cu îngăduința tatălui tău. Trebuie să i se spună unde te afli. E nedrept să-ți laşi părinții să se teamă că ai avut o soartă cruntă.

Înainte de a termina ce avea de spus, am auzit cu toții că pe culoarul de lângă încăpere se vorbea cu voci ridicate. A urmat o bătaie uşoară în uşă, apoi, înainte de a avea cineva timp să răspundă, o alta, mai grăbită şi mai puternică. Kettricken a dat din cap către un paj tinerel de lângă ea, care s-a

dus să deschidă. De cealaltă parte a uşii stătea un oştean din gardă, gata să transmită un mesaj. În spatele lui era Burrich, mătăhălos şi încruntat, negru de supărare şi, în ciuda anilor scurşi, am început să tremur la vederea lui. Cu flăcări în ochii negri, se uita în sală, peste umărul oşteanului. Era limpede că-l considera lipsit de orice importanță, fiindcă a strigat:

— Chade! Numai o vorbă, te rog.

Dar i-a răspuns regina Kettricken.

— Burrich. Intră, te rog. Eşti liber, pajule. Închide uşa după tine. Nu, străjer Senna, te încredințez că totul merge bine. În clipa asta n-am nevoie de serviciile tale. Închide uşa.

Burrich a intrat furios, cu paşi mari, dar curtenia împăciuitoare a vorbelor reginei şi seninătatea ei l-au făcut să şovăie. Mergea rotindu-şi un picior, fiindcă încheietura nu i se îndoia cât ar fi trebuit.

S-a lăsat într-un genunchi în fața lui Kettricken, deşi ea a exclamat:

— Oh, Burrich, nu e nevoie de aşa ceva. Te rog, ridică-te!

S-a supus ca şi cum i-ar fi venit greu s-o facă. Când şi-a înălțat ochii spre ea, ceva m-a izbit. O cataractă abia vizibilă, un început sfios de pâclă târâtoare, îi înceţoşa privirea. A salutat ceremonios.

— Regina mea. Lord Chade.

Pe urmă, ca şi cum n-ar mai fi avut nimic altceva

să le spună, s-a întors spre Swift.

— Hai acasă, băiete! Acum.

Şi, când copilul a cutezat să se uite la regină, cerând o confirmare, a mârâit:

— Am spus că mergem acasă! Ai uitat cine ți-e tată?

— Nu, tată. Nu. Dar… cum m-ai găsit? a întrebat Swift descurajat.

Burrich a pufnit cu dispreț.

— Destul de uşor. L-ai întrebat pe fierarul din Trura care e drumul spre Buckkeep. Am bătut cale lungă, prin frig, iar tu i-ai sâcâit destul pe oamenii ăştia. Te iau acasă chiar acum.

L-am admirat pe Swift fiindcă n-a dat înapoi în fața mâniei tatălui său.

— I-am cerut adăpost reginei. Dacă mi-l oferă, vreau să rămân aici.

— Vorbeşti prostii. N-ai nevoie să ți se ofere adăpost. Ți-ai speriat mama atât de tare încât ai adus-o în pragul isteriei, iar sora ta plânge de două nopți. Acum vii acasă, acolo unde ți-e locul, şi-ți vezi de treburile tale. Fără să te plângi.

— Da, tată, a răspuns Swift, nu în semn de supunere, ci doar ca să se ştie că auzise.

Şi-a ridicat în tăcere ochii negri spre regină. Stând alături, Burrich, îmbătrânit şi încărunțit, şi fiul său, cu o încăpățânare geamănă cu a lui în privire, alcătuiau un tablou straniu.

— Dacă-mi este îngăduit să fac o propunere… a început Chade, dar regina l-a întrerupt.

— Swift, ai făcut repede un drum lung. Ştiu că eşti ud, înfrigurat şi obosit. Spune-i străjerului de la uşă să te ducă la bucătărie şi să aibă grijă să primeşti mâncare, apoi să te lase să stai lângă vatră, ca să te încălzeşti şi să te usuci. Vreau să vorbesc cu tatăl tău.

Băiatul a şovăit şi Burrich s-a încruntat mai tare.

— Supune-te, băiete! s-a răstit. E regina ta. Dacă nu eşti în stare să-ți respecți şi să-ți asculți tatăl, măcar dovedeşte că eşti bine crescut ascultându-ți regina. Pleacă-te în fața ei şi fă ce ți-a spus.

Am văzut speranțele băiatului spulberându-se. S-a înclinat țeapăn, dar corect, şi a plecat. Dar nu în grabă, ci cu paşi mari, demn, de parcă s-ar fi dus la propria sa execuție. După ce s-a închis uşa în urma lui, Burrich şi-a întors din nou privirea spre Kettricken.

— Îmi implor regina să mă ierte fiindcă fiul meu a sâcâit-o cu aşa ceva. De obicei e un băiat destul de bun. Numai că a ajuns la… o vârstă dificilă.

— Nu ne-a sâcâit. Ca să fiu sinceră, suport bucuroasă astfel de sâcâieli, dacă te fac să ne vizitezi. Nu vrei să stai jos, Burrich?

I-a arătat un scaun gol, unul dintre mai multele înşiruite în fața ei.

Burrich a rămas în picioare, drept.

— Mulțumesc, dar nu pot zăbovi, doamna mea. I-am promis nevestei mele că mă întorc la ea, cu

băiatul, cât de repede pot şi…

— Trebuie să-ți poruncesc să te-aşezi, bătrânul meu prieten căpos? Sunt sigură că, dacă te odihneşti o clipă, buna ta soție îți va ierta întârzierea.

El n-a răspuns. Apoi, aidoma unui câine căruia i s-a poruncit să stea şi să aştepte, s-a îndreptat spre un scaun şi s-a aşezat. Şi a rămas în aşteptare.

După o pauză, Kettricken a mai făcut o încercare.

— După atâția ani, e păcat că ne aflăm din nou împreună într-o situație atât de jenantă. Însă, oricum ar fi, mă bucur să te văd din nou. Da, şi să văd că ai un fiu tot atât de demn ca tatăl lui.

Pe orice alt tată l-ar fi entuziasmat un asemenea compliment, însă Burrich s-a uitat în jos şi a domolit entuziasmul spunând:

— Mă tem, doamna mea, că are şi toate cusururile tatălui său.

Kettricken n-a făcut risipă nici de timp, nici de cuvinte.

— Vorbeşti despre Har.

Burrich a tresărit de parcă l-ar fi înjurat.

— Swift ne-a spus, Burrich. Nu văd nimic ruşinos în asta. Mi-a mărturisit că a venit la mine fiindcă am interzis persecuția oamenilor cu Har. Mi-a cerut să-l iau în slujba mea. Adevărul e că mi-ar plăcea să am ca paj un băiat atât de curajos. Dar i-am spus că nu se poate decât cu

încuviințarea tatălui lui.

Burrich a refuzat cu o clătinare a capului.

— Nu încuviințez, doamna mea. Swift e mult prea mic ca să trăiască printre străini. Dacă ajunge atât de repede şi cu atât de mult mai sus față de locul care i se cuvine, i s-ar putea urca la cap.

Trebuie să mai rămână alături de mine câțiva ani, până învață să-şi stăpânească impulsurile copilăreşti.

— Până când vei izbuti să-l laşi fără Har, a completat Chade.

Burrich i-a cântărit spusele, apoi s-a încruntat.

— Nu cred că aşa ceva e cu putință. Încerc de mulți ani să scot Harul din mine însumi. Şi totuşi rămâne acolo. Dar, dacă nu putem scăpa un om de el, îl putem măcar învăța să-l respingă. Aşa cum poate învăța să respingă orice alte apucături rele.

— Şi eşti atât de sigur că Harul e o apucătură rea, că trebuie disprețuit? Kettricken vorbea cu blândețe. Cu atâția ani în urmă, dacă tu n-ai fi fost înzestrat cu Har, eu aş fi murit de mâna lui Regal, iar Fitz ar fi pierit în temnița lui.

Burrich a respirat scurt. Răsuflarea a părut să i se oprească în gât, aşa că a luat o altă gură de aer, ca un om care se controlează străduindu-se din greu. Şi-a ridicat privirea clipind şi mi s-a frânt inima când i-am văzut genele ude de lacrimi pe care nu şi le ascundea.

— Îi rosteşti numele, a spus, cu vocea răguşită, dar nu-ți dai seama că el e motivul pentru care mă port astfel? Regina mea, dacă n-ar fi fost Harul, Fitz n-ar fi ajuns niciodată în temnița lui Regal. Dacă n-ar fi fost Harul, poate ar mai trăi şi azi. Harul l-a osândit la moarte, şi nici măcar ca om. Ca animal.

Respira întretăiat şi îi hârjâia vocea, dar stătea drept şi se stăpânea.

— Îmi trăiesc fiecare zi a vieții gândindu-mă că am dat greş. Prințul meu, prințul Chivalry, mi l-a încredințat pe singurul său copil, cerându-mi numai să-l cresc aşa cum se cuvine. Nu mi-am putut ține cuvântul față de prinț, nu l-am putut ajuta pe Fitz şi m-am dezamăgit pe mine însumi. Fiindcă am fost slab. Voința nu mi-a fost atât de puternică încât să mă port cu asprime cu un băiat care trebuia strunit. Aşa că i-a căzut pradă acelei magii abjecte, a practicat-o şi ea l-a dus la pieire. A plătit fiindcă dragostea mea pentru el şi-a spus cuvântul acolo unde nu trebuia. A avut parte de o moarte cumplită şi s-a stins singur, ca un animal.

Regina mea, l-am iubit pe Fitz, mai întâi ca pe fiul prietenului meu şi apoi ca prieten al meu. L-am iubit ca pe un fiu. Şi nu-mi voi pierde încă un fiu din pricina acestei magii de joasă speță. N-o să-l pierd.

Vocea lui groasă n-a tremurat decât la ultimele cuvinte. Îşi tot încleştase şi descleştase mâinile, până când le lăsase în jos, cu pumnii strânşi. Şi le

țintuia cu ochii înceţoşaţi.

— Burrich, bătrâne prieten. Chade vorbea cu glas sugrumat. Cu mult timp în urmă, mi-ai trimis vorbă că Fitz s-a stins. Atunci m-am îndoit de asta. Şi încă mă mai îndoiesc. Cum poţi fi sigur de moartea lui? Adu-ţi aminte ce ne-a spus amândurora. Că pleacă spre miazăzi, spre Chalced şi mai departe de Chalced. Poate că asta a şi făcut şi…

— Nu. N-a izbutit.

Burrich şi-a dus încet mâinile la gât. Şi-a întors gulerul şi a scos de sub el un obiect mic, strălucitor. Mi s-a răsucit inima-n piept şi m-au podidit lacrimile. Le-a arătat celor doi obiectul care-i lucea în palmele pline de bătături.

— Îl recunoaşteţi? E acul pe care i l-a dat regele Shrewd, când a hotărât că băiatul e în slujba lui. A suspinat zgomotos, apoi şi-a dres glasul. Când i-am găsit trupul, Fitz murise de mult. Din el muşcaseră multe creaturi. Dar ăsta era încă acolo, în gulerul cămăşii în care a murit. A murit ca un animal, luptându-se cu alte animale, aproape semeni de-ai lui. A fost fiul unui prinţ, al celui mai bun dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut, şi a murit ca un câine.

A strâns pe neaşteptate acul în pumn. Şi l-a înfipt la loc, sub guler, fără să mai scoată nicio vorbă.

Stăteam în întuneric, dincolo de perete, apăsându-mi gura cu palma. Încercam să nu mă

înec cu propriile lacrimi, trădându-mi prezența. Trebuia să-mi păstrez secretul. Pentru el trebuia să rămân mort. Nu mă gândisem niciodată ce putea să însemne pentru el moartea mea. Nu, nu-mi imaginasem niciodată că-i putea aduce atâta durere, atâtea remuşcări. Burrich continua să creadă că Harul mă luase în stăpânire, că ajunsesem să duc o viață de animal, în pădure, până când mă atacaseră şi mă uciseseră neoamenii. Nu se îndepărta prea mult de adevăr. O vreme îmi găsisem *refugiu* într-o viață de lup dusă în trup omenesc. Dar mă smulsesem din adăpostul acela, îmi impusesem să fiu om din nou. Când mă atacaseră neoamenii, dând buzna în casa mea, fugisem. Şi trecuseră mai multe zile până când îmi dădusem seama că uitasem acolo acul pe care-l prețuiam atât de mult. Burrich găsise trupul unui neom ucis de mine. Purta cămaşa cu acul înfipt în guler. Aşa că Burrich crezuse că leşul era al meu. În toți anii scurşi de atunci, ignoranța în care trăia astfel fusese de folos pentru atingerea scopurilor mele. Crezusem că era cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla tuturor. El şi Molly se îndrăgostiseră şi-şi duceau viața împreună. Dacă aflau că eram în viață, legătura care-i unea s-ar fi putut rupe. Lucrurile trebuia să rămână aşa cum erau. Întru totul. Stăteam nemişcat, amorțit, uitându-mă la bărbatul care se simțea vinovat de moartea mea. Trebuia să poarte mereu povara acelei vinovății.

Nu puteam să schimb nimic.

— Burrich, eu cred că n-ai greşit cu nimic şi n-ai dezamăgit pe nimeni, a spus Kettricken cu blândeţe. Şi nu văd Harul ca pe un cusur al fiului tău. Lasă-l aici, cu mine. Te rog.

El a clătinat din cap, încet, hotărât.

— N-ai spune asta dacă ar fi fiul tău. Dacă ar fi zi de zi în pericol să afle lumea ce e de fapt.

Am văzut umerii lui Kettricken înălţându-se ca şi cum ar fi tras aer în piept şi am ştiut că se pregătea să-i dezvăluie că şi fiul ei avea Har. Şi Chade a simţit pericolul, fiindcă s-a amestecat imediat în vorbă.

— Te înţeleg, Burrich. Nu-ţi împărtăşesc părerea, dar ţi-o înţeleg. A şovăit o clipă, apoi a întrebat: Ce-o să faci cu băiatul?

Burrich s-a holbat la el. Pe urmă a râs scurt.

— Ce? Te temi c-o să-i pun pielea pe băţ? Nu. O să-l duc acasă, o să-l ţin cât mai departe de animale şi o să-l pun la muncă în fiecare zi, până când o să fie atât de obosit încât s-adoarmă seara înainte de a ajunge în pat. Nimic mai rău decât asta. Limba ascuţită a mamei lui o să-i lase probabil urme mai dureroase decât un ciomag. Nici sora lui n-o să-l ierte uşor fiindcă ne-a pricinuit atâtea griji.

Pe urmă s-a încruntat brusc, posomorându-se mai tare ca oricând.

— Flăcăul v-a zis cumva că se teme c-o să-l omor sau c-o să-l schilodesc? Fiindcă e o minciună, şi el

o ştie, şi pentru asta ar merita un dos de palmă.

— N-a spus nicidecum aşa ceva, a răspuns Kettricken încet. Numai că nu mai poate suporta traiul într-o casă unde Harul îi e interzis.

Burrich a pufnit.

— Nimeni nu moare fiindcă i s-a interzis Harul. Când renunți la el, te simți singur, asta o ştiu foarte bine. Dar nimeni nu moare dacă se fereşte de el. Îți aduce moartea numai când îl foloseşti.

S-a ridicat brusc în picioare. I-am auzit genunchiul beteag trosnind şi i-am văzut strâmbătura de durere.

— Iartă-mă, regina mea, dar înțepenesc dacă stau prea mult pe scaun, şi-o să-mi fie mai greu să fac azi drumul către casă.

— Atunci rămâi o zi aici, Burrich. Du-te la baia de aburi, să-ți uşurezi durerile din piciorul rănit de două ori în vreme ce apărai viața unui Farseer. Mănâncă bine şi dormi la noapte într-un pat moale. Dacă pleci mâine înapoi se cheamă c-o faci destul de repede.

— Nu pot, doamna mea.

— Ba poți. Trebuie să-ți dau o poruncă şi ca să te bucuri de odihnă?

Vocea reginei era plină de căldură.

Burrich a privit-o în ochi.

— Regina mea, îmi porunceşti să-mi încalc cuvântul dat doamnei mele de acasă?

Kettricken şi-a înclinat cu gravitate fruntea în fața lui.

— Om bun, numai onoarea îți mai e la fel de neclintită ca încăpățânarea. Nu, nu ți-aş porunci niciodată să-ți încalci cuvântul. Propria mea viață a depins de el prea des. Te las să pleci, dacă asta vrei. Dar trebuie să mai zăboveşti atât cât e nevoie ca să împachetez câteva daruri pe care vreau să le duci familiei tale. Şi, în acest timp, te poți bucura şi tu de o masă caldă şi de căldura vetrei.

El a păstrat o clipă tăcerea.

— Cum doreşti, doamna mea, a spus apoi.

Şi s-a lăsat din nou într-un genunchi, încet şi suportând durerea.

Pe urmă s-a ridicat şi a aşteptat. Kettricken a oftat.

— Poți pleca, prietene.

După ce s-a închis uşa în urma lui, Kettricken şi Chade au stat o vreme fără să scoată nicio vorbă. Rămăseseră singuri în încăpere. Chade s-a întors către gaura prin care spionam. Mi-a vorbit cu blândețe.

— Ai puțin timp, cât mănâncă. Gândeşte-te foarte bine. Să-l chem înapoi, aici, în camera asta? I-ai putea vorbi între patru ochi. Ai putea să-i iei piatra de pe inimă. S-a întrerupt o clipă. Alegerea îți aparține, băiatul meu. Nici eu, nici Kettricken nu vom hotărî în locul tău. Dar…

Glasul i s-a stins. Poate ştia la fel de bine ca mine că nu-mi doream sfatul lui. A adăugat cu voce înceată.

— Dacă vrei să-l chem din nou pe Burrich aici,

spune-i Lordului Auriu să-mi trimită vorbă. Dacă nu… nu face nimic.

Pe urmă regina s-a ridicat şi Chade a ieşit odată cu ea, escortând-o. Ea a aruncat o privire rugătoare către peretele meu înainte de a părăsi mica sală de audienţe.

Nu ştiu cât timp am rămas acolo, în praf şi în semiîntuneric. Când flacăra lumânării a început să mi se înece în propria ceară, m-am ridicat şi m-am întors în cămăruţa mea. Coridoarele mi s-au părut lungi şi lugubre. Mergeam nevăzut de nimeni, prin praf, printre pânze de păianjeni şi căcăreze de şoarece. Ca o stafie, mi-am spus, cu un zâmbet forţat. La fel cum treceam prin propria viaţă.

În odaia mea, mi-am luat mantia din cui. Am ascultat puţin la uşă, apoi am intrat în încăperea centrală din apartamentul Lordului Auriu. Stătea singur la masă. Îşi împinsese tava cu micul dejun într-o parte. Părea să nu facă nimic. Nu m-a salutat. Eu i-am vorbit fără nicio introducere.

— Burrich e aici. A venit după fiul lui, Swift, fratele geamăn cu Nimble. Swift are Har şi i-a cerut reginei să-i ofere adăpost, luându-l în serviciul ei. Burrich n-a fost de acord. Îl duce înapoi, acasă, să-l înveţe să nu folosească Harul. Crede că Harul e malefic. Spune că poartă vina pentru moartea mea. Se învinuieşte şi pe sine însuşi, fiindcă n-a izbutit să mi-l scoată din cap.

O clipă mai târziu, Lordul Auriu şi-a întors

nepăsător capul spre mine.

— Interesantă poveste. Acest Burrich era pe vremuri şef la grajduri, nu-i aşa? Cred că nu l-am întâlnit niciodată.

O vreme m-am mulțumit să mă uit la el. Mi-a răspuns cu o privire lipsită de orice interes.

— Azi cobor în oraş, l-am înştiințat cu voce plată.

S-a dedicat din nou contemplării mesei.

— Faci ce vrei, Tom Badgerlock. Azi n-am nevoie de serviciile tale. Dar fii gata pentru un drum călare mâine la amiază. Lady Thrift şi nepoata ei m-au invitat la o vânătoare cu şoimi. Ştii că eu nu-mi doresc o pasăre a mea. Îmi strică mânecile hainelor cu ghearele. Dar poate reuşesc să-mi îmbogățesc colecția de pene.

Mâna mi-a ajuns pe clanța uşii înainte de a-şi încheia şarada răutăcioasă. Am închis-o zgomotos în urma mea şi am coborât scările în grabă. Am îndrăznit să provoc soarta. Dacă aş fi dat nas în nas cu Burrich pe coridoare, m-ar fi recunoscut. Am lăsat zeii să hotărască dacă urma să plece păstrându-şi ignoranța şi chinul vinovăției, sau cu inima frântă după aflarea adevărului. Dar nu l-am întâlnit pe culoarele castelului şi nici măcar nu l-am zărit când am trecut pe lângă sala de mese a gărzii. Pe urmă, fantezia mea prostească m-a făcut să pufnesc cu dispreț. Oaspetele reginei fusese probabil dus în Sala Mare, să mănânce pe săturate, alături de fiul său îndărătnic. Nu mi-am

oferit niciun răgaz ca să-mi îndrept gândurile spre alte ispite. Am ieşit în curte şi, nu peste mult timp, străbăteam cu paşi mari drumul către oraş.

Era o zi frumoasă, senină şi rece. Simțeam tăişul frigului pe obraji şi pe vârfurile urechilor. Văzusem în minte o duzină de scene în care dădeam ochii cu Burrich într-un fel sau altul. Mă îmbrățişa. Mă lovea şi mă înjura. Nu mă recunoştea. Leşina şocat. În unele mă întâmpina cu căldură şi cu lacrimi de bucurie, în altele mă blestema pentru toți anii în care-l lăsasem să poarte povara vinovăției. Dar în niciuna nu-mi puteam imagina cum aveam să vorbim despre Molly şi Nettle şi ce urma să se întâmple după aceea. Dacă descoperea că eram în viață, Burrich putea să-i ascundă asta lui Molly? Avea s-o facă? Onoarea lui atingea culmi atât de înalte încât nimeni altcineva nu-şi putea închipui care era, pentru el, singura hotărâre corectă.

M-am smuls din gânduri şi m-am văzut în centrul oraşului Buckkeep. Din calea mea se fereau şi femeile, şi bărbații, căscându-mi în față un gol larg, şi mi-am dat seama că eram încruntat şi înnegurat la față şi bombăneam probabil în barbă. M-am străduit să-mi aştern pe chip o expresie mai plăcută, dar fața mea părea să nu-şi aducă aminte cum se face aşa ceva. Nici nu mă puteam hotărî unde să merg. Am trecut pe lângă atelierul meşterului lemnar la care ucenicea Hap. M-am foit pe-afară până când l-am zărit pe el

înăuntru. Ținea unelte în mâini. M-am întrebat dacă acum i se încredințau treburi mai importante sau dacă doar i le ducea altcuiva. Ei, dar măcar se afla acolo unde trebuia să se afle. N-aveam să-l tulbur cu prezența mea în ziua aia.

Pe urmă am dat târcoale atelierului Jinnei, dar totul era închis, încuiat. O privire grăbită în grajd a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că poneiul şi căruța lipseau. Probabil avusese motiv să plece undeva, departe. Nu eram sigur dacă mă simțeam uşurat sau dezamăgit. Alinarea singurătății pe care mi-o putea oferi nu m-ar fi ajutat, dar, dacă ar fi fost acasă, probabil m-aş fi lăsat ispitit.

Aşa că mi-a venit următoarea idee din şirul celor mai proaste cu putință, adică m-am dus la *Porcul Pârlit.* Bastardul cu Har într-o tavernă bună pentru Har. Am intrat şi, stând în prag, cu razele soarelui venind din spatele meu, m-am gândit că eram Într-unul dintre acele locuri care arată mai bine la lumina lămpilor. Strălucirea zilei nu făcea să sară-n ochi doar şubrezenia meselor şi stratul de paie umede care implorau milă de pe podea, ci şi fețele mohorâte ale oamenilor care veneau într-o asemenea speluncă într-o după-amiază strălucitoare de iarnă. Oameni ca mine, am presupus, cu acreală. Un moş şi un ciung cu un picior schilod, răsucit, stăteau la o masă de lângă cămin, cu piesele din os ale unui joc între ei. La altă masă, un bărbat cu fața plină de vânătăi urâte mângâia o cană cu capac şi bombănea ceva pentru

el însuşi. O femeie şi-a ridicat privirea la intrarea mea. Când a înălțat întrebător din sprâncene, am clătinat din cap. S-a strâmbat la mine şi şi-a îndreptat din nou ochii către flăcările din cămin. Un băiat cu găleată şi o cârpă freca mesele şi banchetele. Când m-am aşezat, şi-a şters mâinile de pantaloni şi a venit la mine.

— Bere, am spus, nu fiindcă mi-o doream, ci fiindcă eram acolo şi trebuia să comand ceva.

A dat din cap în semn că înțelesese, mi-a luat banul, mi-a adus o stacană şi s-a întors la treburile lui. Eu am luat o înghițitură şi am încercat să-mi amintesc de ce venisem în oraş. Am hotărât că o făcusem fiindcă simțeam nevoia de mişcare. Şi acum stăteam nemişcat. Ce idioțenie!

Tot nemişcat stăteam şi când a intrat tatăl Svanjei. Cred că nu m-a zărit în prima clipă, când a lăsat în urmă lumina zilei senine de iarnă ca să pătrundă în semiîntunericul din tavernă. Mi-am coborât privirea către tăblia mesei imediat ce l-am recunoscut, de parcă m-aş fi putut face nevăzut dacă nu mă uitam la el. N-a mers. I-am auzit ghetele grele păşind pe paiele ude, apoi şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în fața mea. L-am salutat prudent, cu o înclinare a capului. El m-a învăluit într-o privire cețoasă. Avea ochii înroşiți, dar nu mi-am putut da seama dacă din pricina lacrimilor, a lipsei de somn sau a beției. Îşi pieptănase părul negru în dimineața aceea, dar nu se şi bărbierise. M-am întrebat de ce era acolo, în loc să-şi vadă de

negoț. Băiatul cu găleata i-a adus după nu mult timp o stacană cu bere. I-a luat moneda şi s-a apucat din nou de curățenie. Hartshorn a sorbit din bere, şi-a scărpinat favoriții şi a spus:

— Ei, da.

— Ei, da, am repetat împăciuitor şi am băut din berea mea.

Îmi doream cu atâta putere să mă aflu în altă parte, încât mi se părea de necrezut că trupul îmi rămânea în acelaşi loc.

— Băiatul tău. Hartshorn s-a foit pe scaun. Are de gând să se însoare cu fata mea sau doar să-i distrugă viața?

Fața i-a rămas calmă, dar am avut senzația că văd furia şi durerea urcând în el ca bulele de gaz împuțit de pe fundul unei bălți cu apă stătută. Cred c-am ştiut că urma să ne luăm la bătaie. Am simțit-o ca pe un soi de iluminare. Trebuia să-şi recâştige cumva respectul de sine, iar eu îi ofeream primul prilej. Bătrânul şi schilodul şi-au luat ochii de la jocul lor ca să şi-i îndrepte spre noi. Ştiau la fel de bine ca mine ce urma. Aveau să fie martorii lui Hartshorn.

N-aveam cum să scap de ceea ce urma să se întâmple, dar am încercat să găsesc o cale. N-am ridicat glasul, tonul a fost echilibrat, plin de seriozitate. Am încercat să ajung la sufletul lui, să-i vorbesc ca de la un tată la altul.

— Hap mi-a spus că o iubeşte pe Svanja. Aşa că n-are nicidecum de gând să-i distrugă viața, să se

folosească de ea şi s-o arunce. Sunt amândoi foarte tineri. Dar, da, amândoi, şi fiul meu, şi fiica ta, sunt în pericol să-şi distrugă viețile.

Am greşit fiindcă apoi am tăcut. Cred că, dacă aş fi continuat să vorbesc, ar fi rămas aşezat şi ar fi dat o oarecare atenție cuvintelor mele. Voiam să-l întreb ce credea că am fi putut face noi, ca părinți, ca să ne ținem copiii în frâu până când pasiunea lor şi-ar fi putut construi un soi de fundație din nişte planuri de viitor. Poate, dacă nu mi-aş fi ales cu atâta sinceritate cuvintele, dacă nu m-aş fi întrebat cu adevărat ce era de făcut, mi-aş fi dat seama că el se gândea cu toată seriozitatea cum să-mi tragă o bătaie.

S-a ridicat în picioare pe neaşteptate. Avea stacana în mână şi în ochi îi ardea o furie cumplită.

— Fiul tău i-o trage! Fetiței mele, micuței mele Svanja! Şi tu crezi că nu-i distruge viața?

Mă ridicam şi eu când stacana grea m-a lovit în față. O parte din mine a priceput că-i înțelesesem greşit intenția. Crezusem că voia să mă pocnească folosind stacana ca pe bâtă şi că mă lăsasem pe spate destul de mult ca să nu mă atingă. Când a aruncat-o, mica distanță care mă despărțea de ea mi-a fost de-ajuns. M-a lovit în umărul obrazului stâng, am auzit un pocnet şi din locul atins a izvorât durerea, întinzându-se, albă, ca o pânză de păianjen.

O durere usturătoare îi face pe unii să bată în

retragere şi îi paralizează pe alții. Torturile la care mă supusese Regal întipăriseră în mine o cu totul altă reacție. Atacă acum, cât nu e mai rău, înainte de a te copleşi celălalt, ca să te chinuie după bunul lui plac. M-am azvârlit peste masă înainte de a cădea stacana pe podea, cu un zgomot surd. Durerea din obraz şi-a atins culmea exact în clipa când i-am tras primul pumn în gură. Dinții lui mi-au pătruns în încheieturile degetelor şi mâna mea dreaptă l-a pocnit în osul pieptului, mai sus de ținta aleasă.

Jinna îmi spusese adevărul când mă avertizase în privința lui. Hartshorn n-a căzut, dar a urlat de furie. Eram cu un genunchi pe masă. Mi-am tras şi celălalt picior sub mine şi m-am azvârlit, întinzându-mi mâinile către gâtul lui în timp ce greutatea mea îl trântea pe podeaua murdară. Banca din spatele genunchilor lui m-a ajutat să-l dobor, dar marginile ei m-au lovit dureros în fluierele picioarelor când m-am prăvălit peste el.

Era mai puternic decât părea şi se lupta fără nicio reținere, fără nicio grijă pentru propriul lui corp. Nu-şi dorea decât să-mi facă mie rău, fără să-i pese ce pățea el, şi, în timp ce ne rostogoleam, încleştați unul de altul, i-am auzit încheieturile trosnind când m-a lovit pumnul lui în țeastă. Continuam să-l strâng de gât, dar mesele şi scaunele care umpleau din belşug taverna erau piedici în plus pentru lupta noastră. La un moment dat, a ajuns deasupra mea, dar ne aflam

sub o masă, aşa că am izbutit să mă ridic spre el şi să-l izbesc cu capul de partea de dedesubt a tăbliei. Asta l-a năucit şi am putut să mă rostogolesc, scăpându-i din strânsoare. M-am grăbit să ies de sub masă şi să mă ridic în picioare. El a mârâit la mine de sub ea, fără să dea vreun semn că i s-ar fi domolit furia.

În timpul unei lupte, se întâmplă multe în acelaşi timp: când Hartshorn ieşea de sub masă şi mă pregăteam să-l lovesc cu piciorul, l-am auzit pe proprietarul tavernei:

— Am chemat garda! Încăierați-vă afară! a zbierat, în vreme ce bătrânul de la masa de joc striga, cu voce spartă:

— Atenție, Rory! Vrea să-ți tragă un picior, fereşte-te!

Dar glasul care mi-a abătut atenția a fost al lui Hap:

— Tom! Nu-i face niciun rău tatălui Svanjei!

Dar Rory Hartshorn îi putea face rău tatălui lui Hap fără nicio remuşcare. A ieşit de sub masă rostogolindu-se şi dezechilibrându-mă cu o lovitură de picior în gleznă. Am căzut, însă peste el. L-am înşfăcat de gât, dar şi-a îndesat bărbia în piept, încercând să mă împiedice să-l strangulez, în timp ce mă lovea cu pumnii în coaste.

— Garda oraşului! ne-a avertizat o voce de bas.

Doi bărbați vânjoşi ne-au săltat pe amândoi ca pe un singur trup. N-au pierdut vremea ca să ne despartă, s-au mulțumit să ne târască împreună

spre uşă şi să ne azvârle în zăpada de pe stradă. Un cerc de bărbaţi ne-a înconjurat în timp ce încă mă mai străduiam să-mi încleştez degetele în jurul gâtului lui Rory. El m-a prins de păr, trăgându-mi capul pe spate şi încercând să-mi înfigă în ochi degetele celeilalte mâini.

— Despărţiţi-i! a urlat un sergent, şi înverşunarea mea a părut brusc prostească.

I-am dat drumul lui Rory şi m-am răsucit ca să mă desprind de el. Am făcut-o lăsându-mi în mâna lui un smoc de păr. Cineva m-a prins de braţ şi m-a ridicat în picioare. Pe urmă m-a apucat de încheieturile mâinilor şi mi le-a dus cu pricepere la spate. Am strâns din dinţi şi am avut nevoie de toată voinţa ca să nu-i opun rezistenţă. Gâfâind, am rămas nemişcat şi docil, şi am simţit strânsoarea slăbindu-se uşor.

Rory Hartshorn nu gândea la fel de limpede. S-a zbătut în timp ce o femeie din Gardă îl sălta de jos şi a primit din partea ei câteva lovituri puternice de bâtă. Când a rămas neclintit, era în genunchi. Din gură îi picura sânge pe bărbie. Mi-a aruncat o privire rea.

— Pentru încăierarea într-o tavernă amenda e de şase arginţi. De fiecare. Plătiţi acum şi despărţiţi-vă în pace sau mergeţi la închisoare şi plătiţi dublu ca să fiţi eliberaţi. Ai pagube înăuntru, cârciumarule?

N-am auzit răspunsul omului, pentru că Hap mi-a şuierat pe neaşteptate la ureche:

— Tom Badgerlock, cum ai putut?

M-am întors să-mi privesc băiatul. S-a tras înapoi când mi-a văzut fața. Nu m-am mirat. Chiar şi în aerul rece al zilei de iarnă, obrazul îmi ardea. Îl simțeam umflându-se.

— El a început.

Am spus-o ca să-l lămuresc, dar a sunat a scuză de băietan bosumflat.

Bărbatul din gardă care mă ținea m-a zgâlțâit.

— Ei, tu! Fii atent. Sergentul te-a întrebat dacă ai şase arginți. Ai?

— Am auzit. Eliberează-mi o mână ca să-mi scot punga.

Am dat din cap către proprietarul tavernei, care nu ne pusese pagubele la socoteală. Poate fiindcă îi eram client fidel.

Oşteanul mi-a eliberat ambele mâini.

— Fără şmecherii prosteşti, da?

— Am făcut-o deja pe cea de azi, am mormăit, şi am primit drept răsplată un chicotit pe care nu şi l-a putut reține.

Mâinile începeau să mi se umfle. M-au durut când mi-am desfăcut şnururile pungii şi am scos monezile. Frumoasă întrebuințare a generozității reginei! Omul le-a luat şi i le-a întins căpitanului său, care le-a numărat înainte de a le lăsa să cadă în punga cu însemnele oraşului prinsă de centură. Încă ținut de câte-un om de fiecare mână, Rory Hartshorn a clătinat din cap ursuz.

— Eu n-am bani, a spus fără vlagă.

Cineva din Gardă a pufnit.

— După cât ai cheltuit pe băutură în ultimele zile, e o minune c-ai avut azi bani de bere.

— La închisoare, a hotărât sergentul cu asprime.

— Am eu, a spus Hap pe neaşteptate.

Mi-am adus aminte că era şi el acolo când l-am văzut trăgându-l pe sergent de mânecă.

— Ce ai? a întrebat omul surprins.

— Amenda lui. Plătesc eu pentru Hartshorn. Vă rog, nu-l închideți.

— Nu vreau banii tăi! Nu vreau nimic de la el!

Rory Hartshorn era gata să se prăbuşească între cei care-l țineau. Odată ce i se potolise furia, îl copleşea durerea. Pe urmă, groaznic, a început să plângă.

— A distrus viața fiicei mele. Mi-a distrus familia. Nu iau banii lui murdari.

Hap s-a albit la față. Sergentul l-a măsurat cu răceală, din creştet până în tălpi. Vocea tânărului s-a frânt când a spus:

— Vă rog, nu-l închideți. E destul de grav rănit, nu?

Pe punga pe care-a ridicat-o şi a deschis-o se vedea clar pecetea meşterului său, Gindast. A scos banii şi i-a întins către sergent.

— Vă rog, a repetat.

Sergent i-a întors brusc spatele.

— Duceți-l pe Hartshorn acasă. Amenda se anulează.

S-a îndepărtat cu răceală de băiatul meu, care

s-a clătinat de parcă l-ar fi lovit. Ruşinea i-a împurpurat obrajii. Cei doi bărbaţi din gardă care-l ţineau pe Hartshorn l-au împins ca să se pună în mişcare, dar acum era clar că, de fapt, nu-l ţineau ca să nu fugă, ci îl ajutau să meargă. Restul patrulei a plecat să-şi facă rondul obişnuit. Eu şi Hap ne-am trezit brusc singuri în mijlocul străzii îngheţate. Am clipit, şi propriile mele răni au început să-mi ceară vehement să le dau atenţie. Cea mai urâtă era pe obraz, unde mă lovise stacana grea de bere. Ochiul de deasupra ei mi se încreţoşase. O clipă, am simţit o mulţumire egoistă fiindcă Hap era acolo şi putea să mă ajute. Dar, când s-a întors spre mine, nu părea să mă vadă.

— Totul e pierdut, s-a plâns neajutorat. N-o să izbutesc niciodată să îndrept lucrurile. Niciodată. S-a întors să privească lung după Hartshorn, care se îndepărta. Pe urmă s-a uitat din nou la mine. De ce, Tom? m-a întrebat cu inima frântă. De ce mi-ai făcut asta? M-am dus să stau la Gindast, cum mi-ai spus tu. Pusesem totul în ordine. Şi-acum tu ai distrus totul. S-a holbat din nou în urma bărbaţilor de care ne despărţea o tot mai mare distanţă. Acum n-o să mă mai împac niciodată cu familia Svanjei.

— Hartshorn a fost cel care-a sărit la bătaie, am spus prosteşte, apoi m-am înjurat singur pentru acea scuză jalnică.

— Şi tu nu puteai să pleci? m-a întrebat, cu siguranţă de sine. Mi-ai spus întotdeauna că, dacă

se-ajunge la o încăierare, cea mai bună hotărâre pe care-o poți lua e să stai deoparte, dacă poți.

— Nu mi-a dat prilejul s-aleg, am răspuns.

Furia începea să-mi crească mai tare decât umflătura de pe obraz. M-am apropiat de marginea străzii şi m-am întins ca să iau un pumn de zăpadă ceva mai curată decât restul de pe o streaşină. Mi-am apăsat-o pe față.

— Nu pricep cum poți să dai vina pe mine pentru toată povestea asta, am adăugat îmbufnându-mă. Nu eşti ăla care-a stârnit-o. Te-ai grăbit să-ți aduci fata în pat.

Pentru o clipă a arătat ca şi cum l-aş fi lovit. Dar, înainte de a apuca să-mi regret vorbele, s-a lăsat pradă mâniei.

— Vorbeşti de parcă aş fi avut de-ales, a zis cu răceală. Dar presupun că e de aşteptat din partea cuiva care, în toată viața lui, n-a cunoscut adevărata dragoste. Crezi că toate femeile sunt ca Starling. Nu sunt. Svanja e pentru totdeauna adevărata mea dragoste, şi dragostea adevărată nu poate fi lăsată s-aştepte. Tu şi părinții ei nu ne-ați lăsat să ne ducem dragostea la împlinire, de parcă orice om ar fi sigur că vede ziua de mâine. Dar noi nu credem asta. Dragostea cere să iei totul astăzi.

Cuvintele lui mi-au mărit furia. Erau sigur că nu-i aparțineau, că le auzise de la vreun menestrel, într-o tavernă sau alta.

— Dacă-ți închipui că n-am cunoscut niciodată

dragostea, nu ştii nimic despre mine, am ripostat. Cât despre tine şi Svanja, e prima fată căreia i-ai spus vreodată mai mult decât două vorbe de salut, ai căzut în patul ei şi ai proclamat asta dragoste. Dragostea, băiete, înseamnă mai mult decât să te culci cu cineva. Dacă dragostea nu apare prima şi nu poate dăinui, dacă nu le poate face față dezamăgirilor şi despărțirii, nu e dragoste. Dragostea n-are nevoie de tăvăleli în pat ca să existe. Nu cere nici măcar întâlniri zi de zi. O ştiu pentru că am cunoscut-o, cu toate multele ei fețe, şi, printre ele, ştiu ce-am simțit pentru tine.

— Tom, s-a răstit el mustrător.

M-am uitat peste umărul lui şi am văzut o pereche în trecere.

— Te temi că-mi vor înțelege greşit spusele? am rânjit.

Simțindu-mi furia din glas, bărbatul a luat femeia de braț şi a grăbit pasul. Probabil păream nebun. Puțin îmi păsa.

— Mă tem că tu ai înțeles mereu greşit lucrurile. Ai venit în Buckkeep şi ai uitat tot ce-am încercat vreodată să te învăț. Nici măcar nu mai ştiu cum să-ți vorbesc.

M-am apropiat de streaşină ca să mai iau un pumn de zăpadă. M-am uitat în urmă, la Hap, dar privirea lui împietrită era pierdută în depărtare. În clipa aceea am simțit că mă rupeam de el. Plecase de lângă mine, o pornise propriul său drum, şi eu nu puteam face nimic. Să stau de vorbă cu el era

tot atât de inutil ca mulțimea de cuvinte irosite de Patience şi Burrich când mi le adresaseră mie. Hap avea să-şi urmeze calea, să-şi facă propriile greşeli şi, poate, când avea s-ajungă la vârsta mea, să şi învețe din ele. Eu nu făcusem la fel?

— O să plătesc totuşi pentru toată ucenicia ta, am zis încet.

Vorbeam, în aceeaşi măsură, pentru el şi pentru mine, îmi spuneam că acela era sfârşitul. Că se sfârşise deja, nu mai trebuia decât să respect înțelegerea pe care-o făcusem cu mine însumi.

I-am întors spatele şi am pornit-o pe lungul drum de întoarcere la castel. Aerul rece pe care-l respiram îmi îndurera coastele lovite.

N-aveam ce face, trebuia să rabd. Durerea din încheieturile umflate ale degetelor îmi era îngrețoşător de cunoscută. M-am întrebat plictisit, când aveam să fiu destul de bătrân şi de înțelept ca să nu mă mai bat cu nimeni. Şi m-am minunat de ciudata ruptură din pieptul meu, de golul rămas în locul pe care-l ocupase Hap în viața mea până cu doar câteva clipe înainte. Îl simțeam ca pe o rană mortală.

Pe urmă am auzit pe cineva alergând în spatele meu şi m-am întors brusc să-l înfrunt, temându-mă de un alt atac. Când mi-a văzut strâmbătura războinică, Hap s-a oprit alunecând pe zăpadă. Preț de o clipă încremenită, am stat pur şi simplu uitându-ne unul la altul. Pe urmă el a întins mâna şi-a încleştat degetele de mâneca mea.

— Tom, nu-mi place ce se întâmplă. Mă străduiesc din toate puterile, dar spun şi fac numai ce nu trebuie. Părinții Svanjei o ceartă tot timpul, furioşi, şi, când mi s-a plâns mie, eu am spus că poate-ar trebui să mă întâlnesc cu ei şi să le promit c-o s-o luăm mai încet, iar ea s-a supărat pe mine. Şi e furioasă şi fiindcă stau la Gindast şi trebuie să rămân acasă aproape în toate nopțile. Dar eu m-am dus la Gindast să-l rog să mă primească la el. Şi el m-a făcut să-mi vină să muşc țărâna, dar am lăsat capul în jos şi am îndurat, dar acum sunt acolo şi fac totul cum spune el, aşa cum m-ai sfătuit. Nu-mi place că ne trezim foarte devreme, că ne dă lumânări cu porția pentru noapte, că nu mai pot ieşi în fiecare seară. Dar îi dau ascultare. Şi azi, pentru prima dată, m-a trimis după ceva, după nişte scoabe de pe strada fierarilor. Şi-o să mă întorc prea târziu cu ele, şi-o să fiu iar nevoit să las capu-n jos când o să mă dojenească. Dar n-am putut să te las să pleci crezând c-am uitat tot ce m-ai învățat. N-am uitat nimic. Dar trebuie să-mi găsesc aici propria viață, iar lucrurile pe care le-am învățat de la tine pur şi simplu par să nu se potrivească deloc cu ceea ce gândeşte aici toată lumea. Aici par să nu meargă. Dar îmi dau silința, Tom. Îmi dau silința.

Cuvintele i s-au rostogolit de pe buze în mare grabă. După ce s-au revărsat în cascadă şi am simțit liniştea amenințând să le ia locul, i-am pus mâinile pe umeri şi l-am strâns la piept în ciuda

durerii din coaste.

— Fugi să-ți îndeplineşti însărcinarea, i-am spus la ureche.

Am încercat să mai găsesc ceva de adăugat, dar n-am izbutit să găsesc nimic. Nu-i puteam spune c-o să se termine totul cu bine, fiindcă de asta nu eram sigur. Nu-i puteam spune nici că aveam încredere în judecata lui, pentru că nu era adevărat. Pe urmă a găsit el cuvinte pentru noi amândoi.

— Îmi eşti drag, Tom. O să mai încerc.

Am răsuflat uşurat.

— Şi eu. Şi eu țin la tine, şi eu o să mai încerc. Acum grăbeşte-te. Ai picioare lungi şi eşti iute. Dacă alergi, poate că n-o să întârzii.

Mi-a zâmbit în grabă, mi-a întors spatele şi a rupt-o la fugă spre strada fierarilor. L-am invidiat pentru uşurința cu care se mişca. Şi am pornit-o din nou spre castel.

La jumătatea urcuşului pe coasta dealului, m-am întâlnit cu Burrich, care cobora. Swift călărea în spatele lui, strângându-l de mijloc cu mâinile încleştate. Burrich îşi ținea piciorul beteag întins stângaci în afară. Modificase scara pentru asta. M-am holbat la el pentru o clipă. Swift m-a privit cu gura căscată, fără îndoială fiindcă fața mea învinețită era o privelişte bizară. Mi-am amuțit Harul, lăsând din el numai un tăciune. Cu capul în jos, am trecut de ei înaintând cu greu prin zăpadă. Inima mi-a cerut să mă uit în urma lor,

dar am refuzat-o. Mă temeam prea mult să nu se uite şi Burrich înapoi, către mine.

Restul drumului mi s-a părut sumbru şi am simțit din plin frigul. M-am dus la baia de aburi. Gărzile care intrau şi ieşeau nu mi-au dat atenție. Sperasem că durerile aveau să-mi fie alinate de căldura umedă, dar n-a fost aşa. Lungul drum pe trepte până în camerele noastre m-a făcut să sufăr şi, deşi ştiam că aveam să înțepenesc dacă nu mă mişcam, singurul lucru la care mă puteam gândi era patul meu. Mi-am spus că ziua aceea fusese o irosire dureroasă. Mă gândeam că nici măcar străduniile mele cu Dutiful şi Thick n-aveau să dea roade.

Uşa odăilor noastre s-a deschis când mă apropiam de ea. A ieşit grădinăreasa. Ținea pe braț un coş cu flori uscate. A tresărit sub privirea mea şi şi-a ridicat ochii ca să-i întâlnească pe ai mei. S-a împurpurat brusc la față, atât de tare, încât nu i s-au mai văzut pistruii. Şi-a ferit privirea şi s-a grăbit să se îndepărteze, dar am apucat să-i zăresc pandantivul. O amuletă pe un şnur de piele. Micul trandafir cioplit era vopsit în alb, iar tulpina era neagră. Mi-am dat imediat seama că îl meşterise bufonul. Ascultase sfatul meu neinspirat? N-am înțeles de ce am simțit un ghimpe în inimă. Am bătut cu prudență la uşă şi m-am anunțat înainte de a intra. Pe urmă m-am uitat în jur şi l-am descoperit pe Lordul Auriu instalat pe fotoliul de lângă cămin, cu aerul unui

om perfect echilibrat. Ochii lui de culoarea chihlimbarului s-au mărit o clipă la vederea vânătăilor mele, dar şi-a recăpătat controlul aproape imediat.

— Credeam că-ți petreci ziua în oraş, Tom Badgerlock, a zis binedispus.

— De-acolo vin, am răspuns, şi am crezut că n-aveam să spun nimic mai mult.

Dar m-am pomenit pironit locului, privindu-l în timp ce se uita la mine cu un calm păstrat cu atâta grijă.

— Azi am stat de vorbă cu Hap. I-am spus că să iubeşti pe cineva e una şi să te culci cu cineva e alta.

Lordul Auriu a clipit alene înainte de a mă întreba:

— Şi el te-a crezut?

Am tras aer în piept.

— Nu cred că m-a înțeles pe de-a-ntregul. Dar va înțelege cu timpul.

— Pentru multe lucruri e nevoie de timp, a remarcat el.

Şi-a îndreptat din nou privirea spre foc, şi speranțele mele, care prinseseră aripi cu o clipă înainte, şi-au domolit avântul. Am dat din cap, încuviințând în tăcere, şi m-am dus în odaia mea.

M-am dezbrăcat şi m-am întins în patul îngust. Am închis ochii.

Ziua aceea îmi luase mai mult decât îmi oferise. Am dormit nu doar toată după-amiaza, ci şi după

căderea nopții. Am avut parte de un somn odihnitor, profund şi fără vise, până când, în bezna nopții, un ghiont m-a împins din somnul încântător de pustiu în acel spațiu care planează între vis şi trezie. Ce mă tulbură? m-am întrebat, apoi mi-am dat seama. Dincolo de zidurile Meşteşugului meu, Nettle plângea. Nu-mi mai asalta adăpostul, nici nu mă mai implora cu furie. Stătea pur şi simplu acolo, plângând. Fără oprire.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile, ca şi cum aşa aş fi putut s-o țin la distanță. Pe urmă am respirat adânc şi mi-am lăsat zidurile să se surpe. Un singur pas mi-a adus gândurile lângă ale ei. Am vrut să-i ofer alinare, am înfăşurat-o în această dorință a mea şi i-am spus:

Îți faci griji fără rost, draga mea. Tatăl şi fratele tău sunt în drum spre casă, spre tine. Nu sunt în primejdie. Te asigur că-ți spun adevărul. Gata, nu te mai frământa, odihneşte-te.

Dar… de unde ştii?

Ştiu, şi-atât.

I-am trimis siguranța mea absolută, ca şi imaginea lui Burrich şi Swift călărind împreună, aşa cum îi zărisem.

Pentru o clipă, a fost atât de uşurată, încât şi-a pierdut forma. Am început să mă retrag, dar s-a agățat brusc de mine.

Aici e cumplit. Întâi a dispărut Swift, şi ne-am gândit cu toții că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Pe urmă, fierarul din oraş i-a spus tatei că Swift l-a

întrebat ce drum duce la castelul Buckkeep. Şi tata s-a înfuriat şi a plecat călare, ca scos din minți, şi de-atunci mama nu mai face nimic altceva decât să plângă şi să bombăne, nemulțumită. Spune că, dintre toate locurile din lume, Buckkeep e cel mai periculos pentru Swift. Dar nu vrea să spună de ce. Mă sperie când e aşa. Câteodată mă priveşte şi nu pare să mă vadă. Şi țipă la mine să fac ceva folositor, sau începe să plângă şi n-o pot opri. Nimic din toate astea n-are sens. Mergem cu toții prin casă tiptil, ca nişte şoareci. Şi Nim simte că lipseşte jumătate din el şi că e, cumva, vina lui.

I-am întrerupt cascada de vorbe.

Ascultă-mă. O să fie bine.

Te cred. Dar cum le pot spune asta celorlalți?

Am căzut pe gânduri. I-ar fi putut spune lui Molly că avusese un vis? Nu.

Nu poți. Mă tem că trebuie să mai sufere. Aşa că, ştiind că totul se va termina cu bine, fii puternică pentru ei. Ajută-ți mama, ai grijă de frații tăi mai mici şi aşteaptă. Dacă-ți cunosc bine tatăl, o s-ajungă alături de tine atât de repede cât îl poate aduce calul.

Îl cunoşti pe tata?

Ce întrebare!

Chiar foarte bine.

Şi apoi am ştiut că mersesem prea departe, că îi spusesem lucruri primejdioase pentru noi amândoi. Aşa că, folosindu-mă de Meşteşug, i-am sugerat, mult mai uşor decât mişcarea frunzelor

de salcie când adie vântul, că ar fi trebuit s-adoarmă, să doarmă cu adevărat şi să se trezească dimineața odihnită. Şi-a slăbit strânsoarea şi m-am îndepărtat de ea alunecând lin, până ce am ajuns din nou la adăpost, în spatele zidurilor mele. Am deschis ochii în întunericul din odaie. Am respirat adânc, m-am răsucit în pat şi m-am învelit mai bine. Mi-era foame, dar până la micul dejun nu mai aveam mult de aşteptat.

Un gând mi-a pătruns în minte pe bâjbâite, purtat de muzică. Meşteşugul era şovăitor, nu fiindcă ar fi fost stângaci, ci din pricina unui oarecare dezgust stârnit de ideea atingerii de mintea mea.

Ai oprit-o în sfârşit din plâns. Acum poate şi Thick să doarmă.

Atingerea lui mi-a dispărut din minte, lăsându-mă să mă holbez nelinişti t la tavan. Dar, chiar în vreme ce-mi ordonam gândurile şi încercam să mă conving că întâlnirea cu Thick prin Meşteşug putea fi privită ca un pas în direcția dorită, nu ca o invazie, o altă minte s-a atins de a mea. Era departe şi era imensă, şi incredibil de străină. Gândurile ei n-aveau nimic omenesc când a spus, cu amărăciune dincolo de amuzament:

Poate c-o să înveți să nu mai visezi atât de zgomotos. El nu e singurul pe care l-ai deranjat. Şi nu e nici singurul în fața căruia te-ai dezvăluit, omulețule. Ce eşti? Ce înseamni pentru mine?

Pe urmă gândurile ei m-au părăsit, s-au

îndepărtat ca un val ce se retrage, lăsând pe plajă leşul unui om înecat. M-am rostogolit pe marginea patului şi am icnit fără să vărs, mult mai zdrobit de contactul cu mintea aceea monstruoasă decât de bătaia pe care mi-o trăsese Rory. Natura străină a ființei care îşi apăsase mintea peste a mea m-a sfărâmat, mi-a sufocat gândurile, de parcă aş fi încercat să respir ulei sau să beau foc. Gâfâind în întuneric, am simțit sudoarea prelingându-mi-se pe frunte şi pe spate şi m-am întrebat ce trezise în lume Meşteşugul meu vagabond.

Capitolul XVII

RĂBUFNIRI

… şi am tras cu urechea la discuția dintre Erikska şi căpitan, care s-a plâns că vântul bătea din fața corabiei, de parcă EL însuşi s-ar fi opus întoarcerii lor acasă. Erikska a râs şi şi-a bătut joc de credința lui în „zei din vremuri atât de vechi. Ăştia nu mai au nici putere, nici minte. Vânturilor le porunceşte acum Stăpâna Palidă. E supărată pe narcescă şi pentru asta plătiți toți”. La auzul acestor cuvinte, căpitanul i-a întors spatele. Părea furios, aşa cum par furioşi Străinii când nu se ruşinează de teama lor şi vor s-o ascundă.

Cât despre camerista pe care mi-ați poruncit s-o urmăresc, n-am zărit-o deloc. Fie a rămas în cabina Narcescăi pe tot timpul călătoriei, fie nu e pe această corabie. Cred că mai degrabă a doua ipoteză e adevărată.

Raport nesemnat despre călătoria Narcescăi către casă, primit de Chade Farseer

Mi-a sărit somnul. În cele din urmă, m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat şi am urcat în turn. Acolo, sus, era frig şi singura lumină venea dinspre cei câțiva cărbuni din cămin. Am aprins de la ei câteva lumânări şi am făcut din nou focul. Apoi am udat o cârpă şi mi-am pus-o pe obrazul dureros. O vreme m-am holbat pur şi simplu la

flăcări. Pe urmă, străduindu-mă zadarnic să-mi abat gândurile de la toate întrebările pentru care n-aveam răspuns, m-am aşezat şi am încercat să studiez pergamentele lăsate de Chade pe masă. Conțineau legendele Străinilor despre dragoni, dar două fuseseră scrise de curând; pe pergamentul de un crem palid, cerneala neagră nu se decolorase şi cuvintele erau clare. Chade nu le-ar fi lăsat acolo dacă n-ar fi vrut să le văd. Pe unul era scrisă povestea despre un dragon albastru-argintiu, zărit deasupra portului Bingtown în timpul unei bătălii dintre negustorii din oraş şi chalcedeni. Celălalt părea să fi fost scris de un copil care se deprindea cu alfabetul, literele erau lăbărțate şi diforme. Dar bătrânul asasin mă învățase mai multe cifruri de care ne foloseam ca să ne trimitem mesaje, şi am izbutit să descifrez textul de pe pergament fără niciun efort. De fapt, am făcut-o cu atâta uşurință, încât m-am încruntat, întrebându-mă dacă bătrânul asasin nu mai era în stare să păstreze secretele noastre sau dacă avea în slujba lui spioni nepricepuți. Fiindcă mesajul era unul dintre primele rapoarte ale iscoadei trimise în Insulele Străine. Conținea mai ales bârfe, zvonuri şi discuții la care omul nostru trăsese cu urechea pe nava Narcescăi, în timpul călătoriei spre Insulele Străine. Am găsit puține lucruri care ne-ar fi putut fi imediat de folos, deşi faptul că era pomenită Stăpâna Palidă m-a tulburat. Era una dintre umbrele vechi, din

viața mea trecută, care ajunseseră până la mine, având gheare în loc de degete fantomatice.

Îmi făceam ceai când a apărut Chade. A deschis uşa mascată de raftul cu pergamente împingând-o cu putere şi a intrat clătinându-se. Nasul şi obrajii îi erau roşii şi, pentru un moment, am crezut, uluit, că era beat. Şi-a încleştat mâinile de marginea mesei, s-a aşezat pe scaunul meu şi a spus, cu lacrimi în glas:

— Fitz?

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat apropiindu-mă.

S-a uitat la mine, apoi m-a înştiințat cu voce mult prea puternică:

— Nu te aud.

Am repetat întrebarea, vorbind mai tare:

— Ce ți s-a întâmplat?

Cred că nici de data asta nu mi-a auzit cuvintele, dar m-a lămurit totuşi:

— A sărit în aer. Lucram la acelaşi amestec, cel pe care ți l-am arătat în coliba ta. De data asta a mers mult prea bine. A sărit în aer!

Şi-a dus mâinile la față şi şi-a atins obrajii şi fruntea. Avea un aer tragic. Am ştiut imediat ce îl neliniştea. I-am dat o oglindă. S-a privit îndelung în ea, vreme în care am adus un lighean cu apă şi o bucată de pânză. Am udat-o, şi şi-a ținut-o puțin pe față. Când a îndepărtat-o, o parte din roşeața pielii îi dispăruse, ca şi cea mai mare parte a sprâncenelor.

— S-ar părea că te-a lovit o flacără care a răbufnit cu putere. Ți s-a pârlit şi o parte din păr.

— Ce?

I-am făcut semn să vorbească mai încet.

— Nu te aud, a repetat cu aceeaşi jale. Îmi răsună urechile ca atunci când mă altoia tatăl meu vitreg peste ele. Cerule, cât l-am urât pe omul ăla!

Aceste cuvinte mi-au arătat adevărata măsură a suferinței sale. Chade nu-mi povestise niciodată prea multe despre copilăria lui. Şi-a pipăit urechile, convingându-se că erau la locurile lor, apoi a încercat să şi le desfunde cu degetele.

— N-aud, a repetat. Dar fața mea n-arată chiar atât de rău, nu-i aşa? N-o să rămân cu cicatrice, nu?

Am clătinat din cap.

— Sprâncenele îți vor creşte la loc. Asta – i-am atins uşor obrazul – nu pare cu nimic mai gravă decât pielea arsă de soare sau de vânt. O să dispară. Şi cred c-o să scapi şi de surzenie.

Ultima mea presupunere nu se baza pe nimic altceva în afară de ardoarea cu care speram să se adeverească.

— Nu te aud, a spus îndurerat.

L-am îmbărbătat cu o bătaie pe umăr şi i-am pus în față cana mea cu ceai. Mi-am atins buzele ca să-i atrag atenția asupra lor, apoi a vorbit rostind răspicat fiecare cuvânt.

— Ucenicul tău a pățit ceva?

Ştiam foarte bine că, la o asemenea oră, nu făcea astfel de experimente de unul singur.

Mi-a urmărit mişcarea buzelor şi a părut să-mi înțeleagă spusele, fiindcă o clipă mai târziu mi-a răspuns.

— Nu-ți face griji. M-am ocupat eu de ea.

Pe urmă, când am tresărit şocat la auzul pronumelui feminin, a exclamat furios:

— Vezi-ți de treburile tale, Fitz!

Furia i se îndrepta mai mult împotriva lui decât împotriva mea şi, dacă starea în care se afla nu m-ar fi îngrijorat, aş fi râs. Ea. Aşadar fusesem înlocuit cu o fată. Mi-am ținut gândurile în frâu, ca să nu mă întreb cine era şi de ce-o alesese Chade, străduindu-mă în schimb să alin suferința lui. După o vreme, am observat că putea să m-audă, dar nu prea bine. Am cutezat să sper că avea să-şi recapete până la urmă pe deplin auzul şi am încercat să i-o spun. A dat din cap şi şi-a fluturat mâna ca şi cum n-ar fi meritat să vorbim despre asta, dar am citit în ochii lui că era bântuit de spaimă. Dacă rămânea surd, i-ar fi venit foarte greu să-i dea în continuare sfaturi reginei.

Însă a încercat cu mult curaj să nu-şi ia în seamă vătămarea şi m-a întrebat, cu voce prea sonoră, dacă văzusem pergamentele de pe masă şi ce se întâmplase cu fața mea. Ca să nu-şi mai zbiere şi alte întrebări, i-am răspuns în scris, pe scurt. I-am spus că fusesem rănit fiindcă mă trezisem amestecat, din întâmplare, într-o

încăierare dintr-o tavernă. Şi era prea preocupat de propriile sale probleme ca să-mi pună la îndoială sinceritatea. Pe urmă a scris pe peticul de hârtie de care ne foloseam:

„Ai vorbit cu Burrich?”

„M-am gândit că e mai bine să n-o fac”, am scris drept răspuns.

Chade şi-a ţuguiat buzele, a oftat şi n-a spus nimic, dar mi-am dat seama că voia să spună multe. Le lăsa pe mai târziu, când spera că o să discutăm cu mai multă uşurinţă. Pe urmă ne-am uitat peste pergamentele trimise de spioni, arătându-ne unul altuia fragmente interesante, deşi eram de acord că nu conţineau nimic util pe moment. Chade a scris că spera să primească veşti de la un spion trimis pe Insula Aslevjal, ca să vadă dacă în legendă exista vreun strop de adevăr.

Aş fi vrut să-i vorbesc despre progresele mele în ceea ce-i privea pe Dutiful şi Thick, dar am renunţat nu doar din cauza surzeniei sale, ci şi fiindcă încă mă mai străduiam să-mi dau seama cât de bine mă descurcam de fapt. Mă hotărâsem deja să fac mai multe eforturi cu Thick în dimineaţa care urma.

Şi atunci mi-am dat seama că dimineaţa începuse deja. Chade a părut să descopere acelaşi lucru. Mi-a spus că voia să meargă la culcare şi că avea să scape de servitorii veniţi să-l trezească spunându-le că suferea de dureri de stomac.

Pentru mine, mai multă odihnă în pat era un lux

pe care nu mi-l puteam îngădui. M-am retras în odaia mea doar ca să-mi schimb hainele înainte de a urca în turnul lui Verity, să-mi aştept învăţăceii. Sunt sigur că lecţia din acea zi mă înspăimânta mai mult decât pe oricare dintre ei, căci tâmplele încă îmi mai zvâcneau dureros. Mi-am încleştat mâna de frunte ca să-mi suport mai uşor suferinţa în timp ce aprindeam lemnele din cămin şi cele câteva lumânări de pe masă. Nu-mi aduceam aminte când izbutisem ultima oară să scap cu totul de durerea de cap pe care mi-o dădea Meşteşugul. Pentru o scurtă clipă, mi-a trecut prin minte să mă întorc în camera mea după nişte scoarţă de spiriduş. N-am respins ideea fiindcă mă temeam să nu micşoreze forţa cu care stăpâneam Meşteşugul. În minte mi se crease o legătură prea puternică între leacul acela şi prosteasca mea ceartă cu bufonul. Nu, scoarţă de spiriduş nu mai voiam.

De dincolo de uşă s-au auzit paşii lui Dutiful pe scări, aşa că n-am mai avut timp să chibzuiesc. Prinţul a închis hotărât uşa în urma lui şi s-a apropiat de masă. Am oftat în sinea mea. Întreaga lui atitudine îmi spunea clar că nu mă iertase întru totul. Primele cuvinte care i-au ieşit din gură au fost:

— Nu vreau să învăţ Meşteşugul alături de un netot. Trebuie să existe altcineva.

Pe urmă s-a holbat la mine.

— Ce-ai păţit?

— M-am bătut cu cineva. I-am dat cel mai scurt răspuns posibil, ca să înțeleagă că nu voiam să spun mai mult. Cât despre Thick, e singurul potrivit pentru asta. N-avem de ales.

— Oh, nu se poate. Ați organizat nişte căutări, ca să mai găsiți şi alții?

— Nu.

Pe urmă, înainte de a apuca să mai adaug şi altceva, Dutiful a luat mica figurină de masă. Lănțişorul atârna de ea.

— Ce-i asta? a întrebat.

— E a ta. Ai găsit-o pe plajă, acolo unde l-am întâlnit pe Celălalt. Ți-aduci aminte?

— Nu. S-a uitat îngrozit la mica statuetă. Şi a adăugat, fără tragere de inimă. Ba da. Îmi amintesc. S-a legănat pe scaun, cu ochii la ea. E Elliania, nu? Ce înseamnă asta, Tom? Faptul că am găsit-o acolo, înainte de a o fi văzut vreodată pe ea?

— Ce?

Am întins mâna spre figurină, dar el n-a părut să observe. Stătea pur şi simplu nemişcat, holbându-se la ea. M-am ridicat şi am ocolit masa. Când m-am uitat la fața mică şi la buclele de păr negru, la sânii goi şi la ochii întunecați ca bezna, mi-am dat brusc seama că avea dreptate. Era Elliania. Nu aşa cum arăta atunci, ci cum avea să arate, ca femeie. Podoaba albastră sculptată în păr nu se deosebea cu nimic de cea pe care o purtase Narcesca. Am respirat adânc.

— Habar n-am ce înseamnă.

Prințul vorbea ca prin vis. Şi-a coborât privirea spre chipul păpuşii.

— Locul unde-am ajuns, plaja aia… era ca un vârtej. Ca o bulboană care atrage toată magia în ea. Orice fel de magie.

A închis ochii o clipă. Continua să strângă în mână figurina.

— Am fost pe punctul să-mi găsesc moartea acolo, nu-i aşa? Meşteşugul m-a aspirat şi m-a dezmembrat. Dar tu ai venit după mine şi… cineva te-a ajutat. Cineva…

A bâjbâit zadarnic în căutarea unui cuvânt.

— Cineva mare. Mai mare decât cerul.

Eu n-aş fi folosit aceeaşi descriere, dar ştiam ce voia să spună. Mi-am dat deodată seama că nu mă trăsese deloc inima să vorbesc despre cele petrecute pe plajă şi nici măcar să mă gândesc la ele. Orele petrecute acolo erau înconjurate de un nimb, de o lumină care mai degrabă ascundea decât dezvăluia. Mă îngrozea. De aceea nu-i arătasem bufonului penele şi nici nu-i vorbisem nimănui despre ele. Reprezentau un punct vulnerabil. O poartă către necunoscut. Când le adunasem, pusesem în mişcare ceva mai amplu, pe care nimeni nu-l putea controla. Gândurile mi s-au retras, de parcă, refuzând să mi le amintesc, aş fi putut anula cele întâmplate.

— Ce-a fost? Cine a fost creatura cu care ne-am întâlnit acolo?

— Nu ştiu, am răspuns scurt.

În ochii lui s-a aprins brusc un entuziasm profund.

— Trebuie să aflăm.

— Nu. Nu trebuie. Am tras aer în piept. De fapt, cred că ar trebui să ne ferim cu multă grijă să aflăm.

M-a privit lung, consternat.

— De ce? Nu-ți aminteşti ce senzație am avut? Cât de minunat a fost?

Îmi aminteam mult prea bine, mai ales fiindcă vorbeam despre asta. Am clătinat din cap şi mi-am dorit dintr-odată să fi ținut figurina ascunsă. La vederea ei îmi reveneau toate amintirile, aşa cum un parfum familiar sau câteva note dintr-un cântec îți reamintesc pe neaşteptate nebunia unei seri.

— Da. A fost minunat. Şi e primejdios. N-am vrut să plec de-acolo, Dutiful. Nici tu nu voiai. Ea ne-a făcut să părăsim locul.

— Ea? Nu mi s-a părut c-avea ceva care să amintească de o femeie. Era… ca un tată. Puternic şi protector. Tandru.

— Cred că nu era nimic din toate astea, m-am trezit spunând. Cred că am văzut fiecare creatură în altă formă, sub înfățişarea pe care ne-ar fi plăcut s-o aibă.

— Crezi că am născocit-o noi?

— Nu. Nu. Cred că am întâlnit ceva mai mare decât pot mințile noastre să cuprindă. Aşa că

fiecare i-a dat o formă familiară, ca s o poată vedea. Ca să fie pe înțelesul nostru.

— Ce te face să crezi asta? Ceva pe care l-ai citit pe un pergament despre Meşteşug?

I-am răspuns fără chef.

— Nu. În pergamentele despre Meşteşug n-am găsit nimic despre aşa ceva. Cred asta pentru că… Pentru că o cred.

S-a holbat la mine, iar eu am ridicat nedumerit din umeri, fiindcă n-aveam nicio explicație mai bună, nici pentru el, nici pentru mine. Numai o senzație de anticipare tulburătoare la amintirea creaturii, însoțită de o spaimă de rău augur.

M-a salvat scârțâitul uşii de lângă cămin. Thick a intrat strănutând. Purta fluierul peste cămaşă. Contrastul dintre vopseaua lucioasă a micului instrument muzical şi hainele lui zdrențuite şi murdare m-a făcut să-l privesc într-o nouă lumină. M-am îngrozit. Părul lins îi stătea lipit de cap, iar pielea care i se zărea prin rupturile hainelor era soioasă. L-am văzut dintr-odată aşa cum îl vedea Dutiful şi am înțeles că pe prinț nu-l dezgustau doar diformitatea trupului şi încetineala minții lui. Dutiful s-a tras vizibil înapoi, strâmbând din nas când s-a apropiat Thick. Pe mine, anii petrecuți alături de lup mă deprinseseră să mă împac cu faptul că anumite lucruri au un anumit miros. Însă duhoarea de corp nespălat a lui Thick nu făcea parte din el însuşi, ca izul de mosc al dihorului. Putea fi

înlăturată, şi trebuia să fie, dacă voiam să învețe prințul alături de el.

— Thick, nu vrei să stai jos? m-am mulțumit să întreb pentru început, şi am tras pentru el scaunul cel mai îndepărtat de prinț.

Netotul m-a privit bănuitor. Pe urmă a tras de scaun către el, l-a privit îndelung, ca şi cum ar fi putut ascunde vreo şmecherie urâtă, apoi s-a aşezat. A început să se scarpine după urechea stângă. M-am uitat la Dutiful, care părea țintuit locului, fascinat de ceva oribil.

— Ei, iată că suntem aici cu toții, am spus, apoi m-am întrebat ce-aveam să fac cu ei.

Ochii lui Thick s-au întors spre mine.

— Fata aia plânge din nou, m-a înştiințat, de parcă ar fi fost vina mea.

— Ei, o să mă ocup de asta mai târziu, i-am răspuns ferm, dar cu o strângere de inimă.

— Care fată? a întrebat imediat prințul.

— Nu contează, n-avem de ce să ne facem griji.

Thick, acum nu discutăm despre fată. Ai venit aici ca să înveți ceva.

El a terminat fără grabă cu scărpinatul. Şi-a pus mâna pe masă şi s-a uitat la mine lung, cu cel mai serios aer din lume.

— De ce faci asta? De ce vorbeşti aşa în capul meu?

— Ca să văd dacă te pot face să m-auzi.

A pufnit gânditor.

— Te aud.

Pute-a-câine.

Încetează cu asta.

— Vorbiți unul cu altul prin Meşteşug? a întrebat prințul cu sincer interes.

— Da?

— Şi eu de ce nu vă pot auzi?

— Fiindcă vrem să ne-auzim doar unul pe altul.

— Cum a învățat el să facă asta, pe când eu n-o pot face?

— Nu ştiu, m-am văzut nevoit să recunosc. Thick pare să fi învățat singur cum să se folosească de Meşteşug. De fapt, nu ştiu tot ce poate face sau nu cu ajutorul lui.

— Poate să nu ne mai trimită tuturor muzica aia tot timpul?

Am încercat să-mi dau seama ce făceam eu însumi cu Meşteşugul.

Nu fusesem conştient de efortul cu care despărțeam gândurile lui Thick de melodia care le înconjura. M-am întors spre el.

— Thick, poți opri muzica? îmi poți trimite numai gândurile tale, fără ea?

M-a privit fără nicio expresie.

— Muzica?

— Cântecul mamei tale. Îl poți face să nu se mai audă?

S-a gândit o vreme la asta, mestecându-şi limba mică, groasă.

— Nu, a spus, cu voce tăioasă.

— De ce nu poți opri muzica? a întrebat prințul.

Stătuse o vreme în tăcere. Cred că încercase să caute printre notele melodiei, să vadă dacă putea desluşi gândurile pe care ni le trimiteam unul altuia, prin Meşteşug, eu şi Thick. Părea înciudat. Plin de ciudă şi de invidie.

Thick l-a măsurat cu o privire plictisită, nepăsătoare.

— Nu vreau.

Şi-a luat ochii de la el şi a reînceput să se scarpine după ureche.

Dutiful a părut şocat. A tras aer în piept.

— Şi dacă eu, prințul tău, ți-o poruncesc?

În glas îi vibra o furie reținută.

Thick l-a privit din nou. Apoi s-a uitat la mine. Limba i-a ieşit ceva mai mult în afară, ca şi cum ar fi chibzuit. Pe urmă m-a întrebat:

— Aici învățăcei amândoi?

Nu mă aşteptasem la aşa ceva din partea lui. Nu-l crezusem în stare să se agațe cu atâta putere de ideea aceea, şi cu atât mai puțin să se folosească de ea. În mine s-au născut speranțe noi şi temeri la fel de noi ca ele.

— Da, aici învățăcei amândoi, am confirmat.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat la piept brațele scurte şi groase.

— Iar eu sunt dascălul, am continuat. Şi învățăceii trebuie să i se supună dascălului, Thick. Poți opri muzica?

S-a uitat la mine o vreme.

— Nu vreau, a răspuns, dar pe un alt ton.

— Poate că nu vrei. Dar eu sunt dascălul şi tu eşti învățăcelul. Învățăcelul i se supune dascălului.

— Învățăceii se supun ca servitorii?

S-a ridicat, gata să plece.

Fără să mai sper nimic, am încercat totuşi.

— Învățăceii se supun ca învățăceii. Ca să poată învăța. Ca să poată învăța toată lumea. Dacă Thick se supune, Thick rămâne învățăcel. Dacă nu se supune, nu mai e. Îl dăm afară de-aici, să fie din nou servitor.

A rămas o vreme locului, în tăcere. Nu-mi dădeam seama dacă se gândea sau nu. Şi nici dacă pricepuse ce-i spusesem. Dutiful stătea gârbovit în scaun, cu bărbia în piept şi cu brațele încrucişate, încruntat. Era clar, spera că Thick avea să plece. Dar, o clipă mai târziu, bondocul s-a aşezat din nou.

— Opresc muzica, a spus.

A închis ochii. Pe urmă i-a redeschis şi i-a îngustat când s-a uitat la mine şi a spus:

— Iată.

Nu-mi dădusem seama că Meşteşugul lui îmi bătuse în ziduri fără încetare. În liniştea care a urmat, am simțit o uşurare imensă. Era ca acalmia din toiul furtunii, când vântul îşi încetează brusc urletul şi în jur ți se revarsă tăcerea. Mulțumit, am oftat din rărunchi, iar Dutiful şi-a îndreptat brusc spatele. Şi-a frecat urechile, părând nedumerit, apoi şi-a îndreptat

privirea spre mine.

— El era toate astea?

Am dat încet din cap, încă revenindu-mi.

Pe fața prințului s-a lățit nedumerirea.

— Dar eu am crezut… am crezut că e Meşteşugul însuşi. Fluviul imens despre care vorbeai…

S-a uitat din nou la Thick, dar cu alți ochi. În ei nu era respect, dar se zărea prudența, care vesteşte adesea apariția respectului.

Pe urmă, ca o perdea de ploaie căzută brusc, muzica a prins din nou viață în jurul gândurilor mele, despărțindu-mă de Dutiful, aşa cum se lasă ceața, ascunzând un vânător de altul. M-am întors spre Thick. Îşi recăpătase figura obişnuită, cu trăsături flasce. Am înțeles dintr-odată că, pentru el, întrebuințarea Meşteşugului era o stare firească. Eforturi făcea ca să nu se folosească de el. Şi de unde căpătase o asemenea deprindere?

Mama ta îți vorbea vreodată astfel?

Nu.

Atunci cum ai învățat aşa ceva?

S-a încruntat.

Mama îmi cânta. Cântam împreună. Şi ea îi făcea pe băieții răi să nu mă vadă.

M-a cuprins entuziasmul.

Unde e mama ta, Thick? Ai frați sau…

— Terminați! Nu e corect!

Prințul se bosumflase ca un copil.

M-a smuls din gânduri.

— Ce nu e corect?

— Vorbiți între voi, prin Meşteşug, astfel încât să nu vă pot auzi. E nepoliticos. Ca şi cum ai şopti în spatele cuiva.

I-am simțit în glas şi invidia. Thick, netotul, făcea ceva de care Prințul celor Şase Ducate nu era în stare. Şi eu arătam limpede că asta mă entuziasma. Trebuia să am mai multă grijă. Bănuiam că Galen, maestrul Meşteşugului, ar fi creat o rivalitate între ei, vrând să-i îmboldească pe amândoi să se străduiască mai mult. Dar eu nu urmăream acelaşi țel. Voiam să creez între ei o alianță, să fac din ei o unitate.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, am nesocotit curtenia. Thick mi-a spus că mama lui se folosea de Meşteşug ca să-i cânte, că obişnuiau să cânte împreună. Şi că, uneori, Meşteşugul ei îi împiedica pe alți băieți să-l vadă.

— Aşadar şi mama lui stăpânea Meşteşugul? Şi ea era netoată?

L-am văzut pe Thick tresărind şi crispându-se la auzul ultimelor cuvinte, aşa cum mi se întâmpla mie când spunea cineva „bastard”. Asta mi-a înfipt un cuțit în inimă. Aş fi vrut să-l corectez pe prinț cu o replică tăioasă, dar n-ar fi fost decât ipocrizie. Nu mă gândeam şi eu la Thick tot numindu-l „netotul”? M-am făcut că n-auzisem, dar mi-am propus să vorbesc între patru ochi cu Dutiful, ca să mă conving că Thick n-avea să mai audă niciodată cuvântul acela desprins de pe buzele

noastre.

— Thick, unde e mama ta?

El s-a mulțumit o vreme să se holbeze la mine. Pe urmă a răspuns cu vocea unui copil îndurerat:

— A mu-riiit.

A lungit ultimul cuvânt. Şi s-a uitat în jur ca şi cum ar fi pierdut ceva.

— Îmi poți povesti cum s-a întâmplat?

S-a încruntat gânditor.

— Am venit în oraş cu ceilalți. În vremea când se înghesuie lumea pentru Festivalul Primăverii. Da. A dat din cap, bucuros că-şi amintise cum se numea. Pe urmă, într-o dimineață, ea nu s-a mai trezit. Şi ceilalți mi-au luat lucrurile şi au spus că nu mai merg cu ei. Şi-a scărpinat obrazul, cu nefericirea întipărită pe chip. Pe urmă s-a terminat totul, a dispărut, şi eu eram aici. Şi apoi… eram aici.

Povestea nu mă mulțumea, dar mă îndoiam că aş fi putut scoate mai mult de la el. Dutiful a fost cel care l-a întrebat cu blândețe:

— Ce făceau mama ta şi ceilalți în locurile unde mergeați?

Thick a respirat adânc, ca şi cum cuvintele l-ar fi îndurerat.

— Ei, ştii. Găsit loc cu lume multă. Mama cântă, Prokie bate toba şi Jimu dansează. Şi mama zice „Nu-l vedeți, nu-l vedeți” când mă duc eu să tai pungi cu foarfecă mea mică, de argint. Dar mi-a luat-o Prokie, mi-a luat şi pălăria cu ciucure şi

pătura.

— Tăiai pungi? a întrebat Dutiful, nevenindu-i să creadă.

Ce întrebuințare pentru Meşteşug, m-am gândit – să-ți ascunzi copilul când taie pungile de la brâul oamenilor.

Thick a dat din cap, mai mult pentru el decât pentru noi.

— Şi, dacă fac treabă bună, primesc un bănuț, ca să-mi cumpăr dulciuri. În fiecare zi.

— Ai avut frați sau surori, Thick?

S-a încruntat, căzând din nou pe gânduri.

— Mama era bătrână, prea bătrână pentru prunci. De-aia m-am născut eu prost. Aşa spunea Prokie.

— Ei, Prokie ăsta pare un individ încântător, a mormăit prințul cu sarcasm.

Thick i-a aruncat o privire bănuitoare.

M-am grăbit să-l lămuresc.

— Prințul crede că Prokie a fost rău cu tine.

Thick şi-a supt o clipă buza de sus, apoi a dat din cap ca şi cum ne ar fi prevenit.

— Lui Prokie nu trebuie să-i spui „tati”. Niciodată.

— Niciodată, a încuviințat Dutiful din toată inima.

Şi cred că aceea a fost clipa când s-au schimbat sentimentele lui față de Thick. L-a privit pe bondocul diform lăsându-şi capul pe-o parte.

— Thick? Poți să-mi spui ceva cu Meşteşugul?

Numai mie, fără s-audă şi Tom?

— De ce?

— Ca să fii învățăcel aici, m-am amestecat, învățăcel, nu servitor.

Thick a păstrat o clipă tăcerea. Vârful limbii i s-a curbat peste buza de sus. După care prințul a râs zgomotos.

— Pute-a-câine? De ce-i spui aşa?

Bondocul s-a strâmbat, apoi a înălțat dintr-un umăr, ca şi cum u ar fi ştiut. Şi atunci am simțit c-avea un secret. Nu era adevărat că nu ştia. Ne ascundea ceva. Sau se temea de ceva?

M-am silit să râd, deşi n-aveam chef.

— E-n ordine, Thick. Spune-i, dacă vrei.

Asta a părut să-l năucească pentru o clipă. Îi ceruse cineva să nu-mi spună ceva? Chade? S-a uitat la prinț încruntându-se uşor. Pe urmă a vorbit. Mă aşteptam să dezvăluie că ştia că stăpânesc Harul şi că simțise cumva că animalul meu fusese un lup. Însă a spus ceva care m-a speriat atât de tare încât mi s-a făcut greață.

— Aşa-i zic ei când mă întreabă de el. Cei din oraş, care-mi dau bănuți pentru nuci şi pentru dulciuri. Trădătorul ăla de câine împuțit.

S-a întors spre mine cu un surâs batjocoritor. M-am străduit să-mi lățesc zâmbetul silit. Şi am chicotit.

— Aşa-mi zic, nu? Ce şmecheri!

Zâmbeşte, Dutiful. Şi râzi, dar nu-mi spune nimic cu Meşteşugul.

Mi-am trimis gândul micşorându-l, îngustându-l. Dar, chiar şi aşa, privirea lui Thick a zvâcnit de la mine la prinț. Dutiful se albise la față, dar a râs zgomotos, un „ha-ha-ha“ țeapăn, care-a sunat mai degrabă a icnet decât a râs. Mi-am încercat norocul.

— Ciungul îmi spune cel mai des aşa, nu?

Surâsul lui Thick a devenit nesigur. M-am gândit că încercarea mea dăduse greş, dar bondocul mi-a răspuns:

— Nu. Nu el. El e nou. Vorbeşte rar. Dar când povestesc şi îmi dă bănuții, zice uneori: „Stai cu ochii pe bastardul ăla. Cât mai mult.” Şi eu îi spun: „Da. Da.”

— Bun. Te descurci de minune, Thick. Faci treabă bună şi-ți meriți bănuții.

S-a legănat înainte şi înapoi pe scaun, mulțumit de sine.

— Stau cu ochii şi pe omul auriu. Şi-a luat un căluț frumos. Şi o pălărie, cu pene cu ochi.

— Da, aşa e, am încuviințat cu gura uscată. Ca pana pe care ți-o doreşti tu.

— O s-o capăt, după ce n-o să mai fie el, a spus Thick încântat. Aşa au zis cei din oraş.

Am avut senzația că rămăsesem fără aer. Bondocul stătea acolo, dând aprobator din cap, fericit. Servitorul netot al lui Chade, prea prost ca să recunoască un secret dacă dădea peste el, ne vânduse pentru câțiva bănuți. Şi asta numai pentru că eu însumi fusesem prea prost ca să-mi

dau seama că acela care umblă printre secretele altuia fără să le priceapă îşi poate avea propriile secrete. Dar ce văzuse şi cui îi povestise?

— Lecția de azi s-a terminat, am izbutit să spun.

Am sperat că Thick avea să plece, dar el a rămas acolo, părând să rumege un gând.

— Fac treabă bună. Fac. Nu e vina mea c-a murit şobolanul. Oricum nu l-am vrut. El a zis: „Şobolanul o să fie prietenul tău", şi eu am spus nu, m-a muşcat cândva un şobolan, iar ei au spus: „Ia-l oricum, şobolanul ăsta e cumsecade. Dă-i mâncare şi adu-ni-l aici, în vizită, în fiecare săptămână." Şi aşa am făcut. Şi pe urmă a murit, sub castron. Cred c-a căzut castronul peste el.

— Probabil, Thick. Probabil. Dar nu e vina ta. Nicidecum.

Voiam s-o iau la fugă pe coridoarele castelului, să-l găsesc pe Chade. Dar adevărul începea să se înalțe, rece şi lent, în jurul meu. Chade nu-şi dăduse seama ce se întâmpla. Nu ştia nimic. Nu mai putea să-şi apere ucenicul. Era timpul să-nvăț să mă păzesc singur. Am ridicat un deget ca şi cum mi-aş fi amintit brusc ceva.

— Oh, Thick. Azi e ziua când te duci la ei, nu?

S-a uitat la mine ca la un idiot.

— Nu. Nu în ziua când se face pâinea. În ziua când se spală rufele. Când sunt atârnate cearşafuri la uscat. Atunci mă duc şi îmi primesc bănuții.

— În ziua când se spală rufele. Firește. Asta e

mâine. Atunci e bine. Fiindcă n-am uitat de prăjitura roz. Vreau să ți-o dau azi. Ce zici, m-aştepți o vreme în odaia lui Chade? S-ar putea să nu vin prea repede, dar vreau să ți-o aduc.

— O prăjitură roz.

L-am privit în timp ce-şi scormonea mintea. Cred că nici măcar nu-şi amintea că-i făgăduisem una. Am încercat să-mi aduc eu aminte ce-mi mai ceruse. O eşarfă ca a lui Rowdy. Roşie. Stafide. Mintea îmi alerga. Era ca unul din jocurile pe care mi le pregătea pe vremuri Chade. Ce altceva? Un cuțit. Şi o pană de păun. Şi bani pentru dulciuri sau chiar dulciuri. Trebuia să fac rost de toate până a doua zi.

— Da. O prăjitură roz. Una nearsă. Ştiu că-ți place.

M-am rugat să existe aşa ceva la bucătărie.

— Da!

Ochii lui mici au fost însuflețiți de o expresie pe care nu i-o mai văzusem pe față. Bucuria anticipării.

— Da. O s-aştept. Să mi-o aduci repede.

— Ei, nu foarte repede. Dar azi. O să m-aştepți acolo, fără să pleci nicăieri altundeva?

S-a încruntat când am spus „nu foarte repede”, dar a dat din cap în silă.

— Minunat. Thick. Eşti un învățăcel foarte bun. Acum du-te acolo şi aşteaptă-mă.

Imediat ce s-a închis în urma lui uşa de lângă cămin, Dutiful a şi deschis gura să vorbească. I-

am făcut semn să tacă. Am aşteptat până ce am fost sigur că paşii săi târşiți îl duseseră pe Thick destul de departe ca să nu ne poată auzi. Pe urmă m-am lăsat să cad pe un scaun.

— Laudwine, a şoptit Dutiful şocat.

Am dat din cap. Încă nu mă simțeam pregătit să vorbesc. Laudwine mă numise bastard. M-am întrebat dacă fusese o simplă insultă sau ştia că sunt *Bastardul.*

— Ce facem?

Mi-am ridicat privirea spre prinț. Pe fața lui palidă, ochi negri erau imenşi. Zidurile lui Chade ne dezamăgiseră, ca şi spionii lui. Am simțit brusc că eu eram singurul care mai stătea între Dutiful şi Pestriți. Poate că fusesem întotdeauna singurul. Am simțit o bucurie egoistă fiindcă plecase Laurel, fiindcă era destul de departe ca să n-o poată ajunge Laudwine. Măcar pentru ea nu era nevoie să-mi fac griji.

— Tu nu trebuie să faci nimic. Nimic! Am repetat cuvântul când a deschis gura să protesteze. Nu face nimic ieşit din comun, care să dea cuiva impresia că bănuim existența unui complot. Totul trebuie să rămână la fel ca ieri. Dar nu ieşi din castel.

A păstrat tăcerea preț de o răsuflare. Apoi:

— I-am promis lui Civil Bresinga că mergem să călărim împreună. Numai noi doi. Voiam să ne strecurăm afară singuri, ca să vânăm în după-amiaza asta cu pisica lui. A venit la mine în

cameră azi-noapte, foarte târziu, şi m-a rugat să-l însoțesc.

Şi-a ținut răsuflarea, şi l-am urmărit în vreme ce începea să vadă invitația lui Civil într-o altă lumină. A continuat cu voce mai joasă:

— Părea agitat. Şi arăta de parcă plânsese. Când l-am întrebat dacă se simte bine, mi-a spus că şi-a făcut singur necazurile şi că prietenii n-au cum să-l ajute. M-am gândit că e vorba de vreo fată.

I-am reținut spusele, apoi am întrebat:

— Pisica lui e aici?

A dat din cap, părând să se ruşineze.

— Plăteşte o babă ca să i-o țină într-un adăpost, la marginea pădurii, în apropierea debarcaderului de pe râu. Baba hrăneşte pisica, dar o lasă să plece şi să se întoarcă oricând vrea. Iar Civil merge s-o vadă cât de des poate. L-am însoțit o dată, a recunoscut, după ce a tras aer în piept. O singură dată. Noaptea, foarte târziu.

Am înghițit cuvintele care-mi stăteau pe limbă. Nu era momentul să mă înfurii şi să-l dojenesc. Iar furia se îndrepta mai ales împotriva mea. Dădusem greş şi în privința asta.

— Ei, azi nu te duci. Ți-a ieşit un buboi pe-o bucă. De-asta nu-l poți însoți. Spune-i motivul când îți ceri scuze.

— Nu vreau… n-o să-i spun aşa ceva. E jenant. O să-i spun că mă doare capul. Tom, nu-l cred pe Civil trădător. Nu mi-ar înşela încrederea.

— Ba chiar asta o să-i spui, tocmai fiindcă e

jenant. Durerea de cap sună a pretext. Buboiul pe bucă nu. Am răsuflat adânc şi i-am împărtăşit bănuielile mele: Poate Civil nu te trădează. Poate se slujeşte cineva de el ca să te facă să ieşi din castel şi să te îndepărtezi. Sau poate-l ameninţă cineva, spunându-i, oh, de pildă, că, dacă nu te aduce, îi denunţă mama, care are Har. Asta e. Întrebarea nu e dacă ai sau nu încredere în Civil. Ajută-mă să câştig timp. Du-te să te scuzi. Şi nu uita să păşeşti cu mare grijă şi să te fereşti de tot ce te-ai feri dacă ai avea într-adevăr un buboi dureros.

S-a strâmbat, dar şi-a înclinat capul, încuviinţând. Asta m-a uşurat într-o mică măsură. Însă pe urmă a adăugat:

— N-o să fie uşor să-l refuz. Spunea că e nevoit să-mi ceară azi o favoare aparte.

— Care anume?

— Nu sunt sigur. Cred că are legătură cu pisica lui.

— Un motiv în plus ca să nu pleci nicăieri împreună cu el.

Am încercat să mă gândesc la toate ramificaţiile posibile. Prin minte mi-a mai trecut ceva.

— Civil ţi-a mai adus vreun animal? A încercat să-ţi mai ofere vreun tovarăş de Har?

— Crezi că, dacă ar face-o, aş fi atât de prost încât să mă încred în el? Prinţul s-a înroşit şi s-a înfuriat la auzul întrebării mele. Nu sunt idiot, Tom. Nu. De fapt, Civil mi-a spus că nu trebuie să

mă leg de niciun alt animal înainte de a trece măcar un an. Aşa e obiceiul celor cu Sânge Străvechi. E timpul hotărât pentru doliu şi jale. Ca să fie sigur că omul îşi va alege un nou tovarăş de har fiindcă se simt într-adevăr atraşi unul de altul, nu doar ca să-l înlocuiască pe cel pierdut.

— După cum s-ar părea, Civil ți-a povestit foarte multe despre obiceiurile celor cu Sânge Străvechi.

Prințul Dutiful a păstrat o clipă tăcerea. Pe urmă mi-a răspuns cu răceală:

— Tu n-ai vrut să mă înveți, Tom. Însă undeva, în adâncul ființei mele, ştiam că trebuie să aflu toate astea. Nu doar ca să mă apăr, ci ca să-mi pot controla propria magie. N-o să-mi fie niciodată ruşine că am Har, Tom. Să mi-l ascund trebuie, din pricină că, pe nedrept, îl detestă atât de multă lume. Dar n-o să-l consider niciodată o ruşine şi n-o să mă lepăd de el.

În privința asta, se părea că n-aveam mare lucru de făcut sau de spus. Un gând trădător mi-a şoptit că băiatul avea dreptate. Oare mie şi lui Ochi întunecați nu ne-ar fi mers mult mai bine dacă, înainte de a ne lega unul de altul, aş fi învățat cum să mă folosesc de acea magie care era Harul? În cele din urmă, i-am răspuns bățos:

— Sunt sigur că prințul meu va face aşa cum crede că e cel mai bine.

— Într-adevăr, a recunoscut. Pe urmă, ca şi cum ar fi câştigat un soi de luptă, a schimbat tactica. Eu o să mă prefac aşadar că nu ştiu nimic, a

adăugat. Dar ce-o să faci tu? Fiindcă mă tem că te afli în pericol în aceeaşi măsură ca mine. Ba nu, într-o mai mare măsură. Pe mine numele o să mă apere întrucâtva. Vor fi nevoiți să dovedească fără dubiu că am Har înainte de a face vreo mişcare împotriva mea. Însă pe tine te-ar putea ciomăgi pe vreo străduță din oraş şi lumea ar lua-o drept o simplă încăierare. N-ai un nume care să te apere, Tom.

Am fost cât pe ce să zâmbesc. Simplul fapt că numele nu-mi era cunoscut mă proteja, era scutul pe care mă străduiam să-l păstrez.

— Trebuie să-l caut pe Chade. Imediat. Dacă vrei să m-ajuți cu ceva, du-te la bucătărie şi Spune-le că azi ți-e poftă de prăjituri roz.

A dat din cap cu gravitate.

— Te mai pot ajuta şi în alt fel?

Oferta lui sinceră m-a mişcat. Era prințul meu şi totuşi se oferea să mă slujească. Aş fi putut să-l refuz. Dar cred c-a apreciat mai mult ceea ce i-am spus:

— Adevărul e că ai putea. Pe lângă prăjitura roz, mai am nevoie de o porție mare de stafide frumoase, de o eşarfă roşie, de un cuțit bun, cu teacă, şi de o pană de păun.

Când i s-au rotunjit ochii la auzul acelei înşiruiri stranii, m-am grăbit să adaug:

— Şi un castron cu nuci, plus ceva dulciuri, ar fi o idee bună. Dacă le-ai putea aduce aici fără să te vadă nimeni, mi-ai fi de mare folos. Pe urmă le-

aş duce eu în bârlogul lui Chade.

— Toate sunt pentru Thick? Ca să-i cumperi credința?

Dutiful părea scandalizat.

— Da. Toate pentru el. Dar nu ca să-l cumpăr. Sau nu tocmai. Trebuie să-l atragem de partea noastră, Dutiful. O să începem oferindu-i daruri şi atenție. Cred că, până la urmă, atenția e mai importantă. Ai auzit ce viață a dus. Cum ar putea să-i mai fie loial cuiva? Dă-mi voie să-ți spun ce m-a învățat viața, prințul meu. Oricine, chiar şi un rege, poate începe să cumpere un om cu daruri. Şi, la început, s-ar putea să se pară că între ei nu există nimic mai mult. Însă în cele din urmă pot să apară loialitatea şi chiar şi un adânc respect. Pentru că atunci când îi pasă cuiva de noi, sau când ne pasă de cineva, începe să se înfiripe o legătură.

Gândul mi-a zburat, pentru o clipă, nu numai la regele Shrewd şi la mine însumi, ci şi la ceea ce împărțisem eu şi Hap, la ceea ce luase naştere între mine şi Burrich, apoi între mine şi Chade.

— Asta este. Începem cu daruri foarte simple, care pot alina o inimă simplă.

— Nicio baie nu i-ar prinde rău. Şi nişte haine întregi.

Prințul vorbea dus pe gânduri, fără nicio urmă de sarcasm.

— Ai dreptate, am încuviințat cu voce scăzută.

Mă îndoiesc că ştia ce însemna de fapt

răspunsul meu. Era bine să fie el acela care se întreba cum poate fi cucerită inima lui Thick. Pentru că, în final, legătura pe care încercam s-o făuresc trebuia să fie între el şi Thick. Descoperisem dintr-odată că împărtăşeam părerea lui Chade: prinţul avea nevoie de o coterie. Ar fi putut veni o vreme când cuvintele „nu-l vedeţi, nu-l vedeţi” ar fi putut ţine un laţ departe de gâtul lui.

Ne-am despărţit ca să facem amândoi ceea ce aveam de făcut. Eu am străbătut în grabă labirintul de coridoare şi am ajuns în odaia mea. Am ieşit de acolo şi am trecut prin camerele bufonului fără să mă uit nici măcar dacă se trezise. Câteva clipe mai târziu, urcam scările din acea parte a castelului în care locuia sfetnicul favorit al reginei. Îmi doream să fi putut ajunge la el pe o cale mai discretă, dar, dacă m-ar fi oprit cineva, eram hotărât să mint pur şi simplu, pretinzând că-i aduceam un mesaj din partea Lordului Auriu.

Deşi se întâmplaseră atâtea, era încă dimineaţa devreme. Prin castel se foiau fără zgomot mai ales servitorii, ocupaţi să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle menite să le ofere stăpânilor lor o dimineaţă cât mai plăcută. Unii cărau găleţi cu apă rece, iar alţii tăvi cu micul dejun. O vindecătoare c-o tavă plină de bandaje şi de borcane cu alifii a trecut de mine în grabă, deşi mergeam cu paşii mari. Ai femeii scunde erau mici

şi şi-i iuțea cu îndârjire, ca şi cum de asta ar fi depins ceva foarte important. Am bănuit că se ducea la Chade, să-i lecuiască arsurile. Aproape că m-am împiedicat de ea când mi s-a oprit brusc în față. Mi-am recăpătat echilibrul prinzându-mă cu o mână de perete, apoi mi-am cerut scuze.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Dar deschide-mi uşa asta, te rog.

O uşă care nu era a lui Chade. Mă asigurasem cu mult timp în urmă că ştiu care e camera lui. Dar mi se stârnise curiozitatea, aşa că am pus mâna pe clanță exclamând cu toată seriozitatea:

— Sper că Lady Modesty nu e grav rănită. Ai o grămadă de leacuri.

A clătinat din cap iritată.

— Odaia asta nu e a ei. Lady Rosemary are nevoie de mine. Azi-noapte a căzut funingine din coş drept în fața ei, sărmana. Şi-a ars amândouă mâinile şi părul ei frumos s-a pârlit. Deschide uşa, omule.

M-am supus căscând gura prosteşte şi am cutezat să arunc o privire grăbită înăuntru înainte de a închide uşa în urma femeii. Lady Rosemary avea pielea frunții şi a obrajilor la fel de roşie cum o văzusem pe a lui Chade. Înfăşurată într-un halat galben, stătea lângă fereastră în timp ce o cameristă îi tăia vârfurile pârlite ale şuvițelor de păr. Îşi ținea mâinile bandajate în pânză umedă în față, ca şi cum ar fi durut-o. Atât am apucat să zăresc înainte ca uşa s-o ascundă vederii mele.

Am pus lucrurile cap la cap clătinându-mă uşor. Tocmai descoperisem încă un secret. Noua ucenică a lui Chade are Lady Rosemary. Ei, şi de ce nu? Cu ani în urmă, Regal îi oferise micuței Rosemary cunoştințele de bază ale unui asasin. De ce să fi irosit un spion care-şi învățase meseria? Cumva, o atitudine atât de practică m-a întristat. Însă nu auzisem doar un singur Farseer spunând că o armă pe care-o arunci azi poate fi întrebuințată mâine împotriva ta. Mai bine s-o controlăm pe Lady Rosemary, având-o în slujba noastră, decât să ne atace alții folosindu-se de ea.

Mi-am continuat drumul spre odaia lui Chade încetinindu-mi paşii. Ceea ce aflasem nu făcea misiunea mea mai puțin urgentă, însă îmi simțeam mintea plină de prea multe gânduri ca să pot urmări unul singur, limpezindu-l. Am bătut la uşă şi mi-a deschis un băietan de vreo zece ani. I-am vorbit tare, pe un ton prietenos.

— Bună dimineața, tinere domn! Mi-s Tom Badgerlock, servitor la Lordul Auriu, şi-am un mesaj pentru lordul Chade.

Băiatul m-a privit clipind nedumerit. Nu se trezise de prea multă vreme.

— Stăpânul meu nu se simte bine azi, mi-a răspuns în cele din urmă. Nu vrea să vadă pe nimeni.

I-am zâmbit cu blândețe.

— Oh, tinere domn, nu e nevoie să-l văd. Nu trebuie decât să m-audă, să-i spun care e mesajul.

Nu se poate să-i vorbesc?

— Mă tem că nu. Dar îi duc eu mesajul, dacă vrei.

— Oh, tinere domn, Lordul Auriu nu l-a scris. Are încredere în mine, mă ştie în stare să-i repet cuvintele.

Vorbeam cu glas răsunător, fără să mă sinchisesc de tăcerea care domnea, deopotrivă, pe culoarele din spatele meu şi în odaia întunecoasă, cu obloanele trase. Băiatul a aruncat o privire către o uşă din spatele lui. M-am gândit că era a dormitorului lui Chade. Am avut o strângere de inimă. Poate că, rănit fiind, bătrânul chiar se culcase. Şi, dacă dormea în spatele unei uşi închise, cu auzul vătămat de pățania lui nefericită, n-aveam prea multe şanse să-mi recunoască vocea şi să-şi facă apariția.

— Şi care sunt cuvintele? m-a întrebat tânărul paj, cu hotărâre.

Zâmbea frumos, dar se proptise bine în uşă, împiedicându-mă să intru. Era clar că îi păream la fel ca orice oştean din castel: cu mintea nu prea ageră din născare şi nicidecum iuțită de loviturile în cap primite de-a lungul anilor.

Mi-am dres glasul şi mi-am aplecat capul spre el.

— Lordul Auriu de Jamaillia îl invită pe Lordul Chade de Buckkeep, Primul Sfetnic al reginei Kettricken a celor Şase Ducate, în această dimineață, la micul dejun şi la cel mai amuzant joc

de noroc. E un joc pe care l-a învățat de curând şi crede că sfetnicului reginei o să i se pară captivant. Acolo unde a fost născocit i se spune „Laudwine”. Fiecare jucător primeşte un singur grup de piese şi soarta jocului depinde de priceperea cu care îşi asumă mai multe riscuri decât ceilalți, înainte de a se încheia timpul stabilit pentru partidă. S-ar părea că jos, în oraş, a început deja să fie jucat, dar stăpânul meu nu ştie exact unde.

Micului paj începea să-i cadă falca. Nu mă îndoiam că fusese bine şcolit ca să rețină mesajele trimise prin viu grai, dar nu unele atât de lungi. Am continuat să zâmbesc şi să-mi ridic vocea, ca să răzbată prin uşile închise.

— Dar cea mai fascinantă parte e faptul că, prin tradiție, nu se joacă decât în zilele când se spală rufe. Imaginează-ți! Fireşte că poate fi jucat în orice altă zi, însă în ziua când se spală rufe miza e cea mai mare.

— O să-i dau de ştire, m-a întrerupt pajul, că e invitat în odăile Lordului Auriu să joace Laudwine. Însă mă tem că va refuza. După cum ți-am spus, azi nu se simte bine.

— Ei, asta nu depinde nici de tine, nici de mine, nu-i aşa? Noi nu trebuie decât s-avem grijă să primească mesajul. Îți mulțumesc şi-ți doresc o dimineață frumoasă.

M-am răsucit pe călcâie şi am pornit-o pe coridor fredonând. M-am străduit să nu las impresia că mă grăbeam. M-am dus la bucătărie şi am pus pe

o tavă o grămadă de mâncare. Ca să fie clar că Lordul Auriu îl invitase pe Chade la el, să se distreze împreună, am luat farfurii şi căni în plus şi am urcat cu toate către camerele lui. Am ajuns la uşă la timp ca să tai calea pajului lui Chade. Băiatul venise să prezinte scuzele stăpânului său, care nu putea veni din cauza unei dureri groaznice de cap. I-am promis c-o să-i transmit stăpânului meu regretele lui. Abia am avut timp să intru, să încui uşa în urma mea şi să las tava pe masă înainte de a ieşi Chade din odaia mea.

— Ce-i cu povestea asta despre Laudwine? a vrut să ştie.

Înfățişarea nu i se schimbase decât în rău. Pielea arsă de pe frunte şi de pe obraji i se jupuia, făcându-l să semene a lepros. Însă măcar vorbea mai încet, pe un ton mult mai apropiat de cel firesc. L-am pus la încercare întrebându-l, cu voce scăzută:

— Auzul ți-a revenit întru totul?

M-a privit încruntându-se.

— E ceva mai bine, dar tot trebuie să-mi vorbeşti tare ca s-aud clar. Dar să lăsăm asta. Ce-i cu Laudwine?

În clipa aceea, Lordul Auriu a ieşit din camera lui, încă legându-şi cordonul halatului de casă.

— Ah. Bună dimineața, sfetnic Chade. E o plăcere neaşteptată, dar văd că servitorul meu ți-a ieşit în întâmpinare şi a adus micul dejun pentru noi amândoi. Ia loc, te rog.

Chade s-a uitat urât la el, apoi s-a încruntat şi către mine.

— Ajunge. În clipa asta, puțin îmi pasă de ce sunteți nemulțumiți unul de altul. Tronul Farseer e în pericol şi n-am de gând să vă suport tâmpeniile. Bufonule, ține-ți gura. Iar tu, FitzChivalry, povesteşte.

Bufonul a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe un scaun din fața lui Chade. Lăsând deoparte orice protocol, a umplut farfuria bătrânului meu dascăl. Am văzut, cu durere, că-şi putea regăsi vechiul sine pentru el, dar nu şi pentru mine. M-am aşezat şi eu la masă. În farfuria mea bufonul nu pusese nimic. Mi-am mai luat mâncare singur, în vreme ce vorbeam. Am povestit tot ce se întâmplase. Chade a lăsat să i se vadă pe chip că spusele mele îl alarmau din ce în ce mai tare, dar nu m-a întrerupt. Ca să-i plătesc bufonului cu aceeaşi monedă, nu i-am aruncat în tot acel timp nicio privire. Când am terminat în sfârşit, am turnat ceai pentru Chade şi pentru mine şi am început să mănânc. Mi-am dat seama că eram mort de foame.

— Te-ai gândit să faci ceva anume? m-a întrebat bătrânul, după un lung moment de tăcere.

Am ridicat din umeri cu o nepăsare prefăcută.

— Mi se pare limpede. Îl țin pe Thick pe-aproape, ca să nu ne trădeze. Azi şi mâine, îl țin pe prinț în siguranță, în castel. Aflu de la Thick unde se duce să-şi dea raportul. Cercetez locul. Mă duc acolo şi omor cât mai mulți cu putință, asigurându-mă de

data asta că Laudwine îşi pierde viața.

Mi-am păstrat vocea egală, dar, la auzul propriilor mele cuvinte, m-am simțit dezgustat. Aşadar începe din nou, mi-am spus. Nu ucid în luptă sau fiindcă sunt atacat, ci, în taină, pun la cale asasinate pentru binele casei Farseer. Spusesem că nu eram asasin, că n-aveam să mai fiu niciodată? N-am întrebat dacă în clipa când rostisem aşa ceva fusesem idiot sau mincinos.

— Nu te mai strădui s-o faci pe grozavul pentru bufon. Nu e impresionat, mi-a răspuns Chade cu brutalitate.

Dacă n-ar fi nimerit exact la țintă, nu m-aş fi întristat. Da. Încercasem să-l impresionez pe bufon. Nici măcar n-am îndrăznit să mă uit la el ca să văd cum primise remarca lui Chade. Mi-am umplut gura cu mâncare, ca să nu pot vorbi.

Chade a continuat, uluindu-mă.

— Nu omori pe nimeni, Fitz. Şi nu te-apropii de niciunul dintre ei. Nu-mi place că ne spionează şi mi-e ruşine fiindcă ne-au păcălit cu atâta uşurință. Dar nu putem risca să ucidem pe cineva cu Har tocmai acum, fiindcă astfel ar fi încălcat cuvântul pe care şi l-a dat regina. Ştii că s-a oferit să primească o solie a celor cu Sânge Străvechi, ca să vadă împreună cum să scape de persecuția asta nedreaptă?

Am dat din cap şi el a adăugat:

— Ei bine, în ultimele două zile a primit mesaje care-o înştiințează că i-au acceptat propunerea.

Bănuiesc că Laurel are un amestec în toate astea. Nu crezi?

Mi-a pus întrebarea învăluindu-mă într-o privire sumbră. Dar, dacă sperase că, luându-mă prin surprindere, putea afla de la mine vreun secret, se înşelase. După o clipă de gândire, am dat din cap.

— Mi se pare într-adevăr posibil. Atunci înseamnă că n-au pus la cale… asta sub îndrumarea ta?

Era cel mai plin de tact mod în care izbutisem s-o spun.

Chade a dat din cap la rândul lui, mai sumbru decât oricând.

— Nu doar fără să fi fost sub îndrumarea mea, ci chiar nesocotindu-mi sfatul. Acum n-avem nevoie de belele diplomatice în plus. Dar presupun că una vom avea. Regina pare să lase pe seama celor cu Sânge Străvechi toate amănuntele legate de momentul şi locul întâlnirii. Au spus că vor să se protejeze şi că totul trebuie să se facă în taină. Nu vom da de ştire nimic nimănui până când nu ne vor spune ei că sunt pregătiți. Cred că se tem de ceea ce ar putea face nobilimea dacă ar afla din timp. Aşa cum mă tem şi eu! Şi-a tras răsuflarea şi şi-a redobândit stăpânirea de sine. Încă n-au ales data exactă, dar ne-au promis că o vor face „curând”. Laudwine ar putea fi solul lor. Să-l omori în locul unde e găzduit ar însemna… o politică nechibzuită.

— Ca să nu mai vorbim de bădărănie, s-a

amestecat bufonul, între două muşcături din pâine, dând dojenitor din deget, cu ochii la Chade.

— Atunci să stau cu mâinile-n sân? am întrebat cu răceală.

— Nu tocmai, mi-a răspuns bătrânul asasin cu blândeţe. Ai dat dovadă de înţelepciune când ai făcut ce-ai făcut. Ţine-l pe Thick închis. Nu-l lăsa să se ducă în oraş. Vezi ce altceva mai poţi scoate de la el. Şi ai avut dreptate când i-ai spus lui Dutiful să nu plece singur cu Civil Bresinga. Poate că invitaţia n-a fost făcută cu intenţii rele, dar ar putea fi şi un vicleşug ca să-l ia ostatic. Încă n-am izbutit să aflu în cât de mare măsură a fost amestecată familia Bresinga în ultima răpire. Din Galekeep primesc rapoarte stranii. O vreme am bănuit că şi Lady Bresinga e în pericol sau e un soi de ostatică. Nu pleacă niciodată prea departe şi duce o viaţă atât de austeră. Pe urmă am început să mă întreb dacă nu e pur şi simplu vorba de lipsa banilor. Acum mi s-a dat de ştire că bea mult mai mult decât înainte. Se duce la culcare devreme şi se trezeşte târziu. Aşa stau lucrurile. A oftat. Şi, fiindcă regina se străduieşte să fie prietenoasă cu toţi cei cu Har, n-am cutezat să fac nimic împotriva casei Bresinga. A tăcut, s-a încruntat şi a adăugat: Mare ghinion că mi-am pocit faţa tocmai când trebuie să ies şi să vorbesc cu oamenii. Nu-mi permit să stârnesc gura lumii. Unii ar putea face legături nedorite.

Bufonul s-a ridicat în tăcere şi s-a dus în camera

lui. S-a întors cu un vas cu pomadă. L-a pus pe masă, lângă umărul lui Chade. Când bătrânul asasin i-a aruncat o privire curioasă, l-a lămurit cu voce scăzută:

— E foarte bună pentru jupuituri. Are-n ea şi culoare, face pielea mai luminoasă. Dă-mi de ştire dacă e prea colorată. Pot s-o schimb.

Am observat că nu l-a întrebat ce păţise, şi nici Chade nu s-a gândit să-i povestească. Bufonul a continuat cu prudenţă:

— Dacă vrei, îţi pot arăta cum s-o foloseşti. Poate izbutim să-ţi refacem şi o parte din sprâncene.

— Da, te rog, a spus Chade o clipă mai târziu.

Aşa că un colţ de masă a fost golit, şi bufonul şi-a adus vopselele şi pudrele şi a trecut la treabă. Era, într-un fel, fascinant să-l priveşti. Chade a părut mai întâi stânjenit, însă ceea ce i se întâmpla l-a captivat în curând şi a început să se uite în oglindă, urmărind cum i se refăcea înfăţişarea. Când a terminat bufonul, a dat din cap foarte încântat.

— Dac-aş fi avut pomezi şi alte născociri atât de bune cât o făceam pe Lady Thyme! N-ar fi trebuit nici să port atât de multe văluri, nici să miros atât de urât ca să ţin lumea la distanţă!

Asta mi-a trezit amintiri care m-au făcut să zâmbesc. Plus, pe de altă parte, o tulburare de o clipă. Nu stătea în firea lui Chade să vorbească despre secretele lui cu atâta nepăsare, indiferent cât de vechi ar fi fost. Presupunea că eu îi

spusesem bufonului totul despre noi? Sau se încredea în el întru totul? A ridicat mâna să-şi pipăie obrazul, dar bufonul l-a oprit cu un gest.

— Atinge-ți fața cât mai puțin cu putință. Ia poțiunile astea cu tine şi găseşte o scuză ca să te retragi după fiecare masă undeva unde eşti singur şi ai o oglindă. Probabil că atunci o să fie mai necesar decât oricând să-ți refaci masca. Iar dacă ai nevoie de ajutorul meu, invită-mă pur şi simplu printr-un bilet să te vizitez.

O să vin în odăile tale.

— Spune-i pajului tău că ai o întrebare despre jocul Laudwine, m-am amestecat. Şi mi-am adăugat explicația fără să mă uit la bufon. Asta a fost acoperirea mea când m-am dus la Chade, azi-dimineață. L-am înştiințat că l-ai invitat aici la micul dejun, ca să-l înveți un nou joc de noroc.

— O invitație pe care-am refuzat-o, fiindcă sănătatea mea lasă de dorit, a completat Chade, iar bufonul a dat din cap cu gravitate. Iar acum trebuie să plec. Continuă cum ai început, Fitz. Spune-i Lordului Auriu să-mi trimită un mesaj care să conțină cuvântul „cal“ dacă vrei să ne întâlnim. Şi dă-mi repede de ştire dacă afli de la Thick unde se află Laudwine. O să trimit pe cineva să iscodească prin împrejurimi.

— Cred c-aş putea s-o fac eu însumi, am spus cu voce înceată.

— Nu, Fitz. Te cunoaşte. Şi e posibil să fi aflat de la Thick că eşti în slujba mea. E mai bine să nu te-

apropii de el.

A luat şervetul să se şteargă la gură. Dar, după ce bufonul l-a avertizat cu o privire, s-a mulțumit să-şi tamponeze uşor buzele. S-a ridicat, gata să plece, apoi s-a întors brusc către mine.

— Figurina de pe plaja Celorlalți, Fitz. Spuneai că prințului i se pare c-o înfățişează pe narcescă? Crezi că aşa ceva e cu putință?

Mi-am desfăcut brațele şi am ridicat din umeri.

— Plaja aia mi s-a părut un loc foarte straniu. Iar când mă gândesc la tot ce s-a petrecut acolo descopăr că am amintiri vagi, cețoase.

— Spuneai că asta poate fi din pricina trecerii prin stâlpii Meşteşugului.

Am tras aer în piept.

— Poate. Cred totuşi că mai e şi altceva. Poate cineva, Ceilalți sau vreo altă făptură, păstrează locul ăla sub puterea unei vrăji. Când privesc în urmă, Chade, toate hotărârile mele de-atunci îmi par lipsite de sens. De ce n-am încercat s-o iau pe poteca spre pădure? Mi-aduc aminte că am privit-o gândindu-mă c-a fost făcută de cineva. Şi totuşi nu m-am simțit nici măcar îndemnat să mă mai uit la ea. Pădurea părea amenințătoare, aşa cum nu mi s-a mai părut niciodată vreo alta. Am clătinat din cap. Cred că e un tărâm cu o magie a sa, aparte, diferită deopotrivă şi de Har, şi de Meşteşug. O magie cu care nu-mi doresc să mai am de-a face vreodată. Acolo Meşteşugul părea din cale-afară de ispititor. Şi…

Mi-am lăsat gândul să se piardă. Încă nu eram pregătit să vorbesc despre indiferent ce ne scosese pe mine şi pe Dutiful din fluviul Meşteşugului, refăcându-ne. Era o experiență prea amplă şi prea personală.

— O magie care i-o poate înfăţişa prinţului pe viitoarea lui mireasă nu aşa cum arată acum, ci cum va arăta cândva?

Am ridicat iarăşi din umeri.

— Odată ce mi-a atras Dutiful atenția, am fost de părere că ăsta e adevărul. Ştiu că am văzut-o pe narcescă purtând în păr o podoabă albastră, ca a figurinei. Dar n-am văzut-o îmbrăcată aşa şi nici nu are încă sâni.

— Mi-aduc aminte că am citit despre o ceremonie a Străinilor în care o fată se înfăţişează îmbrăcată astfel, cerându-i lumii să recunoască în ea femeia.

Obiceiul mi s-a părut barbar. Am spus şi am adăugat:

— Figurina seamănă cu Narcesca, dar poate nu e decât simpla asemănare a tuturor femeilor străine. Nu cred că e cazul să-i dăm acum prea multă importanță.

Chade a oftat.

— Despre Străini nu ştim atât de puțin! Trebuie să mă grăbesc să plec. Am multe să-i povestesc reginei şi multe întrebări de pus altora. Fitz, vino la mine imediat ce afli ceva clar de la Thick. Trimite-mi, într-un mesaj de la bufon, cuvântul

„levănțică”.

Pentru o clipă, mi-a stat inima.

— Parcă ai spus să folosesc cuvântul „cal”.

Chade s-a oprit în fața uşii odăii mele. Ştiam că-l năucisem, dar a încercat s-o ascundă.

— Aşa am spus? Dar, ştii, pare un cuvânt atât de obişnuit. „Levănțică” se potriveşte mai bine. E mult mai puțin probabil s-apară din întâmplare. La revedere.

Şi a plecat, închizând în urma sa uşa dormitorului meu. M-am întors să văd dacă greşeala bătrânului îl speriase pe bufon la fel de mult ca pe mine, însă el dispăruse. Se făcuse nevăzut pe nesimțite, ca o nălucă, luându-şi cu el pomezile şi pudrele. Am oftat în sinea mea şi m-am apucat să strâng masa. Scurtul timp petrecut în prezența lui mă făcuse să-mi dau mai bine seama cât de mult îmi lipsea. Faptul că putea redeveni el însuşi ca să-i facă pe plac lui Chade, dar nu şi pentru mine, mă rănise adânc.

Dacă, mi-am reamintit, posomorându-mă, intrând în pielea bufonului, redevenea într-adevăr el însuşi.

Capitolul XVIII

PRĂJITURA ROZ

Cereți-i învățăcelului să se întindă pe spate. Ar trebui să stea pe un pat moale sau pe o suprafață goală. Orice altceva îi poate abate atenția. O pătură îndoită, aşternută pe podea, e de-ajuns. Puneți învățăcelul să-şi scoată sau să-şi descheie hainele prea strâmte. Unii vor face exercițiile mai bine fiind dezbrăcați, ca să nu-şi îndrepte niciun gând spre atingerea hainelor. Pe alții, goliciunea îi va face să se simtă vulnerabili, şi atenția li se va îndrepta către asta. Lăsați-l pe fiecare să aleagă ce i se potriveşte cel mai bine, fără comentarii.

Subliniați că singura mişcare a trupului trebuie să fie răsuflarea uniformă. Ochii trebuie să fie închişi. Cereți-i pe urmă învățăcelului să devină conştient de propriul său corp, fără să clintească vreuna dintre părțile sale. La început, pentru asta ar putea fi necesar să-l călăuziți. Spuneți-i să conştientizeze existența degetelor mijlocii ale picioarelor, fără să şi le atingă şi fără să şi le mişte. Pe urmă să se gândească la genunchii săi, dar să nu-i îndoaie. Continuați cu pielea pieptului, cu a frunții, cu dosul palmelor şi continuați atât cât este nevoie ca să conturați marginile cărnii sale înainte de a-i cere să reflecteze cu adevărat la hotarele materiale ale trupului în care trăieşte. Odată ce ați încheiat această pregătire, cereți-i să-şi găsească hotarele

gândurilor. Se opresc acolo unde i se termină carnea frunții? Şi le poate pecetlui în țeastă sau închide în piept?

În afară de cei mai grei de cap, toți învățăceii vor înțelege foarte repede că trupul nu poate ține gândurile captive în el însuți. Gândurile trec de hotarele cărnii, ajung mai departe decât putem vedea cu ochii, ața cum auzul, pipăitul, mirosul, chiar ți gustul sunt simțuri care ne leagă de lumea dinafara noastră, fiind, totodată, făptuiri ale corpului fizic. Însă gândurile ajung mai departe, nu sunt legate nici de distanță, nici de timp. Întrebați învățăcelul:

— Simți, în întreaga odaie, mirosul vinului dintr-o sticlă deschisă? auzi strigătele corăbierilor care trudesc departe, pe întinderea de apă? Atunci nu refuza să crezi că poți auzi gândurile altui om când plutesc către tine.

Pregătirea învățăceilor, în traducerea lui Treeknee

M-am dus mai întâi în turnul lui Verity, să văd dacă prințul avusese destul noroc ca să găsească tot ce cuprindea lista lui Thick. Spre marea mea uimire, nu numai că izbutise să facă rost de toate, ci mă şi aştepta acolo în persoană.

— Prietenii tăi nu vor observa că lipseşti? l-am întrebat, cu ochii la comoara de pe masă.

A clătinat din cap.

— Am găsit pretexte. Lumea mă crede puțin cam ciudat, şi reputația asta îmi e uneori de folos.

Nimeni nu se întreabă de ce simt brusc nevoia să fiu singur.

Am dat din cap, privind pe rând obiectele. Am împăturit eşarfa roşie şi am dat-o deoparte.

— Te-am văzut purtând-o. Şi, dacă am remarcat-o eu, se cheamă că au remarcat-o şi alții. Dac-o să apară Thick cu ea, lumea o să creadă c-a furat-o. Sau că are o legătură aparte cu tine. Pentru noi ar fi rău oricum. La fel stau lucrurile cu cuțitul. Apreciez faptul că poți să renunți la el, dar o lamă atât de bine lucrată ar stârni tot felul de întrebări despre Thick.

Am pus cuțitul peste eşarfa împăturită.

Mica prăjitură roz era caldă încă, proaspăt scoasă din cuptor. Răspândea un miros puternic, de migdale. Pana de păun era lungă şi s-a arcuit grațios când am ridicat-o. Era şi un vas de lut, plin cu stafide dolofane. Printre ele luceau miezi de nucă însiropați.

— Minunat. Mulțumesc.

— Mulțumesc, Tom Badgerlock. Dutiful a răsuflat adânc, apoi a întrebat: Crezi că Laudwine a venit ca să te ucidă?

— Cred că e posibil. Dar Chade crede că ar putea face parte din solii trimişi de cei cu Sânge Străvechi să discute cu regina. Aşa că mi-a cerut să stau liniştit până când primesc alte porunci.

— Aşadar deocamdată n-o să faci nimic.

— Oh, ba da, o să fac multe, am mormăit. Numai că n-o să mă duc imediat să-l omor.

Prințul a râs zgomotos şi mi-am dat brusc seama cu câtă neglijență vorbisem față de el. Eram norocos fiindcă-şi imaginase că glumeam. M-am silit să zâmbesc.

— Pe astea trei le iau pentru Thick şi mă duc să văd ce mai are de spus. Iar tu ai grijă să-ți petreci ziua cât mai normal cu putință.

Asta n-a părut să-l încânte, dar a recunoscut că era necesar. Am plecat pe uşa de lângă cămin. Eu am urcat pe treptele inegale şi m-am strecurat pe culoarele înguste încercând să descopăr ce putea să însemne prezența lui Laudwine în Buckkeep. Kettricken îi chemase pe cei cu Har la negocieri. Iar el conducea gruparea Pestriților, aşa că avea sens să vină pentru a face cunoscută părerea lor. Dar eram uimit fiindcă el, omul care-l răpise mai înainte pe prinț, sperând că putea să-i ia viața, cuteza să se înfățişeze înaintea reginei. Probabil că nu plănuia să-l spânzure fiindcă avea Har, dar Laudwine îşi merita moartea pentru că uneltise împotriva casei Farseer. Aici exista totuşi o hibă. Regina nu-l putea învinovăți de nimic fără să dezvăluie că fiul ei avea Har. Iar tot ce avusese legătură cu dispariția lui Dutiful fusese ținut sub tăcere sau explicat ocolindu-se adevărul. Nobilimea de la curte credea că se retrăsese pur şi simplu să mediteze. M-am întrebat dacă Laudwine avea de gând să folosească toate astea ca pe o bâtă împotriva casei Farseer. Am oftat şi am sperat că din solia celor cu Sânge Străvechi făceau parte şi

oameni moderați, care aveau un cuvânt de spus. Simțeam că Laudwine se număra printre cei mai răi şi mai neînduplecați semeni ai mei. Din pricina unora ca el ne ura lumea şi se temea de noi. Dacă se înfățişa de unul singur, pretinzând că vorbea în numele tuturor, proasta noastră reputație rămânea neschimbată.

Am lăsat deoparte astfel de gânduri când m-am văzut la uşa lui Chade. Am intrat şi am dat cu ochii de Thick, posomorât, aşezat pe lespezile din fața căminului, în fața focului aproape stins. Se uita la flăcări, cu vârful limbii ieşit printre buze.

— Credeai c-am uitat de tine? l-am întrebat trecând pragul.

S-a întors spre mine şi, când i s-a înălțat privirea şi a văzut ce aduceam, un val teribil de recunoştință a pornit dinspre el ca să se reverse asupra mea. S-a ridicat în picioare, tremurând de entuziasm.

— Să le punem pe masă, am propus.

El părea năucit de uimire. Fremăta ca un cățeluş nerăbdător în timp ce împingeam cu grijă deoparte pergamentele şi călimările din fața mea şi lăsam darurile jos pe rând.

— Prințul Dutiful m-a ajutat să fac rost de ele pentru tine, i-am spus. Uite, aici ai prăjitura roz. E caldă încă, abia a fost scoasă din cuptor. Uite un castron cu stafide pentru tine, şi nuci glazurate. Şi pana de păun, pana cu ochi. Totul pentru tine.

Thick nici măcar nu le-a atins. Stătea în picioare, fixându-le cu privirea, cu mâinile încleştate peste pântecul lui rotund. Buzele i se mişcau, ca şi cum s-ar fi gândit la vorbele mele.

— Prințul Dutiful? a întrebat într-un târziu.

Am tras un scaun pentru el.

— Stai jos, Thick. Prințul tău ți-a trimis toate astea ca să-ți facă o bucurie.

S-a aşezat încet. Palmele i s-au târât pe masă şi, în cele din urmă, a cutezat să atingă marginea penei cu un deget.

— Prințul meu. Prințul Dutiful.

— Întocmai, am întărit.

Mă aşteptasem să-şi umple imediat gura cu prăjitură şi cu stafide. În schimb, a stat o vreme un deget butucănos pe cotorul penei, abia atingându-i. Pe urmă a ridicat prăjitura roz şi a întors-o pe toate părțile, privind-o sub toate unghiurile. Şi a aşezat-o cu grijă la loc, pe masă. Cu aceeaşi grijă a tras spre el bolul cu stafide. A luat una, s-a uitat la ea, a mirosit-o, apoi şi-a pus-o în gură. A mestecat-o foarte încet şi a înghițit-o înainte de a lua alta. Simțeam cu cât de multă atenție făcea totul. Ca şi cum ar fi pipăit cu Meşteşugul fiecare bob, pentru a înțelege pe de-a-ntregul ce era înainte să-l mănânce.

Eu aveam timp din belşug. Chiar şi aşa, căratul apei până în camerele bufonului şi apoi în susul scărilor, către odaia lui Chade, s-a dovedit istovitor. Cicatricea de pe spate a început să mă

doară cumplit chiar înainte de a termina şi mi-am dat foarte bine seama de ce o asemenea muncă nu-i plăcea deloc lui Thick. Am turnat ultima găleată într-un cazan de aramă şi am lăsat-o să se încălzească în vreme ce pregăteam cada. Thick nu mi-a dat nici cea mai mică atenție. Continua să mănânce stafidele una câte una. Prăjitura roz stătea pe masă, în fața lui, neatinsă. Ceea ce făcea îl absorbea întru totul. Uitându-mă cum mânca, mi-am dat seama că îl supărau cumva dinții. Părea să mestece cu greutate. Şi asta mi-a sărit mai tare în ochi când a trecut la nuci. L-am lăsat în pace, să le dea gata pe îndelete. Pe urmă am crezut c-avea să mănânce în sfârşit prăjitura. Însă s-a mulțumit s-o admire.

— Nu-ți mănânci prăjitura, Thick? l-am întrebat, după o vreme, când din apă au început să se înalțe aburi.

S-a încruntat gânditor.

— O mănânc, şi nu mai e. Ca stafidele.

Am dat încet din cap.

— Dar poate c-o să primeşti alta. De la prinț.

Privirea lui a devenit bănuitoare.

— De la prinț?

— Desigur. Dacă faci lucruri bune şi-ți ajuți prințul, probabil că-ți va da lucruri bune în schimb.

L-am lăsat să se gândească la asta un timp, apoi l-am întrebat.

— Thick, mai ai şi alte haine?

— Alte haine?

— Altele, în afară de cele pe care le porți. O cămaşă şi o pereche de pantaloni în plus.

A clătinat din cap.

— Numai pe astea.

Nimic măcar eu nu fusesem lăsat vreodată să trăiesc într-o asemenea sărăcie. Speram că nu era adevărat.

— Cu ce te-mbraci când sunt spălate hainele astea?

Am turnat apă fierbinte în cadă.

— Spălate?

M-am dat bătut. Chiar nu voiam să aflu mai mult.

— Thick, ți-am adus apă şi am încălzit-o pentru o baie.

M-am îndreptat spre un raft de pe care am luat cutia de cusut a lui Chade. Puteam măcar să-i cârpesc cele mai mari rupturi.

— O baie? Ca atunci când te scalzi în râu?

— Cam aşa ceva. Dar cu apă caldă. Şi cu săpun.

S-a gândit iarăşi câteva clipe. Apoi:

— Nu fac asta.

A reînceput să soarbă din ochi prăjitura.

— Ai putea să încerci. E plăcut să fii curat.

L-am îmbiat împroşcând uşor apa.

A rămas o vreme neclintit, holbându-se la mine. Pe urmă şi-a împins scaunul în spate şi s-a apropiat de cadă. S-a uitat în apă. Mi-am strecurat din nou mâna în lichid, făcându-l să clipocească.

Thick a îngenuncheat încet lângă cadă. S-a prins de marginea ei cu o mână şi a împroşcat apa. A mormăit amuzat.

— E caldă, a spus.

— E plăcut să stai în ea şi să simți căldura peste tot. Şi să miroşi frumos pe urmă.

A scos un sunet care nu însemna nici aprobare, nici refuz. Şi-a afundat mâna mai tare în apă. Şi-a udat manşeta zdrențuită a cămăşii.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat, lăsându-l singur lângă cadă. A avut nevoie de ceva timp ca s-o cerceteze întru totul. Când i s-au udat leoarcă ambele manşete, l-am sfătuit să-şi scoată cămaşa. Apa se răcise zdravăn când s-a încumetat să-şi scoată pantofii şi pantalonii şi să între în cadă. Nu purta lenjerie de corp. M-a privit bănuitor când am încercat să mai adaug apă fierbinte, dar, în cele din urmă, m-a lăsat s-o fac. Cu săpunul şi cu spălătorul mai mult s-a jucat decât s-a spălat. După ce l-a pătruns căldura apei, s-a destins treptat. Nu mi-a fost uşor să-l conving să nu-şi săpunească doar fața, ci şi părul, şi să şi-l clătească apoi.

Din frânturi de conversație, am aflat că nu se mai spălase de la Festivalul Primăverii. După ce murise mama lui, nu-i mai spusese nimeni s-o facă. Aşa mi-am dat seama de cât de puțin timp o pierduse. Când l-am întrebat cum ajunsese să lucreze la castel, n-a fost în stare să-mi spună. Am bănuit că intrase pur şi simplu din întâmplare şi,

cum în timpul festivalului şi apoi în aşteptarea ceremoniei de logodnă înăuntru pătrunsese atâta lume, în castel se crezuse că era servitorul cuiva. M-am hotărât să-l întreb pe Chade cum ajunsese în slujba lui.

În vreme ce se deprindea cu apa şi cu săpunul, i-am cârpit hainele cât de bine se putea. Cusăturile cedaseră pur şi simplu, aşa că mi-a fost destul de uşor să le refac, în ciuda crustei de murdărie de pe material. Însă în dreptul coatelor şi al genunchilor se tociseră şi se destrămaseră şi, neavând cu ce să le peticesc, le-am lăsat aşa.

Când a început să i se încrețească pielea degetelor, i-am găsit un prosop şi i-am spus să stea lângă foc. I-am îndesat hainele în apa deja clisoasă şi le-am spălat în grabă. Când le-am stors şi le-am întins pe spătarele scaunelor nu erau curate, ci doar mai curate decât înainte.

Să-l fac să stea pe un scaun şi să mă lase să-i descâlcesc părul n-a fost cu nimic mai uşor decât să-l fac să între în apă. A continuat să se uite bănuitor la pieptăn chiar şi după ce i-am pus în mână o oglindă în care să vadă cum îl foloseam. De când îl adoptasem pe Hap şi-l lămurisem că lindinile şi păduchii nu erau o parte a părului, nimic nu-mi mai pusese puterea de convingere la încercare într-o asemenea măsură.

Spălat şi şters, cu părul pieptănat, stătea toropit în fața focului, înfăşurat într-o pătură de-a lui Chade. Cred că baia fierbinte îl istovise. Am

răsucit în mână unul dintre pantofii lui crăpați. Pentru asta aveam leac, învățasem de la Burrich.

— Pot să-ți fac pantofi noi imediat ce mă duc în oraş să cumpăr piele, i-am spus.

A dat din cap somnoros, fără să mai fie uluit de atâta generozitate.

— În privința hainelor, nu ştiu cum o să ne descurcăm acum. Mă pricep să cârpesc haine vechi, nu şi să fac haine noi. Dar o să ne gândim la ceva.

A dat iarăşi din cap.

Eu am căzut o vreme pe gânduri, apoi am deschis vechiul dulap al lui Chade din colțul odăii. Înăuntru încă mai erau câteva dintre hainele lui de lucru vechi, din stofă de lână. O robă era pârlită, iar celelalte aveau din belşug tot soiul de pete. Mă îndoiam că le mai folosise în ultimii ani. Dar erau oricum mai curate şi în stare mai bună decât zdrențele lui Thick. Am scos una, am dus-o la o lungime de braț ca să văd cât de lungă era şi am scurtat-o fără milă, tăind-o cu o foarfecă.

— Aşa o să ai cu ce să te îmbraci până-ți facem rost de mai multe haine.

Thick abia dacă a dat din cap, holbându-se la flăcări, pe jumătate adormit. Pe măsură ce se destindea, muzica Meşteşugului său se revărsa tot mai bogată. Am început să-mi înalț zidurile în calea ei. Pe urmă m-am răzgândit şi mi-am deschis mintea, gata s-o primesc.

Am luat roba, acul şi ața şi m-am instalat pe

celălalt scaun. M-am uitat la Thick. Părea aproape adormit. Am pus ață în ac, am început să-i fac un tiv nou şi am întrebat, cu voce înceată:

— Vasăzică îmi spun „câine împuțit”, nu?

— Erhm.

Muzica s-a schimbat oarecum. Note mai stridente. Răsunetul fierului încins sub ciocanul fierarului. O uşă trântită. O capră behăind undeva şi răspunsul alteia. Am lăsat melodia să-mi pătrundă în minte şi să mi-o poarte cu ea, fără să mă gândesc la acul pe care-l priveam dispărând sub material şi reapărând deasupra lui.

— Thick, ți-aduci aminte cum i-ai întâlnit prima oară? Pe cei care-mi spun câine împuțit?

Arată-mi, te rog.

Am lăsat rugămintea trimisă prin Meşteşug să plutească alături de murmurul vocii mele şi de mişcarea ritmică a acului. Am ascultat ața spintecând abia auzit materialul şi pocnetul slab al flăcărilor, contopindu-mi mesajul cu ele.

Thick a păstrat o vreme tăcerea, lăsând doar muzica să curgă dinspre el. Apoi am deslușit în melodie zgomotul firav al acului şi focul trosnind.

El a spus: Lasă găleata aia jos şi vino cu mine.

— Cine-a spus? am întrebat, cu prea multă nerăbdare.

Muzica lui Thick a încetat. Şi mi-a răspuns cu glas tare:

— Nu trebuie să vorbesc despre el. Ca să nu mă omoare. Cu un cuțit uriaş. O să-mi taie burta, ca

să-mi cadă mațele în țărână.

În mintea lui, stătea privind cum i se răsfirau măruntaiele pe pietrişul unei străzi din Buckkeep.

— Ca mațele de porc.

— O să am grijă să nu ți se întâmple niciodată aşa ceva, i-am făgăduit.

A clătinat din cap cu încăpățânare. Şi a început să respire scurt, pe nas.

— El a spus: „Nimeni n-o să mă poată opri. O să te omor.” Dacă vorbesc despre el, o să mă omoare. Dacă nu vă pândesc pe omul de aur, de bătrân şi pe tine, o să mă omoare. Dacă nu mă uit prin gaura cheii, nu trag cu urechea şi nu-i povestesc, o să mă omoare. Toate mațele mele în țărână.

Uniți fiind prin Meşteşug, am ştiu că Thick era convins de asta până-n măduva oaselor. Deocamdată trebuia să-l las în pace.

— Bine, am spus cu blândețe. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi mi-am îndreptat din nou atenția asupra muncii mele. Nu te gândi la el, l-am sfătuit. Numai la ceilalți. La cei cu care te-ai dus să te întâlneşti.

A încuviințat cu o mişcare greoaie a capului său mare, țintuind flăcările cu privirea. După o vreme, muzica lui a început din nou să se prelingă. M-am străduit să respir în ritmul ei, apoi să-mi mişc în acelaşi ritm şi acul. Mi-am apropiat mintea încetul cu încetul, apoi am lăsat-o să se-atingă uşor de a lui Thick.

Abia cutezam să răsuflu. Îmi împingeam firul în

material şi îl trăgeam apoi, cu aţa unduind în urma lui. Thick respira uşor, pe nas, cu ochii la foc. Nu i-am pus nicio întrebare, doar i-am lăsat Meşteşugul să se scurgă prin mine. Nu-i plăcuse acea primă întâlnire, nu-i plăcuse deloc, nu-i plăcuse nici drumul de la castel până în oraş, lung şi făcut în grabă, nici însoţitorul său, care-l ţinuse zdravăn de mânecă de la începutul până la sfârşitul acelei îndelungate călătorii obositoare. Bărbatul încleştat astfel era mai înalt şi-l silea să meargă şui şi prea repede. Îl dureau picioarele şi i se uscase gura de când băteau parcă nesfârşita cale pe care el nu voise să pornească. Thick ţinea minte că bărbatul care-i strângea mâneca în pumn îl zgâlţâia până când răspundea la fiecare întrebare a oamenilor adunaţi în odaie.

Amintirile lui nu erau neclare. Dacă aveau vreun cusur, atunci erau prea amănunţite. Îşi aducea aminte de băşica din călcâi în aceeaşi măsură în care ţinea minte cuvintele acelui bărbat. Behăitul îndepărtat al unei capre şi huruitul căruţelor care hodorogeau pe stradă cântăreau, pentru el, la fel de mult ca vorbele oamenilor. Era zguduit în repetate rânduri până când dădea un răspuns şi îşi amintea atât spaima, cât şi nedumerirea, fiindcă nu pricepea de ce se purtau aşa cu el.

Răspunsurile lui erau nesigure atât din ignoranţă, cât şi pentru că avea un simţ bizar al ierarhiilor. Le povestea despre munca lui la bucătărie. Ei îl întrebau ce nobili servise la masă.

El nu era sigur că le ştia bine numele. La început erau nerăbdători şi bombăneau şi unul îl înjurase pe cel care-l adusese, fiindcă-i făcea să-şi irosească timpul. Pe urmă Thick se plânsese fiindcă era pus să muncească în plus, să urce toate scările pentru moşul înalt, cu fața plină de pete.

— Chade, Lordul Chade, sfetnicul reginei, şuierase cineva. Şi se apropiaseră toți încă şi mai mult de el.

Astfel aflaseră că lui Chade îi plăcea să aibă cele mai mici lemne de foc stivuite într-o parte şi pe cele mai mari stivuite în partea opusă, şi că Thick trebuia să şteargă orice strop de apă căzut pe scări. Că nu trebuia s-atingă niciodată manuscrisele bătrânului. Şi nici să deschidă uşa mică dacă-l vedea şi altcineva. Numai ultimul fapt păruse să-i intereseze, dar, după ce îi mai puseseră şi alte întrebări despre asta fără să afle prea multe, recunoscuse în glasurile lor nemulțumirea. Se trăsese înapoi, ferindu-se de ea, dar bărbatul care-l adusese le tot repetase celorlalți că vorbeau cu el pentru prima oară şi că tontul putea fi învățat ce să iscodească. Pe urmă cineva îi înşirase ținte noi pe care să stea cu ochii:

— *Un nobil jamaillian spilcuit, cu păr galben şi piele cafenie. Călăreşte pe un cal alb. Şi ține ca slugă un câine împuțit, cu nasul strâmb şi cu o cicatrice pe față.*

Thick nu-l cunoştea pe Lordul Auriu şi nu mă

cunoştea nici pe mine. Dar cel care-l ținea de mânecă ne recunoscuse pe amândoi după descrierea aceea şi-i făgăduise să ne arate netotului. Atunci puseseră aur în mâna întinsă a acelui bărbat, aur gros, care zornăia. Iar un alt bărbat îi dăduse monede şi lui Thick, trei bănuți de argint care căzuseră în palma lui deschisă cu un clinchet. Şi îi sfătuiseră, pe el şi pe slujitorul fără chip, să se ferească de" *câinele ăla împuțit şi trădător. O să vă ucidă imediat ce-o să dea cu ochii de voi dac-o să creadă că-l urmăriți".*

Am simțit ochii negri ai vorbitorului străpungându-mă cu privirea. Plutind în Meşteşug printre amintirile lui Thick, am încercat să-i văd fața, dar bondocul nu-şi amintea decât ochii lui sfredelitori.

— *Ultima oară când l-am văzut, câinele împuțit i-a retezat unui bărbat brațul drept. Trosc! Cum tai un cârnat pe masă. Iar tu o s-o pățeşti mai urât dacă descoperă că-l pândeşti. Ai mare grijă, nerodule. Nu te lăsa văzut.*

Cuvintele lui, behăitul caprei şi huruitul căruțelor se contopeau în mintea lui Thick cu urletul vântului iernii, care mătura strada. De undeva se auzeau loviturile de ciocan ale unui fierar, imprimându-i amestecului o cadență răsunătoare, de clopot.

Pe drumul de întoarcere spre castel, celălalt servitor îi sfătuise din nou să nu se lase surprins de „câinele ăla împuțit, despre care ne-au spus.

Urmăreşte-l, dar ai grijă să nu te vadă. Ai priceput, băiete? Dă-ne de gol, şi nu numai c-o să mori, o să mă laşi şi pe mine fără slujbă. Aşa că ai grijă. Nu te lăsa văzut. Auzi ce-ți spun? auzi?”

Şi, când Thick se chircise, îndepărtându-se de el şi murmurând că-l auzise, servitorul îi ceruse bănuții primiți.

— *Tu nici măcar nu ştii ce să faci cu ei, nerodule. Dă-mi-i mie.*

Sunt ai mei, răspunsese el. *Ca să-mi cumpăr ceva dulce. O prăjitură.*

Dar celălalt îl pocnise şi-i luase banii.

Pluteam în torentul Meşteşugului lui, retrăind totul odată cu el. Când îl plesnise servitorul, o lovitură cu palma deschisă, care-l lăsase cu urechile țiuind, valul Meşteşugului mă izbise dintr-un salt, aproape acoperindu-mă. N-avea rost să încerc să văd fața omului. Thick se ferise să-l privească, se retrăsese ghemuindu-se, închizând ochii în fața pumnului care cobora.

Uită-te la el, Thick. Te rog, lasă-mă să-l văd, l-am implorat. Însă atât spaima lui, cât şi valul de ură izvorâtă din mine împotriva celuilalt ne-au smuls pe amândoi din iluzia pe care-o împărțeam prin Meşteşug. Thick a scos un țipăt fără cuvinte şi, ferindu-se de o lovitură care-i rămăsese întipărită în amintire, a căzut pe scaun şi s-a rostogolit periculos de aproape de foc. Am sărit în picioare, cu capul învârtindu-mi-se după neaşteptata întrerupere a legăturii dintre noi. Când l-am

înşfăcat, aşa înfăşurat în pătură cum era, ca să-l îndepărtez de cămin, a crezut probabil că-l atacam, fiindcă a ripostat brusc.

Nu, omule Pute-a-câine, nu! Nu mă vezi, nu-mi faci rău, nu mă vezi, nu mă vezi!

M-am prăbuşit ca lovit de secure. Fusesem atât de deschis pentru el, încât o vreme mi-am pierdut cu desăvârşire văzul, şi jur că am simțit chiar şi o duhoare de câine râios, care nu se dădea dusă.

Mi-am recăpătat vederea în scurt timp. Şi m-am concentrat din răsputeri ca să-mi înalț zidurile Meşteşugului. Nu peste multă vreme, m-am săltat în patru labe. Mi-am trecut mâinile prin păr, aşteptându-mă să le văd apoi pline de sânge, atât de mare era durerea. Tremurând, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Thick se lupta cu pantalonii lui uzi, se străduia să-i îmbrace mormăind speriat, cu disperare. Am respirat adânc şi am spus, cu voce hârjâită:

— Thick, totul e bine. Nu-ți face nimeni nimic.

Nu mi-a dat atenție şi nu şi-a întrerupt strădaniile. M-am prins de scaun ca să mă salt în picioare. Am luat roba la care lucrasem.

— Aşteaptă puțin, Thick. O termin imediat, pentru tine. E uscată şi ține de cald.

M-am aşezat cu mare grijă. Ei bine, aflasem. Aflasem de ce eram Pute-a-câine, omul pe care trebuia să-l urăşti şi de care trebuia să te temi, şi de ce îmi poruncise să nu-l văd. Căpătase sens şi povestea despre cineva care-l bătuse ca să-i ia

banii. Thick nu încercase niciodată să ne ascundă nimic. Noi fuseserăm pur şi simplu prea proşti ca să-i vedem secretele etalate în fața noastră. Îmi venea greu să-mi concentrez privirea asupra acului, dar am izbutit. Încă o duzină de împunsături, şi gata. Am înnodat firul, l-am retezat cu dinții şi am ridicat roba.

— Îmbracă-te cu ea deocamdată. Până ți se usucă hainele.

A lăsat pantalonii uzi să cadă pe podea, dar nu s-a apropiat.

— Te-am înfuriat. O să mă bați. Poate-o să-mi tai mâna.

— Nu, Thick. Mi-ai făcut rău, dar erai speriat. Nu m-ai înfuriat şi n-o să-ți tai niciodată brațul. Nu vreau să te bat.

— Ciungul a spus…

— Ciungul minte. Ca şi prietenii lui. Spun o grămadă de minciuni. Gândeşte-te. Miros eu a rahat de câine?

Un moment de tăcere şovăielnică. Apoi:

— Nu.

— Te lovesc eu, încerc să-ți tai vreo mână? Haide, vino să iei roba. Se vede că ți-e frig.

S-a apropiat cu precauție.

— Nu. A privit bănuitor veşmântul. De ce mi-o dai?

— Pentru că e la fel ca prăjitura roz, ca stafidele şi ca pana. Prințul tău vrea să ai haine mai bune. Asta o să-ți țină de cald cât aşteptăm să se usuce

cele vechi. Şi prinţul va porunci curând să i se croiască lui Thick haine noi.

Cu zidurile ridicate, am făcut un pas prudent către el. Am căscat larg deschiderea de la gât a robei, l-am privit prin ea şi i-am trecut-o peste cap. Era totuşi prea lungă. A căzut pe podea, în jurul lui şi, chiar şi după ce i-am găsit mânecile, manşetele îi ajungeau mai jos de degete. L-am ajutat să le ridice îndoindu-le. Am folosit o bucată din materialul tăiat în chip de cordon. I l-am legat strâns, săltând roba, şi a putut să meargă fără să se împiedice. S-a cuprins cu braţele, lipindu-şi straiul mai bine de trup.

— E moale.

— Ei, probabil mai moale decât hainele tale vechi. Mai ales fiindcă e mai curată.

M-am întors la scaunul meu şi m-am lăsat să cad pe el. Durerea de cap începea deja să se domolească. Chade avea pesemne dreptate în privinţa durerilor stârnite de Meşteşug. Dar trupul îmi era încă în suferinţă după căderea pe podea; era slăbit după umflăturile şi vânătăile rămase după încăierarea cu tatăl Svanjei. Am oftat din rărunchi.

— Thick, de câte ori ai fost la oamenii ăia?

A rămas nemişcat, cu limba ieşită printre buze, gândindu-se.

— În zilele când se spală rufe.

— Ştiu, în zilele alea te duci. Dar de câte ori ai fost?

A căzut din nou pe gânduri, cu limba curbându-i-se peste buza de sus. Pe urmă a dat din cap şi mi-a răspuns pronunțând apăsat cuvintele:

— În fiecare zi în care se spală rufe.

Părea să fie tot ce puteam scoate de la el.

— Te duci la ei singur?

La asta s-a încruntat.

— Nu. Aş putea, dar el nu mă lasă.

— Fiindcă vrea monedele pe care i le dau ei. Şi cele pe care ți le dau ție.

S-a încruntat mai tare.

— Îl pocneşte pe Thick şi ia banii. Ciungul s-a înfuriat. I-am spus. Acum ia monedele, dar îmi dă înapoi câțiva bănuți. Pentru dulciuri.

— Cine?

A păstrat tăcerea câteva clipe.

— Nu trebuie să vorbesc despre el.

I-am auzit un ecou al spaimei când muzica Meşteşugului său a crescut brusc, plină de behăituri de capre şi de clinchet de clopoței de pe hamuri. S-a scărpinat în cap, apoi s-a tras de şuvițele de păr, ca să le poată vedea.

— O să-mi tunzi părul? Mama mi-l tundea uneori, după ce mă spălam.

— De fapt, da, e o idee bună. Hai să te tundem.

M-am ridicat clătinându-mă. Probabil mă lovisem la genunchi în cădere. Mă durea. Mi-era ciudă, dar încercând să scot mai multe de la Thick n-aş fi izbutit decât să-i afund amintirile sub spaime.

— Aşază-te la masă până găsesc o foarfecă. Poți să-mi mai spui şi altceva despre ei? Despre ciung? Unde stă?

Thick nu mi-a răspuns. S-a îndreptat spre masă şi s-a aşezat. A luat aproape imediat prăjitura roz şi a început s-o cerceteze cu mare atenție. A răsucit-o în mâini, părând să uite de orice altceva. M-am întors cu foarfecă.

— Thick, despre ce-ți vorbeşte ciungul?

Nu şi-a ridicat privirea spre mine; i-a răspuns prăjiturii.

— Nu trebuie să vorbesc despre el. Cu nimeni. Altfel mă omoară şi-mi cad mațele în țărână.

S-a bătut cu ambele mâini peste pântecul rotund, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că era încă întreg.

Am găsit un pieptăn şi i-am netezit părul. Asta l-a liniştit şi a reînceput să admire prăjitura.

— Ți-l tai până în dreptul bărbiei. Aşa o să-ți țină şi de-acum înainte de cald la urechi şi la ceafă.

— Daa, a încuviințat el, cu voce moale, pierdut în contemplarea prăjiturii.

În timp ce-l tundeam, m-am dus cu gândul la Hap. Am simțit brusc şi puternic lipsa băiețelului care fusese. Când avea zece ani, era mult mai uşor să-mi dau seama dacă făceam sau nu ceea ce era mai bine pentru el. Îl hrăneam bine, îl învățam să pescuiască, aveam grijă să poarte haine curate şi să doarmă bine noaptea. Asta conta, în cea mai mare parte, pentru un băiat. Însă un bărbat tânăr

era o făptură cu totul diferită. Poate-mi găseam timp să trec pe la el după lăsarea serii. Lamele argintii tăiau, iar pe podea, în jurul scaunului, cădeau şuviţe inegale din părul lui Thick. M-am gândit să-l iau altfel.

— Ştiu că nu poţi să-mi vorbeşti despre ciung. Că nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre el. Aşa că n-o să vorbim. N-o să te mai întreb nici măcar ce-a vrut să afle de la tine. Dar îmi poţi povesti ce i-ai spus tu lui, nu-i aşa? Nu ţi-au cerut niciodată să nu faci aşa ceva, nu?

— N-nu, a răspuns, gândind cu încetineală. A oftat adânc, destinzându-se sub atingerea mâinilor mele. Ciungul, a spus apoi, cu voce scăzută, şi, în ritmul muzicii lui, mi-a unduit în minte imaginea lui Laudwine.

Se uita în jos, către mine, şi asta m-a năucit în prima clipă, până când am acceptat să-l văd foarte înalt, aşa cum i se părea lui Thick. Însă oricum n-avea contururi limpezi. Bondocul îşi amintea mai bine sunetele decât imaginile. Ceea ce vedea cu ochii minţii era mult mai neclar decât ceea ce auzise. Am ascultat glasul lui Laudwine pulsând în amintirea lui Thick şi umilindu-l cu nemulţumirea lui.

— Asta ţi-e iscoada? Ce-a fost în capul tău, Padget? Aşa te ocupi de cele mai importante griji ale mele? Tontul nu e bun de nimic. N-are destulă minte nici ca să-şi amintească numele lui, darămite altceva.

— *O să-ți fie de mare folos,* i-a răspuns cineva. Am bănuit că era cel pe care-l numise Padget. *Ne-a spus deja foarte multe, nu-i aşa, nerodule? Bătrânul a prins drag de el. Nu-i aşa, Thick? Nu lucrezi acum chiar pentru Lordul Chade? Povesteşte-i despre odaia lui specială.* Şi a adăugat, fără nicio îndoială, vorbindu-i lui Laudwine, nu lui Thick. *A fost un noroc chior. Când l-a târât prima oară aici grăjdarul, am crezut, ca şi tine, că nu e bun de nimic. Însă, la castel, idiotul ăsta e lăsat să umble pe unde vrea. Ştie multe, Laudwine. Nu trebuie decât să te pricepi să le scoți de la el.*

Nu puteam să-l văd pe Padget prin ochii lui Thick, dar îl simțeam. Un bărbat voinic, mai degrabă lat în spate decât înalt, înspăimântător, ale cărui mâini te puteau face să suferi fără să te lovească.

Pe urmă a vorbit o altă voce, a unei femei.

— *Face treabă bună pentru noi, călărețule. Nu încerca să schimbi… cum spuneți voi? Să schimbi caii în mijlocul apei? Da. Dacă vrei ceea ce avem noi de oferit, nu distruge ceea ce ne e de folos.*

M-am gândit că-i mai auzisem glasul. Mi-am scotocit mintea, încercând să-i dau de urmă, dar n-am izbutit să-mi dau seama decât că era cineva din castel. Mi-am păstrat gândul firav numai pentru mine, temându-mă să nu rup firul amintirilor lui Thick. În ziua aceea fusese năucit şi îngrozit, pus în umbră de sosirea ciungului şi

intimidat de discuția celorlalți, care vorbeau despre el ca şi cum n-ar fi fost de față. Însă cel care-l ținea de braț nu-şi slăbise strânsoarea nicio clipă.

Vocea lui Laudwine era barosul cu care lovea fierarul.

— *Puțin îmi pasă ce vă e vouă de folos, femeie, ca şi de ce-aveți de oferit. Răzbunarea mea îmi aparține mie şi nu v-o vând pentru aurul vostru străin. Şi puțin îmi pasă de acest Chade. Vreau capul Lordului Auriu şi brațul însângerat al câinelui care-l slujeşte. Sau ai uitat asta, Padget, de când te tot străduieşti să-i vinzi pe Pestriți altora? Ai uitat că Lordul Auriu îmi datorează o viață, iar sluga lui trădătoare un braț?*

— *N-am uitat, Laudwine. Am fost acolo, cu tine, omule!* Vocea lui Padget era huruitul surd al unei căruțe, îşi scrâşnea furia şi învinuirile. *Ai uitat că eu am călărit în ziua aia pe acelaşi cal cu tine, ca să nu cazi din şa? Când a venit ea cu propunerea, singurul lucru la care m-am gândit a fost: Ei bine, ce ne pasă nouă cum mor ei? Să-i ia ea şi să folosim noi aurul pentru lupta noastră, ca să surpăm tronul Farseerilor.*

Glasul i s-a înălțat, plin de siguranță de sine, dar în mintea lui Thick s-a contopit cu behăitul îndepărtat al unei capre.

— *Taci!* Vocea lui Laudwine era fierbinte şi grea, cu răsunet de ciocan lovind fier încins. *Mie* îmi *pasă cum mor! Morțile lor sunt treaba mea! Şi*

răzbunarea mea nu e de vânzare. Cauza „noastră” poate aştepta până o înfăptuiesc pe a mea. Padget, ți-am spus ce vreau. Să ştiu când se trezesc şi unde mănâncă. Când şi unde pot să-i ucid. Asta vreau să ştiu. Netotul tău nepoate spune asta?

Fiecare cuvânt cădea ca o lovitură de târnăcop, dând formă furiei lui Padget.

— Da, poate, şi ne-a spus deja mai mult decât atât, după cum ai şti dacă m-ai fi ascultat. Acest Lord Chade e important, ca şi tot ce-am aflat despre el de la neghiob. Dar, dacă tot ce vrei e răzbunarea, fără să te gândeşti la multe altele pe care le putem avea, ei bine, o să afli ce doreşti. Dacă-i pui întrebările potrivite. Spune-i, tontule. Vorbeşte-i despre împuțitul ăla de câine trădător care i-a retezat brațul, spune-i cum îi zice bătrânul. Poate aşa o să priceapă că, în timp ce i se lecuia rana, eu am făcut pentru Pestriți mai mult decât a făcut el când avea două mâini.

Şi Thick şi-a amintit apoi plesnetul unei palme pe un loc cărnos şi vocea lui Laudwine urmându-l, cu răsuflarea uşor tăiată de efort.

— Nu uita care ți-e locul, Padget. Dacă nu vrei să ți-l pierzi.

Thick s-a aplecat brusc înainte, cu mâinile încleştate deasupra capului. Scotea sunete scurte, ca un animal, legându-se pe scaun, agitat de amintirea violenței la care fusese martor.

— Nu, nu, nu, se ruga, şi l-am lăsat o vreme în pace.

Am îndepărtat de el pieptenele şi foarfeca şi am aşteptat să se liniştească. Am dat dovadă de cruzime lăsându-l pe bondoc să-şi retrăiască spaima. Nu mi-a plăcut, dar am fost nevoit s-o fac. Am aşteptat aşadar să-i treacă şi mi-am folosit Meşteşugul, cu toată subtilitatea de care eram în stare, ca să-l domolesc şi să-l readuc în odaia în care ne aflam.

— Îți poți aminti fără nicio teamă, i-am spus. Aici şi acum eşti în siguranță. Ei nu te pot găsi în locul ăsta şi nu-ți pot face niciun rău. Nu eşti în primejdie.

Prin legătura Meşteşugului, l-am simțit încruntându-se. Se opunea. L-am îmboldit uşor, şi şuvoiul amintirilor şi-a reluat curgerea.

A respirat adânc şi şi-a scos aerul din trup cu un oftat. Eu am reînceput să-l tund. Cred că mişcarea mângâietoare a pieptenului şi părul care îl gâdila în cădere îl uluiau deopotrivă şi în foarte mare măsură. Mă îndoiam că-l mai atinsese cineva vreme atât de îndelungată şi bănuiam că rareori o făcuse cineva cu blândețe. Muşchii i se destindeau ca ai unui cățeluş alintat. A scos un sunet de încuviințare.

— Şi? După toate astea? Ce i-ai spus?

Am avut grijă să nu-mi pierd blândețea din glas.

— Oh, nimic. Numai despre bătrân. Cum îi stivuiesc lemnele. Că nu trebuie să zdruncin sticlele de vin când i le aduc. Că trebuie să iau în fiecare dimineață vasele murdare şi mâncarea

veche. Că n-am voie să-i mut hârtiile din loc, deşi pe tine te lasă să le muți. Că mi-a spus să fac ce zici tu, deşi eu nu vreau să vin la tine. Că tu vrei să vorbeşti cu mine. Şi ei au zis: „Nu te duce! Spune că ai uitat!” Şi cum vorbiți voi uneori noaptea.

— Cine vorbeşte? Eu şi Chade?

I-am trecut pieptenul încet prin păr şi am tăiat firele de sub el. Vârfurile negre, ude au căzut pe podea, în timp ce următoarele lui cuvinte mi-au urcat inima în gât, să zvâcnească acolo nebuneşte.

— Da. Că vorbiți despre Meşteşug şi despre Sângele Străvechi. Că el îți spune altfel. Fizshovly. Că ție nu-ți place să ştiu eu de fata care plânge.

Spaima care m-a înjunghiat când mi-am auzit numele desprinzându-se, pocit, de pe buzele lui a fost înghițită de alta când a pomenit de „fată”.

— Care fată? l-am întrebat cu voce plată, dorindu-mi cu jind să răspundă doar „fata aia” sau „nu ştiu”.

Groaza îmi răsucea măruntaiele.

— Plânge şi iar plânge, a spus el încet.

— Cine? am repetat, cu inima cât un purice.

— Fata aia. Nettle aia, care se smiorcăie toată noaptea, fără încetare. Thick şi-a lăsat capul pe-o parte, făcându-mi foarfeca să taie prea adânc. Plânge şi acum.

Asta mi-a întins mai tare coarda spaimei.

— Da? am întrebat.

Mi-am coborât zidurile cu prudență. M-am

deschis către Nettle, dar n-am simțit nimic.

— Nu, acum tace, l-am contrazis.

— Plânge pentru ea. În alt loc.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— În locul gol.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, am repetat cuprins din ce în ce mai mult de panică.

S-a încruntat foarte tare preț de câteva clipe, apoi trăsăturile i s-au destins brusc.

— Nimic. S-a oprit.

— Aşa, pur şi simplu? m-am mirat neîncrezător.

Am lăsat din mână foarfecă şi pieptenele.

— Da.

Şi-a pipăit nepăsător nasul cu vârful unui deget.

— Acum plec, m-a înştiințat dintr-odată. S-a ridicat şi şi-a rotit privirea prin încăpere. Să nu-mi mănânci prăjitura! mi-a spus, amenințător, pe neaşteptate.

— Nu ți-o mănânc. Eşti sigur că nu vrei să rămâi ca s-o mănânci tu?

Un soi de şoc mă amorțise, rupându-mă de orice sentiment. Oare Laudwine îmi deslușise numele stâlcit de Thick? Pe al fiicei mele îl ştia cu siguranță. Pericolul se căsca sub noi, gata să ne înghită, iar eu vorbeam cu un netot despre prăjituri roz.

— Dac-o mănânc, o să dispară.

— S-ar putea să apară alta.

— Sau să nu apară, a subliniat cu o logică imparabilă.

— Am o idee. M-am apropiat de unul dintre rafturile nu tocmai ticsite ale lui Chade şi am început să mut obiectele. Uite, am făcut aici un loc pentru tine. O să punem lucrurile lui Thick pe raftul ăsta. Le vei găsi întotdeauna aici.

Dintr-un motiv sau altul, ideea i s-a părut greu de priceput. M-am străduit să-l lămuresc în mai multe feluri şi l-am pus să-şi aşeze pe raft prăjitura şi pana. Şovăind, a luat şi castronul în care fuseseră stafidele; în el mai rămăseseră doar câteva nuci glasate.

— Îl poți pune tot aici, i-am spus. Şi o să încerc să ți-l umplu cu mai multe lucruri bune de mâncare.

M-a ascultat, apoi a rămas o clipă locului, admirând raftul.

— Acum plec, m-a înştiințat din nou tot pe nepregătite.

— Thick, am început eu cu prudență. Mâine, în ziua când se spală rufele. O să vină un bărbat să te ducă la ciung?

— Nu vorbi despre el.

Părea neînduplecat. Neînduplecat şi îngrozit. I-am auzit muzica Meşteşugului tulburându-se.

— Vrei să te duci, Thick? Vrei să-l vezi pe ciung?

— Trebuie să mă duc.

— Nu, nu trebuie. Nu mai trebuie. Vrei să te duci?

A avut nevoie să chibzuiască îndelung. Apoi:

— Vreau bănuții. Ca să cumpăr dulciuri.

— Dacă-mi spui unde e Ciungul, mă pot duce în locul tău. Iau bănuții tăi şi-ți aduc dulciurile.

S-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Îmi iau singur bănuții. Îmi place să-mi cumpăr eu dulciurile.

Era din nou bănuitor şi se îndepărta încet de mine.

Am răsuflat adânc şi m-am sfătuit să am răbdare.

— Atunci ne vedem mâine, la lecție.

A dat din cap cu seriozitate şi a ieşit din odaia lui Chade. Eu i-am ridicat pantalonii uzi de pe podea. Mă îndoiam că avea să-şi pună cineva întrebări despre roba lui Thick. Era croită într-un stil la care în castel se renunțase de mult, iar servitorii, mai ales cei din tagma de jos, purtau adesea hainele vechi ale stăpânilor lor. Am oftat, m-am aşezat pe scaun şi am rămas cu ochii la foc. Ce trebuia să fac?

Îmi doream să-l fi putut convinge pe Thick să-mi spună unde se afla Laudwine, sau măcar cine îl dusese la şeful Pestriților. Nu-l puteam sili să-mi dezvăluie nimic fără să-l sperii şi fără să distrug firava încredere pe care abia i-o câştigasem. Aş fi putut să-l urmăresc a doua zi până în oraş, dar nu mă înduram; l-aş fi pus pe bondoc în pericol dacă mă vedea cineva şi mă recunoştea. Şi dacă mă țineam după el şi se întâlnea cu Laudwine, ce-aş fi putut să fac? Să dau buzna peste ei, trădându-mă, sau să-l las pe ciung să-i pună din nou

întrebări netotului şi să afle şi mai multe despre noi? M-am gândit să-l urmăresc pe Thick până când avea să apară servitorul care-l ducea în oraş şi să pun mâna pe acel om de legătură. Bănuiam că aş fi putut scoate de la el ce mă interesa, dar lipsa de la întâlnire l-ar fi pus pe Laudwine în gardă. Nu voiam să fac nimic care să sperie pasărea şi să-şi ia zborul înainte de a-mi întinde eu plasele. Ultima tactică pe care-o puteam folosi părea cea mai simplă: să găsesc ceva care să-l împiedice pe Thick să coboare a doua zi în oraş. Să-i abat atenția cu vreo jucărie sau pur şi simplu să-i dau de lucru ceva într-un loc în care să nu se poată apropia nimeni de el pe neobservate. Însă asta nu m-ar fi apropiat nici măcar cu un singur pas de ascunzătoarea lui Laudwine. Şi îmi doream cu disperare să-l am în puterea mea.

Tânjeam să-l ucid. Ştiam că niciun duşman nu e mai de temut decât cel pe care l-ai rănit grav. Şi eu nu numai că-i tăiasem lui Laudwine brațul, dar mai şi pusesem capăt vieții ciuntite a surorii sale şi le zădărnicisem strădaniile de a pune mâna pe tron. Poate că visase cândva să dobândească puterea pentru grupul lui de Pestriți, însă bănuiam că acum era condus în primul rând de ura împotriva mea şi de dorința de răzbunare pe casa Farseer. Şi exista oare vreo răzbunare care să i se pară prea crudă? Mă îndoiam.

Mi-am încrucişat brațele pe piept şi m-am lăsat pe spătarul scaunului, privind focul pe sub

sprâncenele încruntate. Poate înțelesesem greşit totul. Poate că Laudwine venise în oraş doar ca sol trimis de cei cu Har la Kettricken. Poate ne spiona numai din prudență. Dar mă îndoiam. Aveam mari îndoieli.

Nu voiam să vorbesc despre asta cu Chade. Numele aflat de Laudwine era al meu, şi tot al meu era şi copilul pe care-l amenința. Eu aveam acum dreptul să hotărăsc ce era de făcut în privința lui. Poate că, mai târziu, Chade avea să mă ocărască, să-mi facă scandal. Dar trebuia s-aştepte până ce Nettle şi Dutiful nu aveau să se mai afle în primejdie.

Cu cât cântăream mai mult lucrurile, cu atât mă umpleam mai mult de ciudă. Am plecat din odaia lui Chade, am coborât scările către a mea. Nici bufonul, nici Lordul Auriu nu erau acolo. Asta n-a avut darul să-mi alunge supărarea. Trebuia să mă gândesc, dar nu puteam sta locului. Am coborât pe terenul de instrucție acoperit de zăpadă. Mi-am luat vechea sabie urâtă. Cea elegantă, primită de la Lordul Auriu, a rămas atârnată pe perete, ca o mută şi neiertătoare aducere aminte a prostiei mele.

Norocul mi-a surâs, Wim era acolo. Mi-am făcut încălzirea cu sabia adevărată şi m-am încins, deşi era o zi rece. Pe urmă l-am înfruntat pe Wim, după ce ne-am luat amândoi lame boante. El a părut să simtă că voiam să-mi mişc doar arma şi trupul, nu şi limba, şi că n-aveam de gând să-mi folosesc

mintea mai mult decât era nevoie pentru asta. Mi-am lăsat deoparte orice altă grijă şi n-am urmărit decât un singur ţel: uciderea potrivnicului. Wim a făcut brusc un pas înapoi.

— Ajunge! a exclamat, şi am crezut că vrea o pauză ca să-şi tragă răsuflarea. Însă el şi-a lăsat sabia în jos, până ce a atins pământul cu vârful, şi a adăugat: Cred că ai redevenit ceea ce ai fost cândva, Tom. Indiferent ce-ai fi fost.

— Nu înţeleg, am spus, după ce m-am uitat câteva clipe cum respira adânc.

A tras aer în piept cu şi mai multă putere.

— Când ne-am încrucişat pentru prima oară săbiile, am simţit că erai un luptător care încerca să-şi aducă aminte ce înseamnă asta. Acum ţi-ai amintit. Te-ai întors în vechea ta piele, Tom Badgerlock. Pot să ţin pasul cu tine, dar nu mai mult de-atât. Şi voi fi foarte bucuros să continui să mă cizelez înfruntându-te. Dar dacă vrei ceva cu adevărat provocator pentru măiestria ta sau dacă vrei să înveţi ceva nou, trebuie să te antrenezi cu cineva mai bun decât mine.

Pe urmă şi-a mutat arma în mâna strângă şi şi-a întins dreapta ca s-o strângă pe-a mea. Un val de căldură mi-a străbătut tot trupul. Trecuseră ani de când nu mă mai simţisem atât de mândru, dar nu pentru ceea ce făcusem eu însumi, ci fiindcă un veteran ca Wim găsise de cuviinţă să mă onoreze cu astfel de vorbe. Am plecat de pe terenul de instrucţie împovărat de toate grijile pe

care le adusesem cu mine acolo, dar încurajat de gândul că poate aveam tot ce-mi trebuia ca să le fac față.

M-am dus la baia de aburi, încă având grijă să nu mă gândesc la ceea ce trebuia să fac pe urmă. Am ieşit de acolo curat, cu voința întărită şi cu mintea limpede. Am pornit-o pe drumul care cobora spre oraş.

Mi-am spus că aveam de făcut mai multe. Să-l văd pe Hap. Să cumpăr un cuțit şi o eşarfă roşie. Şi poate să găsesc o stradă plină de lume, unde behăie o capră, iar loviturile de ciocan ale fierarilor răsună din depărtare.

Capitolul XIX

LAUDWINE

După cum ştia toată lumea, regele Shield era vesel din fire, îi plăcea vinul şi îi plăceau glumele. Sub domnia lui, Maestra Meşteşugului era Solem şi el obişnuia să spună râzând că era tot atât de solemnă ca numele ei. Ea una îl găsea pe rege prea înclinat spre zeflemea şi spre veselie. El a ajuns rege când Solem văzuse şaptezeci de veri şi, odată cu coroana, a moştenit şi coteria pregătită de ea pentru Regina Perceptive. Înainte, grupul îi slujise foarte bine mama, dar era format din oameni bătrâni, ca şi maestra lor. Regele se plângea de multe ori că şi ea, şi coteria îl tratau deseori ca pe un copil, iar Solem, simțindu-se în siguranță la anii ei, îi răspundea că vina era a lui, fiindcă se purta adesea copilăreşte.

Ca să scape de curtenii şi de sfetnicii săi bătrâni, regele Shield pleca adesea pe furiş din castel şi călătorea deghizat pe drumurile regatului. Se îmbrăca aidoma unui tinichigiu ambulant şi îi plăcea să se amestece printre oamenii de rând în hanuri şi taverne de cea mai joasă speță, unde se distra spunând poveşti fără perdea şi cântând cântece pline de haz ca să-i distreze pe obişnuiții acelor locuri. Într-o astfel de seară, după ce golise deja multe pahare, a început să-şi spună poveştile şi tot soiul de ghicitori la fel de neruşinate. În

tavernă lucra un băietan care n-avea mai mult de unsprezece ani şi nu învățase nimic altceva decât s-aducă o stacană cu bere şi să şteargă mesele. Dar, după fiecare ghicitoare, el dădea răspunsul, nu doar corect, ci şi cu cuvintele pregătite şi îndelung repetate de rege. Acesta n-a fost la început prea încântat să vadă furate astfel aclamațiile ce i se cuveneau. Pe urmă şi-a dat seama că iritarea pe care i-o pricinuiau răspunsurile prea curând date de copil amuza oamenii la fel de mult ca ghicitorile în sine. Înainte de a pleca de la han l-a luat pe băiat deoparte şi l-a întrebat de unde ştia răspunsurile pentru un număr atât de mare de ghicitori. Copilandrul a părut surprins.

— Păi nu mi le-ai şoptit tu, chiar în timp ce spuneai ghicitorile?

Regele avea tot atâta intuiție cât şi umor. L-a luat pe băiat cu el la Buckkeep chiar în noaptea aceea şi i l-a dat în primire lui Solem, spunând:

— Băiatul ăsta vesel vine la tine deja pornit pe calea Meşteşugului. Găseşte şi alții ca el şi fă-mi o coterie din oameni care ştiu să râdă la fel de bine cum stăpânesc Meşteşugul.

Băiatul a ajuns să fie cunoscut ca Merry[15]*, iar grupul care a luat ființă în jurul lui s-a numit Coteria lui Merry.*

Istorisirile lui Slek

---

[15] Vesel (n. trad.).

Era o zi rece, cu aer uscat. Mergeam spre oraş cu paşi mari, şi zăpada bătătorită îmi scârțâia sub cizme. Când am auzit tropot de copite pe drum, în spatele meu, m-am retras pe margine, ca să las loc pentru cal şi călăreț. Şi, în acelaşi timp, mi-am dus mâna pe mânerul sabiei. Însă Starling şi-a strunit calul, ca să meargă în ritmul meu. Mi-am ridicat privirea spre ea şi n-am spus nimic. Era aproape ultima persoană pe care îmi doream s-o văd în ziua aceea.

Însă ea mi-a vorbit.

— Ți-a transmis Chade mesajul meu?

Am dat din cap fără să mă opresc din mers.

— Şi?

— Şi cred că n-am niciun răspuns.

A tras de frâu atât de brusc încât calul a fornăit. Pe urmă a sărit din şa şi l-a ocolit în fugă, ca să se proptească în fața mea. M-am oprit.

— Ce-ai pățit? Ce vrei de la mine? m-a întrebat. E cu putință să te aştepți la ceva pe care nu ți l-am dat deja?

Vocea îi tremura şi, spre uimirea mea, din ochi i-au izvorât lacrimi.

— Eu… nimic. Nu… Ce vrei tu de la mine?

— Ceea ce aveam înainte. Prietenie. Să stăm de vorbă. Să ne putem bizui unul pe altul.

— Dar… Starling, eşti măritată.

— Şi de-asta nu-mi mai poți vorbi? Nu mai poți nici măcar să-mi zâmbeşti când ne întâlnim în Sala Mare? Te porți ca şi cum n-aş mai exista.

Cincisprezece ani, Fitz. Ne cunoaştem de cincisprezece ani, şi tu afli că sunt măritată şi brusc nu mai poți nici să mă saluți?

M-am uitat la ea cu gura căscată. Avea adesea un asemenea efect asupra mea, dar nu izbutisem să mă obişnuiesc cu asta. Uimirea m-a stăpânit prea mult. Starling m-a atacat iarăşi:

— Ultima oară când te-am văzut… aveam nevoie de un prieten. Şi tu m-ai respins. Eu ți-am fost prietenă când ai avut nevoie, mulți ani de-a rândul. Fir-ai afurisit să fii, Fitz, am împărțit patul cu tine vreme de şapte ani. Dar tu nu te-ai ostenit nici măcar să mă întrebi ce s-a întâmplat. Şi n-ai vrut să călăreşti alături de mine, de parcă aş fi avut cine ştie ce boală de care te temeai că te molipseşti.

— Starling!

Am țipat la ea ca să-i întrerup şuvoiul vorbelor, nu ca să mă port cu asprime. Dar a icnit brusc şi a izbucnit în lacrimi. Iar un obicei intrat în sânge după şapte ani m-a făcut s-o cuprind cu brațele şi s-o strâng la piept.

— N-am vrut să te fac să suferi, i-am spus la ureche.

Părul ei mătăsos mi s-a învolburat pe piept, iar în nări mi-a pătruns vechiul ei miros familiar. Şi am simțit brusc nevoia să-i explic ceea ce ştia deja.

— M-a durut când am aflat că nu eram singurul bărbat din viața ta. Poate am fost un prost fiindcă mi-am imaginat cândva că sunt. Tu nu mi-ai spus

niciodată aşa ceva. Ştiu că m-am decepționat singur. Dar m-a durut cu adevărat.

A început să hohotească mai tare, agățându-se de mine. Calul ei se foia neliniştit şi a călcat pe frâu. Am izbutit să-l prind după ce m-am tras într-o parte, cu un braț încă în jurul lui Starling.

Răbdare. Aşteaptă, i-am spus animalului, şi şi-a lăsat botul uşor în jos.

Pe Starling am ținut-o în brațe, sperând c-avea să se oprească repede din plâns, dar lacrimile continuau să-i curgă. O crezusem fără inimă. Nechibzuită părea însă un cuvânt mai potrivit. Starling era ca un copil care ia ce vrea fără să se gândească la urmări. Eu ştiam mai bine care puteau fi urmările şi ar fi trebuit să mă port mai frumos. I-am vorbit cu voce înceată şi, aşa cum mă aşteptasem, suspinele i s-au domolit destul încât să mă poată auzi.

— Vreau să ştii adevărul într-o privință. Ultima dată ți-am spus că mă gândeam la Molly când erai în brațele mele. Nu e adevărat. N-a fost niciodată. Am fost o josnicie, ca şi cum v-aş fi disprețuit pe amândouă. Când te aveam în brațe, îmi umpleai toate simțurile. Îmi pare rău că am încercat să te rănesc cu o minciună. Lacrimile ei nu s-au oprit. Starling, răspunde-mi. Ce s-a întâmplat?

— Nu e… nu e doar din pricina cruzimii tale. E… i-a tremurat răsuflarea. Cred… bănuiesc că bărbatul meu… în noaptea aia îmi spusese că nu şi-a dat niciodată seama cât de mult îşi doreşte un

copil. A spus-o, deşi el nu are nici ce moşteni, nici nevoie de un moştenitor. Şi… şi cred că e, sau că ar putea fi…

Vocea i s-a stins, neizbutind să-i pună în cuvinte cea mai mare dintre temeri.

— Şi-a luat o metresă? am întrebat încet.

— Cred că da! a ţipat, înlăcrimată, pe neaşteptate. După nuntă, mă voia în fiecare noapte. Sigur, ştiam că asta nu putea să dureze la nesfârşit, dar, după ce i s-a domolit focul, încă mai… însă de la o vreme, abia dacă mai observă că exist. Nici măcar după ce lipsesc de lângă el câteva zile nu mai pare să mă dorească. Stă până noaptea târziu la jocuri de noroc cu prietenii şi vine la culcare beat. Nu contează cum mă înfrumuseţez, nu dă nicio atenţie rochiilor, bijuteriilor şi parfumurilor.

Cuvintele i se scurgeau odată cu lacrimile. Mâneca i-a mânjit faţa fără să i-o şteargă. Am găsit o batistă şi i-am întins-o.

— Mulţumesc.

Şi-a şters din nou obrajii. A respirat adânc, pe neaşteptate, şi i s-au înălţat umerii când a dat aerul afară.

— Cred că s-a săturat de mine. Mă priveşte şi vede o femeie bătrână. Stau în faţa oglinzii şi mă uit la sânii mei, la pântec, la liniile feţei… Fitz, am îmbătrânit chiar atât de mult? Crezi că-i pare rău că s-a însurat cu o femeie cu atât de mulţi ani mai vârstnică decât el?

N-aveam de unde să scot răspunsuri pentru întrebările ei. Am cuprins-o cu brațul.

— E frig aici. Hai să nu stăm pe loc, am zis, ca să câştig câteva clipe de gândire.

A rămas cu brațul în jurul mijlocului meu când ne-am pus în mişcare, cu calul ei în urma noastră. Am mers o vreme în tăcere.

Pe urmă a spus, cu glas scăzut:

— Ştii, m-am măritat cu el ca să fiu în siguranță. În sfârşit în siguranță. N-avea nevoie de copii, era bogat, frumos şi mă găsea îmbietoare. O dată am tras cu urechea şi l-am auzit spunându-i unui prieten ce plăcere adâncă simțea fiindcă nu era niciodată nevoit să mă prezinte altfel decât drept nevasta lui. Sunt menestrelul reginei şi toată lumea îmi ştie numele. Îl încânta faima mea, iar eu vedeam în asta un nou prilej de mândrie. Când mi-a cerut să mă mărit cu el şi să-i aparțin pentru totdeauna, a fost… a fost ca şi cum aş fi ajuns la liman, Fitz. După atâția ani în care m-am întrebat ce-o să se aleagă de mine când o să-mi pierd vocea sau n-o să mă mai bucur de favorurile reginei. Nu m-am gândit niciodată că pentru a-l avea pe el trebuie să te pierd pe tine. Pe urmă, când ai susținut că altfel nu e cu putință, ei bine… atunci m-am umplut de furie împotriva ta. Ajunsesem să cred că timpul petrecut împreună era ceva care ne aparținea *nouă*, amândurora. Am fost şocată când ai putut să mi-l iei, fără voia mea. Dar, chiar şi

aşa, încă îl mai aveam pe Lordul Fisher[16]. Şi-mi spuneam că pierderea ta nu era un preț prea mare pentru o viață bună la bătrânețe.

A amuțit o vreme şi am auzit vântul suflând printre noi. Credeam că terminase, însă a continuat:

— Dar dacă-şi ia o metresă şi o lasă grea sau doar dacă o găseşte mai atrăgătoare decât mine… atunci voi fi pierdut totul pentru nimic şi voi rămâne cu năvoadele goale.

— Starling, cum îți poți imagina că regina Kettricken şi Chade te vor lăsa vreodată în mizerie? Ştii că n-o să duci niciodată lipsă de nimic.

A oftat şi a părut dintr-odată mai bătrână.

— Un pat, de-ale gurii şi haine pe spinare. Presupun că pe astea le voi avea cu siguranță, dar va veni o vreme când vocea n-o să mă mai ajute, când plămânii nu-mi vor mai îngădui să înalț sunete prelungi. O vreme când nimănui n-o să-i mai par frumoasă, când n-o să mă mai dorească nimeni. O să scad în ochii tuturor şi Menestrelul Starling va deveni Baba Cloanța Starling. N-o să mai contez pentru nimeni. O să pierd respectul tuturor. În cele din urmă, voi rămâne singură.

Am văzut-o într-o lumină nouă. Poate era singura lumină în care se vedea ea. Nu o interesau decât propriile nevoi. Era o cântăreață pricepută,

---

[16] Pescar (n. trad.).

chiar excelentă, dar nu avea acea sclipire care-ți aduce gloria eternă. Şi mai era şi o femeie al cărei pântec nu putea să poarte copii, aşa că se temea întotdeauna să nu-şi piardă bărbatul, momit de farmecul şi de rodnicia alteia. Şi, pe măsură ce îmbătrânea şi frumusețea începea să-i pălească, teama asta era tot mai puternică. Fără copii care să-i lege bărbatul de ea, îi era frică să nu-l piardă odată ce patul ei n-avea să-l mai atragă. Poate că eu îi plăcusem, în cea mai mare parte, tocmai fiindcă o dorisem fără încetare, nu mă plictisisem de trupul ei niciodată. În plus, reprezentasem ceva pe care îl posedase, un secret cumplit pe care îl cunoştea şi, pe deasupra, un iubit şi un bărbat care nu-i ceruse niciodată mai mult decât putea să ofere ea din când în când. Lipsită de neîndoielnicul entuziasm cu care intram în patul ei şi pusă față în față cu tot mai puțina ardoare a celui cu care se cununase, începuse să se întrebe dacă farmecul ei nu era cumva pe ducă. Iar eu nu puteam nici să-i ofer un ceas de dragoste trupească, dovedindu-i că era încă ispititoare, nici s-o asigur că bărbatul ei continua s-o iubească. M-am străduit să găsesc altceva.

Am oprit-o brusc, m-am întors spre ea şi am ținut-o la un braț distanță. M-am prefăcut că-i cercetez din priviri deopotrivă chipul şi corpul, ca şi cum aş fi vrut să-i măsor frumusețea. De fapt, nu vedeam decât o înfățişare familiară, n-o puteam privi cu ochii altcuiva. Dar am reuşit să

vorbesc zâmbind larg:

— Dacă bărbatul tău nu te mai găseşte atrăgătoare, e un dobitoc. Sunt sigur că toți bărbații din Buckkeep sunt dornici să-ți ajungă în pat. M-aş număra şi eu printre ei, dacă lucrurile ar sta altfel. M-am străduit să par gânditor. Să i-o spun şi lui?

— Nu! a exclamat şi a izbutit să râdă, deşi veselia îi era firavă.

Am prins-o de mână ca s-o țin la o distanță care-mi convenea mai mult şi ne-am continuat drumul.

— Fitz, m-a întrebat ea, cu voce pierită, ceva mai târziu, mai ții cât de puțin la mine?

Ştiam că nu puteam lăsa o astfel de întrebare să atârne prea multă vreme între noi fără răspuns.

— Da. Mai țin. Am mers mai departe privind-o în ochi. M-ai rănit uneori. Mi-ai spus cuvinte pline de cruzime şi alteori nu mi-a plăcut cum te-ai purtat. Şi eu ți-am făcut ție asta. Dar ai avut dreptate, Starling: sunt cincisprezece ani. Când îi uneşte un timp atât de îndelungat, oamenii ajung să se accepte aşa cum sunt. Trec cu vederea şi greşelile, şi favorurile celuilalt. De câte ori ai cântat în fața vetrei mele doar pentru mine? De câte ori am gătit pentru tine? Cincisprezece ani în comun sunt dincolo de plăcere şi neplăcere, există pur şi simplu. Uneori nu ne-am sinchisit unul de sentimentele altuia, aşa cum eu şi Chade nu ne sinchisim unul de toanele altuia. Suntem convinşi că mai presus de cuvintele aruncate la mânie se

află ceea ce suntem şi ceea ce am învățat unul despre altul de-a lungul anilor.

— Te-am dezamăgit, a spus ea încet după un alt răstimp.

— Da. Aşa e, am recunoscut, şi am descoperit că puteam vorbi fără ranchiună. Iar eu te-am dezamăgit pe tine. Am dreptul să hotărăsc ce fac cu viața mea, indiferent care ți-ar fi ție părerea, dar dreptul ăsta îl ai şi tu. Te-ai măritat. Eu am ales să mă ascund. Ambele hotărâri s-au înălțat între noi. Nu numai a ta. Dar vreau să ştii un singur lucru. Indiferent cum ni se vor scurge anii de acum înainte şi chiar dacă nu vom mai împărți niciodată patul, când vom fi bătrâni, te vei afla în ochii mei la fel de sus. Sus vei rămâne întotdeauna.

Credeam fiecare cuvințel din tot ce-i spusesem? Nu. Însă, în ciuda tuturor celor întâmplate, îmi era prietenă şi avea nevoie de alinare. Cuvintele mele i-o ofereau şi nu mă costau nimic. Un zâmbet firav mi-a înălțat colțurile gurii. Se culcase cu mine din aceleaşi motive care mă îndemnau acum să-i spun micile minciuni pe care simțea nevoia să le audă.

A dat din cap fără să mai plângă. După încă o vreme, m-a întrebat:

— Ce-ar trebui să fac în privința bărbatului meu?

I-am răspuns cu o clătinare a capului.

— Nu ştiu, Starling. Îl mai iubeşti? îl mai doreşti?

A zis de două ori „da“ fără cuvinte, înclinându-şi doar fruntea.

— Ei, atunci cred că ar trebui să i-o spui.

— Atâta tot?

Am ridicat din umeri.

— Cred că pentru astfel de sfaturi n-ai găsit omul potrivit. Cineva mai norocos în dragoste ți-ar putea oferi unele mai bune.

— Poate Chade.

— Chade? Răspunsul m-a uimit şi m-a amuzat deopotrivă, dar ispita era prea mare. Mi-am luat un aer indiferent. E sfătuitorul ideal.

Îmi doream să pot fi de față la discuția lor.

— Cred că ai dreptate. Iubitele lui sunt întotdeauna mulțumite şi discrete. Chiar şi când le părăseşte, a adăugat gânditoare şi a râs când mi-a văzut privirea uluită. Înțeleg. Nici măcar tu nu ştii nimic despre aventurile lui. Ah, da, bine zici, pe el trebuie să-l întreb. Din câte am auzit, nicio femeie nu l-a alungat din patul ei; a fost întotdeauna invers. Şi nu e cel mai tânăr dintre bărbați. Da. O să vorbesc cu el diseară, când o să-i dau raportul.

Ultimele ei cuvinte mi-au trezit o bănuială. Am riscat.

— Prin urmare, crezi că poți afla unde stă ciungul?

M-a privit pieziş, ca şi cum mi-ar fi recunoscut un punct câştigat într-un joc.

— Mai repede decât tine. Şi m-a rugat să-ți

spun, când te-ajung din urmă, că nu vrea să te-apropii de Laudwine. Ceea ce nu înseamnă că-n oraşul Buckkeep e cunoscut sub numele ăsta, fiindcă altminteri Chade l-ar fi găsit de mult. Bun. Aşadar ți-am spus ce dorește. Şi te asigură că, în privința asta, el ştie cel mai bine ce e de făcut.

— Sau cel puțin aşa crede, am răspuns cu răceală.

Începeam să-mi dau seama că întâlnirea noastră nu fusese întâmplătoare. Chade aflase cumva că plecasem din castel şi o trimisese pe Starling pe urmele mele, ca să mă țină departe de Laudwine. Se părea că plănuise să-mi ofere astfel şi prilejul să-i cer iertare femeii menestrel supărate. Ce-i mai plăcea bătrânului să tragă sforile! Am găsit un zâmbet şi mi l-am pus pe față.

— Păi, dacă vrei să găseşti bârlogul lui Laudwine înaintea mea, ar fi cazul să încaleci şi să-ți vezi de drum.

Mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Tot mai mergi în oraş?

— Da. Am alte treburi acolo.

— De pildă?

— Hap.

— E în oraş? Credeam c-a rămas în coliba ta.

Aşadar, Starling nu ştia tot ce ştia Chade. Asta mă alina întrucâtva.

— Nu. În parte, adică în cea mai mare parte, m-am întors la Buckkeep ca să poată intra ucenic la un meşter bun. E la Gindast.

— Da? Şi se descurcă bine?

— Nu i-a fost uşor să se învețe cu viața din oraş, am scăldat-o, deşi, pe toți zeii, tare mai aveam chef s-o mint, să-i spun că era cel mai bun! Dar cred că începe să facă față.

— Ar trebui să trec să-l văd. Gindast e unul dintre marii mei admiratori. Lui Hap n-o să-i strice dac-o să m-arăt interesată de el.

Se încredea în faima şi în importanța ei cu atâta nevinovăție încât nu i-o puteai lua în nume de rău. A amuțit brusc, apoi a întrebat, ca şi cum ideea ar fi surprins-o:

— Băiatul nu mai e supărat pe mine, nu-i aşa?

Rănea cu atâta uşurință; şi se aştepta, probabil, să fie iertată la fel de uşor. Poate că menestrelii erau blestemați să facă rău cu vorbele lor. Văzând că şovăiam, a adăugat.

— Tot supărat e, nu?

— N-am idee, m-am grăbit să-i răspund. I-ai rănit sentimentele destul de adânc. Dar a avut atât de multe pe cap, ca şi mine, de altfel. N-am mai discutat despre asta.

— Ei, atunci cred că trebuie să repar ce-am stricat. Dac-o să am prilejul, o să-l răpesc într-o după-amiază. Ştiu că Gindast nu va avea nimic împotrivă. O să-l duc undeva unde se mănâncă bine şi-o să-i arăt părți din Buckkeep pe care un ucenic nu are cum să le vadă. Nu te încrunta astfel. Hap nu e decât un băiețandru; o să-i netezesc repede penele zburlite. Iar acum trebuie

să mă grăbesc, chiar aşa cum spuneai, Fitz. Mă bucur că, între noi doi, lucrurile stau mai bine. Mi-ai lipsit.

— Şi tu mie, am răspuns, lăsând baltă orice încercare de a fi sincer.

M-am întrebat cum avea să-i primească Hap invitația şi dacă Starling avea să-şi dea vreodată seama că el crescuse şi se schimbase. De fapt, aş fi vrut să-l lase pur şi simplu în pace, dar nu ştiam cum să i-o cer fără s-o ofensez iar. Chade voia s-o ştie binevoitoare față de mine, asta era limpede. Aveam să-l încolțesc mai târziu cu întrebările, ca să aflu de ce. Deocamdată am ajutat-o să se salte în şa şi i-am zâmbit când s-a uitat în jos. Şi când mi-a răspuns zâmbindu-mi la rândul ei, mi-am dat seama că, da, îmi lipsise. Şi că preferam să-mi surâdă în loc să mustească de furie împotriva mea. Şi pe urmă ea aproape c-a stricat totul când a spus, cu zâmbetul preschimbându-i-se în rânjet:

— Acum spune-mi adevărul, dând uitării veninul din ultima mea insultă. Lordului Auriu îi plac băieții în locul fetelor? De-aia le e atât de greu doamnelor nobile să-i cucerească inima?

Am izbutit să-mi păstrez zâmbetul la locul lui.

— Din câte ştiu eu, preferă să doarmă singur. Pentru că l-am văzut flirtând de atât de multe ori, dar n-a trebuit niciodată să scot pe nimeni din aşternutul lui în dimineața următoare. Am şovăit, apoi am adăugat, aproape în şoaptă, detestându-mă pentru asta: Bănuiesc că e foarte, foarte

discret. Nu-i sunt decât gardă de corp, Starling. Nu te poți aştepta să-i ştiu toate secretele.

— Oh, a spus, evident dezamăgită fiindcă nu eram în stare să bârfesc.

Menestrelii sunt mereu avizi de scandaluri. Ea însăşi îmi spusese adesea că la cele mai frumoase cântece ajungi urmărind un zvon până la capăt. Am crezut că avea să plece, dar m-a surprins din nou.

— Bine, atunci. Dar tu, în ultima vreme?

Am oftat din greu.

— Urmez pilda stăpânului meu. Dorm singur, mulțumesc.

— Nu eşti nevoit, a strecurat, arcuindu-şi o sprânceană.

— Starling!

— Oh, bine, a râs ea, şi am văzut că, într-un mod bizar, răspunsul meu o liniştise.

Nu o înlocuisem. Şi, refuzând-o, mă obligam să rămân în continuare singur. Am bănuit că asta i-a făcut plăcere. Mi-a trimis un sărut pe vârful degetelor şi a plecat. Am clătinat din cap privind în urma ei şi am reînceput să cobor dealul, înaintând cu greu pe panta înghețată.

Peste numai câteva minute, Civil Bresinga a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre oraş în goană, deşi drumul era abrupt şi plin de zăpadă. Nu şi-a încetinit calul şi abia dacă mi-a aruncat o privire. Mă îndoiesc că m-a recunoscut sau că, dacă m-a recunoscut, mi-a dat vreo importanță.

Dar călărea fără mănuşi, cu capul descoperit şi cu mantia fluturându-i în urmă, ca şi cum ar fi plecat din castel în mare grabă. Oare avea vreo legătură cu refuzul prințului de a-l însoți în afara zidurilor în dimineața aceea? Trebuia să dea cuiva de ştire că planul dăduse greş? Am înjurat în sinea mea şi mi-am iuțit paşii în urma lui prin zăpadă, dar dispăruse deja.

M-am oprit cu răsuflarea tăiată, gâfâind. Linişteşte-te, m-am sfătuit. Linişteşte-te. N-aveam de unde şti ce era cu Civil. Trebuia să rămân la primul meu plan, să încerc să dau de urma lui Laudwine. Bănuiam că astfel aveam să aflu şi unde se dusese tânărul Bresinga.

Odată ajuns în oraş, m-am oprit mai întâi în piață. Am cumpărat o eşarfă roşie şi un cuțit rezistent, de purtat la centură, şi între timp am întrebat, pe ici, pe colo, de unde aş fi putut cumpăra carne proaspătă de capră, pentru un fel de mâncare jamaillian de care i se făcuse brusc poftă stăpânului meu. Am fost îndrumat în mai multe locuri, dar mai ales către stânele de capre de pe dealuri din afara oraşului. În Buckkeep nu erau decât două turme, şi numai una se afla în apropierea Străzii Fierarilor.

Ziua scurtă, de iarnă, era pe sfârşite când m-am îndreptat într-acolo. Lăsarea întunericului mă avantaja. Crescătorul de capre care-mi fusese recomandat avea numai câteva animale şi le ținea pentru lapte, nu pentru carne. I-am găsit casa mai

degrabă după miros decât după indicațiile primite. În lumina săracă a amurgului, m-am apropiat fără zgomot. Pe o fereastră am zărit o familie cu trei copii mici, retrasă înăuntru la căderea serii. În spatele casei lor era un staul cu o duzină de capre. Brânza stătea înşirată pe grinzi. Cea mai periculoasă creatură din împrejurimi era un țap bătrân, morocănos, cu ochi galbeni, răi. M-am îndepărtat tot în tăcere, întrebându-mă dacă nu cumva mă înşelasem. Poate că sunetele din amintirile împărtăşite de Thick prin Meşteşug n-aveau nicio legătură cu locul unde se afla Laudwine în acel moment. Poate fusese vorba de un simplu loc de întâlnire, nu de locuința şefului Pestriților.

Fără să fac mai mult zgomot decât o nălucă, am tras cu ochiul în alte trei case din vecini, unde n-am văzut decât familii care se pregăteau de cină şi de culcare. Între un gard părăsit şi următoarea casă, am dat de calul lui Civil. Era priponit, încă înşeuat şi cu aburi înălțându-i-se din trupul încins. Fusese legat acolo ca să sară în ochi cât mai puțin? Dacă mă apropiam de ascunzătoarea lui Laudwine, locul era păzit cu siguranță de oameni cu Har şi de animalele lor. Era posibil să-mi fi simțit deja prezența. La gândul ăsta, am devenit conştient că-mi transpirase brusc spatele. Iar în clipa următoare am ştiut că nu puteam face nimic ca să schimb situația. M-am apropiat tiptil, străduindu-mă să-mi înăbuş zgomotul paşilor

mergând prin zăpada moale dintre clădiri. În timp ce mă ghemuiam acolo, am auzit, din stradă, un cal care se apropia. În oraşul Buckkeep sunt puțini cai de călărie. Străzile abrupte, pietruite cu bolovani, nu sunt potrivite pentru ei şi cheltuieşti prea mult ținându-i într-un loc unde nu-ți sunt de fapt de niciun folos. Judecând după tropotul copitelor, era un animal mare, masiv. Zgomotul a încetat în fața casei. Am auzit uşa deschizându-se aproape în aceeaşi clipă. Cineva a ieşit pe verandă cu paşi grei şi l-a întâmpinat pe călăreț spunând:

— Nu e vina mea. Nu ştiu de ce-a venit aici şi mie nu vrea să-mi spună nimic. Zice că nu vorbeşte decât cu tine.

Cunoşteam vocea din amintirile lui Thick. Era primul bărbat la care fusese adus.

— Mă ocup eu, Padget.

Glasul lui Laudwine. Pe un ton care a pus capăt oricărei încercări de a i se oferi explicații. L-am auzit descălecând. M-am ghemuit, ascunzându-mă mai bine după calul lui Civil.

— Hammer, du-te cu el, i-a spus Laudwine armăsarului său, şi am văzut o umbră trecând când un bărbat robust l-a condus pe tovarăşul de Har al şefului către gura aleii şi spre grajdul dărăpănat.

L-am recunoscut dintr-o singură privire. Îl văzusem prima oară călărind alături de Laudwine. Şeful Pestriților a intrat în casă trântind uşa în urma lui. Câteva clipe mai târziu, Padget a

terminat cu calul, s-a întors şi a intrat la rândul său.

Casa era bine construită, cu toate crăpăturile din pereți perfect astupate şi cu obloanele lăsate bine închise, ca să nu pătrundă frigul nopții. Nu vedeam ce se petrecea înăuntru, însă sunetul vocilor ridicate ajungea până la mine. Dar nu desluşeam cuvintele. M-am ghemuit în întunericul des dintre clădiri şi mi-am lipit urechea de perete. Am ascultat.

— Cum ai putut fi atât de idiot încât să vii aici? Ți s-a spus să nu cobori niciodată în oraş ca să mă cauți şi să nu încerci să iei legătura cu noi în niciun fel.

Furia îngroşa glasul lui Laudwine.

— Am venit să-ți spun că înțelegerea noastră a luat sfârşit.

Am avut impresia că recunoşteam vocea lui Civil, dar spaima i-o făcea mai stridentă.

— Aşa crezi tu?

Din nou Laudwine şi, când i-am simțit amenințarea din glas, mi s-a zbârlit părul de pe ceafă.

Civil a răspuns cu voce scăzută. Probabil sfidător, fiindcă Laudwine a râs.

— Ei bine, te înşeli. Eu sunt cel care o să-ți spună când ia sfârşit înțelegerea noastră. Iar asta se va întâmpla când nu-mi vei mai fi de folos. Şi o să ştii că nu-mi mai eşti de folos fiindcă în ziua aia o să mori. Înțelegi ce vreau să spun, Civil

Bresinga? Fii folositor, băiete. De dragul mamei tale, dacă nu de al tău. Ce noutăți picante ai pentru mine?

— De dragul mamei mele, pentru tine n-am nimic. Nici n-o să mai am vreodată.

Vocea lui Civil tremura de spaimă şi de înverşunare.

După cum îmi aminteam foarte bine, Laudwine nu umbla cu ocolişuri. Şi părea să fi învățat să-şi folosească foarte bine mâna stângă. Am auzit trupul lui Civil izbindu-se de perete. O clipă mai târziu, Laudwine a adăugat:

— Şi de ce, băiete?

N-a primit niciun răspuns. M-am întrebat dacă-l omorâse pe tânăr cu o singură lovitură.

— Ridică-l, i-a poruncit cuiva.

Am auzit cum era târât un scaun pe podea, probabil pentru Civil. Laudwine a vorbit din nou după o clipă.

— Te-am întrebat ceva, băiete. De ce mă trădezi pe neaşteptate?

Vocea lui Civil era înăbuşită. Probabil fusese lovit peste gură sau în falcă.

— Nu te trădez. Nu-ți datorez nimic.

— Nu? a râs Laudwine. Mama ta e încă în viață. Nu-mi eşti dator pentru asta? Tu eşti încă în viață. Nu mi-e ea datoare pentru asta? Nu fi prost, flăcăule. Crezi în făgăduielile mincinoase ale reginei din munți? Crezi că vrea să ne asculte, să îmbunătățească lucrurile pentru noi? Pfui! Vrea să

ne momească, cum momeşti şobolanii cu grăunțe otrăvite. Crezi că eu sunt o amenințare pentru voi, că aş putea pune capăt vieților voastre trădându-vă? Chiar aş putea. Dar numai dacă mă trădezi tu mai întâi. Acum te țin în palmă şi te apăr. Duc tratative într-un mod mult mai rezonabil decât unii dintre Pestriții care mă urmează. Fii recunoscător că-i țin în frâu. Şi termină cu prostiile. Noi doi avem prea multe în comun ca să ne opunem unul altuia.

A schimbat tonul şi a întrebat prietenește:

— Oricum, de la ce a pornit toată povestea asta?

Civil a şuierat o învinuire pe care n-am auzit-o.

Laudwine a râs.

— Aşa deci. E femeie, băiete, şi e una de-ale noastre. Ştiu că unui flăcău îi vine greu să se gândească la propria lui mamă ca la o femeie, dar femeie e, şi e atrăgătoare. Ar trebui s-o ia drept compliment şi ca o reîmprospătare a memoriei. A trăit prea mult departe de noi, negând ceea ce era, întovărăşindu-se cu „nobilii”, de parcă ei sau ea ar fi mai buni decât noi. Se închide cercul, Bresinga. Considerați-vă norocoşi fiindcă vă primim iarăşi în rândurile noastre. Fiindcă după ce vom ajunge la putere, toți cei cu Sânge Străvechi care s-au lepădat de magia lor şi le-au întors spatele fraților lor sau chiar i-au trădat împuțiților de Farseeri… vor muri cu toții. În Arena Regelui lor, exact aşa cum a ucis Regal atât de mulți de-ai noştri. Şi pentru ce? De ce-au pierit în arenele alea atât de

mulți dintre părinții noştri împreună cu animalele lor? Ca să fie găsit un trădător cu Har, unul care să-l doboare pe Bastardul cu Har pentru el. A sosit şi răs-sosit timpul ca Farseerii să plătească pentru asta.

Şi, cu urechea lipită de lemnul rece, ghemuit în frigul tot mai puternic şi în întunericul tot mai gros al nopții, mi-am recunoscut în oase un rău familiar. Trecutul Casei Farseer se reîntorcea încă o dată să ne bântuie. Pentru că Laudwine spusese adevărul. Regal mă urâse atât de mult şi se temuse de mine într-o asemenea măsură, încât se gândise că nu mă putea ucide decât cu ajutorul cuiva înzestrat cu Har. Mulți bărbați şi femei muriseră torturați de el până când găsise unul care să vâneze Sângele Străvechi. Săgeata acelui om mă lăsase cu cicatricea dureroasă din mijlocul spatelui.

Însă faptele de care-l considerasem întotdeauna vinovat numai pe Regal erau puse acum pe seama întregii familii.

Civil a răspuns cu voce înceată, dar clară.

— Ea n-o ia drept „compliment", ci drept insultă şi atac mârşav. M-ai silit să rămân în castelul Buckkeep, să spionez pentru tine, lăsând-o singură şi vulnerabilă. I-ai alungat de lângă ea pe toți servitorii de încredere şi pe toți prietenii adevărați pe care i-a avut vreodată. Şi acum oamenii tăi au dezonorat-o, totul în numele redobândirii moştenirii voastre de Pestriți. Ei bine,

mama n-o vrea, şi n-o vreau nici eu. Dacă asta înțelegeți voi prin frăția celor cu Sânge Străvechi, prefer să nu fac parte din ea.

Laudwine i-a răspuns cu voce aproape leneşă.

— Ei, băiete, tu sau eşti prost, sau nu asculți ceți spun. Răspunde-mi la o singură întrebare. Ce eşti dacă nu te numeri printre noi?

— Sunt liber, a mârâit Civil.

— Greşit. Eşti mort. Ucide-l, Padget.

Era un bluf. De asta eram sigur, dar eram sigur şi că tânărul Bresinga avea să-i ia în serios. Voiau să-l terorizeze, ca să li se supună iarăşi. Iar eu n-aveam niciun motiv convingător ca să-l apăr, indiferent dacă se mulțumeau să-l bată sau îl omorau. Poate în afară de faptul că nu era decât un băiețandru, silit de împrejurări să se supună unei voințe străine şi încolțit. Am simțit un sloi de gheață în pântec şi am scrâşnit din dinți, aşteptând ce avea să i se întâmple.

Pe urmă, năvala violentă a Meşteşugului lui Dutiful a fost cât pe ce să mă trântească în genunchi.

Găseşte-l pe Civil Bresinga. E în mare pericol. Te rog, Tom, du-te acum. Cred c-a coborât în oraş.

Prințul îşi trimitea rugămintea care nu suferea amânare ca pe un potop. Eram vag conştient că, undeva, uimirea oprise muzica lui Thick.

Mi-am revenit şi am trimis un gând drept răspuns.

— Nu sunt departe de el. E în pericol, dar nu

într-unul atât de mare cum crezi. De unde ai ştiut?

Asupra mea s-a revărsat un gând încărcat de o suferință cumplită strivindu-mi creierul.

Mi-a spus motanul lui. Civil mi l-a adus legat într-un sac şi m-a rugat să-l țin în odaia mea şi să nu-l las să iasă, indiferent ce s-ar întâmpla. Asta e favoarea pe care mi-o ceruse. A spus că are ceva de făcut, într-un loc unde nu poate lua motanul. Tom, nu mai sta pe gânduri. Motanul spune că pericolul e real, cât se poate de real. Îl vor ucide.

O să-l apăr, am făgăduit, apoi mi-am înălțat brusc zidurile Meşteşugului, lăsându-l pe Dutiful pe dinafară. O secundă mai târziu, alergam ocolind casa mică. E ciudat cum ajungi, cât ai clipi, să vezi lucrurile cu totul altfel. Civil stârnise confruntarea aşteptându-se să moară. O plănuise. Îşi lăsase tovarăşul de Har la Dutiful ca să salveze viața micii feline, căci se temuse să nu între în luptă în ajutorul lui. Îmi țineam sabia urâtă în mână când am deschis uşa casei cu o lovitură de umăr. Un bărbat a căzut, cu măruntaiele revărsându-i-se printre degete. Nu era înarmat şi nu mă amenințase, îmi stătuse pur şi simplu în drum. Mi-am ridicat o stavilă în calea ecourilor durerii lui şi am dat buzna în odaie.

Mi-am dat seama dintr-o singură privire că tânărul nobil avusese dreptate. Laudwine stătea la masă, cu un pahar de vin în față, uitându-se cum îl strangula Padget. Care părea să-şi savureze fapta. Era destul de puternic ca să pună imediat

capăt vieții băiatului, dacă ar fi vrut s-o facă. În schimb, îl prinsese de gât din spate, săltându-l de la pământ şi lăsându-l să-şi agite picioarele în timp ce-l sugruma încetul cu încetul. Fața lui Civil era de un roşu strălucitor şi unghiile i se înfigeau zadarnic în pielea hainei de pe brațele lui Padget. Un câine mic, o corcitură cu păr scut, nesuferită şi războinică, țopăia în jurul lor cu veselie, muşcându-i pe Civil de picioarele care i se bălăngăneau. Scena a trezit în mine furia luptătorului şi am văzut roşu în fața ochilor. Mi-am simțit imediat pieptul umflându-se şi mi-am auzit bătăile inimii ca pe tot atâtea tunete. Orice altceva mi-a dispărut din minte. Aveam să-i omor pe amândoi.

Când am năvălit înăuntru, Laudwine privea spectacolul sprijinindu-se destins de spătarul scaunului.

— Termină-l, i-a poruncit scurt lui Padget, fără nicio urmă de panică în glas, şi s-a ridicat în picioare trăgându-şi din teacă sabia scurtă, totul dintr-o singură mişcare lină.

Pe urmă m-a recunoscut şi s-a schimbat la față. Cu coada ochiului, am văzut degetele lui Padget adâncindu-se în gâtul băiatului.

Puteam să parez lovitura sabiei lui Laudwine sau să salvez viața lui Civil, dar nu şi una, şi alta. Masa era între tânărul nobil şi mine. După un pas în fugă, am sărit şi m-am oprit pe tăblia ei, sprijinit într-un genunchi. Mi-am avântat lama

însângerată pe lângă Civil şi am împlântat-o în pieptul lui Padget. În acelaşi timp, am simțit muşcătura sabiei lui Laudwine. Mi-a pătruns în muşchii din partea stângă a spatelui, între şold şi coapse. Am țipat şi m-am rostogolit, îndepărtându-mă de ea, şi lama mi-a sfâşiat carnea. Am contraatacat, dar lovitura mea n-a avut forță. M-am clătinat şi am căzut de pe masă, cu piciorul drept îndoindu-se sub mine. A fost un noroc, fiindcă următoarea lovitură a lui Laudwine, țintită sus, nu m-a nimerit. Am tras aer în piept.

— Fugi! i-am strigat lui Civil cu voce stridentă.

Când Padget îşi dusese mâinile la piept şi îi dăduse drumul, băiatul se prăvălise grămadă pe podea, de parcă n-ar fi avut oase. Era încă întins acolo, ținându-se de gât, şi respira şuierat, încercând cu disperare să-şi umple plămânii. Padget căzuse în genunchi, apăsându-şi degetele peste şuvoiul de sânge roşu aprins care-i izvora din piept, în timp ce micul animal cu care-şi împărțea Harul scheuna foindu-se înnebunit în jurul lui.

L-am văzut pe Laudwine deasupra mea, ocolind masa cu sabia în mâna stângă. M-am rostogolit sub tăblie, țipând când rana a atins podeaua. Odată ajuns în partea opusă, m-am săltat în patru labe şi apoi în picioare. Masa se afla între noi, însă Laudwine era înalt şi, în mâna lui, chiar şi o sabie scurtă putea ajunge destul de departe. M-am ferit de prima lovitură a lamei aplecându-mă.

— O să te ucid, bastard trădător, mi-a făgăduit, cu o mulțumire sălbatică.

Cuvintele lui au trezit lupul din mine. Durerea nu mi-a dispărut; şi-a pierdut pur şi simplu importanța. *Întâi omoară; rănile ți le lingi pe urmă. Şi mârâie arătându-ți mai bine colții.*

— Eu n-o să te ucid, am dat de ştire, cu voce prietenoasă. O să-ți tai şi mâna cealaltă şi-o să te las în viață.

Groaza care i-a licărit o clipă în ochi mi-a spus că vorbele mele îl înfricoşaseră până în măduva oaselor. Am prins masa de-o margine pe care-am săltat-o în sus, apoi am împins-o spre el. A dat înapoi şi s-a împiedicat, poate de Padget, sau poate de câinele lui care scheuna. Ar fi putut să dea drumul sabiei, să se proptească în mână, oprindu-şi căderea. Dar a continuat prosteşte s-o țină strâns în vreme ce se prăbuşea. Am profitat şi am împins masa, astfel încât să-i prindă picioarele sub ea. Căzut pe spate peste Padget, şi-a rotit sabia spre mine, dar loviturii i-a lipsit forța. M-am ferit şi am izbutit să evit lama şi când a făcut calentoarsă, apoi am sărit pe masă şi l-am țintuit cu ea de podea. Mi-am prins sabia cu amândouă mâinile şi i-am înfipt-o în piept. A țipat şi am auzit urletul de luptă al calului ca pe un ecou. Sabia a alunecat şi s-a răsucit când m-am lăsat pe ea cu toată greutatea, i s-a strecurat printre coaste şi i s-a implântat în organele vitale. Încă mai țipa, aşa că am scos-o şi l-am înjunghiat iarăşi. De data

asta în gât.

De-afară, din stradă, am auzit strigăte omeneşti, apoi ceva ca un tunet îndepărtat. Un cal necheza cu furie.

— Animalul ăsta a înnebunit! a zbierat cineva. Chemați Garda Oraşului!

Judecând după zgomote, mi-am dat seama că armăsarul lui Laudwine izbea cu copitele în peretele grajdului încercând să scape şi să-i vină în ajutor. El se stingea pe podea, cu inima încă pompându-i sângele afară din gât, cu ochii încă plini de furie şi spaimă. Mintea mi s-a limpezit brusc. M-am întors spre Civil.

— N-am timp să te-ajut. Ridică şi ieşi prin spate. Fereşte-te de gardă şi întoarce-te la castel. Povesteşte-i lui Dutiful totul. Totul, ai priceput?

Băiatul se uita cu ochi mari, din care şiroiau lacrimi, dar n-aş fi putut spune dacă motivul erau spaima, şocul sau strangularea de care abia scăpase. Corcitura pipernicită a lui Padget s-a luat după mine când m-am îndreptat spre uşă. Mi-am împietrit inima, m-am răsucit şi am strivit-o cu o lovitură de picior. A scheunat subțire şi n-a mai mişcat. Oare murise şi Padget în aceeaşi clipă? Nu eram sigur. Dar când am ieşit în stradă clătinându-mă, am văzut calul de luptă al lui Laudwine zguduind grajdul care-l ținea captiv. De cealaltă parte a străzii înguste, copiii crescătorului de capre priveau cu ochi holbați, îngrămădiți în cadrul uşii deschise. Uriaşele copite potcovite ale

calului furios spărseseră scândurile. Şubrezise mai tare grajdul vechi, care se înclinase, şi îi era mai greu să scape trecând prin peretele strâmb.

Însă nu era un simplu cal. Nu mai era. Cu Harul, simțeam în el ceva care mă năucea, aveam senzația că omul şi armăsarul împărțeau un singur trup. Am văzut animalul retrăgându-se din fața spărturii pe care-o făcuse şi cântărind deodată situația cu inteligență omenească. Nu-i puteam lăsa timp să găsească o cale de scăpare. N-am dat nicio atenție mulțimii de gură cască adunate şi am luat-o la fugă spre cal, scoțând strigăte nearticulate. Calul a încercat să se cabreze ca să poată lovi cu ucigătoarele sale copite din față, însă grajdul era scund, nu fusese construit pentru un animal atât de mare. N-a izbutit decât să-şi dezvăluie pieptul, iar eu mi-am proptit mânerul sabiei în propriul piept şi am înfipt-o într-al lui cât de adânc a fost cu putință.

Armăsarul a urlat şi valul de furie purtată de Har şi de ură mi-a spart zidurile şi m-a izbit. Am fost azvârlit înapoi, şi sabia mi-a rămas înțepenită în pieptul lui. S-a repezit către pereții crăpați, zbierându-şi furia. Ştiam că, dacă n-ar fi fost închis în grajd ca-n cuşcă, m-ar fi ucis înainte de a muri. În cele din urmă s-a prăbuşit, cu sângele țâşnindu-i din bot şi din nări, când a sosit Garda Oraşului. Cu torțe pâlpâind în bătaia vântului din noaptea de iarnă şi aruncând umbre năucitoare, ce săreau peste mine ca nişte lupi jucăuşi.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat sergentul şi, după ce ne-am recunoscut unul pe altul, a mârâit: E a doua oară când faci scandal pe străzile mele. Nu-mi place.

Am încercat să mă gândesc la o explicație, dar piciorul drept s-a îndoit brusc sub mine. Am căzut în zăpada răscolită.

— Înăuntru sunt doi morți! a strigat cineva.

Mi-am întors capul şi am văzut o fată în uniforma gărzii ieşind din casa lui Laudwine albă ca varul la față. Am clipit şi mi-am încordat vederea încercând să străpung întunericul de pe stradă. Calul lui Civil dispăruse. Fie fugise, fie băiatul izbutise să scape. Am încercat să mă mişc şi am devenit brusc conştient de umezeala fierbinte care mi se prelingea de sub coaste. Mi-am apăsat mâinile pe rană.

Sergentul s-a răstit la mine.

— Ridică-te!

— Nu pot, am izbutit să spun gâfâind. Am întins palmele, ca să-i arăt sângele de pe ele. Sunt rănit.

A scuturat din cap cu ciudă şi cu furie şi am ştiut că tânjea să-mi facă o rană în plus. Era din soiul oamenilor pentru care datoria e o problemă personală.

— Ce s-a întâmplat aici?

Am încercat să-mi trag răsuflarea şi l-am binecuvântat pe fiul crescătorului de capre, care-a ieşit în fugă, desculț, strigând tulburat că bidiviul înnebunise, că încercase să scape din

grajd lovind în pereți cu copitele şi că apoi ieşisem eu şi-l omorâsem. Sub spatele meu, zăpada se uda şi se încălzea şi simțeam cum mi se închidea noaptea în jur, îngustându-mi vederea.

Tom?

Meşteşugul prințului se infiltra cu frenezie prin zidurile mele năruite.

Tom, eşti rănit?

Pleacă!

Sergentul s-a aplecat asupra mea:

— Ce s-a întâmplat aici?

Nu eram în stare să mă gândesc la o minciună. Am spus adevărul.

— Calul a-nnebunit. Am fost nevoit să-l omor.

— Da, asta ştim. Dar ce s-a întâmplat cu oamenii din casă?

Tom? Eşti rănit?

Am încercat să mă folosesc de Meşteşug ca să-i răspund prințului, dar durerea mă străbătea acum zvâcnind în valuri. M-am străduit să mă îndepărtez de ea, dar era foarte puternică şi m-a țintuit de strada plină de zăpadă. În jurul nostru se aduna tot mai multă lume. Am privit cercetător chipurile, căutând zadarnic pe cineva care ar fi putut să mă ajute. Se holbau pur şi simplu cu toții, cu gurile căscate şi ochii cât cepele, arătând cu degetul şi strigându-şi explicațiile unii altora. Pe urmă am întrezărit o față pe care o cunoşteam. Preț de o singură clipă, s-a aplecat, apropiindu-se de mine, şi mi s-a părut că-i desluşesc în privire o

îngrijorare sinceră. Henja, servitoarea Narcescăi, mă privea încruntată. Pe urmă, când ni s-au întâlnit ochii, mi-a întors brusc spatele şi s-a pierdut în mulțime.

Spune-i lui Chade! Henja e încă aici, e în oraşul Buckkeep.

Pentru o clipă, am ştiut ce mare importanță avea asta. Era esențial să afle Chade. Apoi s-a revărsat durerea, alungându-mi orice altă grijă. Muream.

Opreşte. Fă să se oprească. Strici muzica.

Nefericirea lui Thick mă izbea cum izbesc valurile plaja.

— Răspunde-mi!

Minciunile dispăruseră, dispăruse şi adevărul. M-am uitat în sus, la sergent, şi am încercat să vorbesc. Şi pe urmă am prins să alunec, mă îndepărtam de ei alunecând în întuneric.

Stai de veghe, Ochi Întunecați! l-am implorat, dar nu mi-a răspuns nimeni, iar în preajma mea nu era niciun lup.

Capitalul XX

COTERIA

Oamenii din cele Şase Ducate au fost întotdeauna independenți din fire. Simplul fapt că regatul rămâne împărțit în şase regiuni separate, toate loiale monarhiei Farseer, dar conduse de propria lor nobilime, vorbeşte despre acest spirit autonom. Fiecare ducat reprezintă un teritoriu anexat, de obicei cucerit într-un război. De multe ori, cuceritorul Farseer a fost destul de înțelept ca să lase o parte a nobilimii locale să diriguiască în continuare. Aşa au stat lucrurile mai ales în Farrow şi Beans. Unul dintre avantajele acestui sistem de guvernare e faptul că, în fiecare ducat, legile sunt adaptate la situația particulară existentă şi țin cont de obiceiurile vechi ale locuitorilor. O ilustrare a acestei concesii făcute guvernării locale e faptul că oraşele mari şi cetățile nu numai că îşi au propriile gărzi care mențin ordinea, dar le şi plătesc din bani obținuți dintr-un sistem de taxe asupra negoțului şi din amenzile plătite, ca pedeapsă, de oricine încalcă legea.

Fedwren, guvernarea celor Şase Ducate

Tom.
Tom.
Tom.

La început nu m-a deranjat. Eram într-un hău

atât de adânc, încât nici marea însăşi nu putea ajunge până la mine. Totul era beznă şi, atâta timp cât stăteam nemişcat, durerea n-avea cum să mă găsească. Pe urmă cuvântul s-a furişat, încetul cu încetul, a înaintat până când mintea mea n-a mai putut nu-l ia în seamă. Era ca un ciocan, mă izbea în țeastă cu zgomot surd.

Nu Tom, am spus iritat. *Pleacă.*

Nu Tom?

Şi interesul avid din gândul lui Dutiful m-a adus la hotarul treziei. Mi-am înălțat din reflex zidurile, apărându-mă de curiozitatea lui. O clipă mai târziu, o senzație din cale-afară de neplăcută mi-a secătuit în întregime voința şi puterea de a mă folosi de Meşteşug. Eram întins pe burtă, pe ceva care părea să fie o saltea de paie. Nu era umplută cu destul de multe ca să-şi merite numele. Răceala pardoselii de piatră pătrundea prin ea. Aveam tot trupul țeapăn şi rece, în afară de şale. Care mă ardeau. Când am încercat să mă mişc, durerea a fost cruntă. Am gemut slab şi am auzit paşi târşiți.

— Te-ai trezit?

Mi-am mişcat vag mâna şi am întredeschis ochii. Chiar şi lumina slabă părea să mi-i agreseze. M-am uitat la bărbatul de deasupra mea. Scund, cu haine murdare, cu o hălăciugă de păr în jurul feței, se holba la mine. Cu nasul şi obrajii roşii ai unui bețiv înveterat.

— Vindecătorul te-a cusut. A zis să-ți spun să nu te mişti mai mult decât e nevoie.

Am mormăit în semn că înțelesesem, iar el a rânjit.

— Nici nu era nevoie să-ți spun, nu?

Am mormăit din nou. Acum, când eram treaz de-a binelea, durerea se făcea simțită în totalitate. M-am întrebat care îmi era adevărata situație, dar aveam gura prea uscată ca să pot vorbi. Bărbatul vorbăreț părea binevoitor; ar fi putut fi ajutorul vindecătorului?

Mi-am mişcat buzele şi, îndată ce am putut, am respirat adânc şi am murmurat:

— Apă?

— Să văd ce pot face, a răspuns.

S-a dus la uşă. Eu l-am urmărit cu privirea. Şi am observat că ferestruica uşii era zăbrelită. A strigat prin ea:

— Hei! Rănitul s-a trezit. Vrea apă!

Dacă i-a răspuns cineva, eu n-am auzit. S-a întors la mine şi s-a aşezat pe un taburet de lângă salteaua mea. Încetul cu încetul, izbuteam să văd tot mai clar ceea ce mă înconjura. Pereți de piatră. Un țucal într-un colț. Paie împrăştiate pe podea. Aha. Prietenul meu îmi era tovarăş de celulă. Înainte de a izbuti să merg cu gândul mai departe, a reînceput să vorbească:

— Ei, ai omorât trei bărbați şi un cal, eh? Frumoasă luptă, pun prinsoare. Aş vrea s-o fi văzut. Şi eu m-am încăierat azi-noapte. Dar n-am omorât pe nimeni. M-am luat la bătaie cu un slăbănog înalt, tot numai cicatrice, parc-ar fi fost

ciupit de vărsat. N-a fost vina mea. Vorbeam, poate, ceva cam prea tare, şi ştii ce mi-a spus? „Tacă-ți fleanca! E întotdeauna cel mai bun sfat pentru unul de teapa ta, care trăncăneşte şi crede că dă explicații, dar încurcă rău lucrurile. Ar trebui să-şi lase prietenii să vorbească.” Pe urmă m-a pocnit, şi l-am pocnit şi eu. Şi a venit garda şi m-a arestat, şi iată-mă aici, în acelaşi rahat ca tine.

Am izbutit să dau din cap, în semn că-i înțelesesem mesajul. Era unul dintre ciripitorii lui Chade. Chade voia să-mi țin gura şi să aştept. M-am întrebat dacă ştia cât de grav rănit eram. M-am întrebat dacă tânărul Civil se întorsese la castel. Pe urmă mi-am dat seama că puteam primi răspunsuri. Mi-am lăsat ochii să se închidă, mi-am adunat slabele puteri şi am trimis un gând firav în afară.

Dutiful?

Tom! Eşti bine?

Meşteşugul lui mi se contura în minte tremurător, aidoma cuvintelor scrise cu cerneală pe hârtie udă. Mesajul fugea şi pălea chiar în clipa când încercam să-l pricep.

M-am străduit să-mi umplu plămânii cu aer şi să mi-adun gândurile. Durerea mă străpungea până-n măduva oaselor. Am respirat mai puțin adânc şi m-am întins spre el, şovăielnic.

Nu. Laudwine m-a înjunghiat în spate şi sunt la închisoare. I-am omorât, pe el şi pe un oarecare

Padget. Şi mai e ceva, e important. Spune-i lui Chade că am văzut-o pe Henja în mulțime. E încă în oraş.

Da, ştie. L-am înştiințat. A fost ultimul lucru pe care mi l-ai spus prin Meşteşug. De ce e important?

Nu i-am luat întrebarea în seamă. Nu ştiam răspunsul şi îmi aveam propriile întrebări, mai urgente.

Ce se petrece? De ce sunt încă aici? Civil s-a întors la voi?

Da, da, s-a întors. Acum ascultă-mă şi nu mă întrerupe. I-am simțit surescitarea şi spaima zăngănind. Meşteşugul îi răpăia în minte ca potcoavele pe bolovani. Ştiam că se temea să nu leşin din nou. Chade zice: *„Să nu spui nimic." Născoceşte el o explicație pentru tot ce-ai făcut. Toată lumea vorbeşte despre asta, oraşul şi castelul zumzăie ca un stup. Dacă în Buckkeep s-a mai săvârşit vreodată o crimă triplă, de-atunci au trecut foarte mulți ani, şi asta se simte în bârfele şi zvonurile de-acum. Te-au văzut atât de mulți oameni omorând calul, încât o să fie imposibil să spunem că pe Laudwine şi pe oamenii lui nu i-ai ucis tu. Aşa că Chade caută acum ceva care să poată dovedi că n-a fost crimă. Nu poate veni pur şi simplu să te scoată de-acolo. Înțelegi de ce, nu?*

Înțeleg.

Nu trebuia să existe nicio legătură între Chade şi o gardă de corp care a săvârşit o crimă triplă, nicio legătură între regină şi omul care i-a ucis pe

solii celor cu Sânge Străvechi, nicio legătură între prinț şi asasinul care i-a îndeplinit porunca. Înțelegeam. Înțelesesem întotdeauna.

Nu-ți face griji pentru mine.

Un gând trimis cu răceală.

Îmi dădeam seama că Dutiful încerca să-şi controleze spaimele, dar îşi lăsau urmele pe Meşteşugul lui. Şopteau, scăpându-i de sub pază: şi dacă până la urmă Chade nu putea născoci nimic util, şi dacă omul ăsta moare fiindcă i se infectează rana, bună Eda, i-a ucis pe toți, bărbații şi calul, cine e Tom Badgerlock, cine e de fapt, cine e cel în stare să ucidă astfel. Ca să-i amuțesc temerile, mi-am închis zidurile în fața lui. Oricum eram prea slăbit pentru Meşteşug, şi-mi spusese deja tot ce trebuia să ştiu. M-am simțit separându-mă, nu doar de Dutiful, ci de toți. M-am încuiat în propria mea piele. Eram Tom Badgerlock, un servitor din Buckkeep, în închisoare, învinuit de asasinarea a trei bărbați şi de omorârea unui cal de rasă. Atâta tot.

Paznicul a venit la ferestruică, i-a cerut celuilalt prizonier să plece de lângă uşă, apoi s-a aventurat înăuntru cu o găleată şi cu un polonic. Le-a pus lângă salteaua mea. I-am privit cizmele printre genele lăsate.

— Nu pare treaz.

— Ei, pentru un minut a fost. N-a zis mare lucru, doar „apă”.

— Dacă se trezeşte din nou, să strigi. Sergentul

vrea să stea de vorbă cu el.

— Sigur, o s-o fac. Dar nevastă-mea încă n-a venit să-mi plătească amenda? Ați trimis un băiat să-i dea de veste, nu?

— Ți-am spus c-am trimis. Ieri. Dacă vine cu banii, poți pleca.

— E rost să primesc ceva de mâncare?

— Ai primit deja. Aici nu e han.

Paznicul a plecat trântind uşa în urma lui. Am auzit cum erau trase mai multe zăvoare. Prietenul meu s-a dus la ferestruică şi l-a urmărit din priviri în timp ce se îndepărta. Pe urmă s-a întors lângă mine.

— Crezi că poți să bei?

N-am răspuns, dar am izbutit să-mi salt, tremurând, capul de pe saltea. Mi-a ținut polonicul plin ochi lângă buze şi am sorbit cu grijă o gură. Era răbdător, stătea ghemuit, ținând polonicul nemişcat, ca să pot bea. A durat mult. Nu-mi dădusem niciodată seama că trebuia să-mi folosesc muşchii spatelui ca să trag apă printre buze sau ca să-mi țin capul ridicat. După o vreme, mi-am lăsat capul să cadă la loc, iar el a luat apa. Stătea întins, gâfâind uşor. Întunericul a început să-mi îngusteze vederea, apoi s-a retras încet.

— E noapte?

— În locurile astea e mereu noapte, mi-a răspuns, morocănos, şi, pentru o clipă, l-am întrezărit ceea ce era cu adevărat, un om care-şi petrecuse prea multă vreme în asemenea situații.

M-am întrebat de când era în slujba lui Chade, apoi m-am îndoit că ştia cine-l plătea în realitate pentru aşa ceva. Şi-a tras taburetul mai aproape şi mi-a vorbit încet.

— E după-amiază. Eşti aici de două zile. Când m-au adus pe mine, te îngrijea vindecătorul. Am crezut că atunci erai treaz. Nu-ți aduci aminte?

— Nu.

Poate aş fi izbutit dacă încercam, dar am fost dintr-odată sigur că nu voiam să-mi amintesc. Două zile. Pentru o clipă, mi-a stat inima. Dacă ar fi putut să mă scoată repede de-acolo, Chade ar fi făcut-o până atunci. Cele două zile deja trecute însemnau că mă puteam aştepta să mai rămân o vreme în închisoare. Împunsătura bruscă a durerii mi-a rupt firul gândurilor. Am încercat să mi le adun din nou.

— N-a venit nimeni să mă vadă, nici nu s-a oferit nimeni să-mi plătească amenda?

S-a holbat la mine.

— Amendă? Omule, ai omorât trei bărbați. După aşa ceva nu scapi cu o amendă.

Pe urmă şi-a îmblânzit brusc vocea. Începusem să pricep că mi-aş fi putut sfârşi zilele în lațul unei spânzurători când a adăugat:

— După ce a terminat vindecătorul cu tine, a venit un bărbat. Un mare lord, cu haine frumoase, din țări străine. Erai leşinat, aşa că nu l-au lăsat să între. A vrut să ştie ce se întâmplase cu punga lui pe care-o aveai asupra ta. Cei din gardă i-au

răspuns că n-au idee. Atunci s-a înfuriat de-a binelea şi le-a cerut să aibă mare grijă ce spun, fiindcă, dacă obiectul care-i aparține n-o să fie înapoiat intact, o să ia măsuri severe. A zis c-aveai la tine o pungă mică, roşie, pe care e brodată o pasăre, un, ăăă, fazan. N-a zis ce e în pungă, doar că înăuntru se află ceva valoros, care e al lui şi pe care îl vrea înapoi.

— Lordul Auriu? am întrebat încet.

— Da, ăsta e numele.

N-aveam habar despre ce vorbise bufonul.

— Nu-mi amintesc de pungă, am spus.

Durerea urca în mine, înghițindu-mă ca un val. Am vrut să-mi păstrez gândurile limpezi, dar n-am izbutit. Mi-am alungat frica şi am descoperit că sub ea se ascundea furia. Nu meritam aşa ceva. De ce mă lăsau acolo? Aveam să mor în locul ăla.

Îl simțeam pe Dutiful bâjbâind la marginea minții mele.

— Sunt atât de obosit… am spus rostind cu glas tare ceea ce voisem să trimit prin Meşteşug.

Rana mă durea zvâcnindu-mi în josul piciorului ca un bubuit surd, îmi tortura şoldul şi genunchiul. Brațul drept îmi era lipsit de vlagă. Am închis ochii şi m-am concentrat, încercând să ajung la prinț. În schimb, m-am scufundat în întuneric.

Următoarele câteva zile s-au scurs ca o înşiruire de imagini întrezărite la lumina fulgerului pe vreme de furtună. Puținele amintiri care mi-au

rămas sunt sărace şi bine întipărite, dar prea scurte ca să poată avea vreun înțeles. Un bărbat care bănuiesc că era vindecător îmi privea sângele adunat într-un vas şi spunea că e prea închis la culoare. În fața gratiilor uşii, tovarăşul meu de celulă i se plângea cuiva, spunând cu amărăciune în glas că duhoarea era de-ajuns ca să sufoce un țap. Eu mă uitam la un desen vechi, închipuit de paiele de pe podea, şi-l ascultam pe Hap strigându-i cuiva obscenități. Îmi doream cu disperare să înceteze, temându-mă că altminteri aveau să-l înjunghie şi pe el. Să fiu conştient însemna să-mi fie frică. Să fiu bolnav, rănit, înspăimântat. Şi singur. Mă lăsaseră să mor acolo singur, ca să nu-i stânjenesc cumva. Somnul îmi aducea vechile coşmaruri ale lui Ochi întunecați, cu o cuşcă împuțită şi un stăpân care-l bătea.

Meşteşugul e o magie pentru care ai nevoie de forță fizică, de o minte limpede şi de o voință puternică. Mie-mi lipseau toate. Valurile de gânduri trimise de Dutiful se izbeau de mine şi treceau prin mine, nelăsând în urmă nici măcar resturi clare. Nu ştiam decât că încerca să ajungă la mine şi îmi doream din toată inima să înceteze. Voiam linişte şi nemişcare, ca să mă pot ascunde de durere. Uneori o simțeam şi pe Nettle. Mă îndoiam că ea îşi dădea seama că mă atingea.

Şi între aceste întrezăriri ale lumii reale şi somnul bântuit de coşmaruri trăiam o altă viață. Dealurile rotunjite aveau pante line, albite de

zăpadă, sub un cer cenuşiu. Nu erau nici copaci, nici tufişuri, nici măcar colți de stâncă. Numai zăpada, vâjâitul vântului şi un amurg nesfârşit. Întinderea albă nu era întreruptă decât de urmele lui Ochi întunecați, care trecuse pe-acolo înaintea mea. Mă lăsam călăuzit de ele cu încăpățânare. Aveam să-l găsesc, aveam să ajung alături de el. Nu putea fi cu mult înaintea mea. La un moment dat, am auzit, în locul vântului, urletele unor lupi din depărtare şi m-am străduit să mă grăbesc. Efortul m-a trezit în frigul duhnitor din celulă. Mă mişcasem, şi din rană mi se prelingea ceva cald, urât mirositor. Am închis din nou ochii şi am căutat pacea dealurilor înzăpezite.

Aveau să treacă săptămâni înainte de a fi în stare să pun totul cap la cap. Punga dispărută a Lordului Auriu, plină cu pietre prețioase neprelucrate, a fost găsită în casa lui Laudwine. Dar nu sub numele ăsta era cunoscut în oraş. Starling avusese dreptate. Vecinii lui îl ştiau drept Keppler. Un martor a povestit că văzuse un bărbat, care, descris de el, semăna cu mine, intrând în casa lui Keppler pe urmele altuia, din a cărui descriere putea fi recunoscut Padget. Era clar că, în timp ce duceam nestematele stăpânului meu la un şlefuitor, fusesem jefuit. Îi urmărisem pe hoți, ei săriseră la bătaie şi eu îi ucisesem pe toți, fiind rănit în lupta cu ei. Pe urmă dădusem dovadă de eroism omorând calul nebun înainte să scape din grajd şi să vatăme trecătorii. Am crescut în ochii

tuturor, preschimbându-mă dintr-un asasin învinuit de o triplă crimă într-un servitor loial, gata să apere avutul stăpânului său cu prețul vieții. Pentru că nimeni nu şi-a ridicat glasul ca să nege toate acestea sau măcar ca să ceară trupurile neînsuflețite ale lui „Keppler” şi Padget, povestea născocită a fost recunoscută în oraş drept adevăr. Vecinii crescătorului de capre au început aproape imediat să spună că li se păruse întotdeauna că acel Keppler avea mulți oaspeți care veneau şi plecau la ore neobişnuite.

Aşa se face că Lordului Auriu i-a fost îngăduit să ia ce mai rămăsese din mine. A trimis doi servitori să mă aducă acasă. Duhnitor şi pe jumătate leşinat, am fost pus pe o targă, ca să fiu hurducat prin frig pe drumul către castel. Nu-i cunoşteam pe cei însărcinați să mă care şi nici ei nu s-au sinchisit prea mult de mine. Le-am simțit fiecare pas şi aş fi plâns dacă aş fi avut putere. Durerea era atât de cumplită, încât mă tot trezea smulgându-mă din leşin. Zdrahonii m-au cărat în susul dealului cu greutate, spunând că aerul proaspăt şi rece era un noroc, fiindcă făcea duhoarea puroiului din rana mea mai uşor de suportat. M-au adus la uşa Lordului Auriu. Apăsându-şi o batistă parfumată peste gură şi peste nări, acesta le-a poruncit să mă aşeze în patul meu. Pe urmă i-a plătit cu generozitate şi le-a mulțumit că mă aduseseră să mor acasă. În întunericul din odaia mea fără ferestre, am închis

ochii, dorindu-mi să nu fac nimic mai mult.

În minte mi s-au învârtejit frânturi de discuții, ca niște frunze în cădere. Mi s-au scurs în cap şi mi l-au umplut, aşa cum umple mobila altcuiva o încăpere care ți-a fost cândva familiară. Nu puteam să mă desprind de ele. Ceva mă țintuia acolo, la fel de ferm ca mâna care o strângea pe a mea.

— ... nu-l putem muta din nou, n-ar fi cu putință nici măcar dacă pe scările alea ar încăpea o targă. Trebuie s-o facem aici.

— Nu ştiu cum. Nu ştiu cum. Nu ştiu cum! se auzea vocea lui Dutiful. Pe Eda şi El, Chade, nu sunt încăpățânat. Crezi că nu l-aş salva dacă aş fi în stare? Dar habar n-am cum; nici măcar nu sunt sigur c-am înțeles ce vrei de la mine.

Acum pute mai urât decât rahatul de câine.

Thick se plictisise şi-şi dorea să se afle în altă parte.

Chade i-a explicat răbdător încă o dată.

— Nu contează că nu ştii cum s-o faci. O să moară dacă stăm cu mâinile-n sân. Dacă încerci şi încercarea ta îl ucide, măcar o să scape mai repede de ceea ce îndură acum. Vreau să te uiți cu atenție la desenele astea. Le-am făcut eu cu ani în urmă. Din ele afli cum arată organele când sunt nevătămate...

M-am prăbuşit, îndepărtându-mă de ei. Am stat o vreme în binecuvântatul întuneric. Tocmai când ajunsesem la dealurile rotunjite de zăpadă, m-au

tras înapoi. Mâinile lor erau pe mine. Îmi tăiau hainele. Cineva a icnit îngrețoşat, Chade, respirând scurt, le-a cerut să iasă din odaie până când avea să-i cheme înapoi. Pe urmă, cârpe aspre, apă şi rece, şi fierbinte, pe rana mea şi, lângă mine, o femeie spunând cu amărăciune:

— Nu e nimic de făcut cu puroiul ăsta. Nu-l putem lăsa să se stângă în pace?

— Nu!

Am crezut că era vocea regelui Shrewd. Pe urmă am ştiut că nu putea fi. Trebuia să fie Chade, cu glasul semănându-i cu al fratelui său.

— Adu-l pe prinț înapoi. E timpul.

Pe urmă am simțit mâinile reci ale lui Dutiful pe carnea mea fierbinte, de o parte şi de alta a rănii.

— Intră cu Meşteşugul în trupul lui, i-a spus Chade. Pătrunde cu Meşteşugul în el, vezi ce e vătămat şi repară.

— Nu ştiu cum, a repetat Dutiful, dar l-am simțit încercând.

Mintea i se izbea de a mea ca un fluture de noapte de sticla lămpii. Încerca să ajungă la gândurile mele, nu la trupul meu. L-am împins uşor. Şi asta a fost o greşeală.

Pentru o clipă, minților ni s-au atins şi ni s-au legat.

Nu, i-am spus. *Nu. Lasă-mă-n pace.*

Şi-a retras mâinile.

— Nu vrea s-o facem, a dat de ştire nesigur.

— Puțin îmi pasă! Chade se înfuriase. Nu-i e

îngăduit să moară. Eu nu-i dau voie. Cuvintele i s-au auzit deodată mai tare, strigate în urechea mea. Fitz, mă auzi? Mă auzi, băiete? Nu te las să mori, aşa că ai face bine să lupți alături de noi. Nu-ți mai plânge de milă, zbate-te pentru viața ta.

— Fitz?

În vocea lui Dutiful era uimire şi groază.

S-a deschis un abis de tăcere. Pe urmă Chade s-a grăbit să explice.

— S-a născut bastard ca mine. E o glumă veche de-a noastră: cuvântul nu e usturător, decât atunci când vine de la cineva căruia nu i se potriveşte.

Slăbuț, Chade, slăbuț, aş fi vrut să-i spun, şi Dutiful te cunoaşte prea bine ca să-l păcăleşti cu asta.

Cineva mi-a îndepărtat cu o mângâiere părul de pe frunte şi m-a luat de mână. M-am gândit că era bufonul. Am vrut să-mi strâng degetele în jurul palmei lui prelungi, ca să-i dau cumva de înțeles că, dacă aş fi putut, i-aş fi cerut iertare. Şi în gând mi-au venit brusc toți cei de la care nu-mi luasem rămas bun: Hap, Kettricken, Burrich şi Molly. Avusesem întotdeauna de gând să fac pace cu toată lumea înainte de a muri.

— Patience, mama, am spus, dar nu m-a auzit nimeni.

Poate nici nu rostisem cuvintele cu glas tare.

— Arată-mi desenul, a cerut Lordul Auriu.

A dat drumul mâinii mele şi am ajuns brusc în

întuneric. Am căzut şi am tot căzut, până am murit. De pe moliciunea de pernă a unei culmi de deal înzăpezite am zărit tărâmul verii. O licărire cenuşie mergea prin iarba înaltă.

— Ochi întunecați! am strigat.

S-a întors spre mine şi m-a privit. Şi-a arătat colții într-un mârâit, avertizându-mă să rămân pe loc. Am încercat să înaintez, dar am fost tras din nou la suprafață. M-am zvârcolit neajutorat, ca peştele în undiță, dar trupul nu mi s-a clintit.

— ... făcut-o mai înainte, spunea bufonul. Sau, cel puțin, a fost ceva asemănător. Eram acolo când a folosit Meşteşugul ca să-şi lecuiască lupul. Şi, cu ani în urmă, am studiat modul în care stă pus laolaltă corpul unui om. Eu însumi nu stăpânesc Meşteşugul, dar îl cunosc pe Fi... Tom. Dacă te poți sluji de Meşteşug prin mine, ți-o îngădui.

Tonul bufonului era insistent.

— Trebuie să merg la privată.

— Atunci du-te, Thick, dar întoarce-te imediat. M-ai înțeles? Vino înapoi de îndată ce termini. Simțeam iritarea din glasul lui Chade. Şi nesiguranța. Ei bine, ce-ar putea fi rău în asta? Dă-i drumul. Încearcă.

Pe urmă l-am simțit pe bufon atingându-mi spatele. Dacă mâinile lui Dutiful fuseseră reci pe pielea mea încinsă de febră, degetele bufonului erau țurțuri. Mă cercetau cu vârfurile lor de gheață. Veşnicia s-a oprit în aşteptarea acelei atingeri temute şi dorite în acelaşi timp.

Cu multă vreme în urmă, bufonul mă însoțise în Munți, în căutarea lui Verity. Când mă ajutase să-l îngrijesc pe regele nostru istovit, îşi atinsese fără să vrea degetele de mâinile lui argintate de Meşteşug. Acea manifestare fizică a magiei pure a Meşteşugului scânteiase ca argintul viu. Atingerea ei îl zgâlțâise pe bufon şi îl însemnase pentru totdeauna. Magia argintată pălise cu timpul, dar o parte din ea îi rămăsese pe vârfurile degetelor şi îl văzusem folosind-o când cioplea lemnul. Îi îngăduia să cunoască, în amănunt, tot ce atingea, indiferent dacă era lemn, plantă sau animal. Sau eu. Odată, de mult, îşi pusese vârfurile degetelor pe încheietura mâinii mele. Mănuşile Lordului Auriu îi acopereau degetele cunoscătoare de Meşteşug, ferindu-le de orice atingere întâmplătoare. Însă mâinile care stăteau pe pielea spatelui meu erau dezgolite.

Am ştiut imediat că degetele lui învelite în Meşteşug au ajuns pe pielea mea. Le-am simțit atingerile pătrunzând în mine ca tot atâtea cuțite mici şi reci, mai tăioase decât sabia care-mi răscolise măruntaiele. Nu era nici durere, nici plăcere; era o legătură, pură şi simplă, ca şi cum am fi împărțit aceeaşi piele. Zăceam neclintit, lăsându-le să mă cutreiere, neavând destulă putere nici ca să tremur şi rugându-mă să nu treacă mai departe. Dar nu era nevoie să mă tem. Am simțit în atingerea aceea onoarea bufonului, ca pe o armură între noi. Nu-mi cerceta decât

corpul, nu şi inima şi mintea. Şi am ştiut, cu un înfiorător sentiment de vinovăție, cât de tare îmi nedreptățisem prietenul cu învinuirile mele. Nu mi-ar fi cerut niciodată nimic pe care să nu i-l fi oferit eu mai întâi. L-am auzit vorbind, cu Meşteşugul trimițând ecourile cuvintelor în mine chiar în clipa când îmi pătrundeau în urechi.

Văd vătămările, Chade. Muşchii sunt ca nişte corzi încordate plesnite, care trag de ele însele. Şi, acolo unde l-a tăiat lama, din propriile lui viscere se prelinge putreziciune şi otravă. Sângele i le poartă prin trup. Răul nu e doar în rană. Îi licăreşte pretutindeni, aşa cum se răspândeşte vopseaua în apă, sau putregaiul în scoarța unui copac. L-a copleşit, Chade. Beleaua nu e doar aici, unde a pătruns lama, ci şi în alte părți, unde corpul lui încearcă să îndrepte lucrurile şi, în schimb, e nimicit de otravă.

— Poți reface ce e vătămat? Îi poți lecui trupul?

Vocea lui Chade mi s-a părut slabă, înăbuşită, dar poate numai fiindcă gândurile bufonului răsunaseră ca nişte bubuituri de tunet.

— *Nu. Văd răul, dar nu e de ajuns să-l văd ca să-l pot îndrepta. Nu e o bucată de lemn, aşa că nu-l pot ciopli pur şi simplu, ca să îndepărtez putreziciunea, lăsând doar ce e sănătos.*

Bufonul a amuțit, dar, în tăcerea aceea, am simțit lupta care se dădea în el. A vorbit cu disperare în glas.

— *N-am izbutit să-l salvăm. Moare.*

— Nu, o, nu! Nu băiatul meu, nu Fitz al meu. Vă rog, nu.

Mâinile bătrânului s-au aşezat pe mine, uşoare ca nişte frunze.

Ştiam cu câtă ardoare îşi dorea să mă vindece. Pe urmă mâinile lui au părut să mi se afunde în carne şi căldura atingerii mi-a curs prin vene, arzătoare ca alcoolul. Cineva a scos un icnet şi apoi am simțit, l-am simțit pe bufon unindu-şi mintea cu a lui. S-au legat în mine. Într-o lucrătură şubredă, cu toată strădania meşteşugului lor.

— *Dutiful! Ia-mă de mână! Împrumută-mi forța!* a strigat bătrânul cu voce spartă.

Prințul li s-a alăturat. Asta a distrus totul. Lumina a răbufnit, devenind beznă.

— Aduceți-l pe Thick! a zbierat cineva.

N-avea importanță. M-am prăbuşit vreme îndelungată, micşorându-mă din ce în ce mai mult. Am auzit urletul lupilor. Din ce în ce mai puternic.

Pe urmă am devenit conştient de lumină. Nu era fierbinte, doar cumplit de pătrunzătoare. Am căzut în ea şi am devenit ea.

Părea să izvorască din adâncul ochilor mei. N-aveam cum s-o evit. Pârjolea, dar nu lumina. Nu vedeam nimic. Era insuportabil de strălucitoare, iar strălucirea i-a crescut brusc. Am țipat, şi întregul trup mi-a urlat cu forța lumii care se năpustea în mine. Eram braț frânt îndreptat dintr-

o zvâcnire, fluviu scăpat de stăvilare, păr încâlcit pieptănat cu brutalitate. Vindecarea mă străbătea sfâşiindu-mă. Leacul era mai rău decât boala. Mi s-a oprit inima. S-au auzit țipete de groază. Pe urmă, cu o bufnitură, inima a reînceput să-mi bată. Aerul mi-a pârjolit plămânii.

Am ajuns brusc într-o stare de luciditate dezlănțuită, vedeam totul, ştiam totul, simțeam totul. Ceilalți erau un cerc în jurul meu. Degetele înzestrate cu Meşteşug ale bufonului îmi apăsau spatele. Chade îl strângea de mâna liberă şi cu cealaltă mână o ținea pe a lui Dutiful. Degetele prințului erau încleştate de încheietura dolofană a mâinii lui Thick, care stătea locului nepăsător, neclintit şi totuşi vuind ca un foc sub cerul liber. Ochii lui Chade erau larg deschişi, arătându-şi tot albul, şi un rânjet de încântare îi dezgolea dinții încleştați. Fața lui Dutiful era albă de spaimă şi-şi ținea ochii strâns închişi. Iar bufonul, bufonul era aur lucitor şi bucurie şi zbor de dragoni cu scânteieri de nestemate sub cer de un albastru imaculat. Şi el a țipat brusc, ascuțit ca o femeie:

— Încetați! încetați! încetați! E prea mult, am mers prea departe!

Mi-au dat drumul. Şi am mers mai departe fără ei. Nu mă puteam opri. Goneam ca viitura prăvălită în josul unei râpe, curățând toate gunoaiele din calea ei cu copaci vii, smulşi de pe margini. Vindecare? Nu era o vindecare. Vindecarea e blândețe, refacere încetul cu încetul.

Am ştiut, dintr-odată, că vindecarea nu e ceva pe care i-l făcea un om altuia. E ceea ce face trupul pentru sine însuşi, dacă i se oferă timp şi hrană. Eu eram ca un om care-şi dădea foc picioarelor ca să-şi încălzească mâinile. Corpul meu îşi desprindea carnea putrezită şi îşi lepăda fluidele otrăvitoare. Însă dintr-o construcție nu poți lua nimic fără să-l înlocuieşti, şi cărămizile trebuie să vină de undeva. Fura prin urmare din el însuşi, iar eu îl simțeam făcând-o, dar nu-l puteam opri. Aşa că eram întregit, dar plăteam cu forța întregului. Ca atunci când înalți un zid cu mortar prea puțin, puterea era sacrificată ca să te poți lipsi de o parte din materiale. Când am fost gata şi, cu un bubuit de tunet, lumea mi s-a liniştit în jur, zăceam privind în sus, la ceilalți, dintr-o baltă de mizerie şi de otravă lepădată din trupul meu şi n-aveam putere destulă nici măcar ca să clipesc.

Şi ei se uitau la mine, cei patru care-mi reconstruiseră trupul. Bătrânul, Lordul Auriu, prințul şi idiotul mă fixau cu ochi holbați şi, în privirile lor, uimirea se contopea cu spaima, iar mulțumirea rivaliza cu regretul. Aşa s-a format Coteria lui Dutiful, şi nu-mi puteam imagina un mod mai nepotrivit de a lega cinci oameni între ei. De la coteria de schilozi a lui Crossfire nu mai existase o asemenea adunătură jalnică de oameni în stare să folosească Meşteşugul. Bufonul nu-l stăpânea de fapt, nu avea decât umbrele argintii de pe vârfurile degetelor şi firul subțire al

înțelegerii Meşteşugului, care ne legase unul de altul atât de multă vreme. Thick mustea de această magie, dar n-avea nici cunoştințe despre ea, nici ambiția de a le dobândi, ca s-o poată întrebuința cu cât mai mult folos. Eu aveam Meşteşugul, dar, ca de obicei, scădea şi apoi izvora pe neaşteptate, nu era constant, nu fusesem instruit aşa cum s-ar fi cuvenit. Iar Chade, zeii să ne aibă pe toți în paza lor, îşi descoperise talentul în amurgul vieții. Îl folosea cum agită un băiețel o sabie de lemn, fără să ştie ce putea face de fapt un tăiş ascuțit. Avea cunoştințe şi ambiția îl potopea, dar îi lipsea acea înțelegere înnăscută de care se bucura Thick. Numai la prințul nostru Meşteşugul era o contopire echilibrată a cunoaşterii cu ambiția, dar Harul i-l impurifica. Mi-am contemplat lucrarea înfăptuită prin simplul fapt că mă aflasem în pragul morții şi mi-am pierdut curajul. Ce mai Catalizator eram! O coterie ar fi trebuit să fie în stare să-i împrumute puterea sa monarhului Farseer la vreme de restrişte. A noastră nu era bună de nimic fără el. Şi ar fi trebuit construită pe temelia unei camaraderii între oameni care se aleseseră unii pe alții. Însă era ca întâlnirea întâmplătoare a unor călători într-o tavernă.

Probabil că supărarea mi se vedea în privire, pentru că bătrânul asasin a îngenuncheat lângă patul meu şi mi-a luat mâna într-a lui.

— E totul bine, băiatule, mi-a spus pe un ton

liniştitor. O să trăieşti.

Ştiam că o spunea cu toată sinceritatea. Am închis ochii ca să mai văd bucuria nebună care-i lumina chipul.

Am dormit patru zile şi patru nopți. În vreme ce-mi spălau trupul istovit şi-mi puneau haine noi. Mi-au povestit, mai târziu, că în zilele acelea am băut supă şi vin şi am mâncat terci. Cineva a avut grijă să fiu mereu curat. Nu-mi aduc aminte, dar asta mă bucură. Poate că am băut în somn. Mi s-a povestit că Starling a venit de mai multe ori să vadă cum mă simțeam şi că Wim mi-a adus o licoare dătătoare de puteri, preparată după rețeta bunicii sale. Dar nici ei, nici lui nu li s-a îngăduit să între în odaia mea. Nimic din toate astea nu mi-a rămas în minte, o mărturisesc cu ruşine. Însă am chemat amintiri pe care nu ştiusem că le am. Alergam cu o haită de lupi, urmărind-o pe dealuri. Mă uitam cum îşi duceau viața şi-mi doream să le fiu alături. Dar cineva, sau un soi de fir, trăgea întotdeauna de mine, reamintindu-mi că trebuia să mă întorc.

Totuşi ceva țin minte foarte bine. O femeie mi-a cuprins umerii cu brațul, m-a săltat şi mi-a ținut la buze o cană cu lapte cald. Numai că laptele cald nu-mi plăcuse niciodată şi am încercat să întorc capul, însă ea era hotărâtă. Îl beam sau mă înecam, şi cea mai mare parte mi s-a scurs pe gât. Abia după ce m-a aşezat din nou pe perne mi-am dat seama că acea putere a voinței îi aparținea

reginei mele. Am întredeschis ochii.

— Iertare, am murmurat, în timp ce-mi ştergea laptele vărsat pe barba țepoasă şi pe cămaşa de noapte.

Mi-a zâmbit şi am văzut în ochii ei uşurare.

— E prima oară când ai destulă putere ca să-mi faci greutăți. Să fie semn că te refaci şi că vei fi iarăşi cel dinainte?

A pus întrebarea tachinându-mă, dar, dincolo de asta, simțeam din freamătul fiecărui cuvânt că-şi îngăduia în sfârşit să se destindă. A lăsat cârpa deoparte şi mi-a prins mâinile într-ale ei. Oasele mi s-au frecat unele de altele în strângerea ei blândă; carnea mi se topise, lăsându-mi mâinile ca nişte gheare. Nu suportam să le privesc, şi la fel de greu suportam tandrețea din ochii albaştri ai reginei. M-am uitat pe lângă ea şi m-am încruntat când n-am recunoscut locul. Ea mi-a urmărit privirea.

— Eu am făcut schimbările, mi-a spus. Nu puteam să mă împac cu gândul că zăceai în celula asta, aşa cum arăta.

Pe podea fusese aşternut un covor gros, țesut în Regatul Munților. Eu eram întins pe o canapea joasă, iar regina mea exaltată stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă pufoasă aşezată alături, pe podea. Într-un colț, o etajeră spiralată susținea câteva şiruri de lumânări aromate groase, care luminau încăperea, încălzind-o deopotrivă. Pe un scrin cu partea din față sculptată se lăfăiau o cană

grațioasă şi un lighean. Sub urcior am zărit marginea unui şervet dantelat. Pe măsuța scundă de lângă pat erau cana goală şi un castron cu bucăți de pâine înmuiate în supă. Mirosul pe care-l răspândea mi-a trezit foamea. Kettricken a văzut probabil încotro mi se îndrepta privirea, fiindcă a luat imediat castronul şi a ridicat din el o lingură plină.

— Cred că pot să mănânc singur, m-am grăbit să spun.

Am încercat să mă salt în capul oaselor şi m-am făcut de râs fiindcă am avut nevoie de ajutorul ei. În timp ce mă ridica, am zărit tapiseria de pe peretele din fața mea. Fusese spălată şi reparată de curând, dar un rege Wiston la fel de alungit ca întotdeauna purta tratative cu Străbunii uitându-se în jos, la mine. Probabil că şocul mi s-a citit pe față, pentru că regina a zâmbit.

— Chade a spus c-o să fii uimit şi încântat. Mie tapiseria mi se pare fioroasă, dar el mi-a povestit că pe vremuri era una dintre preferatele tale.

Ocupa un perete întreg. Ca şi în timpurile când atârna în camera mea de copil, vedeam în ea o imagine de coşmar. Iar bătrânul o ştia foarte bine. Deşi eram atât de slăbit, farsa lui grosolană mi-a adus un zâmbet pe buze. Totuşi am protestat:

— Dar odaia trebuia să rămână locuința umilă a unui servitor. E mică şi n-are ferestre, dar altminteri ai decorat-o ca pentru un prinț.

Ea a oftat.

— M-a mustrat şi Chade, dar am refuzat să-mi plec urechea la vorbele lui. E destul de rău că, bolnav fiind, trebuie să stai într-o încăpere atât de mică şi de întunecoasă. N-am vrut să fie, pe deasupra, şi sărăcăcioasă, şi rece.

— Însă camera ta e simplă şi cu mobilă puțină, în stilul Regatului Munților. Eu nu…

— Cât o să te simți destul de bine ca să primeşti vizitatori, o să poți scoate totul de-aici, dacă asta o să vrei. Însă deocamdată vreau să ai parte de confort. În stilul celor Şase Ducate. A oftat şi a adăugat cu mai puțină asprime: Ca de obicei, ne-am folosit de o minciună ca să explicăm totul. Lordul Auriu răsplăteşte loialitatea servitorului său. Suportă aşadar.

Tonul ei nu admitea replică. M-a proptit între perne şi am mâncat pâinea îmbibată cu supă. Aş fi putut mânca mai mult, dar Kettricken a luat castronul gol şi mi-a spus că era bine să mă refac fără să grăbesc lucrurile. Şi apoi m-am simțit deodată stors de puteri. M-am întins, copleşit de slăbiciune şi mirându-mă că nu exista nicio durere. Şi mi-am dat brusc seama că stăteam pe spate. Probabil că m-am schimbat la față, pentru că Kettricken m-a întrebat, îngrijorată, ce se întâmplase.

M-am întors pe-o parte şi mi-am dus cu prudență mâna la şale.

— Nu simt nicio durere, i-am spus.

Şi nu exista niciun bandaj.

Mi-am pipăit carnea netedă, apoi vertebrele şi coastele ieşite în afară, ca ale unui câine mort de foame. Am început să tremur, cu dinții clănțănindu-mi. Kettricken m-a înfăşurat mai strâns în pături.

— Rana a dispărut cu desăvârşire, am spus năucit.

— Da. Rana s-a închis. Lovitura de sabie n-a lăsat nicio urmă. E unul dintre motivele pentru care n-am îngăduit nimănui să te viziteze. Asta i-ar fi uimit cu siguranță şi s-ar fi întrebat şi de ce eşti slab şi istovit, ca după multe săptămâni de boală.

S-a întrerupt şi am crezut că avea de gând să-mi mai dea explicații, dar n-a făcut-o. Mi-a zâmbit cu tandrețe.

— Acum nu-ți mai face niciun fel de griji. Trebuie să te odihneşti, Fitz, nu să te zbuciumi. Dormi şi mănâncă şi-o să te pui în curând pe picioare.

Regina mea m-a mângâiat pe obrazul neras şi mi-a netezit părul, eliberându-mi fruntea.

În minte mi s-au îngrămădit brusc o mie de întrebări.

— Hap ştie că mă simt bine? A venit să mă vadă? E îngrijorat?

— Sst. Încă nu te simți bine, nu încă. A venit aici, dar ne-am gândit că e mai bine să nu-l lăsăm să te vadă. Lordul Auriu a stat de vorbă cu el, l-a asigurat c-o să te faci sănătos şi că eşti îngrijit cel

mai bine cu putință. I-a spus cât de recunoscător îi e lui Tom Badgerlock fiindcă s-a străduit să-i apere comoara plătind atât de scump şi l-a făcut pe băiat să-i promită că-i va da lui de ştire dacă va avea nevoie de ceva în timpul refacerii tale. Şi o femeie pe nume Jinna a venit să te vadă, dar nici pe ea n-am lăsat-o să între.

Mi-am dat seama că luaseră o hotărâre înțeleaptă. Înfățişarea mea i-ar fi uluit pe Hap şi pe Jinna deopotrivă, şi am sperat că băiatul meu nu fusese mai neliniştit decât trebuia. Apoi, ca şi cum s-ar fi deschis o poartă, toate celelalte întrebări mi-au năvălit în minte.

— Au mai fost şi alți Pestriți în afară de Laudwine şi Padget? Şi Henja. Am văzut-o pe Henja acolo şi nu cred c-a fost o coincidență. Şi am impresia că mama lui Civil trăia sub o amenințare. Chade ar trebui să trimită pe cineva s-o ajute. Şi încă mai există un spion, cel care l-a dus pe Thick la Laudwine, Chade trebuie să…

— Tu trebuie să te odihneşti, m-a întrerupt ea, cu hotărâre. Se ocupă alții de toate astea, chiar acum.

S-a ridicat cu o mişcare lină. N-a avut nevoie decât de doi paşi ca să traverseze odaia mea minusculă. A suflat în toate lumânările, în afară de una, pe care a scos-o din sfeşnic. Şi mi-am dat seama că regina mea purta o cămaşă de noapte şi un capot. Părul îi atârna pe spate, împletit într-o coadă groasă, aurie.

— E noapte, am spus prosteşte.

— E noapte, e foarte târziu. Acum culcă-te, Fitz.

— Ce faci aici în toiul nopții?

— Mă uit cum dormi.

N-avea sens. Mă trezise înadins.

— Şi laptele, şi pâinea?

— I-am cerut pajului meu să le-aducă pentru mine, i-am spus că nu mă ia somnul. Fiindcă, de fapt, chiar aşa e. Şi apoi am venit cu ele aici pentru tine. Vorbea aproape ca şi cum s-ar fi dezvinovățit. În tot răul care ți s-a întâmplat e un bine. M-a făcut să-mi aduc foarte bine aminte ce mult îți datorez şi cât de mult te prețuiesc. S-a uitat o clipă în jos, la mine. Dacă te pierd, a adăugat parcă fără să vrea, îl pierd pe singurul om care-mi cunoaşte întreaga poveste. Pe singurul om care mă priveşte ştiind pe de-a-ntregul prin ce am trecut alături de regele meu.

— Dar şi Starling a fost acolo. Şi Lordul Auriu.

A clătinat din cap.

— N-au fost de față tot timpul. Şi niciunul dintre ei nu l-a iubit cum l-am iubit noi.

Pe urmă, cu lumânarea în mână, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Dormi, FitzChivalry.

Şi apoi m-a sărutat pe buze, şi a fost ca o sorbitură prelungă de apă rece, şi am ştiut că sărutul nu era pentru mine, ci pentru cel pe care-l pierduserăm amândoi.

— Odihneşte-te ca să-ți recapeți puterile, m-a

sfătuit, apoi şi-a îndreptat spatele şi a ieşit pe uşa secretă.

A luat cu ea cana şi castronul, nelăsând nicio altă urmă a prezenței sale în afară de parfumul care a mai zăbovit plutind în întuneric. Am oftat şi m-am afundat într-un somn adânc, dar aproape normal.

Capitolul XXI

CONVALESCENȚA

Pietrele Mărturiei se află pe stâncile din preajma castelului Buckkeep de când a fost construit, sau poate chiar mai de mult. Sunt patru, înalte şi negre, ridicându-se din solul stâncos ca să dea naştere unui patrulater. Dacă n-a făcut-o curgerea timpului, atunci mâinile oamenilor au tocit semnele care le înfrumusețau cândva toate fețele. Runele sunt acum de necitit. Pietrele însele seamănă foarte mult cu blocurile negre din care e construit castelul; vinişoarele aurii care le străbat, creând iluzia unor fisuri, sunt singura deosebire. Nimeni nu ştie cum a luat naştere tradiția care le cere Pietrelor să fie martore ale legămintelor şi ale adevărului din spusele cuiva. Uneori sunt martore la lupte, cu speranța că invocarea prezenței lor va da putere celui a cărui cauză merită să învingă. De spațiul din mijlocul lor se leagă multe superstiții. Unii spun că, acolo, o femeie goală poate rămâne grea; iar alții, că o femeie le poate cere pietrelor să ia ceea ce creşte în pântecul ei.

Lady Clarine, *Obiceiuri din Ducatul Buck*

A doua zi, m-am ridicat din pat. În bezna din odaia mea fără ferestre, am făcut cei trei paşi către cufărul cu haine. Pe urmă am căzut şi n-am mai găsit destulă putere ca să mă ridic. Am rămas

nemişcat, hotărât să nu strig după ajutor, ci să aştept până când aveam să-mi adun puterile ca să mă întorc în aşternut. Dar uşa s-a deschis aproape imediat şi, odată cu lumina şi cu aerul, a intrat Lordul Auriu. S-a oprit în prag ca într-un cadru şi s-a uitat în jos, la mine, cu o dezaprobare aristocratică.

— Tom, Tom, a spus, clătinând din cap. Trebuie să fii întotdeauna atât de supărător de încăpățânat? întoarce-te în pat până când spune Chade că-l poți părăsi.

Puterea ascunsă în trupul lui zvelt m-a uimit, ca de obicei. Nu m-a ajutat să mă ridic în picioare, m-a luat pe sus şi m-a aşezat în aşternut. Mi-am căutat pătura pe bâjbâite. El a prins-o de un colț şi a aruncat-o peste mine.

— Nu pot să zac pur şi simplu aici zile de-a rândul! m-am plâns.

Asta a părut să-l amuze.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând să faci orice altceva, fiindcă evident nu poți. O să las uşa deschisă, ca să ai ceva lumină. Vrei şi o lumânare?

Am clătinat din cap, simțind din plin răceala amabilității lui impersonale, dar atât de îngăduitoare. A plecat, dar uşa a rămas deschisă. Vedeam focul arzând în căminul lui curățat cu meticulozitate. El s-a aşezat la mica masă de scris şi şi-a luat din nou pana. A început să scrie energic pe pergament.

Nu după mult timp, s-a auzit o bătaie în uşă şi,

la invitația lui, a intrat Char, pajul, cu micul dejun pe o tavă. A pus-o pe masă şi a început să descarce cu mare grijă. După ce a terminat, pe tavă au rămas câteva castroane şi o cană. A ridicat-o şi s-a uitat spre uşa mea, însă Lordul Auriu a spus, fără să se oprească din scris:

— Las-o pe masă.

Char a plecat, iar el a continuat să scrie. Peste alte câteva momente, a urmat o nouă bătaie în uşă. De data asta, băiatul a adus găleți cu apă. Îl însoțea un om cu un braț de lemne. Lordul Auriu nu le-a dat atenție în vreme ce-şi vedeau de treburi. După plecarea lor, a oftat, s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a încuiat-o. Pe urmă mi-a vorbit din nou mie.

— Tom, mănânci în odaia ta sau la masă?

În loc de răspuns, m-am săltat în capul oaselor. De-a curmezişul patului meu, la picioare, era întinsă o robă nouă, albastră, din stofă de lână. Mi-am tras-o peste cap, apoi m-am ridicat. Patul era scund, aşa că mi-a fost mai greu decât aş fi crezut, şi am rămas câteva clipe nemişcat, cu capul învârtindu-mi-se. Pe urmă m-am îndreptat cu paşi prudenți spre masă. Lordul Auriu se instalase deja şi descoperea mâncarea lăsată de paj pentru el. M-am aşezat pe scaunul din fața lui.

Îmi pregătiseră mâncare pentru un om bolnav, supă, terci şi pâine înmuiată în lapte. În fața Lordului Auriu erau ochiuri şi cârnați, pâine şi unt şi fructe conservate şi altele, şi m-am uitat la toate

cu jind. Pentru o clipă, m-a cuprins o furie irațională împotriva lui. Pe urmă am mâncat tot ce mi se dăduse şi am băut o cană de ceai călduț, de muşețel. Apoi m-am ridicat şi m-am întors în pat. N-am schimbat nici măcar un singur cuvânt cu bufonul.

După o vreme, plictisit, m-am lăsat furat de somn.

M-am trezit în sunetul unor voci joase.

— Atunci se simte destul de bine ca să se ridice şi să stea la masă?

— O face cu chiu, cu vai, a răspuns Lordul Auriu. Mai bine s-o ia încet. N-are nicio rezervă de putere pe care să se poată bizui. Dacă-i dai acum însărcinări noi, o să…

— Sunt treaz, am strigat, dar nu s-a auzit decât o mormăială răguşită. Mi-am dres glasul şi am mai făcut o încercare. Sunt treaz, Chade.

S-a grăbit să se îndrepte spre uşă şi mi-a zâmbit. Buclele părului alb îi străluceau şi părea plin de viață, energic. S-a uitat cu dispreț la perna lăsată de Kettricken lângă pat.

— Îmi aduc un scaun, băiete, şi-o să stăm pe urmă de vorbă. Arăți mult mai bine.

— Pot să mă ridic.

— Poți? Ah. Ei, ia-mă de mână şi sus cu tine. Nu, lasă-mă să te-ajut, nu te încăpățâna. Vrei să stăm lângă foc?

Îmi vorbea ca unui copil prostuț. L-am lăsat să-mi poarte de grijă, am mers sprijinindu-mă de el.

M-am lăsat pe unul dintre scaunele capitonate de lângă cămin. El şi-a luat altul, cu un oftat. Am aruncat o privire spre bufon, dar Lordul Auriu lucra din nou la masa lui de scris.

Bătrânul mi-a zâmbit şi şi-a întins picioarele spre foc.

— Sunt încântat că te simți atât de bine, Fitz. Ne-ai tras o spaimă zdravănă. A fost nevoie să ne-adunăm toate puterile ca să te tragem înapoi.

— Şi trebuie să discutăm despre asta, am spus cu gravitate.

— Da, dar nu acum. Deocamdată ia-o încet, fără nicio sforțare. Ai nevoie în primul rând de somn şi mâncare.

— De mâncare adevărată, am spus cu hotărâre. De carne. N-o să capăt putere din păsatul care mi-a fost trimis azi-dimineață.

A înălțat din sprâncene.

— Ai chef de harță, nu? Ei, nu e de mirare. O să am grijă să primeşti carne la prânz. Nu trebuia decât să ne spui că te simți în stare s-o mănânci. La urma urmelor, de când te-am adus acasă şi până acum câteva clipe, nu te-am auzit scoțând vreun cuvânt.

N-avea nicio logică, dar m-a cuprins furia. Am simțit usturimea lacrimilor. Mi-am întors fața, străduindu-mă să mă stăpânesc. Ce era cu mine?

— Fitz, băiete, a zis Chade parcă răspunzând gândurilor mele. Încă nu te aştepta la prea multe de la tine însuți. Te-am văzut de mai multe ori

dând piept cu greul, dar atât de cumplit ca acum n-a fost niciodată. Oferă-le minții şi corpului tău timp în care să-şi recapete puterile.

Am răsuflat adânc, pregătindu-mă să-i spun că mă simțeam foarte bine. Dar dintre buze mi-a ieşit cu totul altceva:

— Am crezut c-o să mor acolo. Singur.

Toate amintirile dezlânate din celulă mi-au dat buzna în minte. Mi-am amintit spaima şi disperarea şi m-am înfuriat fiindcă purtam povara unor astfel de aduceri aminte. Mă lăsaseră acolo. Chade, bufonul, Kettricken, Dutiful – toți.

— Şi eu m-am temut de asta, a spus încet bătrânul asasin. Am trecut cu toții prin momente grele, dar pentru tine a fost cel mai rău. Totuşi, dacă m-ai fi ascultat…

— Da, fireşte, totul s-a întâmplat din vina mea. Ca de obicei.

Lordul Auriu i-a vorbit lui Chade peste umăr.

— N-are rost să discuți cu el când e în starea asta. N-o să izbuteşti decât să-l întorci pe dos mai tare. Deocamdată e mai bine s-o laşi baltă.

— Taci!

Am urlat la el, dar vocea mi s-a frânt la a doua silabă, pierzându-se într-un soi de chițăit.

Privirea pe care mi-a aruncat-o Chade a fost, deopotrivă, reproş fără cuvinte şi îngrijorare. Mi-am săltat genunchii la piept, strângându-mă ghem în scaun. N-aveam să plâng. Se aşteptau să mă prăbuşesc, dar nici asta n-avea să se întâmple.

Fusesem bolnav şi trăsesem o spaimă urâtă. Atâta tot. Am respirat adânc, liniştindu-mă.

— Te rog doar să-mi povesteşti, l-am implorat pe bătrân.

Mi-am dezdoit picioarele tremurătoare şi mi-am pus din nou tălpile pe podea. Detestam slăbiciunea care mă copleşise tocmai atunci.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, ca să nu-ți mai pun întrebări prosteşti. Începe cu Civil.

— Nu cred că e înțelept, a oftat Chade.

Am început să protestez, dar el a ridicat o mână.

— Nu contează, facem cum vrei. Bun. Civil. S-a urcat pe cal şi s-a întors la castel cât de repede a fost cu putință, fără s-atragă atenția asupra lui. Când a ajuns la Dutiful, abia a izbutit să spună câte-un cuvânt hârjâit, atât de tare fusese sugrumat. Dar l-a făcut totuşi să înțeleagă că servitorul Lordului Auriu îl salvase din mâinilor ucigaşilor din oraş. Mai mult n-a fost în stare să-i povestească atunci lui Dutiful. Dar pentru prinț a fost de-ajuns ca să vină la mine, şi nici mie nu mi-a mai trebuit şi altceva ca să-mi trimit iscoadele în goană.

Şi-a dres glasul.

— Am avut nevoie de mai mult timp decât credeam ca să te găsim, a recunoscut apoi. Dar nu mă aşteptasem nici să ucizi pe cineva, nici să laşi garda oraşului să te prindă viu. Însă, îndată ce am aflat că eşti arestat şi învinuit de asasinat, am strecurat un om în celula ta cât de iute s-a putut.

Din nefericire, îți aduseseră deja un vindecător, aşa că nu l-am putut trimite pe-al meu. Sergentul s-a dovedit foarte încăpățânat când i-am cerut să te elibereze. Era sigur că-i omorâseşi pe cei trei şi o încăierare în care mai fuseseşi amestecat îl convinsese că eşti un scandalagiu. Lordul Auriu a fost nevoit să se plângă de trei ori de lipsa nestematelor sale până când au trimis pe cineva să le caute în casa lui Laudwine, unde le-au şi găsit. Eu pregătisem deja un martor care să spună că nu erai tu cel care sărise primul la bătaie. Mai mult de-atât n-aveam cum să-i îmboldesc. Până când a pus sergentul lucrurile cap la cap ca să priceapă că, de fapt, apăraseşi averea stăpânului tău de hoți şi să te elibereze, aproape că a fost prea târziu.

— Mai mult n-aveai cum să-i îmboldeşti, am spus cu voce plată.

Fusesem singur, chinuit de frisoane şi pe moarte. Iar el îi „îmboldise”.

— Regina a vrut să facem mai mult. A vrut să trimită pur şi simplu garda ei ca să te scoată din închisoare. Dar n-am putut să îngădui aşa ceva, Fitz. Pentru că, da, mai erau şi alți Pestriți. În ziua de după uciderea lui Laudwine, în mai multe locuri au apărut pergamente pe care scria că Laudwine şi Padget aveau Har şi că oamenii reginei îi omorâseră pe amândoi, împreună cu animalele lor. Şi luau în râs declarata ei intenție de a pune capăt persecuției celor cu Sânge

Străvechi. Îi preveneau pe toți, le spuneau să nu fie atât de proşti încât să răspundă la chemarea ei. Şi încheiau trâmbițând că regina şi lingăii din slujba ei aveau să ucidă pe oricine îndrăznea să dezvăluie adevărul: că propriul ei fiu are Har. Chade s-a întrerupt pentru o clipă. Aşa că acum înțelegi. Am fost nevoit să te las acolo. N-am vrut, Fitz, dar n-am avut încotro. Şi n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

Mi-am afundat fața în mâini. Da. Ar fi trebuit să-l ascult pe Chade. Eu stârnisem totul.

— Presupun c-ar fi fost de preferat să-i las să-l omoare pe Civil. Şi să mă grăbesc apoi să dau de ştire că se săvârşise o crimă.

— Ar fi fost o cale, a încuviințat bătrânul. Dar cred că prietenia ta cu Dutiful ar fi avut de suferit, chiar dacă nu i-ai fi mărturisit că puteai să-l salvezi. Iar acum cred c-ajunge pentru azi. Treci înapoi în pat.

— Nu. Termină măcar povestea asta. Ce-ai făcut în privința pergamentelor care-l trădau pe Dutiful?

— Ce să fac? Nimic, firește. Nu le-am dat atenție, ca semn că le consideram o tâmpenie. Şi am avut grijă să nu se manifeste câtuşi de puțin vreun interes al Coroanei față de servitorul întemnițat al Lordului Auriu. Garda Oraşului îşi avea asasinul. Am lăsat legea să-şi urmeze cursul. Învinuirile răspândite de pergamente erau ridicole, o încercare disperată de întinarea bunului nume al prințului. Cu atât mai ridicole, cu cât Dutiful era

plin de zgârieturi adânci, cu care se alesese de la pisica de vânătoare a bunului său prieten. Şi n-ar fi atacat nicidecum un om cu Har. Toată lumea ştie ce putere au aceştia asupra tuturor animalelor. Şi aşa mai departe. Cu timpul, s-a dovedit că morții nu erau decât nişte hoți de rând. Harul n-avea nicio legătură cu cele petrecute, iar coroana, niciun amestec. Tâlharii fuseseră ucişi de un servitor credincios, care apăra avutul stăpânului său.

— Prin urmare, m-ai lăsat să putrezesc acolo fiindcă Pestriții au fost pe punctul să-l demaşte pe prinț.

M-am străduit s-o spun pe tonul omului care acceptă faptele. O parte din mine înțelegea. O alta îl ura.

Cuvintele în care-mi pusesem gândul l-au făcut să tresară, crispându-se uşor, dar a încuviințat cu o înclinare a capului.

— Îmi pare rău, Fitz. N-am avut de ales.

— Ştiu. Şi m-am băgat singur în belea.

Am încercat să nu-mi las amărăciunea să se simtă în voce şi mi-a reuşit destul de bine. M-am simțit brusc înfiorător de istovit, dar trebuia să aflu mai mult.

— Şi Civil?

— Odată ce am aflat cine erau morții, am ştiut că trebuia să-i pun o mulțime de întrebări. Am scos totul de la el. Am aflat şi de ce s-a dus în oraş. Mama lui s-a sinucis, Fitz. I-a trimis un mesaj în

care l-a implorat s-o ierte şi i-a spus că nu mai putea să continue aşa. Că nu mai putea suporta ceea ce trebuia să facă pentru a fi în siguranță, chiar şi atunci când se afla într-un fals adăpost, unde bărbații o asaltau după bunul lor plac.

Oroarea din spatele cuvintelor m-a îngrețoşat.

— Atunci Civil a vrut să se lase ucis.

— Mama lui era moartă. Cred că a vrut să-i omoare, fără să-i pese dacă asta însemna şi pierderea vieții lui, dar nici măcar n-a ştiut de unde să înceapă. Avea capul plin de idealuri înalte, de poveşti cu dueluri şi provocări corecte. Laudwine nici măcar nu i-a oferit prilejul să-şi invoce dreptul la luptă.

— Şi acum ce s-a ales de el?

Chade a tras aer în piept.

— Lucrurile sunt încurcate. Dutiful a insistat să-l interoghez pe Civil în prezența lui. Prin urmare, tânărul lord îi e acum devotat trup şi suflet. Prințul i-a luat apărarea în fața mea. Dacă trebuie să aibă în slujba lui pe cineva cu Har, măcar să fie unul căruia i-am smuls colții. Prințul e pe deplin convins, aşa cum aproape sunt şi eu, că familia Bresinga a acționat sub amenințare. Dacă Pestriții s-au bucurat vreodată de vreun strop de loialitate din partea lui Civil, sinuciderea mamei lui şi modul în care a fost tratată înainte de asta i-au şters orice urmă. Îi urăşte mai mult decât i-am putut noi urî vreodată. Lady Bresinga a fost constrânsă să-i aducă prințului pisica, fiind

amenințată de Pestriți, care altminteri ar fi dezvăluit că ea şi fiul ei aveau Har. Iar odată ce a făcut-o, a ajuns cu totul la mâna lor. Nu numai că deținea Harul, dar mai şi săvârşise un act de trădare a prințului. Pestriții au despărțit-o pe mamă de fiu. Civil a fost trimis la Buckkeep. I-au poruncit să rămână prieten cu prințul, să-l atragă tot mai mult către Har şi să iscodească pentru ei. I-au făgăduit că, dacă li se supunea, mama lui avea să se afle în siguranță. Şi castelul ei, Galekeep, a ajuns să-i fie temniță.

Pestriții au devenit repede foarte lacomi. Întâi i-au vrut casa, pe urmă pivnița cu vinuri, pe urmă averea. Dacă nu le făcea pe plac, îi amenințau fiul. În cele din urmă, o parte dintre bărbați au vrut-o chiar şi pe ea. Iar Lady Bresinga n-a putut trăi astfel. Cred că Pestriții au subestimat puterea voinței ei, ca şi pe a lui Civil.

Era o poveste urâtă, una care te aducea cu picioarele pe pământ. Dar nu mi-am îngăduit să chibzuiesc prea mult asupra ei. Aveam alte griji, mai urgente.

— Dar Henja? Ți-a spus prințul că am văzut-o?

Chade a căpătat o expresie mai sobră.

— Da. Dar… nu e cu putință să te fi înşelat? Spionii mei din oraş n-au auzit nicio vorbuliță despre ea.

M-am străduit să cântăresc amintirea feței întrezărite.

— Eram rănit şi era întuneric. Însă… nu cred că

m-am înşelat. Şi cred că ea era femeia care se afla acolo când a fost şi Thick. Le-a oferit lui Padget şi Laudwine aur pentru mine şi pentru bufon… aşa cred. E greu să-ți dai seama ce voia să cumpere de la ei. Lui Laudwine nu-i plăcea. Şi pare să fie cumva amestecată în toate astea.

Chade a ridicat o mână, cu palma în sus.

— Dac-a fost ea, şi-a acoperit urmele foarte bine. N-a lăsat în oraş niciuna pe care s-o pot descoperi.

Slabă alinare. Spionii lui nu-l găsiseră nici pe Laudwine. Dar mi-am păstrat nemulțumirea pentru mine.

— Încă mai avem o iscoadă de-a Pestriților aici, în castel. Omul care l-a dus pe Thick la Laudwine.

Bătrânul asasin mi-a răspuns cu voce indiferentă.

— Grăjdarul lui Civil a avut unul dintre cele mai nefericite accidente cu putință. A fost găsit mort în boxa unui armăsar de prăsilă, ucis cu lovituri de copită. De ce s-o fi dus acolo e un mister.

Am dat din cap. Încă un fir retezat.

— Şi mama, şi averea lui Civil?

Chade şi-a ferit privirea.

— Vestea tragică a ajuns la noi a doua zi după arestarea ta. Lady Bresinga a murit din pricina unei mâncări stricate. Au murit şi o parte dintre oaspeții şi servitorii săi. O poveste foarte tristă, dar fără nimic ruşinos sau scandalos. Ea a fost descoperită prima, dar în următoarele zile s-au îmbolnăvit şi alții şi s-au prăpădit foarte repede.

Am auzit c-ar fi fost vorba de nişte peşte stricat. Trupul neînsufleţit i-a fost trimis mamei sale pentru înmormântare. Civil ia parte, trebuie să-şi facă această datorie tristă. Prinţul Dutiful şi-a trimis garda de onoare să-l însoţească, dovedind înalta stimă pe care i-o poartă. Civil înţelege că, după ce se vor pune la punct toate amănuntele legate de moştenire, e bine să se întoarcă la Buckkeep, ca să rămână aici până la vârsta majoratului. Galekeep va fi închis, deşi regina noastră i-a oferit lui Civil servitori şi un majordom care pot avea grijă de castel în lipsa lui.

Am dat din cap. Prinţul îl putea numi pe Civil prietenul său, însă, în următorii câţiva ani, acesta avea să fie prizonierul răsfăţat al lui Chade. Planul era abil. Tânărul Bresinga se putea simţi protejat sau ţinut în cuşcă. Totul fusese aranjat cu mare grijă. M-am întrebat dacă Lady Rosemary găsise pe neaşteptate un motiv ca să-şi viziteze prietena din Galekeep sau dacă spionul plasat acolo de Chade pusese otrava. Lui Rosemary i-ar fi fost probabil greu să călătorească, aşa arsă cum era. Pe urmă m-am întors brusc spre Chade. Mi-a întâmpinat privirea cercetătoare cu una plină de uimire. M-am aplecat brusc şi, înainte de a apuca să se retragă, i-am atins obrazul. Pe degete nu mi s-a luat vopsea. Avea pielea sănătoasă, rozalie. Fără urme de arsuri vindecate.

— Oh, Chade, l-am dojenit atât de şocat, încât mi-a tremurat vocea. Ai grijă, omule! Te avânţi

orbeşte şi nu ştim care e preţul. Niciunul dintre noi nu ştie.

Şi-a îngăduit un zâmbet.

— Nu mă sinchisesc prea mult de preţ, când ştiu deja atât de bine care sunt foloasele. Arsurile mi s-au vindecat. Pentru prima oară după mulţi ani merg fără să mă înjunghie genunchii şi şoldurile. Dorm noaptea fără să mă doară nimic. Şi am început chiar şi să văd mai bine.

— Nu faci asta singur.

S-a uitat la mine fără să răspundă şi am ştiut răspunsul.

— Iei din puterea lui Thick, i-am reproşat cu voce scăzută.

— Pe el nu-l deranjează.

— N-ai idee care sunt pericolele. Iar el nu înţelege ce riscă.

— Aşa cum nici tu n-ai habar! m-a repezit cu voce tăioasă. Fitz, sunt vremuri când trebuie să fii prudent şi vremuri când e nevoie să fii cutezător. Pentru noi e timpul să riscăm. Când va pleca prinţul să-l ucidă pe Icefyre, tu îl vei însoţi. Până atunci va trebui să ştii care sunt puterile Meşteşugului, ca să-l poţi mânui. Asta – şi s-a bătut zgomotos cu palma peste piept, e o minunăţie şi un miracol. Dacă am fi avut-o la dispoziţie când era Shrewd bolnav, n-ar fi murit niciodată. Imaginează-ţi ce ar fi însemnat!

— Da, am ripostat, imaginează-ţi! Imaginează-ţi că Shrewd ar fi acum în viaţă şi ar domni. Şi pe

urmă întreabă-te de ce nu e aşa. Pentru că el n-a fost instruit de Galen. Maestra lui de Meşteşug a fost Solicity. Nu putem presupune că el ştia mult mai multe decât noi despre Meşteşug? Poate chiar şi cum să-şi prelungească viaţa? Aşa că hai să ne întrebăm de ce n-a făcut-o. Şi de ce n-a făcut-o Solicity? Nu cumva ştiau pentru asta că există un preţ prea mare ea să-ţi poţi permite să-l plăteşti?

— Sau nu i-a lipsit cumva pur şi simplu o coterie care să-l ajute? a contraatacat el.

— Ar fi folosit-o pe a lui Galen dacă ar fi fost cazul.

— Pfui! N-ai de unde şti aşa ceva, şi nici eu nu ştiu. De ce trebuie să fii atât de pesimist? De ce te gândeşti mereu la ce e mai tău?

— Poate-am învăţat să fiu precaut de la un bătrân înţelept. Care acum se poartă prosteşte.

Obrajii lui Chade s-au împurpurat. Ochii i-au sticlit de furie.

— Nu eşti tu însuţi. Sau e chiar mai rău. *Eşti* tu însuţi. Ascultă-mă, căţelandrule. L-am văzut pe fratele meu murind. L-am văzut pe regele Shrewd ofilindu-se şi am fost alături de el şi în zilele când nu-şi dădea seama pe unde-i hoinăreau gândurile, şi în cele când era conştient de slăbiciunea trupului şi a minţit sale şi se simţea atât de umilit încât începea să plângă. Şi nu ştiu la care din acele zile a fost mai groaznic să-l privesc. Dacă ar fi ştiut cum să se folosească de Meşteşug ca să-şi schimbe starea, ar fi făcut-o cu orice preţ. Această

cunoştință despre Meşteşug s-a pierdut. Eu am de gând s-o regăsesc. Şi s-o întrebuințez.

Cred că se aştepta să țip la el. Şi eu mă aşteptam, în mare măsură, şi poate aş fi făcut-o dacă n-aş fi simțit un asemenea amestec de oboseală, disperare şi spaimă. Chade mă speriase rău când văzusem că sănătatea şi mintea lui lăsau tot mai mult de dorit, mă temusem că aş fi putut pierde tezaurul lui de informații şi de informatori. Acum, când era sănătos tun, îi străluceau ochii şi clocotea de ambiție, mă îngrozea. Îi cunoşteam această latură, ştiusem că îşi dorise întotdeauna cu sete să stăpânească Meşteşugul. Dar nu ştiusem că aveam să mă confrunt cu setea lui. Am respirat de două ori adânc şi l-am întrebat încet:

— Tu eşti cel în măsură să ia o asemenea hotărâre?

S-a încruntat.

— Ce vrei să spui? Cine altul ar trebui s-o ia?

— Poate că maestrul Meşteşugului ar trebui să decidă cum e întrebuințat în Buckkeep. Mai ales de învățăceii fără experiență.

I-am susținut privirea cu asprime. Adevărul era că el mă silise să accept responsabilitatea acelei poziții. M-am întrebat dacă se cutremura văzând că propria încăpățânare i se întorsese împotrivă.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Vrei să spui că mi-o interzici? Şi te aştepți să-ți dau ascultare?

Cu mâinile pe genunchi, s-a aplecat să mă

înfrunte.

Nu voiam să mă prind cu el într-o încleştare a voinţelor. În momentul acela nu eram destul de puternic. I-am ocolit întrebarea.

— A mai fost un Farseer care a încercat să profite de Meşteşug ca să-şi atingă propriile scopuri. El unul îl stăpânea fără să fie nicidecum puternic sau talentat, dar întrebuința forța coteriei ca să obțină ce voia. S-a folosit de ceilalți cu brutalitate, fără să-i pese ce le făcea, cum îi secătuia de puteri şi cum le stâlcea voința. Vrei să ajungi un alt Regal?

— Nu semăn nicidecum cu el, s-a răstit Chade. În primul rând, Regal nu era interesat decât de sine însuşi. Eu, după cum ştii, mi-am petrecut toată viața lucrând fără odihnă pentru binele Coroanei. Şi, ca o altă diferență, îmi *voi* mări puterea propriului Meşteşug. Nu voi rămâne prea mult timp dependent de altcineva.

— Chade.

Cuvântul a fost şoaptă găunoasă. Mi-a dres glasul, dar n-am izbutit să-i dau vigoare.

— Poate că-ți vei mări puterea propriului Meşteşug. Dar nu continuând aşa cum ai început, nu experimentând de unul singur, supunându-te riscurilor şi primejduindu-l acum şi pe Thick, care n-are habar ce pericol s-ar putea afla.

Nu eram sigur că mă asculta. Se uita pe lângă mine cu privirea ochilor verzi pierdută în depărtare. Am continuat totuşi să vorbesc,

auzindu-mi vocea din ce în ce mai stinsă şi mai răguşită.

— Chade, trebuie să înveți care sunt pericolele magiei înainte de a plonja în ea folosind-o după bunul tău plac. Meşteşugul nu e nici jucărie, nici ceva pe care să-l întrebuințeze fiecare numai în folosul său.

— N-a fost drept! a protestat el pe neaşteptate. Nu m-au lăsat să învăț, aşa cum ar fi trebuit. Eram un Farseer în aceeaşi măsură ca Shrewd. Se cuvenea să fiu instruit.

Oboseam cu iuțeală. Trebuia să câştig confruntarea sau măcar să fiu pe picior de egalitate cu Chade în clipa în care aveam să cad frânt în pat.

— Nu, n-a fost drept, am încuviințat. Dar nu e drept nici să-ți faci din Thick cârjă şi unealtă. Şi asta nu poate ține locul lecțiilor care ți-au fost refuzate. Trebuie să te descurci fără el. Meşteşugul lui e puternic, dar el n-are noțiunea pericolelor pe care le-ar putea reprezenta pentru sine însuşi. Şi n-are nici destulă voință ca să ți se opună când foloseşti magia lui pentru atingerea țelurilor tale. N-o să te avertizeze când o să iei prea mult de la el, iar tu n-o să-ți poți da seama înainte de a fi prea târziu. E o greşeală să iei din puterea lui, folosind-o ca pe a unui bou înhămat la căruța ta. O fi el netot, dar în Meşteşug sunteți egali. E un membru al coteriei noastre. Aşa că ar trebui să fiți ca frații, indiferent ce însuşiri aparte are fiecare.

— Coterie?

Când s-a uitat la mine uluit, cu gura căscată, mi-am dat seama că nu vedea ceea ce mie îmi sărea în ochi.

— Coterie, am repetat. Tu. Eu. Dutiful. Bufonul. Şi Thick.

Am tăcut, aşteptându-mă să spună ceva. Am auzit în schimb zgomotul uşor făcut de scaunul îndepărtat de masa de scris. Şi pe cel încă şi mai uşor făcut de paşii bufonului, care a traversat încăperea ca să se oprească lângă noi. M-am întrebat ce expresie căpătase fața lui, dar nu mi-am desprins ochii de ai lui Chade. Văzând că bătrânul continua să tacă, i-am reamintit:

— Chade. Am fost acolo. Nu pe deplin stăpân pe mine însumi, ştiu, dar ar fi trebuit să fiu mort ca să nu-mi dau seama ce mi se întâmpla. Că v-ați unit ca să mă salvați. N-ai înțeles că aşa acționează o coterie? Că e vorba de contopirea forțelor şi a talentelor pentru atingerea unui țel? Asta ați făcut. Puterea lui Thick. Cunoştințele tale despre interiorul trupului omenesc. Controlul şi hotărârea lui Dutiful. Şi legătura bufonului cu mine. Toate au fost necesare pentru ceea ce ați făcut. Şi-o s-o puteți face din nou dacă o să fie nevoie. Dutiful are coterie. Una care şchioapătă, dar totuşi o coterie. Însă numai dacă acționăm toți ca unul. Dacă tu-l duci pe Thick pe altă cale, ca să-l foloseşti drept rezervor personal de forță, o să ne distrugi înainte de a afla de ce suntem în stare.

Am tăcut. Mi se uscase gura şi mi se tăiase răsuflarea. În orice alt moment, m-aş fi îngrozit descoperind cât de slăbit eram. Dar în clipa aceea nu-mi îngăduiam să mă gândesc la asta. Simțeam că eu şi bătrânul ajunseserăm într-un punct de cumpănă. Îmi fusese dascăl şi călăuză mulți ani de-a rândul. Ca ucenic, îi pusesem rareori la îndoială înțelepciunea şi metodele. Fusesem întotdeauna sigur că alegea cea mai potrivită cale. Însă, începând din vara trecută, văzusem că mintea lui sclipitoare se întuneca încetul cu încetul şi că nu mai avea memoria fără cusur de odinioară. Dar, cu mult mai rău pentru noi amândoi, începusem să nu-i mai privesc hotărârile şi ideile ca un copil. Şi, după ce cercetam cu ochii mei de om trecut de treizeci de ani toate deciziile legate de mine şi de Casa Farseer pe care le luase în trecut, nu mă mai simțeam întru totul de acord cu ele. Acum, când eram în stare să-mi dau seama că înțelepciunea lui nu era desăvârşită, mă consideram îndreptățit să-i cer să admită că nu ştia mai mult decât mine despre orice. Revendicam un soi de egalitate stranie, una care nu susținea că aveam cunoştințe tot atât de bogate ca ale sale, ci mai degrabă că, deşi mă depăşea în multe privințe, existau şi unele în care trebuia să cedeze în fața mea.

Atât de multă vreme îmi fusese mentor, fusese mai presus de orice întrebare. Acum ne venea amândurora greu să-l considerăm un simplu om.

Nu-mi plăcea deloc că devenisem conştient de lipsurile lui. Nu-mi dorisem niciodată să fiu acela care-i pune o oglindă în față şi i le arată cu degetul. Oricât de greu mi-ar fi venit, trebuia să recunosc, față de mine însumi, că fusese întotdeauna ambițios şi însetat de putere. Cu limite politice impuse căutării magiei sale, însemnat de un accident care îl osândise să lucreze fără să se lase văzut, devenise totuşi o forță demnă de luat în seamă. Voința lui susținuse tronul Farseer în zilele când regele Shrewd se stingea încetul cu încetul şi cei doi fii care-i rămăseseră îşi disputau coroana. Rețeaua lui de spioni şi de servitori o ajutase pe regina Kettricken să păstreze puterea până la majoratul fiului ei. Şi acum era aproape gata să urce pe tron un alt moştenitor din Casa Farseer.

Dar îl priveam şi îmi dădeam seama că aceste izbânzi nu-i erau de-ajuns. În ochii lui, nimic nu mai putea însemna o adevărată victorie până când nu dobândea, pentru sine, lucrurile după care tânjise întotdeauna. Acum avea puterea, cu toate capcanele ei. Putea s-o folosească, toată lumea îi recunoştea dreptul ăsta, fiindcă era sfetnicul reginei Kettricken. Însă în înțeleptul respectat încă mai stătea la pândă bastardul nedreptățit, copilul dezmoştenit. Nicio altă izbândă nu-l putea mulțumi până când nu ajungea să stăpânească Meşteşugul, da, şi până când nu le arăta altora cât de bine îl stăpânea.

Mă temeam că, urmărind un singur țel, avea să zădărnicească tot ce construise până atunci. Încăpățânarea putea să-l orbească. Şi îl vedeam cântărindu-mi cuvintele şi țesându-şi în jurul lor propriile gânduri. L-am privit cu atenție în vreme ce aşteptam.

Nu izbutise să inverseze scurgerea anilor. Nici măcar Meşteşugul nu avea puterea de a-i reda tinerețea. Dar, poate reuşea, aşa cum o făcuse Kettle, să pună stavilă îmbătrânirii, să scape de belele pricinuite de înaintarea în vârstă. Avea părul la fel de alb şi ridurile la fel de adânci. Dar îi dispăruseră nodurile de la încheieturile degetelor şi o sănătate trainică îi îmbujora obrajii. Albul ochilor îi era limpede.

Urmărindu-l astfel, l-am văzut luând o hotărâre. Şi mi s-a strâns inima când s-a ridicat cu iuțeală, fiindcă în graba cu care pleca i-am citit dorința de a pune capăt conversației.

— Încă nu te-ai înzdrăvenit, Fitz, a spus stând în picioare. Vor mai trece destule zile până când vei fi destul de puternic ca să-i înveți pe Dutiful şi pe Thick tot ce ştii despre Meşteşug. Iar aceste zile înseamnă un timp pe care nu vreau să-l irosesc. Aşa că, în vreme ce te refaci, o să continui explorarea Meşteşugului. Îți făgăduiesc c-o voi face cu mare precauție. În afară de mine însumi, n-o să supun pe nimeni niciunui risc. Dar, odată ce am început asta, după ce am simțit pentru prima oară tot ce poate însemna pentru mine, n-o

să încetez. Nicidecum.

S-a îndreptat spre uşă. M-am chinuit să-mi trag răsuflarea. Eram aproape la capătul puterilor.

— Nu pricepi, Chade? Ceea ce simți tu e o atracție de care oricine învață Meşteşugul e sfătuit să se ferească! Te aventurezi într-un şuvoi al Meşteşugului care te duce la pieire. Dacă te pierdem, scade puterea întregii coterii. Iar dacă-l iei pe Thick cu tine, coteria e în întregime distrusă.

Era cu mâna pe clanța uşii. Nu s-a întors să mă privească.

— Trebuie să te odihneşti, Fitz, nu te forța astfel. O să continuăm discuția când o să te simți mai bine. Ştii că prudența îmi stă în fire. Ai încredere în mine.

Şi a ieşit, uşa s-a închis în urma lui. Mergea repede, ca un copil grăbit să se întoarcă în odaia sa şi să scape de dojeni. Sau aşa cum fugi de un adevăr pe care nu vrei să-l auzi.

M-am prăbuşit în scaun. Gâtul şi gura mi se uscaseră şi îmi zvâcnea capul. Mi-am ridicat mâinile ca să-mi feresc ochii de lumină. Şi am întrebat, din micul meu colț de întuneric:

— Ți s-a întâmplat vreodată să-ți dai seama că un om la care țineai cândva nu-ți mai place acum prea mult?

— E ciudat că mă întrebi *pe mine* asta, a remarcat sec bufonul, din spatele meu, de foarte aproape de mine.

Pe urmă l-am auzit plecând.

Probabil că m-a furat somnul acolo. Când m-am trezit, era după-amiază şi poziția ghemuită în care dormisem îmi îndurerase tot corpul. Alături de scaunul meu, stătea pe masă o tavă cu mâncare. Se răcise, deşi era acoperită. Grăsimea se adunase în cocoloaşe mici care pluteau deasupra supei. Aveam şi carne, dar se răcise şi ea. După primele două îmbucături, mestecatul m-a obosit. M-am silit s-o termin, dar aveam senzația că mi se adunase grămadă în stomac. Îmi aduseseră şi vin îndoit cu apă şi, din nou, pâine înmuiată în lapte. Nu voiam, dar nu spusesem asta. M-am silit s-o mănânc şi pe ea.

Mă cuprinsese o slăbiciune atât de cumplită, încât simțeam nevoia să plâng ca un copil. M-am întors în odaia mea clătinându-mă. Am vrut să-mi spăl fața, ca să ies cumva din letargie. Aveam apă în urcior şi un şervet cu care să mă şterg, dar oglinda îmi dispăruse, probabil dusă altundeva când îmi rearanjase Kettricken camera. M-am spălat, dar asta nu m-a înviorat deloc. M-am întins în pat.

Am petrecut încă două zile în aceeaşi ceață a slăbiciunii şi moleşelii. Am mâncat şi am dormit, dar puterile mi se refăceau teribil de încet. Chade n-a mai venit să mă vadă. Asta nu m-a surprins, dar n-a venit nici Dutiful. Oare bătrânul îi ceruse să stea departe de mine? Lordul Auriu avea puține să-mi spună şi-mi întorcea vizitatorii din drum, explicându-le că încă nu mă simțeam destul de

bine ca să-i pot primi. Am auzit de două ori vocea îngrijorată a lui Hap şi o dată pe a lui Starling. N-aveam destulă putere ca să mă mişc, iar lipsa mişcării îmi dădea dureri. Stătea singur, fie zăcând în pat, fie pe un scaun, lângă foc. Eram îngrijorat şi plictisit deopotrivă. Îmi veneau în minte pergamentele despre Meşteşug din vechea odaie a lui Chade, dar gândul la numeroasele trepte care mă despărțeau de ea mă descuraja. Nici nu mă puteam convinge să-i cer bufonului o asemenea favoare. Nu doar fiindcă nu se aventura niciodată în afara rolului Lordului Auriu. Ne mai şi încleiasem amândoi într-o indiferență rece, politicoasă. Nu izbutea decât să înrăutățească urmările certei noastre, dar nu mă puteam hotărî să încerc altceva. Mi se părea că făcusem deja destule eforturi ca să îndrept lucrurile şi că fusesem respins. Voiam să dea el un semn că dorea să le reparăm. Însă n-o făcea. Şi aşa s-au scurs încă două zile mizerabile.

În ziua a treia, m-am trezit hotărât să-mi revin. Poate, dacă mă ridicam şi mă mişcăm ca şi cum aş fi fost sănătos, aveam să mă şi simt aşa. Pentru început, m-am spălat, apoi m-am gândit să mă şi bărbieresc. Mirişte a care-mi acoperea obrajii ajunsese aproape o barbă în toată puterea cuvântului. M-am apropiat încet de uşa odăii mele şi m-am uitat în jur. Aşezat la masă, Lordul Auriu studia o duzină de batiste de mătase de diverse nuanțe de galben şi portocaliu şi le compara pe

rând una cu alta. Mi-am dres glasul. El nu s-a clintit. Bine, atunci.

— Lord Auriu, îmi cer scuze că te deranjez. Nu mai ştiu unde mi-e oglinda pentru bărbierit. Ai putea să-mi împrumuți una?

Nu s-a întors spre mine.

— Crezi că e o idee bună?

— Să împrumut o oglindă? Să mă rad orbeşte mi se pare o idee mai rea.

— Crezi că e o idee bună să te razi?

— Cred că trebuia s-o fac de mult timp.

— Bine. E hotărârea ta.

Tonul era indiferent, rece, ca şi cum m-aş fi pregătit să fac ceva primejdios, la care el nu voia să ia parte. S-a dus în camera lui şi s-a întors în scurt timp cu propria sa oglindă bogat ornamentată, cu ramă de argint.

Am ridicat-o, îngrozit de gândul că urma să-mi văd fața suptă. Propria mea înfățişare a fost un şoc care m-a înlemnit; am scăpat oglinda din mână. Numai norocul a ajutat-o să nu se spargă când a căzut pe covor. Mi se întâmplase să leşin de durere, dar cred că niciodată pur şi simplu din pricina surprizei. Totuşi nu mi-am pierdut în totalitate cunoştința, dar m-am prăbuşit grămadă pe podea.

— Tom? a făcut Lordul Auriu iritat şi uimit.

Nu i-am dat atenție. Am tras oglinda către mine fără s-o salt de pe covor şi m-am privit. Pe urmă mi-am atins fața. Cicatricea pe care-o aveam de

atâta amar de vreme dispăruse. Nasul nu-mi era perfect drept, vechea ruptură a osului devenise mai puțin vizibilă. Mi-am dus mâinile sub robă şi mi-am pipăit spatele. Da, rana de sabie dispăruse, dar nu mai exista nici cicatricea veche a rănii supurânde făcute de vârful săgeții care-mi rămăsese în carne. Pe urmă am inspectat locul unde mi se unea gâtul cu umărul. Cu ani în urmă, un neom îmi muşcase de-acolo o bucățică de carne, lăsând o cicatrice ondulată. Pielea îmi era acum netedă.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Lordul Auriu privindu-mă cu groază.

— De ce? l-am întrebat înnebunit. Pentru numele Edei, de ce mi-ați făcut aşa ceva? Toată lumea o să observe că m-am schimbat. Ce explicație o să pot da?

A venit cu un pas mai aproape. Părea încurcat. A răspuns fără tragere de inimă:

— Tom Badgerlock, noi nu ți-am făcut nimic.

Nu ştiu cum m-am schimbat la față la auzul cuvintelor lui, dar s-a tras înapoi. A continuat cu voce neutră.

— Adevărul e că nu ți-am făcut noi asta. Ne-am străduit doar să-ți închidem rana şi să-ți curățăm otrava din sânge. Când ți-am văzut cealaltă cicatrice începând să-şi schimbe forma şi s-azvârle frânturi de carne, am strigat că trebuie să ne oprim. Dar, după ce ne-am lăsat mâinile în jos şi ne-am îndepărtat de tine…

Am încercat să-mi amintesc momentul despre care-mi povestea, dar n-am izbutit.

— Poate, după ce le-ați îmboldit, corpul şi Meşteşugul meu au continuat să lucreze. Nu-mi aduc aminte.

Lordul Auriu se uita în jos, la mine, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Chade... A şovăit, apoi şi-a impus să continue. Vocea îi suna aproape ca a bufonului. Cred că Lordul Chade a simțit... N-ar trebui să vorbesc pe ghicite despre ce simte el. Numai că-l cred convins că ştiai cum se face asta, dar nu i-ai dezvăluit secretul.

— Pe Eda şi El contopiți! am gemut.

Chade avea dreptate. Nu mă pricepusem niciodată să desluşesc ce simțeau oamenii dacă nu-mi spuneau chiar ei. Simțisem că între noi se afla ceva stânjenitor, dar ăsta era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Chiar dacă aş fi ştiut că trupul îmi fusese curățat de cicatrice, nu mi-aş fi imaginat că bătrânul asasin se simțea nedreptățit fiindcă nu-i împărtăşisem o taină. În spatele iritării cu care se retrăsese se ascundea de fapt hotărârea de a descoperi ceea ce credea că-i ascundeam. Mi-am adunat picioarele sub mine şi m-am ridicat fără ajutor. Oricum Lordul Auriu nu încercase să-mi ofere aşa ceva. I-am înapoiat oglinda şi m-am întors în odaia mea.

— Aşadar te-ai răzgândit, te mai razi, Badgerlock? m-a întrebat.

— Deocamdată nu. Urc în vechea odaie a lui Chade. Dacă l-ai putea înştiința că vreau să-l văd acolo, ți-aş fi recunoscător.

I-am vorbit ca şi cum ar fi fost bufonul. Nu m-am aşteptat să primesc răspuns şi nici n-am primit.

Pur şi simplu n-aveam destulă putere. Pe scări, m-am oprit ca să mă odihnesc de atât de multe ori încât am crezut că lumânarea avea să mi se ardă în întregime, lăsându-mă pe întuneric. Când am ajuns în sfârşit, îmi pierdusem orice urmă de ambiție. La uşă, Gilly, dihorul, m-a provocat cu o săritură. Şi a început un soi de dans sălbatic, invitându-mă la luptă pentru teritoriu.

— Ți-l poți păstra, i-am spus. Probabil ai învinge oricum.

Fără să-l iau în seamă când se repezea la picioarele mele, m-am dus să m-aşez pe marginea patului, apoi m-am întins şi am adormit aproape imediat. Cred că am dormit multă vreme.

Când m-am trezit, dihorul îmi dormea sub bărbie. A fugit în clipa când m-am mişcat. Era limpede că între timp cineva venise şi plecase. Nu mi-a plăcut că asta nu mă trezise; când fusesem legat de lupul meu, mintea lui stătuse mereu de veghe, servindu-se de simțurile mele. M-ar fi trezit imediat ce ar fi simțit că auzeam un intrus. Devenisem prea dependent de simțurile lui de sălbăticiune, mi-am spus, trecându-mi picioarele peste marginea patului.

Pe capătul curățat al mesei erau farfurii şi o sticlă cu vin. Un castron cu supă fusese pus să se încălzească pe marginea căminului şi rezerva de lemne fusese completată. M-am ridicat şi m-am îndreptat imediat spre masă. Am mâncat, am băut şi am aşteptat. În timp ce aşteptam, am citit pergamentele care-mi fuseseră lăsate. Am găsit un raport despre Icefyre şi dragonii din Insulele Străine. Un alt raport vorbea despre ceea ce se petrecea în Bingtown şi despre războiul negustorilor cu Chalced. Pe un pergament vechi, o schiță a muşchilor spatelui fusese corectată. Amănuntele şi notițele erau adăugate cu scrisul lui Chade. Ei, cel puțin călătoria mea pe lângă pragul morții oferise cunoştințe noi. Alături de schiță erau alte trei pergamente, legate laolaltă. Aveau marginile zdrențuite şi slovele a căror cerneală se decolorase erau scrise de aceeaşi mână. Descriau un grupaj de exerciții de Meşteşug, create pentru Singuratici. M-am încruntat, întrebându-mă ce însemna asta. Câteva minute de lectură m-au lămurit. Erau pentru acei practicanți ai Meşteşugului care n-aveau o coterie. Până atunci nici măcar nu-mi trecuse prin minte că exista aşa ceva, dar, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că nu se putea să nu existe. Chiar eu devenisem unul dintre ei, nu? întotdeauna fuseseră oameni stângaci în compania altora sau oameni cărora pur şi simplu le plăcea singurătatea. Când se alcătuiau coteriile,

erau excluşi. Exerciţiile acelea erau pentru ei.

Citind, am înţeles că de cele mai multe ori fuseseră folosiţi ca vindecători sau ca iscoade. Exerciţiile de pe primul pergament păreau să se concentreze asupra întrebuinţării subtile a Meşteşugului, fie pentru a trage cu urechea, fie pentru a strecura idei în mintea altcuiva. Al doilea pergament vorbea despre refacerea trupului altcuiva. M-a fascinat, nu numai fiindcă trecusem de curând prin aşa ceva, ci şi pentru că îmi confirma bănuielile. Ceea ce începea omul cu Meşteşugul şi cu voinţa lui era adesea continuat de trup. Trupul înţelegea vindecarea. Şi mai înţelegea şi că o refacere grabnică era uneori mai importantă decât una perfectă, că închiderea rănii conta mai mult decât netezimea pielii de după vindecare. Aşa spunea textul scris pe pergament. Corpul înţelegea că forţele şi rezervele sale trebuiau conservate pentru ceea ce avea să fie necesar în zilele următoare. Utilizatorii Meşteşugului erau învăţaţi să nu treacă nicidecum cu vederea tendinţele trupului şi să urmărească refacerea cu prea multă ardoare. M-am întrebat dacă bătrânul asasin citise partea asta.

Al treilea pergament vorbea despre menţinerea trupului în stare bună. Pe acesta din urmă, însemnările lui Chade contrastau puternic cu cerneala veche, decolorată. Asta voise să văd; pentru notiţe lăsase pergamentul la vedere. Dorise

să ştiu că, începând din clipa când intrase în posesia pergamentelor, încercase zadarnic să-şi repare propriul corp. Nu izbutise decât după ce fusese martor la vindecarea mea şi descoperise că putea sorbi din talentul lui Thick ca să-şi susțină strădaniile nesigure, dibuielile.

Am citit jurnalul ciudei sale şi am recunoscut spaima care o însoțea. Ştiam foarte bine cum era să trăieşti într-un trup vătămat. Fiind martor la declinul lui Ochi întunecați, simțisem gustul îmbătrânirii. Chade nu îşi reluase viața normală decât în ultimul deceniu. Îşi petrecuse tinerețea sechestrat în odaia unde mă aflam, lucrând din umbră sau deghizat. Câtă amărăciune simțeai ieşind într-o lume a oamenilor şi a muzicii, a dansului şi a conversației şi, da, a puterii şi a bogăției care-ți îngăduiau să te bucuri de ele, numai ca să te simți amenințat să pierzi din nou totul, din pricina propriului trup decrepit? Nu-l puteam învinui pentru ceea ce făcuse, în ciuda riscurilor asumate. Îl înțelegeam foarte bine. Mă îngrozea ziua când aveam să fiu pus în fața unei astfel de hotărâri, fiindcă mă temeam să nu fac exact ce făcuse el.

Am citit de mai multe ori şi cu mare atenție pergamentul care descria vindecarea trupurilor prin Meşteşug. Mi-a dezvăluit multe lucruri utile, dar nu tot ce aveam nevoie să aflu. Ştiam, cu o tristă certitudine, de ce nu-mi arătase Chade cele trei pergamente până atunci. Dacă le-aş fi văzut,

aş fi ştiut că se aventurase de unul singur pe o cale a deprinderii Meşteşugului. Şi era clar că începuse cu ani înainte de a mă atrage înapoi, la Buckkeep.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am încercat să mă pun în locul bătrânului asasin. Ce îşi imaginase, ce visase? M-am trimis cu mulți ani înapoi. Războiul Corăbiilor Roşii se încheiase în sfârşit. Invadatorii fuseseră izgoniți de dragonii celor Şase Ducate. În regat se reînstăpânise pacea, regina era grea, urma s-aducă pe lume un moştenitor al Casei Farseer, Regal nu numai că înapoiase întreaga bibliotecă de manuscrise dispărute, dar, ca fapt extrem de convenabil, mai şi murise după ce îşi reafirmase loialitatea față de Coroană. Iar Chade, după atâta amar de ani petrecuți în umbră, putea ieşi în lume ca Sfetnic de mare încredere al reginei. Putea umbla după bunul său plac prin Buckkeep, savurând mâncarea, băutura şi compania nobilimii. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori? Numai ceea ce îi fusese refuzat cu mulți ani în urmă.

Bastarzii regali nu erau lăsați să învețe Meşteşugul, chiar dacă aveau înclinații către el. Regii le dădeau uneori copiilor din flori scoarță de spiriduş ca să le stârpească talentul înnăscut al Meşteşugului. Nu mă îndoiam că unii făcuseră economie de timp omorând pur şi simplu bastarzii. Eu fusesem trimis să deprind această magie numai pentru că în favoarea mea pledaseră

Lady Patience şi Chade. Dar nu mă îndoiesc că, dacă nevoia de o coterie a Meşteşugului n-ar fi fost disperată, regele Shrewd i-ar fi refuzat.

Chade nu primise niciodată lecții de Meşteşug. Iar eu, aşa cum fac toți băieții, acceptasem pur şi simplu această stare a lucrurilor. Nici prin gând nu-mi trecuse să-mi întreb maestrul:

— Te-a pus cineva vreodată la încercare, ca să vadă dacă ai talent pentru Meşteşug? Le-ai cerut să te învețe şi te-au refuzat sau nici măcar n-ai cerut aşa ceva?

Nu încercasem niciodată să aflu amănunte. Însă ştiusem că tânjea după cunoştințele care-i fuseseră interzise. Îmi dădusem seama după ardoarea cu care urmărise progresele mele, cu care sperase că aveam să izbândesc. Durerea pe care i-o provocase eşecul meu fusese la fel de mare ca a mea.

Totuşi nu mă mai gândisem niciodată unde l-ar fi putut conduce toate astea odată ce îi ajunseră în mâini cele trei pergamente. De când venise la mine, în coliba mea, ştiusem că începuse să le citească. Cunoscându-l aşa cum îl cunoşteam, ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să încerce să stăpânească magia despre care citea, cu sau fără ajutorul unui maestru. Ar fi trebuit să mă ofer să-l învăț ceea ce ştiam. Oare ori de câte ori vorbise despre oameni potriviți să deprindă Meşteşugul sperase, în taină, că aveam să-l propun chiar pe el? Şi de ce nu luasem niciodată cu adevărat în

considerare ideea asta? Oh, da, aruncasem la un moment dat o vorbă, aşa cum îi arunci un os unui câine flămând, ca să-l liniştești. Dar nu-l considerasem cu adevărat în stare să învețe. De ce nu?

Aveam mai multe întrebări despre mine decât despre Chade. Cu gândul la ele, am încălzit apă şi am găsit o oglindă. În dulapul cu unelte de asasin al lui Chade erau mai multe cuțite destul de ascuțite ca să-mi radă barba. M-am descurcat destul de bine cu el, bărbierindu-mă pe îndelete şi uitându-mă cum îmi ieşea la lumină fața fără cicatrice. Când a intrat Chade, stăteam la masă, privindu-mă în oglindă. N-am aşteptat să vorbească el primul.

— Nu mi-am dat seama că mi-au dispărut cicatricele vechi. Se pare că roțile au fost puse în mişcare de coterie, după care vindecarea mea a fost o căruță pe o stradă abruptă. A mers mai departe singură. Nici măcar nu ştiu cum s-a petrecut.

Mi-a răspuns pe un ton la fel de smerit ca al meu.

— Lordul Auriu a izbutit să mă convingă că ăsta e adevărul.

A venit mai aproape. Odată ajuns lângă mine, mi-a studiat fața lăsându-şi capul pe-o parte. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut zâmbind, pierdut în amintiri.

— Oh, băiatul meu. Ce bine semeni cu tatăl tău!

Mult prea bine pentru ceea ce urmărim acum. N-ar fi trebuit să te razi. Măcar barba îți acoperea o parte din schimbările feței. O să fim nevoiți s-aşteptăm, o să poți umbla prin castel, la vedere, abia după ce-ți creşte destul ca să nu se observe ce mult te-ai schimbat.

Am clătinat din cap.

— N-o să fie de-ajuns, Chade. Nici măcar o barbă deasă n-o să fie de-ajuns.

M-am uitat lung la mine însumi, aşa cum aş fi putut arăta. Pe urmă am râs şi am împins oglinda într-o parte.

— Vino, aşază-te. Ştim amândoi ce e de făcut. Ți-am citit pergamentele, dar s-ar părea că nu conțin nimic potrivit. În seara asta va trebui să lucrăm pe bâjbâite.

Nu lucram bine împreună. Cred că, din fire, eram amândoi Singuratici, însă trebuia să ne obişnuim să ne unim strădaniile, ca parte a coteriei lui Dutiful. Aşa că am început de câteva ori anapoda, dând iritați vina pe talentul începătoşat de Galen, pe ceaiul de scoarță de spiriduş, băut de mine destul de des, şi pe toți cei cu vederi înguste care nu-l lăsaseră pe Chade să învețe în tinerețea lui. Dar, până la urmă, Meşteşugul a curs şovăitor între noi şi, aşa cum o mai făcusem destul de des, m-am încredințat mâinilor lui cu degete lungi. I-am dat putere şi chiar şi Meşteşug, fiindcă el nu stăpânea încă decât picături sporadice ale magiei. Ne-au călăuzit cunoştințele lui despre alcătuirea

trupului omenesc, combinate cu ceea ce ştia trupul meu despre sine. În mai multe privințe, era mai greu decât fusese vindecarea, fiindcă fiecare parte trebuia făcută separat, sfidând ceea ce ştia corpul meu că era corect. Dar am izbutit.

După ce am terminat, m-am uitat din nou în oglindă. Noua mea cicatrice atrăgea privirile ceva mai puțin decât cea veche, iar nasul nu-mi mai era chiar aşa de coroiat. Dar atât era de-ajuns. Existau. Ca şi vechea cicatrice a muşcăturii de pe gât, cea lăsată de săgeată lângă şira spinării, plus una nouă, ca un păienjeniş, acolo unde ar fi trebuit să se afle rana făcută de sabie. Toate erau mai uşor de suportat decât cele vechi, fiindcă le creaserăm numai pe piele, fără să le ancorăm în carne. Totuşi îmi întindeau sâcâitor pielea. Însă ştiam că, până la urmă, aveam să mă obişnuiesc cu ele. Chade a fost cel care a observat că părul din „dunga de bursuc”[17] îmi avea acum rădăcini negre. A clătinat din cap nedumerit.

— N-am idee cum să schimbăm asta. În pergamente nu scrie nimic despre modificarea culorii părului. Te sfătuiesc să-ți vopseşti în negru întreaga dungă de păr alb. Lasă schimbarea să sară-n ochi. Lumea o să creadă c-ai devenit vanitos. Şi vanitatea e uşor de explicat.

Am dat din cap şi am lăsat oglinda din mână.

— Dar mai târziu. Nu acum. Sunt istovit, am

---

[17] Badgerlock (n. tr.).

spus, şi era purul adevăr.

Mi-a aruncat o privire stranie.

— Şi durerea ta de cap?

— Nu e mai rea decât una obişnuită, deşi ne-am folosit atât de mult de Meşteşug în seara asta. Poate-ai avut dreptate. Nu era nevoie decât să devină obişnuință.

A clătinat uşor din cap, a ocolit masa şi şi-a pus mâinile pe țeasta mea.

— Aici, a spus, urmărind acum inexistenta cicatrice care dăduse naştere dungii mele de păr alb. Şi aici.

M-a împuns cu un deget în apropierea unui ochi.

Am clipit şi m-am tras înapoi din obişnuință, apoi am rămas nemişcat.

— Nu mă doare. Capul mă durea mereu, ori de câte ori mă pieptănam, iar dacă stăteam mult în frig, mă durea fața. Dar până acum n-am dat importanță.

— Înclin să cred că rana ta de lângă ochi e de când a încercat Galen să te omoare în vârful turnului. În grădina reginei, pe vremea când i-ai fost învățăcel. Ai uitat bătaia pe care ți-a tras-o?

Am clătinat din cap în tăcere.

— Nici corpul tău n-a uitat-o. Ți l-am văzut, privindu-l din interior. Am văzut toate vătămările pricinuite craniului tău în temnița lui Regal şi alte rupturi de mult lecuite, ale oaselor feței şi ale vertebrelor. S-ar părea că vindecarea prin Meşteşug a reparat tot ce stricaseră rănile tale

vechi. Aflu cu interes că acum nu mai ai dureri de cap după ce te slujeşti de Meşteşug. Ar fi interesant de ştiut dacă ți-au încetat şi crizele de nelinişte.

A plecat de lângă mine, s-a dus la raftul lui cu pergamente. Şi s-a întors cu o copie a celei mai oribile dintre cărți, *Carnea Omului,* scrisă de Verdad Jupuitorul. Era un obiect frumos lucrat, un teanc de foi încă mirosind a cerneală legate între coperți din lemn sculptat. O copie făcută de curând, fără îndoială. Autorul, un preot jamaillian corupt şi crud, jupuise şi dezmembrase trupuri ani de-a rândul, într-o mănăstire din acel ținut îndepărtat, dar, după ce îi fusese descoperit viciul, vestea se răspândise, ajungând până şi în cele Şase Ducate. Auzisem despre tratatul lui, dar nu mai văzusem niciodată vreun exemplar.

— De unde-l ai? am întrebat surprins.

— Am trimis pe cineva să-l caute cu ceva timp în urmă. Am avut nevoie de doi ani ca să-l găsesc. Şi textul e evident modificat. Verdad nu s-a numit niciodată pe sine însuşi „jupuitorul”, ca în manuscrisul ăsta. Şi mă îndoiesc că savura mirosul de carne putrezită, aşa cum pretinde aici. Am vrut un exemplar pentru desenele pe care le conține, nu pentru cuvintele adăugate de alții.

A deschis cartea cu venerație şi mi-a pus-o în față. Aşa cum mă sfătuise, n-am dat nicio atenție scrisului jamaillian plin de înfloriturişi am studiat numai descrierile amănunțite ale interiorului

corpului omenesc. În copilărie văzusem schițele făcute de Chade şi pe cele rămase de la maestrul lui, dar, pe lângă ceea ce vedeam acum, erau grosolane. Desenele care-ți arătau unde să înfigi un pumnal ca să ucizi cât mai repede nici măcar nu puteau fi comparate cu acelea care înfățişau toate organele vitale. Culorile erau fireşti. Era straniu să le privesc şi să-mi aduc aminte de măruntaiele aburinde ale unei căprioare spintecate. Cum să explic cât de vulnerabil m-am simțit dintr-odată? Toate acele alcătuiri moi, de un roşu-aprins, cu sclipiri cenuşii, ficatul strălucitor şi încâlceala complicată a mațelor potrivindu-se perfect în trupul meu. Pe urmă, Laudwine a înfipt lama unei săbii în spatele meu şi în ele. Fără să mi-o propun, mi-am dus o mână la cicatricea falsă de pe şale. Acolo nu erau coaste care să mă apere, doar muşchi în straturi suprapuse. Gestul meu nu i-a scăpat lui Chade.

— Acum înțelegi de ce mi-am făcut atâtea griji pentru tine. Am bănuit de la bun început că numai Meşteşugul putea să te vindece.

— Te rog, închide-o, am spus, desprinzându-mi privirea de prețioasa lui carte, cu senzația că eram bolnav.

Nu m-a luat în seamă, a întors pagina, dezvăluind un alt desen. Era al unei mâini, cu pielea şi carnea date deoparte ca să se vadă osul şi încheieturile.

— Pe ăsta l-am studiat înainte de a încerca să-

mi vindec mâinile. Nu cred că desenele lui sunt foarte corecte, dar simt că totuşi m-au ajutat. Cine şi-ar fi imaginat că mâna şi degetele omului sunt alcătuite din atât de multe oase?

Pe urmă şi-a ridicat în sfârşit privirea, şi-a dat seama cât de tulburat eram şi a închis tomul.

— Fitz, îți recomand să studiezi cartea după ce-o să te refaci într-o mai mare măsură. Cred că oricine stăpâneşte Meşteşugul ar trebui s-o studieze.

— Chiar şi Thick? am întrebat cu un zâmbet strâmb.

Am fost surprins când a ridicat dintr-un umăr.

— N-o să pățească nimeni nimic dacă o să i-o arătăm. Uneori e în stare să rumege foarte mult o idee, Fitz. Cine poate şti ce reține în căpățâna lui diformă?

Asta m-a dus cu gândul la altceva.

— Diformă. Atunci crezi că Meşteşugul l-ar putea ajuta? Ar putea repara ce e stricat, l-ar putea face din el un om normal?

A clătinat din cap cu încetineală.

— „Diferit” nu înseamnă „stricat”, Fitz. Trupul lui Thick se vede pe sine în bună stare. Pentru el, diferențele față de alții nu sunt decât… ei, aici merg pe ghicite, dar bănuiesc că i se par ca acelea dintre un om înalt şi unul scund. Corpul lui a crescut după un plan propriu. Thick e ceea ce e. Poate-ar trebui să ne simțim pur şi simplu recunoscători că-l avem, chiar dacă e altfel decât

noi.

— Atunci ai studiat treaba asta în amănunt, am constatat, încercând să-mi scot din glas orice urmă de reproş.

— Nu-ți poți imagina cum e viața pentru mine, Fitz, a zis cu voce scăzută. Parcă mi s-ar fi deschis uşa celulei şi pot umbla liber prin lume. Tot ce văd mă uimeşte. Pentru un astfel de prizonier eliberat, un fir de iarbă e o minune în aceeaşi măsură ca întinderea unei văi imense. Nu pot să sufăr nimic care mă îndepărtează de această explorare. Nu vreau nici să dorm, nici să mă întrerup ca să mănânc. Mi-e greu şi să-mi silesc mintea să dea atenție problemelor reginei. Ce-mi pasă mie de negustorii din Bingtown, de dragoni şi de narcesce? Meşteşugul a pus stăpânire pe imaginația şi pe inima mea. Explorarea lui e unica îndeletnicire pe care mi-o doresc cu adevărat.

Am simțit o împunsătură în inimă. Recunoşteam obsesia lui Chade drept ceea ce era. Îl mai văzusem adesea pe deplin înrobit de câte o preocupare febrilă. Odată ce-i acapara ceva mintea, urmărea acel ceva până când îl înțelegea pe deplin. Sau până când îi abătea atenția o altă pasiune arzătoare.

— Înțeleg. Încercam să vorbesc cu detaşare. Asta vrea să însemne că-ți întrerupi pentru o vreme experiențele cu explozive?

M-a privit nedumerit o clipă, ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire. Apoi:

— Oh. Alea. Cred că am descoperit ceea ce voiam să desluşesc. Pot fi utili, dar e greu să te bizui pe ei întotdeauna. A închis subiectul cu o fluturare a mâinii. Am renunțat. Acum e mult mai important pentru mine să înțeleg subtilitățile Meşteşugului.

— Chade, i-am spus încet, nu trebuie să te aventurezi pe tărâmul lui de unul singur. Mai mult decât atât, nu trebuie să-l târăşti acolo şi pe Thick. Sper că acum îți dai seama că-ți atrag atenția fiindcă-mi fac griji pentru tine, nu ca să apăr cu egoism un secret de-al meu. Am tras aer în piept. Ai nevoie de o temelie solidă. Când o să-mi recapăt puterile şi-o să încep să studiez din nou împreună cu Dutiful şi Thick, trebuie să vii în turn cu noi.

O vreme m-a privit cercetător, în tăcere.

— Şi Lordul Auriu? M-a privit pieziş. Mai înainte ai spus că face şi el parte din coteria noastră.

— Serios? Am mimat nedumerirea pentru câteva clipe. Oh. A fost de față la vindecarea mea. Şi am crezut că simțeam… crezi că a avut într-adevăr un rol atunci?

M-a privit ca pe o ciudățenie.

— Nu crezi că tu poți aprecia asta mai bine decât mine? Ieri mi-ai spus c-a avut.

Mi-am întors pe toate părțile strania, dar puternica neplăcere pe care mi-o trezea ideea participării bufonului la lecțiile noastre de Meşteşug. Mi-am spus că oricum n-avea să vină, apoi m-am întrebat dacă nu cumva mă înşelam.

— Ştiu c-a fost de față, dar mi-e greu să-mi dau

seama ce-a făcut, m-am corectat.

Chade mi-a răspuns cu gravitate.

— Aş zice că ne-a călăuzit. A spus c-a mai luat parte la ceva asemănător cândva, când a fost bolnav Ochi Întunecați. A şovăit, apoi a adăugat cu voce inexpresivă: Te cunoaşte bine. Şi cred că asta ne-a fost de cel mai mare folos. Te cunoaşte bine şi pare să ştie… calea către tine. A oftat. Fitz, atâta lucru ai recunoscut deja.

— A fost cu mine când mi-am folosit deopotrivă Harul şi Meşteşugul ca să-mi vindec lupul. Dar nu m-a ajutat să-l lecuiesc. M-a ajutat doar să-mi revin pe urmă.

Am amuțit. Şi am continuat ceva mai târziu:

— Neîncrederea şi secretul. Oare se preschimbă într-un obicei? Chade, îți jur că nu ştiu de ce… Fir-ar să fie. Da. Eu şi bufonul avem o legătură prin Meşteşug. Firavă, dar existentă, o rămăşiță din momentul când şi-a îmbibat vârfurile degetelor cu Meşteşug, atingându-i pe Verity şi apoi pe mine. Iar când a folosit-o ca să mă tragă înapoi, în trupul meu, a devenit mai puternică. Bănuiesc că, dacă aş studia-o acum, aş descoperi că, după această vindecare a mea, a dobândit şi mai multă putere. Însă mă îndoiesc că bufonul stăpâneşte cu adevărat Meşteşugul prin sine însuşi. Nu are decât ceea ce i-a rămas pe degete, şi e posibil să nu poată intra în legătură cu nimeni altcineva în afară de mine.

Chade mi-a zâmbit aproape cu vinovăție.

— Ei, e o dublă uşurare. Fiindcă te-am auzit spunându-mi adevărul şi fiindcă mi-ai dezvăluit că... ei. Îl cunosc pe bufon de multă vreme. Îl prețuiesc. Dar, chiar şi în toată mascarada asta cu Lordul Auriu, are ceva straniu care mă poate face uneori să mă simt stânjenit. Uneori pare să ştie prea multe, iar alteori mă întreb dacă lucrurile importante pentru noi îl interesează măcar cât negru sub unghie. Acum, când am început să cunosc cât de cât Meşteşugul, să văd cum ne deschide unul față de altul... ei. Cum spuneai, neîncrederea şi secretul pot deveni un obicei. Unul pe care trebuie să ni-l păstrăm amândoi dacă vrem să supraviețuim. Şi eu am tot atât de multe rezerve dacă e vorba să-i împărtăşesc bufonului toate secretele mele şi să le aflu pe ale lui.

Sinceritatea bătrânului asasin m-a cutremurat, iar părerea lui m-a năucit. Totuşi avea dreptate. Era plăcut să ştiu că eram sinceri unul față de altul.

— O să vorbesc cu Lordul Auriu despre rolul lui în coteria noastră, am spus. De ceea ce e dispus să facă depind multe. Nimeni nu poate fi silit să ne-ajute.

— Da. Şi foloseşte prilejul ca să pui capăt neînțelegerii voastre prosteşti. Cine ajunge să se afle în aceeaşi cameră cu voi se simte la fel de bine ca între doi câini care-şi arată colții. Cum ar putea şti cine-o să fie muşcat când se vor repezi, în cele din urmă, unul la altul?

Am trecut peste asta.

— Şi-o să vii în Turnul Meşteşugului, la lecțiile noastre?

— Da.

— Şi experimentele tale personale legate de Meşteşug? am întrebat, după o scurtă aşteptare, hotărând că şi despre asta trebuia să vorbim deschis.

— Vor continua, mi-a răspuns încet. Pentru că trebuie. Fitz, doar mă cunoşti. Ştii care e tiparul obiceiurilor mele. Am învățat întotdeauna singur şi fără zarvă şi, de fiecare dată când am descoperit un filon de cunoştințe pe care am simțit că trebuie să le dobândesc, mi-am urmărit țelul cu ardoare. Nu-mi cere să mă schimb acum. Nu pot.

Am fost sincer convins că-mi spunea din nou adevărul. Am oftat adânc, dar n-am cutezat să-i interzic să continue.

— Atunci fii prudent, prietene. Foarte prudent. Curenții sunt puternici şi terenul înşelător. Dacă faci un singur pas greşit…

— O să fiu prudent, mi-a făgăduit.

Apoi a plecat, iar eu m-am târât în patul care era deja mai mult al meu decât al lui şi am căzut într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul XXII

LEGĂTURI

Pentru această călătorie au fost necesare cu mult mai multe fonduri decât ați considerat; şi n-aş fi întreprins nici în ruptul capului o asemenea cercetare dacă mi s-ar fi spus tot ce trebuia despre vremea şi mâncarea deopotrivă de mizerabile şi despre locuitorii şi mai mizerabili ai insulelor. Mă aştept la o recompensă deosebit de mare când mă voi întoarce.

Am izbutit în sfârşit să mă văd pe insula demonului blestemat. Ca să ajung pe bucata aia de piatră şi gheață a fost nevoie de ultimii bănuți din mult prea mica sumă cu care m-ați înzestrat şi de o zi de muncă la depozitarea proviziilor de cod sărat pentru o scârbă de cățea de mare. Barca pe care am primit-o lua apă, era greoaie, de un soi necunoscut, şi vâslele ei nu-şi meritau numele. Numai printr-un miracol am traversat cu bine apele înghețate care mă despărțeau de Aslevjal. Odată ajuns, am debarcat pe un țărm negru, stâncos. S-ar părea că ghețarul care acoperea cândva întreaga insulă, până la linia fluxului, s-a retras. Un doc abandonat şi stâlpii de amarare sunt la vedere, dar orice putea fi luat cu uşurință a dispărut. Dincolo de plajă e o întindere de piatră neagră. În micile ei buzunare de pământ nu cresc decât muşchi şi ierburi pipernicite. E posibil să fi existat cândva

câteva construcții rudimentare, dar, ca şi pe doc, orice s-ar fi putut refolosi cumva a dispărut. Se vede limpede că de acolo s-a extras cândva piatră, dar, după cum arată locul, cariera a fost părăsită de cel puțin zece ani. Blocuri uriaşe de piatră au fost tăiate şi aliniate cap la cap, ca pentru construcția unui zid imens, la ale cărui capete sunt aşezate pe câte un singur şir. Se pare că toată piatra a fost tăiată pentru un soi de statuie culcată, dar străduniile au fost abandonate înainte de a o termina măcar pe un sfert. Mi-a fost imposibil să-mi dau seama ce ar fi trebuit să reprezinte.

Am străbătut toată partea liberă a țărmului şi m-am aventurat şi pe o mică parte a gheții înainte de a mă prinde noaptea. N-am văzut niciun dragon, nici viu, nici prins în ghețar, şi nimic altceva care să semene, măcar pe departe, a creatură vie. M-am întors pe plajă pe bâjbâite şi am petrecut o noapte geroasă adăpostit în spatele blocurilor de piatră. N-am găsit nici măcar o aşchie de lemn ca să fac un foc. Am dormit prost, bântuit de vise înspăimântătoare, în care eram unul dintr-o mare mulțime de locuitori ai celor Şase Ducate închişi într-o înfiorătoare temniță de piatră.

Când s-a luminat de ziuă, am fost încântat să plec. Oricine altcineva vrea să se aventureze până acolo trebuie să ia cu sine tot ce i-ar putea fi necesar, fiindcă insula aia nu-i oferă omului absolut nimic.

Raport pentru Chade Fallstar, nesemnat

Refacerea cicatricelor mi-a întârziat însănătoşirea. În următoarele trei zile, m-am retras în mine însumi, străduindu-mă doar să-mi recapăt sănătatea. Am dormit, am mâncat şi iar am dormit. Am rămas în odaia de lucru. De mâncare îmi aducea chiar Chade. Nu cu regularitate, dar asta nu mă deranja, fiindcă îmi lăsa de-ale gurii din belşug, iar pe cămin puteam să-mi fac ceai sau să-mi încălzesc supa.

Încăperea n-avea ferestre, aşa că, pentru mine, timpul îşi pierduse înțelesul. Îmi redobândisem obiceiurile de lup, adoptate vreme de mulți ani. Eram foarte vioi în zori şi în amurg, şi atunci studiam pergamentele. Pe urmă mâncam şi moțăiam lângă foc, sau dormeam în pat tot restul zilei. Dar, când eram treaz, nu-mi petreceam tot timpul citind. Mă distram şi îl distram şi pe Gilly ascunzând, în lipsa lui din odaie, bucățele de carne şi uitându-mă cum le descoperea la întoarcere. Făuream obiecte fără însemnătate, după cum mi se năzărea. Am făcut o tablă pentru Jocul Pietrelor, trăgând pe ea linii cu vârf de fier încins în foc, şi am cioplit piesele dintr-un fanon de balenă, pe care mi-a dat Chade voie să-l folosesc. Le-am vopsit pe unele în roşu, pe altele în negru, şi am lăsat tot atât de multe nevopsite. Însă am sperat zadarnic să joc o partidă cu bătrânul asasin. Îmi vorbea câte puțin despre studiile lui legate de Meşteşug şi era întotdeauna

grăbit. Probabil spre binele meu. Când eram singur dormeam mai mult şi mai adânc.

În privința noutăților din castel era zgârcit la vorbă. Dar puținul pe care-l storceam de la el mă îngrijora. Regina încă nu-şi încheiase tratativele cu negustorii din Bingtown, dar le îngăduise cu grație ducilor de Shoaks şi Farrow să facă incursiuni în Chalced de-a lungul hotarelor lor după bunul plac. Nu era vorba de o declarație de război oficială, dar numărul jafurilor şi raidurilor de la granița dintre cele Şase Ducate şi Statele Chalced avea să crească, şi asta cu binecuvântarea ei tacită. Nu era cine ştie ce noutate. Sclavii din Chalced ştiau de generații că-şi puteau câştiga libertatea dacă izbuteau să fugă în cele Şase Ducate. Şi, odată eliberați, se întorceau adesea împotriva foştilor lor stăpâni şi treceau peste graniță turmele şi cirezile pe care le avuseseră cândva în grijă. Cu toate astea, negoțul dintre Chalced şi cele Şase Ducate continua şi prospera. Însă ar fi încetat dacă regatul nostru trecea, pe față, de partea Bingtownului.

Războiul dintre oraşul negustorilor şi Chalced pusese stavile urâte în calea fluxului de informații trimise de spionii lui Chade din regiunea lor. Trebuia să se bizuie pe istorisiri la a doua sau chiar la a treia mână, care, aşa cum era de aşteptat, ajungeau adesea să fie contradictorii. Aşa că ne îndoiam amândoi de adevărul „faptelor” din rapoarte. Da, negustorii din Bingtown aveau o

crescătorie de dragoni undeva, departe, în susul Râului Sălbatic. Un dragon matur fusese văzut în zbor sau poate fuseseră chiar doi. Erau descrişi în mai multe feluri, ba albaştri la culoare, ba argintii, ba albaştri cu argintiu. Negustorii din Bingtown hrăneau dragonii, care le păzeau în schimb portul. Însă nu se îndepărtau de țărm decât atât cât se puteau fără să-l piardă din vedere; de aceea corăbiile din Chalced continuau să amenințe şi să jefuiască în larg flota negustorilor. De ferma de dragoni aveau grijă nişte corcituri, jumătate dragoni şi jumătate oameni. Şi se afla în mijlocul unui oraş frumos, cu pietre prețioase superbe strălucind noaptea pe ziduri. Oamenii care trăiau acolo preferau să locuiască în castele de lemn superbe din vârfurile unor arbori uriaşi.

Astfel de informații mai mult ne iritau decât ne luminau.

— Crezi că ne-au mințit când ne-au povestit despre dragoni? l-am întrebat pe Chade.

— Nu, probabil că ne-au spus adevărul, mi-a răspuns el scurt. Spionii sunt buni ca să ne ofere alte versiuni ale acestui adevăr, ca să le putem pune pe toate laolaltă şi să ne scoatem din ele adevărul propriu. Însă ce-avem aici nu ne satisface setea de adevăr, e de-ajuns doar ca să ne chinuiască. Ce putem deduce cu certitudine din toate zvonurile? Doar că a fost văzut un dragon şi că undeva, pe cursul Râului Sălbatic, se petrece ceva neobişnuit.

Cu asta a încheiat subiectul. Însă eu bănuiam că ştia mult mai mult decât recunoştea şi că mai avea pe cap şi altele, despre care nu-mi povestea nimic. Aşa că-mi petreceam zilele dormind, studiind şi odihnindu-mă. Odată, căutând printre pergamentele lui unul în care îmi aminteam că găsisem istoria Jamailliei, am dat peste penele de pe plaja comorilor. Le-am privit o vreme în semiîntuneric, apoi le-am dus pe masa de lucru a lui Chade. Acolo le-am cercetat într-o lumină mai bună. Până şi simpla lor atingere mă umplea de neliniște. Îmi readuceau aminte de zilele petrecute pe plaja aceea dezolantă şi mă făceau să-mi pun o sută de întrebări.

Erau cinci cu totul, de mărimea celor curbate, din coada unui cocoş mic. Fuseseră sculptate fără să se piardă niciun detaliu, astfel încât toate nervurile se conturau clar, unele lângă altele. Păreau făcute dintr-un lemn cenuşiu, deşi îmi cântăreau bizar de greu în palmă. Le-am încercat cu tăişul mai multor lame; cel mai ascuțit n-a lăsat decât o urmă subțire, o zgârietură argintie. Dacă era lemn, atunci era aproape tot atât de dur ca metalul. Cel care le sculptase cunoştea o şmecherie, le făcuse să reflecte lumina într-un mod bizar. Erau de un cenuşiu lipsit de luciu, dar, dacă le priveam cu coada ochiului, culoarea părea să se prelingă de-a lungul lor. Nu aveau niciun miros aparte. Am atins-o pe una cu limba şi am simțit, vag, gustul apei de mare, urmat de unul

amar. Atâta tot.

După ce le studiasem folosindu-mi toate simțurile, mi-am recunoscut înfrângerea. Nu le puteam dezlega misterul. Mă gândeam că şi-ar fi găsit locul potrivit pe coroana cu cocoşi a bufonului. M-am întrebat din nou de unde apăruse obiectul acela straniu. Îl avusese înfăşurat într-o bucată de țesătură de o asemenea frumusețe, încât nu putea fi decât din Bingtown. Însă diadema veche, de lemn, avea o înfățişare prea umilă ca să vină dintr-un oraş al minunilor şi al Magiei. Când îmi arătase coroana străveche, o recunoscusem imediat. O mai văzusem o dată, într-un vis. Atunci fusese plină de culoare, cu pene strălucitoare deasupra diademei, unde se înclinau în bătaia vântului. O purta o femeie, cu pielea încă şi mai palidă decât a bufonului, şi oamenii dintr-un oraş străvechi, de-al Străbunilor, îşi întrerupseseră o festivitate ca s-o asculte şi să râdă de cuvintele ei batjocoritoare. Bănuisem că era un soi de măscărici. Acum m-am întrebat dacă nu trecusem cu vederea o semnificație mai subtilă. M-am uitat la penele răsfirate în evantai şi m-a cuprins brusc un tremur. Penele ne legau, am ştiut-o dintr-odată, străbătut de un fior rece. Ne legau, pe bufon şi pe mine, nu doar unul de altul, ci şi de o altă viață. M-am grăbit să le înfăşor într-o bucată de pânză. Mi le-am ascuns sub pernă.

De ce ajunseseră tocmai la mine? Nu-mi puteam da seama ce însemna asta, dar nu voiam să discut

cu Chade despre ele. Bănuiam că era cu putință să aibă bufonul un răspuns şi mă ruşinam fiindcă nu mă trăgea inima să i le arăt. Nu numai din cauza prăpastiei pe care o deschisese cearta între noi, ci şi fiindcă lăsasem să se scurgă atât de mult timp fără să pomenesc de ele. Ştiam că nimic din toate astea n-avea să se schimbe dacă mai aşteptam. Dar mă simțeam prea slăbit ca să-i înfățişez penele. Aşa că dormeam cu ele sub pernă în fiecare noapte.

În miezul celei de a treia nopți din odaia de lucru, Nettle mi-a invadat somnul. A apărut ca o femeie plângând. În visul meu, o statuie stătea în şuvoiul lacrimilor pe care le vărsa. Ele îi erau strai argintiu şi suferința o înconjura ca o ceață. O vreme pur şi simplu am privit-o plângând. Fiecare lacrimă argintie prelinsă pe obraz cădea, devenind fir de borangic, şi făcea parte din veşmântul ei înainte de a se preschimba în torentul care curgea pe lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o într-un târziu.

Dar nu mi-a răspuns, a continuat să plângă. M-am apropiat de ea şi, în cele din urmă, i-am pus mâna pe umăr, aşteptându-mă să simt răceala pietrei. În schimb, s-a întors spre mine cu ochii cenuşii precum ceața. Cu ochi făcuți din lacrimi.

— Te rog, am spus. Te rog, vorbeşte cu mine. Îmi spui de ce plângi?

Şi, dintr-odată, era Nettle. Şi-a sprijinit fruntea

de umărul meu şi a plâns pe el. Până atunci, ori de câte ori o întâlnisem în vise, avusesem senzația că venise să mă caute. De data asta simțeam că venisem eu la ea, atras de amărăciunea ei într-un loc de obicei numai al ei. Nu eram un oaspete nepoftit, ci doar unul sosit pe neaşteptate.

Ce s-a întâmplat?

Ştiam chiar şi în somn că îi vorbeam prin Meşteşug.

Se ceartă. Chiar şi atunci când nu vorbesc, cearta atârnă între ei ca pânzele de păianjen. Şi orice cuvânt rostit, indiferent de cine, îşi găseşte locul în cearta lor. Se poartă ca şi cum n-ar fi cu putință să-i iubesc pe amândoi, ca şi cum ar trebui să aleg între ei. Şi nu pot.

Cine se ceartă?

— Tata şi fratele meu. S-au întors acasă cu bine, aşa cum ai spus. Dar, imediat ce-au coborât de pe cal, am simțit furtuna dintre ei. Habar n-am ce-a stârnit-o. Tata nu vrea să vorbească despre asta şi i-a interzis şi fratelui meu s-o facă. E ceva ruşinos, sumbru, oribil. Un lucru pe care fratele meu vrea totuşi să-l facă. Şi-o doreşte din toată inima. Nu ştiu de ce. Swift a fost întotdeauna un băiat atât de bun; liniştit, blajin, ascultător. Ce-ar putea fi acest ceva pe care l-a descoperit, după care tânjeşte atât de mult şi care îl scârbeşte atât de tare pe tata?

Aproape că-i simțeam mintea bâjbâind printre bănuieli urâte, legate de fratele ei blajin. Îşi dorea

nespus să afle ce-l făcea de ocară în ochii tatălui lor. Nu era în stare să-şi imagineze nimic destul de rău săvârşit de un băiat de vârsta lui. Aşa că începea să-şi creadă tatăl irațional. Însă nu-şi putea imagina nici aşa ceva. Prin urmare, speculațiile ei se împleticeau printre două idei de neacceptat. Şi asta în vreme ce, în casa lor, încordarea creştea fără încetare.

— Nu-l lasă pe fratele meu să iasă afară fără el. Cât e ziua de lungă, trebuie să-l însoțească pe tata oriunde ar avea treabă. Numai că nu-i e îngăduit să-l ajute când antrenează sau când îngrijeşte caii. Trebuie să stea pur şi simplu să-l privească. Mie şi fraților mei mi se pare lipsit de sens. Dar ori de câte ori întrebăm ceva, tata devine foarte aspru şi foarte tăcut. Ne face pe toți să ne simțim groaznic şi nu ştiu cât mai poate îndura fratele meu. Mă tem că va face cine ştie ce de disperare.

Ce te temi c-ar putea să facă?

— Nu ştiu. Dacă aş şti, aş putea să-l împiedic.

Nu-mi dau seama cum aş putea să te-ajut.

Mi-am mărginit gândul cu mare grijă, desprinzându-l de tot ce ştiam. Ce-ar fi crezut ea despre Swift dacă ar fi aflat că avea Har? Şi cum vorbeau Burrich şi Molly în casa lor despre această magie, dacă o făceau vreodată? Nu-mi povestise şi ce făcea şi ce spunea mama ei despre tot ce se petrecea. Iar eu nu găseam destul curaj ca să întreb.

— Nici nu m-am gândit c-ai putea, Umbră de

lup. De aceea nici n-am venit la tine. Dar mă bucur că ai venit tu la mine, chiar dacă nu poți să m-ajuți. A oftat. Când ridici ziduri în calea mea, mă simt mai singură decât pot să explic, chiar şi pentru mine însămi.

Ai fost atât de multă vreme acolo, la marginea viselor mele, privindu-le prin mine. Pe urmă te-ai dus altundeva. Şi nu ştiu de ce. Nu ştiu nici măcar cine sau ce eşti de fapt. Vrei să mă lămureşti?

Nu pot.

Mi-am auzit asprimea propriului refuz şi un ecou al Meşteşugului mi-a adus durerea pe care i-o pricinuise ei. Împotriva voinței mele, m-am simțit încercând să-mi îndulcesc răspunsul.

Nu-ți pot explica. Într-un fel, sunt un pericol pentru tine, de aceea mă străduiesc să stau deoparte. Nu ai cu adevărat nevoie de mine. Însă voi veghea asupra ta şi te voi apăra, pe toate căile pe care pot s-o fac. Şi voi veni la tine când o să cred că este nevoie.

— Te contrazici. Eşti un pericol care-o să mă apere? Nu am nevoie de tine, dar vei veni când crezi că am nevoie? Vorbeşti fără sens.

Da. Fără sens, am recunoscut cu simplitate. *Şi tocmai de aceea nu-ți pot explica, Nettle. Nu-ți pot da decât un singur sfat: ceea ce se petrece între tatăl şi fratele tău e numai şi numai treaba lor. Nu lăsa asta să stea între tine şi oricare dintre ei, oricât de greu ți-ar fi. Nu-ți pierde încrederea nici în unul, nici în celălalt. Şi iubeşte-i pe amândoi cum i-ai iubit*

mereu.

— De parcă aş putea să nu-i mai iubesc, a spus cu amărăciune. Dacă ar fi cu putință, nu m-ar mâhni tot ce-şi fac unul altuia.

Şi aici am dispărut din visul ei. O astfel de întâlnire cu fiica mea nu mi-a adus mie niciun fel de alinare şi sunt sigur că ei i-a oferit prea puțină. Îngrijorarea ei a devenit îngrijorarea mea. Burrich fusese întotdeauna sever, dar corect, aşa cum înțelegea el corectitudinea. Cu mine fusese întotdeauna aspru, dar niciodată crud. Poate că-mi mai trăsese câte-o palmă când îl iritasem şi câte-un ghiont când îşi pierduse răbdarea, dar nu mă bătuse decât foarte rar. În puținele dăți când mă burduşise voise să mă învețe o lecție, nu să mă facă să sufăr. Privind în urmă, înțelegeam că toate pedepsele fizice primite din partea lui fuseseră întemeiate. Însă mă temeam că Swift avea să-l sfideze pe față, aşa cum nu-mi stătuse mie în obicei, şi nu ştiam care puteau fi urmările. Era convins că singurul băiat pe care-l primise în grijă avusese parte de o moarte oribilă fiindcă el nu fusese în stare să-l convingă să renunțe la Har. Oare se credea dator să-şi apere fiul de o soartă asemănătoare, indiferent de câtă asprime ar fi fost nevoie ca să izbândească? Mă temeam pentru amândoi şi n-aveam cum să-mi spulber teama.

În zorii celei de a patra zile, m-am trezit simțindu-mă mai puternic, dar fără astâmpăr. Am hotărât că mă înzdrăvenisem îndeajuns ca să ies

din odaie şi să umblu prin castel. Era timpul să-mi reiau viața. Mi-am luat penele de sub pernă. Şi am coborât în odaia lui Tom Badgerlock ca să-mi pun haine curate. Abia închisesem în urma mea uşa către scara secretă când am auzit o bătaie în cealaltă. Am ajuns lângă ea din doi paşi şi am deschis-o. Lordul Auriu a tresărit şi s-a tras înapoi.

— Ei, s-ar părea că, până la urmă, s-a trezit. S-a şi îmbrăcat. Bun. Te simți mai sigur pe tine, Tom Badgerlock?

— Oarecum, am răspuns, încercând să mă uit pe lângă el ca să văd pentru cine era toată mascarada.

Abia am avut timp să observ expresia şocată cu care îmi fixa cicatricele reapărute când Hap aproape că l-a îmbrâncit ca să-l dea deoparte şi s-ajungă la mine. Băiatul meu m-a prins de umeri şi m-a privit cu spaimă.

— Arăți groaznic. Întoarce-te în pat, Tom.

Pe urmă, aproape fără să răsufle, s-a întors spre Lordul Auriu.

— Îmi cer iertare, domnul meu. Aveai dreptate, dar eu credeam că mă amăgeşti spunându-mi cât de bolnav este. Ai făcut bine ținând toți oaspeții departe de uşa lui. Acum îmi dau seama. Mă rog cu umilință să fiu iertat pentru toate vorbele mele necuviincioase.

Bufonul şi-a dres uşor glasul.

— Ei, nici nu m-aşteptam din partea unui băiat

de la țară să aibă maniere de curtean, şi înțeleg că ți-ai făcut foarte multe griji pentru tatăl tău. Aşa că, oricât de puțin mi-ar fi plăcut că ai dat buzna peste mine la ore scandaloase şi că te-ai purtat ca un necioplit când nu te-am lăsat s-ajungi la Tom, te iert pentru toate. Şi sper că n-o să mi-o luați în nume de rău dacă mă retrag, în timp ce vă bucurați de vizită.

Ne-a întors spatele şi ne-a lăsat singuri în mica mea odaie. Hap n-a fost nevoit să mă îndemne prea mult să m-aşez pe patul scund.

Lungul drum pe scările şerpuitoare ale lui Chade mă istovise. Hap s-a aşezat alături şi a rămas cu o mână pe umărul meu. Mi-a cercetat fața şi mi-a privit obrajii supți cu milă, prin ochii îngustați.

Mă bucur atât de mult să te văd, a spus cu voce crispată.

S-a mai uitat câteva clipe la mine, cu toate trăsăturile încordate de emoție. Pe urmă ochii i s-au umplut brusc de lacrimi, şi-a îngropat fața în palme şi a început să se legene înainte şi înapoi pe marginea patului meu.

— Tom, am crezut că erai pe moarte, a izbutit să spună printre degete.

Pe urmă a rămas tăcut, în luptă cu plânsul care amenința să-l potopească. I-am înconjurat umerii cu brațul şi l-am lipit de mine.

Îl zguduiau suspine fără lacrimi. Era din nou băiatul meu şi era foarte speriat. A început să vorbească întretăiat, gâfâind.

— De când te-au adus aici, am venit în fiecare zi, înainte de răsăritul soarelui, şi Lordul Auriu mi-a spus în fiecare zi că erai prea slăbit ca să primeşti vizite. La început am avut răbdare, dar în ultimele câteva zile… A înghiţit în sec. M-am purtat foarte grosolan, Tom. A fost groaznic. Sper că asta n-o să se răsfrângă asupra ta. Am fost, pur şi simplu…

I-am vorbit la ureche, calm, liniştindu-l.

— Am fost foarte bolnav şi încă mă refac foarte încet. Dar n-o să mor, fiule. Nu acum. O să mai fiu aici o vreme pentru tine. Iar Lordul Auriu ți-a spus deja că te iartă.

Mi-a luat o mână într-ale lui şi a strâns-o. Câteva clipe mai târziu, şi-a îndreptat spatele şi şi-a întors fața spre mine. Obrajii îi şiroiau de lacrimi.

— Am crezut c-o să mori şi că n-o să-ți mai pot spune niciodată că-mi pare r-r-rău. Fiindcă m-am purtat aşa cum m-am purtat. Ştiam că aproape nu-ți mai păsa de mine, fiindcă abia dacă-mi mai vorbeai şi nu mai veneai să mă vezi. Şi pe urmă ai fost rănit, şi eu n-am reuşit s-ajung la tine în închisoarea aia. N-am putut s-ajung nici pe urmă, după ce te-au adus aici. Şi nu mă puteam gândi decât c-aveai să mori crezându-mă şi prost, şi nerecunoscător, după tot ce-ai făcut pentru mine. Ai avut dreptate, să ştii. Ar fi trebuit să te-ascult. Voiam atât de mult să-ți spun asta! Ai avut dreptate. Acum am văzut, am aflat.

— Ce? am întrebat, cu inima grea, fiindcă ştiam deja răspunsul.

A fornăit şi şi-a ferit privirea.

— Despre Svanja. A continuat cu voce mai groasă, mai profundă. M-a părăsit, Tom. Pur şi simplu. Şi auzisem deja că şi-a găsit pe altcineva – sau poate a avut mereu pe altcineva. Un corăbier de pe vasele alea mari, pentru negoț.

Şi-a coborât privirea către podeaua dintre picioarele sale. A înghițit în sec.

— Bănuiesc că au fost… apropiați înainte de ultima plecare a corabiei lui, în primăvară. Acum el s-a întors, cu cercei de argint pentru ea, şi cu rochii frumoase, şi cu parfum din mirodenii de foarte departe. Şi cu daruri pentru părinții ei. Care-l găsesc pe placul lor. Hap vorbea cu voce din ce în ce mai înceată, aşa că abia i-am desluşit ultimele cuvinte. Dacă aş fi ştiut… a adăugat, şi glasul i s-a stins.

Pentru mine, cel mai bun lucru era să păstrez tăcerea.

— Am aşteptat-o o noapte întreagă şi pur şi simplu n-a apărut. Am fost foarte îngrijorat, m-am temut pentru ea. Mi-a fost frică să nu i se fi întâmplat ceva rău pe drumul către locul nostru de întâlnire. Şi, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinți şi m-am dus la ea acasă. Tocmai mă pregăteam să bat la uşă, când am auzit râsete înăuntru. Şi n-am mai îndrăznit să bat, fiindcă taică-său nu mă poate suferi. Mama ei nu mă ura

chiar atât de mult, dar, după ce te-ai încăierat cu el… Ei. Oricum. Aşa că mi-am închipuit că Svanja nu putuse să iasă, ei, să se furişeze ca s-ajungă la mine. Fiindcă, ştii, taică-său începuse să n-o mai scape din ochi. Hap a şovăit, înroşindu-se. E ciudat. Când mă uit acum în urmă, totul mi se pare ruşinos, copilăresc. Noi furişându-ne tot timpul, ascunzându-ne de tatăl ei, ea minţindu-şi mama ca să-şi facă rost de timp pe care să-l petrecem împreună. Dar nu mi s-a părut mereu astfel, nu, nicidecum. Părea romantic şi, ei, predestinat. Aşa spunea Svanja mereu. Că era menit să fim împreună şi că nu trebuia să lăsăm pe nimeni şi nimic să ne despartă. Că minciunile şi amăgirile nu contau, pentru că noi doi, împreună, eram un adevăr pe care nimeni nu putea să-l nege. Şi-a frecat fruntea cu încheieturile palmelor. Şi eu am crezut-o. Am crezut totul.

— Dacă n-ai fi crezut-o, am comentat, oftând, ceea ce ai făcut n-ar fi fost doar prostie, ar fi fost de neiertat. Asta e.

Şi am amuţit, întrebându-mă dacă nu cumva înrăutăţisem lucrurile.

— Am fost atât de prost, a recunoscut după ceva timp. Iar partea cea mai rea e că, dacă s-ar întoarce la mine, aş primi-o fără şovăire. Aşa necredincioasă cum ştiu c-a fost, mai întâi faţă de el şi apoi faţă de mine, aş primi-o, chiar dacă ar trebui să mă întreb apoi dacă sunt în stare s-o păstrez.

Pe urmă, după ceva timp, m-a întrebat încet:

— Asta ai simțit şi tu când ți-am spus că Starling e măritată?

Grea întrebare, mai ales fiindcă nu voiam să-i mărturisesc că pe Starling n-o iubisem niciodată.

— Nu cred că două suferințe pot fi vreodată identice, Hap, m-am mulțumit să răspund. Dar, da, m-am simțit şi eu ca un prost.

— Eu am crezut c-o să mor, a spus cu patimă. A doua zi, meşterul Gindast m-a trimis în oraş, cu treabă. A început să aibă încredere în mine când e vorba de cumpărături, fiindcă țin întotdeauna cont şi de ceea ce-şi doreşte, şi de preț. Aşa că mergeam grăbit, când am văzut o pereche apropiindu-se de mine. Şi mi-am spus, uite ce bine seamănă fata asta cu Svanja, parcă i-ar fi soră. Şi pe urmă mi-am data seama că era chiar Svanja, dar cu cercei de argint şi cu un şal violet, de-o nuanță cum nu mai văzusem niciodată. Iar bărbatul de lângă ea o ținea de braț şi ea se uita în sus, la el, exact la fel cum obişnuia să se uite la mine. Nu mi-a venit să cred. Am rămas locului, cu gura căscată, şi, când au trecut pe lângă mine, ea m-a privit. Şi s-a înroşit toată, Tom, dar s-a prefăcut că nu mă cunoaşte. Iar eu… n-am ştiut ce să fac. Ne-am furişat tot timpul atât de mult, încât n-am gândit că, ei, poate bărbatul îi era unchi, sau era un cunoscut de-al tatălui ei, şi ea fusese nevoită să se poarte ca şi cum aş fi fost un străin. Dar am ştiut totuşi, încă de atunci, că nu

era aşa. Iar peste două zile, când am intrat la *Porcul Pârlit* sperând să dau de ea, bărbații din tavernă m-au luat în râs, întrebându-mă cum mă simțeam în chip de plevuşcă acum, când peştele cel mare muşca momeala din nou. N-am priceput ce voiau să spună, dar m-au lămurit repede. Cu toate amănuntele. Tom, nu m-am mai simțit niciodată atât de umilit. Am fugit pur şi simplu şi mi-e ruşine să mă întorc, sau chiar să mai dau ochii cu cei doi. O parte din mine ar vrea s-o facă, să-i spună corăbierului cât de necredincioasă e Svanja, iar ei, că am descoperit cât de puțin prețuieşte. Însă o altă parte tânjeşte să se bată cu el şi să-l înfrângă, ca să văd dacă aşa aş putea s-o recapăt pe ea. Mă simt idiot şi laş deopotrivă.

— Nu eşti niciuna, nici alta, l-am asigurat, deşi ştiam că nu putea să mă creadă. Să laşi toată povestea baltă e cel mai înțelept lucru pe care-l poți face. Luptă-te cu el şi recâştig-o pe ea, şi cu ce-o să te-alegi? C-o femeie cu nimic mai bună decât o cățea în călduri, care se-mperechează cu cel mai puternic dulău. Aruncă-i ei adevărul în față şi-o să te privească de sus, ca să te simți şi mai umilit. Şi, dacă asta-ți aduce vreun strop de alinare, gândeşte-te că Svanja o să fie uimită fiindcă ai renunțat la ea cu uşurința cu care vei lăsa impresia c-o faci.

— Amară alinare, Tom. Pe lumea asta există şi femei credincioase bărbaților lor?

A pus întrebarea cu o voce atât de obosită, încât

mi s-a rupt inima văzându-l cu toate iluziile spulberate la o vârstă atât de fragedă.

— Da, există, am răspuns cu hotărâre. Iar tu eşti foarte tânăr, ai toate şansele s-o întâlneşti pe una dintre ele.

— Nu tocmai, a spus Hap. Şi s-a ridicat brusc. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet trist. Pentru că n-am timp s-o caut, Tom. Îmi pare rău că nu-ți pot face decât o vizită atât de scurtă, dar trebuie să fug ca s-ajung înapoi la atelier, la timp. Bătrânul Gindast e un tiran. De când a aflat că ai fost rănit, m-a lăsat să vin aici în fiecare zi, dis-de-dimineață, ca să încerc să te văd, dar vrea să stau seara la lucru, să termin ce am de făcut.

— E înțelept. Munca e cel mai bun leac când vrei să uiți de griji. Şi ca să-ți vindeci inima frântă. Lasă-te absorbit de ea şi nu te mai mustra pentru prostie. În privința asta, toți oamenii îşi fac partea lor de greşeli.

A rămas câteva clipe nemişcat, cu ochii la mine. Pe urmă a clătinat din cap.

— De fiecare dată când cred că am devenit ceva mai matur, mă uit la mine şi mă văd purtându-mă din nou ca un copil. Am venit să te văd, bolnav de grijă pentru tine, şi, imediat ce m-am convins că te poți ține pe picioare, ei bine, n-am făcut altceva decât să-ți împuiez urechile cu necazurile mele. Nu mi-ai povestit nimic din toate cele prin care ai trecut.

Am izbutit să zâmbesc.

— Şi aşa şi trebuie să lăsăm lucrurile, fiule. N-a fost nimic de care să-mi amintesc cu plăcere. Să lăsăm asta în urmă.

— Deocamdată. Mâine vin să te văd din nou.

— Nu, nu, să n-o faci. Dac-o să vii în fiecare zi, după cum îmi dau seama că ai de gând, ştiu cât de obosit şi de plictisit o să fii. Vindecarea mea merge bine, după cum vezi. Curând o să cobor eu în oraş ca să ne întâlnim, şi-o să-i cer lui Gindast să-ți dea o întreagă după-amiază liberă, ca să putem sta de vorbă.

— Mi-ar plăcea, a spus, şi mi-a crescut inima când i-am simțit sinceritatea din glas.

M-a îmbrățişat înainte de a pleca şi m-am temut că puterea lui tinerească avea să-mi frângă oasele slăbite. Pe urmă a ieşit, şi l-am urmărit cu privirea. Pentru prima oară după mai multe luni, simțeam că-l am din nou pe Hap al meu, mi-am spus, în vreme ce mă trudeam să-mi iau haine curate şi să intru în ele. Uşurarea pe care-o simțeam fiindcă-l recăpătasem era întinată de vinovăție. Nu-l puteam împiedica să devină bărbat. Nu trebuia să m-aştept să fie „Hap al meu“ mai mult decât se putea aştepta Chade să fiu eu „băiatul” lui. Să mă simt uşurat fiindcă inima lui frântă şi dezamăgirea mi-l redaseră şi-l convinseseră de înțelepciunea mea era un soi de trădare. La următoarea noastră întâlnire trebuia să-i mărturisesc nu că ştiusem că Svanja avea să-l înşele, ci doar că avea să-i abată atenția de la

ucenicie. Dar gândul la o asemenea destăinuire nu mă încânta.

Odată îmbrăcat, am trecut din odaia mea în a Lordului Auriu. Nu mă mai clătinam pe picioare, dar trebuia să merg totuşi încet, cu mare grijă. Pajul lui încă nu-i adusese micul dejun. Masa era goală. El stătea în faţa focului şi părea obosit. L-am salutat cu o înclinare a capului, apoi am pus pe masă penele înfăşurate într-o bucată de pânză.

— Cred că astea îți sunt destinate, am spus fără nicio inflexiune în glas.

Am desfăcut pânza, timp în care el s-a ridicat de pe scaun şi a venit să vadă ce făceam. M-a urmărit din priviri, fără să scoată nicio vorbă, până când am aşezat penele una lângă alta, pe un singur rând.

— Sunt extraordinare. Unde ai dat peste ele, Badgerlock? a spus într-un târziu, şi am simțit că tăcerea mea îi smulsese întrebarea.

Iar accentul jamaillian al Lordului Auriu, la care nu renunțase, m-a usturat ca o palmă.

— Când am intrat cu Dutiful în stâlpul Meşteşugului, am ajuns pe o plajă. Le-am adunat de acolo, de pe linia fluxului. Zăceau ca nişte epave printre bucăți de lemn plutit şi alge. Mergând, am dat rând pe rând peste ele.

— Interesant. N-am mai auzit niciodată povestea asta.

Sub nepăsarea replicii lui se simțea o întrebare nerostită. Îi ascunsesem înadins descoperirea mea

sau uitasem de ea fiindcă nu-i dădusem importanță? I-am oferit cel mai bun răspuns de care am fost în stare:

— Timpul petrecut pe plaja aia încă mi se pare straniu. Rupt de orice altceva. Când m-am întors, s-au petrecut atât de multe: lupta pentru recâştigarea lui Dutiful, moartea lui Ochi întunecați şi apoi drumul nostru de întoarcere aici, în castel, când n-am putut sta de vorbă cu tine între patru ochi. Pe urmă, odată ajunşi la Buckkeep, au urmat logodna şi tot restul.

Găsisem nişte scuze, dar păreau şubrede. De ce nu-i spusesem nimic despre pene?

— Le-am dus în odaia de lucru a lui Chade. Şi niciodată n-a părut să fie momentul potrivit.

El se holba pur şi simplu la pene. Le-am mai privit şi eu. Aşa cum stăteau una lângă alta pe pânza grosolană, cenuşiul lor uniform sporea impresia că n-aveau nimic aparte. Şi în acelaşi timp păreau deosebit de stranii, prea fără cusur ca să fi fost făurite de mâna omului şi totuşi fără nicio îndoială lucrate de ea. Mă simțeam bizar de puțin îndemnat să le ating.

— Înțeleg, a spus Lordul Auriu în cele din urmă. Ei, îți mulțumesc că mi le-ai arătat.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre cămin.

N-am fost în stare să pricep ce se petrecea. Am făcut încă o încercare.

— Bufonule. Cred că sunt din Coroana cu cocoşi.

— Ai dreptate, fără nicio îndoială, mi-a răspuns cu voce egală, fără nicio urmă de interes.

S-a aşezat în faţa căminului şi şi-a întins picioarele spre el. O clipă mai târziu, şi-a încrucişat braţele şi şi-a afundat bărbia în piept. A rămas cu ochii la foc.

M-a străbătut o răbufnire de furie, ca o flacără purificatoare. Pentru o clipă, am vrut să-l înşfac şi să-l zgâlţâi, să-i cer să fie din nou bufonul pentru mine. Pe urmă furia a dispărut şi eu am rămas tremurând, îngrețoşat. Apoi am simțit că-l ucisesem cumva pe bufon, că-l nimicisem când îi cerusem să-mi răspundă la întrebări care plutiseră întotdeauna între noi nerostite. Ar fi trebuit să ştiu că n-aveam cum să-l înțeleg vreodată, nu aşa cum înțelegeam alți oameni. Între noi doi, explicațiile nu fuseseră nicicând de vreun folos. Încrederea da. Însă eu stricasem totul. Ca un copil care face bucăți ceva, dornic să înțeleagă cum merge, şi rămâne cu un pumn de piese. Poate că nu mai avea cum să redevină bufonul, aşa cum nu mai puteam eu să redevin băiatul de la grajduri, care-l ajuta pe Burrich. Poate că legătura dintre noi se schimbase prea din adânc ca să mai putem fi unul pentru altul, Fitz şi bufonul. Poate că Tom Badgerlock şi Lordul Auriu erau tot ce ne mai rămăsese.

M-am simțit dintr-odată istovit, iarăşi cuprins de slăbiciune. Am înfăşurat din nou penele în bucata de pânză, fără să mai scot nicio vorbă. Cu ele

strânse în pumn, m-am întors în camera mea şi am închis uşa. Am deschis-o pe cea secretă, mi-am închis-o şi pe ea în urmă şi am început lungul urcuş către odaia mea de lucru.

Când am ajuns în pat, tremuram de oboseală. M-am târât sub pături fără să mă dezbrac. Şi, după o vreme, am căzut într-un somn adânc. Câteva ore mai târziu, când m-am trezit, mi-era foame şi focul din cămin era aproape stins. M-am dat jos din pat, am mâncat şi am pus lemne pe foc; nimic din toate astea n-a părut să merite efortul. M-am adâncit în aşternut şi mi-am găsit din nou refugiu în inconştiență.

Când m-am trezit din nou, a fost fiindcă am simțit pe cineva aplecându-se asupra mea. Am sărit din somn cu un țipăt, în panică, şi l-am înşfăcat pe prinț de gât înainte de a-l recunoaşte. O clipă mai târziu, stăteam din nou pe pat, gâfâind în vreme ce mă părăsea spaima.

— Iertare, iertare, am izbutit să bâigui.

Prințul era la o bună distanță de mine, frecându-şi gâtul şi fixându-mă cu ochi holbați.

— Ce te-a apucat? m-a întrebat răguşit şi zbătându-se între furie şi groază.

Mi-am umplut gâtul uscat cu aer, simțindu-mi transpirația şi tremurul. Aveam ochii lipiți şi gura cleioasă.

— Iertare, am reuşit să repet. M-ai trezit prea brusc. M-ai speriat.

M-am străduit să ies de sub pături şi m-am dat

jos din pat clătinându-mă. Panica mea părea continuarea unui coşmar pe care nu mi-l aminteam. Mi-am rotit privirea prin odaie, confuz şi dezorientat. Thick stătea pe scaunul lui Chade, cu pantofii întinşi către foc. Purta tunică şi pantaloni de aceeaşi culoare, albastrul servitorimii din castel; păreau noi şi îi erau pe măsură. Cu cât timp înainte îmi propusesem să-i fac rost de haine şi de pantofi buni? Probabil că avuse Chade grijă de toate. Focul ardea vesel în cămin şi pe masă trona o tavă cu mâncare.

— Tu ai făcut asta? Mulțumesc.

M-am apropiat de masă şi mi-am turnat vin într-un pahar.

Prințul a clătinat din cap nedumerit.

— Ce să fac?

Am lăsat jos paharul pe care-l golisem. Gura îmi rămăsese uscată. Mi-am mai umplut un pahar, l-am băut şi pe acela, apoi mi-am tras răsuflarea.

— Mâncarea şi focul, l-am lămurit. Şi vinul.

— Nu. Erau aici când am sosit noi.

Simțurile îmi reveneau încetul cu încetul la normal şi inima mea îşi regăsea ritmul obişnuit. Probabil că, în timp ce dormeam, Chade venise şi plecase.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat pe prinț imediat ce m-am dezmeticit.

— M-a adus Thick.

La auzul numelui său, netotul a întors capul. Şi a răspuns la zâmbetul conspirativ al prințului cu

unul de acelaşi fel. Am simțit ceva trecând de la unul la altul, prea repede şi prea controlat ca să-l pot urmări. Thick a chicotit şi s-a răsucit din nou spre foc cu un oftat.

— N-ar trebui să fii aici, am spus cu asprime.

M-am aşezat la masă şi mi-am mai turnat vin. Mi-am pus palma pe capacul castronului cu supă de pe tavă. Abia dacă mai era călduț. Oricum, mi se părea prea greu să mănânc. Am băut vinul.

— De ce n-ar trebui să fiu aici? De ce n-ar trebui să cunosc secretele castelului în care voi fi cândva rege? Sunt considerat prea tânăr, prea prost sau prea nedemn de încredere?

Era un punct mult prea sensibil, nu mă aşteptasem să fiu nevoit să-l ating. I-am răspuns cu blândețe.

— Am crezut că nu vrea Chade s-ajungi în odaia asta.

— Probabil că nu vrea. Dutiful s-a aşezat la masă, lângă mine, în vreme ce-mi turnam din nou vin. Probabil că sunt mult mai multe lucruri pe care preferă Chade să le țină numai pentru el. Omul ăsta adoră secretele. A umplut castelul Buckkeep de ele, ca o coțofană care adună pietricele strălucitoare. Şi, din acelaşi motiv, vrea să le păstreze doar pentru sine. M-a privit cercetător. Ți-au reapărut cicatricele. Înseamnă că efectele lecuirii prin Meşteşug dispar?

— Nu. Le-am refăcut, cu ajutorul lui Chade. Ne-am gândit că e cel mai înțelept aşa. Scăpăm de

întrebări, înțelegi.

A dat din cap, dar a continuat să se holbeze la mine.

— Arăți, în acelaşi timp, mai bine şi mai rău decât înainte. Şi n-ar trebui să bei atâta vin înainte de a mânca.

— Mâncarea e rece.

— Ei, e destul de simplu s-o încălzim.

Tonul vocii lui mi-a dat de înțeles că nu era dispus să-mi tolereze prostia. Credeam că avea de gând să-l pună pe Thick la treabă. Dar a luat el însuşi castronul, a amestecat în el şi l-a acoperit la loc. Ca şi cum ar fi avut experiență la aşa ceva, i-a pus cârligul şi l-a atârnat deasupra flăcărilor. A rupt pâinea mică în două şi a pus-o pe o farfurie, în apropierea focului, să se încălzească şi ea.

— Vrei apă pentru ceai? Ți-ar face mult mai bine decât vinul pe care-l tot dai peste cap.

Mi-am pus paharul gol pe masă, dar nu l-am mai umplut.

— Uneori mă uluieşti. Pentru un prinț, ai cunoştințe surprinzătoare.

— Ei, ştii cum e mama. Slujitoarea poporului. Când eram mai mic, a vrut să mă educe ca pe Sacrificiul din Regatul Munților, adică să mă învețe să fac cele mai obişnuite treburi, ca un băiat de țăran. Când a văzut că în castelul Buckkeep era greu să mă învețe tot ce voia, a hotărât să mă dea în grija cuiva din afară, departe de servitorii care săreau să-mi îndeplinească orice dorință. Îşi dorea

să mă trimită o vreme în Regatul Munților, dar Chade a sfătuit-o să mă țină aici, în cele Şase Ducate. Aşa că ea s-a gândit că nu putea face decât un singur lucru. Când am împlinit opt ani, m-a trimis la Lady Patience să-i fiu paj vreme de un an şi jumătate. Nu e nevoie să-ți spun că acolo n-am fost tratat ca un prințişor răsfățat. În primele două luni, Lady Patience îmi tot uita numele. Însă m-a învățat o mulțime de lucruri minunate.

— Dar de la ea n-aveai cum să înveți să găteşti, am subliniat înainte de a apuca să-mi strunesc limba.

— Ah, dar am învățat, mi-a răspuns Dutiful, zâmbind cu gura până la urechi. N-am avut încotro. Dacă voia să-şi încălzească, noaptea târziu, ceva în camera ei, şi o lăsai s-o facă singură, ardea mâncarea şi umplea tot apartamentul de fum. De fapt, am învățat multe de la Lady Patience, dar ai dreptate. Gătitul nu e primul pe lista talentelor ei. Lacey m-a învățat cum să încălzesc mâncarea deasupra focului din cămin. Şi altele, o grămadă. Sunt în stare să croşetez mai bine decât jumătate din doamnele de la curte.

— Serios? am întrebat, pe tonul neutru al interesului prietenesc.

Amesteca în castron stând cu spatele la mine. Mirosul a devenit dintr-odată îmbietor. Mica mea cădere în greşeală trecuse neobservată.

— Da, serios. Dacă vrei, te învăț într-o zi.

A pescuit supa de deasupra flăcărilor, a mai amestecat o dată în ea, apoi a adus-o din nou pe masă, împreună cu pâinea.

— Lacey mi-a povestit că, în copilărie, tu n-ai învățat niciodată, a adăugat, punându-mi mâncarea în față, de parcă mi-ar fi fost paj. Că erai prea agitat ca să stai într-un loc atâta timp.

Îmi luasem lingura în mână. Am lăsat-o jos din nou. El s-a întors lângă foc şi s-a uitat la ibric.

— Încă nu e destul de fierbinte, a zis, apoi mi-a explicat. Lacey spunea întotdeauna că a fiert destul când aburul se înalță cu o palmă mai sus de cioc. Dar sunt sigur că atâta lucru ți-a spus şi ție. Şi ea, şi Lady Patience mi-au istorisit o droaie de poveşti despre tine. Însă aici, la Buckkeep, despre tine n-am auzit prea multe. Numele tău era pomenit alături de înjurături sau de regrete. Însă acolo era ca şi cum nimeni nu s-ar fi putut abține, deşi pe urmă Patience se simțea de multe ori distrusă şi plângea. Însă un singur lucru nu înțeleg. Ea te crede mort şi te jeleşte. În fiecare zi. Cum o poți lăsa să sufere astfel? Pe propria ta mamă!

— Lady Patience nu e mama mea, l-am contrazis cu voce firavă.

— Ea spune că este. Că a fost, s-a corectat cu amărăciune. Îmi tot repeta că, de fapt, ştie ce vreau să mănânc, să fac sau să port. „Nu fi ridicol”, spunea dacă protestam, insistând că preferam altceva.

„Ştiu totul despre băieți. Am avut cândva un fiu.” Şi fiul erai tu, a subliniat Dutiful, ca să fie sigur că nu-mi scăpase concluzia.

Am păstrat tăcerea. M-am gândit că încă nu mă vindecasem, că zilele petrecute în închisoare, în frig şi suferință, lecuirea prin Meşteşug şi refacerea cicatricelor şi, da, încercările mele de împăcare respinse de bufon mă slăbiseră şi mă secătuiseră. Aşa că tremuram şi mi se îngusta gâtlejul şi nu mă puteam gândi ce să fac când un secret păstrat atât de bine era deodată rostit cu glas tare. Am avut impresia că mă înghițea o beznă mai cumplită decât cele mai urâte efecte ale scoarței de spiriduş. M-au podidit lacrimile. M-am gândit că, poate, dacă nu clipeam, n-aveau să se prelingă. Poate, dacă stăteam destul de mult nemişcat, ochii mei aveau să le reabsoarbă.

Din ibric au început să se înalțe nori de abur şi Dutiful s-a dus să-l ia de pe foc. M-am grăbit să-mi şterg ochii cu mâneca. Prințul a adus ibricul care bolborosea şi a turnat apa fierbinte peste ierburile din ceainic. Pe urmă l-a dus înapoi, vorbindu-mi peste umăr. În glasul lui stins era ceva care mi-a dezvăluit că nepăsarea mea nu-l păcălise. Cred că a simțit cât de aproape de punctul unde m-aş fi pierdut cu firea mă adusese şi asta l-a îndurerat.

— Mama mi-a spus, a adăugat, aproape dezvinovățindu-se. Şi ea, şi Chade şi-au ieşit din minți când au aflat că erai în închisoare rănit.

Fiecare era plin de furie împotriva celuilalt şi nu izbuteau nicidecum să se pună de acord. Am fost de față când s-au certat. Ea a spus c-o să se ducă pur şi simplu în oraş, să te scoată din temniță. El a zis că nu trebuie, că n-ar fi reuşit decât să ne pună, pe tine şi pe mine deopotrivă, într-un pericol şi mai mare. Aşa că a spus c-o să-mi dezvăluie cine moare pentru mine acolo, jos; el a încercat să-i interzică aşa ceva. Ea a adăugat că venise timpul să aflu ce înseamnă să fii Sacrificiu pentru poporul tău. Pe urmă mi-au cerut să-i las singuri şi şi-au continuat cearta.

Dutiful a pus ibricul la loc, lângă cămin, şi s-a întors la masă, alături de mine. Ochii nu ni s-au întâlnit.

— Ştii ce vrea să spună când te numeşte pe tine Sacrificiu? Ştii cum te vede ea? Prințul a împins pâinea spre mine. Ar trebui să mănânci. Arăți groaznic. Cât te numeşte Sacrificiu, vrea să spună că eşti regele legitim al celor Şase Ducate. Probabil că asta vede în tine de când a murit tata. Sau de când s-a lăsat absorbit de dragonul lui.

Am tresărit şi mi-am întors ochii spre el. Kettricken chiar îi povestise totul şi, înțelegând asta, m-am cutremurat până în măduva oaselor. M-am uitat la Thick, care moțăia în fața focului. Prințul mi-a urmărit privirea. N-a scos nicio vorbă, dar netotul a deschis brusc ochii şi s-a răsucit spre el.

— Mâncarea asta e groaznică, i-a spus Dutiful.

Crezi că ne-ai putea aduce de la bucătărie ceva mai bun? Poate ceva dulce?

Pe fața lui Thick s-a lățit un zâmbet.

— Pot. Ştiu ce-au făcut acolo. Plăcintă cu fructe de pădure uscate şi cu mere.

S-a lins pe buze. Când s-a ridicat în picioare, i-am văzut, cu surprindere, pe pieptul tunicii, blazonul cu Cerbul Farseer.

— Du-te pe drumul pe care-am venit şi întoarce-te, te rog, tot pe-acolo. E important să ții minte asta.

Thick a dat din cap de mai multe ori.

— Important. Țin minte. O țin minte încă mult timp. Ies pe uşa frumoasă; vin înapoi tot pe uşa frumoasă. Şi numai când nu mă vede nimeni.

— Bravo, Thick. Nu ştiu cum m-am descurcat până acum fără tine.

În glasul prințului se simțea satisfacția, dar mai era ceva. Nu bunăvoință, ci… ah. Am înțeles. Mândria posesorului. Îi vorbea bondocului aşa cum îi vorbeşti unui câine ciobănesc foarte prețuit.

— L-ai făcut omul tău? Pe față? am întrebat, după plecarea lui Thick.

— Dacă bunicul meu a putut să aibă ca măscărici şi însoțitor un băiat albinos şi costeliv, eu de ce n-aş avea un netot?

M-am crispat.

— Sper că nu laşi curtenii să-şi bată joc de el.

— Sigur că nu. Aveai idee că ştie să cânte? Vocea lui le dă cântecelor o tonalitate stranie, dar notele

nu sunt false. Nu-l pot ține lângă mine tot timpul, dar suntem împreună destul de des ca să nu-i mai vorbească nimeni cu răutate. Şi faptul că putem comunica fără să fim auziți e de mare folos, fiindcă ştie când vreau să fie cu mine şi când vreau să plece. Prințul a dat din cap, mulțumii de sine însuşi. Cred că acum e mai fericit. A descoperit plăcerile oferite de o baie fierbinte şi de hainele curate. Şi i-am dăruit jucării simple, care-i plac. Un singur lucru mă îngrijorează. Femeia care-l ajută să-şi poarte de grijă mi-a povestit c-a mai întâlnit doi ca el. Şi spune că nu trăiesc la fel de mult ca oamenii obişnuiți, că Thick ar putea să fi ajuns deja foarte aproape de sfârşitul zilelor sale. Ştii cumva dacă e adevărat?

— N-am nici cea mai mică idee, prințul meu.

I-am folosit titlul onorific fără să mă gândesc. Şi astfel i-am adus pe față un zâmbet larg.

— Dacă tu-mi spui mie aşa, eu cum ar trebui să-ți spun ție? Preastimate văr? Lord FitzChivalry?

— Tom Badgerlock, i-am reamintit cu voce plată.

— Bineînțeles. Şi Lordul Auriu. Mărturisesc că mi-e mult mai uşor să accept că eşti Lordul FitzChivalry decât să mi-l imaginez pe el în chip de măscărici, în straie pestrițe.

— De-atunci a făcut un drum lung, am zis, străduindu-mă să nu-mi las regretul să se simtă în glas. Când s-a hotărât regina să-ți dezvăluie toate secretele de familie?

— În noaptea de după vindecarea ta. M-a adus

înapoi, în odaia ta, mai târziu, prin coridoarele secrete, şi ne-am petrecut toată noaptea stând lângă pat. După un timp, a început pur şi simplu să-mi vorbească. Mi-a spus că aşa, fără cicatrice, semănai foarte mult cu tata. Că uneori se uită la tine şi-l vede în ochii tăi. Şi pe urmă mi-a istorisit totul. Nu într-o singură noapte. Cred că s-au scurs trei până a terminat povestea. Şi în tot timpul ăsta a stat pe o pernă, lângă patul tău, ținându-te de mână. Pe mine m-a pus să stau pe podea. Şi n-a primit pe nimeni altcineva în odaie.

— Şi eu nici măcar n-am ştiut c-ai fost acolo. Şi nici c-a fost ea.

A săltat dintr-un umăr.

— Trupul tău se vindecase, dar restul ajunsese prea aproape de moarte ca să mai conteze. Nu puteam pătrunde până la tine cu Meşteşugul, iar cu Harul erai pâlpâirea firavă a unui muc de lumânare. Te-ai fi putut stinge în orice clipă. Dar, când te ținea ea de mână şi vorbea, flacăra ta părea mai strălucitoare. Cred că a simțit şi ea. Era ca şi cum ar fi vrut să te ancoreze de viață.

Mi-am ridicat mâinile şi, neajutorat, le-am lăsat să recadă pe masă.

— Habar n-am ce-ar trebui să fac, am mărturisit fără ocolişuri. N-am habar nici cum să reacționez în clipa asta, după ce am aflat că ştii totul.

— Aş zice c-ar trebui să te simți uşurat. Chiar dacă în castel trebuie să mai continuăm o vreme mascarada cu Tom Badgerlock. Măcar aici, numai

între noi, poți fi tu însuți, nu mai trebuie să te străduieşti din răsputeri să-ți ții limba în frâu. Oricum nu prea îți ieşea. Şi mănâncă-ți supa. Nu vreau s-o mai încălzesc o dată.

Părea o idee bună şi mi-a oferit un timp în care să mă gândesc în tăcere. Însă prințul mă privea cu atâta atenție încât mă simțeam ca un şoarece sub ochii unei pisici. Când m-am încruntat la el, a râs cu poftă şi a clătinat din cap.

— Nu-ți poți imagina cum e. Mă uit la tine şi mă întreb dac-o să fiu şi eu un bărbat înalt. Şi tata se încrunta aşa? Aş vrea să nu fi fost nevoie să-ți pui cicatricele la loc. Aşa mi-e mai greu să-mi regăsesc trăsăturile pe fața ta. Când stai acolo şi eu ştiu cine şi ce eşti… am senzația că tata a pătruns pentru prima oară în viața mea.

Băiatul tresălta şi se foia pe scaun, ca un cățeluş care tânjea să-mi sară în brațe. Îmi venea greu să-i întâlnesc ochii. În ei ardea ceva pentru care nu eram pregătit. Nu-i meritam adulația.

— Tatăl tău a fost un om mult mai bun ca mine, i-am spus.

A inspirat adânc.

— Povesteşte-mi ceva despre el, m-a implorat. Ceva ce nu l-ați ştiut decât voi doi.

Am simțit că pentru el era foarte important, că nu-l puteam refuza. Mi-am scormonit mintea. Aş fi putut oare să-i spun că Verity nu se îndrăgostise de Kettricken la prima vedere, că ajunsese treptat s-o iubească? Suna prea mult ca o comparație cu

dragostea pe care nu putea el să i-o poarte Ellianiei. Verity nu fusese un bărbat cu secrete, dar nu credeam că Dutiful voia să-i dezvălui un secret.

— Îi plăceau la nebunie cerneala şi pergamentul de bună calitate, i-am spus. Şi îşi ascuțea singur penele. În privința lor era foarte pretențios. Şi… a fost foarte bun cu mine când eram mic. Fără să fi avut vreun motiv anume. Îmi dădea jucării. O şaretă mică de lemn şi soldați şi cai dăltuiți tot din lemn.

— Da? Mă surprinde. Am crezut că se ținea la distanță de tine. Ştiam că veghea asupra ta, dar în scrisorile lui către tatăl tău se plângea că-l vede rar pe Tom, pisoiul, că se întâmplă numai când se ține scai de Burrich.

Am încremenit. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi amintesc cum să respir.

— Verity vorbea despre mine? am întrebat apoi. În scrisorile lui către Chivalry?

— Nu pe față. Patience a trebuit să-mi explice ca să pricep. Mi-a arătat scrisorile când m-am plâns că ştiam prea puține lucruri despre tata. Au fost foarte dezamăgitoare. Numai patru, scurte şi în cea mai mare parte plictisitoare. Spunea că se simte minunat; că speră că şi Chivalry şi Lady Patience sunt bine, sănătoşi. De obicei îşi ruga fratele să discute cu un duce sau altul, să-i împace când apăreau neînțelegeri între ei. Odată i-a cerut să-i trimită un raport despre modul în care

fuseseră împărțiți banii adunați din dări cu un an înainte. Erau câteva rânduri şi despre recoltă sau despre vânătoare. Dar întotdeauna avea de spus şi vreo două vorbe despre tine. „S-ar părea că Tom, pisoiul adoptat de Burrich, începe să se simtă aici ca acasă.” „Ieri era cât pe ce să calc pe pisoiul Tom, care alerga prin curte. Pare din zi în zi mai mare.” Aşa te numeau în scrisori, ca să se ferească de spioni şi, la început, chiar şi de Patience, care ar fi putut citi mesajele. În ultima, eşti doar „Tom”. „Tom l-a înfuriat pe Burrich şi a mâncat o bătaie. N-a părut să se căiască absolut deloc. De fapt, milă mi-a fost de Burrich.” Şi, la sfârşitul fiecărei scrisori, câteva rânduri despre nerăbdarea cu care aştepta luna nouă sau despre speranța că la luna nouă fluxul avea să aducă din belşug moluşte bune de mâncat. Patience mi-a spus că aşa stabileau un moment când aveau să se izoleze oricine ca să se poată găsi, netulburați, unul pe altul cu Meşteşugul. Ştii, tații noştri erau foarte apropiați. Le-a venit foarte greu să se despartă când s-a mutat Chivalry la Withywood. Le-a fost tot timpul dor unul de altul.

Tom. Şi, m-am gândit, Patience îmi dăduse numele ăsta cu atâta nepăsare. Iar eu îl păstrasem fără să-i cunosc istoria. Prințul avea dreptate. Castelul Buckkeep era împănat de secrete, dar jumătate dintre ele nu erau secrete cu adevărat. Nu erau decât lucruri despre care nu cutezam să ne punem întrebări unii altora, de teamă că

răspunsurile ne-ar fi pricinuit o durere de nesuportat. N-o rugasem niciodată pe Patience să-mi povestească despre tata; nu-l întrebasem niciodată pe Verity ce spunea Chivalry despre mine. Întrebările nerostite fiindcă ne lipsea tragerea de inimă preschimbau faptele în secrete. Tăcerea mă lăsase să-mi imaginez tot ce era mai rău despre tatăl meu. El nu venise niciodată să mă vadă. Mă privise oare prin ochii fratelui său? Trebuia să-i condamn pentru că nu-mi spuseseră ceea ce poate că-şi închipuiseră că ştiam? Sau trebuia să mă condamn pe mine fiindcă nu cerusem niciodată să mi se spună?

— Ceaiul e gata, m-a înştiinţat Dutiful şi a ridicat ceainicul.

Şi pentru prima oară mi-am dat seama că băiatul mă servea aşa cum îi servisem eu pe Shrewd şi pe Chade când eram de vârsta lui. Cu respect şi veneraţie.

— Încetează, i-am spus, şi mi-am pus mâna peste a lui.

L-am silit să lase ceainicul jos, pe masă. Şi, în timp ce-mi umpleam singur cana, l-am prevenit:

— Dutiful, prinţul meu, ascultă-mă, pentru tine trebuie să rămân Tom Badgerlock în toate privinţele. Azi o să ne mai continuăm discuţia asta. Dar de mâine trebuie să-mi intru din nou în rol. Nu trebuie să-l vezi în mine decât pe Tom Badgerlock, iar în Lordul Auriu trebuie să-l vezi numai pe Lordul Auriu. Ţi s-a dat o lamă fără

mâner. N-ai cum s-o iei în mână fără să te răneşti şi tot aşa stau lucrurile cu secretul pe care l-ai aflat. Te bucuri fiindcă ştii cine sunt, fiindcă vezi în mine o legătură cu tatăl tău. Aş dori din toată inima să fie totul atât de simplu, atât de bine. Dar, dezvăluit cui nu trebuie, secretul ăsta ne poate nimici pe toți. Ştii că regina noastră ar încerca să mă apere. Şi gândeşte-te unde am ajunge. Nu sunt doar un cunoscut deținător al Harului, ci şi presupusul asasin al regelui Shrewd. Ca să nu mai spunem că am ucis mai mulți membri ai Coteriei lui Galen, în fața unei săli pline cu martori. Şi nu sunt mort, aşa cum le-ar plăcea multora să fiu. Dacă se află că trăiesc, dezvăluirea va aduce ura împotriva celor cu Har şi teama de ei pe o nouă culme, tocmai când regina se străduieşte să pună capăt persecuției lor.

— Persecuției noastre, m-a corectat prințul cu blândețe.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a căzut pe gânduri, ca şi cum ar fi încercat să cântărească urmările asupra lui însuşi.

— Din întâmplare, a zis părând stânjenit, ai pus deja bețe-n roatele planurilor reginei. Deşi Chade a avut grijă să nu fie vizibil interesul coroanei față de tine, tot se mai zvoneşte că uciderea lui „Keppler”, Padget şi a celuilalt bărbat a rămas nepedepsită pur şi simplu fiindcă se bănuia că aveau cu toții Har.

— Ştiu, mi-a povestit Chade. Şi că şi tu ai fost

învinuit că ai Har.

La asta, prințul şi-a plecat fruntea.

— Da. Ei bine, chiar am, nu? Şi Pestriții o ştiu, aşa cum o ştiu poate şi o parte dintre aceia care îşi spun Sânge Străvechi. Aceştia din urmă sunt acum interesați să-mi păstreze secretul. Îşi doresc o întâlnire cu regina la fel de mult cum şi-o doreşte ea. Însă moartea celor trei i-a făcut mult mai prudenți decât erau. Au început să spună că e nevoie de mai multe garanții înainte de a se pune în pericol venind aici.

— Vor ostatici. Mintea mea a făcut un salt. Vor un schimb de oameni, unii dintre ai noştri care să se afle în mâinile lor cât timp sunt ai lor în mâinile noastre. Câți vor?

Prințul a clătinat din cap.

— Întreabă-l pe Chade. Sau pe mama. Judecând după certurile lor, cred că ea negociază direct cu cei cu Sânge Străvechi şi îi spune bătrânului doar ce crede ea că e nevoie să ştie. Lui îi e ciudă, se simte dat deoparte. Eu cred că mama a izbutit să le împuțineze temerile şi să stabilească o nouă dată a întâlnirii. Chade credea că e imposibil dacă nu îndeplineşte cererile lor ridicole. Şi totuşi ea a făcut-o. Dar nu vrea să-i spună cum, şi asta îl tulbură. Mama i-a reamintit că ea a crescut în Regatul Munților şi că îndeplinirea unor cereri care i se par lui „ridicole” sau acceptarea unor riscuri declarate de el „inacceptabile” este pentru ea o chestiune de principiu.

— Înțeleg. Nu îmi imaginez nimic care să-l supere pe Chade mai mult decât nişte negocieri cărora nu le poate afla dedesubturile.

Tonul meu era blajin, deşi mă întrebam în acelaşi timp unde ne-ar fi putut duce convingerea lui Kettricken că trebuia să fie Sacrificiu, să facă orice pentru poporul său, aşa cum învățase în țara ei din munți.

Dutiful a părut să simtă că aveam rezerve.

— Aşa e. Totuşi, în privința asta, eu o să fiu de partea mamei. E timpul să-l silească să cedeze în fața ei. Dacă n-o face acum, nu-mi netezeşte drumul către adevărata putere, care va trebui să se afle în mâinile mele când mă voi urca pe tron.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe şira spinării. Avea dreptate. Singura parte liniştitoare era părerea lui echilibrată despre ceea ce se petrecea, expusă cu calm. Pe urmă, o idee sarcastică mi l-a arătat pe tânărul prinț într-o altă lumină. Nu-i scăpau maşinațiile lui Chade pentru că era, în egală măsură, ucenicul lui şi fiul lui Kettricken din Regatul Munților. Vorbea cu nepăsarea cu care ar fi discutat despre vremea de afară.

— Dar ne-am îndepărtat de subiect. Spui că adevărata ta identitate nu poate fi dezvăluită. Sunt de acord că nu se poate face acum. Ar apărea cu siguranță o facțiune cu adevărat interesată să pună capăt vieții tale. Mulți te-ar urî şi i-ai umple de spaimă. Iar Casa Farseer ar fi acuzată că apără

un regicid pentru simplul motiv că face parte din familie. Modul în care i-ar afecta asta pe Pestriți şi pe aşa-numiții Sânge Străvechi mi se pare mult mai interesant. De-a lungul anilor, Bastardul cu Har a fost pentru ei un personaj însufleţitor, iar zvonurile despre supravieţuirea ta reprezintă pentru ei reînvierea unei legende. Dacă-l auzi pe Civil vorbind despre tine, începi să crezi că eşti aproape un zeu.

— Ai vorbit cu el despre mine?

M-a potopit panica.

— Sigur că nu. Adică nu despre tine, cel de acum. Doar despre legenda lui FitzChivalry, despre Bastardul cu Har. Şi numai în treacăt, te asigur. Deşi sunt convins că el ți-ar păstra secretul în siguranță, ca şi mine.

Am oftat, obosit şi cu inima grea.

— Loialitatea ta, Dutiful, e demnă de toată admirația. Dar de a lui Civil mă îndoiesc. Familia Bresinga te-a trădat de două ori. O să-i îngădui să o facă şi a treia oară?

M-a privit cu încăpățânare.

— Au fost constrânşi, Tom… Acum mi se pare ciudat să-ți spun aşa.

Nu l-am lăsat să-mi abată atenția.

— Obişnuieşte-te din nou cu numele ăsta. Şi dacă tânărul Bresinga e iarăşi amenințat şi redevine iscoada lor sau ceva mai rău?

— În familia lui n-a mai rămas nimeni, nu mai au pe cine amenința. Dutiful s-a întrerupt brusc

şi s-a uitat la mine. Ştii, nici nu ți-am cerut scuze, nici nu ți-am mulțumit. Te-am trimis în ajutorul lui Civil fără să mă gândesc că te-aş fi putut pune în pericol. Iar tu te-ai dus, ai salvat viața prietenului meu, cu toate că nu e un om tocmai pe placul tău. Şi, ca urmare, ai ajuns în pragul morții. Şi-a lăsat capul pe umăr şi m-a privit pieziş. Cum ți-aş putea mulțumi pentru asta?

— Nu e nevoie. Eşti prințul meu.

Pe fața lui a încremenit treptat totul. Când a vorbit, am văzut-o în ochii lui pe Kettricken.

— Asta nu prea-mi place. Ne îndepărtează unul de altul. Aş vrea să nu fim decât veri.

L-am privit cu atenție.

— Şi crezi că astfel s-ar fi schimbat ceva? Că aş fi refuzat să-ți ajut prietenul fiindcă nu-mi erai „decât văr”?

Mi-a zâmbit, apoi a scos un oftat de vagă mulțumire.

— Tot nu-mi vine să cred pe de-a-ntregul că e adevărat, a spus încet. Pe față i-a apărut, în treacăt, o expresie care părea cumva de vinovăție. Iar eu şi Thick n-ar fi trebuit să venim de pe acum la tine. Chade mi-a interzis şi asta, şi orice încercare de a te căuta cu Meşteşugul până ce nu te pui mai bine pe picioare. N-am vrut să te trezesc când am urcat aici. N-am vrut decât să mă mai uit la tine. Dar când am văzut că ți-au reapărut cicatricele, m-am aplecat asupra ta prea tare.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Am păstrat o vreme tăcerea, stânjenit de privirea lui şi totuşi încălzit de ea. Ce ciudat, să fiu iubit numai pentru că eram cine eram! M-am simțit aproape uşurat când a reapărut Thick. A deschis uşa secretă împingând-o cu umărul. Avea mâinile ocupate şi gâfâia după ce urcase scările în grabă, cu paşii lui mărunți. Îşi luase o plăcintă întreagă, îndestulătoare pentru o duzină de oameni.

L-am privit cu mulțumire în timp ce-şi aducea povara către masă. Zâmbea larg, foarte încântat de sine însuşi. Mi-am dat seama că era o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată, Dinții mici, distanțați, limba care-i ieşea dintre ei şi fața rotundă îi dădeau înfățişarea unui spiriduş poznaş. Dacă nu l-aş fi cunoscut, l-aş fi privit probabil cu spaimă, dar zâmbetul lui atotştiutor îl primea drept răspuns pe cel conspirativ al prințului şi m-am trezit zâmbindu-le la rândul meu amândurora.

A aşezat plăcinta pe tăblia mesei cu un pocnet şi a împins cu curaj vasele din care mâncasem eu într-o parte, ca să-şi facă loc. Şi-a văzut de treabă fredonând şi am recunoscut refrenul melodiei răspândite de Meşteşugul lui. Ursuzenia bondocului părea să fi dispărut cu desăvârşire. Am observat că a tăiat porții enorme de plăcintă folosindu-se de cuțitul pe care i-l luasem din oraş în ziua aceea cumplită. Cumpărăturile mele ajunseseră aşadar la Buckkeep şi la el, într-un fel sau altul. Prințul a găsit farfurii şi Thick a trântit

pe ele bucățile de plăcintă. A făcut-o având mare grijă să nu-şi murdărească hainele noi şi pe urmă a mâncat cu o precauție demnă de o mare doamnă în rochie nouă. Am împărțit între noi plăcinta monstruoasă până n-a mai rămas nimic în tavă şi, pentru prima oară de când fusesem rănit, mâncarea mi s-a părut gustoasă.

Capitolul XXIII

REVELAȚII

Cei lipsiți de Har istorisesc adesea poveşti despre cei cu Har care iau înfățişarea unui animal din motive infame. Cei cu Sânge Străvechi afirmă, fără putință de tăgadă, că, oricât de puternică ar fi legătura sa cu un animal, niciun om nu-i poate lua forma. Vorbesc cu şovăire despre puterea unui om de a locui în trupul animalului cu care îşi împarte Harul. De obicei se întâmplă numai vremelnic şi în împrejurări ieşite cu mult din comun. Trupul omului nu dispare; de fapt, când se întâmplă aşa ceva, devine din cale-afară de vulnerabil şi e cu putință chiar şi să pară mort. O rană deosebit de gravă sau moartea inevitabilă poate împinge conştiința omenească să se refugieze în trupul tovarăşului de Har. Cei cu Sânge Străvechi condamnă o asemenea faptă şi cer cu tărie să nu fie săvârşită.

În comunitatea lor e strict interzis să-ți prelungeşti viața într-un asemenea mod. Un om cu Sânge Străvechi care îşi părăseşte trupul muribund ca să se refugieze în cel al animalului său devine proscris. Ca şi acela care adăposteşte sufletul fugar al unui animal. O astfel de faptă e considerată de un egoism dus la extrem, imorală şi nesăbuită. Oricine creşte într-o comunitate a oamenilor cu Sânge Străvechi e prevenit că, oricât de ademenitoare ar părea, această faptă nu-i oferă

niciun strop de fericire niciunuia dintre cei doi. Moartea e de prefera t.

Sub acest aspect semnificativ, magia celor cu Sânge Străvechi diferă de a aşa-numiților Pestriți. Pestriții consideră că animalele de care îi leagă Harul le sunt inferioare şi nu văd nimic rău în hotărârea unui om de a-şi prelungi viața împărțind cu tovarăşul său de Har trupul acestuia, după ce i-a murit propriul corp. În unele cazuri, omul devine spiritul dominant din trupul animalului, care este alungat prin propriul său înveliş de carne. Fiindcă mai multe creaturi, cum sunt broaştele țestoase, gâştele sau mai multe soiuri de păsări din tărâmurile calde, au o viață îndelungată, un om lipsit de scrupule îşi poate alege un astfel de tovarăş când ajunge în amurgul vieții, cu intenția clară de a-şi oferi un alt trup după moarte. Astfel îşi pot prelungi viața, ajungând să trăiască un veac sau chiar mai mult.

Badgerlock, *Istorisirile sângelui străvechi*

Am ieşit din convalescență aşa cum se târăşte un pui abia scăpat din găoace către un loc scăldat în soare. Lumea mă uluia şi mă copleşea, mă uimea propria mea viață. Mai mult decât atât, simțeam noul respect cu care mă privea Dutiful ca pe o haină călduroasă. Asta mi s-a întâmplat în dimineața următoare când, în timp ce stăteam în curtea castelului, mă uitam cum treceau alții pe lângă mine, ducându-se dintr-un loc în altul, după

cum îi mânau treburile lor zilnice. Ziua părea foarte frumoasă şi, spre surprinderea mea, am simțit în aer miros de sfârşit de iarnă. Am avut impresia că zăpada de sub tălpi era mai grea şi mai bătătorită, iar albastrul cerului mai adânc. Mi-am umplut plămânii cu aer, apoi m-am întins şi mi-am auzit încheieturile trosnind de prea mare lipsă de întrebuințare. Pentru asta aveam leac chiar în ziua aceea.

Încă n-aveam destulă încredere în picioarele mele ca să le las să mă poarte până în oraş, aşa că m-am dus la grajduri. Băiatul care o îngrijea de obicei pe Negruța mi-a aruncat o privire şi mi-a spus că avea să-mi pregătească iapa. M-am sprijinit recunoscător de ieslea ei şi l-am urmărit cu privirea. Se purta frumos cu animalul, care-i suporta docil atingerea. Când am luat frâul din mâna lui, i-am mulțumit fiindcă se ocupase de un cal pe care eu unul îl neglijasem. Mi-a aruncat o privire uimită.

— Ei, n-aş putea zice că ea a părut să-ți simtă lipsa, mi-a destăinuit apoi. E un animal care se simte mulțumit când e singur.

La jumătatea drumului care cobora spre oraş în pantă abruptă, am început să regret că mă încumetasem să călăresc. Negruța părea să i se împotrivească frâului şi-mi arăta cât de puțină era forța pe care şi-o recăpătaseră degetele şi brațele mele. Dar în ciuda micului conflict dintre voințele noastre m-a adus până la atelierul lui Gindast.

Acolo am fost deopotrivă dezamăgit şi încântat de mult prea puținul timp pe care-l avea Hap pentru mine. A venit în mare grabă când m-a zărit în uşă, dar mi-a explicat, cu aerul omului care-şi cere iertare, că una dintre calfe sculpta tăblia de la căpătâiul unui pat şi îl lăsa s-o ajute. Dacă pleca în oraş cu mine, în locul lui ar fi fost ales alt ucenic. L-am asigurat că aveam să revin în altă zi, nu peste mult timp, şi că singura noutate pe care i-o puteam spune era că mă simțeam mai bine. L-am urmărit îndepărtându-se cu paşi iuți, cu o daltă şi cu un ac de trasaj în mână, şi m-am simțit cuprins de mândrie părintească.

În timp ce reîncălecam pe Negruța, am văzut cu coada ochiului trei ucenici de o vârstă mai fragedă. Mă priveau de după colțul unei magazii şi vorbeau între ei în şoaptă. Ei bine, în oraş eram cunoscut drept omul care ucisese alți trei oameni. Nu conta dacă fusese un asasinat sau un omor îndreptățit. Trebuia să m-aştept să fiu şi arătat cu degetul, şi în centrul bârfelor. Speram doar ca toate astea să nu-i facă lui Hap niciun rău. M-am prefăcut că nu-i zărisem pe cei trei băieți şi mi-am văzut de drum.

M-a dus la Jinna. Imediat ce a deschis uşa şi a dat cu ochii de mine, a icnit cu răsuflarea tăiată. M-a fixat o clipă cu privirea, apoi s-a uitat pe lângă mine, într-o parte şi alta a străzii, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă şi pe Hap.

— Azi sunt singur, i-am spus. Pot să intru?

— Păi, Tom, sigur că da. Intră.

S-a uitat lung la mine, ca şi cum silueta mea descărnată ar fi năucit-o. Pe urmă s-a tras într-o parte, ca să-mi facă loc. A intrat şi Fennel, şerpuindu-mi-se printre picioare.

Înăuntru, m-am aşezat recunoscător pe scaunul de lângă foc. Fennel mi-a sărit imediat pe genunchi.

— Nu te îndoieşti că eşti bine-venit, nu-i aşa, motane? De parcă lumea ar fi fost făcută pentru tine.

L-am mângâiat şi când mi-am ridicat privirea am văzut-o pe Jinna uitându-se la mine cu îngrijorare. Asta m-a mişcat. Am reuşit să zâmbesc.

— O să-mi revin, Jinna. Am fost cu amândouă picioarele în groapă, dar am izbutit să ies. Cu timpul, o să fiu din nou cel care am fost. Acum sunt doar uşor demoralizat fiindcă drumul călare de la castel până aici m-a obosit atât de tare.

— Eh.

A vorbit frângându-şi mâinile. Pe urmă şi-a revenit cu un tremur uşor. Şi-a dres glasul, dându-i mai multă forță.

— Nu mă miră. Eşti numai piele şi os, Tom Badgerlock. Uite cum atârnă cămaşa pe tine! Stai aici, liniştit, până-ți fac o fiertură de plante. Pe urmă mi-a văzut privirea şi s-a răzgândit. Sau poate un ceai obişnuit. Şi nişte pâine cu brânză.

Peşte? m-a întrebat Fennel.

Jinna a spus brânză.

Brânza nu e peşte, dar e mai bună decât nimic.

— Ceai cu pâine şi brânză sună bine. În convalescență m-am săturat de fierturi de plante, supe şi terci. De fapt, m-am săturat să zac ca un schilod. Sunt hotărât să cobor din pat în fiecare zi şi să fac mişcare sub cerul liber.

— E probabil cel mai bun lucru pe care-l poți face, mi-a răspuns, cu gândul în altă parte. Şi-a lăsat capul pe-un umăr şi s-a uitat la mine. Dar asta ce mai e? Ți-a dispărut dunga de bursuc!

A arătat cu degetul spre părul meu.

Am reuşit să roşesc.

— Am vopsit-o. Mă tem că, străduindu-mă să par mai tânăr, boala mi-a cerut un tribut greu, înfățişarea mea a avut de suferit.

— Aşa e, trebuie s-o recunosc. Dar să-ți vopseşti părul ca leac… ei. Ăştia sunteți voi, bărbații. În fine.

A clătinat uşor din cap, parcă vrând să şi-l limpezească. M-am întrebat ce nu-i convenea, dar o clipă mai târziu a trecut la cu totul altceva.

— Ai aflat ce s-a întâmplat cu Hap şi Svanja?

— Da.

— Ei bine, am presimțit asta.

A pus apă la fiert şi a început să-mi povestească, cu multe plescăituri din limbă, ceea ce ştiam deja: că Svanja îl părăsise pe Hap pentru corăbierul ei reîntors şi că le arătase tuturor fetelor din oraş cerceii ei de argint.

Am lăsat-o să-mi explice totul în vreme ce tăia

pâinea şi brânza.

— Ei, s-ar părea că aşa e cel mai bine pentru amândoi, am remarcat după ce ea a tăcut. Hap îşi vede cu mai multă atenție de ucenicie, iar fata are un pețitor pe placul părinților ei. Băiatul meu s-a ales cu inima frântă, dar cred că asta o să-i treacă şi-o să-şi vină în fire.

— Oh, da, o să-şi vină în fire şi să rămână aşa câtă vreme e corăbierul ei în port, a subliniat Jinna, cu acreală, aşezând tava cu mâncare pe măsuța dintre scaune. Dar ține minte vorbele mele, imediat ce flăcăul o să aibă iar o punte de corabie sub tălpi, Svanja o să se întoarcă la Hap.

— Oh, mă îndoiesc, am contrazis-o cu blândețe. Şi, chiar dac-o să se întoarcă ea, cred că Hap şi-a învățat lecția. Cine se arde cu ciorba suflă şi-n iaurt.

— Hm. Obiceiul rău se schimbă greu e o zicală mai potrivită. Tom, trebuie să-i atragi atenția şi s-o faci cu asprime. Nu-l lăsa să cadă iar în mrejele ei. Nu vreau să zic că e o fată rea, e doar una care când vrea ceva îl vrea numaidecât. Îşi face sieşi la fel de mult rău cât le face şi acestor băieți.

— Ei, sper că Hap al meu are destulă minte ca să n-o ia de la început, am spus, când s-a aşezat Jinna pe celălalt scaun.

— Şi eu sper, a răspuns ea, dar mă îndoiesc.

Pe urmă s-a uitat la mine fără alte vorbe şi fără nicio expresie. Ca şi cum ar fi văzut un străin. A dat de două ori să vorbească şi de fiecare dată şi-

a înghițit cuvintele.

— Ce e? am întrebat-o, în cele din urmă. Povestea asta cu Svanja şi corăbierul mai are încă o parte pe care n-am aflat-o? Care e beleaua?

Mi-a răspuns după o tăcere grea.

— Tom, eu… Suntem prieteni de ceva vreme. Ştim destul de multe unul despre altul. Am auzit… Nu contează ce-am auzit. Ce s-a întâmplat de fapt în după-amiaza aia, pe strada Falldown?

— Strada Falldown?

Jinna s-a uitat pe lângă mine.

— Locul ți-e cunoscut. Trei oameni morți, Tom Badgerlock. Şi o poveste despre o pungă cu nestemate furate şi un servitor hotărât s-o ia înapoi. Poate că alții o cred. Dar, pe urmă, pe jumătate mort tu însuți, te-ai oprit ca să omori un cal?

S-a ridicat, a luat de pe foc ibricul care clocotea şi a turnat apa în ceainic. A continuat cu voce foarte blândă:

— Cu o săptămână înainte, cineva m-a prevenit în privința ta. Mi-a spus că eşti un om primejdios, pe care nu e înțelept să-l ai printre prieteni. Că e posibil să ți se întâmple ceva în curând şi că e mai bine pentru mine să nu ți se întâmple în casa mea.

Am împins cu delicatețe motanul, dându-l la o parte de pe genunchi, şi am luat ibricul cu apă fierbinte din mâinile ei tremurătoare.

— Stai jos, am sfătuit-o cu blândețe.

S-a aşezat şi a rămas cu mâinile în poală. Am

pus ibricul la loc, pe vatră, încercând să mă gândesc fără să-mi pierd calmul.

— Vrei să-mi spui cine te-a prevenit? am întrebat-o întorcându-mă la ea.

Ştiam deja răspunsul.

Jinna s-a uitat o vreme în jos, la propriile mâini. Pe urmă a clătinat din cap cu încetineală.

— Eu m-am născut aici, în Buckkeep. Umblu destul şi prin lume, dar când se-aşterne zăpada căminul meu e întotdeauna aici. Oamenii din oraş îmi sunt vecini. Mă cunosc şi îi cunosc. Îi ştiu… îi ştiu pe foarte mulți, mulți şi de tot soiul. Pe unii de când nu eram decât o fetiță. Multora le-am ghicit în palmă şi le-am aflat secretele. Tu, Tom, îmi placi, dar… ai ucis trei oameni. Doi din Buckkeep. E adevărat?

— Am ucis trei oameni, am recunoscut. Dacă asta schimbă ceva pentru tine, pot să-ți spun că, dacă nu-i omoram eu, m-ar fi omorât ei.

Mă străbătea un fior rece. M-am gândit, dintr-odată, că şovăielile şi temerile ei de mai înainte poate că nu fuseseră nicidecum semne ale grijii pe care mi-o purta.

A dat din cap.

— De asta nu mă îndoiesc. Dar te-ai dus la ei. Nu te-au hăituit. Tu ai intrat în casa lor şi i-ai ucis.

Am încercat să folosesc minciuna pe care mi-o pusese la dispoziție Chade.

— Am urmărit un hoț, Jinna. Odată ce l-am ajuns, nu mi-au dat de ales. Trebuia să ucid sau

să mă las ucis. Nu mi-a făcut plăcere. Nu asta am vrut.

Ea se uita pur şi simplu la mine. M-am aşezat din nou. Fennel stătea alături aşteptând să-l poftesc înapoi, pe genunchii mei, dar n-am făcut-o. O clipă mai târziu am adăugat:

— Înțeleg că preferi să nu mai vin pe-aici.

— N-am spus asta. În glas i se simțea furia, dar cred că o-nfuriase calmul cu care rostisem ultima frază. Pentru mine… pentru mine e greu, Tom. Îți dai seama cu siguranță.

A urmat o altă tăcere grăitoare.

— Când am fost prima oară împreună, ei bine… m-am gândit că, ei, că deosebirile dintre noi n-au nicio importanță. Am fost întotdeauna de părere că aproape tot ce se spune despre cei cu Har e o minciună. Am susținut mereu asta.

A înşfăcat ceainicul şi a turnat ceai pentru amândoi cu gesturi sfidătoare, parcă vrând să-mi arate că în casa ei eram în continuare bine-venit. A sorbit din cana ei, apoi a lăsat-o pe masă. A luat o felie de pâine, a pus pe ea una de brânză şi a lăsat-o tot pe masă.

— Pe Padget îl cunoşteam din pruncie. În copilărie m-am jucat cu verişoarele lui. Avea multe păcate, dar nu era hoț.

— Padget?

— Unul dintre cei pe care i-ai ucis! Nu te preface că nu-i ştii numele! N-ai fi putut să-i dai de urmă fără să ştii cine e. Şi ştiu că el ştia cine eşti tu. Şi

sărmanele lui verişoare au fost atât de înspăimântate încât n-au cutezat nici măcar să-i ceară trupul. Ca să nu se facă legătură între ele şi ei. Şi să nu creadă lumea că sunt şi ele ca el. Dar asta e partea pe care n-o înțeleg, Tom. A şovăit, apoi a adăugat cu voce înceată. Pentru că tu eşti cum era el. Te numeri printre ei. De ce să urmăreşti şi să ucizi un seamăn de-al tău?

Tocmai îmi ridicasem cana cu ceai. Am pus-o jos cu grijă. Am tras aer în adâncul pieptului, pregătindu-mă să-i răspund. Dar am lăsat aerul să iasă, am aşteptat o clipă, apoi am început să vorbesc:

— Nu mă miră că se vorbeşte despre asta. Ceea ce oamenii spun gărzii oraşului e una şi ce-şi spun unul altuia e cu totul altceva. Şi ştiu că Pestriții au umplut oraşul cu pergamente pe care-au scris născociri nebuneşti. Aşa că hai să le spunem lucrurilor pe nume. Padget avea Har. Ca şi mine. E un adevăr, dar nu de asta l-am ucis. E tot la fel de adevărat şi că era Pestriț. Ceea ce eu nu sunt. Ştii ce sunt Pestriții, Jinna? am întrebat-o după ce m-a privit nedumerită.

— Cei cu Har sunt Pestriți. Unii dintre ai voştri spun, în schimb, „Sânge Străvechi”. Toate sunt totuna.

— Nu tocmai. Pestriții sunt oameni cu Har care trădează alți oameni cu Har. Ei pun afişele mici pe care scrie, de pildă, „Jinna are Har şi animalul ei e un motan galben, gras”.

— Eu n-am Har! a exclamat indignată.

Am simțit că văzuse în cuvintele mele o amenințare.

— Nu, am încuviințat calm. Nu ai. Dar, dacă ai avea şi le-aş spune-o tuturor, aş putea să te las fără tot ce ai, ți-ai putea pierde chiar şi viața. Asta le fac Pestriții semenilor lor cu Har.

— Dar n-are sens! La ce bun?

— Ca să-i oblige pe ceilalți oameni cu Har să facă tot ce le cer.

— Şi ce le cer?

— Pestriții vor puterea pentru ei. Pentru asta au nevoie de bani şi de oameni care să li se supună.

— Tot nu pricep ce vor.

Am oftat.

— Ceea ce-şi doresc aproape toți oamenii înzestrați cu Har. Să-şi poată folosi magia pe față, fără teamă de lațul spânzurătorii sau de flăcările rugului. Vor să fie acceptați, să nu mai fie nevoiți să-şi ascundă talentul ăsta. Gândeşte-te că ai putea fi ucisă pentru simplul fapt că eşti vrăjitoare-tămăduitoare. N-ai vrea să schimbi lucrurile?

— Dar vrăjitoarele-tămăduitoare nu fac niciun rău nimănui.

— Aşa cum nu fac nici înzestrații cu Har, am subliniat privindu-i cu atenție fața.

— Unii fac, a ripostat, fără să stea pe gânduri. Oh, nu toți, sigur că nu. Dar, în copilăria mea, mama ținea două capre pentru lapte. Au murit

amândouă în aceeaşi zi. După ce, cu numai o săptămână înainte, refuzase s-o vândă pe una dintre ele unei femei cu Har. Aşa că, vezi, cei cu Har nu se deosebesc de restul oamenilor. Unii sunt răzbunători şi cruzi şi se folosesc de Har ca să facă rău.

— Harul nu poate fi folosit aşa, Jinna. E ca şi cum aş spune eu că o vrăjitoare-tămăduitoare ar putea să se uite în palma mea şi să pună acolo o linie care mi-ar grăbi moartea. Sau ca şi cum te-ai uita în palma fiului meu, ai spune că va avea o viaţă scurtă, el ar muri curând după aceea, iar eu te-aş învinui de moartea lui. Ar fi vina ta? Pentru că ai spus ce-ai văzut acolo?

— Păi, bineînţeles că nu. Dar nu e totuna cu a ucide caprele cuiva.

— Asta încerc să-ţi spun. Că nu poţi folosi Harul ca să ucizi pe cineva.

M-a privit pieziş.

— Ei, haide, Tom. Lupul tău cât toate zilele ar fi putut ucide porcii omului ăluia dacă i-ai fi cerut-o, nu?

Am păstrat tăcerea vreme îndelungată. Pe urmă a trebuit să-i răspund:

— Da. Bănuiesc că i-ar fi ucis. Dacă aş fi fost soiul de om în stare de aşa ceva, mi-aş fi putut folosi lupul şi Harul ca să ucid. Dar nu sunt.

Tăcerea ei s-a prelungit mai mult decât a mea. În cele din urmă a vorbit părând să-şi calce cu greu pe inimă:

— Ai omorât trei oameni, Tom. Şi un cal. N-a fost fapta lupului din tine? A Harului tău?

Am mai tăcut o vreme înainte de a mă ridica.

— Rămâi cu bine, Jinna. Îți mulțumesc pentru tot binele pe care mi l-ai făcut.

M-am îndreptat spre uşă.

— Nu pleca aşa! m-a implorat ea.

M-am oprit, cu sufletul îndurerat.

— Nu ştiu cum altfel. De ce m-ai primit azi în casa ta? am întrebat-o cu amărăciune. De ce-ai încercat să mă vezi când m-a țintuit rana în pat? Ai fi făcut o faptă mult mai bună dacă mi-ai fi întors pur şi simplu spatele, arătându-mi astfel ce crezi de fapt despre mine.

— Am vrut să-ți mai dau o şansă, a răspuns posomorâtă. Am vrut… am sperat c-a mai fost şi alt motiv. În afară de Harul tău.

Am şovăit cu mâna pe zăvor. Mi-am detestat ultima minciună chiar în timp ce m-am văzut nevoit s-o rostesc.

— A fost. O pungă care-i aparținea Lordului Auriu.

Nu m-am mai întors spre ea, să văd dacă-mi dădea crezare. Aflase deja mai multe adevăruri decât putea şti pentru a fi în siguranță.

Am închis încet uşa în urma mea. Cerul se înnorase brusc şi, pe pământul acoperit de zăpadă, umbrele erau de un cenuşiu întunecat. Vremea se schimbase cu acea iuțeală cu care o poate face în zilele de primăvară timpurie. Fennel

izbutise cumva să se strecoare afară odată cu mine.

— Ar trebui să te duci înapoi în casă, i-am spus. Se lasă frigul.

Frigul nu e chiar atât de râu. Te poate ucide doar dacă stai neclintit. Nu trebuie decât să te mişti.

Bun sfat, motane. Foarte bun. Rămâi sănătos, Fennel.

Am încălecat pe Negruța şi am întors-o spre castel.

— Să mergem acasă, i-am cerut.

Era destul de bucuroasă s-o pornească spre boxa ei din grajd, spre iesle. Am lăsat-o să meargă în ritmul ei în timp ce eu, în şa, cugetam la propria mea viață. Cu o zi înainte, mă simțisem venerat de Dutiful. În ziua aceea, simțisem spaima Jinnei, care mă respinsese. Mai mult decât atât, îmi arătase cât de bine înrădăcinată şi de răspândită era prejudecata împotriva celor cu Har. Crezusem că Jinna mă acceptase aşa cum eram. Dar adevărul era altul. Voise să facă o excepție pentru mine, dar, ucigând, confirmasem regula care i se întipărise în minte. Înzestrații cu Har nu erau demni de încredere; îşi foloseau magia ca să facă rău. M-a cuprins disperarea când am înțeles ce rădăcini adânci avea totul. Şi mi-am dat din nou seama că nu puteam sluji Casa Farseer având în acelaşi timp o viață a mea.

Nu începe iar, Preschimbătorule. Cui altcuiva, dacă nu ție, îi pot aparține clipele vieții tale? Tu eşti

Casa Farseer, sânge de Farseer, haita Farseer. Priveşte întregul. Nu e nici legătură, nici despărțire. Haita este întregul tău. Viața lupului e în haită.

Ochi Întunecați, am murmurat.

Dar ştiam că nu era acolo. Lucrurile se petreceau întocmai cum îmi spusese Rolf cel Negru. În anumite clipe, tovarăşul meu mort îmi revenea în minte fiind mai mult decât o amintire şi totuşi mai puțin decât partea lui vie din mine. Care continua să trăiască. Mi-am îndreptat spatele în şa şi mi-am încleştat mâinile de frâul iepei, conducând-o. A fornăit, dar s-a lăsat stăpânită. Pe urmă, fiindcă m-am gândit că era mai bine pentru noi amândoi, i-am dat pinteni, făcând-o să galopeze în susul pantei înzăpezite către castel, către casă.

Am dus-o pe Negruța în grajd şi m-am îngrijit de ea eu însumi. Mi-a luat de două ori mai mult timp decât de obicei. Mi-era ruşine că renunțasem la obiceiul de a-i purta de grijă propriului meu cal şi mi-era şi mai ruşine fiindcă animalul era atât de îndărătnic încât îngreuna lucrurile. Pe urmă m-am silit să merg pe terenul de instrucție. Acolo am fost nevoit să împrumut o sabie. Plecasem în oraş având ca singură armă cuțitul de la şold. Poate că fusese o prostie, dar n-avusesem încotro. Mă dusesem în odaia mea să-mi iau sabia urâtă, dar descoperisem că lipsea. Probabil se pierduse, sau fusese adoptată de vreun oportunist din garda oraşului. Cea strălucitoare, dăruită de bufon,

atârna la locul ei, pe perete. Nu o trecusem cu vederea, dar nu mă putusem hotărî să o port. Era simbolul unei stime care nu se mai răsfrângea asupra mea. M-am hotărât să n-o mai folosesc decât atunci când îmi îndeplineam însărcinările de gardă de corp. Iar o sabie boantă era oricum mai bună pentru exercițiu. Cu ea în mână, am început să-mi caut un potrivnic.

Wim nu era acolo, dar era Delleree. După nu mult timp, folosindu-se de oricare dintre armele ei, mă ucisese de atât de multe ori, încât le pierdusem şirul. Aveam nevoie să-mi adun toate puterile ca să ridic sabia, nici vorbă s-o mai şi rotesc. În cele din urmă, Delleree s-a oprit.

— Nu mai pot continua. Am senzația că mă lupt cu schelet. De câte te ating, aud arma lovindu-se de oase.

— Şi eu, am asigurat-o.

Am izbutit să râd, apoi i-am mulțumit şi m-am îndreptat, fără grabă, spre baia de aburi. Privirile pline de milă ale gărzilor de acolo m-au făcut să regret că mă dezbrăcasem. Pe urmă m-am dus direct la bucătărie. Maisie, o ajutoare de bucătăreasă, mi-a spus că se bucura să mă vadă iar pe picioare. Sunt sigur că de milă mi-a tăiat o felie din marginea unei hălci de carne care încă se mai rumenea în frigare. Mi-a dat şi o felie din pâinea coaptă în dimineața aceea şi mi-a spus că pajul Lordului Auriu mă căutase ceva mai devreme. I-am mulțumit, dar nu m-am grăbit să

mă înfățişez la chemarea stăpânului meu. Am rămas în schimb în curte, cu spatele sprijinit de zidul ei, urmărindu-i din priviri pe oamenii din castel în timp ce înfulecam mâncarea primită. Trecuse foarte multă vreme de când nu mai stătusem pur şi simplu să privesc foiala din Buckkeep. M-am gândit la toate celelalte lucruri pe care nu le mai văzusem sau făcusem de când mă întorsesem în casa copilăriei mele. Nu mă dusesem să văd Grădina Reginei din vârful turnului. Şi nu mă plimbasem nici măcar o singură dată prin Grădina Femeilor. Mi s-a făcut deodată un dor nebun de astfel de lucruri simple. Să merg, călare pe Negruța, pe dealurile împădurite din spatele castelului. Să stau într-o seară în Sala Mare uitându-mă cum îşi făceau arcaşii săgeți, dându-şi cu părerea despre vânătorile viitoare. Să fac din nou parte din toate în loc să străbat lumea ca o umbră.

Aveam părul încă umed şi prea puțină carne pe oase ca să-mi păstrez căldura trupului dacă stăteam locului într-o după-amiază rece, de iarnă. Cu un oftat, am intrat şi am început să urc scările, gândindu-mă la întâlnirea cu Lordul Auriu, incitat şi, în acelaşi timp, înspăimântat. Trecuseră multe zile de când nu-şi mai arătase interesul față de mine. Indiferența lui binevoitoare era mai dureroasă decât o tăcere îmbufnată. Ca şi cum nu s-ar mai fi sinchisit de ruptura dintre noi. Ca şi cum nu fuseserăm nicicând altceva decât Tom

Badgerlock şi Lordul Auriu. În mine s-a aprins firavă o flacără a mâniei, dar s-a stins repede. Pe urmă, dând dovadă de un echilibru sufletesc de care nu mă credeam capabil, am acceptat brusc situația. Lucrurile se schimbaseră. Intrasem în alte roluri, atât pentru prințul Dutiful şi Jinna, cât şi pentru Lordul Auriu. Până şi Chade mă vedea altfel. Iar pe Lordul Auriu nu-l puteam sili să redevină bufonul. Poate că-i era imposibil, chiar dacă şi-ar fi dorit-o. Se deosebea chiar atât de mult de mine? Şi eu eram într-o mult mai mare măsură Tom Badgerlock decât FitzChivalry. Venise timpul să trec peste asta.

Lordul Auriu nu era în camerele lui. Am intrat în a mea şi mi-am schimbat cămaşa îmbibată de transpirație. Mi-am scos talismanul aducător de bunăvoință dăruit de Jinna. Când mă atacase pisica lui Dutiful, ghearele ei zgâriaseră două mărgele. Până atunci nu observasem. L-am privit şi am descoperit că-i eram în continuare recunoscător Jinnei pentru gestul ei binevoitor. Însă recunoştința nu era de-ajuns ca să-l mai port. Mi-l dăruise pentru că îi plăceam, în ciuda Harului meu. Gândul ăsta avea să-l întineze, de atunci înainte, în orice clipă. L-am lăsat să cadă într-un colț al cufărului cu haine.

Când am ieşit din odaia mea, m-am întâlnit cu Lordul Auriu, care se îndrepta spre a lui. Nu-i mai vorbisem şi nici măcar nu mai dădusem ochii cu el de când îi arătasem penele. Acum s-a uitat la

mine măsurându-mă din creştet până-n tălpi, ca şi cum nu m-ar mai fi văzut niciodată. După câteva clipe, a spus cu asprime:

— E bine să te văd din nou pe picioare, Tom Badgerlock. Dar, după cum arăți, cred că o să-ți poți relua îndatoririle abia peste câteva zile. Mai ai nevoie de timp ca să-ți revii.

Rostea cuvintele oarecum ciudat, ca şi cum i s-ar fi tot tăiat răsuflarea.

I-am răspuns cu o plecăciune de servitor.

— Mulțumesc, lordul meu, şi îți mulțumesc pentru timpul în plus. Îl voi întrebuința cu folos. Azi am coborât deja pe terenul de antrenament. După cum ai spus, s-ar putea să se mai scurgă câteva zile până când îți voi putea servi din nou ca gardă de corp. Am tăcut, apoi am adăugat: La bucătărie mi s-a spus că azi ai trimis un paj să mă caute.

— Un paj? Oh, da, da, l-am trimis. De fapt, l-am trimis la porunca Lordului Chade. Adevărul e că aproape uitasem. Lordul Chade a venit aici să te caute şi, fiindcă nu erai în odaia ta, am trimis în mare grabă un băiat să vadă dacă eşti cumva la bucătărie. Am crezut că voia să vii la el. Nu am… de fapt, am avut o discuție care a…

Glasul i-a şovăit şi s-a stins, nesigur. S-a lăsat liniştea. Pe urmă a continuat, şi vocea i-a sunat aproape ca a bufonului.

— Chade a venit aici ca să stea de vorbă cu mine despre un subiect pe care te rugase să-l aduci în

discuție... Vreau să te uiți la ceva. Ai un moment liber?

— Mă aflu în slujba ta, lordul meu, i-am reamintit.

Mă aşteptam să reacționeze la mica mea împunsătură.

— Bineînțeles, a răspuns în schimb, cu gândul în altă parte. Aşteaptă o clipă.

Accentul jamaillian îi dispăruse. A intrat în dormitorul lui şi a închis uşa.

Am aşteptat. M-am dus lângă cămin şi am mai pus un lemn pe foc după ce l-am întețit puțin cu vătraiul. Şi am continuat să aştept. M-am aşezat pe un scaun, am observat că-mi crescuseră prea mult unghiile şi mi le-am tăiat cu cuțitul pe care-l purtam asupra mea. Şi am rămas din nou în aşteptare. În cele din urmă, m-am ridicat şi, cu un oftat plin de iritare, m-am dus să-i bat la uşă. Poate îi înțelesesem greşit spusele.

— Lord Auriu. Vrei să mai aştept aici?

— Da. Nu. Apoi, cu nesiguranță în glas: Vrei să intri, te rog? Dar asigură-te mai întâi că uşa spre coridor e bine zăvorâtă.

Era. Am încercat-o ca să mă conving, apoi am deschis-o pe cea de la dormitorul lui. În odaie era întuneric, avea obloanele trase. Lordul Auriu stătea cu spatele la mine, în lumina câtorva lumânări. Purta, în chip de mantie, un cearşaf de pe propriul pat. Mi-a aruncat o privire peste umăr şi am văzut în ochii lui un om pe care nu-l mai

întâlnisem. După primii mei trei paşi în cameră, mi-a spus, cu glas stins:

— Rămâi acolo, te rog.

Şi-a ridicat părul cu o mână, dezgolindu-şi ceafa. Cearşaful i-a alunecat pe de spatele gol, dar a continuat să-şi țină cealaltă mână încleştată de el, pe piept. Am icnit şi am mai făcut un pas, fără s-o fi vrut. El a tresărit, părând gata să se îndepărteze de mine, dar a rămas totuşi pe loc. M-a întrebat cu voce pierită, tremurătoare:

— Tatuajele Narcescăi? Sunt ca astea?

— Pot să vin mai aproape? am izbutit să spun.

Dar nu era cu adevărat nevoie. Dacă tatuajele lui nu erau identice cu ale fetei, atunci semănau foarte, foarte mult. Capul i-a zvâcnit într-un gest aprobator şi am mai înaintat cu un pas. Bufonul nu m-a privit. Fixa cu privirea un colț întunecat. În odaie nu era frig, dar el tremura. Lucrarea exotică a acelor de tatuat începea de la ceafă şi îi acoperea fiecare părticică a spatelui înainte de a dispărea sub betelia pantalonilor. Şerpii împletiți şi dragonii cu aripile deschise i se întindeau, înfățişați cu lux de amănunte, pe pielea netedă, aurie. Culorile vii aveau o strălucire metalică, ca şi cum sub piele i s-ar fi strecurat cu de-a sila aur şi argint, ca să le lumineze. Totul era perfect, fiecare gheară şi fiecare solz, fiecare colț lucios, fiecare ochi scânteietor.

— Seamănă foarte mult, am fost într-un târziu în stare să spun. Numai că ale tale sunt plate pe

piele. Unul dintre ale ei, şarpele cel mai mare, era umflat, lăsa impresia că se inflamase. Şi părea să pricinuiască dureri foarte mari.

A tras aer în piept cutremurându-se.

— Ei, a spus cu amărăciune şi cu dinții aproape clănțănindu-i, tocmai când credeam că mai multă cruzime nu e cu putință, ea a găsit pe ce cale s-o sporească. Sărmana, sărmana copilă.

— Ale tale dor? am întrebat cu prudență.

A clătinat din cap, tot fără să mă privească. O parte din păr i-a scăpat din strânsoare şi i-a măturat umerii.

— Nu. Acum nu. Dar crearea lor a fost deosebit de dureroasă. Şi a durat foarte mult. Mă țineau neclintit ore în şir. Şi în timpul ăsta se scuzau şi încercau să mă aline. Şi asta nu izbutea decât să înrăutățească totul, faptul că oamenii ăia care altminteri mă tratau cu atâta dragoste şi respect îmi puteau face aşa ceva. Erau foarte meticuloşi, lucrau cu acele exact aşa cum le cerea ea. E groaznic să-i faci asta unui copil. Să-l ții nemişcat şi să-l umpli de durere. Oricărui copil.

Se legăna uşor, cu umeri gârboviți. Vocea părea să-i vină de departe.

— Oamenii ăia? Care oameni? am întrebat foarte încet.

Glasul lui era încordat, îşi pierduse toată muzicalitatea. Şi tremura.

— Am fost într-un loc care semăna mai degrabă a şcoală. Cu dascăli şi oameni învățați. Ți-am mai

povestit despre el. Am fugit de-acolo. Părinții mă trimiseseră, se despărțiseră de mine din mândrie şi de necaz, fiindcă eram un Alb. Se afla la mare distanță de casa noastră. Ştiau că probabil n-aveau să mă mai revadă niciodată, dar erau convinşi că făcuseră alegerea corectă. Trebuia să-mi împlinesc destinul. Însă dascălii mei susțineau că vremurile noastre aveau deja un Profet Alb. O femeie care învățase la şcoala lor şi care plecase deja să-şi împlinească destinul în nordul îndepărtat. Bufonul şi-a întors brusc fața spre mine şi mi-a întâlnit privirea. Ghiceşti despre cine vorbesc?

Am dat din cap înțepenit. Mi se făcuse frig.

— Despre Femeia Palidă. Sfătuitoarea lui Kebal Rawbread din timpul Războiului Corăbiilor Roşii.

A dat şi el din cap, la fel de rigid. Şi şi-a ferit din nou privirea, a început din nou să fixeze acelaşi colț întunecos al odăii.

— Aşa că eu puteam fi un Alb, dar nu Profetul Alb. Eram aşadar o anomalie. O creatură născută în afara locului şi timpului său. Îi fascinam, îmi sorbeau fiecare cuvânt şi-şi notau toate visele pe care le povesteam. Mă prețuiau şi mă tratau foarte bine. Mă ascultau cu atenție, dar nu țineau niciodată cont de spusele mele. Iar ea, când a auzit de mine, le-a poruncit să mă țină acolo. Şi m-au ținut. Pe urmă a poruncit să fiu însemnat astfel. Şi au făcut-o.

— De ce?

— Nu ştiu. Dacă nu cumva fiindcă amândoi visaserăm astfel de creaturi, şerpi de mare şi dragoni. Sau poate asta îi faci unui Profet Alb când e în plus. Îl acoperi, ca să nu mai fie alb. Vocea i s-a încordat până ce fiecare cuvânt a început să pară un nod. Mă simțeam umilit ştiindu-mă astfel însemnat, din voia ei. Dar e mai rău acum, când ştiu că şi Narcesca a fost împodobită cu semnele Femeii Palide. Ca şi cum ne-ar fi revendicat drept uneltele ei, drept creaturi care-i aparțin…

Cuvintele i s-au stins.

— Şi învățații de ce i s-au supus? Cum poate face cineva aşa ceva?

Mi-a răspuns cu un râs amar.

— Ea e Profetul Alb, ei i s-a menit să aducă timpul pe o cale mai bună. A avut o viziune. Voința nu-i poate fi pusă la îndoială. Dacă o faci, urmările sunt grave. Întreabă-l pe Kebal Rawbread. Trebuie să faci ce-ți spune Femeia Palidă.

Bufonul tremura acum violent.

— Ți-e frig.

L-aş fi înfăşurat într-o pătură, dar pentru asta ar fi trebuit să mă apropii. Nu credeam că mi-ar fi îngăduit.

— Nu. M-a privit cu un zâmbet şters. Mi-e frică. Sunt îngrozit. Te rog… Te rog, ieşi până mă îmbrac.

M-am retras, închizând uşa fără zgomot. Pe urmă am aşteptat. Se părea că îi trebuia foarte mult timp ca să-şi pună o cămaşă.

Când a apărut, avea îmbrăcămintea meticulos aranjată şi fiecare fir de păr readus la locul său. Dar tot se mai ferea să mă privească în ochi.

— Lângă cămin e nişte rachiu pentru tine, i-am spus.

A traversat încăperea cu paşi mici, nervoşi. A luat paharul, dar n-a băut. În schimb, şi-a încrucişat braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig, şi a rămas foarte aproape de foc, strângându-şi băutura la piept. Se holba la podea.

M-am dus în odaia lui şi am luat din dulapul cu haine o mantie groasă, de lână. M-am întors şi l-am înfăşurat în ea. I-am tras scaunul mai aproape de cămin, apoi l-am luat de umeri şi l-am aşezat.

— Bea rachiul, l-am sfătuit. Vocea mi-a sunat aspru. Pun în ibric apă pentru ceai.

— Mulţumesc.

Vorbise în şoaptă. Şi, groaznic, pe obraji au început să-i şiroiască lacrimi. Îşi săpau albii în sulimanul lui întins cu grijă şi-i picurau pe cămaşă, lăsând urme palide.

Am vărsat apă şi m-am ars când am atârnat ibricul în cârlig. După ce am izbutit s-o fac, mi-am tras un scaun lângă al bufonului.

— De ce eşti atât de speriat? Ce înseamnă toate astea?

A fornăit un sunet nelalocul lui pentru demnul Lord Auriu. Mai rău decât atât, şi-a şters ochii cu un colţ al mantiei. Sulimanurile jamailliene i s-au întins şi i-am văzut pielea dezgolită.

— Convergență, a spus cu voce răguşită. A tras aer în piept. Înseamnă convergență. Totul adună laolaltă. Sunt pe calea cea bună. Credeam că m-am abătut pe altele. Dar asta mi-o confirmă. Convergență şi confruntare. Şi timp readus pe cărarea cuvenită.

— Credeam că asta vrei. Că asta fac Profeții Albi.

— Oh, da. Asta vrem.

L-a cuprins o linişte nefirească. M-a privit şi mi-a întâlnit ochii. Am privit într-o tristețe mai veche şi mai adâncă decât îmi doream să cunosc.

— Un Profet Alb îşi găseşte Catalizatorul. Omul în jurul căruia marile evenimente îşi schimbă cursul. Şi îl foloseşte fără milă, ca să aducă timpul pe calea lui. Calea mea şi a ei converg încă o dată. Şi voințele noastre se vor înfrunta, şi-o să vedem cine va învinge. Şi moartea va încerca încă o dată să te ia, a adăugat cu voce brusc strangulată. A prins marginea mantiei în mână şi şi-a mânjit din nou fața ştergându-se cu ea. Dacă nu vei izbândi, vom muri amândoi. Nefericit, s-a gârbovit în scaun şi s-a uitat în sus la mine. Ultima dată a fost cât pe ce. Te-am simțit murind de două ori. Dar te-am ținut, am refuzat să te las să pleci în pace. Pentru că tu eşti Catalizatorul şi eu nu pot învinge decât dacă te păstrez în lumea asta. Viu cu orice preț. Un prieten adevărat te-ar fi lăsat să pleci. Am auzit lupii chemându-te. Şi am ştiut că voiai să te duci la ei. Dar nu te-am lăsat. Te-am tras înapoi. Pentru că trebuie să te folosesc.

M-am străduit să nu-mi pierd calmul.

— Asta e partea pe care n-am înțeles-o niciodată.

M-a privit cu tristețe.

— Ba înțelegi. Dar refuzi pur şi simplu să accepți. A tăcut o clipă, apoi a declarat cu simplitate: În lumea pe care-mi dau silința s-o dăltuiesc, tu eşti viu. Eu sunt Profetul Alb şi tu eşti Catalizatorul meu. Dinastia Farseer are un moştenitor şi moştenitorul domneşte. Aici e vorba de un singur factor, dar e un factor-cheie. În lumea pe care încearcă s-o contureze Femeia Palidă, tu nu exişti. În lipsa factorului-cheie, nu supraviețuieşti. Şi nu există niciun moştenitor Farseer. Dinastia Farseer îşi găseşte sfârşitul. Nu există niciun Alb renegat. Bufonul şi-a luat capul în mâini şi a continuat să vorbească printre degete. Ea îți pregăteşte moartea, Fitz. Prin maşinațiuni subtile. E mai vârstnică decât mine şi mai sofisticată. A început un joc oribil. Henja e creatura ei. Nu te amăgi în privința asta. Nu înțeleg ce urzeşte folosind-o, nici de ce i-o oferă pe narcescă lui Dutiful. Dar sunt sigur că se află în spatele tuturor celor întâmplate. Trimite moartea după tine, încearcă să te dea la o parte din drum. Până acum, noi doi, tu şi cu mine, am izbutit să-i ținem piept de fiecare dată. Dar te-a salvat mai degrabă norocul tău decât inteligența mea. Norocul tău şi… — să cutez s-o spun? — magiile tale. Ambele. Totuşi, sorții sunt, întotdeauna,

absolut întotdeauna, împotriva supraviețuirii tale. Şi ne sunt cu atât mai potrivnici, cu cât ne afundăm mai tare în jocul ăsta. De această ultimă dată… De această ultimă dată a fost prea mult. Nu mai vreau să fiu Profetul Alb. Nu mai vreau să fii Catalizatorul meu. Vocea i-a scăzut până la o şoaptă hârjâită. Dar nu pot opri mersul lucrurilor. Nu se opreşte decât prin moartea ta.

Şi-a rotit brusc privirea, cu disperare. I-am pus sticla de rachiu la îndemână. Nici măcar nu s-a ostenit să-şi toarne în pahar. A scos dopul şi a băut din sticlă. După ce a lăsat-o jos, am întins mâna şi i-am luat-o.

— Asta n-o să te-ajute în niciun fel, i-am spus cu asprime.

A surâs cu buze vlăguite.

— Nu pot să mai fiu martor la încă una din morțile tale. Nu pot.

— *Tu* nu poți?

A râs, cu disperare.

— Înțelegi, nu? Suntem prinşi în cursă. Eu te-am făcut să cazi în cursă, bunul meu prieten, preaiubitul meu prieten.

M-am străduit să înțeleg tot ce-mi spusese.

— Dacă suntem înfrânți, eu mor, am zis.

A dat din cap.

— Dacă mori, suntem înfrânți. E unul şi acelaşi lucru.

— Şi ce se întâmplă dacă supraviețuiesc?

— Învingem. Dar acum n-avem prea multe

şanse. Nu sunt multe şi aş zice că se împuţinează întruna. Cel mai probabil e să pierdem. Tu o să mori şi lumea o să coboare pe spirala către întuneric. Către urâţenie. Către disperare.

— Nu mai fi atât de vesel!

De data asta am băut eu din sticlă. Şi i-am întins-o pe urmă lui.

— Şi dacă nu mor? Dacă învingem? Atunci ce se întâmplă?

Şi-a luat sticla de la buze.

— Atunci? Ah. A zâmbit, extaziat. Atunci, prietene, lumea merge înainte. Copiii aleargă pe străzi noroioase. Câini latră la căruţele care trec. Prietenii beau rachiu împreună.

— Nu pare prea diferit de ceea ce avem deja, am remarcat cu acreală. Trecem prin toate astea ca să nu se schimbe nimic.

— Da, a încuviinţat, radios. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Rămâne aproape la fel cu minunata şi uimitoarea lume pe care o avem acum. Băieţii îndrăgostindu-se de fete nepotrivite pentru ei. Lupii vânând pe câmpii înzăpezite. Şi timpul. Timpul derulându-se la nesfârşit pentru noi toţi. Şi dragonii, fireşte. Dragoni plutind pe cer ca nişte corăbii superbe, împodobite cu nestemate.

— Dragoni? Asta e ceva deosebit.

— Da? Vocea i-a scăzut din nou până la o şoaptă. Chiar este? Eu nu cred. Aminteşte-ţi cu inima. Întoarce-te în trecut, mai departe, tot mai departe. Cerului acestei lumi i-a fost întotdeauna

menit să fie străbătut de dragoni. Când nu-i văd acolo, oamenii le duc dorul. Firește, unii nu se gândesc la ei niciodată. Dar o parte dintre copii își ridică, încă de când sunt mici, privirea către azurul cerului verii, uitându-se după ceva care nu apare niciodată. Pentru că ei știu. Ceva care trebuia să fie acolo a pălit și a dispărut. Ceva pe care trebuie să-l aducem înapoi, tu și cu mine.

Mi-am sprijinit fruntea în palmă și mi-am măturat-o apăsat cu degetele.

— Credeam că trebuie să salvăm lumea. Ce legătură are cu dragonii?

— Totul are legătură. Când salvezi o parte a lumii, o salvezi pe toată. De fapt, numai pe calea asta o poți salva.

Nu puteam să sufăr ghicitorile lui. Le detestam din adâncul inimii.

— Nu știu ce vrei de la mine.

Nu mi-a răspuns. Când mi-am ridicat ochii spre el, am văzut că mă privea netulburat.

— Nu mă pun în pericol dacă-ți spun. Fiindcă n-o să mă crezi. A răsuflat adânc, egal. Ținea sticla de rachiu sprijinită de un braț, ca pe un prunc. Trebuie să-l însoțim pe prinț în aventura lui. Pe insula Aslevjal. La Icefyre. Pe urmă trebuie să-l împiedicăm să ucidă dragonul negru. Pe care trebuie în schimb să-l eliberăm din captivitatea gheții, ca să se poată înălța, să poată deveni consortul Tintagliei. Ca să se împerecheze și în lume să fie iarăși dragoni adevărați.

— Dar… asta n-o pot face! Dutiful trebuie să taie capul dragonului şi să-l aducă în casa mamei Ellianiei. Altminteri, Narcesca nu se va mărita cu el. Şi toate negocierile şi speranțele noastre vor fi fost zadarnice.

S-a uitat la mine şi m-am gândit că ştia cum mi se sfâşia sufletul.

— Fitz, scoate-ți asta din minte, mi-a spus cu voce scăzută. Nu te gândi acum. Convergența şi confruntarea ne aşteaptă. Nu e nevoie să alergăm către ele. Crede-mă, când va veni timpul, tu vei fi cel care va hotărî dacă-şi respectă jurământul de credință față de Casa Farseer sau salvează lumea pentru mine. A şovăit. O să-ți mai spun ceva. N-ar trebui, dar o s-o fac. Ca să nu crezi, când va veni vremea, că e din vina ta. Îți garantez că nu va fi. Am prorocit-o cu mult timp în urmă, fără să pricep despre ce era vorba înainte de a mi se limpezi povestea asta, cu tatuajele. Am visat-o demult, a fost coşmarul cumplit al unui copil. Îl voi trăi curând. Aşa că trebuie să-mi promiți că, atunci când se va întâmpla, n-o să te chinuieşti singur învinovățindu-te.

A reînceput să tremure. Îi clănțăneau dinții şi cuvintele i se strecurau printre ei.

— Despre ce vorbeşti? l-am întrebat cu spaimă, ştiind deja răspunsul.

— De data asta, pe Aslevjal, a spus cu colțurile gurii tremurându-i într-un zâmbet îngrozit, va fi rândul meu să mor.

Capitolul XXIV

LEGĂTURI

Legenda Profetului Alb şi a Catalizatorului său ar putea fi descrisă mai clar drept o religie din sud, din care în Jamaillia nu au ajuns decât ecouri. Ca multe altele din aceleaşi ţinuturi, e plină de superstiţii şi de contradicţii, aşa că niciun om întreg la minte nu ar putea să dea crezare unor asemenea prostii, în inima ereziei Profetului Alb stă ideea că pentru" fiecare ev" (ale cărui spaţiu şi timp nu sunt definite niciodată) se naşte câte un astfel de profet. Menirea lui e să aşeze lumea pe o cale mai bună. El sau ea (şi în această dualitate a genului se regăseşte ceva din credinţa adevărată în Sa) o face folosindu-se de Catalizatorul său. Catalizatorul e un om ales de Profetul Alb pentru că e punctul de joncţiune al mai multor posibilităţi. Schimbând ceea ce i se întâmplă Catalizatorului în timpul vieţii sale, Profetul Alb îi dă lumii puterea de a urma un curs al istoriei mai corect, mai bun. Orice om în stare să gândească îşi dă seama că nu ai cum să compari ceea ce s-a petrecut cu ceea ce s-ar fi putut petrece. Profeţii Albi pot pretinde întotdeauna că au făcut lumea mai bună. Adepţii acestei erezii nu pot explica nici ideea că lumea şi timpul se mişcă în cerc, repetându-se la nesfârşit. O lectură atentă a istoriei consemnate ne arată limpede că nu e aşa, şi totuşi cei care au îmbrăţişat această falsă credinţă continuă să se

agațe de ea.

Delnar, preotul înțelept al lui Sa, a scris în Părerile sale că nu numai adepții acestei erezii trebuie compătimiți, ci şi „Profeții Albi" înşişi. El demonstrează fără putință de tăgadă că aceşti fanatici care se amăgesc singuri suferă de fapt de o boală foarte rară, care absoarbe toată culoarea pielii, dându-le în acelaşi timp halucinații care sunt luate drept vise profetice trimise de zei.

WIFLEN, PREOT AL LUI SA, MĂNĂSTIREA JOREPIN, *CREDINȚE ŞI EREZII DIN SUD*

CHADE! Am nevoie de tine. Am nevoie de tine! Vino să ne întâlnim în odaia de lucru. Chade! Te rog să m-asculți, te rog să vii!

Îl chemam prin Meşteşug, cu frenezie, în vreme ce urcam clătinându-mă scările către odaia de lucru. Nici măcar nu-mi mai aduceam aminte ce însărcinare urgentă născocisem ca să plec. Pe el, pe bufonul care nu mai era bufon, îl lăsasem lângă foc, cu sticla de rachiu alături. Acum, cu inima bătându-mi ca un ciocan, îmi blestemam trupul stors de vlagă în timp ce-mi sileam picioarele să se îndoaie şi să mă ducă mai departe. N-aş fi putut spune dacă mă auzea Chade. Mi-am mai adresat singur vreo două înjurături şi mi-am îndreptat apoi atenția către Dutiful şi Thick.

Trebuie să-l văd numaidecât pe Lordul Chade. E de cea mai mare importanță. Găsiți-l şi trimiteți-mi-l în odaia de lucru.

De ce?

Întrebarea lui Dutiful.

Mulțumeşte-te să-l cauți!

Pe urmă, când am intrat în odaia de lucru clătinându-mă pe picioare, asudat şi gâfâind, l-am găsit pe Chade lângă cămin, nerăbdător şi neliniştit. S-a întors spre mine cu o privire aspră.

— Ce te-a împiedicat să vii? Am auzit că te-ai întors în castel şi ştiu că Lordul Auriu ți-a transmis mesajul meu. N-am toată ziua la dispoziție ca să te-aştept pe tine, băiete. Se pun la cale lucruri importante, pentru care e nevoie de prezența ta.

— Nu, am spus. Apoi: Mai întâi ascultă-mă.

— Stai jos, a mârâit. Trage-ți răsuflarea. Îți aduc apă.

Am izbutit s-ajung la scaunul de lângă foc înainte de a mă prăbuşi. În ziua aceea îmi forțasem prea mult trupul. Numai drumul călare şi lupta de pe terenul de instrucție fuseseră prea de-ajuns ca să mă istovească. Tremuram la fel de violent cum tremurase Lordul Auriu.

Am băut apa adusă de Chade. Şi, înainte de a apuca el să scoată vreo vorbă, i-am povestit tot ce-mi povestise mie bufonul. Când am terminat, încă mai gâfâiam. Bătrânul a stat pe gânduri în vreme ce respirația mea se domolea încetul cu încetul.

— Tatuaje, a murmurat el dezgustat. Femeia Palidă. A oftat. Nu pot să-l cred. Şi nu pot cuteza să nu-i dau crezare. S-a încruntat, cântărind tot

ce-i spusesem. Apoi: Ai văzut raportul iscoadei mele? Pe Aslevjal n-a găsit nici urmă de dragon.

— Nu cred că a căutat cu meticulozitate.

— Poate că nu. Ăsta e necazul cu oamenii plătiți. Când se termină banii, dispare şi loialitatea lor.

— Ce-o să facem, Chade?

Mi-a aruncat o privire stranie.

— Ceea ce e evident. Serios, Fitz, chiar ai nevoie de mai multă odihnă ca să te refaci. Te pierzi cam prea repede cu firea. Deşi recunosc că şi pentru mine tatuajele bufonului sunt o surpriză la fel de mare. Ca şi legătura pe care-o face pornind de la ele. Când l-am întrebat, chiar azi, ceva mai devreme, dacă, din câte ştie el, astfel de tatuaje țin de vreun obicei de pe Insulele Străine, a răspuns că n-are idee şi a schimbat vorba foarte calm. Mi-e greu să cred că se poate preface atât de bine…

L-am privit reordonându-şi în minte tot ce aflase vreodată despre bufon şi despre Lordul Auriu. Pe urmă a oftat adânc şi a recunoscut:

— Ştim într-adevăr că e existat o Femeie Palidă care-l sfătuia pe Kebal Rawbread, cel puțin în privința Războiului Corăbiilor Roşii. Dar am presupus c-a pierit odată cu el. Ce legătură ar putea avea cu Elliania? Şi, chiar dacă a supraviețuit, de ce-ar încerca să se amestece în înțelegerea legată de această căsătorie şi, cu atât mai mult, de ce-ar fi interesată de tine sau de Lordul Auriu? Povestea e prea trasă de păr.

Am înghițit în sec.

— Servitoarea, Henja. Camerista Ellianiei. Vorbea despre o „ea”, ca şi Elliania şi Blackwater. Pe ultimii doi „ea“ părea să i înspăimânte. Poate că e tocmai Femeia Palidă, care ar putea fi „celălalt Profet Alb“ despre care vorbeşte bufonul. Şi poate că are propriile ei planuri, şi i se intersectează cu ale noastre în moduri pe care nu le putem prevedea.

L-am privit pe bătrânul asasin perindându-şi prin minte toate posibilitățile care decurgeau dintr-o asemenea situație. Pe urmă a ridicat din umeri.

— Nu contează, a spus cu sânge rece. Soluția aleasă de noi nu se schimbă. A ridicat două degete. Unu. Bufonul a spus că tu hotărăşti dacă-ți respecți jurământul față de Farseeri sau încerci să salvezi acest dragon înghețat al lui. Prin urmare, o să-ți ții jurământul. Nu mă îndoiesc de lealitatea ta.

Mie nu mi se părea chiar atât de simplu. Am păstrat tăcerea.

Chade şi-a atins al doilea deget.

— Doi. Lordul Auriu nu vine pe insula Aslevjal cu noi. Prin urmare, dacă descoperim un dragon în gheață, fapt de care mă îndoiesc în foarte mare măsură, nu va încerca să-l împiedice pe Dutiful să-l ucidă. Sau cel puțin să taie capul înghețat al unui leş din vremuri vechi, ceea ce mi se pare mai probabil. Aşadar, chiar dacă această „Femeie Palidă” încă mai e pe lume şi reprezintă pentru el

un soi de amenințare, bufonul nu va ajunge niciodată în preajma ei. Adică nu va muri.

— Şi dacă pleacă pe Aslevjal oricum, cu sau fără noi?

Chade m-a măsurat cu privirea.

— Fitz. Gândeşte puțin, băiatule. Aslevjal nu e o insulă pe care se ajunge uşor, nici măcar pornind din Insulele Străine. Dar el n-o s-ajungă nici până acolo. Crezi că nu pot da o poruncă prin care să-i interzic Lordului Auriu să se îmbarce pe orice corabie care pleacă din Buckkeep către țări străine? O s-o fac în mod subtil, fireşte. Dar se va face.

— Şi dacă-şi schimbă înfățişarea?

Bătrânul a ridicat dintr-o sprânceană.

Vrei să pun să fie întemnițat cât lipsim? Presupun că pot aranja şi asta, dacă te linişteşte. O să-i găsesc, desigur, o închisoare de lux. Cu tot confortul.

Tonul lui mi-a dat de înțeles că i se părea fără rost să-mi fac atâtea griji. Față în față cu un asemenea scepticism calm, spaima nebună de care mă umpluse bufonul nu-şi mai găsea cu uşurință sprijin.

— Nu. Bineînțeles că nu vreau aşa ceva, am murmurat.

Atunci mergi pe mâna mea. Aşa cum obişnuiai pe vremuri.

Acordă-i bătrânului tău mentor un strop de încredere. Dacă eu nu vreau să se îmbarce Lordul

Auriu pe nicio corabie care pleacă din Buckkeep, atunci n-o să se îmbarce.

Nu-l găsesc. Ce să fac?

Dutiful părea cuprins de panică.

Chade m-a privit pieziş. I-am răspuns ridicând un deget.

— O clipă.

Nu-i nimic, Dutiful. Ne-am întâlnit. Totul va fi bine.

Despre ce e vorba?

N-are importanță, Dutiful, crede-mă. N-are importanță.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Chade.

— L-ai „auzit“ pe Dutiful strigând la mine că nu te găseşte. Un gând trimis în toate părțile, cum i se mai întâmplă încă dacă e tulburat.

Pe fața lui Chade s-a înstăpânit alene un zâmbet, chiar în timp ce spunea:

— Oh, probabil că te înşeli. Sunt sigur că am auzit un strigăt îndepărtat.

— Meşteşugul poate da la început impresia asta. Până când se deprinde mintea să interpreteze ceea ce percepe.

— Oh, vasăzică aşa, a spus cu glas scăzut.

Şi a zâmbit, dus pe gânduri, cu privirea pierdută. Pe urmă şi-a revenit cu o tresărire.

— Era cât pe ce să uit de ce te-am chemat. Întâlnirea pe care le-a propus-o regina celor cu Har. Spre marea mea surpriză, chiar vor veni. Ne-au dat de veste să-i aşteptăm peste şase zile. Au nevoie de timp ca să se adune şi vor să fie trimisă

garda reginei ca să-i aducă aici, cu steag de liberă trecere. Firește că au cerut și un schimb de ostatici, dar i-am spus reginei că e absurd. De azi în șase zile vor trimite o pasăre cu mesaj, ca să ne dea de știre unde îi găsim. Au promis că nu va fi la mai mult de o zi de mers călare distanță față de castel. După ce ajungem la locul de întâlnire, vor veni cu noi. Vor purta mantii și glugi, ca să nu-și trădeze identitatea. Aș vrea să fii printre cei care îi vor însoți.

— N-ar părea foarte ciudat? Garda de corp personală a Lordului Auriu alături de garda reginei, într-o misiune atât de delicată?

— Ar părea, dacă nu s-ar schimba un singur lucru. Până atunci, vei ieși din serviciul Lordului Auriu ca să intri în Garda Reginei.

— N-o să fie o schimbare prea bruscă? Cum o s-o explicăm? Și când ai luat hotărârea asta, vulpoi bătrân?

— Explicația e simplă. Căpitanul Marsheroft[18] a fost atât de impresionat de abilitatea cu care ai ucis trei oameni fiindcă au încercat să fure punga stăpânului tău, încât a ținut morțiș să te aibă printre oamenii lui. Un bărbat atât de priceput în lupta cu sabia e o adăugire bine-venită la Garda Reginei. Dacă te întreabă cineva, poți spune că ți s-a oferit o soldă excelentă și că Lordul Auriu a fost dornic să câștige favorurile Casei Regale

---

[18] Mlaștină (n. trad.).

îngăduind angajarea unui om de-al său. Poate a ajuns să se simtă atât de în largul său la curtea noastră încât şi-a dat seama că aici n-a avut niciodată nevoie de o gardă de corp.

Explicația lui Chade era de o logică fără cusur. Am presupus că avea un motiv mai important, nu voia doar să mă poată folosi cu mai multă uşurință ca iscoadă. Mi-a trecut prin gând că poate voia să mă despartă de Lordul Auriu, ca să nu aibă cumva de suferit loialitatea mea față de Casa Farseer. Apoi m-am hotărât să scap de îndoieli întrebându-l.

— De ce e atât de important pentru tine să merg cu Garda Reginei?

— Păi, printre altele, fiindcă la primăvară o să-mi fie mult mai uşor să explic de ce te voi fi ales să-l însoțeşti pe prinț în Insulele Străine. Vei fi unii dintre norocoşii considerați demni de această onoare. Dar mai ales pentru că înzestrații cu Har au cerut să facă și prințul Dutiful parte din escorta lor, ca dovadă că nu avem intenții rele.

Asta mi-a atras brusc atenția.

— Crezi c-o să fie în siguranță? Ar putea o momeală, ca să-l atragă în cursă.

Mi-a răspuns cu un zâmbet sumbru.

— De ce crezi că vreau să fii lângă el? Bineînțeles că e posibil să fie o cursă. Dar cei cu Har se tem probabil de acelaşi lucru, nu? De aceea au cerut să vină şi el, ştiu că n-o să riscăm viața unicului moştenitor al Casei Farseer într-o încăierare.

— Sânge Străvechi, l-am corectat. Deprinde-te să le spui „cu Sânge Străvechi”, nu „cu Har”. Aşadar o să-l trimiți ca escortă?

Chade s-a încruntat.

— În privința asta, Dutiful nu prea are de ales, ca şi mine, de altfel, a recunoscut. Regina le-a făgăduit deja.

— Deşi tu n-ai fost de acord.

A pufnit disprețuitor.

— În ziua de azi, aprobarea sau dezaprobarea mea nu mai înseamnă mare lucru pentru regină. E probabil de părere că se poate descurca fără să mai aibă nevoie de mine, ca sfetnic. Ei bine, vom vedea.

La asta n-am găsit niciun răspuns. Ca să fiu sincer, deşi loialitatea mea față de Chade a avut astfel de suferit, m-am bucurat, pe ascuns, că regina mea îşi afirma puterea.

Au urmat zile atât de pline, încât încordarea în care am trăit mi-a scos din minte îngrijorarea stârnită de bufon. În ciuda sănătății mele firave, am început să mă întâlnesc în fiecare dimineață cu Chade, Thick şi Dutiful în Turnul de Veghe. Bufonul nu lua parte la întâlnirile noastre. Chade i-a acceptat lipsa fără comentarii; având în vedere ceea ce-i povestisem, i se părea preferabil să nu-l avem în coterie. N-am deschis niciodată vorba despre asta. Ne întâlneam doar noi patru şi studiam Meşteşugul cu o aviditate care pe mine mă înspăimânta, iar pe ei îi entuziasma. Făceam

progrese, dar cu prudență, păstrând totul sub control, fapt care nu mă mulțumea decât pe mine. Thick învăța să-şi limiteze muzica, deşi asta îl făcea să sufere într-un mod pe care nu mi-l puteam explica. Dutiful izbutea din ce în ce mai bine să-şi trimită mesajele numai către o anumită persoană. Aşa cum era de aşteptat, Chade nu putea ține pasul cu ceilalți doi. Dacă ne atingeam fizic, îmi putea atinge uşor şi mintea şi eu o atingeam pe a lui. Thick putea să-i trimită un semnal violent, care îi atrăgea atenția, dar nu-i comunica nimic. Dutiful nu părea să-l găsească. Sau Chade nu izbutea să fie conştient de prezența lui. Eu nu-mi puteam da seama care era adevărata problemă, aşa că ne ocupam de amândouă. Pe mine, dimineţile mă oboseau şi-mi mal tratau nervii deopotrivă. Încă mai aveam dureri de cap, dar nu se comparau cu cele care mă chinuiseră înainte.

Sub stricta îndrumare a lui Chade, mâncam în fiecare zi, la ora amiezii, un prânz fără gust, dar sănătos. Îi luasem sub control magia Meşteşugului, dar el îmi rămânea mentor şi era convins că în privința sănătății mele fizice ştia cel mai bine ce trebuia făcut. În zilele acelea ne-am înfruntat, pornind de la scoarța de spiriduş pe care mi-o găsise şi mi-o luase din odaie când mă refăceam după „vindecare”. A fost o ceartă aprigă, neplăcută pentru amândoi. El a susținut că n-aveam dreptul să fac nimic care ar fi putut să-mi

ştirbească Meşteşugul sau să-i pună vremelnic vreo stavilă, mai ales atunci când eram Maestrul de Meşteşug al prințului şi al coteriei sale. Eu am susținut că aveam dreptul la intimitate în privința obiectelor care-mi aparțineau, că nimeni altcineva nu putea dispune de ele după bunul său plac. Niciunul dintre noi n-a cedat şi nu şi-a cerut scuze. Subiectul a devenit pur şi simplu unul pe care ne-am ferit apoi să-l mai atacăm.

Lordul Auriu m-a eliberat din serviciul său la scurt timp după ce i-a sugerat-o Chade. Mi s-a oferit un loc în Garda Reginei şi l-am primit cu încântare. Celelalte gărzi m-au acceptat în mijlocul lor cu o seninătate care m-a uimit. Era limpede că nu eram primul om strecurat de Chade în rândurile lor. M-am întrebat câți erau mai mult decât păreau să fie. Mi-au pus puține întrebări, dar m-au pus la încercare în timpul instrucției lor de rutină. Îmi petreceam prima parte a după-amiezilor cu Garda Reginei, pe terenul de antrenament. Mi s-a întâmplat destul de des să nu fac față şi m-am ales cu vânătăi care o dovedeau.

De ochii lumii, aveam un pat în cazarmă, dar dormeam adesea în odaia mea de lucru. Dacă şi-a pus cineva întrebări în privința straniei mele libertăți de acțiune, mie nu mi le-a adresat nimeni. Când l-am întâlnit iarăşi pe terenul de instrucție, Wit m-a felicitat pentru că eram „din nou un luptător adevărat”. În ceea ce privea îmbrăcămintea, am revenit la albastrul simplu

purtat de gărzile castelului, cu o tunică albă cu violet când trebuia să se vadă că îi aparţineam reginei. Şi am simţit o nemăsurată plăcere fiindcă puteam să port fără fereală în piept insigna cu vulpea ei. Se potrivea cu acul cu vulpe pe care-l ţineam sub cămaşă şi deasupra inimii.

Se părea că oboseam mult mai repede şi mă vindecam mult mai lent decât înainte, dar, în ciuda sugestiilor lui Chade, n-am încercat să grăbesc lucrurile folosindu-mă de Meşteşug. Către lăsarea serii, în timp ce diplomaţia îi dădea de furcă bătrânului asasin, Thick făcea o incursiune în bucătărie pentru mine. Înfulecam împreună dulciuri, plăcinte înfoiate şi carne grasă. Am descoperit că lui Gilly îi plăceau stafidele la fel de mult ca lui Thick. Dansul implorator al dihorului pofticios îl făcea pe bondoc să râdă cu lacrimi. Am început cu toţii să punem carne pe noi, Thick probabil mai multă decât era bine pentru el. A devenit la fel de rotofei ca grăsunul căţeluş de salon al unei doamne nobile şi cu părul tot atât de lucios. Acum blagoslovit cu mâncare şi acceptat de oameni de a căror atenţie se bucura, firea paşnică şi încântătoare a omuleţului ieşea adesea la lumină. Savuram simplitatea orelor petrecute alături de el.

Am izbutit chiar şi să petrec câteva seri alături de Hap. Nu ne-am dus la *Porcul Pârlit*, ci la *Epava Corabiei Roşii,* o cârciumă liniştită, destul de nouă. Ne-am mulţumit cu mâncarea ieftinit, ordinară,

cum e de obicei prin taverne, şi am stat de vorbă ca doi prieteni vechi, cum începeam să fim. Asta mi-a adus aminte de mine şi de Burrich, aşa cum fuseserăm cu puțină vreme înainte de a mă ucide Regal. Fiecare recunoştea bărbatul din celălalt. În cea mai frumoasă dintre acele seri, Hap m-a delectat povestindu-mi pe îndelete cum apăruse Starling în atelier, cum îl uluise pe meşterul Gindast cu farmecul şi cu faima ei şi cum îl plimbase pe el prin lumea ei din oraşul Buckkeep.

— A fost atât de bizar, Tom, mi-a povestit băiatul, minunându-se într-un fel. S-a purtat de parcă nu ne-am fi certat niciodată, de parcă niciodată nu ne-am fi spus cuvinte grele. Aşa că eu ce-aş fi putut face, dacă nu acelaşi lucru? Crezi c-o fi uitat într-adevăr tot ce mi-a spus?

— Mă îndoiesc, i-am răspuns gânditor. Un menestrel fără ținere de minte e muritor de foame. Nu. Aş zice mai degrabă că Starling a noastră crede că, dacă ea pretinde cu destulă hotărâre că lucrurile stau într-un anume fel, realitatea se poate schimba. Şi, după cum ai văzut, uneori chiar îi iese. Prin urmare, ai iertat-o?

A părut pentru o clipă în impas. Pe urmă m-a întrebat cu un zâmbet strâmb:

— Dacă n-aş fi iertat-o, crezi c-ar fi băgat de seamă? L-a convins pe Gindast că mi-a fost ca o mamă, şi a făcut-o cu atâta pricepere, încât pe jumătate m-a convins şi pe mine.

La asta n-am putut să nu râd, ridicând din

umeri. Starling îl dusese la un han preferat de menestreli şi îi făcuse cunoştinţă cu mai multe tinere cu talente muzicale. Toate îl ospătaseră cu plăcinte umplute cu fructe îmbibate cu alcool şi-l umpluseră până la refuz cu bere şi cu cântecele lor, luându-se la întrecere ca să-i atragă atenţia. M-am grăbit să-l previn, în glumă, că femeile din breasla menestrelilor erau libere în purtări, dar aveau inimi de piatră. A fost o greşeală.

— În inima mea nu mai e loc pentru nicio fată, m-a înştiinţat cu sobrietate.

Totuşi, după cum le-a descris pe câteva dintre ele, mi s-a părut că deşi inima îi era închisă, ochii îi erau destul de larg deschişi ca să le soarbă din priviri. Şi am binecuvântat-o în gând pe Starling, rugându-mă să se găsească un leac care să-mi vindece băiatul cât mai repede.

Atât bufonul, cât şi Lordul Auriu se fereau din calea mea cu încăpăţânare. În mai multe seri, când am coborât fără zgomot din odaia de lucru ca să intru în apartamentul Lordului Auriu prin fostul meu dormitor, nu l-am găsit acolo. Dutiful mi-a spus că se ţinea tot mai mult de jocuri de noroc, care erau o distracţie din ce în ce mai populară atât în oraş, cât şi la petrecerile particulare din castel. Îi simţeam lipsa şi, în acelaşi timp, mă temeam de o confruntare cu el. Nu voiam să-mi citească în ochi că-l trădasem, dezvăluindu-i lui Chade tot ce-mi istorisise. Mă

scuzam, în propriii mei ochi, spunându-mi că era spre binele lui. Dragonii n-aveau decât să crape. Dacă era de-ajuns să-l ținem departe de Aslevjal ca să rămână în viață, supărarea lui era un preț mic. Aşa gândeam când mă pomeneam crezând în profețiile lui nebuneşti. În celelalte dăți, eram convins că nici dragonul înghețat, nici Femeia Palidă nu existau, aşa că el n-avea de ce să meargă pe Aslevjal. Astfel justificam complotul meu împotriva lui, urzit împreună cu Chade. Cât despre faptul că mă evita, bănuiam că era cuprins de o ruşine stranie, pentru simplul fapt că acum ştiam de tatuajele sale. Îmi dădeam seama că nu puteam să-i cer să-mi țină companie, că nu puteam să-i impun prezența mea. Nu puteam decât să sper că timpul avea să desăvârşească vindecarea rupturii dintre noi.

Şi aşa se scurgea timpul.

N-aş fi recunoscut în fața nimănui, dar noua teamă pe care mi-o trezea aventura prințului pe insula Aslevjal stătea în spatele reînnoitului devotament cu care-l învățam Meşteşugul. Oricum le-aş fi numărat, zilele care ne mai despărțeau de plecarea pe mare din primăvară mi se păreau prea puține. Acum eram de acord cu Chade, Dutiful trebuia să aibă o coterie, una aflată măcar în posesia cunoştințelor fundamentale, esențiale pentru ca magia să dea roade. Aşa că mă dedicam perfecționării talentelor noastre, cu diferite grade de izbândă. Puterile lui Chade creşteau foarte

încet în timpul lecțiilor noastre din zori. Era foarte nemulțumit de progresele sale, şi asta îl împiedica să se concentreze. Nu reuşeam să-l fac să se destindă, indiferent cât m-aş fi străduit să-l silesc să se calmeze şi să-şi golească mintea. Disputele mele şi cel mai vârstnic învățăcel al meu păreau să-l amuze pe Dutiful, în vreme ce pe Thick îl plictiseau. Niciuna dintre cele două atitudini nu-l ajuta pe bătrânul asasin să scape de irascibilitate. Descopeream că dascălul meu blând şi răbdător era un învățăcel groaznic, neascultător şi încăpățânat. După patru zile de eforturi neînduplecate, am izbutit în sfârşit să-l deschid pentru magia noastră. S-a grăbit să se-arunce în el curentul Meşteşugului de îndată ce a devenit conştient că există. N-am avut de ales, am fost nevoit să mă duc după el. Le-am interzis cu toată asprimea lui Dutiful şi Thick să mă urmeze şi am plonjat la rândul meu în Meşteşug.

E o pățanie de care nu-mi face plăcere să-mi aduc aminte. Chade nu se desfăşura pur şi simplu în Meşteşug. Avea în el prea multe de desfăşurat. I se scurgeau toate clipele din numeroşii ani ai vieții sale. După ce m-am străduit o vreme să le adun la loc, în el, mi-am dat seama că, de fapt, Meşteşugul nu-l zdrențuia. Mai degrabă el era acela care-şi trimitea în afară prelungiri subțiri, cercetătoare. Şi le răsfira în toate direcțiile, aidoma rădăcinilor unei plante însetate, fără să-i pese cum i le răsucea şi cum i le răsfira curentul. Chiar în

timp ce adunam fărâme din el, savura sălbăticia avalanşei de legături. În cele din urmă, l-am smuls din cataracta Meşteşugului cu o forță pe care i-o datoram mai degrabă furiei decât magiei mele. Când am revenit în sfârşit în trupurile noastre, l-am găsit pe al meu sub masa mare, tremurând şi zvârcolindu-se, aproape pradă spasmelor.

— Ticălos bătrân, căpos şi idiot, am bolborosit.

Nu mai aveam putere să țip. Chade stătea pe scaun cu brațele şi picioarele răşchirate.

— Magnific, magnific, a murmurat, în timp ce redevenea conştient de sine cu o fluturare de pleoape.

Pe urmă i-a căzut capul pe masă şi s-a afundat într-un somn din care nu putea fi trezit.

Dutiful şi Thick m-au tras de sub tăblie şi m-au adus pe scaunul meu. Cu mâini tremurătoare, Dutiful mi-a umplut ochi un pahar cu vin. Thick se uita la mine cu ochii lui mici şi rotunzi larg căscați. După ce am băut jumătate din vin, prințul a spus, cuprins de o ruşine care i se simțea în glas:

— E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată. Tot aşa a fost şi când ai venit după mine?

Eram prea zdruncinat şi prea furios, deopotrivă din pricina lui Chade şi din a mea, ca să-i mărturisesc că habar n-aveam.

— Să fie o lecție şi pentru voi doi, am spus supărat. Oricare dintre noi face o asemenea prostie ne pune în pericol pe toți. Acum înțeleg cu

adevărat de ce puneau maeştrii din vechime o stavilă de durere între Meşteşug şi învățăceii prea inimoşi.

Prințul m-a privit şocat.

— I-ai face aşa ceva Lordului Chade?

Era tonul pe care mi-ar fi vorbit dacă aş fi propus s-o punem pe regină în lanțuri, spre binele ei.

— Nu, am recunoscut în silă.

M-am ridicat tremurând şi am ocolit masa. L-am înghiontit pe bătrânul care sforăia, întâi uşor, apoi cu mai multă putere. A întredeschis ochii. Şi mi-a surâs, cu capul încă pe masă.

— Ah. Iată-te, băiatul meu. Surâsul i s-a lărgit într-un zâmbet prostesc. M-ai văzut? M-ai văzut zburând?

Şi pe urmă nu ştiu dacă şi-a rostogolit ochii sub pleoape sau i s-au închis ele, dar iarăşi a adormit dus, ca un copil după o zi de târg. Am văzut, cu deznădejde, că nu-i rămăsese în amintire nicio senzație din întreaga tragedie de care scăpaserăm ca prin urechile acului. S-a trezit abia după o oră şi, în ciuda tuturor scuzelor sale, avea în ochi un licăr care m-a îngrijorat peste măsură. Deşi mi-a promis că n-avea să facă nicio experiență nebunească de unul singur, i-am cerut lui Thick, printr-un gând trimis numai către el, să-mi dea imediat de ştire dacă-l simțea pe Chade întrebuințând Meşteşugul. Zelul cu care a încuviințat bondocul a fost o mult prea slabă alinare; astfel de făgăduieli nu-i rămâneau prea

mult în minte.

Dimineața următoare nu m-a ajutat să mă înseninez. După ce l-am sfătuit pe Chade să nu facă de data asta nimic altceva în afară de a urmări totul cu atenție, am încercat să-l învăț pe Dutiful să împrumute forța lui Thick ca s-o mărească pe cea cu care se folosea el însuşi de Meşteşug. Deşi, vindecându-mă, avuseseră ocazia să-şi dea seama ce puteau face unindu-şi forțele, niciunul dintre cei trei nu putea de fapt să explice în ce mod le absorbiseră pe ale celorlalți sau ce anume se întâmplase. Consideram că era necesar ca măcar Dutiful să se poată bizui pe forța primită de la Thick. Prin urmare, le-am cerut să facă un exercițiu simplu, sau cel puțin aşa l-am crezut.

De unul singur, Dutiful putea ajunge la mintea lui Chade sub forma celei mai firave şoapte. Îl putea face pe bătrân să-i simtă strădania, dar nu şi să primească mesajul pe care voia să i-l trimită. Nu eram sigur dacă asta însemna că deschiderea lui Chade către Meşteşug nu era îndestulătoare sau că Dutiful nu izbutea să facă din el ținta gândurilor sale. Voiam să văd dacă, luând putere de la Thick, reuşea să se facă auzit de Chade.

— Prințul Verity mi-a spus că un membru al coteriei sau un Singuratic folosit astfel se numeşte Omul Regelui. Prin urmare, Thick va fi în serviciul lui Dutiful ca Om al Regelui. Încercăm? i-am întrebat.

— E prinț. Nu e rege, m-a întrerupt Thick

nelinişt it.

— Da. Şi ce dacă?

— Atunci nu pot fi Omul Regelui. N-o să meargă.

M-am înarmat cu răbdare.

— E în ordine, Thick. O să meargă. Vei servi drept Om al Prințului.

— Voi servi. Ca un servitor?

Se simțea brusc ofensat.

— Nu. Îl vei ajuta. Ca un prieten. Thick îl va ajuta pe Dutiful, fiind Omul Prințului. Încercăm?

Dutiful zâmbea, dar zâmbetul n-avea nimic batjocoritor. Thick s-a întors spre el, l-a văzut surâzând şi i-a răspuns cu surâsul său, apoi i s-a aşezat alături.

— Ar trebui să fie simplu pentru amândoi, am spus. Nu ştiam dacă era sau nu o minciună. Thick trebuie să fie tot timpul deschis pentru Meşteşug, dar să nu facă nimic. Dutiful trebuie să absoarbă putere de la el şi să-şi folosească Meşteşugul ca s-ajungă la Chade. Dutiful, faci totul pe îndelete. Şi, dacă-ți spun să te opreşti, rupi imediat legătura. Gata. Începeți.

Credeam că mă gândisem la toate posibilitățile. Aveam dulciurile care îi plăceau lui Thick şi rachiu, ca să ne refacă forțele dacă ar fi fost nevoie. Toate aşteptau pe masă. Şi mă întrebam dacă nu cumva fusese o idee proastă. Ochii bondocului alunecau într-una către nişte felii de chec cu afine. Oare îi puteau abate prea mult atenția de la Meşteşug? Aş fi vrut să am şi scoarță de spiriduş,

şi apă fierbinte, dar Chade îmi respinsese ideea cu asprime.

— Pentru prinț şi coteria lui e mai bine să nu se atingă niciodată de un leac atât de periculos, spusese convins că are dreptate.

Iar eu nu-i reamintisem că el mă învățase să-l folosesc. Am trecut, încordat, în spatele prințului în timp ce-şi punea mâna pe umărul lui Thick. Eram pregătit să întrerup fizic legătura dintre ei dacă îl secătuia pe bondoc. Ştiam foarte bine că, folosindu-te astfel de Meşteşug, puteai ucide cu bună ştiință. Nu voiam accidente tragice.

Am aşteptat cu toții. După o vreme, Chade mi-a aruncat o privire grăitoare. Şi, cu ochii la mine, a înălțat din sprâncene.

— Începeți, le-am spus celor doi.

— Încerc, mi-a răspuns Dutiful cu exasperare. Pot să-i trimit mesaje lui Thick prin Meşteşug. Dar nu ştiu cum să absorb putere de la el şi cum s-o folosesc.

— Hm. Thick, îl poți ajuta? am sugerat.

Bondocul a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Cum? m-a întrebat.

Nu ştiam cum.

— Deschide-te pur şi simplu către el. Gândeşte-te că îi trimiți putere.

Şi-au reluat poziția. Eu mă uitam la fața lui Chade, sperând să văd un semn că Dutiful îşi atinsese mintea de a lui. Dar, nu după mult timp, prințul şi-a ridicat ochii spre mine. Cu buzele

arcuite într-un zâmbet schițat.

— Îmi transmite într-una, prin Meşteşug, „putere, putere, putere”, mi-a destăinuit.

— Aşa mi-ai spus tu! a protestat Thick furios.

— Da. Aşa ți-am spus, am confirmat. Linişteşte-te, Thick. Nu-şi bate nimeni joc de tine.

S-a uitat urât la mine, respirând pe nas.

Pute-a-câine.

Dutiful a tresărit. Buzele lui Chade au zvâcnit, dar a izbutit să nu zâmbească.

— Putoare de câine. Ăsta e mesajul pe care-ai vrut să mi-l trimiți?

— Cred că e comentariul lui Thick pentru mine, am explicat cu prudență.

— Dar a trecut prin mine, către Chade, ținta mea. L-am simțit, a completat Dutiful cu entuziasm.

— Ei, am spus, măcar facem progrese.

— Acum pot lua o felie de chec?

— Nu, Thick. Nu încă. Trebuie să mai lucrăm cu toții la asta.

Am stat o clipă pe gânduri. Dutiful direcționase Meşteşugul lui Thick. Oare asta însemna că luase într-adevăr putere de la Thick ca s-ajungă la Chade, sau pur şi simplu abătuse către Chade mesajul care trebuia s-ajungă la mine?

Nu ştiam. Nu credeam că era cu putință să-mi dau seama, fără niciun dubiu, ce se petrecuse de fapt.

— Încercați împreună, am propus. Încercați

amândoi să-l trimiteți acelaşi mesaj lui Chade, lui şi numai lui. Faceți un efort concertat.

— Concertat?

— Adică împreună, i-a explicat Dutiful lui Thick.

A urmat un moment în care s-au sfătuit fără vorbe. Am bănuit că-şi alegeau mesajul.

— Acum, i-am sfătuit şi m-am uitat la fața lui Chade.

Bătrânul s-a încruntat.

— Ceva despre un chec.

Dutiful a oftat cu exasperare.

— Da, dar nu asta trebuia să transmitem. Lui Thick îi e un pic cam greu să se concentreze.

Mi-e foame.

— Nu, nu ți-e foame. Doar vrei să mănânci, i-a spus prințul.

Şi bondocul s-a bosumflat. Nimic n-a putut să-l mai îmboldească sau să-l convingă să mai încerce. În cele din urmă, l-am lăsat să dea iama în dulciuri şi ne-am hotărât să ținem seama a doua zi de ceea ce învățaserăm din asta.

Însă în dimineața următoare s-a părut că nu ne fusese menit avem mai mult noroc decât înainte. Primăvara plutea în aer. Deschisesem larg obloanele, ca să ne bucurăm de lumina zorilor. Soarele nu era deocamdată decât o promisiune la orizont, dar vântul aducea dinspre ocean aer proaspăt, înviorător, mesajul său despre viață şi despre schimbarea anotimpului. I-am aşteptat pe

ceilalți în bătaia lui, respirând adânc.

Nu-mi mai simțeam sufletul uşor când mă gândeam ce pusesem la cale împotriva Lordului Auriu. Începusem să-mi doresc să nu fi divulgat pentru Chade discuția noastră şi nici existența tatuajelor bufonului. Dacă el şi-ar fi dorit s-ajungă asta la cunoştința bătrânului, ar fi pomenit de ele când stătuseră de vorbă despre ale Narcescăi. Senzația că luasem o hotărâre greşită mă sfredelea în adâncul ființei. Dar nu puteam şterge cele petrecute, iar să-i mărturisesc bufonului mi se părea de neimaginat. Singurul lucru mai greu de închipuit ar fi fost să-l las s-ajungă pe insula Aslevjal, locul unde credea că o să moară. Prin urmare, oricât de copilărească ar fi părut ideea, mi-am propus să-mi țin pur şi simplu gura şi să las totul pe mâna lui Chade. El putea să-l împiedice pe Lordul Auriu să ne însoțească. Am respirat din nou adânc aerul dimineții, sperând că avea darul să mă învigoreze. Dar m-am simțit în schimb cuprins de o îngrijorare mai adâncă.

Civil Bresinga se reîntorsese la Buckkeep. Garda care îl însoțise fusese, oficial, menită să exprime compătimirea Casei Farseer pentru pierderea mamei sale. Însă, chiar dacă alții nu ştiau, el nu se îndoia că avea în față nişte ani pe care urma să-i petreacă în castelul regal, sub supraveghere. Trebuia să rămână la Buckkeep până la majorat, timp în care coroana avea să se ocupe, cu bunăvoință, de domeniul lui. Castelul Galekeep

era închis, înăuntru se aflau doar câțiva servitori trimişi de regină. Harul lui rămăsese un secret; cred că dezvăluirea lui putea fi amenințarea care să-i taie cheful de a mai greşi cu ceva. Nu se făcuse nicio legătură între el şi uciderea celor trei bărbați din oraşul Buckkeep. Fierbeam de furie fiindcă scăpase atât de uşor după ce-mi pusese prințul într-un pericol atât de mare. Din câte îmi povestise Chade, Dutiful susținuse cu insistență că Pestriții primiseră foarte puține informații despre el de la Civil şi că mai toate erau lucruri cunoscute până şi de cel mai umil servitor din castel. Dar pe mine asta nu mă liniştea. Şi mă tulbura încă şi mai mult faptul că, pe lângă Laudwine, şi Padget dăduse dovadă de un viu interes față de tot ce putea descoperi Civil în legătură cu Lordul Auriu şi cu mine. Iar tânărul Bresinga îi mărturisise prințului că interesul lor îi trezise o mare curiozitate în privința noastră.

Îl spionasem pe Civil, în camera lui, la scurt timp după întoarcere. Părea deznădăjduit, devastat. La Buckkeep, alături de el, nu rămăsese decât un singur servitor de-al casei Bresinga. Era un băietan fără familie şi fără casă, văduvit de tot ce avea, cu tovarăşul de Har trimis la grajduri. Primise o odaie modestă, mobilată modest, potrivită pentru un nobil lipsit de importanță, dar nu mă îndoiam că acasă avusese parte de ceva mai bun. Îşi petrecea o mare parte a serii aşezat lângă foc, cu ochii la flăcări. Bănuiam că exista o

comunicare între el şi pisică, dar nu simțeam curgerea Harului de la unul la celălalt. Îi simțeam în schimb suferința ca pe o greutate aproape palpabilă, apăsând asupra întregii încăperi.

Încă n-aveam încredere în el.

Nu plecasem de la fereastră când am auzit paşii prințului pe scări. În clipa următoare a intrat, închizând uşa cu hotărâre. Chade şi Thick aveau să apară curând prin pasajul secret, dar până atunci putea profita de un minut sau două numai în compania lui.

— Motanul lui Civil îți vorbeşte? l-am întrebat, fără să-mi întorc privirea spre el.

— Pard? Nu. E pisică, aşa că ar putea, fireşte, dacă ar vrea. Dar presupun că asta ar însemna… o lipsă de curtoazie. Dutiful a scos un sunet care mi-a dat de înțeles că medita. Dacă te gândeşti bine, e ciudat. Toți cei cu Sânge Străvechi care preferă pisicile au nişte obiceiuri comune. N-aş încerca niciodată să intru în vorbă cu o pisică legată prin Har de altcineva. Ar fi, ei, ca şi cum ai flirta cu logodnica altuia. De când îl ştiu pe Pard, n-a părut niciodată interesat să comunice cu mine. Dar, desigur, a făcut-o o singură dată. Când s-a aflat Civil în pericol. Dar a semănat mai degrabă a amenințare. Civil l-a adus la mine într-un sac mare, de pânză groasă. Am înțeles că l-a făcut să între acolo în timpul unui joc brutal de-al lor. Pe urmă a legat sacul la gură şi l-a târât pe scări până în camera mea. Şi am spus „târât”

fiindcă exact asta a făcut. Pard e un motan voinic.

A oftat pe neaşteptate.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, chiar şi numai după asta. Dacă n-ar fi fost înnebunit de durere, Civil nu s-ar fi purtat niciodată cu el în halul ăsta. Dar părea atât de supărat şi atât de grăbit încât am fost de acord să țin motanul la mine până la întoarcerea lui şi i-am pus puține întrebări. Dar, după plecarea lui, n-am putut suporta să-l aud pe Pard mârâind şi miorlăind jalnic şi monoton, parcă scâncind. Încerca să iasă din sac sfâşiindu-l cu ghearele din spate, dar Civil alesese o pânză foarte deasă. După o vreme, a rămas nemişcat, gâfâind, şi m-am temut că avea să se sufoce. Părea la capătul puterilor. Însă, după ce am dezlegat gura sacului, a sărit la mine cu ghearele scoase şi m-a trântit pe podea. M-a prins de-aici – şi Dutiful şi-a pus mâna sub bărbie, cu degetele înfipte de o parte şi de alta a gâtului – şi şi-a înfipt în burta mea ghearele din spate. A jurat că mă omoară dacă nu-l las să iasă din cameră. Pe urmă, înainte de a apuca să fac vreo mişcare, miorlăitul i-a devenit urlet şi m-a brăzdat cu ghearele. În clipa aceea fusese atacat Civil. Motanul a spus că e vina mea şi că mă ucide dacă nu-l salvez. Aşa că te-am căutat cu Meşteşugul.

Dutiful mi se alăturase la fereastră şi se uita în jos, la suprafața încrețită a apei, cu pete de culoare aşternute de lumina răsăritului peste valurile întunecate. A privit-o o vreme în tăcere.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? l-am îmboldit.

— Oh. Cred că mă întrebam ce s-o fi întâmplat atunci cu tine. De ce nu m-ai strigat cu Meşteşugul? Nu crezi că ți-aş fi trimis ajutoare?

Am tresărit la auzul întrebării. Mi-am îngăduit să caut câteva clipe răspunsul în mine însumi. Am râs.

— Cred că ai fi făcut-o, dacă mi-ar fi trecut prin cap atunci. Dar atât de mulți ani n-am fost decât eu şi lupul. Şi după ce l-am pierdut pe Ochi Întunecați… Nu m-am gândit nicidecum că aş fi putut cere ajutor. Sau că ți-aş fi putut spune unde mă aflam. Pur şi simplu nu mi-a dat prin minte.

— Am încercat s-ajung la tine. Când îl… strangulau pe Civil, motanul lui a înnebunit. A sărit de pe mine şi a început s-alerge prin odaie, făcând praf totul. N-avusesem idee câte pagube pot face ghearele lui. Perdelele patului, hainele… Sub patul meu încă mai e rulată o tapiserie despre care n-am avut curaj să-i spun nimănui. Cred că e distrusă. Şi bănuiesc că era neprețuită.

— Nu-ți face griji. Am una pe care ți-o pot da.

Zâmbetul meu strâmb a părut să-l năucească.

— Am încercat să te găsesc cu Meşteşugul. Chiar în timp ce-mi sfâşia Pard lucrurile din cameră. Dar n-am izbutit s-ajung la tine.

O amintire care nu mai ieşise de mult la suprafață mi-a revenit în minte.

— Şi tatăl tău se plângea de asta. Nu pot păstra legătura prin Meşteşug când sunt prins într-o

luptă. Şi nici el nu putea să dea de mine în asemenea clipe. Am ridicat din umeri. Aproape că uitasem.

Fără să vreau, mi-am pipăit cicatricea lăsată de muşcătura de pe gât. Pe urmă mi-am dat seama că Dutiful mă privea cu admirație copilărească şi mi-am lăsat brusc mâna în jos.

Şi aia a fost singura dată când ți-a vorbit Pard?

Acum a ridicat el din umeri.

Aproape singura. A încetat brusc să-mi mai sfâşie lucrurile. IV urmă mi-a mulțumit. Foarte bățos. Cred că unei pisici îi e foarte greu să-i spună cuiva „mulțumesc". Apoi s-a instalat în mijlocul patului meu şi nu mi-a mai dat atenție. Nu s-a clintit de-acolo până n-a venit Civil să-l ia. Odaia mea încă mai duhneşte a pisică. Cred că Pard stropeşte cu urină când se bate.

Judecând după puținul pe care-l ştiam despre pisici, părea cu putință. I-am spus-o. Pe urmă am trecut, cu băgare de seamă, la un subiect delicat:

— Dutiful? De ce ai încredere în Civil? Nu pot pricepe de ce-l accepți în viața ta, după tot ce-a făcut.

Mi-a răspuns cu o privire uluită.

— Are încredere în mine. Nu cred că poate avea cineva încredere într-un om aşa cum are el în mine fără să fie demn de încredere la rândul său. În plus, am nevoie de el dacă vreau să-i înțeleg pe cei cu Sânge Străvechi din regat. Mama mi-a explicat asta. Că, dacă vreau să-i tratez bine pe toți,

trebuie să-l cunosc măcar pe unul singur foarte bine.

Nu mă gândisem niciodată la aşa ceva, dar înțelegeam ce voia să spună. Modul de viață al celor cu Sânge Străvechi reprezenta o cultură ascunsă sub cea din cele Şase Ducate. Eu o întrezărisem, dar nu i-o puteam explica lui Dutiful aşa cum o putea face cineva născut şi crescut în sânul ei. Totuşi…

— Trebuie să mai existe şi altcineva de care te poți sluji. Tot nu pricep ce-a făcut vreodată Civil ca să merite respectul tău.

A oftat uşor.

— FitzChivalry. Mi-a încredințat motanul lui. Dacă ai fi ştiut că o să mori, dar n-ai fi vrut să moară şi Ochi întunecați odată cu tine, unde l-ai fi lăsat? Cui i l-ai fi încredințat? Unui om pe care ai fi fost gata să-l trădezi? Sau unui prieten pe care l-ai fi crezut în stare să vadă dincolo de orice prefăcătorie?

— Oh, am răspuns, după ce i-a descifrat mintea mea întrebarea. Înțeleg. Ai dreptate.

Nimeni nu-i poate încredința jumătate din sufletul său cuiva de a cărui soartă nu-i pasă.

Nu după mult timp, au apărut Chade şi Thick intrând pe uşa de lângă cămin. Bătrânul era încruntat şi-şi scutura pânzele de păianjen de pe mânecile alambicate. Thick fredona, pentru sine, note stranii, care se potriveau în pauzele unui cântec închinat, prin Meşteşug, dimineții. Părea

să-i facă mare plăcere. Dacă l-aș fi ascultat numai cu urechile, mi s-ar fi părut că scoate, la întâmplare, sunete enervante. Pătrunderea în mintea lui schimba atât de mult ceea ce înțelegeam despre el!

S-a apropiat grăbit de masă şi i-am simțit dezamăgirea câinii a văzut că nu-l aştepta nicio prăjitură. Oftând, am sperat că aşteptările lui înşelate n-aveau să ne zădărnicească eforturile. Mi-am aşezat învățăceii exact aşa cum stătuseră cu o zi înainte: Chade de o parte a mesei, iar Dutiful şi Thick de cealaltă, foarte aproape unul de altul. Iar eu am rămas, la fel ca în ziua dinainte, în picioare în spatele lor, gata oricând să mă năpustesc şi să-i despart fizic, dacă ar fi fost necesar. Ştiam că lui Dutiful i se părea că dramatizam situația şi că până şi Chade părea să mă creadă din cale afară de prăpăstios. Dar niciunul dintre ei nu fusese vreodată aproape secătuit de viață de un altcineva, folosind Meşteşugul.

Dutiful şi-a pus mâna pe umărul lui Thick, exact cum stătuse cu o zi înainte. Şi, tot exact cum se întâmplase cu o zi înainte, au încercat s-ajungă la Chade cu un mesaj simplu şi n-au izbutit, Dutiful putea s-atingă mintea mea aşa cum putea şi Thick, dar, oricât de familiar le-ar fi fost s-o facă, nici măcar pentru asta nu-şi puteau uni eforturile. Începeam să mă gândesc că totul era lipsit de orice speranță. Una dintre cele mai importante misiuni

ale unei coterii era să-şi unească puterile în Meşteşug şi să se pună astfel la dispoziția regelui. Noi nu eram în stare nici măcar de aşa ceva. Şi, dând greş în repetate rânduri, începeam să ne înfuriem unii pe alții.

— Opreşte-ți muzica, Thick. Cum să mă concentrez dacă faci din ea un fundal care-mi răsună fără încetare în minte? s-a plâns Dutiful, după ce încă unul dintre eforturile noastre s-a dovedit un eşec.

Thick a tresărit la auzul mustrării lui. Când i s-au umplut ochii de lacrimi, mi-am dat seama cât de adânc înrădăcinată şi de puternică era legătura dintre el şi prinț. Şi Dutiful a înțeles probabil că greşise, fiindcă, o clipă mai târziu, a clătinat din cap ca pentru sine însuşi şi a adăugat:

— Frumusețea muzicii îmi abate atenția, Thick. Nu mă mir că eşti întotdeauna dornic să i-o împărtăşeşti lumii. Dar acum trebuie să ne gândim numai la lecție. Înțelegi?

Ochii lui Chade s-au preschimbat brusc în scântei verzi.

— Nu! a exclamat. Thick, nu-ți opri muzica. Pentru că eu n-am auzit-o niciodată, dar Dutiful şi Tom mi-au tot spus cât de frumoasă e. Fă-mă s-o aud şi eu, Thick, măcar o singură dată. Pune-ți mâna pe umărul lui Dutiful şi trimite-ți muzica spre mine. Te rog.

Eu şi prințul ne-am uitat le Chade cu gura căscată, dar bondocul radia. N-a şovăit nici măcar

o singură clipă. Dutiful încă nu apucase să-şi lase mâna să cadă de pe umărul bondocului când mâna acestuia s-a încleştat de umărul lui. Cu ochii la Chade şi cu gura larg deschisă de încântare, nu i-a dat prințului timp să-i călăuzească melodia spre o singură țintă. Muzica ne-a potopit pe toți ca un torent. L-am zărit, vag, pe Chade clătinându-se sub izbitura ei. A făcut ochii mari şi, cu toate că pe față i-au mijit zorii triumfului, am desluşit şi umbra spaimei.

Nu supraapreciasem puterea lui Thick. Nu mai fusesem niciodată martor la o asemenea revărsare a Meşteşugului. Până atunci, muzica nu reprezentase decât un nelipsit curent subteran al gândurilor lui, o răspândise fără să se gândească la asta, aşa cum nu te gândeşti că răsufli sau că-ți bate inima. Acum se voia să se reverse în lume, încântând-o cu cântecul mamei sale.

Aşa cum, în vremuri când puhoaiele trec peste maluri, un fluviu noroios colora apele din întregul golf în care se varsă, muzica lui Thick îşi aducea culoarea în curentul Meşteşugului. Intra în el şi îl schimba. Nu-mi imaginasem niciodată aşa ceva. Captiv eu însumi în ea, descopeream că nu-mi mai stătea în putere să-mi comand propriul trup. Mă fascina copleşitoare, mă absorbea şi mă înfăşura în ritmul şi în armonia ei. Simțeam că Dutiful şi Chade erau undeva, alături de mine, dar nu izbuteam să le desluşesc contururile în țesătura muzicii ademenitoare. Şi nu eram singurul atras.

Îi simțeam în urzeala Meşteşugului şi pe alții. Unii erau fire singuratice, lujeri târâtori ai celor în care magia abia dacă pâlpâia. Poate că, undeva, un pescar se întreba, uimit, de ce îi răsuna în adâncul minții o melodie stranie, sau o mamă schimba ceva în cântecul de leagăn pe care îl murmurase. Alții erau atraşi cu mai multă putere. Am simțit oameni care, indiferent ce-ar fi făcut, s-au oprit brusc şi s-au uitat în jur de parcă ar fi orbit, neizbutind să descopere izvorul melodiei susurate.

Şi nu erau mulți, dar erau totuşi acolo, erau câțiva care recunoşteau Meşteşugul ca pe o prezență de zi cu zi în viața lor, ca pe un fundal de şoapte căruia se deprinseseră să nu-i dea atenție. Dar valul muzicii le năruise stăvilarele înălțate de o asemenea obişnuință şi îi simțeam întorcându-se spre noi. Unii păreau să țipe şocați; alții căzuseră probabil la pământ. N-am auzit decât o singură voce, clară şi neîmpovărată de spaime:

Ce e asta? a întrebat Nettle. *De unde vine visul, când nici măcar nu dorm?*

Din Buckkeep, a răspuns Chade vesel. *Din Buckkeep soseşte chemarea către voi, cei care stăpâniți Meşteşugul! Treziți-vă şi veniți la castel, ca să vă prindă viață magia şi să vă slujiți prințul!*

Din Buckkeep? a repetat Nettle.

A urmat un glas de departe, ca o trâmbiță de dincolo de zare:

Acum te ştiu. Acum te văd.

Poate că nimic altceva n-ar fi izbutit să mă

smulgă din lanțurile fascinației Meşteşugului. L-am despărțit pe Dutiful de Thick cu o forță care ne-a uluit pe toți trei. Muzica s-a întrerupt cu un trosnet. Pentru o clipă, absența Meşteşugului m-a orbit şi m-a asurzit. Inima îmi tânjea de dorul lui. Mă unea cu lumea printr-o legătură mult mai neprihănită decât firavele mele simțuri. Dar mi-am venit repede în fire şi i-am întins mâna lui Dutiful, pe care, smucindu-l, îl trântisem la podea. S-a agățat de ea năucit şi a întrebat, chiar în timp ce se ridica:

— Ați auzit-o pe fata aia? Cine era?

— Oh, cea care plânge tot timpul, a răspuns Thick, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanță, şi m-am simțit recunoscător fiindcă umpluse astfel un gol. Mi-ai auzit muzica? l-a întrebat apoi pe Chade. Ți-a plăcut?

Bătrânul n-a răspuns imediat. M-am întors spre el şi l-am văzut prăbuşit în scaun. Zâmbea prosteşte, cu fruntea brobonită de sudoare.

— Oh, da, Thick, a izbutit să spună. Am auzit-o. Şi mi-a plăcut tare mult. Şi-a proptit coatele pe masă şi şi-a sprijinit capul în palme. Am auzit-o cu toții, a murmurat. Şi şi-a ridicat privirea spre mine. Întotdeauna simți asta? Exuberanță, întregire, contopire cu lumea?

— E ceva care trebuie să te îngrijoreze, m-am grăbit să-l previn. Dacă pătrunzi în Meşteşug având această senzație de legătură cu toți şi toate, curentul te-ar putea lua cu sine. Când te foloseşti

de Meşteşug, trebuie să-ți păstrezi întotdeauna scopul bine conturat în minte. Altminteri te fură valul şi te pierzi…

— Da, da, m-a întrerupt cu nerăbdare. N-am uitat ce mi s-a întâmplat data trecută. Dar cred că evenimentul de azi merită să fie sărbătorit.

Ceilalți păreau să-i împărtăşească părerea. Sunt sigur că, din pricina tăcerii mele, m-au crezut căpos şi ursuz. Am scos totuşi coşul pe care-l ascunsesem sub masă şi conținutul lui era destul de bogat ca să-l mulțumească până şi pe Thick. Toată lumea a primit rachiu, deşi cred că singurul care avea nevoie să-şi revină era Chade. Şi-a dus paharul la gură cu mâini tremurătoare, dar zâmbea şi a ținut un toast:

— Pentru aceia care ar putea veni ca să dea naştere unei adevărate coterii a prințului Dutiful!

Nu mi-a aruncat nicio privire vicleană şi eu am băut alături de ceilalți, deşi speram că Burrich avea s-o împiedice cu hotărâre pe Nettle să plece de acasă.

Pe urmă i-am întrebat cu prudență:

— Ce credeți c-a fost cealaltă voce? Cea care a spus „acum te ştiu”?

Thick nu mi-a dat nicio atenție, a continuat să mănânce stafide între dinții din față. Dutiful m-a privit cu uimire.

— Cealaltă voce?

— Vorbeşti despre fata care a putut să trimită prin Meşteşug un mesaj atât de clar? a întrebat

Chade pur şi simplu şocat fiindcă atrăgeam atenția asupra ei. Cred că înțelesese deja că fusese Nettle.

— Nu, am răspuns. De cealaltă voce, atât de străină, de stranie… Atât de diferită.

Nu găseam cuvinte cu care să le spun cât de mult mă neliniştise. Era ca un presentiment sumbru.

Au urmat câteva clipe de tăcere, spulberată apoi de prinț.

— Eu n-am auzit-o decât pe fata care-a spus: „La Buckkeep?”.

— Şi eu la fel, m-a asigurat Chade. A fost singurul gând coerent. Am crezut că din cauza ei ai distrus legătura.

— De ce să fi făcut aşa ceva? s-a mirat Dutiful.

— Nu, am insistat, neluându-i în seamă întrebarea. Altceva a vor bit. Credeți-mă, am auzit… ceva. Un soi de creatură. Neomenească.

Afirmația era destul de ieşită din comun ca să abată gândurile lui Dutiful de la Nettle. Dar, fiindcă toți trei au jurat că nu simțiseră nimic, vorbele mele n-au fost luate în serios şi, către sfârşitul întâlnirii noastre, am început să mă întreb dacă nu cumva fusese o nălucire.

Capitolul XXV

ÎNTRUNIREA

… şi nimic altceva n-a mulțumit-o pe prințesa care voia pentru sine ursul dansator. Nimeni nu mai ceruse aşa ceva de mulți ani, dar, în cele din urmă, ea a învins, şi tatăl ei i-a dat omului un pumn de galbeni pentru ursul său. Iar prințesa a luat ea însăşi animalul ăla masiv de lanțul prins de inel şi l-a dus în dormitorul ei. Însă, în toiul nopții, când toți ceilalți din castel dormeau, băiatul a ieşit din pielea de urs. Şi, când i s-a înfățişat prințesei, ei i s-a părut cel mai chipeş tânăr pe care-l văzuse vreodată. Şi n-a fost nevoie de mai mult ca să facă fiecare cu celălalt ceea ce şi-a dorit.

Băiatul-urs şi prințesa

Într-o bună după-amiază, rozul a năpădit mestecenii şi zăpada bătătorită din curte s-a preschimbat în zloată. În anul acela, primăvara se grăbise să ajungă la Buckkeep. Până la apusul soarelui, pe cele mai umblate cărări s-au ivit petice de pământ golaş. Apoi, noaptea, s-a lăsat frigul şi totul a încremenit sub atingerea iernii, dar în dimineața următoare pământul măturat de un vânt călduț s-a trezit în sunetul picurilor de apă.

Eu dormisem în baracă şi dormisem bine, în ciuda sforăiturilor şi a foielii unei duzini de oameni. M-am trezit odată cu ceilalți, am înfulecat

un mic dejun copios în camera străjilor şi m-am în tors în cazarmă, să îmbrac violetul şi albul Gărzii Reginei. Ne-am încins cu săbiile, ne-am luat caii şi ne-am adunat în curte.

Acolo a trebuit să-l aşteptăm pe prinț. Când şi-a făcut în sfârşit apariția, îl însoțeau regina Kettricken şi sfetnicul ei, Chade, Dutiful purta veşminte elegante, dar nu părea să se simtă în largul lui. Mai bine de zece nobili mărunți ieşiseră să-l conducă. Printre ei se numărau cei şase împuterniciți ai ducatelor, trimişi mai înainte să caute, împreună cu regina, o rezolvare a problemei înzestraților cu Har. Citeam pe fețele lor că nu se aşteptaseră să ia vreodată parte la o confruntare directă cu aceştia din urmă, aşa că nu erau nicidecum nerăbdători. Lordul Civil Bresinga stătea în zloată, în grupul adunat ca să-i ureze prințului drum bun. Din ultimul rând al Gărzii Reginei, i-am privit trăsăturile neclintite, întrebându-mă ce sentimente îi trezeau evenimentele în plină desfăşurare. Din porunca reginei, în afară de Gardă şi de prinț, nimeni nu avea voie să iasă din castel. Nu voia să sperie şi să pună pe fugă solia şi aşa prea prudentă a celor cu Sânge Străvechi.

Regina i-a dat căpitanului Gărzii câteva instrucțiuni scurte. N-am auzit cuvintele ei, dar l-am văzut pe Marsheroft, mai-marele nostru, schimbându-se la față. S-a înclinat cu devotament sincer, dar i-am văzut dezaprobarea întipărită pe

fiecare trăsătură. Şi am fost cu desăvârşire şocat când ni s-a alăturat o femeie călare, ducând de frâu bidiviul reginei. Am avut nevoie de câteva clipe ca s-o recunosc pe Laurel. Îşi tunsese părul scurt şi şi-l vopsise în negru. Chade a făcut un pas înainte, protestând, dar regina părea neînduplecată. I-a adresat puține cuvinte. Nu le-am auzit, dar am văzut linia crispată a bărbiei ei şi roşul care urca în obrajii lui. După ce a dat pentru o ultimă oară scurt din cap către sfetnicul ei, regina a încălecat şi i-a făcut lui Marsheroft semn că era gata. La comanda lui, am încălecat cu toții şi i-am urmat, pe el şi pe prinț, către porțile Buckkeepului. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Chade fixându-ne grupul cu o privire îngrozită.

De ce vine şi ea cu noi? l-am întrebat, înnebunit, prin Meşteşug, dar, dacă mi-a auzit gândul, bătrânul n-a răspuns.

I-am pus aceeaşi întrebare prințului.

Nu ştiu. I-a spus pur şi simplu lui Chade că planul a fost schimbat şi i-a a cerut să se asigure că nu pleacă nimeni pe urmele noastre. Nu-mi place asta.

Nici mie.

L-am văzut pe Dutiful spunându-i ceva mamei sale. Ea s-a mulțumit să clatine din cap. Îşi ținea buzele strânse. Laurel călărea Uitându-se drept înainte. În scurtul răstimp în care-o privisem îi descoperisem pe frunte riduri noi; şi mai puțină carne pe obraji. Aşadar pe ea o trimisese regina în

solie la cei cu Har. Aşa se lupta Laurel cu Pestriții? încercând să dobândească mai multă forță politică pentru o grupare mai moderată? Avea sens, dar misiunea ei nu fusese nici uşoară, nici ferită de primejdii. M-am întrebat când dormise buştean ultima oară.

Zăpada care se preschimba în zloată umpluse de hârtoape drumul de sub copitele cailor. Am ieşit din castel pe poarta de vest. Toată lumea credea că numai Marsheroft şi prințul ştiau încotro ne îndreptam. Pasărea cu mesajul sosise cu o zi înainte. În realitate, destinația îmi era cunoscută şi mie. Mulți bombăniseră şi îşi arătaseră nemulțumirea fiindcă regina acceptase o întâlnire cu solii celor cu Sânge Străvechi. Se considerase că era înțelept să nu f ie dezvăluit locul unde eram aşteptați, ca să nu ne strice cumva planurile vreunul dintre nobilii nesupuşi.

Vântul promitea ploaie sau lapoviță. Seva urcase în copacii încă fără frunze, dându-le viață. În punctul unde se ramifica drumul, n-am coborât spre râu, ci ne-am îndreptat către dealurile împădurite din spatele castelului. Un şoim singuratic cutreiera cerul, poate în căutare de şoareci temerari. Sau poate că nu, mi-am spus. Atunci când, de o parte şi de alta a drumului, copacii au început să fie tot mai aproape, Marsheroft ne-a ordonat să intrăm în altă formație, astfel încât regina şi prințul să nu mai călărească în fruntea noastră, ci în mijloc. Mie mi

s-au înmulțit temerile. Călăream chiar în spatele lui Dutiful, care o ştia, dar nu se trăda nici prin cuvinte, nici prin gesturi, şi mă bucuram fiindcă Meşteşugul ne unea printr-o legătură de nebănuit pentru alții.

Am călărit toată dimineața şi la fiecare bifurcare a drumului am luat-o pe ramura cea mai neumblată. Nu-mi plăcea că locul îngust dintre copaci ne silea să înaintăm într-un şir lung, răzlețit. Iar Negruței nu-i plăcea să meargă la pas, mereu în acelaşi ritm, după calul din fața ei. Mă chinuiam fără încetare s-o țin în frâu, ca să nu i-o ia înainte. Nesupunerea ei era o abatere nedorită a atenției, fiindcă îmi dădeam silința să percep, cu Harul, pădurea din jur. Fiind înconjurat de oameni şi de cai, îmi era aproape cu neputință să devin conştient de ceva aflat dincolo de ei, ca şi cum aş fi încercat să aud chițăitul unui şoarece când în jur îmi lătrau o droaie de câini Dar mi-am adresat o înjurătură şi l-am avertizat scurt pe prinț, cu Meşteşugul, când am devenit pentru prima oară conştient că ne flancau nişte străini. Făcuseră o treabă foarte bună. I-am simții brusc pe doi dintre ei şi, până să-mi trag răsuflarea, am desluşit de-a lungul drumului, printre copaci, mai multe siluete fantomatice. Mergeau pe jos, cu fețele ascunse de glugi. Aveau arcuri.

Nu e ăsta locul unde-au zis că ne-aşteaptă, mi-a spus Dutiful, neliniştit, prin Meşteşug, în vreme de Marsheroft ne ordona pe neaşteptate să ne

oprim. Ne-am strâns cât am putut de bine în jurul prințului. Înzestrații cu Har pe care-i vedeam aveau săgeți în arcurile pe care însă nu şi le încordaseră.

— Sângele Străvechi vă salută! a răsunat o voce printre copaci.

— Dutiful Farseer vă salută la rândul său, a răspuns Dutiful, cu glas limpede, când a văzut că regina păstra tăcerea.

Părea foarte calm, dar aproape că puteam să-i simt bătăile grăbite ale inimii.

O femeie scundă, cu părul negru, a trecut printre arcaşi cu paşi mari şi s-a oprit în dreptul nostru. Spre deosebire de ceilalți, nu era înarmată şi nu-şi ascundea chipul. S-a uitat în sus, la prinț. Apoi şi-a întors privirea spre regină. A făcut ochii mari şi pe față i-a apărut un zâmbet subțire. Pe urmă a spus, clar:

— FitzChivalry.

M-am crispat, însă Dutiful s-a destins.

— E parola pe care-am ales-o, a zis, dând din cap către Marsheroft. Sunt cei cu care-am făgăduit să ne întâlnim ca să-i escortăm. S-a întors spre femeie. Dar de ce sunteți aici, şi nu în locul stabilit?

Ea a râs uşor, cu amărăciune.

— Lordul meu, trecutul ne-a învățat că prudența e necesară când negociem cu Casa Farseer. Ne veți ierta că n-o facem uitată. Sunt aici mulți cărora această prudență le-a salvat viețile.

— N-ați fost tratați cinstit întotdeauna, aşa că vă iert pentru astfel de bănuieli. Sunt aici, aşa cum ați cerut, ca să vă asigur că solii voştri vor ajunge nevătămați la Buckkeep.

Femeia a dat din cap.

— Şi ai adus un ostatic, unul de viță nobilă, cum am cerut?

Regina i s-a adresat pentru prima oară.

— E aici. Vi-l dau pe fiul meu.

Dutiful s-a albit la față.

— Nu, regina mea, te implor! a izbucnit Marsheroft. S-a întors către femeia cu Sânge Străvechi. Doamna mea, te rog, nu mi s-a spus nimic despre niciun ostatic. Nu-l lua pe prinț de sub protecția mea. Ia-mă pe mine în locul lui!

Ştiai ceva despre asta? l-am întrebat pe Dutiful.

Nu. Dar înțeleg logica ei.

Mi-a răspuns cu un calm straniu. Şi a vorbit apoi cu glas tare, în aceeaşi măsură şi pentru mine, şi pentru căpitanul Gărzii.

— Liniştește-te, Marsheroft. E hotărârea mamei mele şi mă voi supune. N-o să-ți găsească nimeni nicio vină fiindcă te supui reginei tale. Căci, în ceea ce se petrece acum, sunt Sacrificiu pentru poporul meu.

S-a întors să-şi privească mama. Era încă palid, dar vorbea cu hotărâre. Am înțeles brusc că în clipa aceea era mândru. Mândru să slujească aşa, mândru că mama lui îl considerase destul de matur ca să facă față provocării.

— Dacă asta e dorința reginei mele, atunci îmi pun viața în mâinile tale. Şi dacă vreunul dintre oamenii tăi pățeşte ceva, accept să plătesc.

— Voi rămâne şi eu drept chezăşie pentru cuvântul regina mele.

Glasul dulce al lui Laurel a sunat limpede în tăcerea lăsau asupra grupului de oameni şocați de ultimele cuvinte ale prințului. Femeia cu Sânge Străvechi a primit înştiințarea dând din cap cu gravitate. Era clar că o cunoştea bine pe Laurel.

Mă străduiam să-mi pun cap la cap gândurile care-mi zburau în toate părțile. Cei cu Sânge Străvechi ceruseră un ostatic fiindcă era firesc să-l ceară. Sosirea la castel în siguranță şi fețele ascunse nu mai aveau nicio importanță pentru oamenii lor ajunşi în interiorul zidurilor Buckkeepului. Deşi Chade le nesocotise dorința, ar fi trebuit să ştiu că totuşi cineva avea să servească drept ostatic. Dar de ce tocmai prințul? Şi de ce nu mă alesese Kettricken pe mine ca să rămân cu el în locul lui Laurel? Mi-am privit regina într-o lumină nouă. Subterfugiul mă uimea, aşa cum mă uimise şi modul în care îl amăgise de Chade. Ei, dar el n-ar fi fost niciodată de acord cu o astfel de înțelegere. Cum făcuse Kettricken aranjamentul? Prin Laurel?

Marsheroft a sărit de pe cal şi a îngenuncheat la picioarele ei în zăpada apoasă, implorând-o să nu facă aşa ceva, să-l lase pe el ostatic în schimb, sau măcar să-i îngăduie să rămână cu Dutiful,

împreună cu cinci oameni aleşi de el. Dar ea era de neînduplecat. Prințul meu a descălecat la rândul lui şi l-a ridicat pe căpitanul Gărzii în picioare.

— Nimeni n-o să te învinovățească pentru asta, chiar dacă o să se termine rău, s-a străduit să-l asigure. Mama mea, regina, e aici ca să mă predea, de aceea a venit. Toată lumea va şti că ea a dorit să fie astfel, nu tu. Te implor, om bun, încalecă din nou şi du-o pe mama acasă. Şi-a ridicat glasul. Da, iar voi, toți cei care vă întoarceți cu el la Buckkeep, ascultați-mă. Protejați-i pe aceşti oa meni ca şi cum viața mea ar depinde de asta, fiindcă într-adevăr depinde. Aşa mă puteți sluji cel mai bine.

Pe urmă lui Marsheroft i-a vorbit femeia cu Sânge Străvechi.

Vă făgăduiesc, ție şi mamei lui deopotrivă, că va fi bine tratat atâta vreme cât ai noştri vor fi tratați la fel. Vă dau cuvântul meu.

Un cuvânt care nu părea să-i ofere lui Marsheroft cine ştie ce alinare.

Eu priveam şi ascultam pus în încurcătură.

O să mă întorc ca să merg pe urmele voastre, i-am făgăduit prințului.

Nu. Mama şi-a dat cuvântul că-i vom trata corect şi aşa vom face.

Dacă voi avea nevoie de tine, îți voi da de ştire. Promit. Deocamdată lasă-mă să fac cum mi-a cerut ea.

Între timp, solii ieşeau din pădure în grupuri de câte doi sau trei. Unii îşi aduseseră animalele de care-i lega Harul. Am auzit deasupra capului țipătul ascuțit a unui şoim şi am ştiut că în dimineața aceea, ceva mai devreme, nu mă înşelasem. Un câine pătat mergea alături de un bărbat călare. O femeie s-a apropiat de noi aducând cu sine o vacă de lapte borțoasă. Însă o bună parte dintre cei doisprezece oameni cu fețele ascunse care au venit să ni se alăture călărind pe cai de tot soiul erau singuri. M-am întrebat dacă îşi lăsaseră animalele acasă sau se nimerise să fie cu iuții fără pereche.

Un bărbat mi-a atras imediat atenția. Avea probabil vreo cincizeci de ani, dar şi-i purta frumos, ca mulți oameni activi. Mergea legănându-se ca un marinar în şaua unui cal în care evident nu avea încredere. Încărunțise, iar părul şi barba lui tunsă scurt aveau culoarea cenuşie a oțelului, ca şi ochii, îmblânziți de o tentă albastră. El şi femeia care ne întâmpinase erau singurii care îşi arătau fața. Însă ceea ce m-a izbit n-a fost înfățişarea lui, ci respectul pe care i-l arătau toți semenii săi cu Sânge Străvechi. S-au tras înapoi ca să-i facă loc, de parcă ar fi fost fie sfânt, fie nebun.

— Ni l-ai încredințat pe prințul Dutiful. Aproape că nu ne aşteptam s-o faci, deşi ni se dăduse de ştire. Însă am hotărât ca, dacă o să ne oferi un ostatic care dovedeşte că ne respecți cu adevărat,

să facem la fel. Vi-l dăm pe Web[19]. E cel mai bătrân dintre cei noi, dintr-o familie cu Sânge Străvechi neamestecat, şi e ultimul care se bucură de o asemenea moştenire. Printre noi nu se numără nici nobili, nici regi sau regine. Dar, din când în când, avem pe cineva ca Web. Nu ne conduce, dar îşi pleacă urechea către ceea ce avem de spus, iar noi îi dăm ascultare. Nu uitați că trebuie să-i tratați bine pe toți oamenii mei, dar cu Web trebuie să vă purtați ea și cum v-ar fi prinț.

Prezentarea mi s-a părut foarte stranie. De când începuse să vorbească despre bărbatul acela, nu aflasem mare lucru despre el, însă toți cei cu Sânge Străvechi se purtau de parcă ne-ar fi oferii un dar. Am reținut totul ca să-i povestesc lui Chade.

M-am gândit să iau legătura cu Thick prin Meşteşug, cerându-i să-i spună bătrânului ce făcuse regina, dar, în final, am hotărât ca ar fi fost o greşeală. Bondocul înțelegea adesea greşit mesajele şi nu voiam să-l împingă pe Chade către vreo acțiune pripită. Văzusem deja prea multe imprudențe pentru o singură zi. În vreme ce se despărțeau cele două grupuri, lăsându-i pe prinț şi pe Laurel călare în mijlocul înzestraților cu Har înarmați, ploaia a început brusc să cadă răpăind. Femeia care ne vorbise a strigat în urma noastră:

— Trei zile! Aduceți-mi oamenii înapoi peste trei

---

[19] Împletitură (n. trad.).

zile nevătămații Regina s-a întors spre ea şi a dat din cap cu gravitate. N-ar fi fost nevoie să ne reamintească. Deja ni se părea că-l lăsam pe prinț în mâinile lor pentru un timp prea îndelungat.

Marsheroft s-a străduit din răsputeri să ne aşeze în jurul celor cu Sânge Străvechi, într-o formație protectoare, dar erau mai mulți decât ne aşteptaserăm şi trebuia să ne răsfirăm prea mult. Eu mă aflam în ultimele rânduri ale procesiunii, călărind în spatele femeii cu vaca. Crezusem să bărbatul cu barbă avea să solicite un soi de loc de onoare în grup, poate alături de regină. Însă era şi el tot printre cei din urmă, chiar în fața mea. M-am uitat peste umăr, ca să-mi mai văd o dată prințul călare, în mijlocul ploii dezlănțuite. Când m-am uitat din nou înainte, am descoperit privirea lui Web ațintită asupra mea.

— E mai curajos decât aş fi crezut că poate fi un băiat de vârsta lui. Şi mai viguros decât aş fi crezut că poate fi un prinț, mi-a spus.

Oşteanul din dreapta mea s-a încruntat, însă eu m-am mulțumit să dau din cap cu toată seriozitatea. Web mi-a susținut o vreme privirea înainte de a-şi întoarce ochii în altă parte. Am fost stânjenit fiindcă mi se adresase tocmai mie.

Încă nu ajunseserăm la Buckkeep când m-am simțit ud până la piele. Ploaia se transformase într-un soi de ninsoare apoasă şi terenul pe care mergeam devenise înşelător, încetinindu-ne înaintarea. Paznicii porții ne-au deschis-o fără

întrebări şi fără întârziere, dar, când treceam pe lângă ei, l-am văzut pe unul făcând ochii mari şi i-am citit pe buze ceea ce îi şoptea oşteanului de alături:

— Prințul nu s-a întors!

Şi zvonul a pătruns în castel înaintea noastră.

În curtea interioară, Marsheroft a ajutat-o pe regină să descalece. Chade era deja acolo, ieşit în întâmpinarea noastră. Când şi-a dat seama că prințul lipsea, şi-a pierdut pentru o clipă controlul. M-a căutat imediat cu privirea lui verde, sfredelitoare. I-am ocolit-o, în aceeaşi măsură fiindcă n-aveam nicio informație pentru el şi fiindcă nu voiam să fie descoperită legătura dintre noi. N-a fost greu. Curtea devenise un loc plin de zăpadă răscolită de paşi şi de noroi, ca şi de foiala oamenilor şi a animalelor. Mugetele cu care atrăgea când şi când atenția vaca de lapte se amestecau cu vacarmul supărător al glasurilor. Veniseră oameni de la grajduri, pregătiți să ia în primire animalele noastre şi pe ale oaspeților, dar nu se aşteptaseră să dea de o vacă aproape gata să nască şi de o femeie mascată şi udă leoarcă, care nu voia să se despartă de animalul ei, dar se temea să între în grajduri de una singură.

În cele din urmă, atât eu, cât şi Web ne-am oferit s-o însoțim. Am găsit o boxă liberă şi i-am instalat vaca atât de confortabil cât se putea într-un loc nefamiliar. Femeia n-a vorbit prea mult cu niciunul dintre noi, părând în schimb foarte

preocupată de starea animalului. Însă Web era prietenos şi vorbăreț, nu doar cu mine, ci şi cu caii din celelalte boxe şi cu grăjdarii pe care i-am trimis să aducă în mare grabă apă şi fân proaspăt. M-am prezentat drept Tom Badgerlock din Garda Reginei.

— Ah, a spus Web dând din cap ca şi cum i s-ar fi adeverit o bănuială. Atunci tu trebuie să fii prietenul lui Laurel. Vorbeşte foarte frumos despre tine şi m-a sfătuit cu căldură să-mi îndrept atenția către tine.

După acest comentariu neliniştitor a început să cerceteze grajdul. Părea interesat de tot ce se petrecea în jurul lui, nu întreba doar câte animale adăpostea grajdul, ci şi de ce rasă era un cal sau altul, dacă eu făceam de mult timp parte din gardă şi dacă doream la fel de mult ca el nişte haine uscate şi ceva de băut.

Eu unul am fost tăcut fără să fiu lipsit de curtoazie şi m-am simțit uşurat când i-am condus în aripa de răsărit a castelului, unde hotărâse regina să-şi găzduiască toți oaspeții de Sânge Străvechi. Locul le oferea intimitate, erau izolați de ceilalți locuitori ai castelului. Aveau la dispoziție o odaie imensă, unde puteau mânca împreună, scoțându-şi măştile după ce erau serviți şi slujitorilor nu li se mai îngăduia să între. Toți păreau să se teamă că s-ar fi putut afla cine erau de fapt. Toți, în afară de Web. I-am escortat, pe el şi pe femeia cu vaca, până la etajul unde li se aflau

dormitoarele. Acolo i-a întâmpinat o fată în casă, gata să-i conducă în odăile lor. Femeia cu vaca a plecat fără să-mi mai arunce vreo privire, însă Web mi-a strâns mâna din toată inima şi mi-a spus că speră c-o să mai avem ocazia să stăm de vorbă. Nu se îndepărtase cu nici trei paşi de mine când a întrebat-o pe slujitoare dacă îi place munca ei, dacă e de mult la castel şi dacă nu e o adevărată ruşine să se încheie o zi de primăvară cu o asemenea ploaie.

Odată scăpat de îndatoririle sale, oşteanul ud ciuciulete şi obosit care eram s-a dus imediat în sala gărzii. Acolo era un adevărat vacarm, fiindcă se vorbea despre hotărârea reginei cu discreție, fiecare urlând cât îl țineau plămânii. Încăperea era înțesată de oameni, fiindcă gărzilor li se alăturaseră toți cei care voiau să afle la primă mână ce se petrecuse. Însă pentru aşa ceva era deja prea târziu. Oştenii din gardă înfloresc poveştile mai repede decât se înmulțesc iepurii. În timp ce-mi înfulecam cu o poftă de lup tocana și pâinea, am aflat că fuseserăm înconjurați de vreo şaizeci de înzestrați cu Har înarmați cu arcuri şi săbii şi însoțiți de cel puțin un porc mistreț, care grohăise tot timpul, arătându-şi colții, fără să ne slăbească din ochi. Însă bărbatul care istorisea cu voce sonoră măcar a spus de cât curaj şi sânge rece dăduse dovadă prințul.

Încă picurând de apă şi înghețat, am plecat din sala gărzii şi am luat-o pe coridorul care trecea pe

lângă bucătării, mergând către cămări. Într-un moment de liniște, m-am strecurat în odăița lui Thick, și de acolo pe culoarele secrete din castel. Am fugit spre odaia mea de lucru cât de repede m-au putut duce picioarele și mi-am pus haine uscate, iar pe cele ude le-am întins pe mese și pe scaune, cu apa scurgându-se din ele pe podea. Pe un bilețel lăsat de Chade nu erau decât șase cuvinte: „Sala Sfatului de Taină al Reginei". Cerneala împroșcată mi-a dezvăluit că era furios când Io scrisese.

Așa că am alergat iarăși prin labirintul întortocheat. I-am blestemat pe constructorii lui, întrebându-mă dacă bărbații care îl făuriseră fuseseră atât de pipernicițI cum lăsau să se înțeleagă tavanele scunde, deși știam că nimeni nu făcuse vreodată un plan al labirintului în întregul său. Era alcătuit, mai degrabă, din golurile dintre ziduri și din scări folosite cândva de servitori și abandonate, precum și din mici porțiuni adăugate intenționat în timpul reparațiilor vechiului castel. Am ajuns la intrarea secretă în odăile reginei gâfâind. M-am oprit să-mi trag răsuflarea înainte de a bate la ușă și i-am auzit pe cei aflați dincolo de ea certându-se cu înverșunare.

— Iar *eu* sunt regina! a declarat Kettricken, ca replică încărcată de furie la indiferent ce spusese Chade mai înainte. Și totodată mama lui. Și, de pe oricare dintre aceste poziții, crezi că mi-aș pune în

pericol moştenitorul sau fiul dacă n-aş fi de părere că e de cea mai mare importanță s-o fac?

N-am auzit ce-a ripostat bătrânul. Dar am auzit-o din nou foarte clar pe Kettricken, care vorbea cu glas aproape strident.

— Nu, n-are absolut nicio legătură cu „educația îngrozitoare pe care-am primit-o în Regatul Munților". Are legătură cu nobilii care mă silesc să tratez cu cei de Sânge Străvechi de parcă ar avea ei ceva de pierdut. Ai văzut cum mi-au zădărnicit până acum toate strădaniile. De ce? Fiindcă nu-i costă nimic dacă lasă lucrurile aşa cum sunt. Nedreptatea nu-i supără. Nevestele şi copiii lor nu sunt în pericol. Nu şi-au pierdut niciodată somnul de teamă că o să fie dezvăluit Harul cuiva care le e drag şi care o să fie ucis pentru asta. Însă eu am stat trează nopți în şir. Şi-o să-ți mai spun ceva, Chade. Ca ostatic al celor cu Sânge Străvechi fiul meu nu e într-o primejdie mai mare decât a fost ieri, aici, în castel, unde ducii s-ar fi întors împotriva lui dacă li s-ar fi dovedit că are Har.

În liniştea care a urmat, am bătut mult prea tare în uşă.

— Intră, mi s-a spus, şi am intrat, ca să-i găsesc pe amândoi împurpurați la față, dar stăpânindu-şi mânia.

M-am simțit ca un copil care nimereşte în mijlocul certei secrete a părinților. Însă Chade s-a grăbit să mă amestece în neînțelegerea lor.

— Cum ai putut îngădui să se întâmple una ca

asta? m-a între bat. De ce nu mi-ai dat de ştire? Prinţul e bine? A fost cumva rănit?

— Prinţul e nevătămat... am început, dar Kettricken m-a întrerupt îndată.

— Cum a putut *el îngădui* să se întâmple una ca asta? Chade, întreci măsura. Mi-ai fost sfetnic vreme de mulţi ani şi mi-ai dat sfaturi bune. Dar, dacă mai uiţi încă o dată care ţi-e locul, ne despărţim. Eşti aici ca să-mi dai sfaturi, nu ca să iei hotărâri şi cu siguranţă nu ca să-mi nesocoteşti voinţa! Crezi că nu m-am gândit cât se poate de bine la toate urmările faptei mele? Află atunci ce e în mintea mea, tu, cel care m-ai învăţat să urzesc astfel de planuri. Fitz e aici, şi prin el pot afla dacă fiului meu i se aduce vreo ofensă. Iar alături de Dutiful se află o femeie care cunoaşte foarte bine obiceiurile celor de Sânge Străvechi, îmi e loială şi e în stare să mânuiască o armă la nevoie. Iar doisprezece oameni, plus un bărbat foarte important pentru înzestraţii cu Har, se află în mâinile melc şi sunt cu toţii în primejdie dacă fiului meu i se întâmplă ceva. Tu m-ai sfătuit să refuz când mi-au cerut un ostatic, spunând că poate vor protesta, dar, în cele din urmă, îşi vor trimite totuşi oamenii aici. Însă Laurel mi-a dat cu totul alt sfat; ea ştie foarte bine cât de puţină încredere în Casa Farseer au cei de Sânge Străvechi, ştie că de asta se fac vinovate abuzurile cărora le-au căzut victimă generaţii de-a rândul. Mi-a spus că trebuia neapărat să le ofer un ostatic,

unul de rang înalt. Dar pe cine? Pe mine însămi? Asta a fost prima mea idee. Dar atunci cine ar fi rămas aici ca să trateze cu ei? Fiul meu, considerat de mulți un băietan fără experiență? Nu. Eu trebuia să rămân la castel. Am cântărit celelalte posibilități. Să stârnesc protestele ducilor mei oferind un nobil, un om care se teme de cei cu Sânge Străvechi, disprețuindu-i totodată? Pe tine? Ar fi însemnat să mă lipsesc de sfaturile tale. Pe FitzChivalry? Ca să fie destul de valoros în ochii lor, ar fi trebuit să dezvăluim cine e în realitate. Aşa că m-am oprit la fiul meu. E valoros pentru ambele părți şi valorează cel mai mult dacă rămâne în viață. Ei ştiu că are Har, nu mi-au ascuns asta. Prin urmare, într-un anumit fel, e de-al lor în aceeaşi măsură în care e de-al nostru. Îi compătimeşte, pentru că necazurile lor sunt şi ale lui. Nu mă îndoiesc că, în timpul petrecut în mijlocul lor, va învăța mai multe decât dacă ar fi rămas lângă mine, să ia parte la aceste negocieri oficiale. Iar ceea ce învață îl va face, în cele din urmă, un rege mai bun pentru poporul său.

Kettricken s-a oprit. Apoi a adăugat, gâfâind uşor:

— Ei bine, sfătuitorule, arată-mi unde am greşit.

Chade se uita la ea cu gura uşor căscată. Eu nu mi-am ascuns admirația. Pe urmă regina mi-a zâmbit şi am văzut în ochii bătrânului asasin scânteieri verzi.

Şi-a închis gura cu un pocnet.

— Ai fi putut să-mi spui dinainte, a răspuns cu amărăciune. Nu mă încântă când sunt făcut să par prost.

— Atunci poți alege să fii doar surprins, ca toți ceilalți, l-a sfătuit ea cu asprime. Şi a continuat cu mai multă blândețe: Bătrânul meu prieten, ştiu că ți-am stârnit temeri pentru soarta fiului meu şi că ți-am rănit sentimentele. Dar dacă ți-aş fi dezvăluit ce-aveam de gând, m-ai fi împiedicat s-o fac. Nu-i aşa?

— Poate. Totuşi…

— Să ne împăcăm, l-a întrerupt ea cu voce alinătoare. Ce s-a făcut e bun făcut, Chade. Acceptă faptele. Şi, te implor, nu le lăsa să te împiedice să fii imparțial şi ingenios în timpul negocierilor.

Cu asta l-a amuțit. Apoi s-a întors spre mine.

— Tu vei sta dincolo de perete, FitzChivalry, martor la toate. Şi, firește, rolul tău e şi să veghezi asupra fiului meu, să te convingi că e bine. Poate că-ți va da informații care să ne ofere un avantaj. În clipa asta eşti în legătură cu el? m-a întrebat mimând un calm desăvârşit.

— Nu direct, am recunoscut. Nu-i pot fi tot timpul alături, cum era cândva Verity alături de mine. E o parte a Meşteşugului pe care încă n-o stăpâneşte în întregime. Dar… o clipă.

Am tras aer în piept şi m-am întins către el.

Dutiful? Sunt cu Chade şi cu regina. Acolo e totul bine?

Perfect. Chade şi-a revărsat furia asupra ei?

Nu-ți face griji pentru asta. Mama ta îi ține foarte bine piept. Vor doar să ştie dacă putem intra în legătură unul cu altul.

Putem. Acum stau de vorbă cu Fleria, conducătoarea lor. Lasă-mă să-i dau toată atenția mea, altminteri o să creadă că m-am născut mai degrabă înzestrat cu prostie decât cu Har.

Când m-am uitat la Chade şi Kettricken, bătrânul s-a încruntat la mine.

— De ce zâmbeşti? m-a întrebat tăios, de parcă mi-aş fi bătut joc de el.

— Prințul meu a făcut o glumă. Se simte într-adevăr foarte bine. Şi, aşa cum a bănuit regina, discută cu conducătoarea lor, Fleria.

Regina s-a întors triumfătoare spre Chade.

— Iată. Ai văzut? Deja a aflat numele ei, care ne-a fost ascuns atâta vreme.

— Vrei să zici că e un nume oarecare, pe care i l-a spus ca să i se adreseze cumva, a ripostat iritat Chade. Pe urmă s-a întors spre mine. Eu de ce nu-l pot auzi? Ce trebuie să fac ca să-mi cizelez talentul pentru a-l folosi când e nevoie de el?

— Presupun că nu e din vina ta. Dutiful a învățat în sfârşit cum să-şi trimită gândurile numai şi numai către mine. Nici măcar Thick nu ştie ce-mi spune el prin Meşteşug. Aşa cred. Dacă tu şi prințul veți exersa împreună, veți izbuti să creați o legătură mai puternică între voi doi. Iar tu s-ar putea să percepi mai uşor magia dacă o s-o

întrebuințezi mai des. Însă până atunci…

— Până atunci, lăsați discuția asta pe mai târziu. Până şi cel mai mocăit dintre oaspeții noştri trebuie să se fi încălzit şi îmbrăcat în haine uscate până acum. Haide, Chade. Ne aşteaptă în sala de întrunire din aripa de răsărit. Iar tu, Fitz, du-te la postul tău. Şi dacă auzi ceva care l-ar putea pune în pericol pe fiul meu, dă-i imediat de ştire.

O altă femeie l-ar fi aşteptat pe Chade, sau s-ar fi oprit o clipă în fața unei oglinzi. Nu şi Kettricken. Ea s-a ridicat şi a ieşit din încăpere, întru totul sigură că sfetnicul ei avea s-o urmeze şi că eu aveam să plec în grabă la postul meu. Privirea pe care mi-a aruncat-o Chade înainte de a dispărea dincolo de uşă era un amestec de mândrie şi întristare.

— Poate că i-am fost un dascăl prea bun, a remarcat în şoaptă.

M-am întors în labirintul de coridoare unde se înmulțeau şobolanii. Mi-am luat din odaia de lucru o provizie îndestulătoare de lumânări şi o pernă, ca să mă instalez comod. Pe drumul întortocheat către postul meu mi s-a alăturat Gilly. A fost dezamăgit când a descoperit că n-aveam stafide, dar s-a mulțumit cu aventura.

Toate negocierile la care am fost vreodată martor au început cu cel puțin o zi plictisitoare. Şi exact aşa a fost şi de data asta. În ciuda misterului mascaților cu Sânge Străvechi, acea primă după-amiază nesfârşită n-a fost decât o încâlceală de

manevre şi suspiciuni ascunse în spatele unei curtoazii şi al unei rezerve duse la extrem. Solii nu voiau să dezvăluie din ce ducat venea fiecare şi erau cu atât mai puțin dispuşi să-şi dezvăluie numele. Până la încheierea acelei prime întâlniri nu s-a stabilit decât că trebuiau să spună măcar în care dintre cele Şase Ducate locuiau şi că plângerile legate de nedreptățile îndurate trebuiau însoțite de numele vinovaților, de data la care fuseseră săvârşite şi de amănunte lămuritoare.

Web a fost excepția de la toate regulile. Mi-a oferit singurul moment interesant din întreaga zi. S-a prezentat spunând că venea din Buck, dintr-un orăşel de pe coastă, de la granița cu Bearns. Trăia din pescuit şi era ultimul vlăstar al unei familii cu Sânge Străvechi cândva foarte numeroase. Rudele apropiate îi muriseră, aproape toate, în Războiul Corăbiilor Roşii, iar bătrâna lui bunică se stinsese sub povara prea mulților ani în primăvara trecută. N-avea nici nevastă, nici copii, dar nu se considera singur, căci era legat prin Har de o pasăre de mare, care se lăsa chiar în clipa aceea purtată de vânt deasupra castelului. Se numea Risk şi, dacă regina voia s-o vadă, el ar fi fost încântat să-i ceară să coboare pe vârful unuia dintre turnuri. Părea să creadă că regina voia într-adevăr să pună capăt persecuției celor de Sânge Străvechi. I-a mulțumit, în fața tuturor, nu numai pentru asta, ci şi fiindcă făcuse posibilă întrunirea la care luau parte. A spus că ea izbutise să-i

unească pe cei cu Sânge Străvechi aşa cum nu se mai întâmplase de generații, de când începuseră să fie nevoiți să-şi ascundă magia şi să nu mai trăiască în comunități ca până atunci. Pe urmă a început să explice cât de important era pentru copiii cu Sânge Străvechi să recunoască pe față, fără nicio teamă, că se născuseră înzestrați cu magia, ca să poată învăța apoi s-o stăpânească pe deplin. L-a inclus printre ei şi pe prințul Dutiful şi a ținut să spună că împărtăşea tristețea lui Kettricken fiindcă magia fiului ei trebuia să rămână deopotrivă ascunsă şi necizelată.

Pe urmă a tăcut. M-am întrebat ce aştepta. Să-i mulțumească regina pentru simpatie şi pentru grijă? Am văzut cât de încordat era Chade. Deşi cei cu Sânge Străvechi pretindeau că „ştiu“ asta, el o sfătuise pe Kettricken să nu recunoască în fața lor că Dutiful avea Har. Regina a ocolit subiectul cu dibăcie, răspunzând că îi împărtăşea grija pentru copiii nevoiți să crească împovărați de secretul lor şi neavând cum să-şi educe talentul.

Şi au ținut-o tot aşa, în toată acea seară lungă. Web părea să fie singurul care nu numai că voia să vorbească despre sine şi despre Harul său, ci chiar o făcea cu insistență. Am început să pricep ce însemna distanța pe care o păstrau ceilalți față de el. Era deopotrivă nedumerire şi venerație. Nu ştiau ce să creadă despre el, dacă era un ales al zeilor sau un nebun. Îi împiedica să se simtă în largul lor; nu ştiau dacă s-ar fi cuvenit să-i imite

sau să-l alunge. Am dedus repede că, spre deosebire de toți ceilalți, venise acolo pentru că voise el să vină. Nicio comunitate nu-l alesese s-o reprezinte; pur şi simplu auzise de chemarea reginei şi îi răspunsese. Femeia din pădure păruse să-l prețuiască în mod deosebit, dar nu eram deloc sigur că toți ceilalți îi acordau aceeaşi considerație. Şi pe urmă a cucerit-o pe regină.

— Un om care n-are nimic de pierdut, a spus la un moment dat, e adesea cel mai potrivit să se sacrifice în folosul celorlalți.

Am văzut-o pe regină privindu-l cu ochi strălucitori şi am ştiut că, aidoma mie, şi Chade ar fi dorit ca Web să fi ales orice alt cuvânt în afară de „sacrifice”.

Discuția s-a prelungit până la masa de seară. Chade şi Kettricken s-au retras ca să-i lase să mănânce nestânjeniți, însă eu i-am privit fără scrupule scoțându-şi glugile şi măştile. N-am văzut printre ei pe nimeni din comunitatea cu Sânge Străvechi a lui Rolf şi nici pe vreunul dintre Pestriții pe care-i urmărisem. Mâncau cu poftă, lăudând mâncarea cu sinceritate. Un animal micuț, legat prin Har, pe care nu-l observasem până atunci, a ieşit la iveală. O femeie avea o veveriță care, după ce şi-a făcut apariția, a început să alerge pe masă, furând de pe toate platourile, fără s-o ocărască nimeni. De fapt, la cina aceea şi la discuțiile fără fereală voiau regina şi Chade să fiu martor. Şi nu m-am mirat, fiindcă bătrânul

asasin mi s-a alăturat în scurt timp.

Păstrând amândoi tăcerea, i-am ascultat vorbind despre direcția în care trebuiau să se îndrepte negocierile şi despre sinceritatea interesului pe care li-l arăta regina. Doi dintre ei, un bărbat pe nume Boyo[20] şi o femeie care se numea Silvereye[21], erau cei mai zgomotoşi. Mi-am dat seama că se cunoşteau unul pe altul foarte bine şi că se considerau conducătorii grupului. Încercau să-i convingă pe toți ceilalți să rămână fermi pe poziție în fața reginei. Boyo a citit o listă a cererilor pe care ar fi trebuit să le susțină, iar Silvereye a dat aprobator din cap după fiecare. Multe erau nerealiste, iar unele ridicau întrebări delicate. Boyo pretindea că se trage dintr-o familie nobilă căreia i se răpiseră titlul şi domeniile în vremurile turnultuoase ale prințului Pestriț. Voia să-i fie înapoiate şi făgăduia că oricine voia să insiste pentru îndeplinirea acestei cereri avea să fie bine-venit pe pământurile familiei lui, ca locuitor şi lucrător. Un nobil cu Sânge Străvechi recunoscut putea, după cum credea el că-şi dădeau cu toții seama, să le facă viața mai bună tuturor. Eu unul nu vedeam nicio legătură clară între una şi alta, dar câțiva au încuviințat, înclinându-şi capetele.

Silvereye se gândea mai degrabă la răzbunare

---

20 Flăcăul (n. trad.).

21 Ochi Argintiu (n. trad.).

decât la restituiri. Propunea ca toți aceia care executaseră pe cineva cu Har să primească aceeaşi pedeapsă. Amândoi susțineau cu înverşunare că regina trebuia să repare tot răul făcut semenilor lor înainte de a discuta despre un mod în care cei cu Har şi cei fără Har ar fi putut trăi în pace unii alături de alții.

Când i-am auzit, aproape că mi-a stat inima. În lumina palidă a flăcării acoperite a lumânării noastre, Chade părea istovit. Ştiam că regina spera să poată privi lucrurile sub cu totul alt unghi, încercând să rezolve problemele din prezent şi să le elimine pe cele din viitor, în loc să se întoarcă înapoi cu zecile de ani, încercând să facă dreptate. Chade s-a aplecat spre mine, ca să-mi poată şopti la ureche.

— Dacă o țin morțiş pe-a lor, toate strădaniile noastre au fost zadarnice. Trei zile nu vor fi de-ajuns nici măcar ca să încheiem discuția pe tema asta. Iar prezentarea unei asemenea cereri îi va face pe duci să vină cu pretenții la fel de exagerate.

Am dat din cap. L-am prins de încheietura mâinii.

Să sperăm că astfel de idei n-au decât ăştia doi şi că alții, mai paşnici, îşi vor impune părerea. De pildă acest Web. Nu pare dornic de răzbunare.

Fruntea lui Chade s-a încrețit când am început să-i vorbesc prin Meşteşug. După ce am terminat, a dat din cap cu încetineală. Am descifrat esența gândului cu care mi-a răspuns.

Unde… Web?

În colțul opus. Se mulțumeşte să-i privească.

Şi chiar asta făcea. Părea să moțăie, dar eram sigur că-i urmărea pe ceilalți cu tot atâta atenție ca noi. Eu şi Chade am mai rămas o vreme acolo, ghemuiți unul lângă altul.

— Du-te să mănânci, mi-a sugerat pe urmă, în şoaptă. Stau eu cu ochii pe ei în lipsa ta. Vrem să rămâi în seara asta aici, la post, cât mai mult cu putință.

I-am ascultat sfatul. M-am întors cu mai multe perne şi cu o pătură, cu o sticlă de vin şi cu un pumn de stafide pentru dihorul care mă însoțea. Chade a pufnit, dându-mi clar de înțeles că mă răsfățăm, apoi s-a făcut nevăzut. Cei cu Sânge Străvechi şi-au pus din nou măştile înainte de a le îngădui slujitorilor să între ca să strângă masa. Pe urmă au intrat cântăreți şi saltimbanci, iar regina şi Chade li s-au alăturat ca să ia parte la distracție. Au venit şi trimişii ducilor. Erau cu toții oameni foarte tineri şi nu prea făceau impresie bună. Stăteau strânşi grămadă, evident stânjeniți de ideea că aveau să-şi petreacă seara împreună cu înzestrații cu Har, şi vorbeau aproape numai între ei. A doua zi erau aşteptați, alături de regină şi Chade, la întâlnirea cu cei cu Sânge Străvechi. Am prevăzut că negocierea avea să facă prea puține progrese şi m-am temut pentru prinț.

Mi-am îndreptat gândurile spre el şi, o clipă mai târziu, l-am simțit conştient de prezența mea.

Unde eşti şi ce faci?

Ascult un menestrel cu Sânge Străvechi cântând despre vremurile de demult. Suntem într-un soi de adăpost din capătul unei văi. După cum arată, cred c-a fost construit anume pentru noi. Cred că nu vor să ne ducă în casa niciunuia dintre ei, de teama represaliilor care ar putea urma.

E un loc confortabil?

E cam frig şi mâncarea e foarte simplă. Dar nu e mai rău decât la o vânătoare pe vreme de noapte. Se poartă frumos cu noi. Spune-i mamei că sunt în siguranță.

Îi voi spune.

Cum merg lucrurile la Buckkeep?

Încet. Stau dincolo de un zid, cu ochii pe cei cu Sânge Străvechi, care se uită la un saltimbanc. Dutiful, mă îndoiesc că, în următoarele trei zile, se va face cu adevărat vreun progres.

Bănuiesc că ai dreptate. Cred că ar trebui să ne însuşim părerea unui bătrân de aici. Le tot repetă tuturor că va fi un adevărat triumf dacă vom încheia discuțiile fără vărsare de sânge. Că ar însemna mai mult decât le-a oferit orice Farseer celor cu Sânge Străvechi, în toată viața lui.

Hm. Poate că în asta e un oarecare adevăr.

Oaspeții pe care-i priveam s-au retras devreme. Călătoria şi încordarea îi obosiseră probabil în aceeaşi măsură. M-am bucurat, fiindcă puteam intra şi eu în pat, dar m-am gândit să cobor mai întâi în sala gărzii, să văd ce se mai bârfea.

Descoperisem că era locul cel mai potrivit dacă te interesau zvonurile şi insinuările răutăcioase şi dacă voiai să-ți dai seama cam în ce ape se scălda gloata.

Am fost de-a dreptul şocat când, mergând într-acolo, m-am întâlnit cu Web, care hoinărea pe coridoarele pustii la acea oră din noapte. M-a întâmpinat cu căldură, spunându-mi pe nume.

— Te-ai rătăcit? l-am întrebat curtenitor.

— Nu. Sunt doar curios. Şi am capul prea plin de gânduri ca s-adorm. Unde te duci?

— Să iau o cină târzie, i-am răspuns, şi a descoperit brusc că tocmai de aşa ceva avea nevoie şi el.

Nu prea mă trăgea inima să-l duc pe unul dintre solii celor cu Sânge Străvechi în mijlocul gărzilor, dar Web m-a refuzat când i-am sugerat să găsească în Sala Mare un loc liniştit, lângă foc, şi să m-aştepte acolo. Mergând alături de el, m-a cuprins brusc teama că ne-am fi putut întâlni cu cineva chiar pe coridoare, însă oaspetele nu părea bântuit de astfel de spaime şi, în schimb, îmi punea tot felul de întrebări despre tapiseriile, steagurile şi portretele pe lângă care treceam.

Când am intrat în Sala Gărzii, toată lumea a amuțit pentru o clipă. Mi s-a strâns inima când am văzut privirile ostile care ne-au întâmpinat şi mi s-a făcut cât un purice când l-am zărit pe Blade Havershawk în capul mesei, lângă vatră. Am vorbit întorcându-mi fața în altă parte.

— Băieți, oaspetelui reginei noastre i-ar plăcea o felie de carne şi o cană cu bere.

Le-am reamintit cu stângăcie că se cuvenea să fim ospitalieri, sperând să încălzesc atmosfera. Încercarea a dat greş.

— Aş prefera să împart mâncarea şi băutura cu prințul nostru, a spus cineva, amenințător.

— Şi eu la fel, a încuviințat Web din toată inima. Fiindcă n-am avut şansa să-i spun măcar două cuvinte înainte de a pleca alături de semenii mei. Dar, dacă în seara asta el mănâncă împreună cu ei şi le ascultă poveştile, eu o să împart pâinea cu voi şi o să ascult istorisiri din castelul Buckkeep.

— Nu ştiu dacă la masa asta pot mânca înzestrații cu Har, a ripostat un oştean pe tonul unei insulte.

Am tras aer în piept, ştiind că trebuia să găsesc un răspuns şi să-l scot pe Web nevătămat din încăpere, dar Blade mi-a luat-o înainte.

— Unul a mâncat cândva, a spus, tărăgănând cuvintele. Era de-al nostru şi l-am îndrăgit cu toții, până când am fost destul de proşti ca să-l lăsăm pe Regal să ni-l ia.

— Oh, nu începe iar cu povestea aia veche! a mârâit cineva, iar altcineva s-a grăbit să-i cânte-n strună.

— Chiar şi după ce ne-a ucis regele, Blade Havershawk? Ai continuat să-l îndrăgeşti?

— FitzChivalry nu l-a ucis pe regele Shrewd, tinere zevzec. Am fost de față şi ştiu ce s-a

întâmplat. Puțin îmi pasă de tot ce cântă de-atunci încoace un cârd de menestreli cu limbi veninoase. Fitz nu l-a ucis pe regele pe care-l iubea. Dar i-a omorât pe acei deținători ai Meşteşugului şi depun mărturie c-a fost aşa cum a spus. Ei l-au ucis pe regele Shrewd.

— Da. Asta e povestea pe care-am auzit-o mereu şi eu.

Web părea entuziasmat. Sub privirile mele îngrozite, s-a strecurat printre oameni care au rămas înadins în calea lui până ce a ajuns lângă Blade.

— E loc pe banca asta, lângă tine, bătrâne războinic? l-a întrebat, prietenos. Fiindcă aş vrea să mai aud totul încă o dată, de pe buzele cuiva care a văzut cu ochii lui.

Pentru mine, a urmat cea mai lungă seară pe care-am petrecut-o vreodată în Sala Gărzilor. Web era curios până-n vârful unghiilor şi, în timp ce istorisea Blade cele întâmplate în acea noapte fatidică, l-a întrerupt de o sută de ori cu întrebări scormonitoare, iar ceilalți oameni din jurul mesei au început curând să pună, la rândul lor, altele. Era adevărat că în noaptea când pretinsese Regal că tronul i se cuvenea de drept, se albăstrise flacăra torțelor şi se arătase Omul Însemnat? Iar regina fugise în noaptea aia însângerată, nu era aşa? Dar când se întorsese la Buckkeep nu înfățişase cele petrecute în lumina adevărului?

Era atât de straniu să-i ascult întorcând

lucrurile pe toate fețele, să ştiu că, după atâția ani, lumea încă mai făcea tot felul de speculații. Regina susținuse întotdeauna că, într-o răbufnire de furie îndreptățită, FitzChivalry îi omorâse pe adevărații asasini ai regelui, dar nimeni nu adusese vreodată vreo dovadă care să-i întărească vorbele. Însă mulți spuneau că regina lor nu era nebună şi nici n-avea de ce să mintă în privința asta. De parcă un om crescut în Regatul Munților ar fi putut să mintă vreodată! Şi, de-aici, au ajuns la povestea veche despre ieşirea mea din mormântul pe care-l sfredelisem cu unghiile ca să las în urmă un sicriu gol. Acesta din urmă cel puțin fusese văzut, dar nimeni nu putea spune dacă trupul mi se dematerializase sau mă transformasem cu adevărat într-un lup şi fugisem. Gărzile din jurul mesei l-au privit pe Web cu neîncredere când le-a spus că niciun înzestrat cu Har nu se putea preschimba astfel. Pe urmă, discuția s-a îndreptat către tovarăşul lui de Har, un soi de pescăruş. Şi de data asta a invitat pe oricine dorea să-i vadă pasărea a doua zi. Câțiva au clătinat din cap cu teamă superstițioasă, dar alții erau de-a dreptul intrigați şi au spus că vor veni la întâlnirea cu zburătoarea.

— Da' ce crez' că-ți fa' pasăre-aia? l-a întrebat un bărbat beat pe un altul, mai fricos. Poa' se cac' pe tine? Ar tre' să fii 'bişnuit cu asta, Reddy. Muierea aia a ta o fa' dest' de des.

Şi aşa a început o scurtă încăierare, cu pumni

traşi la loc strâmt, care-a pus capăt cinei. Când bătăuşii au fost scoşi de fraţii lor de arme afară, în aerul rece al nopţii, Web a declarat că, pentru o singură seară, a avut parte de bere şi de poveşti aproape mai mult decât poate duce, dar că o să-i facă plăcere să se întoarcă a doua zi, dacă e bine-venit. Spre groaza mea, Blade şi alţii au spus, din toată inima, că, înzestrat cu Har sau nu, bine-venit este, cu pasărea lui cu tot.

— Ei, lui Risk a mea nu-i place nici între patru pereţi, nici să zboare pe întuneric. Dar o să vă dau prilejul s-o întâlniţi mâine, dacă vreţi.

Ne-am despărţit de ceilalţi şi, în vreme ce străbăteam castelul ca să ajungem în aripa de răsărit, în minte mi s-a înfiripat treptat ideea că, în seara aceea, Web făcuse pentru cauza celor cu Sânge Străvechi mai mult decât toată discuţia din timpul întrunirii de mai înainte. Poate era într-adevăr un dar pentru noi.

Capitalul XXVI

NEGOCIERILE

Un sigur om înarmat cu un cuvânt potrivit poate înfăptui ceea ce nu e cu putință pentru o oaste de spadasini.

Zicală din Regatul Munților

Bineînțeles că i-am povestit lui Chade despre Web, iar el i-a povestit apoi totul reginei. Aşa că, la întrunirea de a doua zi, la care au luat parte şi împuterniciții ducilor, ea a avut grijă să-i ofere lui Web prilejul să vorbească primul. Eu am ascultat de dincolo de perete, ghemuit, cu un ochi lipit de crăpătură. Regina l-a prezentat solilor din cele Şase Ducate spunând că e îi reprezintă pe vârstnicii cu Sânge Străvechi şi le-a cerut să-l trateze cu toată curtoazia. Când i-a dat lui cuvântul, Web a început prin a spune că nu e decât un pescar umil care a avut norocul să descindă din părinți mai înțelepți decât va fi el vreodată. Pe urmă a trecut, atât de abrupt, încât mi s-a tăiat răsuflarea, la ceea ce propunea să se facă pentru a se pune capăt nedreptei persecuții a înzestraților cu Har. Vorbind în aceeaşi măsură pentru aceştia şi pentru regină, a sugerat că, poate, era cel mai bine să înceapă să aducă laolaltă cele două grupuri primind printre servitorii casei ei oameni cu Har.

Cuvintele lui păreau mai degrabă ale unui înțelept din Jhaampe care încerca să pună capăt unei neînțelegeri decât ale unui vorbitor în numele celor cu Sânge Străvechi. Regina îl asculta cu ochii strălucind. Şi am văzut că, pe lângă Chade, doi dintre oamenii ducilor au dat gânditori din capete la auzul propunerii lui. Apoi, pas cu pas, a dezvăluit raționamentul din spatele sugestiei sale. Punea o mare parte a persecuțiilor nedrepte pe seama spaimei şi o mare parte a spaimei pe seama ignoranței. Din pricina ignoranței preferau înzestrații cu Har să se ascundă ca să fie în siguranță. Şi unde altundeva era mai bine să înceapă stârpirea acestei ignorante, dacă nu în castelul reginei? O femeie cu Sânge Străvechi atrasă de păsări putea să le dea o mână de ajutor crescătorilor de şoimi, iar un băiat cu Har iubitor de câini le putea fi de folos vânătorilor. Un paj sau o cameristă cu Har ar fi prins bine pentru simplul motiv că lumea ar fi descoperit că nu se deosebea cu nimic de un paj sau o cameristă fără Har. Ceilalți nobili ar fi văzut că astfel de oameni nu făceau rău nimănui, nici în castelul ei, nici în afara lui, ci, mai degrabă, îi ajutau casa regală să prospere. Firește, regina ar fi trebuit să-i protejeze până când se alăturau şi alții cauzei lor, din convingere. Iar cei cu Sânge Străvechi care primeau astfel de slujbe ar fi jurat să nu înceapă ei înşişi nicio ceartă.

Pe mine m-a lăsat din nou cu răsuflarea tăiată,

uluit de naturaleţea cu care i-a oferit reginei propriile sale servicii. A făcut cu aceeaşi curtoazie şi corectitudine de care ar fi dat dovadă un fiu de nobil cunoscător al obiceiurilor de la curte, şi m-am întrebat, neliniştit, dacă se trăgea într-adevăr dintr-o familie de pescari. S-a lăsat într-un genunchi în faţa lui Kettricken şi a implorat-o să-i îngăduie să rămână la Buckkeep după plecarea celorlalţi. Voia să locuiască în castel, să înveţe şi să-i înveţe pe alţii. Păstrând cu grijă secretul Harului prinţului faţă de împuterniciţii celor Şase Ducate, s-a oferit drept „un dascăl grosolan, recunosc, dar căruia i-ar plăcea să-l înveţe pe prinţ totul despre felul în care ne ducem traiul şi despre obiceiurile noastre, pentru a cunoaşte cât mai bine această parte a supuşilor săi".

Chade a obiectat.

— Dar dacă nu te întorci la ai tăi, aşa cum am promis, nu se vor găsi unii care să spună că te-am oprit ca ostatic împotriva voinţei tale?

Am bănuit că bătrânul meu mentor nu dorea un sfătuitor cu Sânge Străvechi pentru prinţ.

Web a chicotit la auzul acestei temeri.

— Toată lumea din această încăpere e martoră că m-am oferit singur. Şi, după ce mă vor lăsa aici, dacă veţi hotărî să mă ciopârţiţi şi să mă ardeţi, se va spune că de vină a fost numai neghiobia mea, fiindcă m-am încrezut în cine n-ar fi trebuit. Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Greşesc, doamna mea?

— Nu, cu siguranță nu! a declarat regina. Şi, indiferent la ce alt rezultat ne va conduce această întrunire, o voi considera o binefacere fiindcă a mărit numărul oamenilor mei cu unul cu mintea atât de limpede.

Grija cu care cântărea Web lucrurile şi propunerile lui au umplut dimineața în întregime. Când a sosit vremea prânzului, Web a spus că avea să mănânce împreună cu noii săi prieteni din Sala Gărzii, urmând să le facă apoi cunoştință cu pasărea sa. Înainte de a apuca bătrânul Chade să sugereze că n-ar fi fost înțelept, regina a anunțat că ea, Chade şi sfătuitorii ei din cele Şase Ducate aveau să i se alăture, pentru că voia şi ea s-o cunoască pe Risk.

Îmi doream atât de mult să pot fi şi eu de față, nu doar ca iscoadă, ci şi ca să văd reacția gărzilor când avea să se trezească onorate de prezența reginei la masa lor. Web n-ar fi scăzut nicidecum în ochii oştenilor fiindcă oferise un asemenea prilej. Şi nu mă îndoiam că, fiindcă regina nu se temea de pasărea legată de el prin Har, numărul celor prezenți la întâlnirea cu zburătoarea avea să crească.

Dar eram blocat la postul meu de spion, eram ochiul prin care vedea Chade ce se petrecea în lipsa lui în încăpere. I-am privit pe cei cu Sânge Străvechi scoțându-şi măştile după ce li s-a adus mâncarea. Ca şi mai înainte, Boyo şi Silvereye şi-au ridicat glasurile, vorbind despre nedreptățile

îndurate şi despre nevoia de răzbunare, numai că, pe lângă ei, s-au mai făcut auziți şi alții. Unii vorbeau, cu uimire, despre discursul lui Web. Am auzit cel puțin o femeie spunându-i alteia că, odată ce o cunoscuse pe Kettricken, i l-ar fi încredințat pe unul dintre fii ei ca paj, fiindcă aflase că tuturor copiilor din castel li se oferea şansa să învețe să socotească şi să scrie. Iar un bărbat tânăr, fără îndoială menestrel după cum îi suna glasul, s-a întrebat cu voce tare cum ar fi fost să cânți lângă focul reginei cântecele celor cu Sânge Străvechi, şi dacă nu cumva aşa ar fi fost cel mai bine să li se arate celor fără Har că semenii lui nu erau fioroşi, nu erau monştri.

Se întredeschisese o uşă. Posibilitățile zilei de mâine căpătau putere, crescând în lumina optimismului lui Web. M-am întrebat dacă se puteau înălța destul de mult ca să-şi arunce umbra peste buruienile răului din ziua de ieri.

Însă după-amiaza a fost o dezamăgire, îndelungată şi obositoare. Când s-au întors regina şi sfătuitorii ei, împreună cu Web, Boyo s-a ridicat ca să spună că era rândul lui să vorbească. Avertizată în ceea ce-l privea de Chade şi de mine însumi, regina l-a ascultat, calmă, în timp ce a pomenit, mai întâi, tot răul pe care li-l făcuse, în general, Casa Farseer celor cu Sânge Străvechi, pentru a trece apoi la povestea lui. Însă aici, cel puțin, regina a putut să-i închidă gura. I-a spus, cu hotărâre, dar nu fără curtoazie, că nu era

momentul potrivit pentru a îndrepta răul suferit de o persoană anume. Dacă familia lui fusese văduvită pe nedrept de pământuri şi de avere, trebuia să vină înaintea ei mai degrabă într-o zi de judecată. Chade urma să-l ajute să stabilească o dată anume, spunându-i şi cu ce hrisoave să se înfăţişeze. În primul rând, trebuia să definească legătura sa de rudenie cu înaintaşul deposedat, fiind nevoie şi de un menestrel care să ateste că era urmaşul celui mai mare fiu al familiei, al cărui tată fusese de asemenea fiul cel mai mare şi aşa mai departe, de la o generație la alta.

Regina i-a arătat, cât se poate de limpede, că îşi punea propriul interes mai presus de al celorlalți din încăpere, şi chiar acesta era adevărul. Nu a refuzat să-i facă dreptate, ci l-a îndrumat pe calea pe care trebuia s-o urmeze oricine altcineva din cele Şase Ducate. Şi le-a reamintit tuturor că îi invitase ca să se gândească împreună ce era de făcut pentru ca persecuția celor cu Sânge Străvechi să înceteze.

Silvereye a adus în discuție ceva mai greu de lămurit. A vorbit despre rudele ei ucise. A povestit ridicându-şi vocea cu furie, cu ură şi durere, sentimente pe care le-am zărit oglindindu-se pe multe chipuri din jurul ei. Web părea bolnav şi mâhnit peste măsură, iar de pe fața reginei dispărea încetul cu încetul orice tresărire. Trăsăturile lui Chade păreau cioplite în piatră. Însă furia naşte de obicei tot furie şi împuterniciții

celor Şase Ducate se înneguraseră. Răzbunarea şi pedepsele pe care le cerea femeia erau mult prea cumplite ca să le considere cineva acceptabile.

Era ca şi cum ar fi deschis un hău peste care niciun negociator nu putea trece dintr-un salt, declarând că nimic altceva nu putea s-o mulțumească. A subliniat că era singura cale care putea să ducă la încetarea persecuției celor cu Sânge Străvechi. Trebuia să fie o fărădelege atât de înfiorător pedepsită încât nimănui să nu-i mai treacă vreodată prin cap s-o săvârşească. De aceea trebuiau găsiți şi nimiciți toți cei care se făcuseră vreodată vinovați de o asemenea purtare, ca şi aceia care le-o toleraseră. Pornind de la propria suferință, nedreptățile de care se plângea Silvereye s-au înmulțit, cuprinzând toate execuțiile înzestraților cu Har din ultima sută de ani. Voia îndreptarea nedreptăților şi pedepse care să oglindească întocmai ceea li se făcuse victimelor. Regina s-a dovedit destul de înțeleaptă ca s-o lasă să vorbească până când n-a mai găsit nimic de pus. Cu siguranță nu fusesem singurul care-şi dăduse seama că pretențiile ei se învecinau cu nebunia. Însă era o nebunie spre care o mânase suferința, şi cine eram eu ca s-o condamn pentru asta?

Când a tăcut Silvereye, nu puțini dintre ceilalți soli cu Sânge Străvechi erau nerăbdători să treacă pe răboj tot ce pierduseră din pricina persecuțiilor. Erau strigate numele unor oameni care meritau să

moară şi furia se învârtejea în încăpere ca o furtună. Însă regina mea a ridicat o mână şi a întrebat calmă:

— Şi când o să se sfârşească?

— Când vor fi pedepsiți până la ultimul! a răspuns Silvereye cu înfocare. Să se clatine sub greutatea lor spânzurătorile şi fumul rugurilor să înnegrească văzduhul toată vara. Să le aud rudele strigându-şi în gura mare o durere ca aceea pe care-am fost noi nevoiți să ne-o ascundem, ca să nu se afle că avem Sânge Străvechi. Pentru fiecare tată ucis să moară un tată. Pentru fiecare mamă, o mamă. Pentru fiecare copil, un copil.

Regina a oftat.

— Şi ce-o să se întâmple când toți aceia care vor fi suferit de pe urma răzbunării voastre vor veni la rândul lor la mine să ceară răzbunare? Cum o să-i pot refuza? Tu propui ca un om care-a ucis copiii unei familii cu Sânge Străvechi să fie ucis împreună cu copiii lui. Dar cum rămâne cu verii acelor copii, cu bunicii lor? Nu vor veni şi ei înaintea mea să-mi ceară ceea ce îmi ceri tu acum? Nu vor fi la fel de îndreptățiți să spună că au pierit oameni nevinovați, ca urmare a unei persecuții nebuneşti? Nu. Asta nu e cu putință. Îmi ceri ceea ce nu-ți pot da, şi o ştii foarte bine.

Am văzut privirea lui Silvereye umplându-se brusc de ură şi de mânie.

— Ştiam că aşa va fi, a spus cu amărăciune. Făgăduielile tale sunt vorbe goale.

— Vă ofer aceeaşi dreptate de care se poate bucura orice om din regat, a răspuns regina obosită. Vino înaintea mea într-o zi de judecată cu dovezi ale nedreptăților care ți s-au făcut. Dacă s-a săvârşit un omor, atunci ucigaşul va fi pedepsit. Dar numai el, nu şi copiii lui. Tu nu vrei dreptate, vrei răzbunare.

— Iar tu nu ne oferi nimic! a ripostat Silvereye. Ştii foarte bine că nu îndrăznim să ne înfățişăm la judecata ta. Între noi şi Buckkeep ar sta prea mulți oameni dornici să ne amuțească pe vecie.

A tăcut. Iar regina Kettricken a rămas neclintită în fața furiei ei, şi Silvereye a făcut greşeala să insiste, folosindu-se de ceea ce lua drept avantaj:

— Sau asta ai vrut de fapt întotdeauna, regină Farseer? Şi-a rotit prin încăpere privirea grea de o furie pe care o considera îndreptățită. Oare nu ne momeşte cu vorbe goale ca să ieşim la vedere şi să scape de noi toți?

A urmat o scurtă tăcere. Pe urmă Kettricken i-a răspuns cu voce joasă.

— Azvârli cuvinte pe care nu le crezi nici tu. Vrei să răneşti. Totuşi, dacă învinuirile pe care mi le aduci ar porni de la fapte reale, nu m-ai răni, ci m-ai face mai degrabă să simt că am tot dreptul să-i urăsc pe cei cu Sânge Străvechi.

— Aşadar recunoşti că ne urăşti? a întrebat Silvereye satisfăcută.

— N-am spus asta! a exclamat Kettricken cu groază şi furie deopotrivă.

Spiritele se încingeau, şi nu doar ale celor cu Sânge Străvechi. Sfătuitorii din cele Şase Ducate ai reginei păreau deopotrivă insultați şi neliniştiți de furtuna care se dezlănțuia în sală. Nu ştiu ce s-ar fi ales de negocieri dacă soarta nu şi-ar fi rostit voința cu glasul femeii cu vaca:

— Trebuie să merg la grajduri. Lui Wisenose[22] i-a venit sorocul şi vrea să fiu acolo.

În fundul sălii, cineva a început să râdă cu resemnare, iar altcineva a înjurat-o.

— Ştiai că trebuie să nască. De ce-ai adus-o?

— Ai fi vrut s-o las singură acasă? Sau să stau şi eu deoparte, Briggan[23]? Ştiu prea bine că mă crezi o zăpăcită, dar am în aceeaşi măsură ca tine dreptul să mă aflu aici.

— Potoliți-vă, a spus Web pe neaşteptate. Cuvântul a sunat ca un croncănit, dar şi-a dres glasul şi l-a repetat. Potoliți-vă. E un moment la fel de bun ca oricare altul ca să răcorească mințile înfierbântate şi, dacă Wisenose are nevoie de tovarăşa ei de Har, atunci sunt sigur că aici nu e nimeni care să spună că nu trebuie să se ducă la ea. Iar eu o voi însoți dacă doreşte. Şi poate că, până ne întoarcem, toți cei aici de față îşi vor aduce aminte că ne-am adunat ca să găsim o rezolvare a problemelor din prezent, nu ca să schimbăm trecutul, oricât de dureros ar fi.

---

[22] Bot înțelept (n. trad.).

[23] Nume derivat din „brig“ - bric (n. trad.).

Am descoperit brusc un adevăr izbitor: Web controla adunarea mai bine decât regina, dar mă îndoiesc că, din câți erau de față, a mai observat cineva. Era avantajul celor care privesc din afară, cum îmi spusese adesea Chade. Când totul devine o simplă reprezentație, te uiți cu aceeaşi atenție la toți actorii. Acum i-am văzut pe toți trimişii celor Şase Ducate înşiruindu-se spre uşă, în urma reginei şi a lui Chade, şi pe Web plecând cu femeia cu vaca la grajduri. Eu am rămas la post, socotind că tot ce avea să se petreacă mi-ar fi putut dezvălui mai multe decât orice altceva.

Şi aşa a fost. Unii, printre care menestrelul şi femeia care spusese mai devreme că şi-ar trimite fiul să-i fie paj reginei, au întrebat-o pe Silvereye dacă voia să le distrugă viitorul în numele unui trecut care nu putea fi schimbat. Până şi Boyo părea înclinat să creadă că Silvereye mersese prea departe.

— Dacă această Regină Farseer se ține de cuvânt, atunci poate izbuteşti să te înfățişezi la judecata ei şi să te plângi de toate nedreptățile pe care le-ai îndurat. Am auzit că ia hotărâri drepte. Poate ar trebui să-i acceptăm oferta.

— Laşilor, sunteți laşi cu toții, a şuierat Silvereye. Laşi şi lingăi. Ne mituieşte, ne oferă o viață sigură pentru câte un copil sau doi şi, în schimb, sunteți gata să uitați trecutul. Ați uitat urletele verilor voştri, ați uitat că v-ați dus să vă vedeți prietenii şi n-ați găsit decât un petic de

pământ pârjolit pe malul unei ape? Cum îi puteți trăda astfel pe cei de-un sânge cu voi? Cum e cu putință să uitați?

— Cum e cu putință să uităm? Aici nu e vorba de uitare. E vorba de ceea ce ne-aducem aminte.

Îi răspunsese un bărbat pe care nu-l remarcasem până atunci. Era de vârstă mijlocie, firav la trup, cu înfățișare de orășean. Nu era un vorbitor priceput; își înghițea cuvintele și se uita nervos în jur, dar ceilalți îl ascultau totuși.

— O să vă spun ce țin eu minte. Țin minte că, atunci când au fost luați părinții mei din casa lor, de vină au fost Pestriții care i-au trădat. Da, și un Pestriț călărea alături de aceia care i-au spânzurat și i-au tăiat în patru. Cultul lui Laudwine a cutezat să-mi numească părinții trădători ai Sângelui Străvechi și i-a amenințat că îi va pedepsi pentru că nu le ofereau adăpost celor care stârnesc ura împotriva noastră. Ei bine, cine-a fost în ziua aia adevăratul trădător? Părinții mei, care nu doreau decât să trăiască liniștiți în acea pace de care se puteau bucura, sau Pestrițul cu torța care le-a aprins trupurile? Ne amenință dușmani mai răi decât această regină Farseer. Și, când se întoarce, eu vreau să-i cer să facă dreptate împotriva celor care ne terorizează și ne trădează. Dreptate împotriva Pestriților.

În încăpere s-a lăsat o tăcere groasă ca sângele închegat. Menestrelul s-a apropiat de bărbatul firav și și-a pus mâna pe mâneca lui.

— Bosk[24]. Cu asta nu ne poate ajuta. Trebuie să-i facem față singuri. N-o să izbuteşti decât să te pui în mare primejdie şi, da, o să-ți primejduieşti şi nevasta, şi fiicele.

Menestrelul şi-a rotit privirea prin încăpere aproape cu spaimă. Şi mi-a stat inima când am înțeles. Cei cu Sânge Străvechi se temeau de ai lor. Pestriții ar fi putut avea iscoade chiar printre ei. Gândul s-a răspândit în tăcere, înmărmurindu-i pe toți. Unii şi-au găsit curând scuze ca să plece în camerele lor şi, în scurtă vreme, sala a rămas aproape pustie. Silvereye stătea pe un scaun, tăcută, cu ochii la foc. Menestrelul se foia prin încăpere fără țintă. Cei câțiva rămaşi vorbeau foarte puțin între ei.

Am auzit zgomot de paşi târşiți pe coridor în spatele meu şi, o clipă mai târziu, Chade s-a strecurat alături de mine.

— Ceva important? a şoptit.

L-am prins de încheietura mâinii şi i-am transmis tot ce văzusem. A căzut pe gânduri.

— Ei, a spus după câteva secunde. Asta-mi îndreaptă gândurile pe o altă cale. N-ar fi prima oară când fac dintr-o greşeală un avantaj. Rămâi de veghe aici, Fitz. Apoi, aproape ca şi cum i-ar fi venit ideea prea târziu: Ți-e foame?

— Puțin. Dar fac față.

— Şi prințul nostru?

---

[24] Boschet (n. trad.).

— Nu cred că am de ce să-mi fac griji pentru el.

— Ah, ba ai. Dacă în încăperea de alături ar putea fi o iscoadă de-a Pestriților, atunci s-ar putea afla Pestriți şi printre cei care-l țin ostatic. Avertizează-l, băiete. Şi fii în continuare cu ochi-n patru.

Şi a plecat târşindu-şi picioarele, aproape îndoit de mijloc. M-am uitat în urma lui întrebându-mă ce voia să pună la cale. Pe urmă mi-am îndreptat gândul spre Dutiful. La el totul era bine. Îi era frig şi se plictisea, dar nu-i adusese nimeni nicio ofensă şi nu-i făcuse nimeni niciun rău. În ziua aceea se vorbise mai ales despre ceea ce se întâmpla la Buckkeep. Era clar că o pasăre, poate Risk sau şoimul, ducea bilete de la unii la alții. Până atunci, toate veştile fuseseră mulțumitoare. Dar Dutiful mi-a spus că în aer se simțeau aşteptarea încordată şi îngrijorarea.

Vaca a adus pe lume, fără să se zbată prea mult în chinurile facerii, un vițel sănătos. Femeia radia de încântare, de parcă ea ar fi fost aceea care se bucura de un grajd solid şi de căldura dintr-o boxă pentru vițelul născut într-o neobişnuit de timpurie parte a primăverii. Când ea şi Web au revenit în sala din aripa de răsărit a castelului era deja ora următoarei mese. I-am privit pe împuterniciții celor cu Sânge Străvechi adunându-se iarăşi laolaltă în vreme ce li se aducea mâncarea şi scoțându-şi măştile după plecarea servitorilor. Am studiat toate fețele cu mult mai multă atenție, dar,

dacă acolo se afla vreun om din banda lui Laudwine, eu nu l-am recunoscut.

Masa era pe sfârşite când s-a auzit o bătaie în uşă. Câțiva le-au strigat presupuşilor slujitori că încă mai mâncau. De dincolo de uşă, cineva le-a răspuns cu voce scăzută:

— Lăsați-mă să intru. Sângele Străvechi salută Sângele Străvechi.

Web a fost cel care s-a ridicat şi s-a dus să deschidă. A tras zăvorul şi l-a lăsat să între pe Civil Bresinga, însoțit de motanul lui. Veverița de pe masă a chițăit speriată, a alergat la tovarăşa ei de Har şi i s-a ascuns în păr. Pard nici n-a clipit, a înaintat agale, s-a uitat în jur şi s-a dus lângă cămin, unde s-a instalat cât de comod i-a fost cu putință. Nimeni n-ar fi putut să-l vadă intrând astfel fără să fie convins că împărțea Harul cu băiatul care a închis fără zgomot uşa în urma lui şi s-a întors către grupul din jurul mesei.

Privirile pe care le-a întâlnit ar fi descurajat pe oricine. Însă Web a făcut din nou față provocării punând o mână prietenoasă pe umărul lui Civil şi exclamând:

— Sângele Străvechi întâmpină cu bucurie Sângele Străvechi. Vino alături de noi, flăcăule. Care ți-e numele?

Civil a tras aer în piept şi şi-a îndreptat spatele.

— Sunt Civil Bresinga. Acum Lordul Civil Bresinga de Galekeep. Sunt un supus loial al reginei Kettricken şi unul dintre prietenii şi

însoțitorii prințului Dutiful Farseer. Sunt Sânge Străvechi. Iar regina şi prinţul ştiu asta.

A tăcut câteva clipe, lăsându-le timp să priceapă că se uitau la un nobil înzestrat cu Har de la curtea Farseer.

— Am venit la porunca lui Chade, sfetnicul reginei, să vă spun cum sunt tratat aici. Şi ca să vă povestesc despre legăturile mele cu Pestriții. Şi cum aş fi murit în mâinile lor, dacă nu m-ar fi salvat casa Farseer.

L-am urmărit cu un soi de venerație. Era evident că nu-şi pregătise dinainte povestea. O istorisea cum îi venea la gură, fiind adesea nevoit să se întoarcă pe firul ei, cu explicații despre ceea ce se petrecuse mai înainte. Când a vorbit despre mama lui şi despre ceea ce îndurase, i s-a sugrumat vocea şi n-a mai putut să vorbească. Web l-a aşezat pe un scaun, i-a dat un pahar cu vin şi l-a bătut pe spate, liniştindu-l ca pe un copil. Iar eu am strâns din ochi şi m-am revăzut pe mine la cincisprezece ani încâlcit în ițele unei intrigi pe care-mi era peste puteri să le descâlcesc. Mi-am dat brusc seama că proaspătul Lord Bresinga *nu era* cu mult mai mult decât un copil. Înzestrat cu Har şi mereu în primejdie, manipulat ca să spioneze, sperând cu disperare că astfel îşi putea salva mama şi averea familiei. Dăduse greş. Fără familie şi fără casă rămăsese în voia sorții: un nobil cât se putea de neînsemnat, la o curte unde politica era de cea mai mare însemnătate. Şi, în

realitate, singurul lucru care-l păstrase în viață fusese prietenia unui Farseer. A unuia pe care îl trădase nu doar o singură dată, ci de două ori, şi care îl iertase.

— Mi-au oferit adăpost aici, şi-a încheiat el povestea. Regina, prințul şi Sfetnicul Chade ştiu foarte bine că mă număr printre cei cu Sânge Străvechi. Şi că am fost folosit împotriva lor. Şi cât am plătit pentru asta. S-a întrerupt şi a clătinat din cap. Nu sunt un vorbitor priceput. Nu ştiu să trasez toate paralelele pe care aş vrea să le vedeți. Vă spun doar că... nu m-au judecat după faptele mele din trecut. Şi nu i-au judecat pe cei cu Sânge Străvechi după ceea ce-au încercat Pestriții să-i facă prințului. Regina nu s-a lepădat de fiul ei cu Har. Noi nu putem face acelaşi lucru pentru ei? Nu putem trata cu Farseerii privindu-i aşa cum sunt acum, fără să scormonim adânc trecutul?

Silvereye a pufnit cu dispreț. Însă Boyo, probabil recunoscându-şi un semen în acel nobil înzestrat cu Har, deținător al unui titlu pe care el spera să-l redobândească, a dat din cap meditativ. Civil s-a întors brusc spre Web şi am simțit că-i venise ceva în minte, o idee de-a lui. Şi, parcă drept răspuns la dorința mea arzătoare, l-am auzit din nou pe Chade apropiindu-se cu paşi târşiți. I-am făcut semne frenetice, chemându-i să mi se alăture în postul de observare şi cerându-i în acelaşi timp să nu mai facă niciun zgomot. Băiatul îi vorbea lui Web. Cuvintele lui ajungeau până la noi cu greu.

— Sfetnicul Chade mi-a povestit ce ai dat de înțeles. Că, dacă în castelul Buckkeep vor veni oameni cu Sânge Străvechi, ca să trăiască aici fără să se-ascundă, alături de oamenii fără Har, aceştia vor descoperi, probabil, că nu suntem nişte monştri de care trebuie să se teamă. Mi-a povestit şi că ai spus: „Un om care n-are nimic de pierdut e adesea cel mai potrivit să se sacrifice în folosul celorlalți.” N-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, dar nici nu cred că e nevoie de prea mult ca să pricep că eu sunt cu adevărat un om fără nimic de pierdut. Orice amenințare nu mai poate fi decât la adresa mea şi numai a mea. Nu mai am familie care să sufere consecințele faptelor mele. Civil şi-a rotit privirea prin încăpere. Ştiu că mulți dintre voi se tem că, dacă ies din ascunzătoare, vor fi ucişi de vecini. A fost mult prea multă vreme o spaimă întemeiată. Una pe care-am cunoscut-o şi eu, şi mama mea.

Cuvintele i-au pierit brusc de pe buze. Pe urmă s-a silit să continue, şi a făcut-o cu voce spartă.

— Aşa că am rămas ascunşi. Şi le-am dat astfel „prietenilor” noştri prilejul să ne omoare. De aceea cred acum că n-are rost să te ascunzi.

Nu mi-am putut da seama dacă emoția i-a sugrumat glasul sau s-a întrerupt ca să vadă ce mai avea de spus. S-a uitat din nou la Web şi a dat din cap, ca pentru sine.

— Tot castelul a auzit deja de Web cel cu Har, care merge printre oamenii de aici fără teamă şi

fără să-l amenințe nimeni şi nimic. Şi aproape că mi-e ruşine pentru că el, un străin pentru toată lumea din castel, a ieşit în lumină, pe când eu, care-l cunosc cel mai bine pe prințul Dutiful, mă furişez prin cotloane întunecoase, doar în preajma odăii mele. Mâine voi schimba asta. Voi declara cu mândrie că-mi curge Sânge Străvechi prin vene şi voi jura că am să fiu dovada vie a faptului că unul ca mine se poate devota întru totul prințului, care o merită din plin.

L-am învățat cum trăim noi, şi el a fost dornic să învețe. Mi-a spus că, în primăvară, când va pleca în Insulele Străine, să ucidă un dragon şi să câştige o mireasă, îl pot însoți. Voi fi însoțitorul lui cu Har. La Buckkeep nu există niciun Maestru al Meşteşugului, aşa că prințul meu va pleca singur, fără o coterie cunoscătoare a acestei magii, cum au avut întotdeauna regii Farseer, ca să le vină în ajutor. Îi voi oferi în schimb serviciile magiei noastre, şi vă asigur că se va dovedi tot atât de folositoare. Îmi voi pune, cu mândrie, magia Sângelui Străvechi în slujba tuturor.

Forța cu care mi-a strâns Chade încheietura mâinii mi-a dezvăluit că spusele lui Civil erau şi pentru el o noutate, şi nu se referea doar la planul de a ieşi la lumină, ci şi la faptul că Dutiful îl înştiințase că-l poate însoți în aventura sa. Meşteşugul lui Chade era dezordonat, dar mesajul lui a ajuns totuşi la mine.

Ți-am spus c-o să fac un avantaj dintr-o greşeală?

S-ar putea să fi izbutit mai bine decât trebuia, fiindcă avantajul nostru a întrecut măsura, devenind o altă greşeală. Voiam doar să le spună că regina l-a tratat bine şi corect, nu să se facă ambasadorul Sângelui Străvechi la curte.

Mi-am contopit gândurile cu ale lui.

Nu i se pare că prințul poate fi în primejdie dacă recunoaşte că are un prieten cu Har. Nu vede decât pericolul în care se pune pe sine însuşi şi riscă bucuros pentru Dutiful. Crezi că-l poți face să se răzgândească?

Nu sunt sigur că ar fi înțelept, mi-a mărturisit Chade. *Însuflețirea lui i-a captivat, le-a stârnit imaginația. Priveşte.*

Nu-l copleşeau oferindu-i sprijin. Web era singurul care zâmbea larg, spunând ce mândru era de tânărul Bresinga. Ceilalți, cu remarcabila excepție a încruntatei Silvereye, îşi manifestau cu mai multă rezervă aprobarea, fiecare la alt nivel, acoperind o gamă destul de largă. Menestrelul şi Boyo păreau entuziasmați. Femeia cu vaca, deja pe jumătate cucerită fiindcă animalul ei fusese atât de bine tratat, zâmbea cu blândețe. Ceilalți discutau privind totul mult mai practic. Regina nu putea îngădui să fie condamnat la moarte, nu după ce băiatul ceruse azil, iar ea făgăduise că niciun înzestrat cu Har n-avea să mai fie ucis pur şi simplu din pricina magiei lui. Se părea că tânărul Lord Bresinga n-ar fi avut cum să se afle mai în siguranță decât se afla. Şi era foarte posibil

ca un flăcău ca el, nobil şi chipeş totodată, să câştige multe inimi de partea Sângelui Străvechi. Dezvăluindu-şi Harul, nu făcea niciun rău cauzei lor.

Pe urmă, Bosk, orăşeanul, s-a ridicat şi s-a proptit în faţa lui Civil. Îşi răsucea degetele de parcă ar fi putut să şi le deşurubeze din palme.

— Farseerii au ucis Pestriţi. Eşti sigur? a întrebat cu o voce şovăitoare.

— Foarte sigur, a răspuns încet băiatul. Şi-a dus mâna la gât. Într-adevăr foarte sigur.

— Numele lor, a şoptit bărbatul. Le ştii numele?

Civil a încremenit pentru o clipă. Apoi a răspuns:

— Keppler. Padget. Şi Swoskin. Astea sunt numele sub care i-am cunoscut eu. Însă prinţul Dutiful îi spunea lui Keppler altfel, fiindcă l-a cunoscut cât a stat printre Pestriţi. Îl numea Laudwine.

Bosk a clătinat din cap dezamăgit. Însă altcineva a întrebat cu glas sonor:

— Laudwine?

Pe urmă şi-a făcut loc în faţă şi am recunoscut-o pe Silvereye.

— Nu se poate! Era conducătorul Pestriţilor. Dacă ar fi fost ucis, aş fi auzit.

— Oh, da? a întrebat curios menestrelul.

Privirea lui nu era prietenoasă.

— Da, s-a răstit Silvereye. N-aveţi decât să credeţi ce vreţi. Cunosc oameni care-l cunosc pe Laudwine şi, da, unii dintre ei sunt Pestriţi. Eu

una nu sunt, deşi ultimele discuții pe care le-am auzit aici m-au ajutat să înțeleg ce i-a silit să facă tot ce fac. S-a întors cu umărul spre menestrel, scoțându-i din discuție.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta? l-a întrebat pe Civil. Şi ce dovadă ai că e aşa cum spui?

Băiatul s-a tras cu un pas înapoi, dar i-a răspuns:

— Cu mai bine de o lună în urmă. Cât despre dovadă… ce fel de dovadă te-aştepți să-ți ofer? Am văzut ce-am văzut, dar am fugit imediat ce-am putut. Mi-e ruşine să recunosc, dar e adevărul. Totuşi, mă îndoiesc că toată lumea care vorbeşte despre asta în oraşul Buckkeep minte. Un bărbat ciung şi calul lui au fost ucişi, ca şi un câine de talie mică. Şi ceilalți doi bărbați din aceeaşi casă.

— Şi calul lui! a exclamat Silvereye, şi mi-am dat seama că vedea în asta o pierdere dublă.

— Dacă aşa stau lucrurile, Pestriții au primit o lovitură serioasă, a spus Bosk. Pentru ei ar putea fi sfârşitul.

— Nu. Nu va fi. Silvereye îşi susținea părerea cu convingere. Puterea Pestriților nu stă într-un singur om. Nu vor renunța la luptă înainte de a ni se face dreptate. Şi de a fi răzbunați.

Bosk s-a ridicat şi s-a apropiat încet de ea, cu pumnii strânşi. Amenințarea lui ar fi fost jalnică dacă n-ar fi fost atât de sinceră.

— Poate ar trebui să mă răzbun şi eu când şi

unde mi se iveşte un prilej, a sugerat cu răsuflarea tăiată. Şi a continuat cu vocea aproape frângându-i-se. Dacă aş afişa numele tău, dând de veste că ai Har, şi ai fi spânzurată şi arsă, asta i-ar încălzi pe prietenii tăi Pestriți? Poate ar trebui să-ți urmez sfatul. Să le fac exact ce mi-au făcut ei mie.

— Cum poți fi atât de idiot? Nu pricepi că ei luptă pentru noi toți şi că merită să-i ajutăm? Am auzit zvonuri care spun că Laudwine ar fi descoperit ceva care i-ar fi putut răsturna pe Farseeri de pe tron. Poate că secretul s-a pierdut când a murit el, sau poate că nu.

— Acum idioată eşti tu, s-a amestecat Civil cu hotărâre. Să-i răstoarne pe Farseeri de pe tron? Ce mai plan! S-o detroneze pe singura regină care-a încercat vreodată să pună capăt spânzurărilor şi arderilor. Ce-o să câştigăm cu asta? Doar o persecuție mai puternică, fără teamă de vreo pedeapsă sau de gărzi care s-ar putea amesteca. Dacă Sângele Străvechi încearcă să răstoarne monarhia, oamenii vor vedea în asta dovada că suntem exact atât de răi şi de nedemni de încredere cum spun duşmanii noştri. Eşti nebună?

— Este, a răspuns Web cu voce joasă. Dar pentru aşa ceva trebuie să ne fie milă de ea, nu s-o învinuim.

— Nu vreau mila voastră! s-a zborşit Silvereye. N-am nevoie de mila nimănui. Şi nici de ajutorul vostru. Cădeți în genunchi în fața acestei regine

Farseer. Iertați tot ce vi s-a făcut şi lăsați-i să vă folosească drept slugi. Eu *nu* iert nimic şi, la timpul potrivit, mă voi răzbuna. O voi face.

— Am izbutit, mi-a şoptit Chade la ureche. Sau ar trebui mai degrabă să pun c-a izbutit Silvereye pentru noi. I-a atras de partea noastră pe toți cei care nu visează sânge şi foc. Adică pe cei mai mulți dintre ei, aşa cred. Vom vedea dacă am sau nu dreptate.

Şi cu asta a plecat, străbătând coridoarele în grabă, ca un păianjen cenuşiu. Eu mi-am părăsit postul abia noaptea târziu, ca să mănânc ceva şi să apuc şi să dorm. Iar lucrurile au mers mai departe aşa cum spusese Chade. Civil a rămas alături de cei cu Sânge Străvechi şi, când s-au întors regina, Chade şi împuterniciții celor Şase Ducate, i-a întâmpinat, salutându-i ca un nobil înzestrat cu Har. Am văzut neliniştea de pe fețele împuterniciților când i-a asigurat că în toate ducatele există nobili cu Har, siliți de generații să-şi folosească magia foarte puțin şi pe ascuns. Câțiva dintre tinerii cărora le vorbea îl cunoşteau foarte bine. Călăriseră împreună, băuseră împreună, stătuseră la aceeaşi masă de joc. Au schimbat între ei priviri al căror mesaj limpede era: „Dacă el are Har, cine altcineva îl mai are?” Însă Civil fie nu le-a observat şovăielile, fie nu le-a luat în seamă când a continuat să-şi dezvăluie intențiile. Voia să-şi lase magia să ardă cu flacără mare, spre binele lui Dutiful şi al coroanei Farseer.

Se angaja s-o facă, şi aici cred că am văzut trei împuterniciți nereuşind să-şi ascundă admirația. Poate că acel tânăr cu Sânge Străvechi putea fi o dovadă care să spulbere prejudecățile.

În ultima zi a întâlnirii reginei cu înzestrații cu Har, progresele au fost remarcabile. Menestrelul a apărut fără mască şi i-a cerut să-i îngăduie să rămână la curte. Regina le-a citit împuterniciților celor Şase Ducate o proclamație prin care dădea de ştire că, începând din ziua aceea, nimeni nu putea fi executat legal decât sub egida unei case ducale, fiecare duce fiind răspunzător pentru toate nedreptățile săvârşite pe teritoriul său. În fiecare ducat nu era permis să existe decât o singură spânzurătoare, aflată sub controlul casei diriguitoare. Pe lângă faptul că oficialităților locale din ducate li se interzicea să execute arestații, ducii şi ducesele aveau obligația să verifice personal motivele invocate pentru fiecare execuție. Orice alt omor avea să fie privit ca un asasinat şi ucigaşii urmau să fie aduşi la judecata reginei. Proclamația nu-i putea feri pe cei cu Sânge Străvechi care aduceau astfel de acuzații de răzbunări, dar cel puțin stabilea oficial o pedeapsă pentru răzbunători.

Chade m-a asigurat că astfel de paşi mărunți ne purtau spre izbândă. Când, alături de Garda Reginei, i-am escortat pe solii celor cu Sânge Străvechi pe drumul de întoarcere către prietenii lor, pentru a ne fi în schimb înapoiați prințul şi

Laurel, am remarcat o schimbare evidentă. Solii discutau între ei şi râdeau, şi unii chiar intrau în vorbă cu gărzile. Femeia însoțită de vaca ei şi de vițel călărea alături de Civil Bresinga, părând să se simtă onorată pentru că tânărul şi frumosul lord conversa cu ea. De cealaltă parte a ei călărea Boyo. Strădaniile lui evidente de a se dovedi egalul Lordului Bresinga erau subminate de atitudinea tânărului, care vorbea cu femeia ca de la egal la egal. Motanul lui Civil stătea în şa, în spatele lui.

Jur-împrejurul nostru, în pădure, zăpada se topise şi numai în locurile umbroase i se mai zăreau, agățate de sol, degetele reci şi firave. În lumea atinsă de razele soarelui, se înălța curajoasă o nouă viață verde şi printre noi părea să adie un adevărat vânt al schimbării. În mijlocul tuturor acestora, Silvereye călărea de una singură în centrul grupului. Web era alături de mine şi discutam vrute şi nevrute, căci atât regina, cât şi Chade îi ceruseră insistent să ne însoțească, pentru ca toți cei cu Sânge Străvechi să fie martori că se întorcea la Buckkeep de bunăvoie.

Odată ajunşi la locul întâlnirii, Civil şi Pard au părut în egală măsură bucuroşi să-şi vadă prințul. Dutiful nu şi-a ascuns surprinderea şi încântarea fiindcă veniseră să-l escorteze. Căldura cu care i-a întâmpinat pe prietenul său şi pe animalul legat prin Har de acesta i-a impresionat pe cei cu Sânge Străvechi din grupul care fusese la Buckkeep, dar şi pe aceia din grupul care-i aştepta. Sosirea lui

Civil îi fusese cunoscută lui Dutiful, fireşte, mulțumită Meşteşugului meu.

I-am escortat pe drumul de întoarcere spre Buckkeep nu doar pe prinț şi pe Laurel, ci şi pe Web şi pe menestrel, care se numea Cockle[25]. Ne-a cântat pe drum şi am scrâşnit din dinți când am auzit „Turnul din Insula Cornului" în versiunea lui. Balada aceea mişcătoare, sentimentală, istorisea despre apărarea Insulei Cornului, atacată de Corăbiile Roşii, punând accentul mai ales pe rolul jucat de fiul bastard al lui Chivalry. Era adevărat că fusesem acolo, dar jumătate dintre isprăvile vitejeşti puse pe seama securii mele îmi trezeau dubii. Web a râs zgomotos de figura mea îndureratã.

— Nu rânji aşa, Tom Badgerlock. Bastardul cu Har e, cu siguranță, un erou pe care îl avem în comun. Ne-a aparținut şi castelului Buckkeep, şi neamului nostru cu Sânge Străvechi.

Vocea lui de bas s-a unit cu a menestrelului în următorul refren despre „fiul lui Chivalry, viteazul cu flăcări în privire, ce nu i-a primit numele, ci numai sângele ca moştenire".

Balada asta n-a fost scrisă de Starling? m-a întrebat Dutiful cu îngrijorare prefăcută. *O consideră proprietatea ei. S-ar putea să nu se poarte cu blândețe dacă o să-i audă cântând-o la Buckkeep.*

---

[25] Neghină (n. trad.).

N-o să fie singura. E posibil să-l sugrum eu, ca să nu-şi irosească ea timpul.

Însă în următorul refren nu şi-au împletit vocile doar Civil şi Dutiful, ci şi jumătate dintre gărzi. Ăsta e efectul pe care-l poate avea o zi de primăvară asupra oamenilor, mi-am spus. Şi am sperat că avea să dispară repede.

Capitolul XXVII

PRIMĂVARĂ CU PREGĂTIRI DE PLECARE

La începuturile lumii, nu existau decât oamenii cu Sânge Străvechi şi animalele de pe câmpuri, peştii din ape şi păsările din văzduh. Trăiau cu toţii într-un echilibru neîntrerupt, dacă nu chiar în armonie. Oamenii erau împărţiţi numai în două triburi. Din cel dintâi făceau parte vărsătorii de sânge, legaţi de făpturi ce se hrănesc cu carnea altora. Al doilea trib era al dătătorilor de sânge, legaţi de făpturi care nu mănâncă decât plante. Cele două triburi n-aveau de-a face unul cu altul, nu mai mult decât are de-a face un lup cu o oaie; adică nu se întâlneau decât în moarte. Însă fiecare îl respecta pe celălalt ca pe un element al naturii, întocmai cum omul respectă deopotrivă un arbore şi un peşte.

Legile care îi despărţeau pe unii de alţii erau aspre şi drepte. Dar există mereu oameni care cred că ei ştiu mai bine decât legea sau îşi închipuie că trăiesc ceva aparte şi că pentru ei se cade să se treacă peste lege. Aşa s-a întâmplat când fiica unui vărsător de sânge, legată de o vulpe, s-a îndrăgostit de fiul unui dătător de sânge, legat de un bou. Pe cine, şi-au spus, ar fi putut vătăma iubirea lor? Nu şi-ar fi făcut niciun rău unul altuia, nici femeia bărbatului şi nici vulpea boului. Aşa că s-au despărţit de semenii lor şi şi-au trăit dragostea şi, când a venit sorocul, au adus pe lume patru copii.

Dar, dintre aceştia, fiul cel mare era vărsător de sânge, iar fiica mai mare era dătătoare de sânge. Iar al treilea născut a fost un biet copil lipit de Har, surd la glasul oricărui soi de animal şi osândit să meargă mereu prin viață numai în trupul lui. Şi mare a fost durerea familiei când băiatul cel mare s-a legat de un lup, iar fata cea mare s-a legat de un cerb. Pentru că lupul lui a ucis cerbul ei, iar fata a luat, în schimb, viața fratelui său. Şi atunci au priceput cât de înțelepte erau căile ştiute din vechime, pentru că un prădător nu poate fi legat de prada lui. Dar partea cea mai rea a venit mai târziu, fiindcă fiul lor lipsit de Har a avut numai copii fără Har, şi aşa s-au născut oamenii surzi la vocile tuturor viețuitoarelor din lume.

Badgerlock, *Poveştile sângelui străvechi*

Primăvara a luat ținutul în stăpânire. Dincolo de zidurile castelului, verdele copacilor părea o aură palidă. În următoarele câteva zile, frunzele s-au dezghiocat din muguri şi au crescut, iar pădurea a îmbrăcat iarăşi dealurile. Ierburile au țâşnit din pământ, înlocuind tulpinile uscate, maronii, rămase din anul dinainte. Albul uimitor al mieilor s-a ivit în mijlocul turmelor care păşteau. Lumea a început să vorbească despre Festivalul Primăverii. M-a şocat gândul că nu trecuse decât un an de când o lăsasem pe Starling să-l ia pe Hap din coliba noastră şi să-l aducă la Buckkeep. Se întâmplaseră prea multe. Se schimbaseră mult

prea multe.

În castel, totul era forfotă şi entuziasm. Le depăşeau pe cele legate de obicei de Festivalul Primăverii. În acel anotimp prielnic, prinţul avea să-şi înceapă călătoria spre Insulele Străine, şi ne pregăteam cu toţii pentru asta. *Destinul Fecioarei* era corabia aleasă pentru drum, spre încântarea căpitanului şi a echipajului său. Oştenii din Gardă deveniseră rivali în lupta pentru un loc în escorta prinţului. În cele din urmă, s-au oferit prea mulţi voluntari, printre care şi eu, iar prinţul s-a văzut nevoit să-i pună să tragă la sorţi pentru alegerea puţinilor norocoşi. N-am fost surprins când m-am văzut printre ei; la urma urmelor, Chade îmi dăduse, cu o seară înainte, biletul pe care trebuia să-l trag.

Civil Bresinga avea să vină într-adevăr cu noi. Şi Chade se număra printre însoţitorii prinţului, ca şi Thick, spre marea uimire a curţii princiare. Web, care se apropia cu paşi iuţi de clipa când avea să îngroaşe rândurile favoriţilor reginei, o implorase să-i îngăduie să-i însoţească fiul şi ea îi făcuse pe plac. Iar el făgăduise că pasărea lui de mare avea să zboare înaintea corabiei, la o bună distanţă, urmărind schimbările vremii.

Civil nu era singurul nobil care spera să plece cu prinţul. Tot soiul de lorzi şi de doamne de la curte se arătaseră dornici să-i fie alături. Asta mi-a adus imediat aminte de uriaşa expediţie care pornise către Regatul Munţilor cu ani în urmă, când

Kettricken era viitoarea mireasă a lui Verity. Ca şi atunci, fiecare nobil îşi avea propria suită de oameni şi animale. Au fost închiriate în grabă şi alte corăbii. Nobilii cărora timpul sau banii nu le permiteau să-l însoţească pe prinţ îşi puteau totuşi face simţită prezenţa. În castel se adunau tot mai multe daruri, nu numai pentru narcescă, ci şi pentru casa mamei ei şi pentru clanul tatălui.

În Turnul lui Verity continuau lecţiile pentru Meşteşug, dar toţi învăţăceii mei erau cu gândurile în altă parte şi cu toane. Thick simţea mult prea bine neliniştea şi nerăbdarea lui Dutiful ca să-şi poată concentra atenţia către altceva. Prinţul venea şi pleca de fiecare dată cu aerul unui om foarte grăbit. Părea să fie întotdeauna aşteptat ca să probeze haine noi sau ca să înveţe limba Străinilor şi să deprindă bunele lor maniere.

Mi-era milă de el, dar şi de mine, când mă străduiam, seara, să învăţ tot ce se putea din pergamente. Până şi Chade era cu gândul în altă parte. În Buckkeep se petreceau prea multe după cum trăgea el sforile ca să se îndure cu uşurinţă să-l părăsească. Deşi foarte interesat de Meşteşug, îşi lăsa o mare parte a atenţiei să se îndrepte către găsirea unor oameni pe mâna cărora să-şi lase responsabilităţile cât lipsea. Eu, unul, mă simţeam uşurat fiindcă Rosemary n-avea să ne însoţească, dar nu mă încânta deloc gândul că ea avea să se ocupe de cea mai mare parte a reţelei de spioni care-l slujeau pe Chade. Bănuiam că

bătrânul asasin îşi mai pierdea nopțile şi continuându-şi experimentele cu pulberea explozivă, dar eram cu atât mai mulțumit cu cât ştiam mai puțin despre asta.

Apropiata noastră plecare era mai mult decât de-ajuns ca să-mi umple mintea, iar viața nu-i îngăduie unui om să se concentreze într-un anumit moment decât asupra unei singure îndatoriri. În plus, noaptea, Web îi învăța pe Dutiful şi Civil istoria şi obiceiurile celor cu Sânge Străvechi. Îşi ținea lecțiile în fața unui cămin din Sala Mare, după ce dăduse de ştire că oricine era interesat putea să ia parte. Regina însăşi apăruse de mai multe ori. La început nu venise prea multă lume şi pe multe chipuri se citise dezamăgirea. Însă Web era un povestitor iscusit şi multe dintre istorisirile lui erau noi pentru oamenii din castel. Îşi găsise repede ascultători, mai ales printre copii. Şi, în curând, cei care lăsau impresia că sunt foarte ocupați să dărăcească lână, să pună pene la săgeți sau să peticească haine şi-au găsit pentru aceste îndeletniciri câte un loc de unde îl puteau auzi pe Web. Nu ştiu câți au ajuns să fie convinşi că n-aveau de ce să se teamă de cei cu Sânge Străvechi, dar cel puțin au aflat mai multe despre felul în care trăiau aceştia şi despre ceea ce gândeau.

De lecțiile lui Web se mai bucura încă un învățăcel, unul pe care nu crezusem c-o să-l mai văd vreodată la castel. Swift, fiul lui Burrich,

stătea adesea în tăcere la marginea cercului.

Regina Kettricken spusese că înzestrații cu Har erau bineveniți, şi vestea se răspândise. Dar, din câte se ştia, foarte puțini răspunseseră chemării ei. Motivul era limpede. Cum şi-ar fi putut oferi cineva fiica sau fiul ca paj înzestrat cu Har fără să se afle că prin venele familiei curgea Sânge Străvechi? Poate că, la curte, regina putea să apere un astfel de copil, dar ce se întâmpla cu rudele lui rămase acasă? Lordul Brant, un nobil mărunt din Buck, îşi adusese unicul moştenitor, un băiat de zece ani. I-l prezentase reginei, spunând că avea Sânge Străvechi, dar pretinsese că magia Harului era moştenită de la mama lui, moartă de şase ani şi cu puține rude rămase printre cei vii. Regina îl primise, dând crezare spuselor lui. Eu bănuiam că şi una dintre croitoresele sosite de curând la castel avea Har, dar, atâta vreme cât ea n-o recunoştea deschis, n-aveam de gând să pun întrebări.

Celălalt paj nou al reginei nu era altul decât Swift. Venise singur şi pe jos, purtând cizme noi şi un surtuc la fel de nou şi aducând cu sine o scrisoare de la Burrich. Din locul meu de iscoadă, îl urmărisem când i se înfățişase reginei. Scrisoarea îl încredința pe băiat casei Farseer, recunoscând că Burrich se străduise din răsputeri, dar nu izbutise să-l abată de pe drumul lui. Dacă nu putea să se lepede de magia aia josnică, n-avea decât s-o îmbrățişeze, dar tatăl lui

terminase cu el. Nu-şi putea îngădui să-l țină alături de frații mai mici. Şi cerea să nu se afle la curte că Swift îi era fiu. Când regina Kettricken îl întrebase, cu blândețe, sub ce nume voia să fie cunoscut, băiatul îşi înălțase chipul palid şi răspunsese cu voce înceată, dar hotărâtă:

— Witted[26]. Asta sunt şi n-o neg.

— Atunci vei fi Swift Witted, a zâmbit ea. Şi cred că e un nume foarte potrivit. Acum i te voi încredința Sfetnicului meu Chade. Va găsi îndatoriri potrivite pentru tine şi îți va da şi lecții.

Băiatul oftase uşor, apoi se înclinase adânc, evident uşurat fiindcă audiența sa la regină se încheiase. Ieşise din sală mergând țeapăn, cu spatele foarte drept.

Aflând că Burrich se descotorosise de băiat, mă simțisem zdruncinat până în adâncul sufletului, dar şi uşurat în acelaşi timp. Dacă Swift ar fi rămas în casa lui, cu Harul împiedicându-i să trăiască în bună înțelegere unul cu altul, urmările ar fi fost dezbinarea şi nefericirea. Bănuiam că, pentru Burrich, fusese o hotărâre grea şi amară totodată şi rămăsesem treaz aproape toată noaptea întrebându-mă ce părere avusese Molly despre asta şi dacă plânsese la plecarea fiului ei. Mă simțisem din cale afară de ispitit să intru în legătură cu Nettle. Dar, din ziua răbufnirii de Meşteşug stârnite de Thick şi Dutiful, mă

---

[26] Cel cu Har (n. trad.).

abținusem s-o fac. Nu numai fiindcă nu voiam să descopere legătura dintre ceea ce împărtăşeam noi doi şi chemarea trimisă de Chade prin Meşteşug. Încă mă mai speria amintirea vocii neomeneşti. Nu voiam să trimit un mesaj pentru care era nevoie de multă putere, riscând să-i atrag atenția asupra mea şi a fiicei mele.

Totuşi, în noaptea aceea, inima mi-a trădat rațiunea, iar mintea lui Nettle a atins-o pe a mea. A părut aproape întâlnire întâmplătoare, ca şi cum ne-am fi visat unul pe altul în acelaşi timp. M-am minunat din nou de uşurința cu care ni se puteau uni mințile prin Meşteşug şi m-am întrebat dacă nu cumva dreptatea era de partea lui Chade. Poate era vorba de ceva învățat de la mine, când era foarte mică. Am visat-o stând pe iarbă, sub coroana largă a unui copac. Ținea ceva în palmele făcute căuş, ceva mic şi tainic, la care se uita cu părere de rău.

De ce eşti supărată? am întrebat-o.

Chiar în timp ce-i vorbeam, mi-am simțit sinele din vis luând înfățişarea pe care mi-o dădea ea întotdeauna. Eram tot aşezat şi eu, cu coada în jurul labelor din spate. I-am zâmbit, aşa cum zâmbesc lupii.

Ştii că asta nu-mi place.

Dar cum aş putea şti cum arăți? a exclamat cu chef de ceartă. *Nu-mi spui nimic despre tine.*

La picioare au început brusc să-i crească margarete. O pasăre mică, albastră, a coborât pe-

o creangă de deasupra capului ei, întinzându-şi aripile delicate.

Ce ai acolo? am întrebat din nou curios.

Indiferent ce-aş avea, îmi aparține. Aşa cum îți aparțin ție secretele tale.

Mâinile i s-au închis în jurul comorii. Şi-a lipit-o de piept şi şi-a ascuns-o în inimă. Însemna oare că se îndrăgostise?

Să vedem dacă-l pot ghici pe al tău, am propus vesel. Simțeam o plăcere mai presus de rațiune la gândul că fiica mea era îndrăgostită şi prețuia această primă descoperire tainică. Speram că băiatul era demn de ea.

A părut să între în panică.

Nu. Nu te apropia. Nici măcar nu e secretul meu. Mi-a fost doar încredințat.

Poate că şi-a deschis un tânăr inima în fața ta? m-am hazardat bucuros.

A făcut ochii mari, îngrozită.

Pleacă! Nu încerca să ghiceşti.

O pală de vânt a clătinat crengile de deasupra capului ei. Ne-am uitat amândoi în sus exact în clipa când pasărea albastră s-a preschimbat într-o şopârlă de aceeaşi culoare. Ochii ei argintii au scăpărat şi s-au rotit când a coborât pe trunchi în goană, aproape până în părul fetei.

Spune-mi, a ciripit. *Ador secretele.*

Nettle m-a privit cu dispreț.

Nu mă amăgeşti cu vicleşugurile tale. Şi-a fluturat o mână către şopârlă. *Dispari, pacoste.*

Creatura i-a sărit în schimb în păr. Şi-a înfipt ghearele în el, încâlcindu-se printre şuvițe. A crescut brusc, ajungând cât o pisică, şi din umeri i-au răsărit aripi. Nettle a țipat şi a plesnit-o, dar jivina se ținea bine. Şi-a înălțat capul, aflat deodată la capătul unui gât lung, şi m-a privit rostogolindu-şi ochii argintii. Mic, dar fără cusur, dragonul albastru a rânjit. Vocea i s-a schimbat cumplit de tare. Străină şi rece ca un sloi, m-a zgâriat pe suflet.

Spune-mi secretul tău, Lup Visat! mi-a cerut. *Povesteşte-mi despre un dragon negru şi despre o insulă! Povesteşte-mi acum, sau îi smulg capul de pe umeri!*

Vocea încerca să se-agațe de mine. Se străduia să mă prindă, să afle exact cine sunt. Am sărit în picioare şi m-am scuturat. Am vrut să-mi pierd înfățişarea de lup, ca să pot scăpa din vis, dar mă ținea captiv. Am simțit privirea creaturii, am simțit o altă minte cercetând-o pe a mea, în timp ce-mi cerea, fără glas, să-i spun adevăratul meu nume.

Nettle s-a ridicat brusc. Şi-a întins mâinile şi a înşfăcat cu amândouă dragonul care şuiera. S-a uitat urât la mine, în timp ce o priveam cu gura căscată.

Nu e decât un vis. Un vis, nimic mai mult. Nu mă poți păcăli aşa ca să-mi afli secretele. Nu e decât un vis, îl voi frânge şi mă voi trezi. Acum!

Nu ştiu ce-a făcut. Nu s-a scos pe sine din vis, ci a prins dragonul. În mâinile ei, creatura s-a

preschimbat în sticlă albastră şi Nettle a azvârlit-o. S-a izbit de pământ la picioarele mele şi a plesnit, spulberându-se într-o furtună de cioburi ascuțite. M-a umplut de tăieturi atât de dureroase, încât m-am trezit. M-am săltat în capul oaselor cu un icnet, strângând în mâini pătura veche a lui Chade. Am sărit din pat şi mi-am apăsat palmele în josul pieptului, aşteptându-mă să scap astfel de toate cioburile şi să simt usturimea tăieturilor însângerate. Dar n-aveam pe mâini decât sudoare. M-a străbătut brusc un spasm, apoi am început să tremur de parcă aş fi avut febră. Mi-am petrecut restul nopții aşezat în fața focului, înfăşurat în pătură şi holbându-mă la flăcări. Oricât m-am străduit, n-am izbutit să pricep prin ce trecusem. În ce măsură fusese un vis şi în ce măsură o întâlnire cu Nettle, prin Meşteşug? N-am reuşit să trag niciun fel de linie despărțitoare şi mi s-a făcut frică. M-am temut nu doar că pe amândoi ne găsise ceva din torentul Meşteşugului, ci şi de talentul pe care-l simțisem în Nettle în clipa când ne salvase pe amândoi de privirea ucigătoare a creaturii.

Nu i-am povestit nimănui visul. Ştiam că răspunsul lui Chade m-ar fi îngrijorat.

— Adu fata aici, la Buckkeep, unde-o putem apăra. Învață-o Meşteşugul.

N-aveam s-o fac. Nu fusese decât încheierea stranie a unui vis în care mi se învălmăşiseră cele mai cumplite spaime. Credeam asta din toate

puterile, ca şi cum mi-aş fi putut preschimba convingerile ferme în adevăr.

La lumina zilei, îmi era mai simplu să scap de astfel de spaime. Aveam pe cap multe alte griji, şi multe de pus la punct înainte de plecare. Am coborât în oraş, la Gindast, ca să-i plătesc pentru ucenicia lui Hap pe o bună bucată de vreme înainte. Băiatul părea să se descurce din ce în ce mai bine. Gindast însuşi mi-a spus că îl uimea aproape în fiecare zi.

— Acum, când îi stă gândul la învățătură, a adăugat, apăsat, şi am înțeles că astfel îmi reproşa că fusesem un părinte delăsător.

Însă adevărul era că Hap se disciplinase singur şi îi recunoşteam în întregime meritul. Îmi făceam timp să trec pe la el, măcar pentru o foarte scurtă vizită, odată la trei sau patru zile. Nu vorbeam despre Svanja, ci numai despre progresele lui ca ucenic, despre apropiatul Festival al Primăverii şi despre altele asemenea. Încă nu-i spusesem că urma să plec din Buckkeep, ca însoțitor al prințului. Eram sigur că, dacă ar fi ştiut, le-ar fi povestit celorlalți ucenici, ba poate chiar şi Jinnei, în a cărei casă era oaspete din când în când. Din obişnuință, preferam să-mi păstrez planurile sub tăcere până într-un moment cât mai apropiat de al plecării. Şi-mi spuneam că nu vreau nici să se poată face vreo legătură între mine şi prinț. Nu voiam să recunosc că, în parte, era vorba de temerile pe care mi le trezea mie însumi gândul că

aveam să fiu despărțit de fiul meu adoptiv pentru o vreme atât de îndelungată, mai ales că mă aşteptam şi să mă aflu în primejdie.

Pusesem la inimă avertizarea bufonului. Pe lângă raidurile prin arsenalul lui Chade în scopul adunării unui număr impresionat de arme mici, dar letale, începusem să-mi modific toate hainele ca să am unde să le ascund. Era o îndeletnicire îndelungată şi iritantă, şi simțeam adesea lipsa sugestiilor abile ale bufonului şi a mâinilor lui îndemânatice. În zilele acelea, nu-l vedeam prea des. Se întâmpla să-l întrezăresc pe coridoarele sau prin curțile castelului, dar era întotdeauna însoțit de alți nobili tineri şi eleganți. Aceştia păreau să mişune prin tot castelul. După toate aparențele, aventura prințului atrăgea un anume soi de tineri, destul de dornici să se facă remarcați şi, în acelaşi timp, să cheltuiască averea familiei distrându-se. Şi roiau cu toții în jurul Lordului Auriu ca fluturii de noapte în jurul lămpii. Pe urmă am auzit zvonindu-se că Lordul Auriu era furios de-a binelea din pricina corăbiilor chalcedenilor, care împiedicau negoțul şi întârziau sosirea mantiilor jamailliene comandate de el special pentru expediția în Insulele Străine. Se spunea că erau împodobite cu dragoni brodați cu fire negre, albastre şi argintii.

L-am întrebat pe Chade despre asta. Bătrânul asasin urcase în seara aceea în turn ca să mă ajute să învăț cele mai importante reguli şi cuvinte

din graiul Străinilor. Aveau multe cuvinte din limba comună celor Şase Ducate, numai că le stâlceau şi le rosteau gutural. Exercițiile îmi îndurerau gâtlejul.

— Ştiai că Lordul Auriu încă îşi mai face planuri de călătorie alături de noi? l-am întrebat.

— Păi, nu i-am dat niciun motiv să creadă că n-o să ne însoțească. Foloseşte-ți capul, Fitz. E foarte ingenios. Dar, atâta timp cât crede că se va îmbarca pur şi simplu pe corabia prințului, nu se gândeşte să aranjeze altceva. Şi cu cât îi lăsăm mai puțin timp ca să se gândească la o altă soluție, cu atât sunt mai puține şanse să ne dejoace planurile.

— Parcă spuneai că-l poți împiedica să se îmbarce pe orice corabie care pleacă din Buckkeep.

— Am spus. Şi pot. Dar s-ar părea că are la dispoziție foarte mulți bani, Fitz, şi banii te-ajută să faci multe. De ce să-i lăsăm timp în plus pentru planuri? Chade şi-a ferit privirea de a mea. Când o să vină vremea să ne îmbarcăm, o să i se spună pur şi simplu că s-au făcut socoteli greşite. Că pe corabie nu e loc şi pentru el. Dar că ne poate urma cu o alta, care va pleca mai târziu. Şi voi avea grijă să nu fie loc pentru el, nici pe altele.

Am păstrat o vreme tăcerea. Mi-am imaginat scena şi m-am crispat. Pe urmă i-am răspuns aproape în şoaptă:

— E o purtare destul de grosolană față de un

prieten.

— Ne purtăm aşa tocmai fiindcă ți-e prieten. Tu ai zis că vrei să-l oprim aici. Ți-a spus că şi-a prevestit propria moarte pe Aslevjal şi că tu trebuie să-l împiedici cumva pe prinț să ucidă dragonul negru. Aşa cum ți-am mărturisit şi atunci, eu unul nu mă bizui pe vorbele lui, nu cred că se va întâmpla niciuna, nici alta. Dacă nu ne însoțeşte, Lordul Auriu nu poate muri acolo. Nici nu te poate îndemna să zădărniceşti însărcinarea prințului. Oricum, nu cred că vom avea parte de cine ştie ce aventură. N-o să fie decât o muncă grea, în frig. Cred că fapta vitejească nu va fi altceva decât tăierea capului unei creaturi îngropate sub gheață cu ere în urmă. Cum vă înțelegeți voi doi în ultima vreme?

A adăugat ultima întrebare cu atâta abilitate, încât i-am răspuns fără să mă gândesc:

— Nici bine, nici rău. De fapt, în ultima vreme nu prea l-am mai văzut. Mi-a coborât privirea către propriile degete şi mi-am rupt o pieliță desprinsă. E ca şi cum s-ar fi transformat în altcineva, într-un om pe care nu-l cunosc prea bine. Şi pe care n-am de ce să-l cunosc în viața pe care-o ducem acum.

— Am aceeaşi senzație. Şi am impresia că în ultima vreme a fost foarte ocupat, dar nu ştiu sigur cu ce. Din zvonuri n-am aflat decât că mizează pe sume foarte mari la jocurile de noroc. Îşi cheltuieşte banii cu dărnicie, îşi invită prietenii

la cină şi le oferă în dar vinuri şi haine scumpe, însă la masa de joc cheltuieşte şi mai mult. Oricât de mare ar fi o avere, nu-ți permite s-o duci aşa mult timp.

M-am încruntat.

— Nu seamănă cu omul pe care-l cunosc. La el totul are cel mai adesea un scop, şi nu pricep de ce face acum aşa ceva.

Chade a râs cu amărăciune.

— Ei, mulți spun asta când îşi văd un prieten înfrânt de o slăbiciune. N-ar fi primul om inteligent pe care l-am cunoscut şi care nu rezistă ispitei jocurilor de noroc. Şi, într-un fel, pentru asta te poți învinovăți. De când l-a adus Dutiful la curte, jocul Pietrelor a căpătat o popularitate enormă. Tinerii îl numesc „Pietrele Prințului”. Şi, aşa cum se întâmplă cu orice lucru care ajunge la modă, din ceva foarte simplu, a devenit din cale afară de costisitor. Pe lângă sumele de bani puse în joc de adversari, cei de pe margine fac prinsori, mizând pe favoritul lor, aşa că la o singură partidă se cheltuieşte o mică avere. Până şi pânza de joc şi pietrele şi-au mărit valoarea. Lordul Valsop a făcut o placă din lemn de nuc lustruit, pe care liniile sunt incrustații din fildeş, iar piesele sunt din jad, fildeş şi chihlimbar. Una dintre cele mai luxoase taverne din oraş şi-a rearanjat sala de etaj, care e acum rezervată doar pentru jocul cu pietre. Numai ca să intri acolo plăteşti o groază de bani. Muşteriilor li se oferă numai mâncăruri şi băuturi

fine şi îi servesc numai femei de o frumusețe rară.

Asta m-a lăsat cu gura căscată.

— Şi totul din pricina unui simplu joc care ar fi trebuit să-l ajute pe Dutiful să se concentreze asupra Meşteşugului.

Chade a râs.

— Nu poți şti niciodată unde te duce aşa ceva.

În minte mi-a venit o altă întrebare.

— Fiindcă tot vorbim despre ceva care a dus la altceva, a sosit la castel vreunul dintre cei pe care i-am simțit agitându-se când şi-au revărsat Dutiful şi Thick Meşteşugul?

— Nu încă, mi-a răspuns Chade, străduindu-se să nu-şi lase dezamăgirea să se simtă în glas. Am crezut că se vor grăbi s-o pornească încoace, dar presupun că a fost o invitație mult prea stranie şi că au primit-o întru totul pe neaşteptate. Ar trebui să ne facem timp şi s-o trimitem din nou, de data asta intenționat. Rândul trecut mi-a venit brusc ideea să-i chem pe toți cei pe care i-am stârnit. Mi-am trimis către ei, în pripă, un gând neclar. Iar acum ne-a mai rămas atât de puțină vreme până la plecare încât nu mai are rost să-i adunăm aici. Oricum, e unul dintre primele lucruri pe care va trebui să le încercăm la întoarcere. Şi ce mult mi-aş fi dorit să poată pleca prințul însoțit de o coterie tradițională, alcătuită din şase oameni bine antrenați în privința Meşteşugului, gata să-i îndeplinească oricând poruncile! În schimb, nu suntem decât cinci, dintre care unul e chiar el.

— Patru, pentru că-l lăsăm pe Lordul Auriu aici, am subliniat eu.

— Patru, a încuviințat el cu acreală.

S-a uitat la mine şi numele lui Nettle a părut să atârne, nerostit, între noi. Pe urmă a adăugat ca pentru sine:

— Şi acum nu mai avem destul timp nici măcar ca să-i antrenăm pe alții. De fapt, aproape că nu ne mai ajunge timpul nici ca să-i antrenăm pe cei pe care-i avem.

L-am întrerupt înainte de a apuca să spună cât de nemulțumit era de sine însuşi.

— Cizelarea vine cu timpul, Chade. Sunt sigur că nu poți forța lucrurile, nu mai mult decât poate deveni un spadasin mai priceput pentru simplul fapt că şi-o doreşte. Pe lângă asta, e nevoie de o pregătire neîntreruptă şi de exerciții care par să nu aibă legătură cu scopul final. Răbdare, Chade. Ai răbdare şi cu tine, şi cu noi.

Încă nu izbutea să audă mesajele trimise prin Meşteşug numai către el dacă nu exista şi o atingere fizică. Simțea Meşteşugul lui Thick, dar numai ca pe un bâzâit de țânțar lângă ureche; şi nu putea să transmită nimic. Nu ştiam nici de ce nu puteam noi să pătrundem în mintea lui, nici de ce nu reuşea el să ajungă la noi. Stăpânea Meşteşugul. Atât vindecarea mea, cât şi refacerea cicatricelor dovediseră că, măcar în privința asta, avea un talent deosebit. Însă era un om mistuit de ambiție şi n-avea să-şi găsească liniştea înainte de

a stăpâni întreaga paletă a magiei sale.

Însă, străduindu-mă să-l liniştesc, n-am izbutit decât să-i îndrept gândurile în altă direcție.

— N-ai prefera să te înarmezi cu o secure? m-a întrebat pe neaşteptate.

M-am holbat la el pentru o clipă înainte de a înțelege ce voia să spună.

— N-am mai luptat cu securea de ani de zile, i-am răspuns. Cred că aş putea încerca să mă antrenez înainte de plecare. Dar mai adineauri spuneai că va fi mai degrabă nevoie să trudim din greu, nu să ne batem. La urma urmelor, cu ce duşman ne-am putea aştepta să luptăm?

— Păi, chiar şi aşa, ca să spargem gheața din jurul dragonului, o secure ar putea fi mult mai de folos decât o sabie. Cere mâine una de la armurier. Şi începe să-ți recapeți îndemânarea.

Şi-a lăsat capul pe-o parte, m-a privit pieziş şi a zâmbit. Eram deja pregătit pentru un şoc când a adăugat:

— O să-l înveți pe Swift meşteşugul armelor, pe lângă citit şi socotit. Nu se descurcă bine împreună cu ceilalți copii la lecțiile din Sala Mare. Burrich l-a învățat mai multe decât ştiu alții la vârsta sa, aşa că se plictiseşte când e pus alături de băieți de seama lui, iar printre cei mai mari decât el se simte stânjenit. Kettricken a hotărât că e cel mai bine să aibă un preceptor numai al lui. Şi tot ea te-a ales pe tine.

— De ce tocmai pe mine? am întrebat.

Îl văzusem pe băiat la lecțiile predate de Web şi nu mă simțeam câtuşi de puțin dornic să încerc să-l învăț eu, indiferent ce. Era un copil posomorât şi capricios, care asculta poveştile cu un aer grav, în timp ce alții se tăvăleau de râs. Vorbea puțin şi se uita în jur cu ochii negri ai lui Burrich. Mergea la fel de țeapăn ca un străjer care tocmai fusese biciuit şi era tot atât de vesel.

— Nu sunt bun de preceptor, Chade. În plus, cred că e cu atât mai bine pentru noi toți cu cât am mai puțin de-a face cu băiatul. Dacă vine Burrich să-l vadă şi Swift vrea să-i facă atunci cunoştință cu dascălul lui? Am putea avea probleme cu toții.

Chade a clătinat din cap cu tristețe.

— Măcar dacă ar fi fost vreo şansă să se întâmple aşa ceva. Băiatul e aici de zece zile şi tatăl lui n-a trimis vorbă ca să dea de înțeles că-i pare rău că l-a trimis încoace. Cred că Burrich l-a renegat pe de-a-ntregul. E unul din motivele care-o fac pe Kettricken să creadă că e bine să fie dat pe mâna unui singur om. Are nevoie de un astfel de bărbat în viața lui. Ca să nu se simtă părăsit, Fitz.

— Şi de ce trebuie să fiu tocmai eu? am întrebat din nou posomorât.

Zâmbetul lui Chade s-a lățit mai tare.

— Cred că e vorba de o simetrie care îi place lui Kettricken. Iar eu mărturisesc că văd în asta un soi de justiție rudimentară. A tras aer în piept şi a

adăugat, cu mai multă seriozitate: În grija cui altcuiva am putea să-l dăm? A unui om care disprețuiește Harul? A unui om care o să vadă în băiat o povară și o să-și spună că n-are nicio obligație față de el? Nu, Fitz, acum e al tău. Scoate ceva din el. Și învață-l să lupte cu securea. Când o să crească, flăcăul va avea probabil constituția lui Burrich. Acum e numai piele și os. Ia-l pe terenul de instrucție în fiecare zi și pune pe el ceva mușchi.

— În timpul meu liber, i-am promis morocănos.

M-am întrebat dacă Burrich mă privise cu aceeași groază cu care îi priveam eu fiul. M-am gândit că era posibil. Dar, oricât de bufonul de aur înspăimântat aș fi fost, cuvintele lui Chade îmi făcuseră noua însărcinare de neocolit. „În grija cui altcuiva am putea să-l dăm?" mă întrebase, iar eu mă gândisem imediat cu groază ce i s-ar fi putut întâmpla lui Swift dacă ar fi fost încredințat altcuiva. Nu-mi trebuia o responsabilitate în plus, iar în momentul acela mi-o doream mai puțin decât oricând. Însă nu puteam suporta gândul că Swift ar fi putut fi luat de altcineva care l-ar fi tratat cu cruzime sau l-ar fi neglijat. E amorul propriu al oricărui bărbat care a ajuns să-i fie cuiva părinte. Capătă convingerea că nimeni nu e mai potrivit decât el pentru așa ceva.

Mă îngrozeam și la gândul că urma să lupt din nou cu securea. Antrenamentele aveau să-mi îndurereze toți mușchii. Însă Chade avea dreptate.

Era arma pe care o stăpâneam cel mai bine. În mâinile mele, o sabie măiestrit lucrată se irosea. Mi-am amintit cu regret de cea atât de frumoasă pe care mi-o dăruise bufonul. Rămăsese la el, alături de toate costumele extravagante pe care le purtasem în slujba lui. Nu mă simțisem în largul meu făcând-o pe garda lui de corp, însă acum descopeream că mascarada aia îmi lipsea. Ultima noastră discuție cârpise o parte a rupturii dintre noi, dar, într-un fel, ne şi îndepărtase unul de altul. Privisem în față faptul că bufonul era numai un singur aspect al unui om pe care crezusem că-l cunosc. Îmi dorisem să-mi reînnod prietenia cu bufonul, dar cum aş fi putut, ştiind că nu reprezenta decât una dintre fațetele întregului? Era, am reflectat cu amărăciune, ca şi cum m-aş fi împrietenit cu o păpuşă, încercând să nu-l iau în seamă pe omul care vorbea în locul ei şi o trăgea de sfori ca să danseze.

Cu toate acestea, la o oră târzie a aceleiaşi nopți, m-am dus să bat încet la uşa lui. Pe sub ea se strecura o lumină palidă, dar am aşteptat multă vreme înainte de a se auzi dinăuntru o voce iritată:

— Cine e?

— Tom Badgerlock, Lordule Auriu. Pot să intru?

După o pauză, am auzit cum era tras zăvorul. Am intrat într-o odaie pe care mi-a venit greu s-o recunosc. Eleganța discretă se preschimbase într-o opulență țipătoare. Pe podea, covoare groase se suprapuneau unul peste altul. Sfeşnicele de pe

masă erau de aur, iar parfumul abundent împrăştiat de flăcările lumânărilor prelungi te amețea la fel de tare ca gândul că acolo ardeau bani. Bărbatul aflat în fața mea purta straie bogate, din mătase împodobită cu nestemate. Fuseseră schimbate chiar şi tapiseriile de pe pereți. Locul scenelor simple de vânătoare, aflate în cea mai mare parte a încăperilor din castel, fusese luat de unele bogat ornamentate înfățişând scene din grădini şi temple jamailliene.

— Vrei să intri şi să închizi uşa sau ai de gând să caşti gura din prag la nesfârşit? m-a întrebat arțăgos. E noaptea târziu, Tom Badgerlock. Nici pe departe o oră potrivită pentru vizite întâmplătoare.

Am închis uşa.

— Ştiu. Pentru asta îmi cer iertare, dar când am venit la ore mai potrivite nu te-am găsit aici.

— Ai uitat ceva când ai plecat din serviciul meu şi din odaia ta? Poate tapiseria aia hidoasă?

— Nu. Am oftat şi m-am hotărât să nu-l las să mă împingă înapoi în rolul servitorului. Ți-am simțit lipsa. Şi am regretat, mereu şi mereu, cearta prostească pe care-am început-o eu când Jek mai era încă aici. E exact aşa cum m-ai prevenit. Am fost condamnat să mi-o amintesc în fiecare zi şi în fiecare zi mi-am dorit să-mi pot retrage cuvintele rostite atunci.

M-am dus lângă căminul din odaie şi m-am lăsat să cad pe unul dintre scaunele de lângă focul muribund. Pe o masă mică, de alături, erau o

carafă cu rachiu şi un pahar pe fundul căruia rămăseseră vreo două picături.

— N-am idee despre ce vorbeşti. Şi tocmai eram gata de culcare. Prin urmare, Badgerlock, ce treburi te-au mânat încoace?

— Revarsă-ți furia asupra mea dacă vrei. Presupun c-o merit. Scoate-mi ochii pentru orice simți nevoia s-o faci. Dar încetează cu mascarada asta şi fii tu însuți! E tot ce-ți cer.

A păstrat o vreme tăcerea, cu dezaprobare în privirea trufaşă cu care mă fixa. Pe urmă a venit să se aşeze pe celălalt scaun. Şi-a turnat rachiu fără să-mi ofere şi mie. Aroma mi-a dezvăluit că era cel de căise, din care băusem în coliba mea, cu niciun an în urmă. A sorbit înainte de a vorbi.

— Să fiu eu însumi. Şi cine ar fi acest eu însumi?

A pus paharul jos, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat brațele la piept.

— Nu ştiu. Aş vrea să fii bufonul, am spus încet. Dar cred că am ajuns prea departe ca să ne întoarcem acum la amăgirea asta. Însă, dacă ar fi cu putință, aş vrea. Din toată inima.

Mi-am luat ochii de la el. Am lovit cu piciorul un buştean din vatră, împingându-l în foc şi dând viață unor flăcări noi cu o răbufnire de scântei.

— Acum nici măcar nu mai ştiu cum să te numesc în gândurile mele. Pentru mine, nu eşti Lordul Auriu. N-ai fost niciodată. Dar nu mai eşti nici bufonul. Mi-am adunat tot curajul chiar în timp ce îmi veneau cuvintele pe limbă, negândite,

dar evidente: Cum poate fi adevărul atât de greu de spus?

Preț de o clipă înfricoşătoare, m-am temut că o să mă înțeleagă greşit. Pe urmă am ştiut că o să priceapă exact ceea ce voisem să spun. Îmi arătase ani de-a rândul, prin tăcerile sale, că-mi înțelegea foarte bine sentimentele. Înainte de a ne despărți, trebuia să repar cumva ruptura dintre noi. Şi cuvintele erau singura mea unealtă. Purtau în ele o magie străveche, puterea pe care o dobândeai când îi ştiai cuiva numele adevărat. Eram hotărât, şi totuşi am avut senzația că vorbesc cu stângăcie.

— Ai zis cândva că, dacă nu vreau să-ți mai spun „bufonule", ți-aş putea spune „Preaiubitule". Am tras aer în piept. Mi-a lipsit compania ta, Preaiubitule.

A ridicat o mână şi şi-a acoperit gura. Pe urmă a mascat gestul frecându-şi bărbia, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva cu mare atenție. Nu mi-am dat seama ce expresie ascundea în spatele palmei. Când şi-a lăsat mâna în jos, zâmbea strâmb.

— Îți dai seama că asta ar deveni subiect de bârfă în castel?

Am păstrat tăcerea, fiindcă n-aveam răspuns. Îmi vorbise cu vocea batjocoritoare a bufonului. M-a uns pe suflet, dar n-am putut să nu mă întreb dacă nu se prefăcea, intrând într-un rol numai şi numai pentru mine. Îmi arăta ceea ce voiam să văd, sau ceea ce era cu adevărat?

— Ei, a oftat. Presupun că, dacă trebuie să

foloseşti un nume potrivit pentru mine, va trebui să-mi spui tot „bufonul”. S-a uitat la flăcări şi a râs încet. Presupun că asta echilibrează balanța. Indiferent ce se va întâmpla cu noi, de-acum înainte îmi voi aminti mereu cuvintele astea.

M-a privit dând din cap cu gravitate, parcă mulțumindu-i fiindcă îi înapoiasem ceva prețios pentru el.

Erau atâtea lucruri despre care aş fi vrut să discutăm. Voiam să-i vorbesc despre tot ce reprezenta misiunea prințului şi despre Web, şi să-l întreb de ce făcuse o pasiune pentru jocurile de noroc şi ce însemna extravaganța lui nebunească. Dar mi-am dat brusc seama că doream să le adaug alte cuvinte celor deja rostite în noaptea aceea. Aşa cum spusese el, balanța era acum echilibrată. Plana între noi; nu voiam să risc s-o înclin din nou cu vreo vorbă de-a mea. Am dat din cap şi m-am ridicat încet.

— Noapte bună, bufonule! am spus când am ajuns la uşă.

Am deschis-o şi am ieşit pe coridor.

— Noapte bună, preaiubitule! mi-a răspuns el de pe scaunul de lângă foc.

Am închis încet uşa în urma mea.

EPILOG

Brațul care mi-a purtat cândva în luptă şi sabia, şi securea mă doare acum după o seară în care mânuieşte pana. Când şterg vârful uneia curățând-o, mă întreb adesea câte găleți de cerneală am întrebuințat într-o viață. Câte cuvinte am aşternut pe hârtie sau pe pergament, gândindu-mă că astfel capturam adevărul? Şi, dintre acele cuvinte, cât de multe am azvârlit eu însumi în flăcări, considerându-le fără valoare sau greşite? O fac aşa cum am făcut-o de atâtea ori. Scriu, presar nisip peste cerneala umedă, îmi cântăresc propriile cuvinte. Apoi le ard. Poate că, ori de câte ori se întâmplă, adevărul iese pe coş, în chip de fum. E nimicit sau eliberat în lume? Nu ştiu.

Pe vremuri, nu-mi venea să-i dau crezare bufonului când îmi spunea că timpul, în întregul său, e o buclă imensă, că suntem întotdeauna condamnați să repetăm ceea ce s-a mai întâmplat. Dar, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai bine înțeleg că e într-adevăr aşa. Atunci mă gândeam că îmi vorbeşte despre un singur cerc uriaş, în care suntem prinşi cu toții. Acum cred în schimb că ne naştem, fiecare, într-un cerc al nostru. Ca un mânz legat la capăt de funie în manej, tropotim pe cercul care ne-a fost menit. Grăbim pasul sau îl încetinim, ne oprim la poruncă, pornim din nou. Şi credem, de fiecare dată, că acelaşi cerc e un alt drum.

Cu un car de ani în urmă, educația tatălui meu a

fost lăsată în seama lui Chade, fratele vitreg al bunicului meu. La rândul său, tata m-a dat pe mine în grija omului său de încredere. Iar eu, când am devenit tată, m-am încrezut în aceleaşi mâini, convins că-mi puteau creşte fata cel mai bine şi în siguranță. În schimb, l-am luat în grijă pe fiul altui bărbat, şi aşa a devenit Hap copilul meu. Prințul Dutiful, fiul meu şi totuşi nu al meu, a ajuns de asemenea să-mi fie învățăcel. Şi, după o vreme, la mine a venit chiar fiul lui Burrich, ca să-l învăț ceea ce nu voia să îl învețe tatăl lui.

Fiecare cerc dă naştere altuia. Fiecare pare să fie nou, dar în realitate nu e. Nu reprezintă decât cele mai noi dintre încercările noastre de a îndrepta greşeli vechi, de a şterge nedreptăți suferite cu mult timp în urmă şi de a ne apleca asupra lucrurilor pe care le-am neglijat. În fiecare ciclu putem corecta greşeli vechi, dar cred că facem tot atât de multe greşeli noi. Totuşi, ce altceva ar fi cu putință? Să repetăm greşelile de mai înainte? Poate că a avea curaj să cauți o cale mai bună înseamnă a avea curaj să rişti făptuirea unor greşeli noi.

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

Fitz a fost convins să se întoarcă la curte ca servitor al Lordului Auriu, nimeni altul decât Bufonul deghizat. În secret, el îl va iniția pe Prințul Dutiful în tainele magiei.

Pacea rămâne fragilă, iar nunta aranjată dintre Dutiful și prințesa din Insulele Străine este o alianță crucială care trebuie menținută. Dar, atunci când apare, Elliania îl provoacă pe prinț să plece într-o misiune imposibilă înainte de a-l accepta.

El trebuie să îl ucidă pe Icefyre, unul din ultimii dragoni rămași în viață. Iar Fitz și Bufonul îl vor însoți în această călătorie plină de primejdii.

nemira.ro
ISBN 978-606-758-292-5
revistanautilus.ro